

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Rok 1911.

W Wiedniu.

Z ces. król. Drukarni nadwornej i państwowej.

1911.

Indeks I.

Spis chronologiczny

ustaw i rozporządzeń, ogłoszonych w Dzienniku ustaw państwa w roku 1911.

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1903			
3. grudnia	Międzynarodowy układ sanitarny, zawarty między Austro-Węgrami, Niemcami, Belgią, Brazylią, Hiszpanią, Stanami Zjednoczonymi Ameryki północnej, Francją, Wielką Brytanią, Włochami, Luksemburgiem, Czarnogórą, Niderlandami, Persją, Rumunią, Rosją, Szwajcaryą i Egiptem . . .	81	201
1906 6. lipca	Układ, mający na celu polepszenie losu rannych i chorych przy armiach w polu	191	573
26. września	Układ międzynarodowy, dotyczący zakazu pracy nocnej kobiet, zatrudnionych w przemyśle	64	171
1910			
27./14. lipca	Traktat handlowy między Austro-Węgrami i Serbią	12	15
26. listopada	Traktat państwowy między Monarchią austriacko-węgierską i Królestwem włoskiem, dotyczący połączenia kolejowego Primolano—Tezze	168	527
2. grudnia	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i kolei żelaznych, dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego pobocznego w Johannegeorgenstadt do ekspedycjonowania przesyłek żywych roślin	2	3
2. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem ogłasza się zaliczenie gminy Untermaiß do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej	3	3
22. „	Ustawa, dotycząca zmiany krakowskiego liniowego podatku spożywczego	121	451
24. „	Ustawa, dotycząca praktyki sądowej praktykantów prawa, nie odbywających sędziowskiej służby przygotowawczej	1	1
27. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Markhausen na ekspozyturę celną	6	7
1911			
3. stycznia	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące zniesienia postępowania zapowiadawczego i celnej ekspedycji wychodowej przesyłek z certyfikatem konwojowym i przesyłek zapiskowych w obrocie pocztowym	7	7
7. „	Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych, dotyczące zmiany niektórych postanowień § 33. statutu Akademii górniczych w Leoben i w Przybramie	8	11

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1911			
8. stycznia	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami skarbu i spraw wewnętrznych, Kierownikiem Ministerstwa rolnictwa oraz Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące doręczania uchwał sądowych, orzekających zajęcie, zapowiedzenie i przekazanie, przy egzekucyi i zapowiedzeniu wierzytelności do Skarbu Państwa, wypłacanych przez pocztową kasę oszczędności	4	3
8. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości celem wykonania ustawy z dnia 24. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1911, o praktyce sądowej praktykantów prawa, nie odbywających sędziowskiej służby przygotowawczej	5	5
10. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, którem zmienia się § 3. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 10. czerwca 1902, Dz. u. p. Nr. 124, dotyczącego wydawania przesyłek pocztowych	9	12
10. „	Obwieszczenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące rozszerzenia uprawnień celnych Ekspozytury w Haida Urzędu celnego głównego Czeska Lipa, wyposażonej w upoważnienia urzędu celnego pobocznego I. klasy	16	87
12. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Müglitz na ekspozyturę celną	10	13
12. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Lincu przez Eferding do Waizenkirchen	13	79
16. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące zmiany § 5. dokumentu koncesyjnego z dnia 18. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 19, dla kolei lokalnej z Czudyna do Koszczui z powodu zaprowadzenia ogólnego ruchu na tej kolei lokalnej	14	84
18. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zniesienia celnej ekspedycji wychodowej przesyłek, podlegających podatkowi spożywczemu, w obrocie pocztowym	11	13
19. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące wypłacania poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, będących na przypisie departamentów rachunkowych krajowych władz skarbowych w Bernie, Opawie i Czerńowcach, za pośrednictwem pocztowej Kasy oszczędności	15	85
25. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906	17	87
25. „	Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych, Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek Ministerstwa robót publicznych, Urzędu patentowego, władz górniczych i zakładów naukowych górniczych przez c. k. pocztową kasę oszczędności	29	105
26. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości, dotyczące rozpoczęcia się działalności urzędowej Sądu powiatowego w Trzeszt na Morawach	18	89
26. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości, dotyczące rozpoczęcia się działalności urzędowej Sądu powiatowego w Sławonicach na Morawach	19	89
27. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty i Ministra skarbu, którem ustanawia się dla nowo utworzonego Dziekanatu zatorskiego w rzymskokatolickiej Dyecezyi krakowskiej kwotę wydatku na prowadzenie urzędu dziekańskiego, nadającą się do uznania jako pozycya wydatkowa w zeznaniach dochodu miejscowego, składanych według ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, przez duchowieństwo duszpasterskie, uprawnione do uzupełnienia kongruy	22	91

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1911			
28. stycznia	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany oznaczenia Ekspozytury Urzędu celnego głównego I. klasy Pozsony (Preszburg) w zakładzie fabrycznym wyrobu naczyń emaliowanych „Vesta“ P. Westen w Ligetfalu	20	89
30. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22	21	90
30. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany niektórych postanowień obwieszczenia z dnia 10. października 1909, Dz. u. p. Nr. 159, dotyczącego postępowania celnego z kołami do jazdy i samochodami, które bywają wprowadzane względnie wyprowadzane przez granicę w obrocie podróży	23	91
30. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia okręgu rozkładu podatku zarobkowego dla obszaru nowo utworzonego Starostwa w Monfalcone w Gorycy i Gradyse	24	92
4. lutego	Obwieszczenie Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i rolnictwa, dotyczące ustanowienia c. k. Stacji doświadczalnej rolniczo-chemicznej w Lincu specjalnym zakładem państwowym dla badania środków żywności i niektórych przedmiotów użytkowych	25	92
4. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia urzędu celnego pobocznego I. klasy w Haidmühle	26	92
8. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia nowego okręgu szacunkowego podatku osobisto-dochodowego dla obszaru nowo utworzonego Starostwa Skole w Galicyi	30	106
10. „	Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmiku Krajiny	27	93
10. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze miasta Schwaz	31	106
10. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Jiłowe w Czechach	32	107
10. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Chybów do Strumienia	35	121
13. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906	33	107
13. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące jednostek giełdowych papierów, notowanych na giełdach swojskich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej), jako podstawy wymiaru podatku od obrotu papierów kredytowych	34	111
14. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem ustanawia się na zasadzie § 30. ustawy o kwaterunkach z dnia 11. czerwca 1879, Dz. u. p. Nr. 93, zmienionej ustawą z dnia 25. czerwca 1895, Dz. u. p. Nr. 100, taryfę czynszów, obowiązującą od dnia 1. stycznia 1911 do końca roku 1920, a zarazem ogłasza taryfę tę i zaliczenie gmin do jej dziesięciu klas	28	95
16. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące ustalenia „opłaty spożywczej“ za krajowe wyroby tytoniowe, będące przedmiotem przekroczeń skarbowych	36	127
18. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące upoważnienia kilku urzędów celnych do ekspedycyowania gładkich towarów jedwabnych	37	127

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1911			
20. lutego	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego głównego w Trydencie do ekspedycjonowania przędzy wełnianej Nru 223 i 224	51	149
21. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przekształcenia Ekspozytury celnej w Lechleiten na ekspozyturę letnią	38	127
21. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia w Piano della Fugazza (Streva) ekspozytury Urzędu celnego pobocznego w Vallarsa na przeciąg miesięcy letnich każdego roku	45	147
21. "	Ustawa, dotycząca zakazu pracy nocnej kobiet w przedsiębiorstwach przemysłowych	65	179
24. "	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej, dotyczące uzupełnienia przepisów o służbie wojskowej, część I	40	129
24. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Johannesberg na ekspozyturę celną	52	149
25. "	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu, skarbu i rolnictwa, którem znosi się rozporządzenia, wydane z powodu pojawienia się cholery w Królestwie włoskiem, z dnia 28. września 1910, Dz. u. p. Nr. 172, z dnia 7. października 1910, Dz. u. p. Nr. 177, i z dnia 9. listopada 1910, Dz. u. p. Nr. 200, dotyczące zakazu względnie ograniczenia dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów, oraz świeżych owoców i świeżych jarzyn z Królestwa włoskiego	39	128
26. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia okręgu rozkładu podatku zarobkowego dla obszaru nowo utworzonego Starostwa w Oświęcimiu w Galicyi	41	131
2. marca	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia okręgu rozkładu podatku zarobkowego dla obszaru nowo utworzonego Starostwa w Skolem w Galicyi	42	132
8. "	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące uregulowania służby policyjnej w Zadarze	43	132
11. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zwinięcia Urzędu celnego w Bruku nad Murą	46	147
13. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zaprowadzenia służby stemplowania kart do gry przy c. k. Urzędzie podatkowym dla miasta Lublany	47	147
14. "	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, podające spis szlaków kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890, Dz. u. p. Nr. 186 z r. 1892, dotycząca obrotu towarów na kolejach żelaznych	44	133
14. "	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące utworzenia sądu powiatowego w Kralupach nad Weltawą w Czechach	48	148
14. "	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące utworzenia sądu powiatowego w Neustadt an der Tafelfichte w Czechach	49	148
14. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Meleda, połączonego z służbą portową i morsko-sanitarną, na ekspozyturę celną z służbą portową i morsko-sanitarną	50	148

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1911			
14. marca	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem skarbu w przedmiocie sprostowania błędu drukarskiego w rozporządzeniu Ministerstwa skarbu z dnia 10. października 1910, Dz. u. p. Nr. 186, dotyczącem zeznawania majątku, podlegającego równoważnikowi należności, tudzież wymiaru i opłacania tego podatku za siódme dziesięciolecie (1911 do 1920 włącznie)	58	157
18. "	Rozporządzenie Ministra obrony krajowej w porozumieniu z wspólnym Ministrem wojny, dotyczące uprawnień absolwentów i uczniów wyższych gimnazyów i wyższych szkół realnych w Bośni i Hercegowinie oraz absolwentów seminarjum nauczycielskiego w Sarajewie do jednorocznej służby prezencyjnej	88	349
19. "	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące zmiany i sprostowania niektórych postanowień regulaminu telefonicznego i taryfy telefonicznej, ogłoszonych rozporządzeniem z dnia 24. lipca 1910, Dz. u. p. Nr. 134	54	151
21. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia ekspozytury Wiedeńskiego Urzędu celnego głównego przy placu do lądowania Królewsko-węgierskiej Sp. a. żeglugi rzecznej i morskiej na wiedeńskim wybrzeżu handlowem (Handelskai)	61	165
22. "	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu i handlu, dotyczące zakazu dowozu środka do konserwowania mięsa i kielbas „Irnol“, wyrobianego przez firmę E. Wilde, fabryka chemiczna w Berlinie-Schönbergu, oraz wszelkich środków do konserwowania mięsa i kielbas, zawierających wodorotlenek glinowy lub kwas mrówkowy	53	149
23. "	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek c. k. Namiestnictwa w Bernie przez c. k. pocztową Kasę oszczędności	55	153
23. "	Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych, dotyczące świadectw kobiecej szkoły przemysłowej dla szycia bielizny i krawiectwa w Prachatycach	66	180
27. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906	59	157
29. "	Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące objaśnienia rozporządzenia ministerialnego z dnia 10. lutego 1905, Dz. u. p. Nr. 14, w przedmiocie ogłoszenia taryfy dla przewozu osób, pakunków, zwłok, żywych zwierząt i towarów na kolejach żelaznych	56	153
30. "	Patent cesarski, dotyczący rozwiązania Izby posłów Rady państwa i przeprowadzenia nowych wyborów	57	155
31. "	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od dnia 1. kwietnia do dnia 31. grudnia 1911	60	163
4. kwietnia	Reskrypt Ministerstwa skarbu, dotyczący postanowień o założeniu i prowadzeniu katastru podatku zarobkowego	68	183
5. "	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej, dotyczące uzupełnienia przepisów o służbie wojskowej, część I.	69	193

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1911			
5. kwietnia	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przyznania uwolnień od stempli i należności bezpośrednich w postępowaniu dla ponownej regulacji, wykupna i zabezpieczenia praw leśnych i pastwiskowych, uregulowanych na zasadzie patentu cesarskiego z dnia 5. lipca 1853, Dz. u. p. Nr. 130	77	199
5. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przyznania uwolnień od stempli dla zgłoszeń o zalesieniach	78	199
5. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przyznania uwolnień od stempli dla zgłoszeń o wyrębie drzewa	84	291
6. „	Rozporządzenie cesarskie, którem ustanawia się na rok 1911 kontyngenty rekrutów dla utrzymania wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej i zezwala na ich pobór	63	169
6. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości, dotyczące przedaźni sądowej w Krakowie	70	193
8. „	Obwieszczenie Ministra spraw wewnętrznych, dotyczące przeprowadzenia powszechnych wyborów do Izby posłów Rady państwa	62	165
9. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia urzędu podatkowego i sądowno-depozytowego w Trzeszcu na Morawach	71	193
9. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia urzędu podatkowego i sądowno-depozytowego w Sławonicach na Morawach	72	194
9. „	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej, dotyczące zmiany przepisów o służbie wojskowej, część I	202	605
11. „	Cesarskie rozporządzenie, dotyczące używania częściowych zapisów długu pożyczki w kwocie 10 milionów koron, która ma być zaciągnięta przez Księstwo Krainy, do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych	67	181
11. „	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące utworzenia nowego starostwa w Austrii powyżej Anizy z siedzibą urzędową w Grieskirchen	73	194
13. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, i objaśnień do taryfy celnej	74	195
18. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Chabrowice w Czechach	79	200
18. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Gastein w Solnogradzie	80	200
20. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Gmunden do Vorchdorf	82	285
21. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące ustanowienia kontyngentu alkoholu na kampanię 1910/11 i jego indywidualnego rozkładu	75	197
21. „	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące rozpoczęcia działalności urzędowej nowo utworzonego Starostwa w Grieskirchen	76	197
21. „	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej, dotyczące zmiany wzoru 18 ^{1/2} do § 87. przepisów wojskowych, część I	85	291

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1911			
25. kwietnia	Obwieszczenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego głównego w Tryeście do ekspedycyowania krepy zdrowotnej i odzieży spodniej, sporządzonej z krepy tej	104	401
26. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przeniesienia Urzędu celnego pobocznego Moena do S. Pellegrino	83	290
26. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące rozszerzenia uprawnień celnych Ekspozytury w Markhausen c. k. Urzędu celnego głównego w Kraslicach, wyposażonej w upoważnienia urzędu celnego pobocznego I. klasy	89	349
2. maja	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze miasta Hall w Tyrolu	92	355
5. „	Obwieszczenie Ministra kolei żelaznych, którem wydaje się dalsze zarządzenia celem uproszczenia toku czynności u władz państwowego zarządu kolei żelaznych	87	345
5. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące ostemplowania obligacji (losów) drugiej państwowej pożyczki premiovej rosyjskiej z roku 1866 z powodu wymiany obligacji dawnych na nowe papiery	90	350
6. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące zasiłków, które w roku 1911. przypadają do użycia z państwowego funduszu melioracyjnego	86	293
6. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwami handlu i kolei żelaznych, dotyczące zniesienia postępowania przeprawnego z posyłkami kolejowymi olejów mineralnych Nr. taryfy celnej 176 i 177 przez obszar niemiecki	118	449
7. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, dotyczące utworzenia osobnego inspektoratu przemysłowego dla robót budowlanych w Wiedniu	105	401
7. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, którem dzieli się królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa na 42 okręgów inspekcyjnych dla działalności urzędowej c. k. inspektorów przemysłowych	109	403
12. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości o postępowaniu przygotowawczem w sprawach małżeńskich	91	353
13. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące rozszerzenia ulg państwowych, przyznanych ustawą z dnia 12. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 116, ze względu na cele ustawy krajowej dla królestwa Galicyi i Lodomerji wraz z wielkim księstwem Krakowskim z dnia 17. lutego 1905, Dz. u. i. r. kr. Nr. 40, o utworzeniu włości rentowych	93	355
13. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego Spissermühl na ekspozyturę celną	96	379
13. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych, wyznań i oświaty, sprawiedliwości, handlu, robót publicznych, kolei żelaznych i rolnictwa, tudzież z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące rozszerzenia zastosowania postanowień rozporządzenia ministeryjalnego z dnia 5. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 85, obejmującego przepisy dla zapobiegania nienależnym wypłatom poborów zaopatrzenia, na wszystkie pobory emerytalne i pobory zaopatrzenia osób cywilnych, wypłacane w kasach państwowych	112	407

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1911			
16. maja	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przydzielenia gminy Juszczyzna do okręgu Sądu powiatowego w Żywcu	94	356
20.	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia okręgu rozkładu podatku zarobkowego dla obszaru Starostwa w Grieskirchen w Austrii górnej oraz zmiany liczby członków i zastępców członków komisji podatku zarobkowego IV. klasy dla powiatu politycznego Schärding	97	379
20.	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty oraz Ministra skarbu, którem ustanawia się na nowo kwotę nadającego się do fasonowania wydatku na prowadzenie urzędów dziekańskich w diecezyi linckiej	106	402
20.	Obwieszczenie Ministerstw spraw wewnętrznych, wyznań i oświaty, skarbu i sprawiedliwości, dotyczące wprowadzonych w poszczególnych królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych dodatków szkolnych lub innych danin ustawowych na zakłady publiczne od nieruchomości majątku spadkowego, stanowiącego część spadku, którego przewód należy według ogólnych norm o właściwości sądów do innego z królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych. (Por. obwieszczenia z dnia 11. czerwca 1098. Dz. u. p. Nr. 101. 3. września 1898. Dz. u. p. Nr. 184. 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 24 z r. 1899, 4. kwietnia 1899, Dz. u. p. Nr. 69. 6. maja 1899. Dz. u. p. Nr. 111, 7. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 245. 22. listopada 1900, Dz. u. p. Nr. 230. 20. grudnia 1902, Dz. u. p. Nr. 34 z r. 1903. 24. marca 1904. Dz. u. p. Nr. 33, 18. lutego 1905, Dz. u. p. Nr. 36. 6. grudnia 1905. Dz. u. p. Nr. 186. i z dnia 21. listopada 1906. Dz. u. p. Nr. 228)	125	461
22.	Rozporządzenia Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych, skarbu, rolnictwa i handlu, którem wydaje się nowe postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 22. maja 1905, Dz. u. p. Nr. 86. o podwodach wojskowych w czasie pokoju	95	357
22.	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia ekspozytury celnej w Monachium-Dworzec główny	98	380
24.	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty oraz Ministra skarbu, którem dla nowo utworzonych dziekanatów tyczyńskiego i łańcuckiego w rzymskokatolickiej diecezyi przemyskiej ustanawia się kwotę wydatku na prowadzenie urzędu dziekańskiego, którą należy uznawać za pozycję wydatkową w zeznaniach dochodu miejscowego, składanych przez duchowieństwo duszpasterskie, uprawnione do uzupełnienia kongruy, w myśl ustawy z dnia 19. września 1898. Dz. u. p. Nr. 176	107	402
25.	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i kolei żelaznych, dotyczące upoważnienia c.k. Urzędu celnego pobocznego Haidmühle, uposażonego w upoważnienia urzędu celnego głównego II. klasy, do ekspedycjonowania przesyłek żywych roślin	122	456
26.	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące aktywowania Sądu powiatowego w Podkamieniu w Galicyi	102	395
27.	Rozporządzenie Ministerstw robót publicznych, handlu, spraw wewnętrznych i skarbu, dotyczące zmiany, względnie uchylecia niektórych postanowień rozporządzenia Ministerstw handlu, spraw wewnętrznych, wyznań i oświaty oraz skarbu z dnia 9. listopada 1891, Dz. u. p. Nr. 184, w przedmiocie uchylecia, względnie ograniczenia uznawania cech probierczych na lufach do strzelb i ręcznej broni palnej, wprowadzanej z Królestwa belgijskiego	99	380

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1911			
27. maja	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące wydania spisu przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nr. 622	100	381
27. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906	101	393
27. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych, dotyczące prowadzenia aptek publicznych i zakładowych	103	395
6. czerwca	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze gminy Wörgl	108	402
8. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze gminy Hopfgarten Markt	110	406
8. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze gminy Unterach	111	406
12. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia osobnych okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego III. i IV. klasy „Miasto Drohobycz“ i „Powiat polityczny Drohobycz z wyłączeniem miasta Drohobycza“	115	423
13. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, dotyczące rozszerzenia wynagrodzeń, ustanowionych dla Wiednia w wojskowej taryfie czynszowej z dnia 14. lutego 1911, Dz. u. p. Nr. 28. z powodu złączenia części gminy katastralnej Strebersdorf, pozostałej jako gmina samostna według ustawy krajowej dolnoaustriackiej z dnia 28. grudnia 1904, Dz. u. i r. kr. Nr. 1 z roku 1905. tudzież części gminy Hadersdorf-Weidlingau (gmina katastralna Auhof) i części gminy Mauer pod Wiedniem z obszarem gminnym c. k. głównego i stołecznego miasta Wiednia	140	479
14. „	Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwem skarbu, którem ogłasza się na zasadzie § 15. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, dotyczącej utworzenia funduszu pieczy nad mieszkaniem, statut funduszu pieczy nad mieszkaniem, utworzonego w myśl § 1. tej ustawy	113	408
14. „	Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmiku Bukowiny i sejmiku Vorarlbergu	114	421
14. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych, dotyczące oznaczenia szkoły zawodowej dla przemysłu żelaznego i stalowego w Waidhofen nad Ybbs jako zakładu, którego świadectwa, wydane przy opuszczeniu szkoły, zastępują całkowicie dowód należytego ukończenia nauki, zaś częściowo dowód przepisane czasu zatrudnienia w charakterze czeladnika	119	449
15. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty w sprawie uzyskiwania kwalifikacji nauczycielskiej dla szkół średnich (wraz z liceami żeńskimi)	117	425
17. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906. Dz. u. p. Nr. 22. i objaśnień do taryfy celnej	116	424

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1911			
22. czerwca	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w pobocznym okręgu podatkowym Warnsdorf w Czechach	120	450
23. „	Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych, dotyczące świadectw kobiecej szkoły przemysłowej dla szycia bielizny i krawiectwa w Brandysie nad Łabą	126	462
28. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, którem zmienia się § 3. taryfy opłat pocztowych, wydanej rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 22. grudnia 1906. Dz. u. p. Nr. 251.	127	462
29. „	Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmiku Solnogradu	123	457
29. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące czasowego przeniesienia ekspozytury celnej w Mucie (w Karyntyi) na Plöckenpass	128	462
30. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Kierownikiem Ministerstwa handlu, dotyczące przestrzegania spoczynku niedzielnego i świątecznego w kancelaryach adwokackich i notaryalnych	129	462
1. lipca	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 28. listopada 1908. Dz. u. p. Nr. 246, na kolej lokalną z Słanego do Kaczic z powodu zaprowadzenia ruchu osobowego na tej kolei lokalnej	130	465
2. „	Rozporządzenie Ministrów spraw wewnętrznych i sprawiedliwości oraz Kierownika Ministerstwa handlu, dotyczące wykazu co do wyborów asesorów i zastępców asesorów sądów przemysłowych oraz asesorów sądów odwoławczych	132	467
3. „	Patent cesarski, dotyczący zwołania Rady państwa	124	459
3. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące wydania znaczków na portoryum po 5 i 10 K	131	466
3. „	Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych, dotyczące dopuszczenia nowego systemu elektromierza do urzędowego uwierzytelniania	134	473
4. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych, dotyczące świadectw szkoły przemysłowej szycia bielizny i krawiectwa dla dziewcząt w Lundenburgu	141	480
5. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące złączenia powiatów politycznych Splet i St. Pietro w jeden okrąg rozkładu podatku zarobkowego III. klasy	133	472
5. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w gminie miasta Bielsk	135	475
10. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące przedłużenia terminu zaopatrzenia okrętów pasażerskich, odbywających dalsze jazdy, w stacje telegrafów iskrowych	136	475
10. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego II. klasy w Neuwelt na ekspozyturę celną	137	475
11. „	Rozporządzenie Ministrów sprawiedliwości i skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izłą obrachunkową, którem zmienia się i uzupełnia niektóre postanowienia instrukcyi dla Urzędu depozytowego cywilno-sądowego w Tryeście	138	475
11. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przyznania uwolnień od stempli dla zgłoszeń o zalesieniach	165	519

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1911			
12. lipca	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości i Ministra skarbu w porozumieniu z Kierownikiem Ministerstwa handlu i Najwyższą Izbą obrachunkową w przedmiocie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia z dnia 21. czerwca 1893, Dz. u. p. Nr. 103, dotyczącego składania papierów wartościowych, które mają być oddawane do depozytu sądowego, w Banku austriacko-węgierskim	139	477
22. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia królewsko-węgierskiego urzędu celnego głównego I. klasy w Zsolna i ekspozytury tegoż urzędu przy tamtejszym urzędzie pocztowym i telegraficznym	142	480
22. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przydzielenia frakcji (gmin podatkowych) gmin Splet i Sinj do okręgu Sądu powiatowego Almissa z powodu utworzenia samoistnej gminy Poljica	143	481
25. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia Urzędu podatkowego i sądu-depozytowego w Podkaminie w Galicyi	147	487
26. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906, tudzież spisu przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nru 622, który to spis wydano rozporządzeniem z dnia 27. maja 1911, Dz. u. p. Nr. 100	145	483
27. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące ponownego przedłużenia zakreszonego koncesją terminu do ukończenia budowy i puszczenia w ruch elektrycznej wązkotorowej linii kolejki w Karlsbadzie z Marienbaderstrasse do południowego brzegu Helenenhofplateau	146	485
27. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przeniesienia czynności wyściskania znaczków stemplowych z Krajowego Ekonomatu skarbowego na Krajową Kasę skarbową w Bernie	148	487
28. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia ekspozytury Wiedeńskiego Urzędu celnego głównego przy placu do lądowania Południowoniemieckiej Spółki żeglugi parowej na Dunaju na wiedeńskim wybrzeżu handlowym (Handelska) w Zwischenbrücken	149	488
29. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, dotyczące dozwolenia pracy nocnej kobiet w poszczególnych kategoriach przedsiębiorstw przemysłowych	144	481
31. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące aktywowania sądu obwodowego w Czortkowie w Galicyi	150	488
1. sierpnia	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty, dotyczące częściowej zmiany rozporządzenia ministerialnego z dnia 30. marca 1900, Dz. u. p. Nr. 73, o uregulowaniu egzaminów państwowych i egzaminów szczególnych w akademiach technicznych	152	489
2. „	Reskrypt Ministerstwa wyznań i oświaty, dotyczący Najwyższego zatwierdzenia nowego statutu c. k. Komisji centralnej dla pieczy nad zabytkami	153	490
3. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych, dotyczące świadectw kobiecej szkoły przemysłowej dla szycia bielizny i krawiectwa w Marburgu	159	509
4. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, którem zabrania się dowozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów z prowincyi Caserta, Neapol, Salerno i Palermo oraz z przystani tych prowincyi w Królestwie Włoskiem, a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz	151	488

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1911			
4. sierpnia	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące przydzielenia powiatu sądowego Zajączki do powiatu politycznego Zborów w Galicyi	154	493
4. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze miasta Bozen i gminy miasteczka Gries	156	497
4. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną od stacyi Miasto Weidenau na linii c. k. kolei państwowych do granicy państwa w kierunku ku Nisie	160	509
5. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem skarbu, dotyczące podwyższenia poborów emerytalnych funkcyjaryuszy pocztowych niektórych kategorii, przeniesionych w stan spoczynku przed dniem 1. stycznia 1907, oraz podwyższenia poborów pensyjnych wdów po funkcyjaryuszach tych kategorii, które przypadły przed dniem 1. czerwca 1903	155	493
5. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze miasta Brixen	161	513
7. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia Ekspozytury S. Rocco Urzędu celnego głównego tryesteńskiego	162	513
7. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące przeniesienia Najwyższej koncesyi na kolej lokalną z Velichow-Wikwic do Giesshübl-Puchstein	163	515
8. „	Ustawa, dotycząca przedłużenia przywileju Banku austriacko-węgierskiego oraz unowoty monetarnej i walutowej i uregulowania spraw, będących z tem w związku	157	499
8. „	Ustawa, dotycząca regulaminowego traktowania w Izbie posłów przedłożenia o uchyleniu zawieszenia artykułu 83. statutu bankowego, które c. k. Rząd wniosie na wniosek Banku austriacko-węgierskiego na zasadzie artykułu V. ustawy z dnia 8. sierpnia 1911, Dz. u. p. Nr. 157.	158	508
11. „	Ustawa, dotycząca dobrodziejstw, przyznanych przez państwo odnośnie do ustawy krajowej dla Księstwa Bukowiny z dnia 7. września 1909, Dz. u. i r. kr. Nr. 64, o utworzeniu włości rentowych	176	553
12. „	Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych, Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek służby cechowniczej przez c. k. pocztową kasę oszczędności	174	549
13. „	Ustawa, którą upowaznia się Rząd do tymczasowego uregulowania stosunków handlowych i obrotowych z Portugalią	164	518
18. „	Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych i Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, dotyczące utworzenia wydziałów mieszkaniowych	166	521
19. „	Reskrypt Ministerstwa skarbu, dotyczący uzupełnienia, względnie częściowej zmiany opisu przyrzędu Dolainskiego do kontrolnego mierzenia spirytusu	175	549
21. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące upowaznienia Urzędu celnego pobocznego w Synowcach (Bukowina) do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego w obrocie kolejowym	170	543

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1911			
21. sierpnia	Obwieszczenie Ministerstwa rolnictwa, dotyczące umowy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych z dnia 25. stycznia 1905 między Austro-Węgrami i Państwem niemieckiem, ogłoszonej pod Nr. 25. w X. części Dziennika ustaw państwa z roku 1906	171	543
22. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, którem wydaje się przepisy dla ochrony życia i zdrowia robotników, zatrudnionych przy fabrykacji cukru	172	543
23. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu, skarbu i rolnictwa, dotyczące zarządzeń dla zapobieżenia zawleczeniu dżumy	167	525
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, którem wydaje się szczegółowe przepisy dla ochrony życia i zdrowia robotników pomocniczych w przedsiębiorstwach przemysłowych, w których wykonywa się roboty drukarskie i litograficzne oraz giserskie	169	535
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przydzielenia gminy Mistyce oraz gminy i obszaru dworskiego Sanniki do okręgu Sądu powiatowego w Mościskach	177	554
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych, Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek Urzędu dla popierania przemysłu przez c. k. pocztową kasę oszczędności	185	559
24. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przydzielenia okręgu Urzędu podatkowego Zażółce do powiatu politycznego Zborów w Galicyi	173	547
24. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Sapohów do okręgu Sądu powiatowego w Borszczowie	178	554
30. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące upoważnienia królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego w Zsolnie do kredytowania cła	179	555
31. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych, dotyczące uznania Morawskiego krajowego Zakładu wychowawczego dla ślepych w Bernie za zakład, którego świadectwa, stwierdzające ukończenie z pomyślnym wynikiem istniejących przy zakładzie tym oddziałów dla koszykarstwa i szcztokarstwa, zastępują całkowicie lub częściowo dowód prawidłowego ukończenia stosunku nauki, a względnie dowód przepisanej czasu zatrudnienia w charakterze czeladnika w przemyśle rękodzielniczym	180	555
1. września	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące wymogów uzyskania posady w służbie administracyjnej zakładów karnych i więzień sądowych	181	555
6. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, którem zabrania się dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów z prowincyi Avellino, Alessandria, Caltanissetta, Campobasso, Catania, Genua, Livorno, Messyna i Trapani wraz z przystaniami tych prowincyi Królestwa włoskiego, a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz	182	555
6. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, którem zabrania się dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów z Turcyi europejskiej, a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz	183	556
7. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące aktywowania Dyrekcyi poczt i telegrafów dla Księstwa śląskiego w Opawie	186	559

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1911			
8. września	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przyznania uwolnień od należności dla postępowania w celu ponownej regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych oraz zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych w Tyrolu	194	595
9. „	Patent cesarski, dotyczący zwolnienia sejmów Czech, Austrii poniżej Anizy, Vorarlbergu i Tryestu	184	557
9. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przyznania uwolnień od należności dla postępowania w celu ponownej regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych oraz zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych w Styrii	195	596
11. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące koncesjonowania elektrycznej wązkotorowej kolejki w Cieszynie	189	567
12. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Zartlesdorf przez Hohenfurth do Lippner Schwebe	190	565
13. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące upoważnienia kilku bosniacko-hercegowińskich urzędów celnych do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego	192	591
14. „	Rozporządzenie Kierownika Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, którem ustanawia się warunek koncesji dla przemysłu tych osób, które ofiarowują usługi osobiste w miejscach publicznych	187	561
16. „	Obwieszczenie c. k. Prezydenta Ministrów, którem uwiadamia się o zawarciu między Ministerstwem królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa a Ministerstwem krajów świętej Korony węgierskiej umowy monetarnej i walutowej oraz umów, dotyczących unormowania na nowo układów co do wydawania przez Bank austriacko-węgierski banknotów po 10 koron i istniejących układów co do składania krajowych monet złotych w Banku austriacko-węgierskim, tudzież co do przedawnienia wywołanych a niewykupionych banknotów po 10 koron i co do skarbu kruszcowego Banku austriacko-węgierskiego, oraz układu co do długu w pierwotnej wysokości ośmdziesięciu milionów guldenów, należnego Bankowi austriacko-węgierskiemu	188	563
16. „	Układ c. k. Ministra skarbu z Bankiem austriacko-węgierskim z dnia 16. września 1911, dotyczący długu Państwa w pierwotnej wysokości 80 milionów guldenów waluty austriackiej	203	606
25. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych i Ministerstwem robót publicznych, którem wydaje się przepisy dla ochrony życia i zdrowia robotników, zatrudnionych przy wyrobie papieru	199	599
25. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące koncesjonowania elektrycznej wązkotorowej kolejki od promenady Arcyksięcia Henryka w Gries przy Bozen do pensjonatu Germania	200	602
26. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące upoważnienia Urzędu celnego pobocznego w Weidenau do stosowania sumarycznego postępowania zapowiadawczego	196	596
27. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa, którem zmienia się niektóre postanowienia rozporządzenia z dnia 15. października 1902, Dz. u. p. Nr. 200, dotyczącego sług pomocniczych, zatrudnionych przy władzach, urzędach i zakładach państwowych	193	591

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1911			
29. września	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przydzielenia gmin Zaborze i Wulka Mazowiecka wraz z obszarami dworskimi do okręgu Sądu powiatowego w Rawie ruskiej	201	604
30.	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem handlu i Ministerstwem kolei żelaznych, dotyczące dopuszczenia królewsko-czarnogórskich monet krajowych do uskuteczniania zapłat w urzędach celnych, podatkowych, pocztowych i kasach c. k. kolei państwowych w obrębie starostw Kotor i Ragūza, oraz w takich samych urzędach i kasach miast Zadar, Szybenik, Spljet i miasteczka Metković, tudzież używania królewsko-czarnogórskich krajowych monet złotych do uskuteczniania zapłat na rzecz urzędów pocztowych w Wiedniu, Pradze i Tryeście	197	596
30.	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, którem pozwala się używania królewsko-czarnogórskich krajowych monet złotych do zapłaty ceł	198	597
30.	Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty i Ministerstwa skarbu, którem podwyższa się kwotę nadającego się do fasonowania wydatku na prowadzenie grecko-katolickiego urzędu dziekańskiego w Suczawie w grecko-katolickiej diecezji stanisławowskiej	204	606
7. października	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przekształcenia posterunku zapowiadawczego Tonale (Tyrol) na ekspozyturę celną i zwinienia ekspozytury celnej w Vermiglio (Tyrol)	205	606
10.	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przyznania uwolnień od stempli i należności bezpośrednich dla postępowania w celu ponownej regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych, uregulowanych na podstawie patentu cesarskiego z dnia 5. lipca 1853, Dz. u. p. Nr. 130, oraz zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych	212	615
11.	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany spisu okręgów szacunkowych podatku osobisto-dochodowego, ogłoszonego obwieszczeniem z dnia 4. października 1897, Dz. u. p. Nr. 233, względnie z dnia 6. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 145.	206	607
23.	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, którem zabrania się dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów z prowincyi Aquila, Bari, Bergamo, Chieti, Cosenza, Foggia, Girgenti, Lecce, Massa, Pesaro, Rzym, Rovigo, Syrakuzy i Wenecya (wraz z przystaniami tych prowincyi Królestwa włoskiego), a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz	207	609
24.	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące zniesienia opłaty za oclenie przesyłek pocztowych, podlegających podatkowi spożywczemu	208	611
25.	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące nowego oznaczenia urzędów celnych pobocznych w Volobreska i Temeskubin	209	611
25.	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych i skarbu, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze miast Trydent, Rovereto i Riva	210	613
27.	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem skarbu i Ministerstwem sprawiedliwości w przedmiocie sprostowania błędów drukarskich w ustawie z dnia 11. sierpnia 1911, Dz. u. p. Nr. 176, dotyczącej dobrodziejstw, przyznanych przez państwo odnośnie do ustawy krajowej dla Księstwa Bukowiny z dnia 7. września 1909, Dz. u. i r. kr. p. Nr. 64, o utworzeniu włości rentowych	221	623

Data ustawy, patent lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1911			
28. października	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia nowego okręgu szacunkowego dla rozkładu podatku osobisto-dochodowego dla obszaru nowoutworzonego Starostwa w Grieskirchen	211	613
2. listopada	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące wykonywania kar na wolności w więzieniu odosobnionem i ustanowienia komisji wykonywania kar dla Zakładu karnego dla mężczyzn w Garsten	213	615
7. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem obrony krajowej i Ministerstwem skarbu co do doręczania przeznaczonych dla zarządu wojskowego załatwień w sprawach sądowych, odnoszących się do wojskowych kaucyi małżeńskich	214	617
7. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia ekspozytury celnej w Szluknowie	215	617
12. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek władz sądowych w Styryi, Karyntyi, Krainie, Pobrzeżu, Tyrolu i Vorarlbergu, na Morawach i Śląsku przez c. k. pocztową kasę oszczędności	218	621
14. „	Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych, dotyczące świadectw miejskiej kobiecej szkoły przemysłowej w Smichowie	222	623
15. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia komisji miejscowej dla rozkładu podatku osobisto-dochodowego dla gminy Urfahr w Austrii górnej i spowodowanej tem zmiany okręgu szacunkowego Urfahr	219	622
17. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące ponoszenia kosztów badań w obrocie celnym	216	617
17. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, i objaśnień do taryfy celnej	217	619
23. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące zmiany § 2. statutu państwowej Rady kolejowej	220	622
23. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przekształcenia posterunku zapowiadawczego w Kiefersfelden (w Tyrolu) na ekspozyturę Urzędu celnego głównego w Kufsteinie	223	624
2. grudnia	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Gross-Kunzendorf na ekspozyturę celną	224	624
6. „	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące utworzenia nowego starostwa w Galicyi z siedzibą urzędową w Radziechowie	225	624
11. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych, robót publicznych i rolnictwa, dotyczące oznaczenia najwyższych wymiarów okrętów na Łabie, nieuposażonych własną siłą poruszającą	234	635
12. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, dotyczące uznania przemysłu fotograficznego portretowania (fotografii portretowej) za przemysł rękodzielniczy	226	625

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1911			
13. grudnia	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące ustalenia na rok 1912. tej ilości cukru, którą dopuści się do ekspedycyowania do Bośni i Hercegowiny bez opłaty należności	227	627
14. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące przystąpienia Królestwa Bułgarskiego do umowy międzynarodowej o obrocie towarów na kolejach żelaznych z dnia 14. października 1890, Dz. u. p. Nr. 186 z roku 1892	228	627
14. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z c. k. Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek krajowej władzy skarbowej w Pradze przez c. k. pocztową kasę oszczędności	229	629
16. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przydzielenia gminy St. Radegund do okręgu Sądu powiatowego Grac Okolica w Styrii	230	630
18. „	Obwieszczenie Ministerstw spraw wewnętrznych, wyznań i oświaty, skarbu i sprawiedliwości, dotyczące poboru dodatku szkolnego od nieruchomości majątku, położonego w Krainie i należącego do spadku, którego przewód odbywa się poza Krainą	231	630
21. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, którem uzupełnia się rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 8. października 1910, Dz. u. p. Nr. 187, dotyczące warunków korzystania z poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, obciążających emerytury ogólne, i ich pobierania za granicą	235	636
22. „	Patent cesarski, dotyczący zwolania sejmów Austrii dolnej, Austrii górnej, Krainy, Moraw i Śląska	232	631
22. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące przydzielenia gminy St. Radegund do okręgu starostwa w Gracu w Styrii	236	636
23. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa, dotyczące niektórych zmian w zaliczeniu miejscowości do schematu dodatków aktywalnych urzędników państwowych	233	633
23. „	Obwieszczenie całego Ministerstwa, dotyczące uchwały Rady państwa co do rozporządzenia cesarskiego z dnia 31. marca 1911, Dz. u. p. Nr. 60, dotyczącego dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od dnia 1. kwietnia do dnia 31. grudnia 1911	238	639
25. „	Ustawa, dotycząca dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od dnia 1. stycznia do dnia 30. czerwca 1912, oraz sporządzenia centralnego zamknięcia rachunkowego co do gospodarstwa państwowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa za rok 1911	239	639
26. „	Ustawa, którą wydaje się do ustawy z dnia 21. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 115, postanowienia zmieniające i uzupełniające w sprawie zatrudniania dzieci, kobiet i dziewcząt w górnictwie	237	636
26. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące wygotowania obligacji imiennych długu rentowego z napisem: „Bank austriacko-węgierski, Oddział depozytowy zakładu głównego w Wiedniu jako przechowawca i zawiadowca imieniem właścicieli bankowych (względnie sądowych) depozytów tego rodzaju długu“	241	643
28. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przyznania kontyngentów alkoholu na kampanię 1911/12 gorzelniom rolniczym, nowo utworzonym w latach 1904 do 1910 włącznie	240	642

Data ustawy, patent lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1911			
28. grudnia	Ustawa, dotycząca ulg podatkowych dla nowych budowli, dobudowań, podwyższeń budynków i przebudowań w ogólności i dla budowy mieszkań małych w szczególności	242	644
28. .	Ustawa, dotycząca ulg podatkowych i należyciowych dla zjednoczeń budowlanych ogólnie użytecznych	243	660
28. .	Ustawa, dotycząca popierania przez państwo pieczy nad mieszkaniami	244	662
28. .	Ustawa w przedmiocie uzupełnienia ustawy z dnia 12. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 94, obejmującej regulamin Rady państwa	245	663
28. .	Ustawa, dotycząca postanowień przejściowych co do uiszczania podatku mięsnego w gminach Baden i Weikersdorf, które mają być połączone na zasadzie zezwolenia Wydziału krajowego dolno-austriackiego z dnia 23. września 1911 w jedną gminę pod nazwą Baden	246	664
28. .	Ustawa, którą przedłuża się moc obowiązującą ustawy z dnia 3. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 62, o użyciu części nadwyżek obrotowych zbiorowych kas sierocych, do dnia 31. grudnia 1912	247	664
28. .	Rozporządzenie Ministrów sprawiedliwości, skarbu i handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące wydawania gotówki i papierów wartościowych z depozytów cywilno-sądowych i kas sierocych przez pocztę i pocztową kasę oszczędności	248	664

Indeks II.

Spis abecadłowy

ustaw, rozporządzeń itd., ogłoszonych w Dzienniku ustaw państwa w czasie od dnia 1. stycznia do dnia 31. grudnia 1911. (Rocznik XLIII., część I. do CIII.)

- Administracyjna służba**, ob. Służba.
- Adwokackie kancelarye**, ob. Kancelarye.
- Akademie górnicze** w Leoben i w Przybramie, częściowa zmiana statutu. 8, **11**.
- **techniczne**, zmiana przepisów o uregulowaniu egzaminów państwowych i szczególnych. 152, **489**.
- Aktywne dodatki**, ob. Dodatki.
- Alkohol**, przyznanie kontyngentów alkoholu nowoutworzonym gorzelniom rolniczym. 240, **642**.
- ustanowienie kontyngentu i rozkład tegoż. 75, **197**.
- Almissa**, przydzielenie frakcyi gmin Splet i Sinj do okręgu tamtejszego Sądu powiatowego. 143, **481**.
- Apteki**, publiczne i zakładowe, ich prowadzenie. 103, **395**.
- Artykuł 83.** statutu Banku austriacko-węgierskiego, regulaminowe traktowanie w Izbie posłów przedłożenia o uchyleniu jego zawieszenia. 158, **508**.
- Asesorowie sądów przemysłowych i odwoławczych**, wykaz co do ich wyborów. 132, **467**.
- Austria dolna**, zwołanie sejm. 184, **557**; 232, **631**.
- **górna**, uwolnienie od stempli i należności bezpośrednich w postępowaniu dla regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych, oraz zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych. 212, **615**.
- — zwołanie sejm. 232, **631**.
- Austriacko-węgierski Bank**, ob. Bank.
- Badanie**, ponoszenie kosztów badania w obrocie celnym. 216, **617**.
- **środków żywności**, ob. Zakład.
- Baden**, postanowienia przejściowe co do uiszczania podatku mięsnego w gminach Baden i Weikersdorf. 246, **664**.
- Bank austriacko-węgierski**, przedłużenie przywileju. 157, **499**.
- — — regulaminowe traktowanie w Izbie posłów przedłożenia o uchyleniu zawieszenia art. 83. statutu. 158, **508**.
- — — układ, dotyczący długu Państwa w pierwotnej wysokości 80 milionów guldenów. 203, **606**.
- — — wygotowanie obligacyi imiennych długu rentowego z napisem „Bank austriacko-węgierski, Oddział depozytowy zakładu głównego w Wiedniu, jako przechowawca i zawiadowca imieniem właścicieli bankowych (względnie sądowych) depozytów tego rodzaju długu“. 241, **643**.
- — — zawarcie umowy monetarnej i walutowej oraz umów co do wydawania przez Bank banknotów po 10 koron, składania krajowych monet złotych w Banku, przedawnienia wywołanych a niewykupionych banknotów po 10 koron i skarbu kruszcowego Banku, oraz długu w pierwotnej wysokości ośmdziesięciu milionów guldenów. 188, **568**.
- — — zmiana postanowień co do składania papierów wartościowych. 139, **477**.
- Belgia**, zmiana postanowień co do cech probierczych na lufach i broni palnej, wprowadzanej z Belgii. 99, **380**.

Uwaga. Z dwóch liczb, podanych przy każdym wyrazie, oznacza pierwsza liczbę ustawy, rozporządzenia itd., druga zaś, wydrukowana grubszymi czcionkami, stronicę Dziennika ustaw państwa, na której umieszczono ustawę, rozporządzenie itd.

- Berno**, przeniesienie na tamtejszą Kasę skarbową krajową czynności wyciskania stempli. 148, 487.
- świadectwa tamtejszego zakładu wychowawczego dla ślepych. 180, 555.
 - skutecznianie wypłat na rachunek tamtejszego Namiestnictwa przez pocztową kasę oszczędności. 55, 153.
 - wypłacanie poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, będących na przypisie tamtejszej krajowej władzy skarbowej, przez pocztową kasę oszczędności. 15, 85.
- Bielsk**, upoważnienie tamtejszego Urzędu celnego do ekspedycyowania towarów jedwabnych. 37, 127.
- zmiana terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w tamtejszym okręgu poborczym. 135, 475.
- Błąd drukarski**, ob. Sprostowanie.
- Borszczów**, przydzielenie gminy i obszaru dworskiego Saphów do okręgu tamtejszego Sądu powiatowego. 178, 554.
- Bośnia i Hercegowina**, oznaczenie na rok 1912 ilości cukru, którą dopuści się do ekspedycyowania do Bośni i Hercegowiny bez opłaty należytości. 227, 627.
- — — uprawnienie absolwentów i uczniów tamtejszych gimnazjów i szkół realnych do służby jedno-rocznej. 88, 349.
- Bośniacki Bród**, upoważnienie tamtejszej Ekspozytury celnej do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego. 192, 591.
- Bozen**, zakaz handlu obnośnego na obszarze miasta tego. 156, 497.
- Brandys n. Ł.**, świadectwa tamtejszej szkoły przemysłowej kobiecej. 126, 462.
- Brixen**, zakaz handlu obnośnego na obszarze miasta tego. 161, 513.
- Broń palna**, wprowadzana z Belgii, zmiana postanowień co do cech probierczych. 99, 380.
- Bruck n. M.**, zwinięcie tamtejszego Urzędu celnego. 46, 147.
- Budowlane roboty**, ob. Roboty.
- zjednoczenia, ob. Zjednoczenia.
- Budowle nowe**, dobudowania, podwyższenia budynków i przebudowania, ulgi podatkowe dla nich, a w szczególności dla budowy mieszkań małych. 242, 644.
- Bukowina**, dobrodziejstwa, przyznane przez państwo dla włości rentowych. 176, 553.
- zwołanie sejmku. 114, 421.
- Bułgaria**, przystąpienie do umowy międzynarodowej o obrocie towarów na kolejach żelaznych. 228, 627.
- Cechownicza służba**, ob. Służba.
- Cechy probiercze** na lufach i broni palnej, wprowadzanej z Belgii. 99, 380.
- Celna ekspozytura**, ob. Ekspozytura.
- taryfa, ob. Taryfa.
- Celne postępowanie**, ob. Postępowanie.
- Celny obrót**, ob. Obrót.
- urząd, ob. Urząd.
- Celowice**, upoważnienie tamtejszego Urzędu celnego do ekspedycyowania towarów jedwabnych. 37, 127.
- Centralna Komisya**, ob. Komisya.
- Cesarski patent**, ob. Patent.
- Cesarskie rozporządzenie**, ob. Rozporządzenie.
- Chabarowice**, zmiana terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w tamtejszym okręgu poborczym. 79, 200.
- Chemiczne materiały pomocnicze**, ob. Materiały.
- wytwory, ob. Wytwory.
- Cholera**, zakaz, wzgl. ograniczenie dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów z Turcji europejskiej, 183, 556;
- — — z Włoch. 151, 483; 182, 555; 207, 609.
 - zniesienie zakazu, wzgl. ograniczenia dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów oraz świeżych owoców i jarzyn z Włoch. 39, 128.
- Choroby zwierzęce**, zaraźliwe, uzupełnienie odnośnej umowy z Niemcami. 171, 543.
- Chyby**, koncesya na kolej do Strumienia. 35, 121.
- Cieszyn**, koncesya na kolejkę elektryczną. 189, 565.
- Cło**, dopuszczenie monet czarnogórskich do zapłaty cel. 198, 597.
- upoważnienie Urzędu celnego w Zsolna do jego kredytowania. 179, 555.
- Cukier**, oznaczenie na rok 1912 ilości, którą dopuści się do ekspedycyowania do Bośni i Hercegowiny bez opłaty należytości. 227, 627.
- przepisy dla ochrony życia i zdrowia robotników przy jego fabrykacji. 172, 543.
- Cywilno-sądowe depozyta**, ob. Depozyta.
- Czarnogóra**, dopuszczenie tamtejszych monet do niektórych zapłat, 197, 596;
- — — — do zapłaty cel. 198, 597.
- Czechy**, zwołanie sejmku. 184, 557.
- Czerniowce**, wypłacanie poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, będących na przypisie tamtejszej krajowej władzy skarbowej, przez pocztową kasę oszczędności. 15, 85.

- Czortków**, aktywowanie sądu obwodowego. 150, 488.
- Czudyn**, zmiana koncesyi na kolej do Koszczni. 14, 84.
- Czynszowa taryfa**, ob. Taryfa.
- Daniny ustawowe** na zakłady publiczne od nieruchomości majątku spadkowego. 125, 461.
- Depozyta cywilno-sądowe**, wydawanie gotówki i papierów wartościowych przez pocztę i pocztową kasę oszczędności. 248, 664.
- Depozytowe urzędy**, ob. Urzędy.
- Dług Państwa** w pierwotnej wysokości 80 milionów guldenów, układ z Bankiem austriacko-węgierskim. 203, 606.
- **rentowy**, wygotowanie obligacyi imiennych długu tego z napisem „Bank austriacko-węgierski, Oddział depozytowy zakładu głównego w Wiedniu jako przechowawca i zawiadowca imieniem właścicieli bankowych (względnie sądowych) depozytów tego rodzaju długu”. 241, 643.
- Dobudowania**, ob. Budowie.
- Dodatek szkolny** od nieruchomości majątku spadkowego, położonego w Krainie. 231, 630.
- Dodatki aktywne** urzędników państwowych, zmiany w zaliczeniu miejscowości do szematu dodatków tych. 233, 633.
- **szkolne** i inne daniny ustawowe na zakłady publiczne od nieruchomości majątku spadkowego. 125, 461.
- Dokument koncesyjny**, ob. Kolej.
- Dolainskiego przyrząd**, ob. Przyrząd.
- Domowo-czynszowy podatek**, ob. Podatek.
- Doręczanie** uchwał sądowych przy egzekucyi i zapowiedzeniu wierzytelności do Skarbu Państwa. 4, 3.
- załatwień, przeznaczonych dla zarządu wojskowego, w sprawach sądowych co do wojskowych kaucyi małżeńskich. 214, 617.
- Doświadczalna stacya**, ob. Stacya.
- Dowóz** i przewóz niektórych towarów i przedmiotów oraz świeżych owoców i jarzyn z Włoch, zniesienie odnośnego zakazu. wzgl. ograniczenia. 39, 128.
- — — — — przedmiotów z Turcyi europejskiej, jego zakaz, wzgl. ograniczenie. 183, 556;
- — — — — przedmiotów z Włoch, jego zakaz, wzgl. ograniczenie. 151, 488; 182, 555; 207, 609.
- niektórych środków do konserwowania mięsa i kielbas, jego zakaz. 53, 149.
- Drohobycz**, utworzenie osobnych okręgów rozkładu podatku zarobkowego „Miasto Drohobycz“ i „Powiat polityczny Drohobycz“. 115, 423.
- Drukarski błąd**, ob. Sprostowanie.
- Drukarskie roboty**, ob. Roboty.
- Drzewo**, uwolnienie od stempli zgłoszeń o wyrębie drzewa. 84, 291.
- Dyrekcya poczt i telegrafów** w Opawie, jej aktywowanie. 186, 559.
- Dzieci**, uzupełnienie i zmiana postanowień o ich zatrudnianiu w górnictwie. 237, 636.
- Dziekański urząd**, ob. Urząd.
- Dziewczęta**, zmiana i uzupełnienie postanowień o ich zatrudnianiu w górnictwie. 237, 636.
- Dżuma**, zarządzenia dla zapobieżenia jej zawleczeniu. 167, 525.
- Egzamina państwowe** i szczególne w Akademiach technicznych, zmiana przepisów o ich uregulowaniu. 152, 489.
- Ekspedycya wychodowa** przesyłek, podlegających podatkowi spożywczemu, jej zniesienie w obrocie pocztowym. 11, 13.
- — — z certyfikatem kouwajowym i przesyłek zapiskowych, jej zniesienie w obrocie pocztowym. 7, 7.
- Ekspozytura celna** przy placu do lądowania Spółki pol. n. żeglugi parowej na Dunaju w Wiedniu, jej utworzenie. 149, 488.
- — — — — lądowania Spółki węg. żeglugi rzecznej i morskiej w Wiedniu, jej utworzenie. 61, 165.
- — w Bośniackim Brodzie, upoważnienie jej do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego. 192, 591.
- — w Haida, rozszerzenie jej uprawnień. 16, 87.
- — w Lechlaiten, przekształcenie jej na ekspozyturę letnią. 38, 127.
- — w Ligelfalu, zmiana jej oznaczenia. 20, 89.
- — w Markhausen, rozszerzenie jej uprawnień. 89, 349.
- — w Monachium, jej utworzenie. 98, 380.
- — w Mucie, przeniesienie jej na Plöckepass. 128, 462.
- — w Piano della Fugazza, jej utworzenie. 45, 147.
- — w Szluknowie, jej utworzenie. 215, 617.
- — w Vermiglio, jej zwiniecie. 205, 606.

- Ekspozytura celna** w warsztatach S. Rocco, jej utworzenie. 162, **513**.
- — w Zsolna, jej utworzenie. 142, **480**.
- Elektromierz** nowego systemu, dopuszczenie go do uwierzytelniania. 134, **473**.
- Emerytalne pobory**, ob. Pobory.
- Fotografia** portretowa, uznanie odnośnego przemysłu za rękodzielniczy. 226, **625**.
- Fundusz melioracyjny** państwowy, zasiłki, przypadające do użycia w r. 1911. 86, **293**.
- **pieczy nad mieszkaniami**, ogłoszenie jego statutu. 113, **408**.
- Funkcyjnarysty pocztowi** niektórych kategorii, podwyższenie ich poborów emerytalnych. 155, **493**.
- Galicja**, rozszerzenie dobrodziejstw, przyznanych przez państwo dla włości rentowych. 93, **355**.
- Garsten**, wykonywanie kar na wolności w więzieniu odosobnionem i ustanowienie komisji dla wykonywania kar dla tamtejszego Zakładu karnego. 213, **615**.
- Gastein**, zmiana terminów zapłaty podatku domowoczynszowego w tamtejszym okręgu poborczym. 80, **200**.
- Genewa**, układ zawarty w Genewie dla polepszenia losu rannych i chorych przy armiach w polu. 191, **573**.
- Giełdowe jednostki**, ob. Jednostki.
- Giełdy swojskie**, jednostki giełdowe notowanych tamże papierów. 34, **111**.
- Giesshübl-Puchstein**, przeniesienie koncesji na kolej z Velichów-Wikwie. 163, **515**.
- Gimnazya i szkoły realne** w Bośni i Hercegowinie, uprawnienie absolwentów i uczniów do służby jedno-roczej. 88, **349**.
- Giserskie roboty**, ob. Roboty.
- Gmunden**, koncesya na kolej do Vorchdorf. 82, **285**.
- Gorzelnie** rolnicze, nowoutworzone, przyznanie im kontyngentów alkoholu. 240, **642**.
- Gotówka i papiery wartościowe** z depozytów cywilnosądowych i kas sierocych, ich wydawanie przez pocztę i pocztową kasę oszczędności. 248, **664**.
- Górnictwo**, zmiana i uzupełnienie postanowień o zatrudnianiu dzieci, kobiet i dziewcząt. 237, **636**.
- Górnice akademie**, ob. Akademice.
- **władze**, ob. Władze.
- **zakłady naukowe**, ob. Zakłady.
- Grac**, przydzielenie gminy St. Radegund do okręgu tamtejszego Starostwa. 236, **636**.
- Grac okolica**, przydzielenie gminy St. Radegund do okręgu tamtejszego Sądu powiatowego. 230, **630**.
- Gries**, koncesya na kolejkę elektryczną. 200, **602**.
- **zakaz handlu obnośnego** na obszarze miasteczka tego. 156, **497**.
- Grieskirchen**, utworzenie tam starostwa. 73, **194**;
- **rozpoczęcie się jego działalności**. 76, **197**.
- **utworzenie dla obszaru tamtejszego Starostwa okręgu rozkładu podatku zarobkowego**. 97, **379**.
- — — — **okręgu szacunkowego dla rozkładu podatku osobisto-dochodowego**. 211, **613**.
- Gross-Kunzendorf**, przekształcenie tamtejszego Urzędu celnego na ekspozyturę. 224, **624**.
- Hadersdorf-Weidlingau**, ob. Wiedeń.
- Haida**, rozszerzenie uprawnień tamtejszej Ekspozytury celnej. 16, **87**.
- Haidmühle**, utworzenie tam urzędu celnego. 26, **92**.
- **upoważnienie tamtejszego Urzędu celnego do ekspedycjonowania żywych roślin**. 122, **456**.
- Hall**, **zakaz handlu obnośnego** na obszarze miasta tego. 92, **355**.
- Handel obnośny**, jego zakaz na obszarze: miasta Bozen, 156, **497**; miasta Brixen, 161, **513**; miasteczka Gries, 156, **497**; miasta Hall, 92, **355**; gminy Hopfgarten Markt, 110, **406**; miasta Riva, 210, **613**; miasta Rovereto, 210, **613**; miasta Schwaz, 31, **106**; miasta Trydent, 210, **613**; gminy Unterach, 111, **406**; gminy Wörgl, 108, **402**.
- Handlowa wartość**, ob. Wartość.
- Handlowe stosunki**, ob. Stosunki.
- Handlowy traktat**, ob. Traktat.
- Hercegowina**, ob. Bośnia.
- Hopfgarten Markt**, **zakaz handlu obnośnego** na obszarze gminy tej. 110, **406**.
- Imienne obligacje**, ob. Obligacje.
- Inspekcyjne okręgi**, ob. Okręgi.
- Inspektorat przemysłowy** dla robót budowlanych, utworzenie go w Wiedniu. 105, **401**.
- Inspektorowie przemysłowi**, ustanowienie 42 okręgów inspekcyjnych dla ich działalności urzędowej. 109, **403**.
- Iskrowe telegrafy**, ob. Telegrafy.
- Izba posłów**, regulaminowe traktowanie przedłożenia o uchyleniu zawieszenia art. 83. statutu Banku austriacko-węgierskiego. 158, **508**.

- Jednoroczna służba**, ob. Służba.
- Jednostki giełdowe** papierów, notowanych na giełdach swoich. 34, 111.
- Jedwabne towary**, ob. Towary.
- Jiłowe**, zmiana terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w tamtejszym okręgu poborczym. 32, 107.
- Johannesberg**, przekształcenie tamtejszego Urzędu celnego na ekspozyturę. 52, 149.
- Johanngeorgenstadt**, upoważnienie tamtejszego Urzędu celnego do ekspedycyowania żywych roślin. 2, 3.
- Juszczyna**, przydzielenie gminy tej do okręgu Sądu powiatowego w Żywn. 94, 356.
- Kaczice**, zmiana koncesyi na kolej z Slanego. 130, 465.
- Kancelarye adwokackie** i notaryalne, przestrzeganie spoczynku niedzielnego i świątecznego. 129, 462.
- Kapitały fundacyjne**, popularne itp., używanie zapisów długu pożyczki dziesięciomilionowej krańskiej do ich korzystnego umieszczenia. 67, 181.
- Karlsbad**, przedłużenie terminu ukończenia budowy i puszczenia w ruch kolejki elektrycznej. 146, 485.
- Karne zakłady**, ob. Zakłady.
- Karty do gry**, zaprowadzenie służby ich stempowania przy Urzędzie podatkowym w Lublanie. 47, 147.
- Kary na wolności**, ich wykonywanie w więzieniu odosobnionem w Zakładzie karnym w Garsten. 213, 615.
- Karyntya**, uskutecznianie wypłat na rachunek tamtejszych władz sądowych przez pocztową kasę oszczędności. 218, 621.
- uwolnienie od stempli i należności bezpośrednich w postępowaniu dla regulacji, wykupna i zabezpieczenia praw leśnych i pastwiskowych. 77, 199.
- Kasa oszczędności pocztowa**, uskutecznianie za jej pośrednictwem wypłat na rachunek krajowej władzy skarbowej w Pradze. 229, 629.
- — — — jej pośrednictwem wypłat na rachunek Ministerstwa robót publicznych, Urzędu patentowego, władz górniczych i zakładów naukowych górniczych. 29, 105.
- — — — jej pośrednictwem wypłat na rachunek Namieśnictwa w Bernie. 55, 153.
- — — — jej pośrednictwem wypłat na rachunek służby cehowniczej. 174, 549.
- — — — jej pośrednictwem wypłat na rachunek Urzędu dla popierania przemysłu. 185, 559.
- — — — jej pośrednictwem wypłat na rachunek władz sądowych w Styrii, Karyntyi, Krainie, Pobrzeżu, Tyrolu i Vorarlbergu, na Morawach i Śląsku. 218, 621.
- Kasa oszczędności pocztowa**, wydawanie przez kasę tę gotówki i papierów wartościowych z depozytów cywilno-sądowych i kas sierocych. 248, 664.
- — — wypłacanie za jej pośrednictwem poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, będących na przypisie krajowych władz skarbowych w Bernie, Opawie i Czerniowcach. 15, 85.
- skarbowa krajowa w Bernie przeniesienie na nią czynności wyciskania stempli. 148, 487.
- Kasy sierocę**, wydawanie gotówki i papierów wartościowych przez pocztę i pocztową kasę oszczędności. 248, 664.
- — zbiorowe, przedłużenie mocy obowiązującej przepisów o użyciu części nadwyżek obrotowych kas tych do końca r. 1912. 247, 664.
- Kataster podatku zarobkowego**, jego założenie i prowadzenie. 68, 183.
- Kancye małżeńskie** wojskowe, doręczanie załatwień, przeznaczonych dla zarządu wojskowego w sprawach sądowych, odnoszących się do kaucyi tych. 214, 617.
- Kiefersfelden**, przekształcenie tamtejszego posterunku zapowiadawczego na ekspozyturę. 223, 624.
- Kobieca szkoła**, ob. Szkoła.
- Kobiety**, zatrudnione w przemyśle, zakaz pracy nocnej, układ międzynarodowy. 64, 171.
- — — — ustawa. 65, 179.
- — — — dozwolenie pracy nocnej w poszczególnych kategoriach przedsiębiorstw. 144, 481.
- zmiana i uzupełnienie postanowień o ich zatrudnianiu w górnictwie. 237, 636.
- Kolej Chyby—Strumień**, koncesya. 35, 121.
- Czudyn—Koszczuja, zmiana koncesyi. 14, 84.
- Gmunden—Vorchdorf, koncesya. 82, 285.
- Linc—Waizenkirchen, koncesya. 13, 79.
- Slane—Kaczice, zmiana koncesyi. 130, 465.
- Velichow—Wikwie—Giesshübl—Puchstein, przeniesienie koncesyi. 163, 515.
- Weidenau Miasto—granica państwa ku Nisie, koncesya. 160, 509.
- Zartlesdorf—Lippner Schwebel, koncesya. 190, 567.
- Koleje**, do których stosuje się umowa międzynarodowa o obrocie towarów, ich spis. 44, 133.
- — — — przystąpienie Bułgarii. 228, 627.
- objaśnienie taryfy dla przewozu osób, pakunków, zwłok, żywych zwierząt i towarów. 56, 153.
- uproszczenie toku czynności u władz państwowego zarządu kolejowego. 87, 345.

- Kolejka** w Gieszyinie, koncesya. 189, 565.
- w Gries, koncesya. 200, 602.
 - w Karlsbadzie, przedłużenie terminu ukończenia budowy i puszczenia w ruch. 146, 485.
- Kolejowa Rada**, ob. Rada.
- Kolejowe połączenie**, ob. Połączenie.
- Koła do jazdy**, ob. Samochody.
- Komisya centralna** dla pieczy nad zabytkami, zatwierdzenie nowego statutu. 153, 490.
- dla wykonywania kar, jej ustanowienie dla Zakładu karnego w Garsten. 213, 615.
- Koncesya** dla przemysłu osób, które ofiarowują usługi osobiste w miejscach niepublicznych. 187, 561.
- kolejowa, ob. Kolej.
- Konserwowanie** mięsa i kielbas, zakaz dowozu niektórych środków konserwujących. 53, 149.
- Kontyngent alkoholu**, ob. Alkohol.
- rekrutów, ob. Rekruci.
- Koszczyja**, zmiana koncesyi na kolej z Czudyna. 14, 84.
- Koszta badania**, ich ponoszenie w obrocie celnym. 216, 617.
- Kraina**, pobieranie dodatku szkolnego od nieruchomego majątku spadkowego, tam położonego. 231, 630.
- uskutecznianie wypłat na rachunek tamtejszych władz sądowych przez pocztową kasę oszczędności. 218, 621.
 - używanie zapisów długu pożyczki dziesięciomilionowej krańskiej do umieszczania kapitałów pupilarnych itp. 67, 181.
 - zwołanie sejm. 27, 93; 232, 631.
- Kraków**, rozporządzenie co do tamtejszej przedaźni sądowej. 70, 193.
- zmiana liniowego podatku spożywczego. 121, 451.
- Kralupy n. W.**, utworzenie tam sądu powiatowego. 48, 148.
- Kredytowanie** cła, ob. Cło.
- Krepa zdrowotna**, upoważnienie Urzędu celnego w Tryeście do jej ekspedycyowania. 104, 401.
- Kufstein**, upoważnienie tamtejszego Urzędu celnego do ekspedycyowania towarów jedwabnych. 37, 127.
- Kwalifikacya nanczycielska** dla szkół średnich, jej uzyskiwanie. 117, 425.
- Lechleiten**, przekształcenie tamtejszej Ekspozytury celnej na ekspozyturę letnią. 38, 127.
- Leoben**, zmiana statutu tamtejszej Akademii górniczej. 8, 11.
- Leśne prawa**, ob. Prawa.
- Ligetfalu**, zmiana oznaczenia tamtejszej Ekspozytury celnej. 20, 89.
- Line**, koncesya na kolej do Waizenkirchen. 13, 79.
- ustanowienie kwoty wydatku na prowadzenie urzędów dziekańskich w tamtejszej dyccezyi. 106, 402.
 - — tamtejszej Stacyi doświadczalnej rolniczo-chemicznej specjalnym zakładem dla badania środków żywności i przedmiotów użytkowych. 25, 92.
- Lippner Schwebc**, koncesya na kolej z Zartlesdorf. 190, 567.
- Litograficzne roboty**, ob. Roboty.
- Lokalna kolej**, ob. Kolej.
- Lublana**, zaprowadzenie służby stemplowania kart do gry przy tamtejszym Urzędzie podatkowym. 47, 147.
- Lufy**, ob. Broń palna.
- Lundenburg**, świadectwa tamtejszej szkoły przemysłowej dla dziewcząt. 141, 480.
- Łaba**, wymiary najwyższe okrętów na Łabie. 234, 635.
- Łańcut**, ustanowienie kwoty wydatku na prowadzenie tamtejszego urzędu dziekańskiego. 107, 402.
- Majątek spadkowy** nieruchomy, dodatki szkolne i inne daniny ustawowe na zakłady publiczne od majątku tego. 125, 461.
- — — pobieranie dodatku szkolnego od majątku takiego, położonego w Krainie. 231, 630.
- Małe mieszkania**, ob. Budowle.
- Mażeńskie kaucye**, ob. Kaucye.
- sprawy, ob. Sprawy.
- Marburg**, świadectwa tamtejszej szkoły przemysłowej kobiecej. 159, 509.
- Markhausen**, przekształcenie tamtejszego Urzędu celnego na ekspozyturę. 6, 7.
- rozszerzenie uprawnień celnych tamtejszej Ekspozytury celnej. 89, 349.
- Marynarka wojenna**, ob. Wojsko.
- Materyały pomoenicze** i wytwory chemiczne, spis ich przeciętnej wartości handlowej, 100, 381.
- — — — — zmiana spisu. 145, 483.
- Maner**, ob. Wiedeń.
- Meleda**, przekształcenie tamtejszego Urzędu celnego na ekspozyturę. 50, 148.
- Melioracyjny fundusz**, ob. Fundusz.

- Meran**, upoważnienie tamtejszego Urzędu celnego do ekspedycyowania towarów jedwabnych. 37, 127.
- Miejscowa komisya**, ob. Podatek.
- Mieszkania**, popieranie przez państwo pieczy nad mieszkaniami. 244, 662.
- statut funduszu pieczy nad mieszkaniami. 113, 408.
- Mieszkaniowe wydziały**, ob. Wydziały.
- Międzynarodowa umowa**, ob. Umowa.
- Międzynarodowy układ**, ob. Układ.
- Mięso**, ob. Podatek.
- Mineralne oleje**, ob. Oleje.
- Ministerstwo robót publicznych**, uskutecznianie wypłat na jego rachunek przez pocztową kasę oszczędności. 29, 105.
- Mistyce**, przydzielenie gminy tej do okręgu Sądu powiatowego w Mościskach. 177, 554.
- Mocna**, przeniesienie tamtejszego Urzędu celnego do S. Pellegrino. 83, 290.
- Monachium**, utworzenie tam ekspozytury celnej. 98, 380.
- Monetarna umowa**, ob. Umowa.
- Monety czarnogórskie**, ich dopuszczenie do niektórych zapłat. 197, 596.
- — — do zapłaty cel. 198, 597.
- Monfalcone**, utworzenie okręgu rozkładu podatku zarobkowego dla obszaru tamtejszego Starostwa. 24, 92.
- Morawy**, uskutecznianie wypłat na rachunek tamtejszych władz sądowych przez pocztową kasę oszczędności. 218, 621.
- zwołanie sejmu. 232, 631.
- Mościska**, przydzielenie gminy Mistyce oraz gminy i obszaru dworskiego Sanniki do okręgu tamtejszego Sądu powiatowego. 177, 554.
- Muta**, przeniesienie tamtejszej Ekspozytury celnej na Plöckenpass. 128, 462.
- Müglitz**, przekształcenie tamtejszego Urzędu celnego na ekspozyturę. 10, 13.
- Nadwyżki obrotowe** zbiorowych kas sierocych, przedłużenie mocy obowiązującej przepisów o użyciu części tych nadwyżek do końca r. 1912. 247, 664.
- Należyłość**, oznaczenie na rok 1912 ilości cukru, którą dopuści się do ekspedycyowania do Bośni i Hercegowiny bez opłaty należyłości. 227, 627.
- Należyłości bezpośrednie** i stemple, uwolnienie od nich w postępowaniu dla regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych oraz zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych: w Austrii górnej. 212, 615; w Styrii. 195, 596; w Tyrolu. 194, 595.
- — — — — od nich w postępowaniu dla regulacji wykupna i zabezpieczenia praw leśnych i pastwiskowych w Karyntyi. 77, 199.
- Należyłościowe ulgi**, ob. Ulgi.
- Namiestnictwo** w Bernie, uskutecznianie wypłat na jego rachunek przez pocztową kasę oszczędności. 55, 153.
- Nauczycielska kwalifikacya**, ob. Kwalifikacya.
- Nauczycielskie seminaryum**, ob. Seminaryum.
- Naukowe zakłady**, ob. Zakłady.
- Neustadt a. d. Tafelfichte**, utworzenie tam sądu powiatowego. 49, 148.
- Neuwelt**, przekształcenie tamtejszego Urzędu celnego na ekspozyturę. 137, 475.
- Niedzielny spoczynek**, ob. Spoczynek.
- Niemcy**, uzupełnienie umowy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych. 171, 543.
- zniesienie postępowania przeprawnego z posyłkami olejów mineralnych przez obszar Niemiec. 118, 449.
- Nienależne wypłaty**, ob. Wypłaty.
- Nisa**, koncesya na kolej z Weidenau Miasta do granicy państwa ku Nisie. 160, 509.
- Nocna praca**, ob. Kobiety.
- Notaryalne kancelarye**, ob. Kancelarye.
- Objaśnienia do taryfy celnej**, ob. Taryfa.
- Obligacye**, ob. Pożyczka.
- imienne długu rentowego z napisem „Bank austriacko-węgierski, Oddział depozytowy zakładu głównego w Wiedniu jako przechowawca i zawiadowca imieniem właścicieli bankowych (względnie sądowych) depozytów tego rodzaju długu“, ich wygotowanie. 241, 643.
- Obnośny handel**, ob. Handel.
- Obrona krajowa**, ob. Wojsko.
- Obrotowe nadwyżki**, ob. Nadwyżki.
- stosunki, ob. Stosunki.
- Obrót celny**, ponoszenie kosztów badania w obrocie tym. 216, 617.
- pocztowy, zniesienie ekspedycyacji wychodowej co do przesyłek, podlegających podatkowi spożywczemu. 11, 13.

Obrót pocztowy, zniesienie postępowania zapowiadawczego i ekspedycji wychodowej co do przesyłek z certyfikatem konwojowym i przesyłek zapiskowych. 7, 7.

Obwodowy sąd, ob. Sąd.

Ochrona życia i zdrowia, ob. Robotnicy.

Oclenie, zniesienie opłaty za oclenie przesyłek pocztowych, podlegających podatkowi spożywczemu. 208, 611.

Odosobnione więzienie, ob. Kary.

Odwoławcze sądy, ob. Sądy.

Ograniczenia, ob. Zakazy.

Okrąg poborczy, ob. Podatek.

— rozkładu, ob. Podatek.

— szacunkowy, ob. Podatek.

Okręgi inspekcyjne dla działalności inspektorów przemysłowych, ich ustanowienie. 109, 403.

Okrety na Łabie, ich wymiary najwyższe. 234, 635.

— pasażerskie, przedłużenie terminu ich zaopatrzenia w stacye telegrafów iskrowych. 136, 475.

Oleje mineralne, zniesienie postępowania przeprawnego z posyłkami olejów tych przez obszar Niemiec. 118, 449.

Opawa, aktywowanie tam Dyrekcji poczt i telegrafów. 186, 559.

— wypłacanie poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, będących na przypisie tamtejszej krajowej władzy skarbowej, przez pocztową kasę oszczędności. 15, 85.

Opłata spożywcza za wyroby tytoniowej będące przedmiotem przekroczeń skarbowych. 36, 127.

— za oclenie przesyłek pocztowych, podlegających podatkowi spożywczemu, jej zniesienie. 208, 611.

Opłaty pocztowe, zmiana taryfy. 127, 462.

Osobiste usługi, ob. Usługi.

Osobisto-dochodowy podatek, ob. Podatek.

Ostemplowanie obligacji pożyczki rosyjskiej z roku 1866. 90, 350.

Oświęcim, utworzenie okręgu rozkładu podatku zarobkowego dla obszaru tamtejszego Starostwa. 41, 131.

Państwo, popieranie przezeń pieczy nad mieszkaniami. 244, 662.

— Niemieckie, ob. Niemcy.

Państwowa rada kolejowa, ob. Rada.

Państwowe egzamina, ob. Egzamina.

— władze, urzędy, zakłady, ob. Władze.

— wydatki, ob. Wydatki.

Państwowi urzędnicy, ob. Urzędnicy.

Papier, przepisy dla ochrony życia i zdrowia robotników, zatrudnionych przy jego wyrobie. 199, 599.

Papiery, notowane na giełdach swojskich, ich jednostki giełdowe. 34, 111.

— wartościowe z depozytów cywilno-sądowych i kas sierocych, ich wydawanie przez pocztę i pocztową kasę oszczędności. 248, 664.

— — zmiana postanowień co do składania ich w Banku austriacko-węgierskim. 139, 477.

Pastwiskowe prawa, ob. Prawa.

Patent cesarski, dotyczący rozwiązania Izby postów i przeprowadzenia nowych wyborów. 57, 155.

— — — zwołania Rady państwa. 124, 459.

— — — — sejmów: Austrii dolnej, Austrii górnej, Krainy, Moraw i Śląska. 232, 631.

— — — — sejmów: Bukowiny i Vorarlbergu. 114, 421.

— — — — sejmów: Czech, Austrii dolnej, Vorarlbergu i Tryestu. 184, 557.

— — — — sejmów Krainy. 27, 93.

— — — — — Solnogradu. 123, 457.

Patentowy Urząd, ob. Urząd.

Pensyjne pobory, ob. Pobory.

Piano della Fugazza, utworzenie tam ekspozytury celnej. 45, 147.

Piecza nad mieszkaniami, ob. Mieszkania.

— — zabytkami, ob. Zabytki.

Pilzno, upoważnienie tamtejszego Urzędu celnego do ekspedycyowania towarów jedwabnych. 37, 127.

Plöckenpass, ob. Muta.

Pobory emerytalne funkcyjaryszu pocztowych niektórych kategorii, ich podwyższenie. 155, 493.

— — i zaopatrzenia, będące na przypisie krajowych władz skarbowych w Bernie, Opawie i Czerniowcach, ich wypłata przez pocztową kasę oszczędności. 15, 85.

— — — — obciążające emerytury ogólne, uzupełnienie warunków korzystania z nich za granicą. 235, 636.

— — — — osób cywilnych, wypłacane w kasach państwowych, rozszerzenie na nie postanowień o zapobieganiu nienależnym wypłatom. 112, 407.

- Pobory pensyjne wdów** po funkcjonaryuszach pocztowych niektórych kategorii, ich podwyższenie. 155, 493.
- Pobór podatków**, ob. Podatki.
- Pobrzeże**, uskutecznianie wypłat na rachunek tamtejszych władz sądowych przez pocztową kasę oszczędności. 218, 621.
- Poczta**, wydawanie przez pocztę gotówki i papierów wartościowych z depozytów cywilno-sądowych i kas siercych. 248, 664.
- Pocztowa kasa oszczędności**, ob. Kasa.
- Pocztowe opłaty**, ob. Opłaty.
- przesyłki, ob. Przesyłki.
- Pocztowi funkcjonaryusze**, ob. Funkcjonaryusze.
- Pocztowy obrót**, ob. Obrót.
- Podatek domowo-czynszowy**, zmiana terminów zapłaty w okręgu poborczym: Bielsk. 135, 475; Chabarowice. 79, 200; Gastein. 80, 200; Jilowe. 32, 107; Warnsdorf. 120, 450.
- miesięcy, postanowienia przejściowe co do jego uiszczania w gminach Baden i Weikersdorf. 246, 664.
- osobisto-dochodowy, utworzenie komisji miejscowej dla gminy Urfahr. 219, 622.
- — — — okręgu szacunkowego dla obszaru Starostwa w Grieskirchen. 211, 613.
- — — — dla obszaru Starostwa w Skolem. 30, 106.
- — — zmiana spisu okręgów szacunkowych. 206, 607.
- spożywczy, zmiana krakowskiego liniowego podatku spożywczego. 121, 451.
- — zniesienie opłaty za ocenienie przesyłek, podlegających podatkowi temu. 208, 611.
- zarobkowy, utworzenie okręgu rozkładu dla obszaru Starostwa w Grieskirchen i zmiana liczby członków komisji dla powiatu Scharding. 97, 379.
- — — — dla obszaru Starostwa w Monfalcone. 24, 92.
- — — — dla obszaru Starostwa w Oświęcimiu. 41, 131.
- — — — dla obszaru Starostwa w Skolem. 42, 132.
- — — osobnych okręgów rozkładu „Miasto Drohobycz“ i „Powiat polityczny Drohobycz“. 115, 423.
- — założenie i prowadzenie katastru podatku tego. 68, 183.
- — złączenie powiatów Splet i St. Pietro w jeden okrąg rozkładu. 133, 472.
- Podatki i opłaty**, ich pobór w czasie od 1. kwietnia do 31. grudnia 1911. 60, 163; od 1. stycznia do 30. czerwca 1912. 239, 639.
- Podatkowe ulgi**, ob. Ulgi.
- Podatkowy urząd**, ob. Urząd.
- Podkameń**, aktywowanie tamtejszego Sadu powiatowego. 102, 395.
- utworzenie tam urzędu podatkowego. 147, 487.
- Podwoły wojskowe** w czasie pokoju, nowe postanowienia wykonawcze. 95, 357.
- Podwyższenia budynków**, ob. Budowle.
- Pokrywanie wydatków**, ob. Wydatki.
- Policyjna służba**, ob. Służba.
- Połączenie kolejowe** Primolano—Tezze, traktat z Włochami. 168, 527.
- Pomocniczy sędzia**, ob. Sędzia.
- Portoryum**, ob. Znaczk.
- Portretowa fotografia**, ob. Fotografia.
- Portugalia**, upoważnienie Rządu do uregulowania stosunków handlowych i obrotowych. 164, 518.
- Posady** w służbie administracyjnej zakładów karnych i więzień sądowych, wymogi ich uzyskania. 181, 555.
- Posterunek zapowiadawczy** w Kiefersfelden, jego przekształcenie na ekspozyturę. 223, 624.
- — w Tonale, jego przekształcenie na ekspozyturę. 205, 606.
- Postępowanie celne** z kołami do jazdy i samochodami, wprowadzanymi wzgl. wyprowadzanymi przez granicę w obrocie podróży. 23, 91.
- przeprawne z przesyłkami olejów mineralnych przez obszar Niemiec, jego zniesienie. 118, 449.
- przygotowawcze w sprawach małżeńskich. 91, 353.
- zapowiadawcze i ekspedycja wychodowa, zniesienie ich co do przesyłek z certyfikatem konwojowym i przesyłek zapiskowych w obrocie pocztowym. 7, 7.
- — skrócone, upoważnienie Urzędów celnych w Bardishte, Uvac i Rudo oraz Ekspozytury celnej w Bośniackim Brodzie do jego stosowania. 192, 591.
- — — Urzędu celnego w Synowcach do jego stosowania. 170, 543.
- — — — celnego w Weidenau do jego stosowania. 196, 596.
- Powiatowy sąd**, ob. Sąd.
- Pożyczka** dziesięciomilionowa księstwa Krainy, używanie jej zapisów długu do umieszczania kapitałów pupilarnych itp. 67, 181.

- Pożyczka rosyjska z roku 1866, ostemplowanie jej obligacji.** 90, **350.**
- Praca nocna, ob. Kobiety.**
- Prachatyce, świadectwa tamtejszej szkoły przemysłowej kobiecej.** 66, **180.**
- Praga, uskutecznianie wypłat na rachunek tamtejszej krajowej władzy skarbowej przez pocztową kasę oszczędności.** 229, **629.**
- Praktyka sądowa praktykantów prawa, ustawa.** 1, **1.**
- — — — — rozporządzenie wykonawcze. 5, **5.**
- Praktykanci prawa, ich praktyka sądowa, ustawa.** 1, **1.**
- — — — — rozporządzenie wykonawcze. 5, **5.**
- Prawa leśne i pastwiskowe, uwolnienie od stempli i należności bezpośrednich w postępowaniu dla ich regulacji, wykupna i zabezpieczenia w Karyntyi.** 77, **199.**
- poboru drzewa, paszy i produktów lasowych, uwolnienie od stempli i należności bezpośrednich w postępowaniu dla ich regulacji i wykupna: w Austrii górnej. 212, **615**; w Styrii. 195, **596**; w Tyrolu. 194, **595.**
- Primolano-Tezze, traktat z Włochami co do odnośnego połączenia kolejowego.** 168, **527.**
- Probiercze cechy, ob. Cechy.**
- Przebudowania, ob. Budowle.**
- Przedawnia sądowa w Krakowie.** 70, **193.**
- Przedłożenie o uchyleniu zawieszenia art. 83. statutu Banku austriacko-węgierskiego, jego regulaminowe traktowanie w Izbie posłów.** 158, **508.**
- Przedłużenie przywileju, ob. Przywilej.**
- Przemysł fotograficznego portretowania, uznanie go za przemysł rękodzielniczy.** 226, **625.**
- osób, które ofiarowują usługi osobiste w miejscach niepublicznych, warunek koncesyi. 187, **561.**
- uskutecznianie przez pocztową kasę oszczędności wypłat na rachunek Urzędu dla popierania przemysłu. 185, **559.**
- zakaz pracy nocnej kobiet, układ międzynarodowy, 64, **171**; ustawa, 65, **179**; dozwoleń jej w poszczególnych kategoriach przedsiębiorstw. 144, **481.**
- żelazny i stalowy, świadectwa szkoły zawodowej dla przemysłów tychi w Waidhofen n. Y. 119, **449.**
- Przemysłowa szkoła, ob. Szkoła.**
- Przemysłowe sądy, ob. Sądy.**
- Przemysłowi inspektorowie, ob. Inspektorowie.**
- Przeprawne postępowanie, ob. Postępowanie.**
- Przesyłki, podlegające podatkowi spożywczemu, zniesienie ich ekspedycyi wychodowej w obrocie pocztowym.** 11, **13.**
- Przesyłki z certyfikatem konwojowym i zapiskowe, zniesienie co do nich postępowania zapowiadawczego i ekspedycyi wychodowej w obrocie pocztowym.** 7, **7.**
- **pocztowe, podlegające podatkowi spożywczemu, zniesienie co do nich opłaty za ocenienie.** 208, **611.**
- — zmiana przepisów o ich wydawaniu. 9, **12.**
- Przewóz osób, pakunków, zwłok, żywych zwierząt i towarów na kolejach, objaśnienie taryfy,** 56, **153.**
- Przędza wełniana, upoważnienie Urzędu celnego w Trydencie do jej ekspedycyowania.** 51, **149.**
- Przybram, zmiana statutu tamtejszej Akademii górniczej.** 8, **11.**
- Przygotowawcze postępowanie, ob. Postępowanie.**
- Przyrząd Dolainskiego do kontrolnego mierzenia spirytusu, uzupełnienie i zmiana opisu.** 175, **549.**
- Przywilej Banku austriacko-węgierskiego, jego przedłużenie.** 157, **499.**
- Rachunkowe zamknięcie, ob. Zamknięcie.**
- Rada kolejowa państwowa, zmiana jej statutu.** 220, **622.**
- **państwa, rozwiązanie Izby posłów i przeprowadzenie nowych wyborów.** 57, **155.**
- — jej zwołanie. 124, **459.**
- — uchwała co do rozporządzenia cesarskiego, dotyczącego dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od 1. kwietnia do 31. grudnia 1911. 238, **639.**
- — uzupełnienie regulaminu. 245, **663.**
- Radziechów, utworzenie tam starostwa.** 225, **624.**
- Rawa ruska, przydzielenie gmin i obszarów dworskich Zaborze i Wulka Mazowiecka do okręgu tamtejszego Sądu powiatowego.** 201, **604.**
- Realne szkoły, ob. Gimnazya.**
- Regulamin Rady państwa, jego uzupełnienie.** 245, **663.**
- **egzaminacyjny, ob. Egzamina.**
- **telefoniczny i taryfa telefoniczna, ich zmiana i sprowowanie.** 54, **151.**
- Rekruci dla wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej, ustanowienie kontyngentów i zezwolenie na pobór.** 63, **169.**
- Rentowe włości, ob. Włości.**
- Rentowy dług, ob. Dług.**
- Riva, zakaz handlu obnośnego na obszarze miasta tego.** 210, **613.**

- Robotnicy** przy fabrykacji cukru, przepisy dla ochrony ich życia i zdrowia. 172, **543**.
- przy robotach drukarskich, litograficznych i giserskich, przepisy dla ochrony ich życia i zdrowia. 169, **535**.
 - przy wyrobieniu papieru, przepisy dla ochrony ich życia i zdrowia. 199, **599**.
- Roboty budowlane**, utworzenie inspektoratu przemysłowego dla robót tych w Wiedniu. 105, **401**.
- **drukarskie**, litograficzne i giserskie, przepisy dla ochrony życia i zdrowia robotników. 169, **535**.
- Rolnicze gorzelnie**, ob. Gorzelnie.
- Rolniczo-chemiczna stacya**, ob. Stacya.
- Rosyjska pożyczka**, ob. Pożyczka.
- Rośliny żywe**, upoważnienie Urzędu celnego w Haidmühle do ich ekspedycyowania. 122, **456**.
- — — — — w Johannęorgengstadt do ich ekspedycyowania. 2, **3**.
- Rovereto**, zakaz handlu obnośnego na obszarze miasta tego. 210, **613**.
- Rozkład podatku**, ob. Podatek.
- Rozporządzenie cesarskie**, dotyczące dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od 1. kwietnia do 31. grudnia 1911. 60, **163**.
- — — — — uchwała Rady państwa. 238, **639**.
 - — — — — rozszerzenia dobrodziejstw, przyznanych przez państwo dla włości rentowych w Galicyi. 93, **355**.
 - — — — — ustanowienia kontyngentu alkoholu i jego rozkładu. 75, **197**.
 - — — — — rekrutów dla wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej i zezwolenia na ich pobór. 63, **169**.
 - — — — — używania zapisów długu pożyczki dziesięcioletniej krajowej do umieszczania kapitałów publicarnych itp. 67, **181**.
 - — — — — zasiłków z funduszu melioracyjnego na r. 1911. 86, **293**.
- Rozwiązanie Izby posłów**, ob. Rada państwa.
- Rudo**, upoważnienie tamtejszego Urzędu celnego do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego. 192, **591**.
- Samochody i koła do jazdy**, wprowadzane wzgl. wyprawiane przez granicę w obrocie podróżnych, postępowanie celne z nimi. 23, **91**.
- Sanitarny układ międzynarodowy**. 81, **201**.
- Sanniki**, przydzielenie gminy i obszaru dworskiego Sanniki do okręgu Sądu powiatowego w Mościskach. 177, **554**.
- Sapohów**, przydzielenie gminy i obszaru dworskiego Sapohów do okręgu Sądu powiatowego w Borszczowie. 178, **554**.
- Sarajewo**, uprawnienie absolwentów tamtejszego seminarium nauczycielskiego do służby jednorocznej. 88, **349**.
- Sąd obwodowy** w Czortkowie, jego aktywowanie. 150, **488**.
- **powiatowy** Grac Okolica, przydzielenie gminy St. Radegund do jego okręgu. 230, **630**.
 - — — — — w Almissa, przydzielenie frakcyi gmin Splet i Sinj do jego okręgu. 143, **481**.
 - — — — — w Borszczowie, przydzielenie gminy i obszaru dworskiego Sapohów do jego okręgu. 178, **554**.
 - — — — — w Kralupach n. W., jego utworzenie. 48, **148**.
 - — — — — w Mościskach, przydzielenie gminy Mistyce oraz gminy i obszaru dworskiego Sanniki do jego okręgu. 177, **554**.
 - — — — — w Neustadt a. d. Tafelfichte, jego utworzenie. 49, **148**.
 - — — — — w Podkamieniu, jego aktywowanie. 102, **395**.
 - — — — — w Rawie ruskiej, przydzielenie gmin i obszarów dworskich Zaborze i Wulka mazowiecka do jego okręgu. 201, **604**.
 - — — — — w Sławonicach, rozpoczęcie się jego działalności urzędowej. 19, **89**.
 - — — — — w Trzeszcu, rozpoczęcie się jego działalności urzędowej. 18, **89**.
 - — — — — w Żywcu, przydzielenie gminy Juszczyzna do jego okręgu. 94, **356**.
- Sądowa praktyka**, ob. Praktyka.
- Sądowe uchwały**, ob. Uchwały.
- **więzienia**, ob. Więzienia.
 - **władze**, ob. Władze.
- Sądy przemysłowe** i odwoławcze, wykaz co do wyborów asesorów. 132, **467**.
- Schärding**, zmiana liczby członków komisji podatku robkowego dla tamtejszego powiatu. 97, **379**.
- Schwaz**, zakaz handlu obnośnego na obszarze miasta tego. 31, **106**.
- Sejm**, zwołanie sejmu Austrii dolnej, 184, **557**; 232, **631**.
- — — — — Austrii górnej. 232, **631**.
 - — — — — Bukowiny. 114, **421**.
 - — — — — Czech. 184, **557**.
 - — — — — Krainy. 27, **93**; 232, **631**.
 - — — — — Moraw. 232, **631**.

Sejm, zwołanie sejmiku Solnogradu. 123, 457.

— — — Śląska. 232, 631.

— — — Tryestu. 184, 557.

— — — Vorarlbergu. 114, 421; 184, 557.

Seminaryum nauczycielskie w Sarajewie, uprawnienie absolwentów do służby jednorocznej. 88, 349.

Serbia, traktat handlowy. 12, 15.

Sieroce kasy, ob. Kasy.

Sinj, przydzielenie frakcji tej gminy do okręgu Sądu powiatowego w Almissa. 143, 481.

Skarb państwa, doręczanie uchwał sądowych przy egzekucji i zapowiedzeniu wiarygodności do Skarbu Państwa. 4, 3.

Skarbowa Kasa, ob. Kasa.

Skarbowe władze, ob. Władze.

Skole, utworzenie dla obszaru tamtejszego Starostwa okręgu rozkładu podatku zarobkowego. 42, 132.

— — — — okręgu szacunkowego podatku osobistodochodowego. 30, 106.

Slane, zmiana koncesji na kolej do Kaczie. 130, 465.

Slawonice, rozpoczęcie się działalności urzędowej tamtejszego Sądu powiatowego. 19, 89.

— utworzenie tam urzędu podatkowego. 72, 194.

Sfudy pomocniczy przy władzach, urzędach i zakładach państwowych, zmiana odnośnych przepisów. 193, 591.

Służba administracyjna zakładów karnych i więzień sądowych, wymogi uzyskania posady. 181, 555.

— **cechownicza**, uskutecznianie wypłat na jej rachunek przez pocztową kasę oszczędności. 174, 549.

— **jednoroczna**, uprawnienie absolwentów i uczniów gimnazyów i szkół realnych w Bośni i Hercegowinie oraz absolwentów seminaryum nauczycielskiego w Sarajewie do służby tej. 88, 349.

— **policyjna** w Zadarze, jej uregulowanie. 43, 132.

— **stemplowania**, ob. Karty do gry.

— **wojskowa**, uzupełnienie wzgl. zmiana części I. przepisów. 40, 129; 69, 193; 85, 291; 202, 605.

Smichów, świadectwa tamtejszej szkoły przemysłowej kobiecej. 222, 623.

Solnogród, zwołanie sejmiku 123, 457.

Spadkowy majątek, ob. Majątek.

S. Pellegrino, ob. Moena.

Spirytus, uzupełnienie i zmiana opisu przyrzędu Dolainskiego do kontrolnego mierzenia spirytusu. 175, 549.

Spis kolei, ob. Koleje.

— **okręgów szacunkowych podatku osobistodochodowego**, jego zmiana. 206, 607.

— **wartości handlowej**, ob. Wartość.

Spissermühl, przekształcenie tamtejszego Urzędu celnego na ekspozyturę. 96, 379.

Splet, przydzielenie frakcji tej gminy do okręgu Sądu powiatowego w Almissa. 143, 481.

— **złączenie powiatu tego i powiatu St. Pietro w jeden okrąg rozkładu podatku zarobkowego**. 133, 472.

Spoczynek niedzielny i świąteczny w kancelaryach adwokackich i notaryalnych. 129, 462.

Spożywcza opłata, ob. Opłata.

Spożywczy podatek, ob. Podatek.

Sprawy małżeńskie, postępowanie przygotowawcze. 91, 353.

Sprostowanie błędu drukarskiego w rozporządzeniu z dnia 10. października 1910, Dz. u. p. Nr. 186. 58, 157.

— — — w ustawie z dnia 11. sierpnia 1911, Dz. u. p. Nr. 176. 221, 623.

S. Rocco, utworzenie ekspozytury celnej w tamtejszych warsztatach. 162, 513.

Stacya doświadczalna rolniczo-chemiczna w Lincu, ustanowienie jej specjalnym zakładem dla badania środków żywności i przedmiotów użytkowych. 25, 92.

Stalowy przemysł, ob. Przemysł.

Starostwo w Gracu, przydzielenie gminy St. Radegund do jego okręgu. 236, 636.

— w Grieskirchen, jego utworzenie. 73, 194.

— — — rozpoczęcie działalności. 76, 197.

— w Grieskirchen, utworzenie dla jego obszaru okręgu rozkładu podatku zarobkowego. 97, 379.

— — — — okręgu szacunkowego podatku osobistodochodowego. 211, 613.

— w Monfalcone, utworzenie okręgu rozkładu podatku zarobkowego dla jego obszaru. 24, 92.

— w Oświęcimiu, utworzenie okręgu rozkładu podatku zarobkowego dla jego obszaru. 41, 131.

— w Radziechowie, jego utworzenie. 225, 624.

— w Skolem, utworzenie dla jego obszaru okręgu rozkładu podatku zarobkowego. 42, 132.

— — — — okręgu szacunkowego podatku osobistodochodowego. 30, 106.

Statut Akademii górniczych w Leoben i Przybramie, częściowa zmiana. 8. 11.

- funduszu pieczy nad mieszkaniami. 113, 408.
- Komisji centralnej dla pieczy nad zabytkami. 153, 490.
- państwowej Rady kolejowej, jego zmiana. 220, 622.

Stemple i należności bezpośrednie, uwolnienie od nich w postępowaniu dla regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych, oraz zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych:

w Austrii górnej. 212, 615;

w Styrii. 195, 596;

w Tyroli. 194, 595.

- — — — uwolnienie od nich w postępowaniu dla regulacji, wykupna i zabezpieczenia praw leśnych i pastwiskowych w Karyntyi. 77, 199.
- przeniesienie czynności ich wyciskania na Krajową Kasę skarbową w Bernie. 148, 487.
- uwolnienie od stempli zgłoszeń o wyrębie drzewa. 84, 291.
- — — — zgłoszeń o zalesieniach. 78, 199; 165, 519.

Stemplowanie kart, ob. Karty do gry.

Stosunki handlowe i obrotowe z Portugalią, upoważnienie Rządu do ich uregulowania. 164, 518.

St. Pietro, złączenie powiatu tego i powiatu Splet w jeden okrąg rozkładu podatku zarobkowego. 133, 472.

St. Radegund, przydzielenie gminy tej do okręgu Sądu powiatowego Grac okolica. 230, 630.

- — — — tej do okręgu Starostwa w Gracu. 236, 636.

Strebersdorf, ob. Wiedeń.

Strumień, koncesya na kolej z Chybw. 35, 121.

Styrya, uskutecznianie wyplat na rachunek tamtejszych władz sądowych przez pocztową kasę oszczędności. 218, 621.

- uwolnienie od stempli i należności bezpośrednich w postępowaniu dla regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych, oraz zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych. 195, 596.

Suczawa, podwyższenie kwoty wydatku na prowadzenie tamtejszego urzędu dziekańskiego. 204, 606.

Synowce, upoważnienie tamtejszego Urzędu celnego do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego. 170, 543.

Szczególne egzamina, ob. Egzamina.

Szkolne dodatki, ob. Dodatki.

Szkoła przemysłowa dla dziewcząt w Lundenburgu, jej świadectwa. 141, 480.

- — — — kobieca w Brandysie n. L., jej świadectwa. 126, 462.
- — — — w Marburgu, jej świadectwa. 159, 509.
- — — — w Prachatycach, jej świadectwa. 66, 180.
- — — — w Smichowie, jej świadectwa. 222, 623.
- zawodowa dla przemysłu żelaznego i stalowego w Waidhofen n. Y., jej świadectwa. 119, 449.

Szkoły realne, ob. Gimnazya.

- średnie, uzyskiwanie kwalifikacyi nauczycielskiej. 117, 425.

Szluknów, utworzenie tam ekspozytury celnej. 215, 617.

Śląsk, uskutecznianie wyplat na rachunek tamtejszych władz sądowych przez pocztową kasę oszczędności. 218, 621.

- zwołanie sejmku. 232, 631.

Ślepi, ob. Zakład.

Średnie szkoły, ob. Szkoły.

Środki żywności, ob. Zakład.

Świadectwa, ob. Szkoła.

Taryfa celna, zmiana objaśnień i przepisu wykonawczego. 17, 87; 21, 90; 33, 107; 59, 157; 74, 195; 101, 393; 116, 424; 145, 483; 217, 619.

- czynszowa wojskowa, jej ustanowienie, ogłoszenie i zaliczenie gmin do dziesięciu klas. 28, 95.
- — — — rozszerzenie wynagrodzeń, ustanowionych dla Wiednia, z powodu przyłączenia części gmin Strebersdorf, Hadersdorf-Weidlingau i Mauer. 140, 479.
- — — — zaliczenie gminy Untermais do klasy 6. 3, 3.
- kolejowa dla przewozu osób, pakunków, zwłok, żywych zwierząt i towarów, jej objaśnienia. 56, 153.
- opłat pocztowych, jej zmiana. 127, 462.
- telefoniczna, jej sprostowanie. 54, 151.

Techniczna akademia, ob. Akademia.

Telefoniczna taryfa, ob. Taryfa.

Telefoniczny regulamin, ob. Regulamin.

Telegrafy iskrowe, przedłużenie terminu zaopatrzenia okrętów pasażerskich w ich stacye. 136, 475.

Temeskubin, nowe oznaczenie tamtejszego Urzędu celnego. 209, 611.

Terminy zapłaty podatku, ob. Podatek.

Tonale, przekształcenie tamtejszego posterunku zapowiadawczego na ekspozyturę. 205, 606.

Towary jedwabne, upoważnienie urzędów celnych w Pilźnie, Bielsku, Celowcu, Kufsteinie i Meranie do ich ekspedycyowania. 37, 127.

Traktat handlowy z Serbią. 12, 15.

— z Włochami co do połączenia kolejowego Primolano-Tezze. 168, 527.

Trydent, upoważnienie tamtejszego Urzędu celnego do ekspedycyowania przędzy wełnianej. 51, 149.

— zakaz handlu obnośnego na obszarze miasta tego. 210, 613.

Tryest, upoważnienie tamtejszego Urzędu celnego do ekspedycyowania krepy zdrowotnej. 104, 401.

— zmiana i uzupełnienie instrukcyi tamtejszego Urzędu depozytowego cywilno-sądowego. 138, 475.

— zwołanie sejmku. 184, 557.

Trzeszt, rozpoczęcie się działalności urzędowej tamtejszego Sądu powiatowego. 18, 89.

— utworzenie tam urzędu podatkowego. 71, 193.

Turecja europejska, zakaz wzgl. ograniczenie dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów. 183, 556.

Tyczyn, ustanowienie kwoty wydatku na prowadzenie tamtejszego urzędu dziekańskiego. 107, 402.

Tyrol, skutecznianie wypłat na rachunek tamtejszych władz sądowych przez pocztową kasę oszczędności. 218, 621.

— uwolnienie od stempli i należności bezpośrednich w postępowaniu dla regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych oraz zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych. 194, 595.

Tytoniowe wyroby, ob. Wyroby.

Uchwały sądowe, ich doręczanie przy egzekucy i zapowiedzeniu wierzytelności do skarbu Państwa 4, 3.

Uchylenie zawieszenia artykułu, ob. Artykuł.

Układ z Bankiem austriacko-węgierskim, dotyczący długu Państwa w pierwotnej wysokości 80 milionów guldenów. 203, 606.

— **genewski** dla polepszenia losu rannych i chorych przy armiach w polu. 191, 573.

— **międzynarodowy**, dotyczący zakazu pracy nocnej kobiet, zatrudnionych w przemyśle. 64, 171.

— **sanitarny** międzynarodowy. 81, 201.

Ulgi podatkowe dla nowych budowli, dobudowań, podwyższeń budynków i przebudowań w ogólności i dla budowy mieszkań małych w szczególności. 242, 644.

— — i należnościowe dla zjednoczeń budowlanych ogólnie użytecznych. 243, 660.

Umowa z Niemcami o zaraźliwych chorobach zwierzęcych, jej uzupełnienie. 171, 543.

— **międzynarodowa** o obrocie towarów na kolejach żelaznych, spis odnośnych szlaków kolejowych. 44, 133.

— — — — przystąpienie Bułgarii. 228, 627.

— **monetarna** i walutowa, jej przedłużenie. 157, 499.

— — — — oraz umowy co do wydawania przez Bank austriacko-węgierski banknotów po 10 koron, składania krajowych monet złotych w Banku, przedawnienia wywołanych a niewykupionych banknotów po 10 koron i skarbu kruszcowego Banku, oraz długu w pierwotnej wysokości ośmdziesięciu milionów guldenów. 188, 563.

Unterach, zakaz handlu obnośnego na obszarze gminy tej. 111, 406.

Untermais, zaliczenie gminy tej do 6. klasy wojskowej taryfy czynszowej. 3, 3.

Uproszczenie toku czynności u władz państwowego zarządu kolei żelaznych. 87, 345.

Urfahr, utworzenie komisji miejscowej dla rozkładu podatku osobisto-dochodowego dla gminy tej. 219, 622.

Urząd celny w Bielsku, upoważnienie go do ekspedycyowania towarów jedwabnych. 37, 127.

— — w Brucku n. M., jego zwinicie. 46, 147.

— — w Celowcu, upoważnienie go do ekspedycyowania towarów jedwabnych. 37, 127.

— — w Gross-Kunzensdorf, przekształcenie go na ekspozyturę. 224, 624.

— — w Haidmühle, jego utworzenie. 26, 92.

— — — — upoważnienie go do ekspedycyowania żywych roślin. 122, 456.

— — w Johannesberg, przekształcenie go na ekspozyturę. 52, 149.

— — w Johannegeorgenstadt, upoważnienie go do ekspedycyowania żywych roślin. 2, 3.

— — w Kufsteinie, upoważnienie go do ekspedycyowania towarów jedwabnych. 37, 127.

— — w Markhausen, przekształcenie go na ekspozyturę. 6, 7.

— — w Meleda, przekształcenie go na ekspozyturę. 50, 148.

— — w Meranie, upoważnienie go do ekspedycyowania towarów jedwabnych. 37, 127.

- Urząd celny w Moena, przeniesienie go do S. Pellegrino.** 83, 290.
- — w Müglitz, przekształcenie go na ekspozyturę. 10, 13.
 - — w Neuwelt, przekształcenie go na ekspozyturę. 137, 475.
 - — w Pilźnie, upoważnienie go do ekspedycyowania towarów jedwabnych. 37, 127.
 - — w Rudo, upoważnienie go do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego. 192, 591.
 - — w Spissermühl, przekształcenie go na ekspozyturę. 96, 379.
 - — w Synowcach, upoważnienie go do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego. 170, 543.
 - — w Temeskubin, jego nowe oznaczenie. 209, 611.
 - — w Trydencie, upoważnienie go do ekspedycyowania przędzy wełnianej. 51, 149.
 - — w Tryeście, upoważnienie go do ekspedycyowania krepki zdrowotnej. 104, 401.
 - — w Uvac, upoważnienie go do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego. 192, 591.
 - — w Vardište, upoważnienie go do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego. 192, 591.
 - — w Volobreska, jego nowe oznaczenie. 209, 611.
 - — w Weidenau, upoważnienie go do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego. 196, 596.
 - — w Zsolna, jego utworzenie. 142, 480.
 - — — — upoważnienie go do kredytowania cła. 179, 555.
 - **depozytowy cywilno-sądowy w Tryeście, zmiana i uzupełnienie instrukcyi.** 138, 475.
 - **dla popierania przemysłu, uskutecznianie wypłat na jego rachunek przez pocztową kasę oszczędności.** 185, 559.
 - **dziekański w Suczawie, podwyższenie kwoty wydatku na jego prowadzenie.** 204, 606.
 - — w Zatorze, ustanowienie kwoty wydatku na jego prowadzenie. 22, 91.
 - **patentowy, uskutecznianie wypłat na jego rachunek przez pocztową kasę oszczędności.** 29, 105.
 - **podatkowy w Lublanie, zaprowadzenie przy nim służby stemplowania kart do gry.** 47, 147.
 - — w Podkamieniu, jego utworzenie. 147, 487.
 - — w Sławonicach, jego utworzenie. 72, 194.
- Urząd podatkowy w Trzeszt, jego utworzenie.** 71, 193.
- — w Zadołcach, przydzielenie go do powiatu Zborów. 173, 547.
- Urzednicy państwowi, zmiany w zaliczeniu miejscowości do szematu dodatków aktywalnych.** 233, 633.
- Urzędy dziekańskie w dyecezyi linckiej, nowe ustanowienie kwoty wydatku na ich prowadzenie.** 106, 402.
- — w Tyczynie i Łańcucie, ustanowienie kwoty wydatku na ich prowadzenie. 107, 402.
 - **państwowe, zmiana postanowień co do sług pomocniczych.** 193, 591.
- Usługi osobiste, warunek koncesyi dla przemysłu osób, które ofiarowują usługi takie w miejscach niepublicznych.** 187, 561.
- Ustawa, dotycząca dalszego poboru podatków i opłat oraz pokrywania wydatków państwowych w czasie od dnia 1. stycznia do dnia 30. czerwca 1912, tudzież sporządzenia centralnego zamknięcia rachunkowego co do gospodarstwa państwowego za rok 1911.** 239, 639.
- — dobrodziejstw, przyznanych przez państwo dla włości rentowych na Bukowinie. 176, 553.
 - — popierania przez państwo pieczy nad mieszkańcami. 244, 662.
 - — postanowień przejściowych co do uiszczania podatku mięsnego w gminach Baden i Weikersdorf. 246, 664.
 - — praktyki sądowej praktykantów prawa. 1, 1.
 - — przedłużenia mocy obowiązującej przepisów o użyciu części nadwyżek obrotowych zbiorowych kas sierocych do końca roku 1912. 247, 664.
 - — — — przywileju Banku austriacko-węgierskiego oraz umowy monetarnej i walutowej i uregulowania spraw, będących z tem w związku. 157, 499.
 - — regulaminowego traktowania w Izbie posłów przedłożenia o uchyleniu zawieszenia art. 83. statutu Banku austriacko-węgierskiego. 158, 508.
 - — ulg podatkowych dla nowych budowli, do-budowań, podwyższeń budynków i przebudowań w ogólności i dla budowy mieszkań małych w szczególności. 242, 644.
 - — — — i należnościowych dla zjednoczeń budowlanych ogólnie użytecznych. 243, 660.
 - — upoważnienia Rządu do uregulowania stosunków handlowych i obrotowych z Portugalią. 164, 518.
 - — uzupełnienia regulaminu Rady państwa. 245, 663.
 - — zakazu pracy nocnej kobiet w przedsiębiorstwach przemysłowych. 65, 179.
 - — zmiany i uzupełnienia postanowień o zatrudnianiu dzieci, kobiet i dziewcząt w górnictwie. 237, 636.

- Ustawa**, dotycząca zmiany krakowskiego liniowego podatku spożywczego. 121, **451**.
- Uvac**, upoważnienie tamtejszego Urzędu celnego do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego. 192, **591**.
- Uwierzytelnianie**, dopuszczenie nowego systemu elektromierza do urzędowego uwierzytelniania. 134, **473**.
- Uwolnienie od stempli**, ob. Stemple.
- Vardiste**, upoważnienie tamtejszego Urzędu celnego do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego. 192, **591**.
- Velichów-Wikwie**, przeniesienie koncesji na kolej do Giesshübl-Puchstein. 163, **515**.
- Vermiglio**, zwinięcie tamtejszej Ekspozytury celnej. 205, **606**.
- Volobreska**, nowe oznaczenie tamtejszego Urzędu celnego. 209, **611**.
- Vorarlberg**, skuteczniczenie wypłat na rachunek tamtejszych władz sądowych przez pocztową kasę oszczędności. 218, **621**.
- zwołanie sejmku. 114, **421**; 184, **557**.
- Vorchdorf**, koncesja na kolej z Gmunden. 82, **285**.
- Waidhofen n. Y.**, świadectwa tamtejszej szkoły zawodowej dla przemysłu żelaznego i stalowego. 119, **449**.
- Waizenkirchen**, koncesja na kolej z Lincu. 13, **79**.
- Walutowa umowa**, ob. Umowa.
- Warnsdorf**, zmiana terminów zapłaty podatku domowoczynszowego w tamtejszym okręgu poborczym. 120, **450**.
- Wartość handlowa** najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, jej spis. 100, **381**.
- — — — materiałów pomocniczych i wytworów, zmiana spisu. 145, **483**.
- Wartościowe papiery**, ob. Papiery.
- Wdowy** po funkcjonariuszach pocztowych niektórych kategorii, podwyższenie ich poborów pensyjnych. 155, **493**.
- Weidenau**, upoważnienie tamtejszego Urzędu celnego do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego. 196, **596**.
- **Miasto**, koncesja na kolej do granicy państwa ku Nisie. 160, **509**.
- Weikersdorf**, ob. Baden.
- Wiedeń**, rozszerzenie wynagrodzeń, ustanowionych w wojskowej taryfie czynszowej, z powodu przyłączenia części gmin Strebersdorf, Hadersdorf-Weidlingau i Mauern. 140, **479**.
- Wiedeń**, utworzenie ekspozytury celnej przy placu do lądowania Spółki pol. n. żeglugi parowej na Dunaju. 149, **488**.
- — — — przy placu do lądowania Spółki węg. żeglugi rzecznej i morskiej. 61, **165**.
- — inspektoratu przemysłowego dla robót budowlanych. 105, **401**.
- Więzenia sądowe**, wymogi uzyskania posady w służbie administracyjnej. 181, **555**.
- Więzenie odosobnione**, ob. Kary.
- Władza skarbowa** krajowa w Pradze, skutecznianie wypłat na jej rachunek przez pocztową kasę oszczędności. 229, **629**.
- Władze górnicze**, skutecznianie wypłat na ich rachunek przez pocztową kasę oszczędności. 29, **105**.
- **państwowe**, zmiana postanowień co do służb pomocniczych. 193, **591**.
- **sądowe** w Styrii, Karyntyi, Krainie, Pobrzeżu, Tyrolu i Vorarlbergu, na Morawach i Śląsku, skutecznianie wypłat na ich rachunek przez pocztową kasę oszczędności. 218, **621**.
- **skarbowe** krajowe w Bernie, Opawie i Czerniowcach, wypłata poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, będących na ich przypisie, przez pocztową kasę oszczędności. 15, **85**.
- Włochy**, traktat co do połączenia kolejowego Primolano-Tezze. 168, **527**.
- zakaz wzgl. ograniczenie dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów. 151, **488**; 182, **555**; 207, **609**.
- zniesienie zakazu wzgl. ograniczenia dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów oraz świeżych owoców i jarzyn. 39, **128**.
- Włości rentowe** na Bukowinie, dobrodziejstwa, przyznane przez państwo. 176, **553**.
- — w Galicyi, rozszerzenie dobrodziejstw, przyznanych przez państwo. 93, **355**.
- Wojsko**, układ genewski dla polepszenia losu rannych i chorych przy armiach w polu. 191, **573**.
- ustanowienie kontyngentu rekrutów i zezwolenie na pobór. 63, **169**.
- Wojskowa służba**, ob. Służba.
- Wojskowe kaucye**, ob. Kaucye.
- **podwoły**, ob. Podwoły.
- Wojskowy zarząd**, ob. Zarząd.
- Wörgl**, zakaz handlu obnośnego na obszarze gminy tej. 108, **402**.
- Wulka Mazowiecka**, przydzielenie gminy i obszaru dworskiego Wulka Mazowiecka do okręgu Sądu powiatowego w Rawie ruskiej. 201, **604**.

- Zakłady naukowe** górnicze, uskutecznianie wypłat na ich rachunek przez pocztową kasę oszczędności. 29, 105.
- państwowe, zmiana postanowień co do służ pomocniczych. 193, 591.
- Zalesienia**, uwolnienie odnośnych zgłoszeń od stempli. 78, 199; 165, 519.
- Założce**, przydzielenie tamtejszego powiatu sądowego do powiatu politycznego Zborów. 154, 493.
- — — Urzędu podatkowego do powiatu Zborów. 173, 547.
- Zamknięcie rachunkowe** centralne co do gospodarstwa państwowego za r. 1911. jego sporządzenie. 239, 639.
- Zaopatrzenia**, ob. Pobory.
- Zapisy długi**, ob. Pożyczka.
- Zapowiadawcze postępowanie**, ob. Postępowanie.
- Zapowiadawczy posterunek**, ob. Posterunek.
- Zarobkowy podatek**, ob. Podatek.
- Zartlesdorf**, koncesya na kolej do Lippner Schwebel. 190, 567.
- Zarząd kolci**, ob. Koleje.
- wojskowy, doręczanie przeznaczonych dla niego załatwień w sprawach sądowych co do wojskowych kaucyi małżeńskich. 214, 617.
- Zasilki** z państwowego funduszu melioracyjnego na r. 1911. 86, 293.
- Zator**, ustanowienie kwoty wydatku na prowadzenie tamtejszego urzędu dziekańskiego. 22, 91.
- Zawieszenie artykułu**, ob. Artykuł.
- Zawleczenie dżumy**, ob. Dżuma.
- Zawodowa szkoła**, ob. Szkoła.
- Zborów**, przydzielenie powiatu sądowego Założce do powiatu politycznego Zborów. 154, 493.
- — Urzędu podatkowego w Założcach do powiatu Zborów. 173, 547.
- Zjednoczenia budowlane** ogólnie użyteczne, ulgi podatkowe i należyciowe. 243, 660.
- Znaczki** na portoryum po 5 i 10 K. ich wydanie. 131, 466.
- Zsolna**, utworzenie tam urzędu celnego i ekspozytury celnej. 142, 480.
- upoważnienie tamtejszego Urzędu celnego do kredytowania cła. 179, 555.
- Zwierzęce choroby**, ob. Choroby.
- Zwołanie Rady państwa**, ob. Rada państwa.
- sejmów, ob. Sejm.
- Żelazny przemysł**, ob. Przemysł.
- Żywe rośliny**, ob. Rośliny.
- Żywice**, przydzielenie gminy Juszczyzna do okręgu tamtejszego Sądu powiatowego. 94, 356.
- Żywność**, ob. Zakład.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część I. — Wydana i rozesłana dnia 4. stycznia 1911.

Treść: № 1. Ustawa, dotycząca praktyki sądowej praktykantów prawa, nie odbywających sędziowskiej służby przygotowawczej.

1.

Ustawa z dnia 24. grudnia 1910,

dotycząca praktyki sądowej praktykantów prawa, nie odbywających sędziowskiej służby przygotowawczej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

O ile praktyka sądowa stanowi warunek do puszczenia do egzaminu adwokackiego, przyznania kandydatowi adwokackiemu (§ 31. p. c.) uprawnienia do zastępstwa albo warunek wykonywania adwokatury, należy ją odbyć częścią przy trybunale pierwszej instancji, a częścią przy sądzie powiatowym.

§ 2.

Praktyka przy trybunale i przy sądzie powiatowym musi trwać co najmniej po cztery miesiące. Zatrudnienie w ciągu pozostałego czasu, oraz miejsce, gdzie praktyka sądowa ma się odbyć, oznacza prezydent sądu krajowego wyższego. Przytem należy w zasadzie uwzględniać życzenia praktykanta. Wyjątek może zająć jedynie z ważnych względów służbowych.

Jeżeli w odnośnem miejscu znajduje się kilka trybunałów, ma prezydent sądu krajowego wyższego oznaczyć także porządek kolejny zatrudnienia prakty-

kanta przy każdym z nich oraz czas trwania poszczególnych zatrudnień.

Przy którym z sądów powiatowych, znajdujących się w miejscu siedziby trybunału, ma odbyć się praktyka sądowa, postanawia prezydent trybunału, któremu sądy te podlegają.

§ 3.

Kierowanie praktyką sądową praktykantów prawa, nie odbywających sędziowskiej służby przygotowawczej, należy do przełożonego tego sądu, do którego praktykant jest w danym czasie przydzielony.

§ 4.

Zatrudnienie w czasie praktyki sądowej należy tak urządzić, aby praktykanci mieli sposobność poznać jako protokolanci i przez udział w opracowaniu spraw wymiaru sprawiedliwości, przychodzących w sądzie, czynność sędziowską we wszystkich jej gałęziach oraz działalność kancelaryi sądowej i inne urządzenia oraz agendy sądowe, których znajomość ma znaczenie w zawodzie, jakiemu chcą się poświęcić.

Samodzielnego przedsięwzięcia czynności sędziowskich nie można powierzać praktykantom.

§ 5.

Jeżeli praktyka sądowa trwa tylko jeden rok, nie można zatrudniać praktykanta wyłącznie w sprawach karnych dłużej jak trzy miesiące.

§ 6.

Przy zatrudnianiu praktykantów poza zwykłymi godzinami urzędowymi należy uwzględnić ile możliwości ich stosunki osobiste.

§ 7.

Praktykantom prawa, nie odbywającym sędziowskiej służby przygotowawczej, ma przełożony sądu, do którego są przydzieleni w celu odbywania służby, udzielić na żądanie w każdym roku praktyki sądowej urlopu w wymiarze dwóch tygodni.

§ 8.

Czas, przez który praktykant prawa, nie odbywający sędziowskiej służby przygotowawczej, nie mógł pełnić praktyki sądowej wskutek choroby, urlopu lub ćwiczeń wojskowych, wlicza się do przepisane go okresu praktyki sądowej, jeżeli czas ten nie przekracza razem jednego miesiąca. O ile przerwy takie wlicza się do czasu innej służby i uwzględnia przy wymiarze poborów emerytalnych, należy ocenić według obowiązujących w tym względzie osobnych przepisów.

§ 9.

Praktykant prawa, nie odbywający sędziowskiej służby przygotowawczej, który chce przerwać praktykę sądową lub wystąpić, winien prosić prezydenta sądu krajowego wyższego o uwolnienie. Uwolnienie należy zarządzić bez niepotrzebnej zwłoki najpóźniej w 10 dniach. Aż do uwolnienia albo upływu oznaczonego terminu jest praktykant obowiązany spełniać swe obowiązki służbowe.

§ 10.

W razie usunięcia od praktyki sądowej w myśl § 17. ustawy o organizacji sądów może sąd krajowy wyższy oznaczyć termin, nie przekraczający sześciu miesięcy, przed którego upływem nie wolno przyjąć praktykanta ponownie do praktyki sądowej lub sędziowskiej służby przygotowawczej. Zakaz ten można orzec z ograniczeniem do miejsca, w którym usunięty odbywał praktykę sądową, albo dla wszystkich sądów w okręgu sądu krajowego wyższego.

§ 11.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z pierwszym dniem miesiąca kalendarzowego, następującego po ogłoszeniu, i ma począwszy od tej chwili skutek prawny co do reszty praktyki sądowej, którą już rozpoczęto. Praktykę, odbyłą w sądzie powiatowym przed wejściem ustawy tej w moc obowiązującą, należy wliczyć do praktyki ustawowej aż do ośmiomiesięcznego czasu trwania.

Praktykę sądową, z której odbyto co najmniej ośm miesięcy w chwili wejścia ustawy tej w moc obowiązującą, można według wyboru praktykanta albo, jeżeli to okaże się potrzebne z ważnych względów służbowych, na zarządzenie prezydenta sądu krajowego wyższego kontynuować i ukończyć przy trybunale.

§ 12.

Wykonanie ustawy tej poruczam Memu Ministrowi sprawiedliwości.

Wallsee, dnia 24. grudnia 1910.

Franciszek Józef wkr.

Bienerth wkr.

Hochenburger wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część II. — Wydana i rozesłana dnia 11. stycznia 1911.

Treść: № (2—4.) 2. Rozporządzenie, dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego pobocznego w Johannegeorgenstadt do ekspedycyowania przesyłek żywych roślin. — 3. Obwieszczenie, którem ogłasza się zaliczenie gminy Untermais do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej. — 4. Rozporządzenie, dotyczące doręczania uchwał sądowych, orzekających zajęcie, zapowiedzenie i przekazanie, przy egzekucyi i zapowiedzeniu wierzytelności do Skarbu Państwa, wypłacanych przez pocztową kasę oszczędności.

2.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i kolei żelaznych z dnia 2. grudnia 1910,

dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego pobocznego w Johannegeorgenstadt do ekspedycyowania przesyłek żywych roślin.

Dodatkowo do rozporządzenia Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 15. lipca 1882, Dz. u. p. Nr. 107, dotyczącego środków ostrożności, które należy zachować w stosunkach z zagranicą dla zapobieżenia zawleczeniu mszycy winnej (*Phylloxera vastatrix*), upoważnia się c. k. Urząd celny poboczny w Johannegeorgenstadt do ekspedycyowania przesyłek, nadchodzących z zagranicy a zawierających przedmioty, wymienione pod Nr. 2. dodatku do powyższego rozporządzenia (załącznik C do § 18. przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej, rozdział a, IV), według przepisów, wydanych co do ekspedycyowania takich przesyłek przez upoważnione do tego urzędy celne.

Biliński wtr.

Haerdtl wtr.

Wrba wtr.

Weiskirchner wtr.

Pop wtr.

3.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 2. grudnia 1910,

k którem ogłasza się zaliczenie gminy Untermais do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Dodatkowo do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 214, zalicza się gminę Untermais w Tyrolu w porozumieniu z c. i k. wspólnym Ministerstwem wojny do szóstej klasy taryfy czynszowej dla kwaterek wojskowych, obowiązującej do końca roku 1910.

Biliński wtr.

Georgi wtr.

4.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami skarbu i spraw wewnętrznych, Kierownikiem Ministerstwa rolnictwa oraz Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 8. stycznia 1911,

dotyczące doręczania uchwał sądowych, orzekających zajęcie, zapowiedzenie i przekazanie, przy

egzekucyi i zapowiedzeniu wierzytelności do Skarbu Państwa, wypłacanych przez pocztową kasę oszczędności.

Wskutek zmian, zasłanych w organizacyi państwowej służby kasowej przez użycie pocztowej kasy oszczędności do wypłat państwowych, rozporządza się:

Wygotowanie sądowych uchwał zajęcia i przekazania (zakazów do dłużnika trzeciego), przeznaczone dla kasy wypłacającej (§§ 295., ustęp 1. i 305., ustęp 2. ordynacyi egzekucyjnej, § 1. rozporządzenia z dnia 24. października 1897, Dz. u. p. Nr. 250) należy doręczać w tych obszarach administracyjnych i gałęziach administracyi, w których

wypłaty państwowe uskutecznią się przez pocztową kasę oszczędności według obwieszczeń Dziennika ustaw państwa (Nr. 245/06, 274/07, 261/08, 275/08, 3/09, 54/09, 215/09, 216/09, 5/10, 197/10, 221/10, 235/10), już nie „kasie wypłacającej“ lecz organowi likwidującemu (departamentowi rachunkowemu władzy asygnującej). Organa te są wymienione w odnośnych rozporządzeniach.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 1. lutego 1911.

Biliński wtr.

Haerdtl wtr.

Hochenburger wtr.

Pop wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część III. — Wydana i rozesłana dnia 12. stycznia 1911.

Treść: *M* 5. Rozporządzenie celem wykonania ustawy z dnia 24. grudnia 1910 o praktyce sądowej praktykantów prawa, nie odbywających sędziowskiej służby przygotowawczej.

5.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 8. stycznia 1911,

celem wykonania ustawy z dnia 24. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1911, o praktyce sądowej praktykantów prawa, nie odbywających sędziowskiej służby przygotowawczej.

Na zasadzie § 12. powołanej ustawy rozporządza się:

§ 1.

Jeżeli w miejscu wstąpienia do praktyki sądowej znajduje się trybunał, należy zarządzenie, czy praktyka ma się rozpocząć przy trybunale czy przy sądzie powiatowym, do prezydenta sądu krajowego wyższego.

§ 2.

Praktyka przy trybunale i przy sądzie powiatowym musi trwać co najmniej przez cztery miesiące, następujące po sobie; w ciągu odnośnych czterech miesięcy niedopuszczalne jest przydzielanie praktykanta na przemian do trybunału i do sądu powiatowego. Według tego przepisu oznacza się przedewszystkiem przydzielenie praktykanta w ciągu czterech pierwszych miesięcy jego praktyki. Prezydent sądu krajowego wyższego postanawia, czy po czteromiesięcznej praktyce przy sądzie jednego rodzaju ma nastąpić zaraz czteromiesięczna praktyka

przy sądzie drugiego rodzaju, czy też należy pozostawić praktykantowi wybór przejścia do sądu drugiego rodzaju zaraz lub później.

§ 3.

Praktykanci, którzy w chwili wejścia ustawy w życie odbyli już część praktyki przy trybunale. powinni odbyć potrzebną jeszcze praktykę przy sądzie powiatowym na końcu swego roku sądowego.

§ 4.

W myśl § 5. ustawy nie można zniewolić praktykanta do zgodzenia się na wyłączne zajęcie w sprawach karnych dłużej jak przez trzy miesiące. Natomiast może praktykant być zatrudniony w sprawach karnych także przez czas dłuższy, jeżeli w ciągu tych czterech miesięcy, których użycie zależy w pierwszym rzędzie od jego życzenia (§§ 2., ustęp 1. i 11., ustęp 2. ustawy), chce być zajęty w sprawach powyższych.

§ 5.

Kierowanie praktyką sądową przy sądzie, do którego praktykant jest przydzielony, należy do przełożonego odnośnego sądu (§ 3. ustawy).

Przy większych sądach należy przydzielać praktykantów równocześnie lub kolejno do tylu i tak zatrudnionych oddziałów, aby poznali wszystkie większe działy czynności sądowych (§ 4., ustęp 1. ustawy).

§ 6.

Przy zatrudnianiu praktykantów należy kierować się zasadą, iż praktyka sądowa ma zapewnić kandydatowi wiadomości, które mogą mu być przydatne przy wykonywaniu zawodu (§ 4., ustęp 1. ustawy). Wyzyskiwanie pracy praktykanta, sprzeciwiające się temu celowi kształcącemu praktyki, jest niedopuszczalne.

Jeżeli używa się praktykanta do spisywania protokołów, nie powinna czynność jego polegać zasadniczo tylko na spisywaniu rzeczy dyktowanych. Przy łatwiejszych protokołowaniach należy używać w ten sposób tylko praktykantów, którzy nie są jeszcze wyszkoleni i muszą dopiero nauczyć się samoistnego spisywania protokołów.

Opracowywanie aktów, załatwianych w sposób pojedynczy i z góry ustalony, a zwłaszcza wypełnianie formularzy, można przekazywać praktykantom tylko w zakresie, jakiego wymaga cel kształcenia, połączony z praktyką prawa.

Odpowiednio wyéwiczonych praktykantów należy używać do wypracowywania zarysów, wyroków i uchwał.

§ 7.

Przy odbieraniu oświadczeń ustnych ma praktykant współdziałać stopniowo w ten sposób, iż będzie protokołował oświadczenia i wnioski stron za wskazówką sędziego według własnego układu.

Samoistnego przedsięwzięcia czynności sędziowskich nie można jednak poruczać praktykantom (§ 4., ustęp 2. ustawy). W szczególności jest niedopuszczalne, aby praktykanci przeprowadzali samoistnie przesłuchania w nieobecności i bez wskazówek sędziego.

§ 8.

Praktykanci powinni w zasadzie dotrzymywać godzin urzędowych sądu i być jako protokolanci do rozporządzenia sądu przy koniecznych czynnościach służbowych poza zwykłymi godzinami urzędowymi albo poza budynkiem sądowym. Przytem należy jednak uwzględnić w miarę możliwości ich stosunki osobiste.

§ 9.

W kancelarii sądowej nie zatrudnia się praktykantów stale. Z księgą gruntową, z rejestrem handlowym i stowarzyszeniowym, z czynnościami depozytowymi, tudzież z innymi urządzeniami pomocniczymi sądu, a zwłaszcza z rejestrem grabieży i księgą pieniężną, powinni praktykanci zapoznać się przy sposobności współdziałania przy czynnościach sędziowskich (§ 4., ustęp 1. ustawy). Praktykantom należy udzielić wyjaśnień, potrzebnych dla zrozumienia tych urządzeń.

§ 10.

Praktykantów prawa, wstępujących do praktyki sądowej, należy pouczyć, iż wolno im uczestniczyć w éwiczeniach kandydatów, odbywających sędziowską służbę przygotowawczą (§ 31., ustęp 2. rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 15. sierpnia 1897, Dz. u. p. Nr. 192).

§ 11.

Dla praktykantów prawa należy prowadzić wykazy zatrudnienia i wciągać do nich dla użytku przy rozmaitych przydzieleniach sposób zatrudnienia praktykanta i szczególne spostrzeżenia, poczynione co do jego działalności. Po wystąpieniu praktykanta z praktyki należy przechowywać te wykazy zatrudnienia w prezydyum sądu krajowego wyższego.

§ 12.

Urlopu w zakresie dwóch tygodni, do którego praktykanci mają prawo (§ 7., ustawy), należy udzielać na ustną prośbę bez niepotrzebnej zwłoki, o ile względy służbowe zezwalają na to. Na żądanie można udzielać urlopu tego częściami.

§ 13.

Rozporządzenie to wchodzi w życie dnia 1. lutego 1911.

Hochenburger wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część IV. — Wydana i rozesłana dnia 20. stycznia 1911.

Treść: (№ 6—11.) 6. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Markhausen na ekspozyturę celną. — 7. Rozporządzenie, dotyczące zniesienia postępowania zapowiadawczego i celnej ekspedycji wychodowej przesyłek z certyfikatem konwojowym i przesyłek zapiskowych w obrocie pocztowym. — 8. Obwieszczenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień § 33. statutu Akademii górniczych w Leoben i w Przybramie. — 9. Rozporządzenie, którym zmienia się § 3. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 10. czerwca 1902, dotyczącego wydawania przesyłek pocztowych. — 10. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Müglitz na ekspozyturę celną. — 11. Rozporządzenie, dotyczące zniesienia celnej ekspedycji wychodowej przesyłek, podlegających podatкови spożywcemu, w obrocie pocztowym.

6.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 27. grudnia 1910,

dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Markhausen na ekspozyturę celną.

Urząd celny poboczny II. klasy w Markhausen przekształcono na ekspozyturę Urzędu celnego głównego w Kraslicach. W upoważnieniach tej władzy celnej nie zaszła przez to zmiana.

Biliński wlr.

7.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 3. stycznia 1911,

dotyczące zniesienia postępowania zapowiadawczego i celnej ekspedycji wychodowej przesyłek z certyfikatem konwojowym i przesyłek zapiskowych w obrocie pocztowym.

W porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim wydaje się następujące postanowienia dla

uproszczenia ekspedycji celnej przesyłek pocztowych:

I. Zniesienie postępowania zapowiadawczego w obrocie pocztowym.

1. Postanowienia ogólne.

Celne przekazywanie przesyłek, przewożonych pocztą, przy dowozie, wywozie i przewozie oraz w krajowym obrocie przeprawnym drogą postępowania zapowiadawczego niema nadal odbywać się.

Zakład pocztowy jest obowiązany odstawiać wszystkie przesyłki pocztowe, wprowadzone z zagranicy celnej i przeznaczone dla umownego obszaru celnego, które w myśl obowiązujących przepisów muszą być poddane ekspedycji celnej, przed ich wydaniem adresatowi do urzędu celnego, upoważnionego do ekspedycji.

Przy wywozie i przewozie ma się zaniechać dostawiania przesyłek pocztowych do urzędu celnego wychodowego.

2. Oznaczanie celnych przesyłek pocztowych, stemplowanie pocztowych dokumentów oddawczych.

Uskuteczniane dotychczas przez urzędy celne oznaczanie celnych przesyłek pocztowych markami celnymi, jak również umieszczanie zamknięć cel-

nych na wozach lub schowkach, obejmujących celne przesyłki pocztowe, odpada.

Po ekspedycji celnej stempluje urząd celny przesyłki listowe i listy pieniężne, a przy pakietach pocztowych adresy przesyłkowe (zastępcze) na dowód uskutecznienia ekspedycji i zaopatruje je liczbą swego rejestru załatwień (rejestru poborczego, rejestru zapisków co do wygotowania certyfikatów konwojowych, rejestru składowego), względnie poświadczaniem co do wolności od cła.

Co do pocztowego oznaczania celnych przesyłek pocztowych (przy pakietach także adresów przesyłkowych) nie zachodzi żadna zmiana.

Pocztowe stemplowanie deklaracji celnych co do zawartości (deklaracji podstawowych) pieczęcią urzędu pocztowego odpada.

3. Dostawianie przesyłek pocztowych do granicznej władzy celnej.

Z pośród przesyłek pocztowych, nadchodzących z zagranicy, należy dostawić do granicznej władzy celnej tylko te, które przed dalszym transportem na umowny obszar celny muszą być zbadane pod względem dopuszczalności dowozu, względnie przewozu albo których zupełna ekspedycja ma odbyć się na granicy.

Pod względem wystarania się o zezwolenie na dowóz i przewóz pozostają w mocy przepisy dotychczasowe.

Jeżeli graniczna władza celna stwierdzi niedopuszczalność dowozu lub przewozu pewnej przesyłki, wówczas winien zakład pocztowy postarać się o jak najprędzsze jej zwrócenie lub zniszczenie itd. według obowiązujących w tym względzie przepisów.

4. Ekspedycja końcowa w granicznej władzy celnej.

Z pośród przesyłek pocztowych, podlegających ocenie a przeznaczonych dla umownego obszaru celnego, winien graniczny urząd celny poddać granicznej ekspedycji końcowej tylko te, których odbiorcy mieszkają w obrębie oceni urzędu pocztowego miejsca ocenia, pozostającego w związku z granicznym urzędem celnym, tudzież te, których ekspedycyowanie przez graniczną władzę celną wysyłający życzył sobie i przepisał to wyraźnie na adresie przesyłkowym i na przesyłce, podając nazwę urzędu celnego, wreszcie przesyłki, które na wniosek zakładu pocztowego mają wejść zaraz na granicy w wolny obrót.

Granicznym urzędem celnym pozostaje oczywiście także co do celnych przesyłek pocztowych zastrzeżone prawo, przyznane w § 27. przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej, względem żądania w wymienionych tamże wypadkach ekspedycji końcowej w jednym z urzędów celnych wewnątrz kraju; przesyłki, przeznaczone do Węgier,

mają być ekspedycyowane tylko przez jeden z węgierskich urzędów celnych.

Ekspedycyowanie na granicy przesyłek, podlegających łatwo zepsuciu, albo takich przesyłek wolnych od cła, których dostawienie do urzędu celnego powodowałoby trudności, na przykład przesyłek z żyjącymi roślinami lub zwierzętami, z zapłodnioną ikrą rybą itp., ma odbyć się na żądanie zakładu pocztowego także w lokalnościach urzędu pocztowego na dworcu kolejowym albo w kolejowym wozie pocztowym.

Ekspedycje takie należy w miarę potrzeby podejmować o każdej godzinie dnia lub nocy.

Za ekspedycje takie, podjęte także poza godzinami urzędowymi, nie policza się w żadnym wypadku należytości.

5. Ekspedycja końcowa w urzędach celnych wewnątrz kraju.

Wszystkie przesyłki, które nie mają być podane ekspedycji końcowej u granicznej władzy celnej, powinny być dostawione przez zakład pocztowy bez załatwiania formalności celnych na granicy do tego urzędu celnego, w którym według pocztowych przepisów przewozowych ma odbyć się ekspedycja końcowa, wyjąwszy, jeżeli wysyłający zażądał przy towarach, których ekspedycyowanie jest zastrzeżone urzędem szczególnie upoważnionym, ekspedycji końcowej przez upoważnioną władzę celną i jeżeli przepisał to wyraźnie w sposób, wspomniany w punkcie 4.

6. Postępowanie przy przesyłkach, które mają być opłacone przez pocztę.

a) Ekspedycja końcowa.

Przesyłki, których ekspedycję uskutecznia zakład pocztowy, zostają w jego zachowaniu i pod jego odpowiedzialnością; przesyłek tych nie oddaje się do urzędu celnego, a wskutek tego odpada ich wstępne zaksiązkowanie celne.

Przesyłki pocztowe, przeniesione do urzędu celnego i niewyekspedycyowane w dniu wpływu, należy przechować aż do ponownego podjęcia służby oględzin w zamykalnym schowku lub miejscu, o które ma postarać się urząd celny; pozostają one w zachowaniu i pod odpowiedzialnością zakładu pocztowego.

Przesyłki, które mają być opłacone przez pocztę, dostawia urząd pocztowy do urzędu celnego jedynie w celu podjęcia celnej czynności urzędowej, a urząd celny zaciąga je do rejestru załatwień (rejestru poborczego, zapiskowego).

Jeżeli zakład pocztowy posługuje się przy ekspedycji celnej przesyłkami tych szczególnymi urządzeniami, istniejącymi w poszczególnych urzędach celnych, na przykład instytucją przysiężnych itp.,

wówczas można zawrzeć osobne układy co do przyjęcia w zachowanie i odpowiedzialności.

Przy przesyłkach wolnych od cła nie uskutecznia się wpisu do ksiąg i wystarczy przedłożyć władzy cenzurującej deklaracje celne co do zawartości, zaopatrzone stwierdzeniem uwolnienia od cła.

Co do przesyłek, ekspedyowanych przez pocztę, zbiera zakład pocztowy dokumenty oddawcze po ich ostemplowaniu przez urząd celny (punkt 2.).

b) Dalsze posyłanie lub zwracanie przesyłek, opłaconych przez pocztę.

Jeżeli nie można odszukać odbiorcy przesyłki, opłaconej już przez pocztę, albo jeżeli odmówiono jej przyjęcia albo jeżeli z innego powodu nie można tejże doręczyć, wówczas winien urząd pocztowy oddać pokwitowanie celne, zaopatrzone potwierdzeniem odebrania napowrót kwoty cła i poświadczeniem co do niemożności doręczenia przesyłki oraz mającego nastąpić dalszego jej posłania lub zwrotu; jednemu z urzędów celnych według swego wyboru, poczem należy zwrócić zakładowi pocztowemu wpłaconą kwotę cła.

Odbiór zapłaconego cła ma poświadczyć na kwicie celnym (potwierdzeniu co do zgubienia kwitu celnego) naczelnik urzędu pocztowego miejsca ocenia (zastępca lub kierownik oddziału).

Urząd pocztowy przekreśli w takich wypadkach wyraźnie ostemplowanie celne na pocztowych dokumentach oddawczych.

Dostawianie takich przesyłek pocztowych do urzędu celnego nie jest potrzebne.

Pod względem uskuteczniania zwrotów celnych pozostają w mocy przepisy obecnie obowiązujące.

Jeżeli zakład pocztowy opłaca należności celne miesięcznie z dołu, należy potrącić zwroty cel z długu miesięcznego.

W ten sam sposób należy postępować z ekspedyowanymi już przesyłkami, które posyła się dalej do Węgier i odwrotnie.

7. Postępowanie przy przesyłkach, które mają być opłacone przez strony.

a) Oddanie do urzędu celnego.

Przesyłki, co do których odbiorcy zastrzegli sobie załatwienie formalności albo których opłacenie przez pocztę nie da się wogóle przeprowadzić lub może być podjęte dopiero po dostarczeniu osobnego zezwolenia (na przykład przy lekarstwach, przedmiotach monopolu, broni itp.), oddaje się do urzędu celnego wraz z wykazami oddawczymi, zestawionymi przez pocztę.

Urząd celny bada przy odbiorze, czy opakowanie zewnętrzne jest nienaruszone.

Przeważenie uskutecznia się tylko przy pakietach wartościowych, listach pieniężnych i pudełkach wartościowych oraz przesyłkach uszkodzonych.

Wykazy oddawcze będą obejmowały prócz numeru bieżącego nadto ilość sztuk, numery nadawcze, wagę i nazwisko odbiorcy.

Numery bieżące wykazu oddawczego umieści zakład pocztowy na pocztowych dokumentach towarzyszących.

Te numery wykazu oddawczego stanowią daty wstępnego zaksięzkowania dla rejestrów załatwień.

Oryginalne wygotowanie wykazu oddawczego należy zwrócić zakładowi pocztowemu po wolnym od zarzutów odbiorze, zaopatrzywszy je potwierdzeniem odebrania; kopia, sporządzona przez przebiecie pisma, pozostaje w urzędzie celnym i ma być przedłożona przez urząd celny w 30 dni po końcu miesiąca bez wypisywania (wciągania dalszych dat) departamentowi rachunków fachowych III wraz z innymi podaniami miesięcznymi. Równocześnie należy załączyć także wszystkie przynależne deklaracje celne co do zawartości, odnoszące się do wolnych od cła przesyłek w miesiącu sprawozdawczym, z pominięciem zaksięzkowania celnego.

b) Ekspedycja końcowa, względnie przyjęcie do składu urzędowego.

Urząd celny może tylko wtedy wydać stronie przesyłkę pocztową, podlegającą oceniu, względnie przyjąć ją do celnego rejestru składowego, jeżeli strona złożyła przypadające należności, powziętki itd. w urzędzie pocztowym miejsca ocenia i jeżeli dokument oddawczy (pocztowy adres przesyłkowy, rewers oddawczy) został przez urząd ten zaopatrzone zapiskiem „Można wydać“ i podpisany przez odbiorcę.

Urząd celny powinien przed wydaniem przesyłki stronie ściągnąć pocztowe dokumenty towarzyszące, uporządkować je według pocztowych numerów oddawczych i oddawać zakładowi pocztowemu w umówionych odstępach czasu (tygodniowo, co pół tygodnia, codziennie).

Strony mogą złożyć w urzędzie celnym przy przedłożeniu dokumentów oddawczych, pokwitowanych i zaopatrzonych uwagą „Można wydać“, oświadczenie co do złożenia na skład, i to ustnie lub pisemnie, a ewentualnie zaraz na odwrotnej stronie deklaracji zasadniczej (zastępczej).

Przesyłki takie wpisuje się do rejestru składowego; daty wpisu notuje się na adresie przesyłkowym, który ma być ściągnięty i oddany zakładowi pocztowemu przy przestrzeganiu postanowień ustępu poprzedzającego, oraz na deklaracji zasadniczej, pozostającej w urzędzie celnym.

Stronom należy wydać poświadczenie co do przyjęcia na skład (§ 234. ordynacji o cłach i monopolach państwowych i § 191. i. u.), które ma podawać ilość sztuk, numer nadawczy, numer bieżący rejestru składowego i dzień przyjęcia.

Wpisy do rejestru składowego ograniczają się oprócz numeru bieżącego do numeru wykazu oddawczego, numeru nadawczego, nazwiska strony i ilości sztuk.

W urzędach o większym obrocie można oddać wciąganie do rejestru składowego przesyłek, deklarowanych do przyjęcia na skład celny, aż do chwili, w której odsyła się wykazy oddawcze do władzy cenzurującej.

W tym wypadku należy także na deklaracji zasadniczej, która ma być zatrzymana w urzędzie celnym, i na potwierdzeniu odbioru, wydanem stronie, umieścić numer bieżący wykazu oddawczego. Utworzenie pozycji książki magazynowej da się łatwo uskuteczyć na podstawie deklaracji zasadniczych, uporządkowanych według numerów bieżących wykazu oddawczego, odnoszących się do przesyłek, których urząd celny nie ekspedyował jeszcze w chwili odwozu.

c) Dalsze posyłanie lub zwrot niepodjętych przesyłek pocztowych, których urząd celny jeszcze nie ekspedyował.

Zakład pocztowy odda urzędowi celnemu wykazy przesyłek pocztowych, nie odebranych na czasie.

Urząd celny stwierdza na podstawie wykazów tych rzeczywiście złożenie przesyłek w zachowaniu urzędu celnego, uzupełnia wykazy powyższe zbranymi z przesyłek datami co do adresów odbiorców, a względnie wysyłających i zwraca uzupełniony wykaz napowrót zakładowi pocztowemu.

Urzędy celne nie będą utrzymywać przesyłek takich w ewidencji w rejestrze składowym.

Niepodjęte celne przesyłki pocztowe, pozostające w zachowaniu urzędu celnego, które nie zostały jeszcze poddane ekspedycji końcowej i które na żądanie ma się posłać dalej lub zwrócić do innego miejsca na umownym obszarze celnym albo na obszarze zagranicy celnej, winien urząd celny wydać napowrót urzędowi pocztowemu miejsca oclenia za potwierdzeniem odbioru.

Urząd pocztowy miejsca oclenia może przyjąć tylko przesyłki nie otworzone; przesyłki już otworzone uważa się za podjęte.

Takie przesyłki otwarte można zatem tylko na żądanie stron przesłać dalej lub zwrócić w postępowaniu za certyfikatem konwojowym jako przesyłki nowo nadane.

Poświadczenia odbioru, wygotowane przez zakład pocztowy, należy zaopatrzyć numerami wykazu oddawczego i przesłać uporządkowane departamen-

towi rachunków fachowych III wraz z innymi podaniami za miesiąc sprawozdawczy.

II. Ekspedycja wychodowa przesyłek za certyfikatem konwojowym i przesyłek zapiskowych w obrocie pocztowym.

Co do towarów wywozowych, przekazanych pod kontrolę celną w celu wykazania wyjścia (przesyłek za certyfikatem konwojowym, przesyłek zapiskowych i przesyłek, których wyjście ma być wykazane), a więc także co do tych przesyłek, do których wyrobu przyznano wolne od opłat użycie cukru lub alkoholu pod warunkiem wywozu poza linię celną, należy pominąć dostawienie do granicznego urzędu celnego w razie ich przewozu przez zakład pocztowy; istotny wywóz tych przesyłek należy wykazać urzędowi przekazującemu według przepisów pocztowych.

Oznaczenie urzędu ekspedującego w certyfikatach konwojowych (zapiskowych) względnie w deklaracji wywozowej, odnoszącej się do takich przesyłek wywozowych, odpada.

Urząd pocztowy nadawczy zbada dokładnie nienaruszony stan zamknięcia urzędowego.

Urząd pocztowy wymienny zakartuje przesyłki te pojedynczo według ich znamion także w tym wypadku, gdy ułożono się zresztą z zagranicą co do kartowania sumarycznego, i zatrzyma dokument celny względnie deklarację wywozową. Po upływie czasu, w ciągu którego nadejście karty krajowej do zagranicznego urzędu pocztowego miejsca przeznaczenia i powrót ewentualnego doniesienia zwrotnego musiałby nastąpić, zaopatrzy urząd pocztowy dokument celny a względnie deklarację wywozową zapiskiem, iż zagraniczny urząd pocztowy nie odmeldował przesyłki, a tem samem przyjął ją prawidłowo, i przesła dokument ten a względnie deklarację tę władzy przekazującej.

Władza przekazująca winna zarządzić w razie ewentualnej potrzeby przesłanie dokumentu celnego, zaopatrzonego potwierdzeniem pocztowym, do rąk strony.

Urząd celny wciągnie do rejestru wygotowań certyfikatów konwojowych zapisek: „Wychód wykazano urzędową drogą pocztową“.

Przy towarach, wywożonych w drodze obrotu za zwrotem cła, gdzie stosowano dotąd system tryplikatów, odpada tryplikat, przeznaczony na załącznik rejestru deklaracji granicznego urzędu celnego wychodowego, a wskutek tego należy na przyszłość żądać deklaracji wywozowych jedynie *in duplo*.

III. Postanowienia końcowe.

Zarząd celny ma prawo przekonywania się w sposób odpowiedni o prawidłowym postępowaniu zakładu pocztowego z przesyłkami pocztowymi, podlegającymi ocleniu.

Właściwe organa zarządu celnego są w tym celu w szczególności upoważnione, podejmować konwojowanie i przeszukiwanie wozów pocztowych, wchodzić do lokalności pocztowych, badać leżące tam przesyłki pocztowe i przeglądać odnoszące się do nich zapiski i dokumenty obrotowe, o ile to da się wykonać bez tamowania ruchu pocztowego i przy najściślejszym przestrzeganiu tajemnicy listowej i urzędowej.

Departamentowi rachunków fachowych III w Ministerstwie skarbu należy oddać na żądanie do rozporządzenia w celu kontroli wszystkie zapiski, obrachunki i dokumenty konwojowe, odnoszące się do przewozu przesyłek zagranicznych, o ile papiery te muszą być sporządzane i przechowywane według przepisów pocztowych w urzędach pocztowych lub w departamencie pocztowych rachunków fachowych 1.

Przez badania te nie można jednak tamować ruchu pocztowego ani wychodzić przytem poza granicę zarządzeń potrzebnych dla bezpieczeństwa dochodów celnych.

Badania, o których mowa w ustępie drugim niniejszego rozdziału, mają uskutecznić w urzędach pocztowych, znajdujących się w siedzibie urzędów celnych, naczelnicy urzędów tych, a ewentualnie urzędnicy celni, wydelegowani przez nich i zaopatrzeni w odpowiednie legitymacje.

Co do urzędów pocztowych poza siedzibą urzędów celnych zastrzega sobie Ministerstwo skarbu wydanie osobnych zarządzeń.

Badanie należy przeprowadzić w obecności naczelnika urzędu pocztowego lub jego zastępcy (naczelnika oddziału), a przy pocztach kolejowych w obecności urzędnika kierującego (towarzyszącego przewozowi poczty). Kolejowych wozów pocztowych nie można przeszukiwać w czasie jazdy, a innych wozów pocztowych na otwartej drodze; badanie w lokalnościach urzędu pocztowego może mieć miejsce jedynie w czasie godzin służbowych.

Urzędnicy pocztowi są obowiązani do przestrzegania interesów celnych przy pełnieniu swych czynności służbowych z tą samą sumiennością, co interesów pocztowych.

Zobowiązanie funkcjonaryuszy pocztowych do przestrzegania interesów celnych mieści w sobie także obowiązek, aby w tych wypadkach, w których przez omyłkę wydano odbiorcy przesyłkę pocztową, podlegającą oczeniu i powinności dostawienia, jeszcze przed ekspedycją końcową ze strony urzędu celnego, użyli bezzwłocznie pośrednictwa właściwego urzędu celnego miejsca oczenia i spowodowali dodatkowe obliczenie należności celnych przez urząd celny tudzież ich ściągnięcie.

Zarządzenia te wchodzi w życie w dniu 1. marca 1911.

Biliński wlr.

Weiskirchner wlr.

§.

Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 7. stycznia 1911,

dotyczące zmiany niektórych postanowień § 33. statutu Akademii górniczych w Leoben i w Przybramie.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył Najmiłociwiej zezwolić Najwyższem postanowieniem z dnia 20. grudnia 1910 na nowe uregulowanie poborów asystentów Akademii górniczych w Leoben i Przybramie odpowiednio do postanowień rozporządzenia Ministra wyznań i oświaty z dnia 24. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 158, i zatwierdzić spowodowaną przez to następującą zmianę § 33. statutów tych Akademii z mocą obowiązującą od dnia 1. października 1910 i z tem dalszem postanowieniem, iż zatrudnionym obecnie asystentom, którzy posiadają obywatelstwo austriackie i odpowiadają wszystkim wymaganym warunkom co do kwalifikacji, a tem samem mają charakter urzędników państwowych, należy policzyć pod względem poboru dodatków dwuletnich nieprzerwany czas służby, przebyty aż do dnia wspomnianego Najwyższego postanowienia, i to począwszy od chwili dopełnienia warunków powyższych.

Ritt wlr.

Statut

c. k. Akademii górniczych w Leoben i w Przybramie.

§ 33.

Wysokość wynagrodzenia konstruktorów będzie oznaczona w każdym wypadku z osobna.

Wynagrodzenie tych asystentów, którzy mają obywatelstwo austriackie i odpowiadają wszystkim warunkom co do kwalifikacji, a tem samem posiadają charakter urzędników państwowych, wynosi 1700 koron rocznie i podwyższa się przy nieprzerwanym czasie służby, który będzie liczony od chwili uzyskania tych warunków, w razie dalszego zatrudnienia (§ 27), po drugim i czwartym roku zatrudnienia o 300 koron, następnie zaś po szóstym i ósmym roku zatrudnienia o 400 koron aż do kwoty 3100 koron rocznie.

Ci asystenci, których ustanowiono pomocniczo bez wykazania obywatelstwa austriackiego albo wymaganego uzdolnienia naukowego, zatem bez cha-

rakteru urzędników państwowych, otrzymują przez czas trwania tego zajęcia remunerację nie ulegającą zmianie w kwocie 1400 koron rocznie.

Przy podróżach służbowych wolno konstruktorom liczyć dyety i koszty jazdy według IX. klasy rangi, a asystentom według X. klasy rangi.

Postanowienia ustawy z dnia 31. grudnia 1896, Dz. u. p. Nr. 8 z r. 1897, według których czas służby asystentów przy uniwersytetach, akademiach technicznych i Akademii ziemiaństwa w Wiedniu, oraz asystentów, ustanowionych przy innych państwowych zakładach naukowych, tudzież konstruktorów przy akademiach technicznych, przebyty bez przerwy przed wejściem ustawy tej w moc obowiązującą lub po tej chwili, ma być policzony w razie ich bezpośredniego przejścia do innej służby państwowej, uzasadniające prawo do emerytury, według zasad ogólnych pod względem przyznania emerytury, stosować należy analogicznie także do konstruktorów i asystentów akademii górniczych.

9.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 10. stycznia 1911,

którem zmienia się § 3. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 10. czerwca 1902, Dz. u. p. Nr. 124, dotyczącego wydawania przesyłek pocztowych.

Punkt 1, 1, ustęp ostatni ma w przyszłości opiewać:

Urzędy pocztowe są obowiązane przekonywać się sumiennie przy przyjmowaniu pełnomocnictwa, czy mocodawca jest upoważniony do jego udzielenia. Firmy i stowarzyszenia, protokołowane w sądzie handlowym, mają na żądanie urzędu pocztowego przedłożyć wyciąg z rejestru, wymieniający osoby, uprawnione do podpisywania firmy. Co do osób prawnych, jako to korporacji publicznych lub prywatnych, fundacji itd. należy wykazać w odpowiedni sposób uprawnienie mocodawcy do zastępstwa, w razie potrzeby przez przedłożenie poświadczenia władzy.

Punkt I uzupełnia się pod liczbą 3 następującym postanowieniem:

3. Tymczasowemu zastępcy, ustanowionemu dla adwokata przez wydział izby adwokackiej (obejmującemu kancelaryę, § 28., lit *h* ordynacji adwokackiej), oddaje się w dwóch pierwszych miesiącach zastępstwa urzędowe przesyłki pocztowe, nadchodzące pod adresem adwokata; z innych przesyłek pocztowych oddaje się obejmującemu kancelaryę

w ciągu tego okresu czasu przesyłki listowe zwyczajne i polecane, listy z podaniem wartości, oraz przekazy pocztowe i płatnicze, jeżeli w adresie nie podano jako miejsca doręczenia mieszkania odrębnego od kancelaryi albo jeżeli nie należy wnosić z innych okoliczności (na przykład uwagi na adresie, przedmiotu przesyłki), iż przesyłka nie odnosi się do działalności zawodowej adwokata.

Zastępcy, ustanowionemu dla notaryusza przez trybunał pierwszej instancji (§ 119., 120., 122. i 123. ordynacji notaryalnej), oddaje się przez cały czas zastępstwa urzędowe i inne przesyłki pocztowe, nadchodzące pod adresem notaryusza, wraz z przesyłkami adresowanymi do jego własnych rąk, wyjąwszy, gdyby przy przesyłkach nieurzędowych podano w adresie jako miejsce doręczenia mieszkanie odrębne od kancelaryi albo gdyby należało wnosić z innych okoliczności, iż przesyłka nie odnosi się do działalności zawodowej notaryusza.

Zastępca adwokata ma wykazać się dekretem wydziału izby adwokackiej, a zastępca notaryusza dekretem trybunału.

Punkt II tego paragrafu otrzymuje następującą osnovę:

II. 1. Jeżeli nie zastano odbiorcy w miejscu doręczenia, podanem w adresie lub wchodzącem z innych względów w rachubę, jeżeli nie dozwolono doręczającemu dostępu do odbiorcy albo jeżeli dostęp ten jest dla niego z innych względów niemożliwy, wówczas można doręczyć uwiadomienia kolejowe, polecane przesyłki listowe, listy z podaniem wartości aż do 100 K, pakiety bez podania wartości albo z podaniem wartości aż do 100 K, i to powyższe przesyłki listowe i pakiety także wtedy, gdy są obciążone powziętkiem nie wyższym jak 100 K, tudzież kwoty pieniężne, należące do przekazów pocztowych i płatniczych aż do 100 K, albo o ile nie doręcza się samych tych przedmiotów, odnośne uwiadomienia osobom, wymienionym w dalszym ciągu (odbiorcom zastępczym) ze skutkiem prawidłowego doręczenia, jeżeli osoby te opłacą ciężące na przesyłkach należitości pocztowe i inne kwoty, a odbiorca nie sprzeciwił się z góry takiemu doręczeniu, a mianowicie:

a) Jeżeli jako miejsce doręczenia podano mieszkanie lub lokal przedsiębiorstwa (kancelaryę), obecnej tam osobie dorosłej, o której doręczający wie, iż należy do rodziny odbiorcy, albo służącemu odbiorcy albo funkcyonaryuszowi lub słudze odbiorcy, obecnemu w kancelaryi lub w przedsiębiorstwie, albo jeżeli nie zastano żadnej z tych osób, wynajmującemu mieszkanie; jeżeli odbiorca mieszka w podnajmie, można skutecznie doręczenie także do rąk wynajmującego albo jego odbiorcy zastępczego.

- b) jeżeli jako miejsce doręczenia podano hotel lub gospodę, właścicielowi hotelu lub gospody, kicrownikowi przedsiębiorstwa lub odźwiernemu; za wypadek niezastania uważa się także ten wypadek, jeżeli adresat jeszcze tam nie przybył;
- c) jeżeli jako miejsce doręczenia podano zakład naukowy lub giełdę, odźwiernemu lub słudze szkolnemu zakładu naukowego albo odźwiernemu giełdy;
- d) jeżeli jako miejsce doręczenia podano fabrykę lub inne podobne przedsiębiorstwo, na przykład kopalnię, budowę, urzędnikowi lub innemu funkcyonaryuszowi, którego przedsiębiorstwo wskaże pisemnie urzędowi pocztowemu.

Doręczanie poleconych przesyłek listowych, przesyłek z podaniem wartości, kwot pieniężnych, należących do przekazów pocztowych i płatniczych, albo przynależnych uwiadomień winno być zawsze uskutecznione do rąk samego adresata, jeżeli wysyłający zaopatrzył przesyłkę dopiskiem: „Do własnych rąk“ lub inną podobną uwagę.

Przy przesyłkach za rewersem zwrotnym i przy przekazach pocztowych z potwierdzeniem wypłaty wykluczone jest doręczenie do rąk odbiorcy zastępczego.

2. Przy zwykłych przesyłkach listowych z wyjątkiem uwiadomień kolejowych wystarcza oddanie w mieszkaniu, wskazanem w adresie (w lokalu przemysłowym, urzędzie itd., w którym odbiorca pracuje). Jeżeli zewnątrz mieszkania (lokalu przemysłowego lub urzędowego itd.) znajduje się skrzynka na listy albo jeżeli u stróża domu lub w sieni itd. są umieszczone dla mieszkańców domu skrzynki na listy, osobno poznaczane, wówczas włoży doręczający opłacone przesyłki listowe do skrzynki, o ile jakoś jej zezwała na to.

Jeżeli nie da się doręczyć zwykłych przesyłek listowych w sposób, podany w ustępie poprzedzającym, wówczas można je doręczyć wynajmującemu mieszkanie, o ile odbiorca nie podniósł przeciw temu zarzutu. Jeżeli jako miejsce doręczenia podano w adresie hotel lub gospodę, restaurację lub kawiarnię, można uskutecznić doręczenie do rąk właściciela hotelu itd., zawiadowcy, płatniczego lub odźwiernego także wtedy, gdy adresat nie przybył tam jeszcze.

3. Jeżeli adresat zmarł, rozstrzygają zarządzenia, które sąd spadkowy wydał co do doręczeń. Jeżeli zarządzeń takich niema, a istnieje pełnomocnictwo pocztowe, rozciągające się na wypadek śmierci mocodawcy, wówczas uskutecznia się doręczenie do rąk pełnomocnika; zresztą doręcza się zwykle przesyłki listowe do rąk dorosłych członków

rodziny, a inne przesyłki pocztowe traktuje jako niedoręczalne. Pisemne zarządzenie sądu spadkowego musi być złożone w urzędzie pocztowym. Z urzędowymi przesyłkami pocztowymi, które nadchodzą po śmierci adresata, postępuje się zawsze jak z niedoręczalnymi.

Postanowienia te wchodzą w życie z dniem ogłoszenia.

Weiskirchner wlr.

10.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 12. stycznia 1911,
dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Müglitz na ekspozyturę celną.

Urząd celny poboczny II. klasy w Müglitz przekształcono na ekspozyturę Urzędu celnego pobocznego II. klasy w Hinterzinnwald; ekspozytura ta pozostaje i nadal wyposażona w dotychczasowe uprawnienia.

Meyer wlr.

11.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 18. stycznia 1911,
dotyczące zniesienia celnej ekspedycji wychodowej przesyłek, podlegających podatkowi spożywczemu, w obrocie pocztowym.

W porozumieniu z królewsko-węgierskim Ministerstwem skarbu rozporządza się przy zmianie niektórych przepisów załącznika A, II, B, liczba 2 do § 2., I, przepisu wykonawczego o podatku od wódki z dnia 21. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 130 (Dz. r. Nr. 149), rozporządzeń Ministerstwa skarbu z dnia 20. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 126 (Dz. r. Nr. 142), i z dnia 13. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 67 (Dz. r. Nr. 86), wreszcie załącznika A do § 20. przepisu wykonawczego o podatku od cukru z dnia 29. sierpnia 1903, Dz. u. p. Nr. 176 (Dz. r. Nr. 131), co następuje:

Przy przesyłkach towarów, przekazanych celem wykazania wyjścia, do których wyrobu przyznano wolne od opłat używanie cukru lub alkoholu pod warunkiem wywozu poza linię celną, należy pominąć w razie ich przewozu przez zakład pocztowy dostawienie do granicznego urzędu celnego; rzeczy-

wisty wywóz tych przesyłek należy wykazać według przepisów pocztowych urzędowi wysyłkowemu odpowiednio do postanowień rozporządzenia ministerialnego z dnia 3. stycznia 1911, Dz. u. p. Nr. 7, dotyczącego zniesienia postępowania zapowiadawczego i celnej ekspedycji wychodowej przesyłek za certyfikatem konwojowym i przesyłek zapiskowych w obrocie pocztowym.

Oznaczenie urzędu dostawienia w deklaracjach wywozowych, odnoszących się do takich przesyłek, odpada.

Deklarację wywozową dla towarów, zawierających cukier i alkohol, które mają być przewiezione pocztą, należy przedłożyć tylko w jednym wygotowaniu. Urząd wysyłkowy ma zatem przekreślić nie nadające się oznaczenia (unikat, duplikat).

W rejestrze wywozowym, względnie w zapisku co do przedłożonych deklaracji wywozowych należy wciągnąć w kolumnie na oznaczenie urzędu dostawienia zapisek: „Przesyłka pocztowa“.

Urząd pocztowy nadawczy stwierdzi dokładnie nienaruszony stan zamknięcia urzędowego.

Urząd pocztowy wymienny zakartuje przesyłki te pojedynczo według ich znamion także w tym wypadku, gdy ułożono się zresztą z zagranicą co do kartowania sumarycznego, i zatrzyma deklarację wywozową. Po upływie czasu, w ciągu którego nadejście karty krajowej do zagranicznego urzędu pocztowego miejsca przeznaczenia i powrót ewentualnego doniesienia zwrotnego musiałby nastąpić, zaopatrzy urząd pocztowy deklarację wywozową zapiskiem, iż zagraniczny urząd pocztowy nie odmeldował przesyłki, a tem samem przyjął ją prawidłowo, i prześle deklarację tę urzędowi wysyłkowemu.

Urząd wysyłkowy winien wciągnąć do rejestru wywozowego, względnie zapisku co do przedłożonych deklaracji wywozowych w kolumnie, przeznaczonej na raport urzędu wychodowego, zapisek „Wychód wykazano urzędową drogą pocztową“.

Zarządzenia te wchodzi w życie z dniem 1. marca 1911.

Meyer wlr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część V. — Wydana i rozesłana dnia 23. stycznia 1911.

Treść: № 12. Traktat handlowy między Austro-Węgrami i Serbią.

12.

Traktat handlowy z dnia 27./14. lipca 1910

między Austro-Węgrami i Serbią.

(Zawarty w Belgradzie dnia 27./14. lipca 1910, ratyfikowany przez Jego c. i k. Apostolską Mość w Wiedniu, dnia 22. stycznia 1911, poczem wymieniono wzajemne ratyfikacje w Belgradzie dnia 23. stycznia 1911.

Nos Franciscus Josephus Primus,
 divina favente clementia
 Austriae Imperator, Bohemiae Rex etc. et Hungariae
 Rex Apostolicus,

Notum testatumque omnibus et singulis quorum interest tenore praesentium facimus:

Quum a Plenipotentariis Nostris atque Plenipotentariis Majestatis Suae Serbiae Regis ad promovendas et delitandas commercii relationes inter Utriusque Nostrum ditones et subditos existentes tractatus die $\frac{\text{vigesima septima}}{\text{decima quarta}}$ mensis Julii anni 1910 Belgradi initus et signatus esset tenoris sequentis:

(Pierwopis.)

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie, d'une part,

et

Sa Majesté le Roi de Serbie, d'autre part,

animés d'un égal désir d'étendre et de développer les relations commerciales entre leurs États, ont résolu de conclure un nouveau Traité, et ont nommé, à cet effet, pour Leurs Plénipotentiaires, savoir:

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie:

Monsieur le Comte Jean Forgách de Ghymes et Gács, Grand-Croix de l'ordre Impérial Autrichien de François-Joseph, Chevalier de l'ordre Autrichien Impérial de Léopold et de la Couronne de fer de troisième classe, Son Envoyé extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté le Roi de Serbie;

Monsieur Richard Riedl, Chef de Section au Ministère I. R. Autrichien du Commerce, Chevalier de l'Ordre Impérial de François-Joseph, et

Monsieur Gustave de Kálmán de Kisócz et de Szentandrás, Secrétaire d'État au Ministère R. Hongrois du Commerce;

Sa Majesté le Roi de Serbie:

Monsieur le Docteur Lazare Patchou, ancien Ministre, Conseiller d'État, député, Grand-Cordon de l'ordre Royal de St.-Sava, et

Monsieur le Docteur Milorade Drachkoviitch, ancien Ministre, député, Directeur de la Banque d'exportation;

lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des articles suivants:

Article I.

Il y aura pleine et entière liberté de commerce et de navigation entre les territoires des Parties contractantes.

(Przekład.)

Najjaśniejszy Cesarz Austriacki, Król Czech itd. i Apostolski Król Węgier, z jednej strony

oraz

Najjaśniejszy Król Serbski z drugiej strony,

ożywieni równą chęcią ułatwienia i rozszerzenia stosunków handlowych, istniejących między ich państwami, postanowili zawrzeć nowy traktat i zamianowali w tym celu Swoimi pełnomocnikami:

Najjaśniejszy Cesarz Austriacki, Król Czech itd. i Apostolski Król Węgier:

pana hrabiego Jana Forgácha de Ghymes i Gács, ozdobionego wielkim krzyżem cesarskiego austriackiego orderu Franciszka Józefa, kawalera austriackiego cesarskiego orderu Leopolda i austriackiego cesarskiego orderu Żelaznej Korony trzeciej klasy, Swego nadzwyczajnego posła i pełnomoczonego ministra przy Najjaśniejszym Królu Serbskim;

pana Ryszarda Riedla, szefa sekcji w c. k. austriackim Ministerstwie handlu, kawalera cesarskiego austriackiego orderu Franciszka Józefa, i

pana Gustawa Kálmána de Kisócz i de Szentandrás, sekretarza stanu w królewsko-węgierskim Ministerstwie handlu;

Najjaśniejszy Król Serbski:

Doktora Lazara Patschu, byłego ministra, radcę stanu, posła, ozdobionego wielkim krzyżem królewskiego orderu Św. Sawy, i

Doktora Milorada Draskovica, byłego ministra, posła, dyrektora Banku eksportowego;

którzy, wymieniwszy swe pełnomocnictwa i stwierdziwszy ich dobrą i należyłą formę, zgodzili się na artykuły następujące:

Artykuł I.

Pomiędzy obszarami Stron zawierających traktat ma istnieć zupełna wolność handlu i żeglugi.

Les ressortissants de chacune des Parties contractantes jouiront dans les territoires de l'autre des mêmes droits, faveurs et exemptions dont jouissent actuellement ou jouiront à l'avenir, en matière de commerce, d'industrie et de navigation dans ces territoires, les propres nationaux et les ressortissants de la nation la plus favorisée.

Article II.

Les ressortissants de chacune des Parties contractantes auront réciproquement, dans les territoires de l'autre, la même faculté que les nationaux et les ressortissants de la nation la plus favorisée de voyager sur les chemins de fer, rivières et routes, de s'établir dans les lieux quelconques ou d'y séjourner temporairement, d'acquérir des terres de toute sorte et des maisons ou de les louer et de les posséder en tout ou en partie; en général, d'acquérir des biens meubles et immeubles, de les aliéner ou transmettre par des actes quelconques et surtout par la vente, le testament ou par la succession *ab intestato*: le tout sans autorisation ou approbation des autorités du pays. Ils pourront y exercer leur commerce ou métier, régler leurs affaires de toute sorte, soit directement, soit par l'entremise d'un intermédiaire qu'ils choisiront eux-mêmes, soit personnellement, soit en compagnie, transporter des marchandises et des personnes, établir des dépôts, fixer les prix, gages et les paiements de leurs marchandises et prestations, vaquer à leurs affaires, présenter leurs déclarations aux douanes, faire valoir leurs droits et requêtes devant les autorités et tribunaux du pays: le tout sans payer des droits, contributions, impôts et taxes autres ni plus élevés ni plus onéreux que ceux auxquels sont soumis les nationaux ou les ressortissants de la nation la plus favorisée et sans distinction de la nationalité ou de la confession.

Il est bien entendu qu'ils auront à se conformer à cet égard aux lois et réglemens du pays, en vigueur par rapport au commerce, aux métiers et à la sûreté publique et applicables aux nationaux et aux ressortissants de la nation la plus favorisée.

Les fondations, corporations, associations et en général toutes les personnes morales qui existent dans les territoires d'une des Parties contractantes sont, sous réserve des dispositions de l'alinéa 4, exclues de la faculté d'acquérir, soit à titre gratuit soit à titre onéreux, des biens immeubles sur les territoires de l'autre Partie.

Les sociétés anonymes ainsi que les autres sociétés commerciales, industrielles ou financières (y compris les sociétés d'assurance de tout genre), existant sur les territoires de l'une des Parties contractantes en vertu des lois respectives, pour-

Obywatele każdej ze Stron kontraktujących używać mają w krajach Strony drugiej tych samych praw, przywilejów i uwolnień pod względem handlu, żeglugi i prowadzenia przemysłu, których w tychże krajach używają lub będą w przyszłości używać pod tym względem obywatele tamtejsi i obywatele narodu najbardziej uprzywilejowanego.

Artykuł II.

Obywatele każdej ze Stron kontraktujących będą zatem mieli wzajemnie w krajach Strony drugiej w tym samym zakresie jak krajowcy i obywatele narodu najwięcej uprzywilejowanego prawo podróżowania kolejami żelaznymi, rzekami i gościnnymi, prawo przemijającego pobytu lub stałego osiedlania się w dowolnym miejscu, kupowania gruntów wszelkiego rodzaju i domów lub najmowania ich w całości lub części, jak również prawo ich posiadania, w ogóle prawo nabywania ruchomości i nieruchomości i rozporządzania nimi zapomocą czynności prawnych wszelkiego rodzaju, zwłaszcza prawo ich sprzedawania i zostawiania w spadku; do tego wszystkiego zaś nie będą potrzebowali osobnego upoważnienia lub pozwolenia ze strony władz krajowych; będą mogli tam trudnić się handlem i przemysłem, prowadzić interes wszelkiego rodzaju, i to albo sami albo za pośrednictwem obranego pośrednika, bądź pojedynczo bądź w spółce, będą mogli przewozić towary i osoby, urządzać składy, oznaczać ceny, płace i wynagrodzenia za swoje towary i usługi, jak również załatwiać swoje interesy, będą dalej mogli przedkładać urzędom celnym swoje deklaracje i zastępować swe prawa i prośby wobec władz i sądów krajowych; wszystko to będzie miało miejsce bez płacenia innych, wyższych lub uciążliwszych opłat, podatków, należytości lub taks, niż te, które płacą krajowcy albo obywatele narodu najwięcej uprzywilejowanego, i bez możności robienia między nimi różnicy ze względu na narodowość lub wyznanie.

Rozumie się samo przez się, że należy przytem zachowywać ustawy i rozporządzenia, które pod względem handlu, przemysłu i bezpieczeństwa publicznego obowiązują w kraju odnośnym i stosują się do krajowców, oraz obywateli narodu najbardziej uprzywilejowanego.

Fundacye, korporacye, stowarzyszenia i w ogóle wszystkie osoby prawne, istniejące w krajach jednej ze Stron kontraktujących, nie mogą — z zastrzeżeniem postanowień, zawartych w ustępie 4. — nabywać w krajach Strony drugiej majątku nieruchomości ani odpłatnie ani darmo.

Spółki akcyjne i inne spółki handlowe, przemysłowe lub finansowe, nie wyłączając towarzystw ubezpieczeń, które mają siedzibę swoją na obszarach jednej ze Stron kontraktujących i istnieją prawnie podług jej ustaw, powinny mieć także w krajach

ront, réciproquement, exercer sur les territoires de l'autre tous les droits, y compris celui d'ester en justice devant les tribunaux, soit pour intenter une action, soit pour s'y défendre, en se conformant aux lois et prescriptions qui y sont en vigueur sur cette matière. En outre, elles jouiront dans les territoires de l'autre Partie contractante de tous les droits qui sont ou pourraient être accordés à l'avenir aux sociétés analogues de la nation la plus favorisée, notamment en ce qui concerne leur admission à l'exercice de leur commerce ou de leur industrie et à la faculté d'acquérir et de posséder des biens immeubles.

Article III.

Les ressortissants de chacune des Parties contractantes seront exempts, sur les territoires de l'autre, de tout service militaire, aussi bien dans l'armée régulière et la marine que dans la milice et la garde civique. Ils ne seront astreints, en temps de paix et en temps de guerre, qu'aux prestations et aux réquisitions imposées aux nationaux et ils auront réciproquement droit aux indemnités établies en faveur des nationaux par les lois en vigueur dans leurs pays respectifs.

Ils seront également exempts de toute fonction officielle obligatoire judiciaire, administrative ou municipale, y compris celle de la tutelle (curatelle), en tant qu'elle ne se rapporte pas à la tutelle (curatelle) de leurs connationaux.

Article IV.

Les industriels ou négociants d'une des Parties contractantes qui voyagent ou qui font voyager leurs commis, agents, commis-voyageurs ou représentants quelconques sur les territoires de l'autre, pour y faire des achats ou recueillir des commissions, soit avec soit sans échantillons, ainsi qu'en général dans l'intérêt de leurs affaires de commerce ou d'industrie, ne pourront à ce titre être soumis à aucun droit ou impôt ultérieur, pourvu qu'ils prouvent par une carte de légitimation, délivrée d'après le formulaire joint au présent Traité, que la raison sociale, pour le compte de laquelle ils voyagent, a acquitté dans son pays les droits et impôts prescrits pour l'exercice de son commerce et de son industrie.

La disposition qui précède ne s'applique pas à la recherche de commandes chez des personnes qui n'exercent pas de commerce, ni d'industrie. Toutefois, les commis-voyageurs seront sous ce rapport traités réciproquement sur le pied de la nation la plus favorisée.

drugiej Strony, pod warunkiem przestrzegania obowiązujących tam odnośnych ustaw i rozporządzeń, prawo dochodzenia wszelkich swoich praw, a przede wszystkim prawo prowadzenia przed sądem procesów w charakterze powodów lub pozwanych. Zresztą korzystać one będą w krajach drugiej Strony z wszystkich praw, które przysługują lub będą w przyszłości przysługiwać takim samym spółkom narodu najwięcej uprzywilejowanego. Odnosi się to przede wszystkim także do dopuszczenia ich do prowadzenia przedsiębiorstwa i do zdolności ich do nabywania i posiadania nieruchomości.

Artykuł III.

Obywatele każdej ze Stron kontraktujących uwolnieni będą w krajach Strony drugiej od wszelkiej służby wojskowej, zarówno w wojsku jak i w marynarce oraz w milicyi i gwardyi narodowej. W czasie wojny i pokoju będą obowiązani tylko do tych świadczeń i rekwizycji, którym podlegają krajowcy, i będą korzystali nawzajem z uwolnień, przyznanych na korzyść krajowców w obowiązujących ustawach odnośnych krajów.

Mają oni być również wolni od wszelkiej przymusowej służby urzędowej przy wymiarze sprawiedliwości i administracji rządowej lub gminnej, wliczając tu także obowiązek przyjęcia opieki (kurateli), o ile obowiązek ten nie odnosi się do opieki (kurateli) nad własnymi rodakami.

Artykuł IV.

Jeżeli przemysłowcy jednej ze Stron kontraktujących albo sami podróżują w krajach Strony drugiej albo wysyłają tam swoich pomocników handlowych, agentów, podróżujących lub innych zastępców w celu zakupów lub zbierania zamówień, czy to z próbkami czy bez próbek, tudzież w ogóle w sprawach swoich interesów handlowych i przemysłowych, natenczas ani ci przemysłowcy ani ich wspomniani zastępcy nie mogą podpaść z tego tytułu dalszemu podatkowi lub opłacie, o ile będzie wykazane zapomocą karty legitymacyjnej, wygotowanej według dołączonego wzoru, że dom handlowy, na którego rachunek podróżują, opłacił w swej ojczyźnie podatki i opłaty, należące się do prowadzonego przezeń handlu i przemysłu.

Postanowienie powyższe nie stosuje się do poszukiwania zamówień u osób, nie trudniących się przemysłem; pod tym względem jednak postępować się będzie wzajemnie z agentami podróżującymi według zasady przyznawania największych ulg.

Les industriels et commis-voyageurs munis d'une carte de légitimation pourront porter avec eux des échantillons, mais pas de marchandises.

Les ressortissants des Parties contractantes seront réciproquement traités comme les nationaux lorsqu'ils se rendront des territoires de l'une des Parties contractantes sur les territoires de l'autre, pour visiter les foires et marchés, à l'effet d'y exercer leur commerce et d'y débiter leurs produits.

Les ressortissants d'une des Parties contractantes qui exercent le métier d'expéditeur ou de charretier entre divers points des territoires des Parties contractantes ou qui se livrent à la navigation ne seront soumis, par rapport à l'exercice de ces métiers, à aucune taxe industrielle ou spéciale sur les territoires de l'autre, pourvu qu'ils aient leur établissement principal dans les territoires de l'une des Parties contractantes. Leurs agents, qui exercent ce métier dans les territoires de l'autre Partie contractante, seront cependant soumis aux impôts sur leurs revenus personnels.

Article V.

Les objets passibles d'un droit de douane — à l'exception des articles d'alimentation — qui seront importés comme épreuves ou échantillons dans les territoires d'une des Parties contractantes par les commis-voyageurs de l'autre, seront admis en franchise de droits d'entrée et de sortie aux mêmes conditions et formalités qui sont en vigueur pour la nation la plus favorisée. Ces objets ne pourront être soumis à aucune taxe prélevée pour le compte de l'Etat ou à un autre impôt intérieur.

Article VI.

Les Parties contractantes s'engagent à ne pas entraver le commerce entre l'Autriche-Hongrie et la Serbie par des prohibitions quelconques d'importation, d'exportation ou de transit.

Elles ne pourront faire d'exceptions à cette règle que:

- a) pour les monopoles d'Etat actuellement en vigueur ou qui pourraient être établis à l'avenir;
- b) par égard à la sûreté publique et à la police sanitaire et vétérinaire, conformément aux principes internationaux adoptés à ce sujet;
- c) dans des circonstances exceptionnelles par rapport aux provisions de guerre.

La réserve exprimée sous b) s'étend également aux mesures prohibitives prises dans le but d'empêcher, dans l'intérêt de l'agriculture, la propagation d'insectes ou d'autres organismes nuisibles.

Przemysłowcy i ajenci podróżujący, którzy posiadają przemysłową kartę legitymacyjną, mogą wozić ze sobą próbki towarów ale nie same towary.

Z obywatelami Stron kontraktujących, udającymi się z obszarów jednej Strony kontraktującej na obszary drugiej Strony na targi i jarmarki celem prowadzenia tam swego handlu i zbywania swoich produktów, postępować się będzie nawzajem tak jak z krajowcami.

Obywatele jednej ze Stron kontraktujących, którzy zajmują się spedycją lub przewoźnictwem pomiędzy rozmaitymi miejscami obszarów Stron kontraktujących, albo którzy oddają się żeglarstwu, nie będą podlegali, jeżeli ich główny zakład przemysłowy znajduje się na obszarach jednej ze Stron kontraktujących, w krajach Strony drugiej żadnemu podatkowi przemysłowemu lub podatkowi specjalnemu z tytułu wykonywania tego przemysłu; jednak ich ajenci, uprawiający przemysł ten na obszarach drugiej Strony kontraktującej, podlegać będą opłacie podatku według wymiaru swego osobistego dochodu.

Artykuł V.

Przedmioty, podlegające opłacie cła, które służą za próbki lub wzory (z wyjątkiem wzorów przedmiotów spożywczych), a będą wprowadzone na obszar jednej ze Stron kontraktujących przez agentów podróżujących Strony drugiej, mają być wpuszczane jako wolne od cła, a to pod warunkami i formalnościami, obowiązującymi dla narodu najwięcej uprzywilejowanego. Również nie będą one podlegały żadnej opłacie państwowej ani innej opłacie wewnętrznej.

Artykuł VI.

Strony kontraktujące zobowiązują się nie tamować obrotu pomiędzy Austro-Węgrami i Serbią żadnymi zakazami dowozu, wywozu lub przewozu.

Wyjątki w tej mierze mogą mieć miejsce tylko:

- a) co do monopolów państwowych, które już istnieją lub będą ewentualnie w przyszłości zaprowadzone;
- b) ze względów bezpieczeństwa publicznego, politycy zdrowia i politycy weterynaryjnej stosownie do uznanych zasad międzynarodowych;
- c) co do potrzeb wojennych w nadzwyczajnych okolicznościach.

Zastrzeżenie, wzmiankowane pod b), rozciąga się także na te środki ostrożności, które będą użyte dla ochrony rolnictwa przed zawleczeniem i rozszerzeniem szkodliwych owadów, tudzież innych szkodliwych organizmów.

Article VII.

Les marchandises de toute nature venant des territoires de l'une des Parties contractantes ou y allant seront réciproquement affranchies, dans les territoires de l'autre, de tout droit de transit et de taxes de consommation de toute sorte, soit qu'elles transitent directement, soit que pendant le transit elles doivent être déchargées, déposées ou rechargées.

Article VIII.

Les produits du sol et de l'industrie de l'Autriche et de la Hongrie, énumérés dans le tarif *A* annexé au présent Traité, acquitteront, à leur entrée en Serbie, les droits fixés par ledit tarif.

Tous les produits du sol et de l'industrie de l'Autriche et de la Hongrie, dénommés ou non dans le tarif *A*, seront traités, à l'entrée en Serbie, sur le pied de la nation la plus favorisée.

Les produits du sol et de l'industrie de la Serbie, énumérés dans le tarif *B* annexé au présent Traité, acquitteront, à leur entrée dans le territoire douanier conventionnel des deux États de la Monarchie austro-hongroise, les droits fixés par ledit tarif.

Tous les produits du sol et de l'industrie de la Serbie, dénommés ou non dans le tarif *B*, seront traités, à l'entrée dans le territoire douanier conventionnel des deux États de la Monarchie austro-hongroise, sur le pied de la nation la plus favorisée.

Les marchandises fabriquées grâce à l'admission temporaire dans les territoires d'une des Parties contractantes ne seront réciproquement pas exclues du traitement applicable aux produits de l'industrie des territoires des Parties contractantes.

Il est entendu que, en ce qui concerne la législation sur les sucres, aucune des Parties contractantes ne pourra être empêchée par le présent Traité dans l'accomplissement des obligations qui lui sont imposées par son adhésion aux actes de Bruxelles relatifs au régime des sucres.

Dans le but de faciliter le trafic réciproque à travers la frontière immédiate les Parties contractantes sont convenus des dispositions spéciales contenues dans l'annexe *C* jointe au présent Traité.

Article IX.

Chacune des Parties contractantes s'engage, quant au montant, à la garantie et à la perception des droits à l'importation et à l'exportation, ainsi que par rapport au transit, à faire profiter les produits du sol et de l'industrie des territoires de l'autre Partie

Artykuł VII.

Towary wszelkiego rodzaju, które przychodzą z krajów jednej ze Stron kontraktujących lub tam idą, będą nawzajem wolne w krajach Strony drugiej od wszelkiego cła przewozowego, jakoteż od opłat spożywczych jakiegokolwiek rodzaju, a to bez względu na to, czy bywają wprost przewożone, czy też muszą być podczas przewozu wyładowane, złożone na skład i znowu naładowane.

Artykuł VIII.

Plody ziemi i wyroby przemysłowe z Austrii i Węgier, wyliczone w taryfie *A* niniejszego traktatu handlowego, powinny być przy dowozie dopuszczone do Serbii, za opłatą cęł, ustanowionych w wymienionej taryfie.

Wszystkie ziemioplody i wytwory przemysłowe Austrii i Węgier, bez względu na to, czy są lub nie są wymienione w taryfie *A*, traktowane będą przy dowozie do Serbii według zasady najdalej idącego uprzywilejowania.

Plody ziemi i wyroby przemysłowe z Serbii, wymienione w dołączonej do niniejszego traktatu handlowego taryfie *B*, powinny być przy dowozie na umowny obszar celny obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej dopuszczone za opłatą cęł, ustanowionych w rzeczonyj taryfie.

Wszystkie ziemioplody i wytwory przemysłowe Serbii, bez względu na to, czy są lub nie są wymienione w taryfie *B*, będą traktowane przy dowozie na umowny obszar celny obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej według zasady najdalej idącego uprzywilejowania.

Przedmioty, wytworzone na obszarach jednej ze Stron kontraktujących przez przerobienie materiałów zagranicznych w obrocie uszlachetniającym, nie są wyłączone od uważania ich za wyroby przemysłowe obszarów tej Strony.

Istnieje zgoda co do tego, że pod względem ustawodawstwa cukrowego nie może żadna ze Stron kontraktujących wskazać postanowień niniejszego traktatu doznać przeszkody w dopełnieniu zobowiązań, powstałych dla niej z powodu przystąpienia do brukselskich aktów co do cukru.

Celem ułatwienia wzajemnego obrotu przez bezpośrednią granicę ułożono te osobne postanowienia, które są objęte załącznikiem *C* niniejszego traktatu.

Artykuł IX.

Strony kontraktujące przyjmują zobowiązanie, że nie tylko pod względem wymiaru, zabezpieczenia i poboru opłat dowozowych i wywozowych lecz także pod względem przewozu przypuszczają będą ziemioplody i wyroby przemysłowe obszarów drugiej

de toute faveur, immunité ou facilité qui serait déjà accordée ou qui pourrait être à l'avenir accordée à une tierce Puissance, de manière que toute faveur pareille sera étendue immédiatement, par ce fait même, et sans compensation, aux produits du sol et de l'industrie des territoires de l'autre Partie contractante.

Article X.

Seront admis en franchise temporaire de droit d'importation ou d'exportation les objets suivants, avec l'obligation de les faire retourner dans un terme établi à l'avance et à la condition que l'indentité des objets importés et réexportés soit constatée d'une manière absolue:

1. toutes les marchandises, à l'exception des articles d'alimentation, qui, sortant du commerce libre des territoires de l'une des Parties contractantes, sont expédiées aux foires et marchés de l'autre, ou qui, en dehors des foires ou marchés, y sont expédiées pour y être vendues;

2. les objets destinés à être réparés sans que leur nature et leur dénomination commerciale subisse un changement essentiel;

3. les sacs marqués et ayant déjà servi, ainsi que les fûts et futailles qui sont importés des territoires de l'autre Partie contractante pour être réexportés remplis ou vidés, ou bien qui sont réimportés après avoir été exportés remplis ou vidés;

le tout conformément aux dispositions applicables à la nation la plus favorisée.

Article XI.

Sont exempts de droits de douane à l'entrée et à la sortie dans le commerce direct par la frontière immédiate:

1. Les effets des voyageurs, bateliers, charretiers et ouvriers, tels que: linge, vêtements, ustensiles de voyage, outils et instruments, destinés à leur propre usage et dans une quantité correspondante aux circonstances;

2. les voitures servant effectivement au transport des personnes et des marchandises, charrettes, paniers et appareils similaires pour le transport, bêtes de somme et de trait, embarcations avec inventaire régulier;

3. les provisions des navires;

4. les cartes d'échantillons et les échantillons qui ne peuvent servir à aucun autre usage;

5. les emballages extérieurs et les récipients, usuels pour le transport des marchandises, ne seront

Strony do korzystania z wszelkich ulg, uwolnień lub ułatwień, które jedna z nich przyznaje obecnie lub przyzna w przyszłości trzeciemu mocarstwu tak, że wszelka taka ulga rozciągnięta będzie *ipso facto* odrazu i bez jakiegokolwiek świadczenia wzajemnego na ziemiopłody i wyroby przemysłowe krajów drugiej Strony kontraktującej.

Artykuł X.

Czasowe uwolnienie od opłat dowozowych i wywozowych przyzna się następującym przedmiotom pod warunkiem, że zostaną napowrót wprowadzone w czasie z góry oznaczonym i że tożsamość przedmiotów wprowadzonych i napowrót wywiezionych nie będzie podlegać żadnej wątpliwości:

1. Towarom (z wyjątkiem przedmiotów spożywczych), które z wolnego obrotu w krajach jednej ze Stron kontraktujących będą wprowadzone do krajów Strony drugiej na targi lub jarmarki albo na niepewną sprzedaż poza obrotem targowym lub jarmarcznym;

2. przedmiotom, przeznaczonym do naprawienia, wskutek którego ich istota i nazwa handlowa nie doznaje istotnej zmiany;

3. workom używanym i znacznym, jakoteż beczkom, które wprowadza się z obszarów drugiej Strony kontraktującej w tym celu, by je znowu wywieźć po napełnieniu lub wypróżnieniu, albo które wprowadza się napowrót, wywiozwszy je poprzednio w stanie napełnionym, względnie wypróżnionym;

a to wszystko w miarę postanowień, wchodzących w zastosowanie dla narodu najbardziej uprzywilejowanego.

Artykuł XI.

Od ceł dowozowych i wywozowych przy obrocie bezpośrednim przez wspólną granicę są uwolnione:

1. Ruchomości podróźnych, żeglarzy, woźniców i rzemieślników, jak: bielizna, odzienie, sprzęty podróźne, narzędzia i instrumenty dla własnego ich użytku i w ilości zastosowanej do okoliczności;

2. wozy, taczki, kosze i inne podobne urządzenia do noszenia ciężarów, służące rzeczywiście do przewozu osób lub towarów, zwierzęta pociągowe i juczne, statki wodne ze zwyczajnym inwentarzem;

3. zapas żywności na okrętach;

4. karty z wzorami i wzory, niezdatne do żadnego innego celu;

5. od zwyczajnych osłon i naczyń zewnętrznych, używanych do transportu towarów, nie pobiera

pas tarifés séparément, mais seront traités d'après les dispositions sur les taxes.

6. Les Parties contractantes admettront réciproquement, sur base d'une permission à accorder de cas en cas, en franchise des droits d'entrée et de sortie les effets et le mobilier, y compris les machines et les outils de fabrique, portant des traces d'usage, des personnes qui viennent s'établir dans leurs territoires.

Seront exclus de cette franchise les objets d'alimentation et de consommation, le bétail, ainsi que les étoffes non-travaillées, les produits demi-manufacturés et les matières premières.

Article XII.

Les droits intérieurs de production, de fabrication ou de consommation, qui grèvent ou grèveraient dans les territoires d'une des Parties contractantes les produits nationaux, soit pour le compte de l'État, soit pour le compte des administrations municipales ou corporations, ne pourront frapper, sous aucun prétexte, ni d'un taux plus élevé, ni d'une manière plus onéreuse, les produits similaires provenant des territoires de l'autre Partie contractante.

Les produits des territoires d'une des Parties contractantes importés dans les territoires de l'autre n'y pourront être frappés de droits intérieurs que s'ils sont fabriqués dans les territoires de celle-ci et autant qu'ils y sont soumis à des taxes intérieures équivalentes.

Les marchandises qui sont produites ou fabriquées en Autriche ou en Hongrie et non en Serbie, pourront exceptionnellement être soumises au paiement et l'impôt dit trocharina, perçu au profit de l'État ou des communes, pourvu qu'elles y soient soumises au moment de la conclusion du présent Traité et que la mesure en vigueur n'en soit pas dépassée.

En outre les marchandises importées des deux États de la Monarchie austro-hongroise en Serbie, pour lesquelles des réductions ou des consolidations de droits ont été stipulées dans les tarifs conventionnels serbes, ne peuvent être assujetties en Serbie à aucun autre impôt intérieur de quelque nature que ce soit, perçu pour le compte de l'État, des communes ou des corporations.

Les droits du tarif de douane actuellement en vigueur en Serbie comprenant l'impôt de l'obrť, qui jusqu'ici était perçu séparément en même temps que les droits de douane, cet impôt ne sera plus perçu à l'avenir, ni de cette façon ni sous une autre forme, sur les marchandises importées des deux États de la Monarchie austro-hongroise en Serbie.

się osobno cła, lecz obowiązują dla osłon takich odnośne postanowienia co do tary.

6. Strony kontraktujące będą uwalniać wzajemnie na mocy osobnego pozwolenia od opłat dowozowych i wywozowych używane sprzęty domowe i ruchomości przybyszów oraz używane maszyny i narzędzia fabryczne.

Od tego uwolnienia od cła wykluczone są przedmioty spożywcze, artykuły użytkowe, bydło oraz nieprzerobione materye, półfabrykaty i materyaly surowe.

Artykuł XII.

Opłaty wewnętrzne, które na obszarach jednej ze Stron kontraktujących ciążyą obecnie lub ciężać będą w przyszłości czy to na rzecz państwa czy na rzecz gmin lub korporacji na wytwarzaniu, przysposabianiu lub zużyciu pewnego wytworu, nie mogą pod żadnym pozorem dotyczyć wytworów z obszarów Strony drugiej w wyższym wymiarze lub w uciążliwszy sposób, aniżeli takich samych wytworów własnych obszarów.

Na wyroby obszarów jednej Strony kontraktującej można nakładać przy dowozie na obszary Strony drugiej opłaty wewnętrzne tylko w tym razie, jeżeli przedmioty te wytwarza się również na obszarach tej Strony i jeżeli one podlegają tym samym opłatom wewnętrznym.

Wytwory, które wydobywa się lub wytwarza wprawdzie w Austrii lub na Węgrzech lecz nie w Serbii, można wyjątkowo poddać opłacie „trošariny“, pobieranej na rzecz państwa lub gmin, jednak tylko o tyle i tylko w tej wysokości, w jakiej wytwory te podlegają już opłacie powyższej w chwili zawarcia niniejszego traktatu.

Towary, wprowadzane do Serbii z obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, co do których przyznano w taryfach umownych zniżenia lub połączenia stóp celnych w razie dowozu do Serbii, nie podlegają zresztą w Serbii żadnym dalszym opłatom wewnętrznym jakiegokolwiek rodzaju, bez względu na to, czy opłaty te pobiera się na rzecz państwa, czy też gmin albo korporacji.

Ze względu na to, że stopy obowiązującej serbskiej taryfy celnej mieszczą w sobie zarazem podatek „obrťowy“, pobierany dotychczas obok ceł, nie będzie się na przyszłość pobierać podatku tego od towarów, wprowadzanych z obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej do Serbii, i to ani w tej ani w innej formie.

Article XIII.

Les produits du sol et de l'industrie de la Serbie étant traités dans les deux États de la Monarchie austro-hongroise, quant à l'acquittement des droits et des taxes accessoires, d'après les dispositions en vigueur à l'égard de la nation la plus favorisée, les produits du sol et de l'industrie de l'Autriche ou de la Hongrie ne seront également soumis en Serbie à aucun droit additionnel de douane, local ou de tout autre genre, à des taxes accessoires nouvelles ou supérieures à celles qui existent actuellement à l'égard des nations les plus favorisées, savoir:

1. pour le port: 20 paras par 100 kilogrammes et seulement dans le cas où ce service est fait par les hommes au service de la douane;

2. pour le pavé: 10 paras par 100 kilogrammes;

3. pour le magasinage: 5 paras par 100 kilogrammes et par jour; cette taxe est augmentée de 10 paras par 100 kilogrammes et par jour pour les marchandises facilement inflammables et explosibles.

Il est entendu que les taxes accessoires susmentionnées ne peuvent être perçues qu'en tant que les services auxquels ces taxes sont affectées ont été rendus effectivement et conformément aux prescriptions et lois douanières.

Il demeure en outre convenu que toute diminution de ces taxes additionnelles ou accessoires qui serait accordée aux marchandises d'un autre État sera également appliquée sans délai aux produits similaires du sol et de l'industrie de l'Autriche et de la Hongrie.

Article XIV.

Sans préjudice des arrangements spéciaux sur le traitement douanier du trafic sur les chemins de fer, il est convenu que les marchandises qui sont soumises sur les territoires de l'une des Parties contractantes au traitement de l'acquit à caution et qui, pour cette même raison ou pour une autre, y ont déjà été mises sous scellés, ne seront point déballées dans les territoires de l'autre Partie, et les scellés et plombs trouvés intacts ne seront pas remplacés, pourvu que l'on ait satisfait aux exigences du contrôle.

Article XV.

Les Parties contractantes s'engagent à coopérer, par des moyens convenables, pour empêcher et punir la contrebande dirigée contre leurs territoires, à accorder à cet effet toute assistance légale

Artykuł XIII.

Podobnie jak w obu państwach Monarchii austriacko-węgierskiej postanowienia, stosowane w obec narodu najbardziej uprzywilejowanego, obowiązują pod względem zapłaty ceł i należności pobocznych także dla serbskich ziemiopłodów i wytworów przemysłowych, tak też i w Serbii nie podda się austriackich lub węgierskich ziemiopłodów i wytworów przemysłowych żadnym dodatkom celnym, czy to miejscowym, czy innym i żadnym nowym lub wyższym należnościom pobocznym prócz tych, które istnieją obecnie w stosunku do narodu najwięcej uprzywilejowanego, mianowicie:

1. należność facchinowa: 20 par dynarowych za 100 kilogramów i tylko tam, gdzie funkcjonariusze urzędu celnego pełnią tę służbę;

2. brukowe: 10 par dynarowych za 100 kilogramów;

3. składowe: 5 par dynarowych za 100 kilogramów dziennie; przy towarach łatwo zapalnych i wybuchających podwyższa się takse tę o 10 par za 100 kilogramów dziennie.

Rozumie się samo przez się, że powyższe opłaty dodatkowe pobierane być mogą tylko wtedy i tylko o tyle, o ile czynność, za którą mają być płacone, odbyła się rzeczywiście i to na podstawie przepisów celnych lub ustaw.

Zgodzono się zresztą, że każda zniżka tych należności dodatkowych, którą przyznano by dla towarów trzeciego państwa, ma być bezzwłocznie zastosowana także do austriackich lub węgierskich ziemiopłodów i wytworów przemysłowych tego samego rodzaju.

Artykuł XIV.

Niezależnie od osobnych układów co do postępowania celnego w obrocie kolejowym postanawia się, że towary, które na obszarach jednej ze Stron kontraktujących będą poddane postępowaniu dla zabezpieczenia cła i z tej lub innej przyczyny umieszczone pod zamknięciem przestrzennem lub pakietowem, nie powinny być na obszarach drugiej Strony kontraktującej rozpakowywane, oraz iż istniejące nienaruszone pieczęcie i plomby nie powinny być zastępowane innymi, o ile zresztą stało się za dosyć wymaganiami kontroli.

Artykuł XV.

Strony kontraktujące zobowiązują się do współdziałania odpowiednimi środkami dla powstrzymania i karanie przemytnictwa, skierowanego przeciw ich obszarom, do użyczenia w tym celu wszelkiej

aux employés de l'autre Partie contractante chargés de la surveillance, à les aider et à leur faire parvenir, par les employés de finance et de police, ainsi que par les autorités locales en général, toutes les informations dont ils auront besoin pour l'exercice de leurs fonctions.

Les Parties contractantes se sont réservé de convenir de réglemens spéciaux à cet égard.

Article XVI.

La réglementation de la protection réciproque des brevets d'invention, des marques commerciales et de fabrique, des échantillons et modèles, des noms et raisons sociales des ressortissans des Parties contractantes reste réservée à des conventions spéciales qui devront être conclues dès que faire se pourra.

Jusqu'à la conclusion de ces conventions, la protection réciproque des droits susmentionnés sera réglée par les dispositions respectives de l'article XIV du traité de commerce du 9 août 1892.

Article XVII.

S'il s'élevait entre l'Autriche-Hongrie et la Serbie un différend sur l'interprétation ou l'application des dispositions du présent Traité, de ses annexes A, B et C et du protocole final y appartenant, ainsi que sur l'application en fait de la clause de la nation la plus favorisée à l'égard de l'exécution des autres tarifs conventionnels en vigueur, le litige, si l'une des Parties contractantes en fait la demande, sera réglé par voie d'arbitrage.

Pour chaque litige, le tribunal arbitral sera constitué de la manière suivante: chacune des Parties contractantes nommera comme arbitres, parmi ses ressortissans, deux personnes compétentes et elles s'entendront sur le choix d'un sur-arbitre, ressortissant d'un État ami. Les Parties contractantes se réservent de désigner à l'avance et pour une période à déterminer, la personne qui remplirait, en cas de litige, les fonctions de sur-arbitre.

Le cas échéant, et sous la réserve d'une entente spéciale à cet effet, les Parties contractantes soumettront aussi à l'arbitrage les différends qui pourraient s'élever entre elles au sujet de l'interprétation et de l'application d'autres clauses du présent Traité que celles prévues à l'alinéa premier.

ustawowej pomocy urzędnikom Strony drugiej, wykonującym nadzór, do wspierania ich i udzielania im za pośrednictwem urzędników skarbowych i policyjnych jakoteż w ogóle władz miejscowych wszelkich wiadomości, których mogliby potrzebować dla wykonania swej czynności urzędowej.

Strony kontraktujące zastrzegają sobie pod tym względem osobne porozumienie.

Artykuł XVI.

Uregulowanie wzajemnej ochrony wynalazków, marek handlowych i fabrycznych, wzorów i modeli, nazw i firm obywateli Stron kontraktujących pozostawia się osobnym umowom, które jak najrychlej mają być zawarte.

Zanim umowy takie przyjdą do skutku, obowiązywać będą postanowienia, zawarte w artykule XIV. traktatu handlowego z dnia 9. sierpnia 1892, miarodajne pod względem wzajemnej ochrony tych praw.

Artykuł XVII.

Jeżeli pomiędzy Austro-Węgrami a Serbią powstanie różnica zdań co do interpretacji lub stosowania postanowień tego traktatu i dołączonych do niego załączników A, B i C, tudzież należącego doń protokołu końcowego, względnie co do zastosowania klauzuli, tyczącej się najdalej idącego uprzywilejowania, przy istotnem stosowaniu innych obowiązujących taryf traktatowych, natenczas na żądanie jednej lub drugiej Strony ma ona być zatwierdzona orzeczeniem polubownem.

Sąd rozjemczy składa się dla każdej sprawy spornej w ten sposób, że każda Strona ustanawia sędziami polubownymi dwie odpowiednie osobistości z pośród swoich obywateli, a obie Strony wybierają obywatela państwa zaprzyjaźnionego na zwierzchnika. Obie Strony zastrzegają sobie, że już z góry i na pewien oznaczony przeciąg czasu porozumią się co do osoby zwierzchnika, który ma być w danym przypadku ustanowiony.

W razie potrzeby i z zastrzeżeniem osobnego porozumienia będą Strony umowne załatwiać w drodze orzeczenia sądu rozjemczego prócz kwestyi, wymienionych w ustępie 1., także inne różnice zdań co do interpretacji lub stosowania tego traktatu.

Article XVIII.

Le présent Traité s'étend à tous les pays qui appartiennent à présent ou appartiendront à l'avenir au territoire douanier conventionnel des deux États de la Monarchie austro-hongroise.

Article XIX.

Le présent Traité entrera en vigueur le jour après l'échange des ratifications. Il restera exécutoire jusqu'au 31 décembre 1917.

Dans le cas où ni l'Autriche-Hongrie ni la Serbie n'aurait notifié, douze mois avant le 31 décembre 1917, son intention d'en faire cesser les effets, ledit Traité demeurera obligatoire au-delà du 31 décembre 1917 jusqu'à l'expiration d'un an à partir du jour où l'une ou l'autre des Parties contractantes l'aura dénoncé.

Article XX.

Le présent Traité sera ratifié et les ratifications en seront échangées à Belgrade le plus tôt possible.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires l'ont signé et l'ont revêtu du cachet de leurs armes.

Fait à Belgrade, en double expédition, le 14/27 juillet 1910.

Forgách m. p.
(L. S.)

Riedl m. p.
(L. S.)

Kálmán m. p.
(L. S.)

Patchou m. p.
(L. S.)

Drachkovitch m. p.
(L. S.)

Artykuł XVIII.

Traktat niniejszy odnosi się do wszystkich krajów, które są obecnie połączone lub będą w przyszłości związane z umownym obszarem celnym obydwu państw Monarchii austriacko-węgierskiej.

Artykuł XIX.

Traktat niniejszy ma wejść w życie w dniu, następującym po wymianie ratyfikacji, i ma obowiązywać aż do dnia 31. grudnia 1917.

Gdyby ani Austro-Węgry ani Serbia nie objawiły na dwanaście miesięcy przed dniem 31. grudnia 1917 zamiaru uchylenia z dniem tym mocy obowiązującej traktatu, natenczas ma traktat obowiązywać po dniu 31. grudnia 1917 aż do upływu roku od dnia, w którym jedna lub druga ze Stron wypowie go.

Artykuł XX.

Traktat obecny będzie ratyfikowany, a wymianę dokumentów ratyfikacyjnych uskuteczni się w Belgradzie ile możności jak najprędzej.

W dowód tego podpisali pełnomocnicy układ ten i wycisnęli na nim pieczęcie.

Działo się w Belgradzie, w podwójnem wygotowaniu, dnia 27./14. lipca 1910.

Forgách wlr.
(L. S.)

Riedl wlr.
(L. S.)

Kálmán wlr.
(L. S.)

Patchou wlr.
(L. S.)

Drachkovitch wlr.
(L. S.)

Annexe A.

(Droits à l'entrée en Serbie.)

Numéro du tarif*)	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en dinars
ex 6	Malt, à l'exception du malt grillé et moulu:		
	1. malt d'orge	100 <i>kg</i>	4.—
26	Succédanés de café: chicorée, glands, orge, malt et autres succédanés de café, en morceaux, torréfiés ou moulus	"	35.—
40	Houblon et poudre de houblon (lupuline)	"	4.—
91	Bois de chauffage, éclats de bois, branches, bûches, blocs, racines et autre bois pour le chauffage . . .	<i>m³</i>	—·65
ex 93	Bois de construction et bois à usages industriels:		
	1. commun, dur ou tendre:		
	a) en grandes pièces, échasses, perches, troncs, blocs, verges, même en fagots, avec ou sans écorce:		
	α) le mètre cube	—	4.—
	β) les 100 <i>kg</i>	—	—·66
	b) équarris à la hache en toutes dimensions: poutres, madriers, traverses pour chemins de fer, solives etc.:		
	α) le mètre cube	—	7.—
	β) les 100 <i>kg</i>	—	1·28
	c) sciés en toutes dimensions:		
	aa) solives, traverses pour chemins de fer, madriers:		
	α) le mètre cube	—	8·50
	β) les 100 <i>kg</i>	—	1·54
	bb) planches, marches d'escalier, liteaux et lattes:		
	α) le mètre cube	—	10·50
	β) les 100 <i>kg</i>	—	1·90
94	Blocs de bois pour le pavage, jantes, moyeux, rayons de roues de voiture ou de moulin, ainsi que bois visiblement ébauchés pour la fabrication d'articles similaires; bardeaux, timons, rames, cercles, boulons, douves, ainsi qu'en général bois destinés visiblement à être employés pour la fabrication de fûts (comme fonds de tonneau, etc.) spécialement équarris ou non équarris	100 <i>kg</i>	3.—

*) Les numéros de tarif ci-indiqués correspondent à ceux du tarif douanier serbe, fixé par les lois du 31 mars 1904, du 9 mars 1909 et du 24 avril 1910, et par les décrets du 10 avril et du 1er novembre 1909.

Dodatek A.

(Cła przy dowozie do Serbii.)

Numer taryfy*)	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w dynarach
Z 6	Słód, z wyjątkiem palonego i mielonego:		
	1. z jęczmienia	100 kg	4.—
26	Surogaty kawy: cykorya, żółędzie, jęczmień, słód i inne surogaty kawy, w kawałkach, palone, także mielone	"	35.—
40	Chmiel i mąka z chmielu (lupulina)	"	4.—
91	Drzewo opałowe, wióry z drzewa, gałęzie, kłody, pniaki, korzenie i inne drzewo opałowe	m ³	— 65
z 93	Drzewo budulcowe i użytkowe:		
	1. zwyczajne, twarde lub miękkie:		
	a) w wielkich kawałkach, drągach do rusztowań, żerdziach, pniach, kłodach (klocach), prętach, także w wiązkach, z korą lub bez kory:		
	α) za metr sześcienny	—	4.—
	β) za 100 kg	—	— 66
	b) obrobione siekierą we wszystkich kierunkach wymiaru: kłody, dyle, progi kolejowe, belki itd.:		
	α) za metr sześcienny	—	7.—
	β) za cetnar metryczny	—	1 28
	c) obrobione piłą we wszystkich kierunkach wymiaru:		
	aa) belki, progi kolejowe, dyle:		
	α) za metr sześcienny	—	8 50
	β) za cetnar metryczny	—	1 54
	bb) deski, szczeble, listwy i łąty:		
	α) za metr sześcienny	—	10 50
	β) za cetnar metryczny	—	1 90
94	Drewniane kostki brukowe, dzwona, piasta, sprychy do kół wozowych lub młyńskich, jakoteż drzewo, przysposobione widocznie na tego rodzaju przedmioty; gonty, dyszle, wiosła, obręcze, kliny, klepki do beczek, tudzież wogóle drzewo, po którym można poznać, że ma służyć do wyrobu beczek (jak dna do beczek itd.), specjalnie ociosane lub nie ociosane	100 kg	3.—

*) Podane numery taryfy odpowiadają numerom serbskiej taryfy celnej, stworzonej ustawami z dnia 31. marca 1904, z dnia 9. marca 1909 i z dnia 24. kwietnia 1910, oraz dekretemi z dnia 10. kwietnia i z dnia 1. listopada 1909.

Numéro du tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en dinars
ex 103	Farine: 1. de céréales de toute sorte, excepté la farine de riz, de légumes secs et de pommes de terre	100 kg	6·50
ex 104	Huiles grasses: 1. Huile de colza et de navette 2. Huile de faine, d'arachides, de pavot, de tournesol, de sésame, de maïs et autres huiles grasses de table 3. Huile d'olive 4. Huile de coton	" "	20·— 20·— 18·— 20·—
107	Oléine	"	4·—
ex 110	Sucre: 1. sucre de canne et de betteraves, ainsi qu'en général tout sucre fabriqué par un procédé chimique, comme la sacharose: a) sucre brut, jus et sirop de betteraves, de canne et d'érable b) sucre raffiné, mélis, lombs et sucre candi, en pains ou en morceaux c) sucre en poudre	" "	20·— 30·— 30·—
ex 121	Bières de toute espèce, y compris le porter: 1. en fûts	"	12·—
158	Ciment: 1. Ciment romain (chaux hydraulique) 2. Ciment de Portland 3. Ciment de scories, ciment de pouzzolane et ciment de magnésie, mélanges de ciment	" "	1·35 2·35 2·35
ex 177	Produits de la distillation du naphte, du goudron du lignite et du schiste paraffiné (excepté les produits dénommés ailleurs), tels que: gazolène, ligroïne, benzine, huiles à graisser, huile de paraffine, huile solaire pure, etc.: 1. en fûts ou en vagon citernes	100 kg nets	2·50
178	Naphtaline, anthracène, phénol (acide carbolique), huile d'aniline, nitrobenzol, bases de pyridine et autres matières de goudron de houille	100 kg	5·—
ex 223	2. Acide acétique: b) purifié, contenant plus de 80 grammes d'acide par litre; essence de vinaigre	"	120·—

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w dynarach
z 103	mąka : 1. ze zboża wszelkiego rodzaju, z wyjątkiem mąki z ryżu, owoców strączkowych i kartofli	100 kg	6·50
z 104	Oleje tłuste: 1. Olej rzepakowy i rzepny 2. Olej bukwowy, z orzecha ziemnego, makowy, słonecznikowy, sezamowy, kukurudzany i inne tłuste oleje jadalne 3. Olej oliwkowy 4. Olej z nasienia bawełnianego	" "	20— 20— 18— 20—
107	Kwas olejowy. (oleina)	"	4—
z 110	Cukier: 1. trzciniowy i burakowy, tudzież w ogóle cukier, otrzymywany chemicznie, jak saccharosa: a) surowy, sok i syrop z buraków, trzciny i klonu cukrowego b) rafinowany, melisowy, ordynarny i kandysowy, w głowach, bochenkach i kostkach c) cukier mialki	" "	20— 30— 30—
z 121	Piwo wszelkiego rodzaju, także porter: 1. w beczkach	"	12—
158	Cement: 1. cement rzymski (wapno hydrauliczne) 2. cement portlandzki 3. cement żuźlowy, cement Puccolan i cement magnezynowy, cement mieszany	" "	1·35 2·35 2·35
z 177	Produkty z destylacji nafty i mazi z węgla brunatnego i łupku parafinowego (z wyjątkiem produktów, wymienionych gdzieindziej), jak: gazolina, ligroina, benzyna, oleje do smarowania, olej parafinowy, czysty olej solarny itd.: 1. w beczkach lub wozach cysternowych	100 kg netto	2·50
178	Naftalina, antracen, fenol (kwas karbolowy), olej anilinowy, nitrobenzol, zasady pirydynowe, jakoteż inne materiały z mazi pogazowej	100 kg	5—
z 223	2. Kwas octowy: b) czyszczony, zawierający więcej niż 80 gramów kwasu na litr; esencja octowa		120—

Numéro du tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en dinars
ad 236	Observation. Couleurs minérales et terres colorantes de toute espèce, avivées jusqu'à 2% ₀ au plus	100 kg	10· —
240	Céruse (blanc de plomb ou de Clichy), minium, massicot; cinabre, couleurs de cuivre et couleurs de cuivre arsénieuses, bleu de Paris et bleu de Berlin, couleurs de bronze: 1. céruse, minium, massicot 2. couleurs de bronze 3. les autres articles	" "	30· — 30· — 45· —
243	Pigments et laques colorantes (couleurs de laque), non dénommés et non compris ailleurs, de même mélanges de solutions de pigments avec bases anorganiques et sels (laques de pigments et autres)	"	50· —
ex 255	Acétone, purifié ou non	"	10· —
ad 277	Observation. Mouchoirs, mouchoirs de tête, cache-nez, foulards, châles, fichus, etc. de toute sorte et de toute grandeur: en coton, colorés, imprimés, avec ou sans apprêts, unis, croisés ou crêpés	"	120· — (y compris toutes les surtaxes)
303	Ouvrages de corderie: 1. Câbles (cordages), cordes, même goudronnées, ayant plus de 5 millimètres de diamètre 2. Ficelles et cordons ayant un diamètre de 1 à 5 millimètres	" "	25· — 40· —
304	Seaux, échelles à cordes, semelles, sangles et courroies de transmissions, licous, tuyaux et autres ouvrages de corderie non dénommés ailleurs	"	70· —
325	Mouchoirs et châles de laine, tissés, même en pièces non découpées	"	300· —
ex 360	Faux-cols, manchettes, plastrons, non mélangés avec de la soie, non brodés: 1. en coton: a) blancs b) autres 2. en lin	" "	250· — 300· — 350· —
Observation. Ne seront pas prises en considération pour l'évaluation des droits de douane les petites parties brodées se trouvant dans les articles de lingerie pour dames et enfants, telles que: étoiles, monogrammes, fleurs et autres ornements d'une surface très restreinte. Par contre sont soumis à une augmentation de 30% ₀ les articles de lingerie pour dames			

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w dynarach
ad 236	Uwaga. Farby mineralne i ziemne wszelkiego rodzaju, klarowane zapomocą co najwyżej 2 procentowego dodatku	100 kg	10.—
240	Biel ołowna, czerwień ołowna, żółcień ołowna; cynober, farby miedziowe i farby arsenikowo-miedziowe, błękit pruski i błękit paryski, farby brązowe:		
	1. Biel ołowna, czerwień ołowna i żółcień ołowna	„	30.—
	2. Farby brązowe	„	30.—
	3. Inne	„	45.—
243	Barwiki i lakiery (farby lakierowe), na innym miejscu nie wymienione lub nie zaliczone, także mieszaniny z połączeń barwików z nieorganicznymi zasadami i solami (pokosty barwikowe itp.)	„	50.—
z 255	Aceton, czyszczony i nieczyszczony	„	10.—
ad 277	Uwaga. Chusteczki do nosa, chustki na głowę, cachenez, fulary, szale, fichy itp. wszelkiego rodzaju i wielkości: bawełniane, barwione, drukowane, apretowane lub nie, gładkie, kiprowane lub krepowane	„	120.— (razem ze wszystkimi dodatkami)
303	Towary powroźnicze:		
	1. Liny (sznury), powrozy, także namazione, średnicy ponad 5 milimetrów	„	25.—
	2. nici i sznurki, średnicy od 1 do 5 milimetrów	„	40.—
304	Wiadra, drabiny sznurowe, podeszwy, gurdy i rzemieńne rozpędowe, uździenice, węże i inne towary powroźnicze, na innym miejscu nie wymienione	„	70.—
325	Chustki i szale, wełniane, tkane, także w niepodzielonych sztukach	„	300.—
z 360	Kołnierze, manszety, półkoszulki, niehaftowane i bez jedwabiu:		
	1. z bawełny:		
	a) białe	„	250.—
	b) inne	„	300.—
	2. z materii lnianej wszelkiego rodzaju	„	350.—
	Uwaga. Poszczególnych części haftowanych przy bieliznie damskiej i dziecinnej, jak na przykład gwiazdek, małych monogramów, pojedynczych kwiatów, nie uwzględnia się przy ocenieniu, jeżeli hafty te są umieszczone w sposób zupełnie podrzędny. Natomiast podlegają dodatkowi celnemu w wysokości 30 procent bielizna damska i dziecinna, bluzki i gorsety damskie z pojedynczymi wszy-		

Numéro du tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en dinars
ex 371	et enfants, les blouses et corsets avec légère application de dentelles et de broderies ainsi qu'avec des ajours de dentelles et de broderies qui sont cousus comme légers accessoires sur les cols, sur les encolures, sur les manches et sur les bordures.		
	Parapluies et parasols:		
	1. sans ornements de métaux précieux:		
	a) recouverts ou confectionnés en quantité dominante de dentelles et de broderies	pièce	5.—
	b) recouverts de tissus totalement ou partiellement de soie:		
	α) ornés de dentelles, de rubans, de broderies .	"	3.—
	β) sans ornements de ce genre	"	1.50
	c) recouverts d'autres tissus:		
	α) ornés de dentelles, de rubans, de broderies .	"	—.80
	β) sans ornements de ce genre	"	—.60
	Observations générales au chapitre V du tarif.		
	1. En tant que le tarif ne contient pas d'autres dispositions, les droits de douane visent les articles écrus. Les articles lessivés, demi-blanchis, blanchis, mercérisés et nitrés seront soumis à une surtaxe de 15%, les articles teints, tissés en plusieurs couleurs, pressés et imprimés, à une surtaxe de 20%.		
	Note. Ces surtaxes seront prélevées en pour-cent du droit de douane imposé aux articles écrus.		
	Dans les articles se débitant au mètre, la couleur et la matière des lisières latérales, la couleur des fils transversaux, les numéros, signes et marques de fabrique, imprimés ou tissés en couleur à l'extrémité de la pièce restent sans influence sur le dédouanement.		
	Quelques fils tissés ainsi que des lignes imprimées servant exclusivement pour indiquer la séparation des différentes parties du tissu à découper, ne seront pas pris en considération. Par contre, des lignes et dessins, tissés et imprimés aux extrémités du tissu comme ornements, seront pris en considération, à l'exception des tissus pour ombrelles.		
	2. Les tissus dessinés paient, outre la surtaxe fixée <i>sub</i> 1, une seconde surtaxe de 10% du droit le plus bas imposé au tissu écreu.		
	Note. Comme tissus dessinés (à l'exception des tulles, bobinets et petinets) sont considérés les tissus qui forment par leurs chaînes et duites principales des dessins, des figures, des fleurs, des arabesques et d'autres ornements semblables. En conséquence, ne sont pas considérés comme dessinés les tissus unis et d'armure toile, sergés, satins, et ceux qui ont l'aspect ondulé ou côtelé, produit par des tissages au moyen de chaînes et trames plus grosses.		
	3. Les tissus brochés, ainsi que les tissus à points de gaze, sont soumis à une surtaxe de 15%.		
	Note. Comme tissus brochés seront considérés les tissus dans lesquels se trouvent des dessins émergeant du fond, produits par une duite supplémentaire, qui n'apparaît que dans le dessin même. Rentrent également dans cette catégorie les tissus brochés à l'aiguille, les tissus lancés, ainsi que ceux dans lesquels les dessins sont formés par une chaîne supplémentaire.		

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w dynarach
z 371	<p>tymi koronkami, haftami, wstawkami z koronek i haftów, które są umieszczone jedynie w sposób podrzędny na wycięciach przy szyji, rękawach i brzegach.</p> <p>Deszczochrony i parasole:</p> <p>1. bez ozdób z metali szlachetnych:</p> <p>a) pokryte lub wykonane przeważnie z koronek i haftów</p> <p>b) pokryte tkaniną jedwabną lub półjedwabną:</p> <p>α) z ozdobami z koronek, wstążek, haftów</p> <p>β) bez takich ozdób</p> <p>c) pokryte innymi tkaninami:</p> <p>α) z ozdobami z koronek, wstążek, haftów</p> <p>β) bez takich ozdób</p> <p>Uwagi ogólne do rozdziału V. taryfy celnej.</p> <p>1. O ile niema w taryfie innych postanowień, odnosi się cło do wytworów surowych. Towary ługowane, półbielone, bielone, merceryzowane lub nitrowane podlegają dodatkowi, wynoszącemu 15 procent, towary barwione, pstro-tkane, prasowane lub zadrukowane dodatkowi, wynoszącemu 20 procent.</p> <p>NB. Dodatki te pobiera się procentowo od każdorazowej stopy celnej odnośnej tkaniny surowej.</p> <p>Barwa i materiał brzegów podłużnych, barwa nitek poprzecznych, tudzież numery, znaki i marki fabryczne wydrukowane lub barwnie tkane przy końcu towaru nie mają przy towarach metrycznych żadnego wpływu na oclenie.</p> <p>Przy ocleniu tkanin nie uwzględnia się pojedynczych wtkanych pasm lub pasków, które tylko odgraniczają poszczególne części tkaniny. Paski i desenie, umieszczone dla ozdoby na brzegach tkaniny, wywierają natomiast wpływ na oclenie. Wyjątek stanowią w tym względzie tkaniny na parasole.</p> <p>2. Tkaniny deseniowane płacą oprócz dodatku, wymienionego w punkcie 1., nadto dalszy dodatek w wysokości 10 procent każdorazowej najniższej stopy celnej za tkaninę surową.</p> <p>NB. Za deseniowane należy uważać (z wyjątkiem tiulu, hobi-netu i petinetu) wszystkie tkaniny, które przedstawiają w tle obrazy, figury, arabeski i podobne wzory, składające się z wątku i osnowy. Nie należy zatem uważać za tkaniny wzorowane: wszystkich tkanin gładkich, z wiązaniem z płótna i kiprowanych, serge, atlasów satynowych i takich tkanin, które swój wygląd prążkowany i falisty otrzymały tylko przez wplecenie silniejszych nitek osnowy i wątku.</p> <p>3. Tkaniny broszurowane i tkaniny z wiązaniem z gazy podlegają dodatkowi celnemu, wynoszącemu 15 procent.</p> <p>NB. Za broszurowane uważa się tkaniny, przy których wykonano wzory, odbijające się od tła, w ten sposób, iż użyto oprócz wątku zasadniczego nadto wątku osobnego, widocznego tylko we wzorze. Do tkanin broszurowanych należą w szczególności tkaniny broszurowane igłą, lancowane, oraz takie, przy których osobna osnowa służy do wytworzenia figury (wzory nakładane).</p>	szuka	5.— 3.— 1.50 —80 —60

Numéro du tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en dinars
	<p>4. Les fils, les tissus, les tricotages et passementeries, fabriqués à l'aide de plusieurs matières textiles, à l'exception de la soie, sont soumis — à défaut d'autres prescriptions — aux mêmes droits que la matière soumise au droit le plus élevé. Des mélanges qui ne dépassent pas 5% du poids total restent sans influence sur le droit de douane.</p> <p>5. Les fils ne contenant de soie que 25% ou moins du poids total sont soumis à une surtaxe de 10% du droit appliqué aux fils. S'ils contiennent plus de 25% de soie, ils seront tarifés comme fils de soie. Les tissus, tricotages, pluches, passementeries, rubans et boutonneries qui contiennent de la soie, seront dédouanés comme suit :</p> <p>a) s'ils contiennent de la soie jusqu'à 10% inclusivement du poids total des matières textiles, ils seront soumis à une surtaxe de 20% ;</p> <p>b) s'ils en contiennent plus de 10 jusqu'à 50% inclusivement de ce poids, ils seront taxés comme demi-soie ;</p> <p>c) s'ils en contiennent plus de 50%, ils seront taxés comme soie.</p> <p>Dans les passementeries le poids de la soie sera calculé en ajoutant le poids des matières textiles et autres, entourées de soie. Les boutonneries seront taxées d'après la matière qui domine à la superficie extérieure.</p> <p>6. Les tissus, tricotages, broderies, dentelles, passementeries et autres produits textiles, combinés avec des fils de métaux communs, ni dorés ni argentés, seront tarifés avec une surtaxe de 5%. Tous ces produits, combinés avec des fils d'aluminium et d'autres métaux communs (numéros du tarif 583 et 631), même avec des paillettes et d'autres produits semblables en fils de métaux communs, paient également cette surtaxe de 5%. Les broderies faites seulement de ces fils sur un fond qui n'est pas de soie, seront taxées d'après les points 1 b et 2 b du numéro 282 du tarif avec une surtaxe de 5%, même s'il n'y a pas de broderies d'autres matières.</p> <p>7. Les tissus, tricotages, passementeries, broderies, dentelles et autres produits textiles, combinés avec des fils et filés en or ou en argent dont le poids ne dépasse pas 25% du poids total des matières textiles, paient une surtaxe de 25% ; une fois dépassé le poids de 25%, ils seront dédouanés comme produits en or ou en argent (numéro 532 du tarif).</p> <p>Tous ces produits, combinés avec des fils dorés ou argentés ou bien avec des filés de métaux communs dorés ou argentés, même avec des paillettes dorées ou argentées et d'autres produits semblables en fils dorés ou argentés, paient une surtaxe de 12%. Les broderies faites seulement de ces fils et filés payeront une surtaxe de 12% sur le droit fixé au numéro 282 1 b et 2 b, respectivement au numéro 342, même s'il n'y a pas de broderies d'autres matières.</p> <p>8. Les ouvrages en fils textiles et en feutres pourvus d'ourlets simples, d'un nombre restreint de coutures et d'accessoires ordinaires, ne sont pas à tarifier comme les ouvrages cousus, mais ils sont seulement soumis à une surtaxe de 15% en plus du droit le plus bas pour les ouvrages de fils ou pour le feutre; les tissus à points de filet de ce genre sont soumis aux mêmes droits que les tissus à points de maille découpés ou cousus. S'il n'y a pas d'exceptions prévues, les ouvrages de fils ajustés ou découpés, sans travail à l'aiguille,</p>		

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w dynarach
	<p>4. Przędziwa, tkaniny, materye haftowane i wyroby pasamonicze, sporządzone z kilku przędziw, z wyjątkiem jedwabiu, należy eksportować, o ile niema pod tym względem innego postanowienia, podług tego materyału, który podpada najwyższej stopie celnej. Dodatki, nie przekraczające 5 procent ogólnej wagi, nie mają wpływu na oczenie.</p> <p>5. Przędze, nie obejmujące więcej jedwabiu jak 25 procent wagi ogólnej, podlegają nadto dodatkowi w wysokości 10 procent do cła materyału zasadniczego. Jeżeli zawierają więcej jak 25 procent jedwabiu, wówczas ocli się je jako przędze jedwabne. Tkaniny wszelkiego rodzaju, towary dziane, plusze, pasamony, towary guzikarskie, wstążki, które zawierają domieszkę jedwabiu, ocli się w sposób następujący:</p> <p>a) jeżeli jedwab wynosi do 10 procent wagi ogólnej użytych przędziw, wymierzy się dodatek do cła w wysokości 20 procent;</p> <p>b) jeżeli jedwab wynosi więcej jak 10 aż do 50 procent włącznie wagi powyższej, ocli się je tak jak półjedwabne;</p> <p>c) jeżeli zawierają więcej jak 50 procent jedwabiu w stosunku do wagi tej, tak jak jedwabne.</p> <p>Przy pasamonach dodaje się do wagi jedwabiu także wagę tkackich i innych materyałów owiniętych jedwabiem. Towary guzikarskie ocli się według materyału, który przeważa na stronie przedniej.</p> <p>6. Tkaniny, towary dziane i pończoszkowe, hafty, koronki, oraz towary pasamonicze i inne wyroby tkackie w połączeniu z nitkami z metali nieszlachetnych, niepozlacanymi ani nieposrebrzanymi podlegają dodatkowi celnemu w wysokości 5 procent. Wszystkie te wytwory z nitkami z aluminium i innych metali zwyczajnych (Nr. t. 583 i 631), także z błyskotkami i podobnymi ozdobami z metali zwyczajnych, podlegają również dodatkowi w wysokości 5 procent. Hafty, wykonane jedynie takimi nitkami na tle niejedwabnem, należy obłożyć według punktu 1 b i 2 b, Nr. t. 282 dodatkiem celnym w wysokości 5 procent także wtedy, gdy równocześnie nie użyto do haftu żadnego innego materyału.</p> <p>7. Tkaniny, towary dziane i pończoszkowe, pasamony, hafty, koronki i inne wyroby z przędziw z nitkami złotymi lub srebrnymi aż do 25 procent ogólnej wagi materyałów przędzarskich opłacają dodatek do cła w wysokości 25 procent; zresztą ocli się je jak towary złote, względnie srebrne (Nr. t. 532).</p> <p>Wszystkie te towary z nitkami pozlaczanymi lub posrebrzanymi albo z przędziw metalowych pozlaczanych lub posrebrzanych, także z błyskotkami pozlaczanymi i posrebrzanymi oraz podobnymi ozdobami tak samo wykonanymi podlegają dodatkowi celnemu w wysokości 12 procent. Hafty, wykonane tylko z takich nitok lub przędz, płacą dodatek do cła Nru t. 282, punkt 1 b i 2 b, względnie Nru t. 342, wynoszący 12 procent także wtedy, gdyby nie użyto do haftu żadnego innego materyału.</p> <p>8. Przędziwa i pilśnie, zaopatrzone tylko pojedynczymi rąbkami, pojedynczymi szwami i zwyczajnymi dodatkami, ocli się nie jak towary szyte, lecz obłoży je jedynie dodatkiem celnym w wysokości 15 procent do najniższej w danym razie stopy celnej dla przędziwa lub pilśni; z takimi towarami siatkowymi postępować się będzie jak z towarami dzianymi, pokrajanyimi lub zeszytymi. O ile nie</p>		

Numéro du tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en dinars
	<p>sont soumis aux mêmes droits que les ouvrages de fils entrant en pièce à débiter au mètre, mais avec une surtaxe de 5⁰/₀.</p> <p>Note. Comme tissus ajustés seront considérés les produits, dans lesquels les parties différentes sont marquées par des dessins, par l'estampage, par des fils plus-gros ou des fils tirés ou d'une couleur distincte dont les parties ont reçu la forme de fichus, de couvertures de lit, d'essuie-mains, de serviettes, de couvertures, etc., ainsi que les coupons jusqu'à 4 m. de longueur en tissus de laine du numéro 321 du tarif.</p> <p>Comme accessoires simples sont considérés: les ourlets, boutons, boutonnières, boucles, agrafes de couturière, etc. Les dentelles, passementeries, broderies et ruches ne seront pas considérées comme accessoires simples.</p> <p>9. Les vêtements, les articles de mode et autres objets cousus, combinés avec des fils et filés en métaux communs, paient une surtaxe de 5⁰/₀; et quand ils sont combinés avec des fils et filés en or ou en argent, ou avec des fils et filés dorés ou argentés, ils paient une surtaxe de 20⁰/₀ sur le droit des marchandises cousues respectives.</p> <p>10. Les perles en verre, en porcelaine, en métaux communs, les baguettes en baleine, les paillettes en gélatine, tissées ou incorporées, resteront sans influence sur le dédouanement, en tant que ces accessoires ne dominent pas quant à la quantité ou ne forment pas de broderies.</p> <p>11. Les articles en matières textiles qui ne sont pas ouvrés par la couture, mais d'une autre manière, seront tarifés comme articles cousus.</p> <p>12. Les articles en matières textiles cousus qui sont faits de diverses matières, seront dédouanés selon la matière dominant en quantité à la superficie extérieure.</p> <p>Les doublures, boutons, passementeries, rubans, empiècements, garnitures, parties brodées, etc., n'influent pas sur le dédouanement. De même, pour les fichus, châles, etc., il n'est pas tenu compte des franges ordinaires tissées, même si elles sont liées, mais non cousues.</p> <p>13. Les paillasses, les matelas et les coussins seront taxés pour un tiers de leur poids comme articles cousus selon la qualité du tissu extérieur et pour les deux tiers de leur poids selon la qualité de la matière dont ces articles sont remplis.</p> <p>14. Là où on devrait couper un article fini pour fixer le taux du dédouanement et que l'importateur n'y consentirait pas, on prendra comme base de la tarification le taux le plus élevé de la position du tarif à appliquer au tissu. Pour éviter cette manière de dédouanement, l'importateur peut présenter un décimètre carré de la matière dont l'article fini est fait. En cas de doute que la matière présentée soit de la même qualité, on examinera la qualité en découpant un fragment de l'article fini.</p>		
ex 374	2. Cuir en blanc (Blankleder) de tout genre et de toute couleur	100 kg	80.—
	<p>Observation au No. 374. Sont considérées comme dépouilles de cuir toutes les parties périphériques des peaux tannées qui restent après qu'on en a découpé le croupon, c'est à dire les parties de la peau de la tête, du cou, de la poitrine, des jambes et du ventre. Ces articles seront soumis au droit fixé pour secondes semelles, de 55 dinars les 100 kilogrammes.</p>		

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w dynarach
	<p>przewidziano wyjątków, ocli się przędziwa, odznaczone lub porocinane bez szycia, jak przędziwa, nadchodzące w sztuce jako towar metryczny, jednak z dodatkiem 5 procent.</p> <p>NB. Za tkaniny odznaczone należy uważać te wyroby, przy których przez deseniowanie, zadrukowanie, przez grubsze lub przeciągnięte nitki albo przez nitki odmiennie ubarwione odgraniczono poszczególne części, tak iż one otrzymały wskutek tego kształt chustek, prześcieradeł, ręczników, serwetek, kap i t. p. Za towary takie uchodzą także odcięte sztuki tkanin wełnianych Nru t. 321, długości aż do czterech metrów.</p> <p>Za dodatki pojedyncze uważa się: obrąbki, guziki, dziurki na guziki, sprzączki, haftki itp. Koronek, pasamonów, haftów i ryszek nie uważa się za dodatki pojedyncze.</p> <p>9. Odzież, towary modne i inne towary konfekcyjne w połączeniu z nitkami z metali nieszlachetnych opłacają dodatek do cła, wynoszący 5 procent, a towary z nitkami złotymi i srebrnymi, tudzież z nitkami pozłacanymi lub posrebrzanymi dodatek w wysokości 20 procent do cła odnośnych towarów.</p> <p>10. Perły szklane, porcelanowe lub metalowe, laseczki fiszbinowe, błyskotki z żelatyny, wtkane, włożone lub wrobione nie wywierają wpływu na oclenie, o ile dodatki te nie przeważają co do ilości ani nie zostały użyte do haftów.</p> <p>11. Towary z materyi tkackich, sporządzone nie przez szycie lecz w inny sposób, ocli się tak jak towary szyte.</p> <p>12. Przedmioty szyte z przędziw, składające się z kilku różnych materyi, ocli się według tej materyi, która przeważa na stronie zewnętrznej odnośnego przedmiotu ze względu na rozciągliwość.</p> <p>Podszewek, guzików, pasamonów, wstążek, szlaczków, obszyć, części haftowanych itd. nie uwzględnia się przy ocleniu. Poszczególne chustki i szale z zadrukowanych tkanin bawełnianych z grubymi frendzlami, także wiązane lecz nie szyte, nie opłacają z powodu frendzli żadnego dodatku.</p> <p>13. Wypchane łózka, poduszki, sienniki ocli się w jednej trzeciej części wagi jako towary konfekcyonowane według jakości materyi, użytych na pokrycia, a w dwóch trzecich częściach według jakości wypchania.</p> <p>14. Gdyby dla oznaczenia cła zasadniczego musiano pociąć jakkolwiek towar gotowy, a dowożący nie zgadzał się na to, należy przypisać jako cło zasadnicze najwyższą stopę celną odnośnej pozycji taryfowej. Dla uniknienia powyższego zarządzenia może jednak dowożący dostarczyć z materiału wytworu, przypadającego do oclenia, kawałek w wymiarze jednego decymetra kwadratowego. Gdyby było wątpliwe, czy dostarczony kawałek ma tę samą jakość, należy odłączyć kawałek z gotowego towaru.</p>		
z 374	2. Blanki wszelkiego rodzaju i wszelkiej barwy	100 kg	80—
	<p>Uwaga do Nru 374. Za odpadki skóry uważa się wszystkie boczne części skór garbowanych, które pozostają po wycięciu z nich kuponów, to jest części skóry z głowy, szyji, piersi, nóg i brzucha. Towar ten podlega stopie celnej, ustanowionej dla skóry podpodeszew, w wysokości 55 dynarów za 100 kg.</p>		

Numéro du tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en dinars
ex 379	Chaussures de cuir brut ou tanné et apprêté de toute manière, même de peaux en poils:		
	2. Autres chaussures, à l'exception des bottes et bottines, même en combinaison avec d'autres matières, la paire pesant:		
	a) plus de 1·250 <i>kg</i>	100 <i>kg</i>	270·—
	b) plus de 0·750 jusqu'à 1·250 <i>kg</i>	"	350·—
	c) plus de 0·400 jusqu'à 0·750 <i>kg</i>	"	400·—
	d) 0·400 <i>kg</i> ou moins	"	400·—
394	Tuyaux, courroies, bandages en caoutchouc pour roues; chapes pour tuyaux ou cercles destinés à servir de roues; bandes de caoutchouc et de guttapercha, même tissus imprégnés ou enduits de caoutchouc ou de guttapercha, avec dessous ou couches intermédiaires en caoutchouc et en guttapercha ou avec couches intermédiaires en tissus, même combinés avec des métaux communs ou leurs alliages	"	120·—
405	Tapis pour parquets:		
	1. Nattes et produits similaires de jonc et de paille, bruts, teints, même vernis	"	20·—
	2. Autres tapis et produits similaires faits de matières végétales, à l'exception de jonc et de paille, bruts, teints, vernis, même avec doublures en feutre ou en tissus	"	45·—
406	Vannerie et ouvrages tressés, communs et grossiers, appropriés pour emballage et transport des marchandises ou pour voitures, en baguettes décortiquées ou non décortiquées, ou en copeaux de bois, même combinés avec des matières communes:		
	1. non blanchis, non teints, non vernis	"	20·—
	2. blanchis, teints, vernis	"	30·—
407	Vannerie et ouvrages tressés de n'importe quelles matières végétales de tressage, la sparterie exceptée, même blanchis, teints, ou combinés avec d'autres matières communes, à l'exception de fils et de tissus:		
	1. pesant par pièce plus de 1 <i>kg</i>	"	45·—
	2. pesant par pièce de 500 grammes jusqu'à 1 <i>kg</i>	"	60·—
	3. pesant par pièce moins de 500 grammes	"	100·—
	Observation. Les doublures de tissus de chanvre grossiers et autres de ce genre ne sont pas considérées, pour ces ouvrages, comme combinaison avec des fils et des tissus.		

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w dynarach
z 379	Obuwie ze skóry wszelkiego rodzaju surowej lub garbowanej i dalej przysposobionej, także ze skór owłosionych:		
	a) para o wadze powyżej 1 250 kg	100 kg	270.—
	b) para o wadze powyżej 0·750 kg do 1·250 kg	„	350.—
	c) para o wadze powyżej 0·400 kg do 0·750 kg	„	400.—
	d) para o wadze poniżej 0·400 kg	„	400.—
394	Węże, rzemienie, obręcze z kauczuku do kół; osłony ochronne (płaszczki) do węzów lub obręczy przeznaczonych do kół; paski kauczukowe i gutaperkowe, także tkaniny, napojone lub powleczone kauczukiem lub gutaperką, z podkładkami lub wstawkami z kauczuku i gutaperki lub z wkładkami z tkanin, także w połączeniu z nieszlachetnymi metalami lub ich aliażami	„	120.—
405	Maty na podłogi:		
	1. maty i podobne wyroby z trzciny (sitowia) i słomy, surowe, barwione, także pokostowane	„	20.—
	2. inne maty i podobne wyroby z materiałów roślinnych, z wyjątkiem trzciny (sitowia) i słomy, surowe, barwione, pociągnięte, także z podkładkami z pilśni lub tkanin	„	45.—
406	Towary koszykarskie i plecionki, zwyczajne i ordynarne, zdadne do pakowania i transportu towarów lub do wozów, z prętów nieobranych lub obranych z kory albo też z wiór, także w połączeniu z materiałami zwyczajnymi:		
	1. niebielone, niebarwione, niepokostowane	„	20.—
	2. bielone, barwione, powleczone farbą (także pokostowane)	„	30.—
407	Towary koszykarskie i plecionki z jakichbądź materiałów roślinnych do plecienia, z wyjątkiem sparteryi, także bielone, barwione lub w połączeniu z innymi materiałami zwyczajnymi, wyjąwszy przędzy i tkaniny:		
	1. o wadze pojedynczych sztuk, przenoszącej 1 kilogram	„	45.—
	2. o wadze pojedynczych sztuk, wynoszącej 500 gramów do 1 kilograma	„	60.—
	3. o wadze pojedynczych sztuk mniejszej niż 500 gramów	„	100.—
	Uwaga. Za połączenia z przędziami i tkaninami nie należy uważać podkładek przy tego rodzaju towarach z grubszych tkanin konopnych i podobnych.		

Numéro du tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en dinars
408	Vannerie et ouvrages tressés, la sparterie exceptée, polis, laqués, vernis, bronzés, dorés ou argentés . .	100 <i>kg</i>	125·—
412	Ouvrages de brosseurie et balais:		
	1. combinés avec du bois, non laqué et non poli, avec du fer ou du roseau:		
	a) en matières végétales ou en succédanés de fibres végétales et en matières similaires	"	35·—
	b) en soies d'animaux et en succédanés des soies d'animaux, en plumes teintes, même en matières (végétales et animales) mélangées	"	90·—
	2. combinés avec du bois laqué et poli, même avec du fer ou du roseau:		
	a) en matières végétales ou en succédanés de fibres végétales et autres matières similaires	"	70·—
	b) en soies d'animaux et en succédanés des soies d'animaux, en plumes teintes, même en matières (végétales et animales) mélangées	"	140·—
ex 413	Brosses et balais fins:		
	1. combinés avec des matières communes autres que celles dénommées au No. 412	"	200·—
	2. combinés avec des matières fines	"	300·—
	Observation aux Nos. 412 et 413. Les fils textiles et en métaux communs, servant pour fixer les touffes des brosses ou des balais à leur base, restent sans influence sur le dédouanement.		
427	Ouvrages de charpenterie pour constructions:		
	a) bruts	"	8·—
	b) teints, vernis, laqués	"	12·—
428	Ouvrages de tonnellerie:		
	1. fûts et tomeaux, ainsi que bois de tonnellerie rabotés et complètement façonnés (doutes):		
	a) fûts bruts avec cercles en bois, même décomposés	"	9·—
	b) fûts teints, vernis ou autrement travaillés, même avec cercles en métaux, même décomposés . .	"	11·—
	2. Cuves, cuveaux et ouvrages similaires, composés ou décomposés, teints, vernis, combinés ou non avec d'autres matières	"	11·—

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w dynarach
408	Towary koszykarskie i plecionki z wyjątkiem sparteryi, polerowane, lakierowane, pokostowane, bronzowane, pozłacane i posrebrzane	100 kg	125.—
412	<p>Towary szczotkarskie i miotły:</p> <p>1. w połączeniu z drzewem nie lakierowanym i nie politurowanym, z żelazem lub trzcina:</p> <p>a) z materyałów roślinnych lub materyałów, zastępujących włókna roślinne, i podobnych materyałów</p> <p>b) ze szczeciny zwierzęcej i jej surogatów, z farbowanych piór, także z materyałów mieszanych (roślinnych i zwierzęcych)</p> <p>2. w połączeniu z drzewem lakierowanym i politurowanym, także z żelazem lub trzcina:</p> <p>a) z materyałów roślinnych lub materyałów, zastępujących włókna roślinne, i podobnych materyałów</p> <p>b) ze szczeciny zwierzęcej i surogatów szczeciny, z barwionych piór, także z materyałów mieszanych (roślinnych i zwierzęcych)</p>	<p>„</p> <p>„</p> <p>„</p> <p>„</p> <p>„</p> <p>„</p>	<p>35.—</p> <p>90.—</p> <p>70.—</p> <p>140.—</p>
z 413	<p>Przednie szczotki i miotły:</p> <p>1. w połączeniu z innymi materyałami zwyczajnymi, prócz wymienionych pod Nr. 412.</p> <p>2. w połączeniu z materyałami przednimi</p> <p>Uwaga do Nrów 412 i 413. Przędziwa z towarów tkackich i druty z metali zwyczajnych, którymi kosmyki szczotek lub miotel są przymocowane do podstawy, nie wywierają wpływu na oclenie.</p>	<p>„</p> <p>„</p>	<p>200.—</p> <p>300.—</p>
427	<p>Roboty ciesielskie do celów budowlanych:</p> <p>a) surowe</p> <p>b) pomalowane, pokostowane, lakierowane</p>	<p>„</p> <p>„</p>	<p>8.—</p> <p>12.—</p>
428	<p>Towary bednarskie:</p> <p>1. Beczki i kadzie, jakoteż drzewo beczkowe heblowane i zupełnie obrobione (klepki):</p> <p>a) surowe beczki z obręczami drewnianymi, także rozebrane</p> <p>b) beczki, pomalowane, pokostowane lub w inny sposób obrobione, także z obręczami metalowymi, także rozebrane</p> <p>2. Cebry, kufy itp., złożone lub rozebrane, pomalowane, pokostowane, połączone z innymi materyałami lub nie</p>	<p>„</p> <p>„</p> <p>„</p>	<p>9.—</p> <p>11.—</p> <p>11.—</p>

Numéro du tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en dinars
431	Baguettes en bois pour meubles et cadres, même recouvertes d'une pâte et combinées avec des matières communes et fines: 1. sans incrustation, sans dessins obtenus par pression et sans ornements: a) brutes b) simplement teintés, vernis, polis, plaqués . . . c) finement teintés, bronzés, dorés, argentés . . 2. avec incrustations, avec dessins obtenus par pression, avec travaux fins de sculpteur en bois et ornements fins: a) brutes b) simplement teintés, vernis, polis, plaqués . . . c) finement teintés, bronzés, dorés, argentés . .	 100 kg „ „ „ „ „	 20.— 35.— 50.— 25.— 50.— 65.—
433	Ouvrages en bois, non spécialement dénommés, rabotés, mais sans atteindre la précision, lissés ou profilés, grossièrement tournés ou grossièrement taillés, de même collés, bouvetés ou joints d'une autre manière: 1. en bois tendre ou plaqués avec du bois tendre: a) bruts, sans combinaison avec d'autres matières . . . b) bruts combinés avec des métaux communs, non nickelés et non ornements c) passés au mordant, teints, laqués, vernis, polis, même combinés avec d'autres matières communes et avec du cuir 2. en bois dur, même plaqués avec du bois dur: a) bruts, sans combinaison avec d'autres matières . . . b) bruts combinés avec des métaux communs, non nickelés et non ornements c) passés au mordant, teints, laqués, vernis, polis, même combinés avec d'autres matières communes et avec du cuir 3. en bois fin précieux, même plaqués avec du bois précieux: a) bruts, non combinés avec d'autres matières ou seulement avec des métaux communs non nickelés et non ornements b) passés au mordant, teints, vernis, laqués, polis, même combinés avec d'autres matières communes et avec du cuir	 „ „ „ „ „ „ „ „ „	 20.— 25.— 30.— 25.— 30.— 40.— 45.— 70.—

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w dynarach
431	Listwy drewniane do mebli i ram, także pociągnięte masą i w połączeniu z materiałami zwyczajnymi i przednimi :		
	1. bez inkrustacji, bez wciśniętych deseni i ozdób :		
	a) surowe	100 kg	20.—
	b) w sposób ordynarny pomalowane, pokostowane, polerowane, fornirowane	"	35.—
	c) przednio pomalowane, bronzowane, pozłacane, posrebrzane	"	50.—
	2. z inkrustacją, z wyciśniętymi deseniami, przednimi rzeźbami na drzewie i ozdobami :		
	a) surowe	"	25.—
	b) ordynarnie malowane, pokostowane, polerowane, fornirowane	"	50.—
	c) przednio malowane, bronzowane, pozłacane, posrebrzane	"	65.—
433	Towary z drzewa na innym miejscu osobno nie wymienione, heblowane, lecz nie dokładnie, gładkie lub odznaczone, ordynarnie toczone lub ordynarnie wyrzynane, także sklejone, spojone, lub w inny sposób połączone :		
	1. z miękkiego drzewa lub fornirowane miękkim drzewem :		
	a) surowe, bez połączenia z innymi materiałami	"	20.—
	b) surowe, w połączeniu z metalami zwyczajnymi, nieniklowanymi i niezdobionymi	"	25.—
	c) bejcowane, malowane, lakierowane, pokostowane, polerowane, także w połączeniu z innymi materiałami zwyczajnymi i ze skórą	"	30.—
	2. z twardego drzewa, także fornirowane takim drzewem :		
	a) surowe bez połączenia z innymi materiałami	"	25.—
	b) surowe, w połączeniu z metalami zwyczajnymi, nieniklowanymi i niezdobionymi	"	30.—
	c) bejcowane, malowane, lakierowane, pokostowane, polerowane, także w połączeniu z innymi materiałami zwyczajnymi i ze skórą	"	40.—
	3. z drzewa przedniego, drogiego, także fornirowane takim drzewem :		
	a) surowe, bez połączenia z innymi materiałami lub tylko w połączeniu z metalami zwyczajnymi, nieniklowanymi i niezdobionymi	"	45.—
	b) bejcowane, malowane, pokostowane, lakierowane, polerowane, także w połączeniu z innymi materiałami zwyczajnymi i skórą	"	70.—

Numéro du tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en dinars
434	<p>Autres ouvrages en bois, même combinés avec des matières communes et fines, en tant que cette combinaison ne les soumet pas à des droits plus élevés (à l'exception des meubles rembourrés et recouverts):</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ouvrages fins de tournerie, ouvrages rabotés avec précision, imitations de sculptures fines, obtenues par la pression, la pyrogravure et par la machine à fraiser (ornementations), combinés avec du cuir ou des matières communes 2. ouvrages finement taillés ou sculptés; ouvrages en bois finement teints, bronzés, dorés et argentés (à l'exception des baguettes et cadres) 3. ouvrages en bois avec incrustations (ouvrages en boule, intarsies, mosaïques en bois) <p>Observations aux Nos. 433 et 434. 1. Les meubles et les parties de meubles (plaques pour sièges, dossiers et appuis) non rembourrés, en bois massif dur, mais pas fin, courbé, même combinés avec du bois non courbé, même plaqués avec du bois dur, ou combinés avec des ouvrages tressés en paille, rotin et matières similaires, avec des parties tournées, perforées ou avec des ornements obtenus par la pression, la pyrogravure, au mordant ou par la machine à fraiser, — seront dédouanés au taux de 42 dinars les 100 kilogrammes.</p> <p>2. Seront considérés comme rabotés avec précision les articles — à l'exception des meubles, caisses, ustensiles de cuisine, etc. — qui présentent une surface très polie, nette, exécutée avec la plus grande exactitude, tels que: règles, parties en bois pour instruments de physique, etc.</p> <p>3. Seront considérés comme profilés simplement les articles sur lesquels les rainures s'étendent sans interruption sur toute la longueur, de sorte que la coupe en travers est exactement la même partout.</p>	<p>100 kg</p> <p>"</p> <p>"</p>	<p>60.—</p> <p>80.—</p> <p>120.—</p>
435	<p>Meubles rembourrés sans distinction et parties de ces meubles:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. non recouverts 2. recouverts: <ol style="list-style-type: none"> a) de soie pure ou de demi-soie, de dentelles, de broderies, de velours, de peluche et d'imitations de tissus veloutés et pelucheux; de cuir b) d'autres matières 	<p>"</p> <p>"</p> <p>"</p>	<p>80.—</p> <p>150.—</p> <p>100.—</p>
448	<p>Cartons, cartons en feuilles, papier-carton, même formés de plusieurs couches de papier, même teints en pâte ou teints ultérieurement:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. communs, non lissés, recouverts de goudron, d'asphalte, de graphite, de vernis ou de matières similaires 2. carton lustré et carton-cuir 	<p>"</p> <p>"</p>	<p>3.50</p> <p>20.—</p>

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w dynarach
434	<p>Inne towary z drzewa, także w połączeniu z materiałami zwyczajnymi i przednimi, o ile wskutek tego nie podpadają pod wyższe stopy celne (z wyjątkiem mebli wyścielonych i obitych):</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. przednio toczone, dokładnie heblowane, naśladowania przednich robót snycerskich (ozdób), wykonanych przez prasowanie, wypalanie i zapomocą pilarki, w połączeniu ze skórą lub materiałami zwyczajnymi 2. z przednią robotą snycerską lub rzeźbiarską; towary drewniane, przednio malowane, bronzowane, pozłacane i posrebrzane (z wyjątkiem listew drewnianych i ram) . . 3. Towary drewniane z wykładaniem (boule, intarzye, mozaika drzewna) <p>Uwaga do Nrów 433 i 434. 1. Meble i ich części (siedzenia, oparcia tylne i boczne), nie wyścielane, z masywnego, twardego, lecz nie przedniego drzewa giętego, także w połączeniu z drzewem niegiętym, także fornirowane drzewem twardym albo w połączeniu z plecionkami ze słomy, trzciny do wyplatania krzeseł itp., z częściami toczonymi, dziurkowanymi albo z ozdobami wytłaczanymi, wypalnymi, wygryzanymi lub wykonanymi pilarką, podlegają cłu w wysokości 42 dynarów za 100 kg.</p> <p>2. Za dokładnie heblowane uważa się, z wyjątkiem mebli, skrzyń, sprzętów kuchennych itd., takie towary, które przedstawiają powierzchnię bardzo gładką, czystą, wykonaną z największą dokładnością, jak linie, części drewniane do przyrządów fizycznych itd.</p> <p>3. Za zwyczajnie profilowane uważa się takie artykuły, przy których żłobkowanie ciągnie się bez przerwy przez całą długość tak, iż przekrój jest wszędzie zupełnie równy.</p>	<p>100 kg</p> <p>„</p> <p>„</p>	<p>60—</p> <p>80—</p> <p>120—</p>
435	<p>Mebles wyścielane bez różnicy i części takich mebli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. bez pokrycia 2. z pokryciem <ol style="list-style-type: none"> a) z jedwabiu lub półjedwabiu, z koronek, haftów, aksamitu, pluszu lub tkanin w rodzaju aksamitu i pluszu; ze skóry b) z innych materiałów 	<p>„</p> <p>„</p> <p>„</p>	<p>80—</p> <p>150—</p> <p>100—</p>
448	<p>Tektury, okładki tekturowe, kartony, także sporządzone z kilku warstw papieru, także barwione w masie lub później:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ordynarne, szorstkie po obu stronach, powleczone mazią, asfaltem, grafitem, pokostem itp. 2. tektura glancowana i skórzana 	<p>„</p> <p>„</p>	<p>3·50</p> <p>20—</p>

Numéro du tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en dinars
	3. teint en blanc ou en couleurs, recouvert de papier blanc ou coloré	100 kg	10.—
	4. laqué, avec dessins obtenus par l'estampage, par la pression ou d'une autre manière, cartons de photographes et de peintres (carton de Bristol)	"	20.—
	Observation. Sous le No. 448, 1, rentrent également le carton-bois, le carton-paille, goudronnés, même combinés avec du plomb, en feuilletes, de même le carton-pierre. Le carton-bois, cuit à l'étuvée, qui a reçu la couleur de cuir avant d'être passé à la meule, ainsi que le carton lissé à la machine, non lustré, n'imitant pas le cuir, non ouvré d'une des manières indiquées aux points 2, 3 et 4, est également repris sous le No. 448, 1.		
450	Papier d'emballage:		
	1. non lissé, non teint	"	6.—
	2. non lissé, teint	"	8.—
	3. autre	"	10.—
ex 451	Papier à imprimer, à dessiner, à écrire, papier pour comptes, papier postal et autre papier, non dénommé ailleurs, unicolore ou de différentes couleurs, satiné ou non:		
	1. papier à imprimer	"	11.—
	2. papier à dessiner	"	25.—
	3. tout autre papier, à l'exception du papier réglé	"	14.—
453	Papier de soie, papier dit chinois, blanc ou en couleurs:		
	1. papier pour copier	"	20.—
	2. papier d'emballage, papier de soie pour autres usages	"	20.—
467	Sacs, cornets et articles similaires, à l'exception des enveloppes, non imprimés:		
	1. sans combinaison avec d'autres matières:		
	a) en papier d'emballage	"	15.—
	b) autres	"	50.—
	2. en combinaison avec d'autres matières (toile, gélatine, feuilles d'étain, papier métallique et matières similaires)	"	50.—
470	Livres de compte, carnets, couvertures pour reliures, porte-feuilles, boîtes et étuis, blocs simples et de luxe, calendriers à suspendre et autres (à l'exception des calendriers ayant un contenu littéraire), supports pour calendriers à suspendre, même avec images, tous ces articles combinés avec des matières communes et fines	"	60.—

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w dynarach
	3. biała lub kolorowo malowana, pokryta papierem białym lub kolorowym	100 kg	10 —
	4. lakierowana, bronzowana z wzorami wtłoczonymi, wyciśniętymi lub wykonanymi w inny sposób, kartony dla fotografów i malarzy (karton brystolowy)	"	20 —
	Uwaga. Według Nru t. 448, p. 1., należy odliczyć także tekturę z drzewa, słomę, mazonę, także w połączeniu z płytkami ołowianymi, a również karton kamienny w tablicach. Parzoną papę drzewną, której przed wypolerowaniem nadano barwę skóry, tudzież karton maszynowy, gładzony, nie błyszczący i nie w rodzaju skóry, ani nie obrobiony według punktu 2, 3 i 4, odliczyć również według Nru t. 448, p. 1.		
450	Papier do pakowania:		
	1. szorstki, niebarwiony	"	6 —
	2. szorstki, barwiony	"	8 —
	3. inny	"	10 —
z 451	Papier do drukowania, rysowania, pisania, na rachunki, także papier pocztowy i papier nie wymieniony gdzieindziej, jednolub różnokolorowy, satynowany lub nie satynowany:		
	1. papier drukarski	"	11 —
	2. papier rysunkowy	"	25 —
	3. każdy inny papier, z wyjątkiem liniowanego	"	14 —
453	Papier jedwabny, tak zwany chiński, biały lub kolorowy:		
	1. papier do kopiowania	"	20 —
	2. papier do pakowania oraz papier jedwabny do innych celów	"	20 —
467	Worki, trąbki i inne podobne wyroby z wyjątkiem kopert, nie-drukowane:		
	1. bez połączenia z innymi materiałami:		
	a) z papieru do pakowania	"	15 —
	b) inne	"	50 —
	2. w połączeniu z innymi materiałami (płótnem, żelatyną, staniolem, papierem metalowym i podobnymi materiałami)	"	50 —
470	Księgi handlowe, notesy, okładki, mapy, pudełka i puzderka, bloki zwyczajne i zbytkowne, kalendarze ściennie i inne (z wyjątkiem kalendarzy treści literackiej), okładki do kalendarzy ściennych, także z obrazkami, wszystko to także w połączeniu z materiałami zwyczajnymi i przednimi	"	60 —

Numéro du tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en dinars
492	Ouvrages en ciment, même mélangé d'asbeste ou d'autres matières, même creux ou perforés : 1. unicolores, ni égrisés, ni polis, ni profilés, ni ornementés, ni teints, ni laqués, même avec carcasse de fer 2. multicolores, égrisés, polis, bronzés, laqués, profilés, même avec carcasse de fer ou revêtus d'asphalte et de matières similaires 3. ornements pour constructions (figures, vases, etc.) 4. objets de luxe de toute sorte Observation. L'éternite rentre sous le No. 492, 2.	100 <i>kg</i> „ „ „	5.— 10.— 30.— 60.—
ex 495	Briques, tuiles et tuiles creuses: 1. de matières ordinaires, non réfractaires, cuites ou non: <i>a)</i> non engobées, non façonnées, non imprégnées, non vernissées <i>b)</i> engobées, façonnées, imprégnées, vernissées 2. de matières réfractaires	„ „ „ „	—·15 —·40 —·50
504	Ouvrages en grès, en majolique ou en faïence et autres ouvrages en grès fin, non spécialement dénommés: 1. unicolores, blancs ou teints en masse, même avec reliefs 2. multicolores, même avec ornements d'une seule ou de plusieurs couleurs, peints, dorés, argentés, avec enduit lustré ou métallique 3. objets d'ornement pour chambres, de même articles de fantaisie, tels que figures, statuettes et objets de luxe similaires	„ „ „	20.— 30.— 80.—
505	Porcelaine et ouvrages analogues à la porcelaine (porcelaine tendre, porcelaine anglaise ou frittée, porcelaine sans couverte, biscuit, parian et porcelaine jaspée), avec ou sans autres ornements: 1. Vaisselle de table et de cuisine et autres ouvrages, à l'exception de ceux énumérés dans l'alinéa 2: <i>a)</i> blancs ou teints en pâte, même avec reliefs et bordures teintes ou dorées en toute largeur et façon <i>b)</i> avec peintures ou arabesques dorées, avec fleurs ou avec ornements similaires, imprimés, argentés, dorés, même combinés avec des matières communes	„ „	20.— 30.—

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w dynarach
492	Towary z cementu, także mieszane z azbestem lub innymi materiałami, także wydrążone lub dziurkowane:		
	1. jednokolorowe, nie szlifowane, nie polerowane, nie profilowane, nie ozdobione, nie pomalowane i nie lakierowane, także z wkładkami z żelaza	100 kg	5.—
	2. różnokolorowe, szlifowane, polerowane, bronzowane, lakierowane, profilowane, z wkładkami z żelaza lub wyłożone asfaltem itp.	„	10.—
	3. ornamenty budowlane (figury, wazy itp.)	„	30.—
	4. towary zbytkowne wszelkiego rodzaju	„	60.—
	Uwaga. Łupek eternitowy podpada pod Nr. t. 492, 2.		
z 495	Kamienie murowe, dachówki i cegły wydrążone:		
	1. z materiałów zwyczajnych, nie ogniotrwałych, palone lub niepalone:		
	a) nie pomalowane, nie fasonowane, nie impregnowane, nie polewane	„	—15
	b) malowane, fasonowane, impregnowane, polewane	„	—40
	2. z masy ogniotrwałej	„	—50
504	Towary z masy kamiennej, z majoliki lub fajansu, jakoteż na innym miejscu nie wymienione towary z przedniego materiału kamiennego:		
	1. jednokolorowe, białe lub barwione w masie, także z rzeźbą wypukłą	„	20.—
	2. różnokolorowe, także z ozdobami jednokolorowymi lub różnokolorowymi, malowane, złocone, srebrzone, z powłoką połyskującą lub metalową	„	30.—
	3. Przedmioty do ozdoby pokoju, także towary galanteryjne, jak figury, posążki i podobne przedmioty zbytkowne	„	80.—
505	Porcelana i towary w rodzaju porcelany (porcelana miękka, porcelana angielska lub frytowa, porcelana niepolewana, bisquit, parian i jaspis), z innymi ozdobami lub bez nich:		
	1. Naczynie stołowe i kuchenne i inne towary z wyjątkiem wyliczonych w punkcie 2.:		
	a) białe lub barwione w masie, także z brzegami barwionymi lub złoconymi	„	20.—
	b) z malowidłami lub połączanymi arabeskami, kwiatami lub podobnymi ozdobami, drukowane, posrebrzane, połączone, także w połączeniu z materiałami zwyczajnymi	„	30.—

Numéro du tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en dinars
	2. Articles de luxe et de fantaisie pour orner les chambres, tels que: vases, statuettes, figurines, plantes, bouquets, couronnes et autres:		
	a) blancs et unicolores, sans peintures, non dorés, sans ornements en cuivre ou alliages de cuivre	100 kg	80.—
	b) multicolores, dorés, peints et avec ornements en cuivre ou alliages de cuivre	"	120.—
	Observation. Comme bordures teintes ou dorées seront considérées les bordures en lignes continues, même courbes, sans égard à leur nombre et largeur; ces lignes peuvent être coupées de place en place par des ornements, pourvu que ces derniers ne forment pas des figures ininterrompues.		
510	Articles en verre creux (gobeletterie en verre):		
	1. non passés à la meule, ni moulés, ni taillés, ni ornementés:		
	a) de couleur naturelle:		
	α) bouteilles	"	7.—
	β) autres	"	10.—
	b) blancs, transparents, même avec anneaux en verre blanc opaque	"	15.—
	c) colorés ou blancs opaques, même doublés de verre coloré ou de verre blanc opaque	"	30.—
	2. avec fonds moulés ou passés à la meule, ou avec bouchons façonnés ou ornementés par le moulage, l'égrisage, etc.:		
	a) blancs transparents, même avec anneaux du même verre ou de verre mi-blanc	"	35.—
	b) colorés ou blancs opaques, même doublés de verre coloré ou de verre blanc opaque	"	40.—
	3. moulés, passés à la meule, polis, ornés de dessins, corrodés ou autrement gravés ou taillés:		
	a) blancs transparents, même avec anneaux:		
	α) moulés	"	35.—
	β) autres	"	45.—
	b) colorés ou blancs opaques, même doublés de verre coloré ou de verre blanc opaque	"	50.—
	4. peints ou dorés ou argentés d'une manière quelconque	"	60.—
	Observation. Les articles en verre creux avec bords et bordures passés à la meule, avec des bouchons façonnés à la meule ou par l'égrisage, ainsi que les articles en verre creux avec simples inscriptions ou avec désignations du volume, soufflés ou corrodés, ne seront pas dédouanés comme articles passés à la meule, moulés ou ornés de dessins.		

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w dynarach
	<p>2. Towary zbytkowne i galanteryjne dla ozdoby pokoju, jak wazy, posążki, figurki, kwiaty, rośliny, bukiety, wieńce itp.</p> <p>a) białe i jednobarwne bez malowań, bez złocenia i bez ozdób z miedzi i aliażów miedzi</p> <p>b) wielobarwne ze złoceniem, malowaniem i ozdobami z miedzi i aliażów miedzi</p> <p>Uwaga. Za brzegi barwione lub złoczone uważa się linie bieżące, także krzywe, bez względu na ich ilość i szerokość; linie te mogą być także poprzerywane w poszczególnych miejscach ornamentami, o ile te ostatnie nie tworzą zamkniętych w sobie figur.</p>	100 kg	80—
		"	120—
510	<p>Szko wklęsłe:</p> <p>1. ani nie szlifowane, ani nie prasowane, nie rżnięte i nie wzorowane:</p> <p>a) barwy naturalnej:</p> <p>α) flaszki</p> <p>β) inne</p> <p>b) białe przezroczyste, także z pierścieniami z białego nieprzezroczystego szkła</p> <p>c) barwione lub białe nieprzezroczyste, także przesłonięte szkłem barwionem lub białem nieprzezroczystym</p> <p>2. z dnami prasowanymi lub oszlifowanymi albo też z zatyczkami, obrobionymi lub ozdobionymi przez prasowanie, szlifowanie itd.:</p> <p>a) białe przezroczyste, także z pierścieniami z tego samego lub półbiałego szkła</p> <p>b) barwione lub białe nieprzezroczyste, także osłonięte szkłem barwionem lub białem nieprzezroczystym</p> <p>3. prasowane, szlifowane, polerowane, wzorowane, wygrzane lub w inny sposób grawirowane lub rżnięte:</p> <p>a) białe przezroczyste, także z pierścieniami:</p> <p>α) prasowane</p> <p>β) inne</p> <p>b) barwione lub białe nieprzezroczyste, także osłonięte szkłem barwionem lub białem nieprzezroczystym</p> <p>4. malowane lub też w jakikolwiek sposób pozłoczone lub posrebrzone</p> <p>U w a g a. Szko wklęsłe z szlifowanymi krawędziami, względnie brzegami, z korkami doszlifowanymi lub wtartymi, tudzież szko wklęsłe, zaopatrzone zwykłymi napisami albo znakami cechowniczymi, wdętymi lub wygrzanyymi, nie będzie wskutek tego oclone jako szlifowane, prasowane lub wzorowane.</p>		7—
		"	10—
		"	15—
		"	30—
		"	35—
		"	40—
		"	35—
		"	45—
		"	50—
		"	60—

Numéro du tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en dinars
ex 522	Objets en verre, non spécialement dénommés et non compris ailleurs, passés à la meule, polis, égrisés, gravés, colorés, avec dessins corrodés ou formés d'une autre manière quelconque, tels que: cuillères, figurines, coupes à desserts, bouchons, presse-papiers, salières de table massives, encriers, assiettes, soucoupes, etc.: 1. transparents, non colorés 2. colorés, même opaques 3. ornés de dessins, dorés, argentés	100 kg „ „	35.— 45.— 55.—
ex 525	Vases pour lampes avec montures, capuchons et becs en métaux; lampes en verre, avec becs et écrans en métal, avec réflecteurs, etc.: 1. combinés avec des matières communes 2. combinés avec des matières fines 3. combinés avec des matières très fines	„ „ „	60.— 120.— 250.—
ex 536	Fer: 1. fer brut et fonte, en blocs, barres, prismes, massiaux 2. fer en blocs, massiaux, barres; loupes, fers ébauchés, acier brut et autre fer similaire, non laminé	— 100 kg	exempt —·50
ex 537	Tôles et plaques de fer ou d'acier: 1. brutes (noires): a) d'une épaisseur de 2 mm et plus b) d'une épaisseur de moins de 2 mm	„ „	5.— 5.—
538	Fil de fer ou d'acier, laminé ou étiré: 1. brut, ni laqué, ni recouvert d'autres métaux communs ou d'alliages de métaux communs: a) d'une épaisseur d'un millimètre et plus b) d'une épaisseur de moins d'un millimètre 2. laqué, poli, verni, recouvert d'autres métaux communs ou d'alliages de métaux communs: a) d'une épaisseur d'un millimètre et plus b) d'une épaisseur de moins d'un millimètre Observation. Les fils de fer ou d'acier étiré à blanc sont tarifés selon l'alinéa 1.	„ „ „ „	6.— 6.— 8.— 8.—
540	Rails pour chemins de fer (sans égard au profil), même troués, pièces pour attacher les rails, traverses et plaques d'about pour chemins de fer	„	1·50

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w dynarach
z 522	Szkło, na innem miejscu nie wymienione lub nie zaliczone, prasowane, polerowane, szlifowane, rytowane, kolorowane, z deseniami wygrzanyymi lub w inny sposób sporządzonymi, jak łyżki, figurki, zastawy stołowe, zatyczki, przyciski listowe, masywne solniczki, kałamarze, talerze, podstawki itd.:		
	1. niebarwione i przezroczyste	100 kg	35.—
	2. barwione, nieprzezroczyste	„	45.—
	3. wzorzyste, pozłoczone, posrebrzone	„	55.—
z 525	Szkła do lamp naftowych z nasadkami, kapturkami i palnikami z metali nieszlachetnych; lampy szklane z palnikami i osłonami z metalu, z reflektorami itd.:		
	1. w połączeniu z materiałami zwyczajnymi	„	60.—
	2. w połączeniu z materiałami przednimi	„	120.—
	3. w połączeniu z materiałami najprzedniejszymi	„	250.—
z 536	Żelazo:		
	1. żelazo surowe (żelazo lane), w blokach, sztabach, płytach, bryłach	—	bez opłaty
	2. żelazo kowalne, żelazo w blokach, bryłach, sztabach, surowe opławki, surowe szyny, stal surowa i inne żelazo tego rodzaju, nie walcowane	100 kg	—50
z 537	Blacha i płyty z żelaza lub stali:		
	1. surowe (czarne):		
	a) grubości 2 mm i wyżej	„	5.—
	b) grubości poniżej 2 mm	„	5.—
538	Drut, walcowany lub ciągnięty z żelaza lub stali:		
	1. surowy, nie lakierowany i bez powłoki z innych metali nieszlachetnych lub aliaży metali nieszlachetnych:		
	a) grubości 1 mm i wyżej	„	6.—
	b) grubości poniżej 1 mm	„	6.—
	2. lakierowany, polerowany, pokostowany, powleczoney innymi metalami nieszlachetnymi lub aliażami metali nieszlachetnych		
	a) grubości 1 mm i wyżej	„	8.—
	b) grubości poniżej 1 mm	„	8.—
	Uwaga. Błyszczący drut ciągnięty należy do l. 1.		
540	Szyny kolejowe (bez względu na profil), także z otworami, części do przymocowywania szyn, progi kolejowe, kolejowe płyty podkładowe	„	150

Numéro du tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en dinars
541	Appareils de croisement, signaux, essieux pour chemins de fer, roues de chemins de fer, fer pour roues de chemins de fer (différentes parties des roues), freins, tampons et autres matériaux de chemins de fer . . .	100 kg	3.—
	Observation aux Nos. 540 et 541. Les rails et autres matériaux pour tramways sont compris dans ces numéros. En tant que les articles y dénommés sont importés pour des chemins de fer construits et exploités par l'État, ils ne sont soumis à aucun droit.		
542	Constructions de fer pour ponts, toitures, usines et autres ouvrages similaires, composées ou décomposées, revêtues d'une couche de peinture grossière ou de minium	"	9.—
543	Ancres, étaux, marteaux, enclumes, leviers (pour tailleurs de pierres):		
	1. Marteaux, étaux et enclumes, pesant:		
	a) 2½ kg ou plus	"	8.—
	b) moins de 2½ kg	"	20.—
	2. Ancres	"	8.—
	3. Leviers (pour tailleurs de pierres)	"	20.—
544	Essieux (à l'exception des essieux pour chemins de fer) et parties d'essieux:		
	1. bruts, non ouvrés, seulement forgés	"	10.—
	2. ouvrés:		
	a) essieux ordinaires et leurs parties	"	20.—
	b) essieux à l'huile et partiellement à l'huile, essieux „patent“, ainsi que leurs parties, même combinés avec des parties de métaux communs	"	28.—
546	Ustensiles de cuisine et autres:		
	1. en tôle ou en fer:		
	a) bruts ou simplement ouvrés	"	20.—
	b) finement ouvrés	"	36.—
	2. en fonte:		
	a) bruts ou simplement ouvrés	"	10.—
	b) finement ouvrés	"	20.—
548	Bêches, pelles, houes, pioches, crampes, râtaux, fourches, même combinés avec du bois:		
	1. bruts ou simplement ouvrés	"	10.—
	2. finement ouvrés	"	12.—

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w dynarach
541	Urządzenia do wymijania, sygnały, osie kolejowe, koła kolejowe, żelazo na koła kolejowe (rozmaite części kół), hamulce, zderzaki i inny materiał kolejowy Uwaga do Nru taryfy 540 i 541. Tu mieszczą się także szyny i inny materiał kolei drogowych. Jeżeli wyroby, wymienione w tych numerach taryfy, wprowadza się dla kolei żelaznych, budowanych i eksploatowanych przez państwo, w takim razie nie podlegają one wcale cłu.	100 kg	3—
542	Konstrukcye żelazne na mosty, dachy, warsztaty itp. złożone lub rozebrane, ordynarne lub pomalowane czerwienią oliwową	”	9—
543	Kotwice, imadła, młoty, kowadła, draگی żelazne dla kamieniarzy: 1. Młoty, kowadła i imadła: a) wagi, wynoszącej 2 ¹ / ₂ kg i więcej b) wagi poniżej 2 ¹ / ₂ kg 2. Kotwice 3. Draگی żelazne dla kamieniarzy	”	8— 20— 8— 20—
544	Osie (z wyjątkiem kolejowych), części osi: 1. surowe, dalej nie obrobione, tylko kute 2. dalej obrobione: a) zwyczajne osie i ich części b) osie oliwne i półoliwne, osie patentowe oraz ich części, także częściowo z innych materiałów zwyczajnych	”	10— 20— 28—
546	Sprzęty kuchenne i inne sprzęty: 1. z blachy lub żelaza kowalnego: a) surowe lub zwyczajnie obrobione b) przednio obrobione 2. z lanego żelaza: a) surowe lub zwyczajnie obrobione b) przednio obrobione	”	20— 36— 10— 20—
548	Rydle, łopaty, motyki, siekiery, skoble, grabie, widły, także w połączeniu z drzewem: 1. surowe lub zwyczajnie obrobione 2. przednio obrobione	”	10— 12—

Numéro du tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en dinars
ex 549	Faux et faucilles; alènes (poinçons), tenailles, leviers, pilons, ciseaux à froid, forets, fers à rabat, compas à verge, coupe-tubes, filières à faire les vis et autres couteaux et outils à couper non dénommés ailleurs, même combinés avec du bois	100 kg	20.—
551	Haches, hachettes, couperets de ménage et de boucher, même combinés avec du bois	"	40.—
552	Ustensiles non dénommés ailleurs pour l'usage agricole: charrues, pièces de charrue, outils-batteurs de terre, pour herser le maïs, pour hacher la paille, etc.:		
	a) pesant par pièce plus de 3 kg	"	12.—
	b) pesant par pièce moins de 3 kg	"	18.—
553	Vis et écrous à vis de toute sorte; fers à cheval, rivets, supports pour isolateurs	"	18.—
554	Ressorts (à l'exception de ceux pour voitures de chemins de fer et de tramways):		
	1. pour voitures de toute sorte	"	18.—
	2. pour meubles:		
	a) bruts	"	20.—
	b) simplement ou finement ouvrés (même cuivrés)	"	25.—
	3. autres, non dénommés ailleurs, à l'exception des ressorts de montre	"	30.—
556	Crochets, verrous, charnières pour portes et fenêtres, ainsi qu'autres crochets pour constructions, ferrures pour fenêtres, portes, malles, meubles, voitures, même combinés avec d'autres métaux communs ou avec du bois:		
	1. bruts ou simplement ouvrés	"	22.—
	2. finement ouvrés	"	32.—
559	Autres articles en tôle, non dénommés ailleurs:		
	1. en tôle noire, même combinés avec des matières communes:		
	a) bruts	"	20.—
	b) revêtus d'une couche de peinture grossière, ouvrés simplement	"	30.—
	2. en tôle plombée, étamée, zinguée, de même en tôle noire plombée, étamée, zinguée, même combinés avec des matières communes et fines:		
	a) non revêtus d'une couche de peinture fine, non teints, non laqués, non vernis	"	35.—

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w dynarach
z 549	Kosy, sierpy; szydła, obcęgi, dłuta, tłuczki, dłuta rzeźbiarskie, świdry, przysieki, żelaza do hebli, cyrkle nożaste, noże do rur, narzędzia do wycinania zwojów, jakoteż inne noże i narzędzia tnące, na innym miejscu nie wymienione, także w połączeniu z drzewem	100 kg	20.—
551	Siekiry, noże do mięsa i tasaki, także w połączeniu z drzewem	„	40.—
552	Na innym miejscu nie wymienione sprzęty do użytku rolniczego: pługi, części pługów, narzędzia do rozdrabniania ziemi, do łuszczenia kukurudzy, narzędzia do rżnięcia siewki itd.:		
	a) o wadze pojedynczych sztuk, przenoszącej 3 kilogramy	„	12.—
	b) o wadze pojedynczych sztuk poniżej 3 kilogramów	„	18.—
553	Śruby i mutry do śrub wszelkiego rodzaju; podkowy, nity, podpory do izolatorów	„	18.—
554	Sprężyny (z wyjątkiem sprężyn do wagonów kolejowych i wagonów kolei drogowej):		
	1. sprężyny wozowe wszelkiego rodzaju	„	18.—
	2. sprężyny do mebli:		
	a) surowe	„	20.—
	b) zwyczajnie lub przednio obrobione (także powleczone miedzią)	„	25.—
	3. inne, na innym miejscu nie wymienione, z wyjątkiem sprężyn zegarkowych	„	30.—
556	Haki, zasuwki, zawiasy do okien i drzwi, jakoteż inne haki dla przemysłu budowlanego, okucia do okien, drzwi, skrzyń, mebli, wozów, także w połączeniu z innymi metalami nie-szlachetnymi lub z drzewem:		
	1. surowe lub zwyczajnie obrobione	„	22.—
	2. przednio obrobione	„	32.—
559	Inne towary z blachy, na innym miejscu nie wymienione:		
	1. z czarnej blachy, także w połączeniu z materiałami zwyczajnymi:		
	a) surowe	„	20.—
	b) pomalowane ordynarnie lub zwyczajnie obrobione	„	30.—
	2. z blachy, pokrytej ołowiem, cyną, cynkiem, dalej towary z blachy czarnej, pokryte ołowiem, cyną, cynkiem, także w połączeniu z materiałami zwyczajnymi lub przednimi:		
	a) nie pomalowane przednio, nie farbowane, nie lakierowane, nie pokostowane	„	35.—

Numéro tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en dinars
	<p>b) revêtus d'une couche de peinture fine, teints ou vernis</p> <p>c) peints, même en couleurs de bronze, imprimés, avec des ornements obtenus par la pression, laqués, émaillés</p> <p>d) recouverts de cuivre ou d'alliages de cuivre, de nickel, d'aluminium, ou bien plaqués avec ces métaux; polis</p> <p>Observation aux Nos. 555 et 559. Les montures pour lampes à suspension en fer, en fils de fer ou en tôle, même avec des abat-jours en tôle, seront taxées, selon leur qualité, aux Nos. 555 et 559.</p>	<p>100 kg</p> <p>"</p> <p>"</p>	<p>40.—</p> <p>60.—</p> <p>80.—</p>
566	<p>Coffres-forts et cassettes de sûreté, même laqués et finement peints, avec des parties polies et ouvrées d'une autre manière ou avec des parties faites d'autres métaux non précieux et de leurs alliages:</p> <p>1. pesant par pièce plus de 50 kg</p> <p>2. pesant par pièce 50 kg ou moins</p>	<p>"</p> <p>"</p>	<p>25.—</p> <p>45.—</p>
567	<p>Meubles (non rembourrés, ni recouverts) en tant qu'ils ne rentrent pas dans les travaux de serrurier artiste:</p> <p>1. bruts ou simplement ouvrés</p> <p>2. finement ouvrés</p>	<p>"</p> <p>"</p>	<p>25.—</p> <p>35.—</p>
572	<p>Bijouterie et quincaillerie en fer et en acier, même combinées avec des matières communes et fines . .</p>	<p>"</p>	<p>120.—</p>
ex 575	<p>Ouvrages en fonte non dénommés ailleurs, même combinés avec du bois:</p> <p>1. bruts ou simplement ouvrés:</p> <p>a) pesant par pièce plus de 100 kg</p>	<p>"</p>	<p>6.—</p>
578	<p>Ouvrages en fer, combinés avec d'autres matières, non spécialement dénommés ni compris, en tant que leurs combinaisons ne les font pas rentrer sous des taux plus élevés:</p> <p>1. combinés avec des matières communes</p> <p>2. combinés avec des matières fines</p> <p>Observation. Dans les ouvrages en fer la combinaison avec une quantité mince d'autres métaux et matières qui ne forment que des parties insignifiantes et de moindre importance, n'influera pas sur le dédouanement. De même, des inscriptions simples, des marques de fabrique et similaires, appliquées par la fonte, pressées, imprimées en couleurs, même de bronze, ne seront pas prises en considération.</p>	<p>"</p> <p>"</p>	<p>40.—</p> <p>60.—</p>

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w dynarach
	b) przednio pomalowane, barwione lub pokostowane . . .	100 kg	40.—
	c) pomalowane, także farbami brązowymi, drukowane, z prasowanymi ozdobami, lakierowane, emaliowane . . .	„	60.—
	d) powleczone lub platerowane miedzią lub aliazami miedzi, niklem lub aluminium, polerowane	„	80.—
	Uwaga do Nrów 555 i 559. Podstawy do lamp wiszących z drutu i blachy, także z blaszanymi umbrami, ekspeduje się stosownie do obrobienia podług Nrów 555 i 559.		
566	Kasy na pieniądze i kasetki (szafki na pieniądze), także lakierowane i przednio malowane, w niektórych częściach polerowane i w inny sposób obrobione lub z poszczególnymi częściami składowymi z innych metali nieszlachetnych i ich aliazów:		
	1. o wadze pojedynczych sztuk, przynoszącej 50 kilogramów . . .	„	25.—
	2. o wadze pojedynczych sztuk poniżej 50 kilogramów	„	45.—
567	Meble (nie wyścielane, niepokryte), o ile nie należą do artystycznych towarów ślusarskich:		
	1. surowe lub zwyczajnie obrobione	„	25.—
	2. przednio obrobione	„	35.—
572	Przedmioty galanteryjne z żelaza i stali i inne towary drobne, także w połączeniu z materiałami zwyczajnymi lub przednimi	„	120.—
z 575	Na innym miejscu nie wymienione towary z żelaza lanego, także w połączeniu z drzewem:		
	1. surowe lub zwyczajnie obrobione:		
	a) o wadze pojedynczych sztuk, przynoszącej 100 kilogramów	„	6.—
z 578	Towary żelazne, w połączeniu z innymi materiałami, o ile nie są osobno wymienione lub zaliczone i o ile wskutek tego połączenia nie podpadają pod wyższe stopy celne:		
	1. w połączeniu z materiałami zwyczajnymi	„	40.—
	2. w połączeniu z materiałami przednimi	„	60.—
	Uwaga: Przy wyrobach z żelaza nie wywiera połączenie z nieznaczną ilością innych metali i materiałów wpływu na ocenie, jeżeli one stanowią podrzędne i mniej ważne części składowe. Zwyczajne napisy, marki firmowe i fabryczne nie mają również wpływu na ocenie, jeżeli są wtopione, wciśnięte, drukowane farbą lub brązem.		

Numéro du tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en dinars
621	Ouvrages coulés en cuivre, autres, combinés avec des matières communes, à l'exception des ouvrages du No. 620: 1. bruts, même limés, sans ornements 2. ouvrés ou avec ornements: a) objets coulés ornementés b) autres, simplement ouvrés	100 <i>kg</i> . . .	50.— 150.— 100.—
622	Ouvrages, non dénommés ni compris précédemment: 1. seulement en cuivre ou en alliages de cuivre, même combinés avec d'autres matières: a) bruts ou simplement ouvrés b) finement ouvrés 2. combinés avec des matières fines 3. combinés avec des matières très fines, en tant que cette combinaison ne les soumet pas à des droits plus élevés	100.— 150.— 230.— 300.—

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stoпа celna w dynarach
621	Towary lane z miedzi, w połączeniu z materiałami zwyczajnymi, z wyjątkiem towarów Nru t. 620:		
	1. surowe, także pilowane, bez ozdób	100 <i>kg</i>	50.—
	2. dalej obrobione lub z ozdobami:		
	a) wszystkie zdobione towary odlewane	■	150.—
	b) inne towary odlewane, zwyczajnie obrobione	■	100.—
622	Towary, powyżej nie wymienione lub nie zamieszczone:		
	1. tylko z miedzi lub aliaży miedzi, także w połączeniu z innymi materiałami:		
	a) surowe lub zwyczajnie obrobione	■	100.—
	b) przednio obrobione	■	150.—
	2. w połączeniu z materiałami przednimi	■	230.—
	3. w połączeniu z materiałami najprzedniejszymi, o ile z tego powodu nie podpadają pod wyższe stopy celne	■	300.—

Annexe B.

(Droits à l'entrée dans le territoire douanier conventionnel des deux États de la Monarchie austro-hongroise.)

Numéro du tarif*)	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en couronnes .
23	Froment, méteil, épeautre	100 <i>kg</i>	6·30
24	Seigle	"	5·80
25	Orge	"	2·80
26	Avoine	"	4·80
27	Maïs	"	2·80
31	Haricots, pois, lentilles	"	2·40
ex 35	Raisins frais, de table, en colis postaux	—	exempts
36	a) Noix, mûres	100 <i>kg</i>	3·60
	b) Noisettes, mûres	"	2·50
37	Fruits non dénommés ailleurs, frais:		
	1. abricots	—	exempts
	2. pêches	100 <i>kg</i>	2·40
	3. cerises	"	1·20
	4. griottes	"	1·20
	5. fraises	"	10·—
	6. pommes, poires, coings:		
	a) en vrac	—	exempts
	b) en sacs:		
	α) d'au moins 50 <i>kg</i> poids brut:		
	du 1 ^{er} septembre au 30 novembre	—	exempts
	du 1 ^{er} décembre au 31 août	100 <i>kg</i>	2·—
	β) au-dessous de 50 <i>kg</i> poids brut	"	2·—

*) Les numéros de tarif ci-indiqués correspondent à ceux du tarif douanier conventionnel des deux États de la Monarchie austro-hongroise du 8 octobre 1907.

Załącznik B.

(Cła przy dowozie na umowny obszar celny obu państw
Monarchii austro-węgierskiej.)

Numer taryfy*)	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w koronach
23	Pszenvca, półowoc, orkisz	100 kg	6·30
24	Żyto	"	5·80
25	Jęczmień	"	2·80
26	Owies	"	4·80
27	Kukurudza	"	2·80
31	Bób, groch, soczewica	"	2·40
z 35	Winogrona, świeże, do użytku stołowego, w pakietach pocztowych	—	bez opłaty
36	a) Orzechy, dojrzałe	100 kg	3·60
	b) Orzechy laskowe, dojrzałe	"	2·50
37	Owoce, osobno nie wymienione, świeże:		
	1. morele	—	bez opłaty
	2. brzoskwinie	100 kg	2·40
	3. czereśnie	"	1·20
	4. wiśnie	"	1·20
	5. poziomki	"	10—
	6. jabłka, gruszki, pigwy:		
	a) nieopakowane	—	bez opłaty
	b) luźnie w workach:		
	α) gdy waga surowa wynosi co najmniej 50 kilogramów:		
	od dnia 1. września do dnia 30. listopada	—	bez opłaty
	od dnia 1. grudnia do dnia 31. sierpnia	100 kg	2—
	β) gdy waga surowa wynosi mniej niż 50 kilogramów	"	2—

*) Podane numery taryfy odpowiadają numerom umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austro-węgierskiej z dnia 8. października 1907.

Numéro du tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en couronnes
	c) autrement emballés:		
	α) dans un emballage simple	100 kg	3·70
	β) dans un emballage au moins double	"	5·—
	7. prunes:		
	a) prunes ordinaires (prunus domestica):		
	du 1 ^{er} septembre au 30 novembre	—	exemptes
	du 1 ^{er} décembre au 31 août	100 kg	2·40
	b) autres	"	2·40
	8. autres fruits non spécialement dénommés	—	exempts
	9. tous les fruits frais importés en colis postaux jusqu'à 5 kg inclusivement	—	exempts
	Observation. Les pommes, les poires et les coings, frais, importés sans récipients ou en sacs d'au moins 50 kg poids brut dans des wagons à compartiments, seront considérés, suivant le cas, comme fruits non emballés ou comme fruits en sacs, à la condition que les wagons n'aient pas plus de huit compartiments.		
	Seront également considérés, suivant le cas, comme fruits non emballés ou comme fruits en sacs: les pommes, les poires et les coings, frais, importés sans récipients ou en sacs d'au moins 50 kg poids brut, dans des navires à compartiments, à la condition que la capacité de chaque compartiment soit d'au moins six mètres cubes.		
	Les compartiments des wagons et des navires peuvent être recouverts ou revêtus de paille ou de papier, ou même préparés avec des couches de paille.		
38	Prunes sèches:		
	a) en fûts ou en sacs pesant plus de 50 kilogrammes poids brut et en caisses d'au moins 10 kilogrammes poids brut ou en vrac	100 kg	8·—
	b) autres	"	10·—
ex 39	Marmelade de prunes confite sans addition de sucre	"	5·50
63	Bœufs	par tête	60·—
	ou au choix de l'importateur	100 kg poids vif	9·40
64	Taureaux	par tête	30·—
65	Vaches	"	30·—
67	Veaux	"	5·—
68	Brebis et chèvres (y compris les béliers, moutons et boucs)	"	2·50
69	Agneaux et chevreaux	"	1·50

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w koronach
	c) w innym opakowaniu:		
	α) w pojedynczym opakowaniu	100 kg	3·70
	β) w wielokrotnym opakowaniu	"	5·—
	7. Śliwki:		
	a) śliwki domowe:		
	od dnia 1. września do dnia 30. listopada	—	bez opłaty
	od dnia 1. grudnia do dnia 31. sierpnia	100 kg	2·40
	b) inne	"	2·40
	8. inne owoce, osobno nie wymienione	—	bez opłaty
	9. wszelkie owoce świeże w pakietach pocztowych wagi do 5 kilogramów włącznie	—	bez opłaty
	Uwaga. Świeże jabłka, gruszki i pigwy uważane będą za nieopakowane, względnie za luźne w workach, jeżeli nadchodzą wozami o nie więcej jak ośmiu przedziałach, luźnie lub w worach wagi surowej co najmniej 50 kilogramów.		
	W ten sam sposób traktować należy jako nieopakowane, względnie jako luźne w workach: jabłka, gruszki i pigwy świeże, jeżeli nadchodzą luźnie lub w workach, wagi surowej co najmniej 50 kilogramów, okrętami, zaopatrzonymi w przedziały, o ile pojemność każdego przedziału wynosi co najmniej 6 metrów sześciennych.		
	Przedziały wozowe lub okrętowe mogą być wyłożone lub okryte słomą, względnie wyścielone papierem lub słomą, a mogą być także urządzone z warstw słomy.		
38	Śliwki, suszone lub wyschnięte:		
	a) w beczkach lub workach wagi surowej ponad 50 kilogramów, w skrzyniach wagi surowej co najmniej 10 kilogramów lub nieopakowane	100 kg	8·—
	b) inne	"	10·—
z 39	Powidła ze śliwek bez cukru	"	5·50
63	Woły	sztuka	60·—
	lub podług wyboru wprowadzającego	100 kg wagi żywej	9·40
64	Byki	sztuka	30·—
65	Krowy	"	30·—
67	Cielęta	"	5·—
68	Owce i kozy (także barany, skopy i kozły)	"	2·50
69	Jagnięta i kozłeta	"	1·50

Numéro du tarif	Dénomination des marchandises	Unité	Droits en couronnes
ex 70	<p>Porcs, aux conditions et contrôles vétérinaires spécialement fixés par voie administrative:</p> <p>1. pesant plus de 10 <i>kg</i> jusqu'à 110 <i>kg</i> inclusivement</p> <p>2. pesant plus de 110 <i>kg</i></p>	<p>par tête</p> <p>100 <i>kg</i> poids vif</p>	<p>11 · —</p> <p>10 · —</p>
<p>Observation. L'importateur a le droit de demander le dédouanement au taux de 22 couronnes par tête pour des porcs dont le poids vif dépasse 120 <i>kg</i>.</p>			
73	<p>Volaille de toute sorte (excepté le gibier):</p> <p>a) vivante:</p> <p>1. oies</p> <p>2. autre</p> <p>b) morte, même éventrée, plumée ou privée des extrémités</p>	<p>—</p> <p>100 <i>kg</i></p> <p>„</p>	<p>exemptes</p> <p>4 · —</p> <p>16 · —</p>
79	Oeufs de volaille, jaune et blanc d'œufs liquides . . .	—	exempts
117	<p>Viande:</p> <p>a) fraîche</p> <p>b) préparée, c'est-à-dire salée, séchée, fumée, en saumure, cuite</p>	<p>100 <i>kg</i></p> <p>„</p>	<p>30 · —</p> <p>45 · —</p>
ex 135	Lignites et charbon	—	exempts
142	Pierres brutes ou simplement dégrossies ou sciées sur trois côtés tout au plus; plaques non fendues ni sciées	—	exemptes
143	Pyrite	—	exempte
ad 183	<p>Observation 1. Les fils de trame en coton, de la qualité mentionnée dans cette observation, seront admis au droit de douane conventionnel, même si les cannettes ont une longueur de plus de 13 <i>cm</i>.</p>		
ad 225	<p>Observation. L'entrée en franchise de droits, moyennant permis, établie par cette observation pour fils de laine peignée à l'usage de la fabrication de passementeries, sera étendue sur tels fils du numéro 30 jusqu'au numéro 50 métrique.</p>		
ad 225	<p>Observation. Fils de chaîne pour tapis, imprimés, moyennant permis et l'accomplissement des conditions et des mesures de contrôle, à déterminer par voie d'ordonnance . .</p>		

Numer taryfy	Oznaczenie towarów	Jednostka ilości	Stopa celna w koronach
70	<p>Świnie, z zachowaniem osobnych wymogów i kontroli policyjno-weterynaryjnych, ustalonych drogą rozporządzenia:</p> <p>1. wagi ponad 10 kilogramów do 110 kilogramów włącznie</p> <p>2. wagi ponad 110 kilogramów</p> <p>Uwaga. Wprowadzającemu wolno żądać oclenia świń w żywej wadze ponad 120 kg według stopy 22 K od sztuki.</p>	<p>sztuka</p> <p>100 kg wagi żywej</p>	<p>11.—</p> <p>10.—</p>
73	<p>Drób wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem ptactwa dzikiego):</p> <p>a) żywy:</p> <p>1. gęsi</p> <p>2. inny</p> <p>b) nieżywy, także wypatroszony, skubany lub bez kończyn</p>	<p>—</p> <p>100 kg</p> <p>„</p>	<p>bez opłaty</p> <p>4.—</p> <p>16.—</p>
79	Jaja drobiu, także żółtka i białka, w stanie płynnym	—	bez opłaty
117	<p>Mięso:</p> <p>a) świeże</p> <p>b) przyrządzone, i to solone, suszone, wędzone, marynowane, także ugotowane</p>	<p>100 kg</p> <p>„</p>	<p>30.—</p> <p>45.—</p>
z 135	Drzewiaki i węgiel kamienny	—	bez opłaty
142	Kamienie, surowe lub tylko grubo ociosane albo opiłowane nie więcej jak na trzech stronach; płyty nie łupane i nie piłowane	—	bez opłaty
143	Dwusiarczek żelaza (pyrit)	—	bez opłaty
ad 183	Uwaga 1. Wątki bawełniane w rodzaju, oznaczonym w uwadze niniejszej, korzystają z cła umownego także wtedy, gdy kopsy są dłuższe niż 13 cm.		
ad 225	Uwaga. Przyznany w uwadze tej, wolny od cła dowóz kamgarnów do fabrykacji pasamonów na podstawie pozwolenia rozszerza się na przędze takie od Nru 30 do Nru 50 w metrach.		
ad 225	Uwaga. Zadrukowane przędze osnowy dywanów na podstawie pozwolenia pod warunkami i kontrolami, które będą przepisane rozporządzeniem	—	bez opłaty

Annexe C.

Faveurs spéciales accordées au trafic-frontière.

Afin de donner au trafic réciproque de frontière les facilités qu'exige le besoin journalier, les Parties contractantes sont convenues de ce qui suit:

1. Resteront libres de tout droit de douane et de même du droit de timbre sur les reçus de la douane, à l'importation et à l'exportation, à travers la frontière immédiate:

- a) toutes les quantités de marchandises dont la somme totale des droits à prélever n'atteint pas le chiffre de 0·10 couronne ou de 0·10 dinar;
- b) herbes, foin, paille, fanes, mousse, fourrages; juncs et cannes ordinaires, plantes vivantes (en tant qu'elles sont admises à la libre circulation par les règlements internationaux en vigueur), céréales en gerbes ou en épis, plantes légumineuses, chanvre et lin non battus;
- c) ruches avec abeilles vivantes;
- d) sang de bestiaux;
- e) œufs de toute sorte;
- f) lait doux, lait caillé et caille-botte;
- g) pierres à bâtir et pierres à paver; scories, cailloux, sable; chaux et plâtre, crus; marne, argile et en général toute sorte de terre ordinaire, servant à fabriquer des briques, pots, pipes et vases; briques et tuiles, même tuiles cannelées;
- h) son, pain de colza et autres déchets de fruits pressés et cuits et de semences oléagineuses;
- i) cendre végétale ou cendre de houille, engrais, lies, lavures, limon;
- j) pain et farine en quantité de dix kilogrammes ou moins, fromage en quantité de deux kilogrammes ou moins, beurre frais en quantité de deux kilogrammes ou moins, en tant que ces articles sont importés pour l'usage des habitants de la zone-frontière et non par la poste;

Załącznik C.

Szczególne ułatwienia w obrocie granicznym.

Celem zapewnienia tych ułatwień w wzajemnym obrocie granicznym, których wymaga codzienna potrzeba, zgodziły się Strony kontraktujące na punkta następujące:

1. W obrocie przez granicę bezpośrednią są wolne od wszelkich cł dowozowych i wywozowych, tudzież od obowiązku stemplowego za dokumenty celne:

- a) Wszystkie te ilości towarów, przy których łączna suma pobrać się mających należności nie dosięga kwoty 0·10 K lub 0·10 dynara;
- b) trawa, siano, słoma, liście, mech, rośliny pastewne; sitowie i zwyczajna trzcina, rośliny żyjące (o ile one stosownie do obowiązujących umów międzynarodowych są dopuszczone do wolnego obrotu), płody polne w snopach lub kłosach, owoce strączkowe w strączkach, kornopie i len w stanie nie międlonym;
- c) kosze z żywymi pszczołami;
- d) krew zwierzęca;
- e) jaja wszelkiego rodzaju;
- f) mleko, słodkie, kwaśne, zsiadłe (twaróg);
- g) kamienie budowlane i brukowe, żużel, żwir, piasek; surowe wapno i gips; margiel, glina i w ogóle wszelkie rodzaje zwyczajnej gliny, nadającej się do wyrobu cegieł, garnków, fajek i naczyń; dachówki i murówki, także dachówki falcowane;
- h) otręby, makuchy z rzepaku i inne odpadki z owoców wyciśniętych i wywarzonych, jakoteż nasion zawierających olej;
- i) popiół roślinny i popiół z węgla kamiennego, nawóz, braha, pomyje, glina;
- j) chleb i mąka w ilości najwyżej 10 kilogramów, ser w ilości najwyżej 2 kilogramy, świeże masło w ilości najwyżej 2 kilogramy, o ile towary te wprowadza się dla użytku mieszkańców pasu granicznego i nie poczta;

- k) viande fraîche en quantité de quatre kilogrammes ou moins, volaille vivante, savoir: un dindon, deux canards, quatre poulets et des oies, ces dernières sans restriction du nombre — tous ces articles à travers les stations d'entrée désignées pour le trafic du bétail, aux conditions et contrôles prescrits par égard à la police vétérinaire et en tant que lesdites quantités seront importées pour l'usage des habitants de la zone-frontière et non par la poste;
- l) produits horticoles, frais, tels que: plantes potagères, salades, choux, concombres, raves, pommes de terre et similaires; de même légumes frais et fruits frais.

Les certificats servant de légitimation pour le libre exercice du commerce de frontière peuvent être délivrés par l'autorité administrative compétente. même pour une période plus étendue, aux personnes qui veulent profiter régulièrement des faveurs mentionnées au paragraphe 1. Ces certificats ne peuvent pas être soumis dans les territoires de l'autre Partie contractante à un droit de timbre ou à une autre taxe quelconque.

Pour empêcher des abus, les Parties contractantes se réservent le droit de faire dépendre les faveurs susmentionnées de certaines conditions et de les mettre à tous temps hors de vigueur, entièrement ou en partie, après les avoir dénoncées six mois d'avance.

2. L'exemption réciproque de tout droit de douane s'étendra aussi à tous les sacs et récipients qui ont servi aux habitants des zones-frontière à transporter dans le pays voisin leurs produits agricoles, par exemple: céréales et autres produits de l'agriculture, plâtre, chaux, boissons ou autres liquides et autres objets quelconques du trafic-frontière, et qui en retournent vides par la même route.

3. Les faveurs susmentionnées ne sont applicables qu'aux habitants d'une zone s'étendant jusqu'à quinze kilomètres de la frontière commune des territoires des Parties contractantes.

4. Les Parties contractantes et leurs autorités administratives s'entendront sur les points par lesquels, en dehors des routes douanières ordinaires et des passages réglementaires de fleuve, le libre trafic des habitants pourra avoir lieu avec les objets précités ainsi qu'avec d'autres articles du commerce journalier, exempts de droits de douane.

k) świeże mięso w ilości najwyżej 4 kilogramy, dalej drób żyjący, a to: 1 sztuka indyków, 2 sztuki kaczek, 4 sztuki kurcząt, następnie gęsi, te ostatnie bez ograniczenia co do liczby, a to przez stacje wchodowe, wyznaczone dla obrotu zwierzętami, pod warunkami i kontrolami, przepisanyymi ze względów policyjno-weterynaryjnych, i o ile wprowadza się wspomniane ilości dla potrzeb mieszkańców pasu granicznego i nie poczta;

l) świeże warzywo jak: zielenina, sałata, kapusta, kiel, ogórki, buraki, kartofle itp., następnie świeże jarzyny i świeże owoce.

Właściwe władze polityczne mogą wystawiać świadectwa, służące do udowodnienia obrotu pogranicznego, takim osobom, które regularnie chcą korzystać z ułatwień, podanych w punkcie 1., także i na dłuższy czas; certyfikatów takich nie można obłożyć na obszarach Strony drugiej żadną należnością stemplową ani inną należnością.

Każda ze Stron kontraktujących zastrzega sobie jednak prawo przywiązania wspomnianych ułatwień do pewnych warunków dla zapobieżenia nadużyciom, tudzież prawo całkowitego lub częściowego uchylecia ich w każdym czasie po poprzednim sześciomiesięcznem wypowiedzeniu.

2. Wzajemne uwolnienie od cła rozciągać się ma także na wszystkie worki i naczynia, w których mieszkańcy graniczni przenieśli do kraju sąsiedniego swe wyroby rolnicze, jak: zboże i inne owoce polne, gips, wapno, napoje i płyny innego rodzaju, tudzież inne przedmioty, pojawiające się w obrocie pogranicznym, a które wracają stamtąd próżne tą samą drogą.

3. Wymienione ulgi ogranicza się na mieszkańców obustronnych pasów pogranicznych na obszarach Stron kontraktujących o szerokości, nie przekraczającej 15 kilometrów.

4. Strony kontraktujące i ich władze administracyjne porozumieją się co do tego, w których miejscach oprócz zwyczajnych dróg celnych i przepisanych przepraw rzecznych odbywać się może obrót pograniczny, obejmujący przedmioty wyżej wymienione jak również inne wolne od cła artykuły codziennego obrotu.

Formulaire.**Carte de Légitimation industrielle****pour voyageurs de commerce.**

Pour l'année 19.....

(Écusson.)

No. de la carte.....

Le porteur

(Nom et prénom.)

(Lieu) le..... 19.....

(Sceau.)

(Signature de l'autorité.)

Il est certifié par la présente que le porteur de cette carte possède (qualité de la fabrique ou maison de commerce) à..... sous le nom de..... est en qualité de voyageur de commerce au service de la maison..... qui y possède une (désigner la fabrique ou maison de commerce).

Le porteur désirant recueillir des commandes et faire des achats de marchandises pour compte de la susdite raison sociale ainsi que pour celui de la (des) raison(s) sociale(s)..... suivante(s)..... il est certifié en outre que pour l'exercice du commerce de la (des) susdite(s) raison(s) sociale(s) les droits réglementaires en vigueur sont à acquitter dans ce pays.

Signalement de la personne du porteur:

Age:.....

Taille:.....

Cheveux:.....

Marques spéciales:.....

Signature du porteur:.....

Remarque: Selon les exigences de chaque cas, l'un ou l'autre des alinéas alternatifs ci-dessus sera inséré dans le formulaire contenant l'espace nécessaire.

Avis.

Selon les règlements en vigueur dans les territoires de chacune des Parties contractantes, le porteur de cette carte de légitation est autorisé à recueillir des commandes et à faire des achats de marchandises exclusivement en voyageant et seulement pour compte de la (des) raison(s) sociale(s) susmentionnée(s). Il ne pourra porter avec lui que des échantillons, mais non des marchandises.

Formularz.**Przemysłowa karta legitymacyjna****dla kupców podróżujących.**

Na rok 19

L. karty

(Herb.)
_____**Posiadacz:**

(Imię i nazwisko.)

(Nazwa miejscowości), dnia 19

(Pieczęć.)

(Władza.)

Podpis.

Poświadczam się niniejszem, że posiadacz tej karty
jest właścicielem (rodzaj fabryki lub handlu) w pod firmą
jest agentem podróżującym firmy w, która
posiada tamże (oznaczenie fabryki lub handlu).

Ponieważ posiadacz tej karty zamierza starać się o zamówienia towarów i zakupywać towary na
rachunek tej firmy, jakoteż następując $\frac{\text{firmy}}{\text{firm}}$ (rodzaj fabryki lub handlu) w,
poświadczam się nadto, że za wykonywanie przemysłu rzeczon $\frac{\text{firmy}}{\text{firm}}$ w kraju tutejszym ma się
opłacać podatki prawnie istniejące.

Opis osoby posiadacza:

Wiek:

Wzrost:

Włosy:

Znaki szczególne:

Podpis posiadacza:

Uwaga: Z wierszy podwójnych wypełnić należy w formularzu, w którym powinno być w tym celu pozostawione odpowiednie miejsce, wiersz górny lub dolny, w miarę tego, który z nich odpowiada okolicznościom danego przypadku.

Przestroga.

Posiadacz tej karty ma prawo, stosownie do przepisów, obowiązujących na obszarze każdej ze Stron kontraktujących, starać się o zamówienia towarów i zakupywać towary jedynie na objazdach i wyłącznie na rachunek wyżej rzeczon $\frac{\text{firmy}}{\text{firm}}$. Wolno mu wozić z sobą tylko próbki, nie zaś same towary.

Nos visis et perpensis omnibus et singulis, quae in tractatu hoc ejusque annexis continentur, rata grataque habere profitemur verbo Nostro spondentes, Nos illa omnia fideliter executioni mandatuos esse.

In quorum fidem majusque robur praesentem ratihabitionis Nostrae tabulam manu Nostra signavimus sigilloque Nostro adpresso firmari jussimus.

Dabuntur Viennae die vigesima secunda mensis Januarii anno millesimo non-gentesimo decimo primo, Regnorum sexagesimo tertio.

Franciscus Josephus m. p.

Comes ab **Aehrenthal** m. p.

Ad mandatum Sacrae Caesareae et Regiae Apostolicae Majestatis proprium:

Eques a **Roessler** m. p.

Caput sectionis.

Protocole final.

Au moment de procéder à la signature du Traité de commerce conclu à la date de ce jour, les Plénipotentiaires soussignés ont fait les réserves et déclarations suivantes qui formeront partie intégrante du Traité même:

Ad Article I et II.

1. Il est bien entendu que les sociétés anonymes, ainsi que les autres sociétés commerciales, industrielles, financières et de transport de l'une des Parties contractantes déjà établies sur les territoires de l'autre gardent, pour la durée du présent Traité de commerce, le droit de vaquer à leurs affaires en se conformant aux lois du pays.

2. Il est convenu que la clause de la nation la plus favorisée, stipulée dans les articles I et II, ne se rapportera pas à des traités spéciaux qui ont été ou qui pourraient être conclus à l'avenir entre une des Parties contractantes et une tierce Puissance sur la réglementation réciproque des impôts directs. Pour ce qui a rapport à l'imposition directe, les ressortissants d'une des Parties contractantes ne pourront cependant pas être soumis dans les territoires de l'autre à un traitement moins favorable que les propres nationaux y résidant.

Ad Article II.

1. Les dispositions de l'article II relatives à l'établissement et à l'exercice des professions ne seront pas appliquées à la pharmacie, aux courtiers, au colportage, au commerce et aux professions, exercés exclusivement en ambulant, ainsi qu'aux fonctions des agents des sociétés d'assurance qui, d'après les dispositions de l'article II, ne sont pas admises à travailler.

2. En tant qu'il s'agit de l'exemption des impositions directes, on est d'accord que seuls les Consuls de carrière pourront jouir de cette exemption, pourvu toutefois qu'ils ne soient pas ressortissants de l'autre Partie contractante.

Protokół końcowy.

Przy podpisaniu zawartego w dniu dzisiejszym traktatu handlowego złożyli podpisani pełnomocnicy następujące zastrzeżenia i oświadczenia, które mają stanowić część samego traktatu.

Do artykułu I. i II.

1. Istnieje zgoda co do tego, że spółki akcyjne oraz inne spółki handlowe, przemysłowe, finansowe i przewozowe jednej ze Stron kontraktujących, które mają już swe zakłady na obszarach Strony drugiej, zatrzymują przez czas obowiązywania niniejszego traktatu handlowego prawo prowadzenia swych interesów przy przestrzeganiu ustaw krajowych.

2. Istnieje zgoda co do tego, że klauzula najdalej idącego uprzywilejowania, zawarta w artykule I. i II., nie odnosi się do takich układów osobowych, które jedna ze Stron traktatowych zawarła lub zawrze w przyszłości z trzecim mocarstwem w sprawie wzajemnej regulacji bezpośredniego opodatkowania. Jednak obywatele jednej ze Stron kontraktujących nie powinni być na obszarach Strony drugiej gorzej traktowani w sprawach bezpośredniego opodatkowania jak własni obywatele tam mieszkający.

Do artykułu II.

1. Postanowienia, zawarte w artykule II, co do rozpoczęcia i wykonywania przemysłów, nie mają zastosowania do przemysłu aptekarskiego i przemysłu stręczycielskiego, następnie do przemysłu domokrążnego i innych czynności przemysłowych, wykonywanych wyłącznie sposobem obchodnym, jak również do czynności agentów takich towarzystw ubezpieczeń, które po myśli artykułu II. niniejszego traktatu nie są dopuszczone do wykonywania przemysłu.

2. Co do uwolnień pod względem bezpośredniego opodatkowania zgodzono się, że uwolnienia takie służą tylko wzajemnym konsulom zawodowym, o ile oni nie są obywatelami tej Strony kontraktującej,

tissants de la Partie contractante sur les territoires de laquelle ils devront exercer leurs fonctions et en aucun cas dans une plus grande étendue que les représentants diplomatiques des Parties contractantes.

3. Les passeports ou cartes de passeport délivrés en due forme par l'autorité compétente du propre pays suffiront, en règle générale, à la légitimation dans les territoires de l'autre Partie contractante. et il ne sera pas exigé de visa de la part des missions et consulats, ni des autorités locales.

4. Les ressortissants autrichiens ou hongrois qui voudront s'établir en Serbie pour y exercer un commerce ou une industrie auront à solliciter l'autorisation respective auprès de l'autorité administrative serbe de l'endroit où ils veulent exercer ce commerce ou cette industrie.

L'autorisation ne peut être refusée, si le solliciteur a rempli toutes les conditions prescrites par la loi pour les nationaux. Pour les réclamations qui s'y rapportent, il sera loisible à la partie intéressée de recourir aux instances établies par la loi.

Les ressortissants autrichiens ou hongrois, qui exerçaient un commerce ou une industrie quelconque en Serbie déjà avant la mise en vigueur du présent Traité, ne pourront pas être soumis aux susdites conditions, concernant l'établissement d'un commerce ou d'une industrie, mais ils seront tenus à acquitter pour la continuation de l'exercice de leur commerce ou industrie tous les droits, taxes, etc. prescrits pour les nationaux.

5. On n'entend pas comprendre sous la dénomination de „dépôts“ à l'article II les entrepôts publics.

6. Il est entendu que les ressortissants d'une des Parties contractantes qui ont des entreprises dans les territoires des deux États de la Monarchie austro-hongroise et en même temps en Serbie, ne pourront être soumis à des impôts que pour les entreprises qu'ils exercent dans le pays même. Ces impôts ne pourront en aucun cas être ni calculés sur une base différente ni perçus à un taux plus élevé que ceux qui sont imposés aux entrepreneurs nationaux sur les mêmes entreprises.

Ad Article V.

Le Gouvernement Royal Serbe s'engage à ne pas restreindre, pendant la durée du présent Traité, le terme de trois mois fixé actuellement pour la réexportation en franchise de douane des échantillons et modèles.

na której obszarach pełnią swoje czynności, i nigdy w większym zakresie, jak zastępcom dyplomatycznym Stron kontraktujących.

3. Prawidłowe paszporty i karty paszportowe, wystawione przez właściwą władzę kraju ojczystego, wystarczą z reguły do legitymacji na obszarach drugiej Strony kontraktującej i nie będą wymagały widymaty ani ze strony poselstw i konsulatów, ani też ze strony władz terytorjalnych.

4. Obywatele austriacy lub węgierscy, którzy zechcą w przyszłości rozpocząć w Serbii jakikolwiek handel lub przemysł, mają postarać się o pozwolenie na to u królewskiej władzy administracyjnej tego miejsca, w którym zamierzają wykonywać handel lub przemysł.

Pozwolenia tego nie można odmówić, jeżeli starający się dopełnił wszystkich warunków, przepisanych ustawowo także dla krajowców. Odnosne zażalenia rozstrzygać się będą w ustawowym toku instancyj.

Do tych austriackich lub węgierskich kupców i przemysłowców, którzy już przed wejściem w życie niniejszego traktatu prowadzili w Serbii jakieś przedsiębiorstwo, nie można stosować dodatkowo powyższych wymogów co do rozpoczęcia przemysłu; jednak pod względem dalszego prowadzenia tegoż podlegają oni tym samym taksom, opłatom itd. co i krajowcy.

5. Przez wyraz „składy handlowe“ w artykule II. nie należy rozumieć publicznych domów skladowych.

6. Pod względem opodatkowania takich obywateli jednej ze Stron kontraktujących, którzy posiadają przedsiębiorstwa na obszarach obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej a równocześnie i w Serbii, zgodzono się na to, że nie należy ich nigdy opodatkowywać wyżej lub na innej podstawie, jak przedsiębiorstwa krajowe, zajmujące się takimi samymi interesami, i to oczywiście tylko co do tych przedsiębiorstw, które w dotyczącym kraju wykonują.

Do artykułu V.

Królewsko-serbski Rząd zobowiązuje się nie skracać przez czas trwania niniejszego traktatu terminu, ustalonego obecnie na trzy miesiące, w ciągu którego można napowrót wywieźć wzory i modele bez opłaty cła.

Ad Article VI.

1. En dehors des articles formant l'objet d'un monopole de l'État ou d'un brevet d'invention, aucun droit exclusif ne sera accordé pour l'exercice d'un commerce ou d'une industrie.

2. Les dispositions détaillées concernant le trafic des animaux, des matières brutes et des produits d'animaux sont contenues dans la note remise à l'occasion de la signature du présent Traité et resteront en vigueur pendant la durée de ce Traité.

Ad Article VIII.

Pour faire jouir les marchandises du traitement conventionnel, la déclaration des marchandises devra indiquer leur origine.

Les importateurs de marchandises serbes, autrichiennes ou hongroises seront, en règle générale, pourvu que d'autres dispositions ne soient pas stipulées expressément dans le présent Traité, réciproquement dispensés de l'obligation de produire des certificats d'origine.

Toutefois, la production des certificats d'origine pourra exceptionnellement être exigée par une des Parties contractantes dans le cas où elle aurait établi des droits différentiels d'après l'origine des marchandises, et que, selon la situation générale, tant par rapport aux droits douaniers qu'en ce qui concerne les conditions de transport, il deviendrait probable que des marchandises provenant d'un autre État qui, dans le cas dont il s'agit, serait exclu du régime de faveur, sont introduites des territoires de l'autre Partie contractante.

Lesdits certificats pourront émaner de l'autorité locale du lieu d'exportation, de la chambre de commerce compétente ou du bureau de douane d'expédition, soit à l'intérieur, soit à la frontière, ou bien d'un agent consulaire; enfin ils pourront, au besoin, même être remplacés par la facture, si les gouvernements respectifs le croient convenable.

Les certificats d'origine doivent être délivrés gratuitement. Il en est de même du visa consulaire, lorsque ce visa est exigé pour les certificats d'origine délivrés par les autorités locales, par les chambres de commerce ou par les bureaux de douane.

Chacune des Parties contractantes pourra exiger la présentation d'une traduction des certificats d'origine qui ne seraient pas dressés dans la langue employée dans son service douanier. Cette traduction pourra aussi être délivrée par un fonctionnaire du pays exportateur autorisé à se servir d'un sceau officiel.

Do artykułu VI.

1. Pominąwszy artykuły, które są przedmiotem monopolu państwowego lub ochrony patentowej, nie można przyznawać wyłącznych praw do uprawiania przemysłu lub handlu.

2. Bliższe postanowienia pod względem obrotu zwierzętami, tudzież zwierzęcymi materiałami surowymi i produktami są podane w nocie, wręczonej przy sposobności podpisania tego traktatu handlowego, i będą obowiązywać przez czas trwania tegoż traktatu.

Do artykułu VIII.

By towar jakiś był traktowany po myśli umowy, musi deklaracja towarowa zawierać wskazanie jego pochodzenia.

Osoby, wprowadzające towary serbskie jakoteż austriackie lub węgierskie, mają być z reguły nawzajem uwolnione od obowiązku przedkładania świadectw pochodzenia, o ile w traktacie niniejszym nie zgodzono się wyraźnie na co innego.

O ile jednak jedna ze Stron kontraktujących stosuje rozmaite stopy celne, zależnie od pochodzenia towarów, może ona wyjątkowo żądać świadectw pochodzenia wtedy, jeżeliby ze względu na ogólne stosunki, zarówno z uwagi na stopy celne jak i warunki transportu, istniało prawdopodobieństwo, że towary, pochodzące z innego państwa, które w danym przypadku byłoby wykluczone od najdalej idącego uprzywilejowania, wprowadzanych z obszarów drugiej Strony kontraktującej.

Świadectwa te mogą być wystawiane przez władzę miejscową miejsca wysłania, przez właściwą izbę handlową lub urząd celny miejsca wysłania, położony wewnątrz kraju lub na granicy, albo też przez urząd konsularny, a w razie potrzeby mogą być zastąpione także przez fakturę, jeżeli dotyczące rządy uznają to za odpowiednie.

Za wystawienie świadectw pochodzenia nie należy się żadna opłata. Gdyby dla świadectw pochodzenia, wystawionych przez władze miejscowe, izby handlowe lub urzędy celne, potrzebna była widymata konsularna, wówczas należy udzielić ją również bezpłatnie.

Każda Strona będzie miała prawo zażądać dostarczenia przekładu świadectw pochodzenia, wystawionych nie w języku jej urzędowania celnego. Przekład taki może skutecznici także organ kraju eksportującego, upoważniony do używania pieczęci urzędowej.

Quant aux denrées coloniales, aux épices, aux huiles, aux fruits du midi, aux drogues, aux matières tinctoriales et à tanner, aux gommes et aux résines, il est entendu que ces articles importés en Serbie y jouiront du traitement conventionnel, même s'ils ne sont pas accompagnés de certificats d'origine.

Ad Article IX.

1. Les dispositions de l'article IX ne s'appliquent point:

- a) aux faveurs qui sont accordées à d'autres États limitrophes pour faciliter le commerce des frontières ou aux habitants de certaines parties des territoires réciproques;
- b) aux obligations imposées à l'une des Parties contractantes par les dispositions d'une union douanière déjà contractée ou qui pourrait être contractée à l'avenir.

2. Le taux des droits de sortie n'est pas limité par ce Traité; mais il est bien entendu que ces droits seront les mêmes pour toutes les directions dans lesquelles l'exportation se fait.

3. Seront observées, conformément aux principes en vigueur dans les deux États de la Monarchie austro-hongroise, quant au traitement douanier en Serbie, les règles suivantes:

- a) l'intéressé sera libre de renvoyer à l'étranger, sans acquitter les droits de douane ou une taxe quelconque de consommation, les marchandises, même après les avoir examinées, qui auraient été déclarées à l'entrée, mais qui n'auraient pas encore passé dans le libre trafic, pourvu toutefois qu'il ne se soit pas, dans sa déclaration, rendu coupable d'une irrégularité qui justifierait une procédure pénale en matière de douane.

Dans ce cas on procédera, quant à la marchandise importée, conformément aux dispositions des lois de finances. La marchandise pourra de nouveau être réexportée, si la procédure pénale en matière de douane, relative à la constatation, a prouvé la justesse de la déclaration.

Dans tous les cas l'importateur aura à acquitter les taxes accessoires, dues en vertu de l'article XIII.

- b) l'importateur a la faculté de demander la constatation du poids net au moyen du pesage réel; dans ce cas le résultat de ce pesage aura à servir de base à la tarification en remplacement de la tare fixée au tarif.

Towary kolonialne, korzenie, oleje, owoce południowe, materiały apteczne, barwiki i garbniki, gumy i żywice będą traktowane zawsze przy dowozie do Serbii także i bez przedłożenia świadectw pochodzenia według zasady najdalej idącego uprzywilejowania.

Do artykułu IX.

1. Postanowienia artykułu IX. nie będą miały zastosowania:

- a) Do ulg, przyznawanych innym bezpośrednio graniczącym państwom dla ułatwienia obrotu pogranicznego lub dla mieszkańców poszczególnych części obszaru;
- b) do zobowiązań, ciężących na jednej ze Stron kontraktujących wskutek postanowień związku celnego, już zawartego lub ewentualnie w przyszłości zawrzeć się mającego.

2. Cła wywozowe można pobierać w wysokości dowolnej, jednakowoż równej dla wszystkich kierunków komunikacji.

3. Zgodnie z zasadami, obowiązującymi w obu państwach Monarchii austriacko-węgierskiej, przestrzegać się będzie w Serbii następujących prawideł przy oczeniu:

- a) Strona może odesłać napowrót za granicę towary, które deklarowano jako dowiezione a które jeszcze nie weszły w wolny obrót, nawet po ich obejrzeniu, bez opłacenia cła lub innej należności konsumcyjnej, pod warunkiem jednak, że w deklaracji swojej nie dopuściła się żadnej nieprawidłowości, uzasadniającej celne postępowanie karne.

W tym przypadku postąpi się dalej z wprowadzonymi towarami według postanowień ustaw o dochodach skarbowych, a prawo do powrotnego wywiezienia odżyje znowu, jeżeli postępowanie celno-karne wykaże prawdziwość deklaracji.

W każdym przypadku jednak winna strona uiścić należności uboczne, przypadające stosownie do artykułu XIII.

- b) Osobie wprowadzającej przysługuje prawo zażądać stwierdzenia czystej wagi drogą rzeczywistego odważenia towaru netto, a wówczas w miejsce tary, unormowanej w taryfie, służyć ma za podstawę poboru należności wynik odważenia towaru netto.

Le poids net des liquides de toute sorte (boissons, huiles, médicaments, produits chimiques, essences aromatiques, couleurs et similaires) sera fixé sans déduction du poids des emballages intérieurs (fûts, bouteilles, bidons, etc.) dans lesquels ils sont importés.

Quant aux marchandises solides il n'est pas fait non plus déduction de la tare pour les emballages intérieurs d'usage dans le commerce et qui se vendent, soit en gros, soit en détail, en même temps que la marchandise même.

Les matières d'emballage servant, outre les emballages intérieurs, à protéger les marchandises (telles que: paille, capuchons de paille, foin, laine de bois [Holzwolle], sciures, etc.), ne sont pas calculées dans le poids net de la marchandise.

Il en est de même pour les supports pesants tels que: cylindres, tambours de cable, etc. qui servent à protéger les marchandises pendant leur transport et qui ne sont pas considérés comme emballages intérieurs.

Ad Article XVI.

Le Gouvernement Royal de Serbie présentera à la Chambre serbe et tâchera de faire sanctionner dans le plus bref délai une loi sur les brevets d'invention, conforme aux principes internationaux adoptés à cet égard.

Ad Article XVII.

En ce qui concerne la procédure de l'arbitrage dans les cas prévus aux alinéas 1 et 2 de l'article XVII, l'Autriche-Hongrie et la Serbie sont convenues de ce qui suit:

Au premier cas d'arbitrage, le tribunal arbitral siègera dans les territoires de la Partie contractante défenderesse, au second cas, dans les territoires de l'autre Partie, et ainsi de suite alternativement dans les territoires de chacune des Parties contractantes. Celle des Parties sur les territoires de laquelle siègera le tribunal désignera le lieu du siège; elle aura la charge de fournir les locaux, les employés de bureau et le personnel de service nécessaire pour le fonctionnement du tribunal. Le tribunal sera présidé par le sur-arbitre. Les décisions seront prises à la majorité des voix.

Les Parties contractantes s'entendront, soit dans chaque cas d'arbitrage, soit pour tous les cas, sur la procédure à suivre par le tribunal. A défaut de cette entente, la procédure sera réglée par le tribunal lui-même. La procédure pourra se faire

Przy stwierdzaniu czystej wagi płynów wszelkiego rodzaju (napojów, olei, środków leczniczych, chemikaliów, pachnidel, farb i innych towarów podobnych) nie należy potrącać wagi wewnętrznych opakowań bezpośrednich (beczek, flaszek, dzbanów itd.) w których płyny te bywają wprowadzane.

Również nie przyznaje się tary przy towarach stałych za używane w handlu opakowanie wewnętrzne, w którym one przychodzą w handlu hurtowym i drobnym, to znaczy: iż należy zawsze doliczyć wagę tego opakowania do czystej wagi towaru.

Środki do opakowania, które prócz osłony wewnętrznej, doliczanej do wagi czystej, służą nadto do ochrony towaru (słoma, okrycia słomiane, siano, wełna drzewna, trzciny itp.), nie bywają wliczane do czystej wagi towaru.

Ciężkich wkładów dla ochrony towaru podczas przewozu, jak na przykład wkładów przy tkaninach, bębnow przy kablach itp. nie uważa się za opakowania wewnętrzne.

Do artykułu XVI.

Królewsko-serbski Rząd przedłoży Izbie serbskiej w najkrótszym czasie ustawę o przywilejach, odpowiadającą zasadom, panującym w obrocie międzynarodowym, i postara się o uzyskanie jej sankcyi.

Do artykułu XVII.

Pod względem postępowania w przypadkach, w których na zasadzie ustępu pierwszego i drugiego artykułu XVII. załatwienie sporu nastąpi drogą sądu rozjemczego, umawiają się Austro-Węgry i Serbia w sposób następujący:

Przy pierwszej kwestyi spornej ma sąd rozjemczy siedzibę swoją na obszarach Strony pozwanej, przy następnej kwestyi spornej na obszarach Strony drugiej i tak na przemian na obszarach jednej lub drugiej ze Stron kontraktujących. Ta Strona, na której obszarach zbiera się sąd rozjemczy, oznacza miejsce siedziby sądu; winna ona postarać się o dostarczenie ubikacyi, pisarzy i służby, potrzebnych do czynności sądu rozjemczego. Zwierzchnik jest przewodniczącym sądu rozjemczego, który rozstrzyga większością głosów.

Strony kontraktujące porozumieją się co do postępowania przed sądem rozjemczym w każdym poszczególnym przypadku lub też raz na zawsze. W braku takiego porozumienia sam sąd rozjemczy oznaczy sposób postępowania. Postępowanie może

par écrit, si aucune des Parties n'élève d'objections. Dans ce cas, les dispositions de l'alinéa qui précède pourront être modifiées.

Pour la transmission des citations à comparaître devant le tribunal arbitral et pour les commissions rogatoires émanées de ce dernier les autorités de chacune des Parties contractantes prêteront, sur la réquisition du tribunal arbitral adressée au Gouvernement compétent, leur assistance de la même manière qu'elles la prêtent lorsqu'il s'agit de réquisitions des tribunaux civils du pays.

Le présent protocole qui sera considéré comme approuvé et sanctionné par les Parties contractantes, sans autre ratification spéciale, par le seul fait de l'échange des ratifications du Traité auquel il se rapporte, a été dressé, en double expédition, à

Belgrade, le 14/27 juillet 1910.

Forgách m. p.
(L. S.)

Patchou m. p.
(L. S.)

Riedl m. p.
(L. S.)

Drachkovitch m. p.
(L. S.)

Kálmán m. p.
(L. S.)

być pisemne, jeżeli żadna ze Stron kontraktujących nie sprzeciwi się temu; w tym przypadku można odstąpić od postanowienia ustępu poprzedzającego.

Władze każdej ze Stron kontraktujących udzielią na skutek prośby, wystosowanej przez sąd rozjemczy do odnośnego rządu, pomocy prawnej pod względem wzywania i przesłuchiwania świadków i znawców w ten sam sposób, jak na rekwizycje sądów cywilnych własnego kraju.

Protokół niniejszy, który bez osobnej ratyfikacji przez sam fakt wymiany ratyfikacji co do traktatu, do którego odnosi się, ma być uważany za przyjęty i potwierdzony przez Strony kontraktujące, podpisano w podwójnym wygotowaniu w

Belgradzie, dnia 27./14. lipca 1910.

Forgách wtr.
(L. S.)

Patchou wtr.
(L. S.)

Riedl wtr.
(L. S.)

Drachkovitch wtr.
(L. S.)

Kálmán wtr.
(L. S.)

Powyższy traktat wraz z załącznikami i protokołem końcowym ogłasza się niniejszem na podstawie ustawy z dnia 29. grudnia 1909, Dz. u. p. Nr. 218, dotyczącej uregulowania stosunków handlowych i obrotowych z zagranicą.

Wiedeń, dnia 23. stycznia 1911.

Bienert wtr.
Stürgkh wtr.
Hochenburger wtr.
Wickenburg wtr.
Marek wtr.

Georgi wtr.
Weiskirchner wtr.
Meyer wtr.
Zaleski wtr.
Widmann wtr.

Głabiński wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VIII. — Wydana i rozesłana dnia 1. lutego 1911.

Treść: (№ 16 i 17.) 16. Obwieszczenie, dotyczące rozszerzenia uprawnień celnych Ekspozytury w Haida Urzędu celnego głównego Czeska Lipa, wyposażonej w upoważnienia urzędu celnego pobocznego I. klasy. — 17. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

16.

Obwieszczenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 10. stycznia 1911,

dotyczące rozszerzenia uprawnień celnych Ekspozytury w Haida Urzędu celnego głównego Czeska Lipa, wyposażonej w upoważnienia urzędu celnego pobocznego I. klasy.

Ekspozyturę w Haida Urzędu celnego głównego w Czeskiej Lipie, wyposażoną w upoważnienia urzędu celnego pobocznego I. klasy, uprawnia się do oclania wchodowego przędz bawełnianych i wełnianych (wyjąwszy Nr. 223. i 224.), których ekspedycja zależy według załącznika B do § 23. przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej od osobnego upoważnienia, oraz towarów bawełnianych Nr. 189. do 191. włącznie, towarów tkackich wełnianych Nr. 229. a i b, tudzież fluorka sodu według przeciętnej wartości handlowej, podanej w spisie przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających ocłeniu według wartości w myśl Nr. 622., a to z ograniczeniem do obrotu pocztowego.

Weiskirchner wtr.

Meyer wtr.

17.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 25. stycznia 1911,

dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

Następujące postanowienia objaśnień do taryfy celnej, wydanych obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115, na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, uzupełnia się, względnie zmienia się w sposób następujący.

I. Co do objaśnień.

W uw. 6., ustęp 3. do Nr. t. 33. należy w wierszu drugim zamiast słów: „i mielony klej roślinny pszeniczny“ wstawić: „klej roślinny“.

W uw. og. do klasy XI. należy zamieścić postanowienie następujące jako uwagę piątą:

5. Pozostałości wyciągowe. zawierające tłuszcz, to jest pozostałości przy czyszczeniu i przerabianiu tłuszczów i olejów tłustych, zawierające znaczne ilości środków klarujących i innych zanieczyszczeń i wykazujące przy 15° C konsystencję stałą, należy ekspedyować jako n. w. o. tłuszcze i mieszaniny tłuszczów według Nr. 101. Wolno jednak stronie żądać ocłenienia według wartości tłuszczu lub oleju, którą zbada w każdym poszczególnym wypadku na jej koszt c. k. Stacya doświadczalna rolniczo-chemiczna w Wiedniu.

Po ustępie 3., uw. do Nr. 101. należy wstawić słowa następujące:

Tu należą także pozostałości wyciągowe, zawierające tłuszcz (z. 5. z uw. og. do klasy XI.), oraz używana t. j. zawierająca tłuszcz folarda (z. uw. 1. do Nr. 150.).

W uw. og. 1., ustęp 4. do kl. t. XII. należy wykreślić zdanie drugie („Osad na dnie zawartości oleju“).

Uw. og. 2., ustęp 1. i 2. należy zastąpić ustępami następującymi:

Osad olejny (męty olejne, lagier olejny, morchia), t. j. osad na dnie, powstający przy klarowaniu olejów, można odcić na wniosek strony podobnie jak pozostałości wyciągowe, zawierające olej, to jest pozostałości przy czyszczeniu i przetwarzaniu olejów tłustych, zawierające znaczne ilości środków klarujących i innych zanieczyszczeń i wykazujące przy 15°C konsystencję płynną, także stosownie do ich rzeczywistej zawartości oleju: w przeciwnym wypadku należy je odcić jako oleje według bliższej jakości.

Rzeczywistą zawartość oleju należy stwierdzić na koszt strony przez nadesłanie wzoru do c. k. Stacji doświadczalnej rolniczo-chemicznej w Wiedniu.

W uw. 1. do Nr. 150. należy w kolumnie lewej, wierszu piątym od dołu wykreślić nawias po słowach „folarach sukienych“ i zamieścić po średniku następujący dodatek:

folarda, zawierająca tłuszcz, z. uw. do Nr. 101.).

W ustępie 4. uwag do Nr. 181. należy zamieścić w wierszu drugim po słowie „przysposobione“ w nawiasie „(oznaczane zwyczajnie jako wełna do czyszczenia)“.

Koniec ustępu tego od słów „prawie równoległe ułożone“ do „bezpośredniego użytku“ należy zastąpić osnową następującą:

i przez to przysposobione do bezpośredniego użytku. Blichowane i odfuszczone zmiotki tkackie lub przędzarskie należy odcić również według tego numeru taryfy jako wełnę do czyszczenia.

Uw. 3. do Nr. 513. należy zastąpić postanowieniem następującym:

Według Nr. 513. należy odcić także wszystkie farby malarskie, akwarelowe lub pastelowe, sporządzone z proszku brązowego, lakiery brązowe, tynktury brązowe itd., rozarte lub zaprawione pokostem, tudzież proszek brązowy, przygotowany do sprzedaży drobnej w listach lub torebkach papierowych.

Metal szlachetny w postaci proszku, Nr. 560., jako farby malarskie lub zaprawiony pokostem, Nr. 513. (Dla odróżnienia wolnego od ciała proszku złotego i srebrnego od proszków brązowych dostarczy zawsze opakowanie odpowiedniej podstawy.)

Lak do pieczętowania, zawierający proszek brązowy, Nr. 628.

Zobacz także uwagę do Nr. 641.

Ustęp 2., uw. 3. do Nr. 560 ma opiewać:

Złoto i inny metal szlachetny, utarty, przyrządzony jako farba malarska lub zaprawiony pokostem Nr. 513.

W uw. 2., ustęp 2. do Nr. 592 należy dodać na końcu:

To samo odnosi się do towarów, zawierających sól kuchenną, przy których ponowne wydobycie soli kuchennej jest technicznie trudno możliwe albo nie przedstawia się jako racjonalne. W przypadkach wątpliwych należy zasięgnąć co do okoliczności tej opinii c. k. Stacji doświadczalnej rolniczo-chemicznej w Wiedniu.

W ustępie 3., uw. 2. tamże należy po słowach „zawartość soli kuchennej“ wtrącić słowo „wynosić“ a resztę ustępu po słowach „50 procent“ wykreślić.

W wierszu szóstym do ósmego, ustępu 2., uw. do Nr. t. 612. należy wykreślić słowa „klej roślinny pszeniczny do ciała białkowane“ i wstawić natomiast: „klej roślinny i inne ciała białkowane roślinne, o ile nie zawierają znaczniejszych ilości skrobi“.

Po ustępie drugim uw. do Nr. t. 612. należy zamieścić następujące dwa ustępy nowe:

Klej roślinny z zawartością skrobi (klajster) należy do Nr. 614 tak jak wszystkie środki do lepienia i apretury, obejmujące skrobię i dekstrynę. Ślady skrobi, które mogą znachodzić się także w czystym kleju roślinnym, nie powodują zmiany w taryfowaniu według Nr. t. 612.

Mąka glutenowa, t. j. wysuszony klej roślinny, przydatny do sporządzania środków użytkowych, także zmieszany z mąką lub skrobią, z. uw. 6. do Nr. 33.

W wierszu trzecim i czwartym, uw. 2. do Nr. 614. należy zastąpić słowa: „należą klajster, także papa, płynny, wysuszony, w tabliczkach;“ następującą osnową: „należy także klej roślinny (klajster), o ile zawiera krochmal“.

W ustępie 3., uw. do Nr. 624. należy wykreślić w wierszu pierwszym słowa „farby brązowe“, w wierszu trzecim do piątego słowa: „n. p. tynktura brązowa, lakier srebrny, lakier złoty (złoty pokost lakierowy, złoto błyszczące lub pokost złoty)“, a na końcu tego ustępu słowa, umieszczone w nawiasie „także zmieszane z proszkami metalowymi“.

Na końcu ustępu tego należy dodać następujący ustęp nowy:

Tynktura brązowa, lakier srebrny, lakier złoty (złoty pokost lakierowy, złoto błyszczące lub pokost złoty) Nr. 513.

Przy uw. ustęp 1., do Nr. 627. należy wykreślić w wierszu ósmym i dziewiątym słowa „wraz z farbami brązowymi“, a na końcu uw. do Nr. 627. zamieścić następujący odsyłacz: „Farby brązowe Nr. 513.“

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Weiskirchner wlr.

Meyer wlr.

Widmann wlr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XII. — Wydana i rozesłana dnia 14. lutego 1911.

Treść: № 28. Obwieszczenie, którem ustanawia się na zasadzie § 30. ustawy o kwaterunkach z dnia 11. czerwca 1879, zmienionego ustawą z dnia 25. czerwca 1895, taryfę czynszów, obowiązującą od dnia 1. stycznia 1911 do końca roku 1920, a zarazem ogłasza taryfę tę i zaliczenie gmin do jej dziesięciu klas.

28.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 14. lutego 1911,

którem ustanawia się na zasadzie § 30. ustawy o kwaterunkach z dnia 11. czerwca 1879, Dz. u. p. Nr. 93, zmienionego ustawą z dnia 25. czerwca 1895, Dz. u. p. Nr. 100, taryfę czynszów, obowiązującą od dnia 1. stycznia 1911 do końca roku 1920, a zarazem ogłasza taryfę tę i zaliczenie gmin do jej dziesięciu klas.

W wykonaniu § 30. ustawy o kwaterunkach z dnia 11. czerwca 1879, Dz. u. p. Nr. 93, zmienionego ustawą z dnia 25. czerwca 1895, Dz. u. p.

Nr. 100, ogłasza się w dalszym ciągu taryfę czynszów, ułożoną w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny na podstawie przeciętnych czynszów najmu z lat 1905, 1906, 1907, 1908 i 1909, oraz uskutecznione w podobny sposób zaliczenie gmin do jej dziesięciu klas z tą uwagą, iż nowa taryfa czynszów i nowa klasyfikacja gmin mają wejść w życie z dniem 1. stycznia 1911.

Georgi wr.

Meyer wr.

Pozycja taryfy	Przedmiot, za który płaci się czynsz		Czynsz roczny w										
			Wiednlu	stacyach									
				1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.
				klasy czynszu									
k o r o n													
B. Przynależności:													
15	pokój	o jednym oknie	360	312	276	256	240	220	200	172	144	120	88
16		o dwóch oknach	432	376	332	308	288	264	240	208	172	144	104
17		o trzech oknach	504	436	388	360	336	308	280	240	200	168	124
18	odwach, mający	od 15 do 24	432	376	332	308	288	264	240	208	172	144	104
19		ponad 24 do 50	604	528	464	432	404	368	336	292	240	200	144
20		ponad 50 do 80	776	676	596	556	520	476	432	376	308	260	188
21		od 25 do 30	432	376	332	308	288	264	240	208	172	144	104
22		ponad 30 do 40	504	436	388	360	336	308	280	240	200	168	124
23	pokój na szkołę, mający	ponad 40 do 64	676	588	520	484	452	412	376	324	268	224	164
24		ponad 64 do 80	848	740	652	608	568	516	472	408	336	280	204
25		ponad 80	1.020	892	784	732	684	620	568	492	404	336	244
26	sala do gimnastyki i szermierki, mająca	od 55 do 70	676	588	520	484	452	412	376	324	268	224	164
27		ponad 70 do 100	900	784	692	644	604	548	500	432	356	300	220
28		ponad 100 do 200	1.128	980	864	808	752	688	628	540	448	372	272
29	magazyn na piętrze, mający	od 15 do 20	380	276	240	216	204	184	168	152	128	112	88
30		ponad 20 do 30	508	368	320	288	272	244	224	204	172	148	116
31		ponad 30 do 40	676	492	428	384	364	324	300	272	228	196	156
32		ponad 40 do 60	900	656	572	512	484	432	400	364	304	260	208
33	stajnia na konia oficerskiego (stanowisko dla konia oficerskiego)		324	220	188	168	156	140	132	100	92	72	68
34	za wozownię	na jeden powóz dla generałów i pułkowników- brygadyerów	176	172	160	148	140	132	116	100	92	72	68
35		na działa i wozy wojskowe, tudzież przybory skarbowe do gaszenia ognia, mającą 30 do 50 m ² powierzchni	300	280	256	240	220	208	196	172	148	136	116
C. Lokale poboczne przy lazaretach i szpitalach wojskowych.													
36	Wynagrodzenie będzie się płacić podług przepisów punktu XV. uwag do taryfy czynszów.												

Uwagi do taryfy czynszów.

Do A i B.

I.

Zaliczenie poszczególnych gmin do dziesięciu klas taryfy czynszów wojskowych podaje dołączony wykaz.

II.

Wynagrodzenie za biura, pokoje inspekcyjne oficerów, lokale kasowe i pokoje na bibliotekę płaci się według ilości okien w kwotach, ustanowionych za pokoje w taryfie czynszów pod pozycją 15., 16. i 17. — za pokoje służbowe dla lekarzy w koszarach i koszarach tymczasowych w kwotach, ustanowionych za pokoje w taryfie czynszów pod pozycją 15.

Pokój o jednym oknie powinien mieć najmniej 15, pokój o dwóch oknach najmniej 25, a pokój o trzech oknach najmniej 37·5 m² powierzchni.

Za przedpokoje nie płaci się wynagrodzenia.

III.

Odwach pod pozycją taryfy 18. jest przeznaczony dla 1 lub 2 posterunków, pod pozycją taryfy 19. dla 3 do 5 posterunków, a odwach pod pozycją taryfy 20. dla 6 do 8 posterunków. Na każdy posterunek powinno przypadać najmniej 10 m² powierzchni.

Wynagrodzenie za odwachy, których wymagana i dostarczona powierzchnia przenosi 80 m², będzie płacone w ten sposób, że za każde całe 10 m² nadwyżki powierzchni doliczać się będzie do czynszu 20. pozycji taryfy jedną czwartą czynszu, ustanowionego za odwach 18. pozycji taryfy.

IV.

Wynagrodzenie za areszty będzie się płacić w sposób następujący:

- a) za areszty dla sierżantów, jak za pokoje o jednym oknie według 15. pozycji taryfy;
b) za areszty wspólne, a mianowicie:

1. areszty podoficerskie,
2. wspólne areszty dyscyplinarne, podług żądanej i dostarczonej pomieszczalności, licząc 15 do 16 m³ przestrzeni powietrznej na głowę, po 25 K 56 h za głowę rocznie;

- c) za areszty celkowe, jeżeli odpowiadają przepisanyim wymaganiom, za każdy $\frac{\text{dwie}}{\text{trzy}}$, a w przeciwnym razie

jedną trzecią czynszu, przypadającego za pokój o jednym oknie w koszarach odpowiedniego typu (15. pozycja taryfy).

V.

Wynagrodzenie za kryte ujeżdźalnie będzie ustanawiane drogą umowy w każdym przypadku z osobna.

VI.

Wynagrodzenie za lokale do tuszów i pralnie wraz z przynależnościami płacić się będzie w sposób następujący:

- a) za lokale do tuszów, jak za pokój o jednym oknie (15. pozycja taryfy);
b) za pokoje do rozbierania i ubierania się, podług ich powierzchni, jak za pokój o jednym oknie lub dwóch oknach (15. względnie 16. pozycja taryfy);

- c) za pralnie, mające mniej niż $25 m^2$ powierzchni, jak za pokój o jednym oknie (15. pozycja taryfy), a za pralnie, mające najmniej $25 m^2$ powierzchni, jak za pokój o dwóch oknach (16. pozycja taryfy);
 d) za suszarnie opalane, jak za pokoje o jednym oknie (15. pozycja taryfy).
 Za maglownie, należące do pralni (punkt c), i za strychy do suszenia nie płaci się wynagrodzenia.

VII.

Za kantyny płaci się jak następuje:

- a) za lokale gościnne dla oficerów i podoficerów, podług żądanej i dostarczonej wielkości, jak za pokoje według 15. względnie 16. i 17. pozycji taryfy;
 b) za lokale szynkowe dla żołnierzy, a mianowicie przy:
 1. powierzchni od 18 do $24 m^2$, jak za pokój o jednym oknie (15. pozycja taryfy);
 2. powierzchni ponad 24 do $40 m^2$, jak za pokój o dwóch oknach (16. pozycja taryfy);
 3. powierzchni ponad 40 do $70 m^2$, jak za pokój o trzech oknach (17. pozycja taryfy).

Za lokale szynkowe dla żołnierzy, mające przeszło $70 m^2$ powierzchni, płacić się będzie wynagrodzenie w ten sposób, że doliczy się za nadwyżkę, wynoszącą całych $50 m^2$ powierzchni, do czynszu, wyznaczonego pod 17. pozycją taryfy za pokój o trzech oknach, $\frac{\text{jedną}}{\text{trzecią}}$ część tej kwoty czynszu.

Za mieszkanie markietana płacić się będzie wynagrodzenie w kwotach taryfowych (15., 16., 17. pozycja taryfy), przypadających za wymagane i rzeczywiście dostarczone pokoje mieszkalne.

VIII.

Wynagrodzenie za kuźnie do podkowania i przynależne lokale do kucia będzie ustanawiane drogą umowy w każdym przypadku z osobna.

IX.

Za warsztaty płacić się będzie wynagrodzenie następujące:

- a) za warsztaty krawców, szewców i siodlarzy (rymarzy), stosownie do żądanej i dostarczonej wielkości, jak za pokoje pod 15. względnie 16. i 17. pozycją taryfy;
 b) za warsztaty rusznikarzy, jak za pokoje o dwóch oknach (16. pozycja taryfy).

Wynagrodzenie za warsztaty kołodziei, ślusarzy, kowali itd. będzie ustanawiane drogą umowy w każdym przypadku z osobna.

X.

Za magazyny na piętrach płacić się będzie wynagrodzenie stosownie do żądanej i dostarczonej wielkości podług 29. do 32. pozycji taryfy.

Za magazyny na piętrach, mające przeszło $60 m^2$ żądanej i dostarczonej powierzchni, płacić się będzie wynagrodzenie w ten sposób, że za każdą nadwyżkę powierzchni, wynoszącą $50 m^2$, doliczy się do czynszu, ustanowionego pod 32. pozycją taryfy, połowę tegoż czynszu. Nadwyżka powierzchni, wynosząca mniej niż $15 m^2$, nie będzie uwzględniana przy obliczaniu wynagrodzenia, podjętem w sposób powyższy.

Natomiast płacić się będzie

za magazyny na poddaszu	$\left\{ \begin{array}{l} \text{wynagrodzenie podług} \\ \text{ich wielkości, lecz tylko} \\ \text{w granicach żądania,} \\ \text{w kwocie wynoszącej} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{jedną} \\ \text{czwartą} \\ \text{dwie} \\ \text{trzenie} \\ \text{trzy} \\ \text{czwarte} \end{array} \right.$	$\left. \begin{array}{l} \text{czynszu, ustanowionego za} \\ \text{magazyny na piętrach.} \end{array} \right\}$
za magazyny w podziemiu			
za magazyny na strychu			

XI.

Za wozownie, których powierzchnia wynosi więcej niż 50 do $500 m^2$, płacić się będzie wynagrodzenie w ten sposób, że doliczy się w granicach żądanej wielkości za każde $25 m^2$ nadwyżki powierzchni do czynszu, ustanowionego w 35. pozycji taryfy, $\frac{\text{jedną}}{\text{czwartą}}$ tej kwoty czynszu.

Nadwyżka powierzchni, wynosząca mniej niż $10 m^2$, nie będzie uwzględniana przy obliczaniu wynagrodzenia, przeprowadzonym w sposób powyższy.

Wynagrodzenie za wozownie, mające więcej niż $500 m^2$ powierzchni, będzie płacone podług umowy.

XII.

Za szopy, dostarczone zamiast magazynów lub wozowni, płacić się będzie $\frac{\text{dwie}}{\text{trzęcie}}$ czynszu, przypadającego według taryfy za wozownie tej samej wielkości (35. pozycja taryfy i uwaga XI).

Wynagrodzenie za dachy na słupkach zależy od umowy w każdym przypadku z osobna.

XIII.

Wynagrodzenie za stajnie na konie oficerskie (stanowiska dla koni oficerskich), ustanowione w 33. pozycji taryfy, obejmuje w sobie wynagrodzenie za sprzęty stajenne, które mają być dostarczone, i za oświetlenie stajni (razem 1·4 halerza od konia dziennie). Za lokale, dostarczone na skład siodła i owsa, tudzież na magazyny siana (słomy), nie będzie płacone osobne wynagrodzenie.

XIV.

Za przynależności, co do których niniejsza taryfa czynszów ustanawia pewną powierzchnię minimalną, należy płacić wynagrodzenie w pełnej kwocie tylko wówczas, jeżeli dostarczono rzeczywiście tej powierzchni minimalnej.

Za lokal o powierzchni mniejszej należy zapłacić tylko tę część wynagrodzenia, która odpowiada stosunkowi powierzchni dostarczonej do minimalnej.

Do C.

XV.

Za lokale poboczne przy lazaretach i szpitalach wojskowych płacić się będzie wynagrodzenie w sposób następujący:

- a) za pokój służbowy lekarski,
- b) pokój lekarski do przyjmowania,
- c) biuro do przyjmowania,
- d) pokój na łaźnię,
- e) aptekę,
- f) laboratorium,
- g) pokój do prac przygotowawczych (kuchnię),
- h) pomywalnię (obok kuchni),
- i) pokój do dezynfekcji,
- k) trupiarnię,
- l) pokój do naprawiania bielizny,
jak za pokój o jednym oknie (15. pozycja taryfy);
- m) za pokój inspekcyjny lekarski,
- n) biuro dla oficera ekonomicznego,
- o) pokój dla chorych oficerów,
w miarę wielkości jak za pokój o jednym oknie lub dwóch oknach (15., względnie 16. pozycja taryfy);
- p) za pokój do operacji lub sekcji,
w miarę wielkości jak za pokój o dwóch lub trzech oknach (16., względnie 17. pozycja taryfy);
- q) za cele dla szalonych, $1\frac{1}{4}$ czynszu taryfowego za pokój o jednym oknie (15. pozycja taryfy);
- r) za odwach,
- s) magazyny (z wyjątkiem magazynu na lód, żywność i opał) podług pozycji taryfy za podobne przynależności, wymienione pod B.

Za magazyny na lód ustawi się wynagrodzenie drogą umowy w każdym przypadku z osobna.

Wykaz gmin, zaliczonych do dziesięciu klas taryfy czynszów.

Gmina	Klasa	Gmina	Klasa	Gmina	Klasa
Austria dolna.					
Baden	4.	Klosterneuburg	6.	St. Pölten	5.
Bruck nad Litawą	7.	Korneuburg	6.	Schlosshof zobacz Markthof	
Felixdorf	7.	Krems	6.	Stockerau	6.
Fischau	7.	Markthof (Schlosshof)	9.	Traiskirchen (Möllersdorf)	8.
Grossenzersdorf	8.	Mauer	6.	Tulln	7.
Hainburg	8.	Melk	6.	Wiener Neustadt	5.
Hirtenberg	6.	Mödling	5.	Wollersdorf	6.
		Möllersdorf zobacz Traiskirchen			
Austria górna.					
Linc	4.	Enns	9.	Stadl Paura	9.
				Steyr	6.
Braunau nad Innem	8.	Freistadt	9.	Wels	6.
Bukowina.					
Czerniowce	3.	Nowa Żuczka	9.	Radowce	7.
Czechy.					
Praga	1.	Cheb	5.	Jaromierz	6.
Beneszów	7.	Chomutów	7.	Jiczyn	7.
Bergstadl zobacz Rudolfów		Czasław	7.	Jozefów	6.
Berun	7.				
Bilina	9.	Dobrzany	9.	Kadań	7.
Bohdanecz	9.			Karlin	2.
Bolesław Młody	7.	Horszów Tyn	10.	Karłowe Wary	5.
Bolesław Stary	7.	Hradec Jendrychów	8.	Klatowy	8.
Brandys nad Łabą	7.	Hradec Královy	6.	Kostelec nad Łabą	9.
Budziejowice	7.			Kutna Hora	8.

Gmina	Klasa	Gmina	Klasa	Gmina	Klasa
Liberzec	4.	Pardubice	7.	Staab	9.
Lipnik	10.	Pilzno	4.	Strzybro	9.
Litomierzyce	5.	Pisek	8.		
Louny	8.	Posztoloprty	9.	Teplíce	7.
Lysa nad Łabą	8.	Prachatice	9.	Terezín	6.
		Przelouce	8.	Trzeboń	9.
Milowice	9.			Turnów	8.
Most	7.	Rokiczany	8.		
Myto Wysokie	6.	Rudolfów (Bergstadt)	10.	Werszowice	6.
Dalmacya.					
Zadar	5.	Kastel-Lastna	6.	Rizan	7.
		Kotor	6.	Sinj	6.
Budwa	7.			Spizza (Sutomorje)	7.
		Lustica	9.	Spljet	6.
Castelnuovo	5.			Stolivo	9.
		Metkowiez	8.	Sutomorje, zobacz Spizza	
Dubrownik (Gruz)	4.			Szybenik	6.
		Perasto	9.	Teodo	6.
Gruz, zobacz Dubrownik		Pierceń	8.		
Galicya.					
Lwów	1.	Kamionka Strumiłowa	7.	Radymno	8.
		Kolbuszowa	9.	Rawa Ruska	7.
Bochnia	7.	Kołomyja	6.	Rzeszów	4.
Brody	7.	Kraków	2.		
Brzezany	6.			Sądowa Wisznia	8.
		Łańcut	7.	Sambor	7.
Czortków	6.	Lubaczów	7.	Sanok	6.
				Stanisławów	4.
Dębica	7.			Stryj	6.
Drohobycz	6.	Mikołajów	8.	Tarnopol	5.
		Mosty Wielkie	7.	Tarnów	5.
				Trembowła	7.
Gródek Jagielloński	7.				
		Niepołomice	8.	Wadowice	6.
Halicz	7.	Nisko	7.		
Hruszów	8.	Nowy Sącz	6.	Zaleszczyki	6.
				Zborów	7.
Jarosław	4.	Podgórze	6.	Złoczów	6.
Jaworów	7.	Przemysł	3.	Zółkiew	6.

Gmina	Klasa	Gmina	Klasa	Gmina	Klasa
Karyntya.					
Celowiec (St. Peter)	5.	Raibl, zobacz Tarvis		Villach (Seebach)	6.
Hermagor	7.	St. Peter, zobacz Celowiec St. Veit nad Glanem	9.	Wolfsberg	8.
Kötschach	8.	Seebach, zobacz Villach			
Malborgeth	7.	Tarvis (Raibl)	7.		
Kraina.					
Lublana	5.	Stein	10.		
Morawy.					
Berno	4.	Iglawa	6.	Przerów	7.
Bzenec	6.	Klosterbruck, zob. Znojmo Królowe Pole	5.	Prościejów	6.
		Kromierzyż	6.	Szumbersk	6.
Hodonin	6.	Ołomuniec	3.	Znojmo (Klosterbruck)	6.
Hranice	6.				
Pobrzeże.					
Tryest	2.	Gradyska	7.	Ronchi	9.
		Lussinpiccolo	7.	Rovigno	6.
Canale	7.	Monfalcone	6.	Sesana	7.
Capodistria	8.	Pola	2.		
Cormons	8.	Porzece	7.	Tolmin	8.
Gorycja	5.				

Gmina	Klasa	Gmina	Klasa	Gmina	Klasa
Salzburg.					
Salzburg	4.				
Śląsk.					
Opawa	5.	Cieszyn	5.		
Bielsko	5.	Karniów	7.		
Styrya.					
Grac	3.	Kranichsfeld	9.	Radkersburg	8.
Bruck nad Murą	7.	Leoben	6.	St. Marein w Mürztal	9.
Gilli	6.	Marburg	6.	Strass	9.
Judenburg	8.	Pettau	7.	Windischfeistritz	8.
Tyrol i Vorarlberg.					
Innsbruck	4.	Gries	6.	Riva	6.
		Grigno	9.	Rovereto	6.
Ala	8.	Hall	9.	Schlanders	9.
Borgo	8.	Innichen	6.	Szwaz	9.
Bozen	5.	Levico	7.	Scurelle	8.
Bregencya	6.	Lienz	7.	Strigno	8.
Brixen	6.	Malè	9.	Tione	9.
Bruneck	8.	Meran	6.	Toblach	7.
		Mezolombardo	8.	Trient	5.
Cavalese	8.	Mühlbach	9.	Untermals	6.
Chies	9.	Niederdorf	7.	Vahrn (Franzensfeste)	8.
Cortina d'Ampezzo	6.	Patriasdorf	8.	Vermiglio	9.
Creto	9.	Pergine	9.	Welsberg	9.
Fiera di Primiero	9.	Predazzo	8.		
Franzensfeste, zob. Vahrn					

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIII. — Wydana i rozesłana dnia 16. lutego 1911.

Treść: (Nr 29—31.) 29. Rozporządzenie, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek Ministerstwa robót publicznych, Urzędu patentowego, władz górniczych i zakładów naukowych górniczych przez c. k. pocztową Kasę oszczędności. — 30. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia nowego okręgu szacunkowego podatku osobisto-dochodowego dla obszaru nowo utworzonego Starostwa Skole w Galicyi. — 31. Rozporządzenie, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze miasta Schwaz.

29.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych, Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 25. stycznia 1911,

dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek Ministerstwa robót publicznych, Urzędu patentowego, władz górniczych i zakładów naukowych górniczych przez c. k. pocztową Kasę oszczędności.

§ 1.

Począwszy od dnia 1. marca 1911 należy uskutecznić przez pocztową Kasę oszczędności z wyjątkiem wymienionych w § 2. wszystkie wypłaty, których asygnowanie pochodzi od c. k. Ministerstwa robót publicznych, c. k. Urzędu patentowego, c. k. starostw górniczych lub c. k. zakładów naukowych górniczych.

§ 2.

Od wypłacania za pośrednictwem c. k. pocztowej Kasy oszczędności są wykluczone:

- a) wypłaty na rzecz uprawnionych do poboru, mieszkających za granicą;
- b) wypłaty, które muszą nastąpić faktycznie w zlocie;
- c) wypłaty na rachunek Węgier, władz wspólnych i organów autonomicznych.

§ 3.

Co do wydatków, które mają być zrealizowane w obrocie przekazowym c. k. pocztowej Kasy oszczędności, będzie kasą wypłacającą c. k. Centralna Kasa państwowa, a organem likwidacyjnym departament rachunkowy c. k. Ministerstwa robót publicznych, względnie jego ekspozytura w c. k. Urzędzie patentowym.

§ 4.

Do wymienionych wypłat stosowane będą zresztą postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 245, z tą zmianą, iż ewentualne zażalenia należy wносить do departamentu rachunkowego, oznaczonego w § 3., względnie jego ekspozytury w c. k. Urzędzie patentowym.

Weiskirchner wlr.

Meyer wlr.

Marek wlr.

30.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 8. lutego 1911,**

dotyczące utworzenia nowego okręgu szacunkowego podatku osobisto-dochodowego dla obszaru nowo utworzonego Starostwa Skole w Galicyi.

Dla obszaru nowo utworzonego Starostwa Skole w Galicyi (obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 13. listopada 1910, Dz. u. p. Nr. 204) ustanawia się na podstawie §§ 177. i 179. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, począwszy od roku 1911, komisję szacun-

kową dla rozkładu podatku osobisto-dochodowego, złożoną z 6 członków.

Z tą samą chwilą ogranicza się ze względu na zmianę, zaszłą w obszarze terytoryalnym Starostwa w Stryju, liczbę członków komisji szacunkowej dla powiatu politycznego Stryj z wyłączeniem miasta Stryja z dwunastu na sześciu.

W ślad za tem należy uzupełnić względnie sprostować spis okręgów szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego, ogłoszony obwieszczeniem Ministerstwa skarbu z dnia 4 października 1897, Dz. u. p. Nr. 233, w sposób następujący:

(Strona 1355. i 1356. XCII. części Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 9. października 1897.)

1	2	3	4	5	6
Numer okręgu	Okrąg szacunkowy	Komisya		Siedziba komisji	Liczba członków komisji
		miejscowa	powiatowa		
71a	Powiat polityczny Skole		1	Starostwo w Skolem	6
76	Powiat polityczny Stryj z wyłączeniem miasta Stryja		1	Starostwo w Stryju	6

Meyer wlr.

31.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 10. lutego 1911,**

dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze miasta Schwaz.

Na zasadzie § 10. patentu cesarskiego z dnia 4. września 1852, Dz. u. p. Nr. 252, i § 5. odno-

śnego przepisu wykonawczego zakazuje się handlu obnośnego na obszarze miasta Schwaz.

Zakaz ten nie ma zastosowania do osób, które przynależą do okolic, wymienionych jako uprzywilejowane pod względem handlu obnośnego w § 17. patentu o handlu obnośnym i w odnośnych rozporządzeniach dodatkowych.

Weiskirchner wlr.

Meyer wlr.

Wickenburg wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIV. — Wydana i rozesłana dnia 20. lutego 1911.

Treść: (Nr 32 i 33.) 32. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Jiłowe w Czechach. — 33. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

32.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 10. lutego 1911.

dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Jiłowe w Czechach.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 110, rozporządza się, że podatek domowo-czynszowy, który według postanowień dotychczasowych miał być płacony w poborczym okręgu podatkowym Jiłowe w ratach kwartalnych z góry dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, ma być uiszczany w powyższym okręgu na przyszłość w czterech równych ratach, zapadających dnia 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Te same terminy zapłaty obowiązywać mają w myśl § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, także dla pięcioprocentowego podatku od czystego dochodu z budynków, uwolnionych całkowicie albo częściowo od podatku domowo-czynszowego z tytułu prowadzenia budowy.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać z dniem 1. kwietnia 1911.

Meyer wlr.

33.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 13. lutego 1911,

dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

Następujące postanowienia objaśnień do taryfy celnej, wydanych obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115. na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, uzupełnia się względnie zmienia się w sposób następujący:

II. Co do objaśnień.

W uw. 2, ustęp 7, do Nru 108 należy po zdaniu końcowem: „oraz przychodzący w handlu pod nazwą laku czekoladowego, wonny, alkoholiczny“ dodać „zawierający cukier“

W uw. 4, ustęp 2, do Nru 108 należy w wierszu przedostatnim po słowie „zmieszane;“ dodać:

oraz przychodzący w handlu pod nazwą laku czekoladowego, wonny, wolny od cukru, alkoholiczny rozczyn żywiczny do pociągania figurek czekoladowych;

Uw. 2 do Nrów 267—269 należy wykreślić; uwaga ta ma opiewać:

2. Za kapelusze nie garnirowane uważa się wyroby, sporządzone z wymienionych materiałów we formie nakryć głowy jedynie przez przykrojenie, prasowanie, pleccenie, szycie, lepienie itd. Przytem jest obojętne, czy kapelusze takie są sporządzone z materiału jednolitego czy też z materiałów różnych co do barwy, kształtu lub jakości. O ile materiały te stanowią jedynie fason kapelusza, a nie przedstawiają się jako dodatek później umieszczony, który miałby w myśl następujących uw. 3 i 4 charakter garnituru, wzgl. przystrojenia, jak n. p. dodanie wstążki słomianej w miejsce zwykłej wstążki do kapeluszy. Z tem samem zastrzeżeniem nie uwzględnia się także użycia osobnych plecionek ozdobnych oraz ułożenia materiału, użytego do wyrobu kapelusza, we formie kokardek lub w podobny sposób. Użycie czapeczek podkładowych lub drutu wszelkiego rodzaju dla wzmocnienia lub nadania formy, sporządzenie kryz z podwójnych warstw, umieszczenie wewnątrz kapelusza wlepionego papieru lub wkładów papierowych jest dopuszczalne przy kapeluszach nie garnirowanych.

W uw. 3 tamże należy wykreślić zdanie ostatnie: „kapelusze, które garnirowane“.

Ustęp 5, uw. og. 4 do Nrów 328 do 337. należy wykreślić. Po ustępie 6. uwagi tej należy zamieścić następujący ustęp nowy:

Tak jak skórę z sztucznie wciśniętymi grozdkami (t. j. zapomocą grawirowanych walców lub płyt) należy ocenić także skórę kratkowaną (ciągniętą) oraz skórę z deseniem longgrain, box i chagrin.

W uw. 2 do Nru 438 należy zamieścić jako nowy ustęp 4, w uw. 1 do Nru 439 jako nowy ustęp przedostatni, w uw. 1 do Nru 440 jako nowy ustęp ostatni, a w uw. 1 do Nru 441 jako nowy ustęp 3:

Przy rurach i kawałkach do łączenia rur Nrów 438—441 nie wyklucza połączenie z drzewem ich taryfowania według wymienionych pozycji.

W uw. 1, ustęp 2 do Nru 439 należy po słowach:

„Ordynarnie pociągnięte“ umieścić zdanie „oraz przewidziane na końcach celem zanitowania“, a przed słowem „dziurkowane“ wstawić słowo „inne“.

Uw. og. 2 do Nrów 452—460 ma opiewać następnie:

2. Narzędzia żelazne Nrów 452—460 oraz narzędzia, przydzielone do numerów powyższych, i ich części należy ocenić według odpowiednich pozycji taryfowych tych numerów, nawet jeżeli są zupełnie surowe, i to także wówczas, gdyby nie usunięto jeszcze szwów, powstałych przy odlewaniu lub prasowaniu.

Przy oceniu takich narzędzi, które podlegają cłu, ustopniowanemu według wagi pojedynczych sztuk, należy przyjąć za podstawę ekspedycy celnej wagę pojedynczych części wpro-

dzonych, chyba że z jakości części tych da się stwierdzić dokładnie wagę gotowego narzędzia (np. przy członach obcąg).

W uw. 1 do Nru 479 należy zamieścić jako ustęp 2:

Części składowe ordynarnych noży i nożyc do użytku w przemyśle i rolnictwie należy jednak w obrocie traktatowym ekspedycywać zawsze według Nru 479 b bez względu na stopień obrobienia.

Uw. 3, ustęp 2, do Nru 531, zdanie ostatnie, ma opiewać w sposób następujący:

Przyrządy do wstępnej suszenia, wchodzące równocześnie z maszynami wałkowymi do drukowania matery, t. j. tę część przyrządu suszącego, przez którą przewodzi się biegnik i materyę, przeznaczoną do zadrukowania, należy ekspedycywać wraz z maszyną drukarską według Nru 531. Inne przyrządy do suszenia należą do maszyn n. w. o.

W uw. 3, ustęp 1 do Nru 534 należy w zdaniu końcowem wykreślić słowa „maszyny do cięcia chenilli przy tkaniu dywanów“.

W uw. 1 do Nru 546 należy dodać jako ustęp 2:

Tutaj należą także ciężkie dźwigary anodowe do przyrządów dla elektrolizy, składające się z masy cementowej z wstawionymi sztabkami węglowymi, także z montowaniem, potrzebnem dla przewodów (nasadami przewodowymi).

W uw. og. 5 do Nrów 573—576 należy zamieścić na końcu ustępu 3 następujące uzupełnienie:

Na wniosek strony można jednak ocenić osobno takie ciężkie postumenty i statywy, których waga przeważa znacznie w porównaniu z wagą właściwego przyrządu i które nie stanowią jego istotnej części składowej, a to według ich jakości taryfowej. Również przy maszynach do badania materiałów (materiałów tkackich, papieru, skóry, żelaza, metali itd.), połączonych stale z przyrządami rejestrującymi itp., można ekspedycywać ciężkie części maszynowe, potrzebne do funkcjonowania właściwego mechanizmu kontrolnego, według wskazówki kl. XL, podczas gdy właściwy mechanizm kontrolny, to jest przyrządy do mierzenia i rejestrowania, manometry wahadłowe itp. mają być taryfowane oddzielnie jako instrumenty. Takie przyrządy kontrolne różnią się od maszyn z przy-montowanymi manometrami itp., wspomnianych w uw. 7, ustęp 1, do kl. XL, tem, iż przy tych ostatnich jest instrument potrzebny jedynie do kontrolowania prawidłowego funkcjonowania maszyny, podczas gdy mechanizm rejestrujący przy przyrządach kontrolnych przedstawia właściwy cel przyrządu, a części maszynowe nie mają same przez się samodzielnych funkcji. Jeżeli przy oceniu przyrządów z takimi częściami maszynowymi lub ciężką podstawą nie można skutecznie rozebrać celem stwierdzenia wagi właściwego przyrządu, wówczas wolno stronie przedłożyć w analogicznem zastosowaniu postanowień uw. og. 10,

ustęp 1, do kl. XL, wiarygodne wyszczególnienia wagi, albo też można podjąć na jej żądanie i koszt ocenienie wagi poszczególnych części składowych za przybraniem rzeczoznawców. W przeciwnym razie należy ekspedyować postumenty, wzgl. części maszynowe według stopy celnej, wyznaczonej za odnośny przyrząd przymontowany.

Uw. 2, ustęp 2, do Nru 574 ma opiewać:

Mniejsze pompy powietrzne do użytku przemysłowego o wadze pojedynczych sztuk poniżej 20 kg (jak n. p. podobne pompy do piwa itd.) należy ekspedyować według jakości materiału, a takie pompy powietrzne o wadze pojedynczych sztuk, wynoszącej 20 kg i więcej (maszyny transportowe i robocze), tak jak maszyny.

W uwagach do Nru 615 należy wstawić jako nowy ustęp 4:

Wysuszone, także sproszkowane drożdże piwne, niezdolne już do fermentowania, bez dodatku cukru, do karmienia zwierząt Nr. 616.

W ustępie 1, uw. do Nru 616 należy zamiast kropki położyć przecinek i dodać: „dalej wysuszone, także sproszkowane drożdże piwne, niezdolne już do fermentowania, bez dodatku cukru, do karmienia zwierząt lub sporządzania środków żywności dla zwierząt“.

W uwadze, ustęp 4, do Nru 624 „Lak czekoladowy...“ należy wstawić na końcu zamiast „Nru 108 b“: Nru 108 d, względnie (zmieszany z cukrem) Nru 108 b“.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Weiskirchner wtr.

Meyer wtr.

Widmann wtr.

Oziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24,
także w roku 1911. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumunskim, ruskim i słowenskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1911** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za	4 K 20 h	Rocznik	1870 za	2 K 80 h	Rocznik	1891 za	6 K — h
"	1850 "	10 " 50 "	"	1871 "	4 " — "	"	1892 "	10 " — "
"	1851 "	2 " 60 "	"	1872 "	6 " 40 "	"	1893 "	6 " — "
"	1852 "	5 " 20 "	"	1873 "	6 " 60 "	"	1894 "	6 " — "
"	1853 "	6 " 30 "	"	1874 "	4 " 60 "	"	1895 "	7 " — "
"	1854 "	8 " 40 "	"	1875 "	4 " — "	"	1896 "	7 " — "
"	1855 "	4 " 70 "	"	1876 "	3 " — "	"	1897 "	15 " — "
"	1856 "	4 " 90 "	"	1877 "	2 " — "	"	1898 "	6 " — "
"	1857 "	5 " 70 "	"	1878 "	4 " 60 "	"	1899 "	10 " — "
"	1858 "	4 " 80 "	"	1879 "	4 " 60 "	"	1900 "	7 " — "
"	1859 "	4 " — "	"	1880 "	4 " 40 "	"	1901 "	6 " — "
"	1860 "	3 " 40 "	"	1881 "	4 " 40 "	"	1902 "	7 " 50 "
"	1861 "	3 " — "	"	1882 "	6 " — "	"	1903 "	9 " — "
"	1862 "	2 " 80 "	"	1883 "	5 " — "	"	1904 "	5 " — "
"	1863 "	2 " 80 "	"	1884 "	5 " — "	"	1905 "	6 " — "
"	1864 "	2 " 80 "	"	1885 "	3 " 60 "	"	1906 "	12 " — "
"	1865 "	4 " — "	"	1886 "	4 " 60 "	"	1907 "	13 " — "
"	1866 "	4 " 40 "	"	1887 "	5 " — "	"	1908 "	9 " — "
"	1867 "	4 " — "	"	1888 "	8 " 40 "	"	1909 "	8 " 50 "
"	1868 "	4 " — "	"	1889 "	6 " — "	"	1910 "	8 " 40 "
"	1869 "	6 " — "	"	1890 "	5 " 40 "			

Pojedyncze roczniki **wydan w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, reklamować należy najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko **za opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XV. — Wydana i rozesłana dnia 20. lutego 1911.

Treść: № 34. Rozporządzenie, dotyczące jednostek giełdowych papierów, notowanych na giełdach swojskich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej), jako podstawy wymiaru podatku od obrotu papierów kredytowych.

34.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. lutego 1911,

dotyczące jednostek giełdowych papierów, notowanych na giełdach swojskich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej), jako podstawy wymiaru podatku od obrotu papierów kredytowych.

Ze względu na niektóre zmiany w notowaniu papierów wartościowych na giełdach swojskich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej) postanawia Ministerstwo skarbu na zasadzie upoważnienia, udzielonego w § 4. l. 2., ust. 3. ustawy z dnia 9. marca 1897, Dz. u. p. Nr. 195, o opodatkowaniu obrotu papierów wartościowych (o po-

datku giełdowym), ogłosić w miejsce załączników, obwieszczonych rozporządzeniami z dnia 13. listopada 1909, Dz. u. p. Nr. 173, i z dnia 28. lutego 1910, Dz. u. p. Nr. 49, następujące nowo wygotowane załączniki A do C, podające warunki zawierania interesów co do jednostki giełdowej papierów, notowanych na giełdach swojskich, które rozstrzygają pod względem wymiaru podatku giełdowego.

O ile według powołanej ustawy obrót pieniężny nie stanowi podstawy opodatkowania, ucho- dzi co do wszystkich papierów wartościowych, niewymienionych w tych załącznikach, innienna kwota 5.000 zł. w. a. czyli 10.000 K za jednostkę giełdową.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej w dniu 1. marca 1911.

Meyer wlr.

Załącznik 1-6.

Załącznik A,

podający warunki zawierania interesów na giełdzie wiedeńskiej pod względem jednostki giełdowej papierów wartościowych, notowanych na tej giełdzie.

Uwaga wstępna. Dla papierów wartościowych, notowanych na giełdzie wiedeńskiej, których nie objęto poniżej umieszczonym spisem, uchodzi za jednostkę giełdową kwota imienna 5000 zł. w. a. czyli 10.000 K.

Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi	Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi
A. Ogólny dług państwowy.		Kwota imienna:	
Losy z r. 1860. po 500 zł. w. a. 4 ^o / ₁₀ . . .	2.500 zł. w. a.	Kolejowe obligacye pierwszeństwa, objęte przez państwo do spłacenia.	Kwota imienna:
„ „ 1860. „ 100 „ „ „ 4 ^o / ₁₀ . . .	2.500 „ „ „		
„ „ 1864. „ 100 „ „ „ . . .	2.500 „ „ „		
„ „ 1864. „ 50 „ „ „ . . .	2.500 „ „ „		
Listy zastawne dóbr państwowych 120 zł. w. a. (300 fr.)	25 sztuk	Kolei Albrechta 300 zł. sr. 5 ^o / ₁₀	5.100 zł. srebr.
		detto 200 „ zlot. = 400 M. = 20 £ = 500 fr. 5 ^o / ₁₀ . . .	5.000 zł. złotem
		Czeskiej kolei pół. em. 1882, 300, 1500, 3000 M. 4 ^o / ₁₀	10.200 marek
		„ „ „ em. 1902, 500, 1000, 2000 M. 3 ¹ / ₂ ^o / ₁₀	10.000 „
B. Państwowy dług królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.		Kolei zach. czeskiej em. 1885 M. 4 ^o / ₁₀ . . .	10.200 „
Austr. renta złota, wolna od podatku, w zlocie 4 ^o / ₁₀	5.000 zł. złotem	Kolei Elżbiety 600 i 3.000 M.	10.200 „
		detto 400 i 2.000 „ wol. od pod.	10.000 „
Kolejowe zapisy długu państwa.		Moraw.-śląsk. kolei centr. 600 i 3.000 K	10.200 K
Kolei Elżbiety w zlocie, wol. od pod., po 10.000 zł. 4 ^o / ₁₀	5.000 zł. złotem	Kolei północno-zachod. austr., lit. C, em. 1874 w mark. 0 ^o / ₁₀	10.200 marek
		Kolei północno-zachod. austr., lit. C, em. 1874 w mark. konwert. 3 ¹ / ₂ ^o / ₁₀	10.200 „
Akcyje kolejowe, przestemplowane na obligacye długu państwa.		Kolei północno-zachod. austr., lit. C, em. 1903 w mark. 3 ¹ / ₂ ^o / ₁₀	10.000 „
Kolei Elżbiety 200 zł. m. k.	25 sztuk	Pół.-brzeż. wol. od pod., 150 zł. srebr.	5.100 zł. w. a. sr.
detto Linc-Budziej. 200 „ w. a. sr.	25 „	Kolei Rudolfa (dob. a. sk. sol.) M.	5.000 zł. złotem
detto Saleb.-Tyr. 200 „ „ „	25 „	Spółki kolei austrowych fr. 3 ^o / ₁₀	25 sztuk
Kolei Krenskiej 200 i 2.000 K.	25 „	detto em. 1874 fr. 3 ^o / ₁₀	25 „
		detto „ em. 1885 fr. 3 ^o / ₁₀	25 „
		detto „ em. 1885 fr. 3 ^o / ₁₀	25 „
		detto „ em. 1885 fr. 3 ^o / ₁₀	25 „

Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi	Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi
	Kwota imienna:		Kwota imienna:
Spółki kolei państwowych 500 frank. = 405 M. 4 ⁰ / ₁₀	25 sztuk	Kolei duchc.-podmok. em. 1891 w mark. 4 ⁰ / ₁₀	10.200 marek
detto em. 1883 w m. 4 ⁰ / ₁₀	10.000 marek	Kolei kosz.-bogum. em. 1889 w m. 4 ⁰ / ₁₀	10.000 „
C. Państwowy dług krajów Korony węgierskiej.		detto em. 1891 „ „ 4 ⁰ / ₁₀	10.000 „
Węg. renta złota 4 ⁰ / ₁₀	5.000 zŁ. zŁotem	Sp. kolei lwow.-czern.-jasskiej em. 1884 srebr. 4 ⁰ / ₁₀	5.100 zŁ. w. a. s.
„ renta w K z r. 1910, 480 K = 408 M. 4 ⁰ / ₁₀	9.600 K	Sp. kolei lwow.-czern.-jassk. wol. od pod. em. 1884 srebr. 4 ⁰ / ₁₀	5.100 „ „ „ „
„ oblig. poz. p. w zł. na reg. Żel. Br.K.	12.000 „	Kolei ostrawsko-friedlandzkiej K 4 ⁰ / ₁₀	10.200 K
„ pożyczka premiowa po 100 zł.	2.500 zŁ. w. a.	Kolei prasko-duhc. em. 1896 w mar. 3 ⁰ / ₁₀	10.200 marek
„ detto po 50 „	2.500 „ „ „	Spółki kolei państw. em. 1895 w m. 3 ⁰ / ₁₀	10.000 „
„ oblig. prem. regul. Cisy i Szeg., podl. los., w. a.	2.500 „ „ „	detto I. em. zł. zŁotem 5 ⁰ / ₁₀	5.000 zŁ. zŁotem
D. Inne pożyczki publiczne.		detto II. em. 1874 zł. zŁot. 5 ⁰ / ₁₀	5.000 „ „
Pożycz. miasta Wiednia (srebro lub złoto) z r. 1874. 5 ⁰ / ₁₀	5.000 zŁ. zŁotem	detto (Berno-Rossice) 5 ⁰ / ₁₀	5.100 zŁ. srebr.
Renta włoska 100 lirów 3 ³ / ₄ 0 ⁰ / ₁₀	10.000 lir. kap.	Sp. kolei połud., styczeń-lipiec fr. 2-6 ⁰ / ₁₀	25 sztuk
Rosyjska pożyczka państw. z r. 1906. 5 ⁰ / ₁₀	9.480 K	detto kwiecień-paźdz. fr. 2-6 ⁰ / ₁₀	25 „
Bułgar. poz. hip. państw. z r. 1892. w złocie	5.000 zŁ. zŁotem	detto 500 fr. = 405 M. 4 ⁰ / ₁₀	25 „
„ poz. (tyt.) państw. z r. 1902.	10.000 fr.	detto zł. srebr. lub złot. 5 ⁰ / ₁₀	5.000 zŁ. zŁotem
„ państw. poz. w zł. 1907 4 ¹ / ₂ 0 ⁰ / ₁₀	9.520 K	detto w markach 4 ⁰ / ₁₀	10.000 marek
„ „ „ „ 1909 4 ¹ / ₂ 0 ⁰ / ₁₀	20 sztuk	Poż. pierw. zjed. kol. żel. węg. w m. 4 ¹ / ₂ 0 ⁰ / ₁₀	10.000 „
Turecki konw. dług państw. z r. 1903 4 ⁰ / ₁₀	12.500 fr.	G. Obligacje innych przedsię- biorstw przewozowych.	
Turecka poz. na kolej bagdadzką, Serya II 4 ⁰ / ₁₀ po 476 K	20 sztuk	Sp. żegl. par. na Dunaju 400 i 10.000 M. 4 ⁰ / ₁₀	10.000 marek
Sofia, poz. gwar. przez państwo, em. 1910 4 ¹ / ₂ 0 ⁰ / ₁₀ po 500 fr.	20 „	Sp. żegl. parow. na Dunaju em. 1886 M. 4 ⁰ / ₁₀	10.000 „
E. Listy zastawne, obligacje po- życzek gminnych i kolejowych tudzież obligacje bankowe.		Lloyda austr. em. 1831 po 500 zł. zł. 5 ⁰ / ₁₀	5.000 zŁ. zŁotem
Poż. ks. Schwarzenberga, w markach 4 ⁰ / ₁₀	10.000 marek	„ „ „ 1882 „ 500 „ „ 5 ⁰ / ₁₀	5.000 „ „
Bułgar. Banku nar. podl. los. w 40 latach 4 ¹ / ₂ 0 ⁰ / ₁₀	10.000 fr.	„ „ „ 1884 „ 500 „ „ 4 ¹ / ₂ 0 ⁰ / ₁₀	5.000 „ „
F. Obligacje pierwszeństwa kolei żelaznych.		„ „ „ 1887 „ 500 „ „ 4 ⁰ / ₁₀	5.000 „ „
Kolei duchc.-podmok. I. em. 1869 srebr. w. a. 5 ⁰ / ₁₀	5.100 zŁ. w. a. s.	„ „ „ 1895 „ 1000 i 5000 zł. zŁotem 4 ⁰ / ₁₀	5.000 „ „
Kolei duchc.-podmok. II. em. 1871 srebr. w. a. 5 ⁰ / ₁₀	5.100 „ „ „ „	H. Obligacje spółek przemy- słowych.	
Kolei duchc.-podmok. III. em. 1874 zł. sŁ. 5 ⁰ / ₁₀	5.100 zŁ. zŁotem	Spółki kop. węgla w Terbowlu em. 1883 500 fr. = 200 zł. zŁotem 5 ⁰ / ₁₀	5.000 zŁ. zŁotem
Kolei duchc.-podmok. em. 1891 zł. srebr. 4 ⁰ / ₁₀	5.100 zŁ. w. a. s.	Spółki kop. węgla w Terbowlu em. 1889 500 fr. = 200 zł. zŁotem 4 ⁰ / ₁₀	5.000 „ „
		Spółki kop. węgla w Terbowlu em. 1893 500 fr. = 200 zł. zŁotem 4 ⁰ / ₁₀	5.000 „ „
		Spółki kop. węgla w Terbowlu em. 1907 476 K 4 ⁰ / ₁₀	9.520 K

Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi	Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi
I. Losy rozmaite.			
a) Losy oprocentowane.			
Zakł. kred. ziem., pow., austr., obl. prem. em. 1880 po 100 zł. w. a. 3 ⁰ / ₁₀	25 sztuk	Spółki ruchu kolei orient.	25 sztuk
Zakł. kred. ziem., pow., austr., obl. prem. em. 1889 po 100 zł. w. a. 3 ⁰ / ₁₀	25 "	Zjedn. kolei lok. Lasu Czeskiego akc. pierw. I. i II. em.	25 "
Losy regul. Dunaju z r. 1870. po 100 zł. w. a. 5 ⁰ / ₁₀	25 "	Kolei bożeńsko-merańskiej, c. k. uprz.	25 "
Banku hipot. węg., obl. prem. po 100 zł. w. a. 4 ⁰ / ₁₀	25 "	Spółki kolei lokalnej berneńskiej	25 "
Pożyczki prem. serb. po 100 fr. 2 ⁰ / ₁₀	25 "	Kolei lokal. bukowinских, akc. pierw.	25 "
		detto akcyje zakład.	25 "
		Kolei busztiehradzkiej	5 sztuk
		detto (lit. B.)	25 sztuk
		Spółki austr. żegl. par. na Dun., I. c. k. up. Kolei duchcowsko-podmokielskiej	10 sztuk 25 sztuk
		Zjedn. spół. żegl. na Łabie	5 sztuk
		Kolei p'inocenej Ferdynanda	5 "
		Kolei fryulskiej akc. pierwsz.	25 sztuk
b) Losy bezprocentowe.		Kolei pięciokośc.-barcskiej	25 "
Bazyliki budap. (bud. katedry) 5 zł. w. a.	50 sztuk	Kolei lokalnej Fürstenfeld-Hartberg (Neu- dau) akc. pierw. lit. A	25 "
Zakładu kredyt. dla handlu i przemysłu 100 zł. w. a.	25 sztuk	Sp. kol. na Gaisberg akc. pierwsz.	25 "
Clary'ego 40 zł. m. k.	10 sztuk	Kolei Gleisdorf-Weiz akc. pierwsz.	25 "
Pożyczki loter. krakowskiej 20 zł. w. a.	25 sztuk	Spółki kolej. i gór. gracko-köflach.	25 "
Pożyczki prem. lublańskiej 20 zł. w. a.	25 "	Spółki kolei kahlenb. (system Rigi)	25 "
Palfy'ego 40 zł. m. k.	10 sztuk	Kolei koszycko-bogumińskiej	25 "
Austr. towarz. Czerwonego Krzyża 10 zł. w. a.	25 sztuk	Kolei Lwów-Belzec (Tomaszów) akc. pierw.	25 "
Węgier. towarz. Czerwonego Krzyża 5 zł. w. a.	50 sztuk	Spółki kolei lwowsko-czem.-jasskiej	25 "
Fundacyi Rudolfa 10 zł. w. a.	25 sztuk	Kolei lokal. Lwów-(Kleparów) Jaworów, akc. pierw.	25 "
Salma 40 zł. m. k.	10 sztuk	Kolei Leoben-Vordernberg	25 "
Tureck. pożycz. kol. obl. prem. po 400 fr.	25 sztuk	Loyda austr.	25 "
Losy komun. wiedeńsk. z r. 1874. 100 zł. w. a.	25 "	Kolei lokalnej Mori-Arco-Riva, akc. pierw. lit. A	25 "
Cedule losowe 3 ⁰ / ₁₀ oblig. premiov. Zakł. kred. ziem. em. 1880	25 "	Kolei lokalnej Mori-Arco-Riva, akc. pierw. lit. B	25 "
Cedule losowe 3 ⁰ / ₁₀ oblig. premiov. Zakł. kred. ziem. em. 1889	25 "	Kolei lokalnej Mori-Arco-Riva, akc. zakł. Kolei lokal. wsch.-galic. akc. pierwsz.	25 "
Cedule losowe 4 ⁰ / ₁₀ oblig. premiov. Banku hipot. węgier.	25 "	Kolei ostrawsko-frydlandzkiej	25 "
		Kolei prasko-duhcowskiej	25 "
		Kolei prasko-duhcowskiej, akcyje pierwsz.	25 "
		Kolei liberecko-jablonecko-tannwaldzkiej akcyje pierwsz.	25 "
		Kolei liberecko-jablonecko-tannwaldzkiej akc. zakład. lit. A	25 "
		Kolei liberecko-jablonecko-tannwaldzkiej akc. zakład. lit. B	25 "
K. Akcyje przedsiębiorstw przewozowych.			
„Adria“, kr. węg. Sp. żegl. morsk.	25 sztuk		
Kolei uściecko-cieplickiej	5 sztuk		
Austr.-belg. Spółki kolei żelaznej.	25 sztuk		
Kolei Barcs-Pakracz akc. pierwsz.	25 "		

Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi	Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi
Spółki salc. kolei żel. i tramw.	25 sztuk	Banku kred. roln. dla Czech	25 sztuk
Spółki kolei państwowych	25 „	Banku lombard. i eskont. wied.	25 „
Spółki kolei południowej	25 „	Banku handl. i przem. w Mor. Ostrawie .	25 „
Kolei w dolinie Sanoszy, akcyje pierwsz.	10 sztuk	Spółki akc. bank. i kant. weks. „Merkur“	25 „
Międzyn. akc. Towarz. przew.	25 sztuk	Banku górno-austr. i salcburskiego . . .	25 „
Kolei Übertsch, akc. pierwsz.	5 sztuk	Banku austr.-węgier.	5 sztuk
Kolei zach. węg. (Stuhlw.-Raab-Grac) . .	25 sztuk	Praskiego Banku kredytowego	25 sztuk
Kolei Wiedeń-Pottendorf-Wr.-Neustadt .	25 „	Węg. banku roln. i rent., Sp. a.	25 „
Spółki akc. wied. kolei lokal.	25 „	Węg. sp. akc. bank. i handl.	25 „
		Węg. powsz. sp. akc. kas oszcz. w Buda- peszcie	10 sztuk
Kolei Uście-Cieplice, dow. uczest. . . .	5 sztuk	Centr. kraj. węg. kasy o-zcz.	10 „
Spółki akc. kolei państw., dow. uczest. . .	25 sztuk	Banku Union	25 sztuk
		Banku Union z kuponu 1' 08	25 „
L. Akcyje banków.		Banku Union, czeskiego	25 „
Banku anglo-austr.	25 sztuk	Banku ojezystego. sp. akc. w Budapeszcie	25 „
Stowarzyszenia bankowego wiedeńskiego	25 „	Banku obrotowego powszechnego	25 „
Banku esk. i weksl. bielsko-bialskiego . .	25 „	Živnostenská banka	25 „
Zakładu kred. ziem. austr.	25 „		
Banku przemysł. czeskiego	25 „	Zakłady ubezpieczeń.	
Banku kred. ziem. central. austr.	25 „	Sp. akc. „Allianz“ ubez. na życie i rent	25 sztuk
Banku hip. centr. węg. kas oszcz. t. s. a. .	25 „	Sp. akc. „Anker“ ubez. na życie i rent .	5 sztuk
Banku komerc. węg. w Peszcie	5 sztuk	„Assicurazioni generali“	5 „
Zakładu kred. dla handlu i przem.	25 sztuk	Spółki akc. ubezpiecz. „Donau“	25 sztuk
Banku kred. węgier. powsz.	25 „	Spółki akc. peszt. ubezpiecz. „Foncière“	25 „
Zakł. kr. austr. dla przeds. kom. i z. pub.	25 „	Sp. akc. węg. ubez. od gradob. i kontras.	25 „
Banku depoz. powsz.	25 „	Sp. ubez. od gr. i kontras. „Meridionale“	25 „
Banku eskont. czeskiego	25 „	Sp. ubez. „Phönix“ austr., c. k. uprz. .	25 „
detto kroackiego	25 „	Spółki kontrasekuracyjnej wiedeńskiej .	25 „
detto morawskiego	25 „	Spółki kontrasekuracyjnej „Securitas“ .	10 sztuk
Banku eskont. maryborskiego	25 „	Sp. I. austr. powsz. ubez. od wypadków	5 „
Banku eskont. styryjskiego, c. k. uprz. . .	25 „	Sp. międzyn. akc. ubez. od wypadków .	5 „
Towarz. eskont. dolno-austr.	25 „	Zakładu wied. ubez. na życie i rent . .	25 sztuk
detto i banku weksl. węg.	25 „	Spółki asekuracyjnej wiedeńskiej . . .	25 „
Galic. banku hip. akcyj.	25 „		
detto banku dla handlu i przem.	25 „	M. Akcyje przedsiębiorstw prze- mysłowych.	
Stowarz. żyr. i kas. wied.	25 „	Spółki akc. rafinerji oleju mineralnego	
Banku hip. austr.	25 „	„Apollo“	25 sztuk
detto węgier.	25 „	Spółki akc. fabr. em. i met. „Austria“ .	25 „
Banku hipot. kraj. kroac.-slaw.	25 „	Spółki budown. powszech. austr.	25 „
Banku kred. lublańskiego	25 „	detto I. pow. Stow. urzęd.	25 „
Banku dla krajów austr. (Länderbanku).	25 „		
Banku kraj. bośn.-herc.	25 „		

Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi	Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi
Towarz. budow. dolno-austr.	25 sztuk	Huty szklane, przedt. J. Schreiber & Neffen, Sp. a.	10 sztuk
Beocsińskiej spółki akc. Union fabr. ce- mentu	25 „	Fabryki cementu portl. w Holeszowie . .	25 sztuk
Spółki austr. górniczej i hutniczej . . .	25 „	Spółki akc. browar. w Göss	25 „
Browarn. spółki akc. (Schellenhof) . . .	25 „	Götz P. & C. Sp. akc. wyrębu drzewa i tartaku parowego	20 sztuk
Bosn. fabr. amon. i sody s. a. I.	25 „	Sp. akc. kop. węgla w Gran-Szászvár . .	25 sztuk
Bern. sp. akc. browar. i fabryk. słod. I. .	25 „	Browaru akc. grac., pierw. (Schreiner) .	10 sztuk
detto fabryk świec i mydła	25 „	Sp. akc. fabr. wag. i masz. w Gracu J. W.	25 sztuk
detto fabrykacyi maszyn	25 „	Greinitz Sp. a. hut żelaznych i przemysłu żel.	25 „
detto wyrobu towar. wełn.	25 „	Spółki akc. fabr. gum., austr.-ameryk. . .	25 „
Spółki kopal. węgla w Moście	25 „	Sp. akc. węg. wyrobu towarów gumo- wych	25 „
Spółki akc. browaru w Bruun	25 „	Fabr. nab. kap. i w. met. w Hirtenbergu .	25 „
„Clotilde“ J. węg. Sp. akc. dla przemysłu chemicznego	25 „	Spółki akc. handlu drzewem	25 „
Spółki akc. dynamitu Nobla	25 „	Spółki akc. przem. zwęglania drzewa w Konstancyi	5 sztuk
Spółki przem. żel. i stal. w Egydy	25 „	Spółki akc. hotel. pierw. wiedeń.	25 sztuk
Zakładu austr. kom. kolej.	25 „	Hutter i Schrantz, Sp. akc. fabr. sit i filcu	25 „
Spółki akc. węg. kom. kolej.	25 „	Fabr. spir. i chem. sp. akc. w Młod. Bolesławiu	25 „
Spółki wypoż. wozów kolej., pierwszej .	25 „	Przędzalni i tkalni juty, I. austr.	25 „
Fabr. pap. i sp. nakłd. Elbemühl	25 „	Sp. akc. fabryki kabli i przem. drut. . . .	25 „
Towarz. elektr. powsz. austr.	25 „	Sp. akc. wyrobu kabli w Preszburgu . .	25 „
detto Sp. akc. przedt. Kolben et Co.	25 „	Przędzalni i tkal. baweł. w Kleinmünchen	25 „
detto S. a. zjednocz.	25 „	Stowarzyszenia przemysłu węglowego .	25 „
detto Sp. akc. powsz. budapeszt.	25 „	Spółki akc. fabr. cementu w Königshofie	25 „
detto węgier.	25 „	Sp. akc. kopalń miedzi „Austria“	25 „
Braci Enderlin fabr. druk. i mech. tkactwa	25 „	Sp. akc. fabryki lamp Ditmar G. Brünner	25 „
Tkalni i apretury w Felixdorfie	25 „	Spółki węgl. w Łańkowicach	25 „
Felten & Guillaume, fabr. elektr. kabli, Sp. akc.	25 „	Fabryki cukru lipn.-brzecl. Sp. akc. . . .	25 „
Fabryki fezów, austr. sp. akc.	25 „	Fabryka cem. portl. w Lenginfeld, Sp. a.	20 sztuk
Spółki akc. galic. naft. karpac. przedtem Sp. gór. i hut.	20 sztuk	Leykam-Josefsthal	25 sztuk
Spółki akc. galic. zakładów górniczych w Sierszy	25 sztuk	Browaru w Liesing	25 „
Sp. akc. galic. naft. „Galicja“	25 „	Browaru akc. i fabr. słod. w Lincu . . .	25 „
„ „ „ wyr. wag. i masz. w Sanoku	20 sztuk	Spółki akc. cukrow. w Lobosicach . . .	25 „
Towarz. gazow., pow. austr. węg.	10 „	Spółki akc. fabr. lokomot., wiedz.	25 „
Austr. Sp. akc. oświetl. gaz.	10 „	detto przedt. G. Sigla w Wr- Neustadt	25 „
Sp. akc. węg. światła żarowego	25 sztuk	Spółki akcyj. brow. i fabr. słod. w Mor. Ostrawie	25 „
Tow. przemysł. gazow. wiedz.	10 sztuk		
Sp. akc. budowy urz. gaz. F. Manoschek	25 sztuk		
Sp. akc. Gerhardus i Synowie	25 „		

Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi	Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi
Spółki akc. bud. m. Branda i Lhuilliera .	25 sztuk	Sp. akc. austr. zakł. fabr. Siemens i Schuckert	25 sztuk
detto " " " " "	25 "	Fabryki maszyn i wozów w Simmeringu	25 "
akcye pierwszeństwa	25 "	Spółki akc. fabryk Skody	25 "
Spółki akc. bud. m. w Pradze Daněk i C.	25 "	Sp. akc. fabr. wyrobów żelaznych szopr- grackiej	20 sztuk
Spółki akc. fabryki masz. N. Heid	25 "	Spółki fabr. pap. i nakł. Steyrermühl . .	25 sztuk
Spółki akc. hotel. „Metropole“	25 "	Sp. akc. Br. Stollwerk, Preszburg, akc. pierw.	25 "
Towarz. górn. austr. alpej.	25 "	Stözlza synowie sp. a. fabr. szkła	25 "
„Moravia“, Sp. a. browarów i wyrobosłodu	25 "	Sp. akc. fabr. telefonów przedtem J. Ber- liner w Hanowerze	5 sztuk
Towarz. przem. żelazn. nadržagskiego . .	25 "	Fabr. kob. i mater. mebl. F. H. i syn. . .	25 sztuk
Spółki fabr. wag. w Nesselsdorfie	25 "	Spółki kop. węgla w Terbowlu	25 "
Spółki akc. fabr. papieru w Nettingsdorf	25 "	Spółki turec. mon. tyton.	25 "
Spółki akc. fabr. papieru w Neusiedl . . .	25 "	Towarz. kop. węgla, węgier., powsz. . .	25 "
Spółki półn. czesk. kop. węgla	25 "	Spółki budow. Union	25 "
Półn. węg. zjedn. kop. węgla	25 "	Spółki mater. budow. Union	25 "
Spółki akc. hutn. i górn. górn. węg. . . .	25 "	Spółki fabr. żelaza i blachy Union	25 "
Towarz. przem. olejnego	25 "	Spółki akc. vares. przem. zel.	25 "
Fabr. wapna hydraul. i cementu portland. w Perlmoos	25 "	Fabr. magnezytu w Veitsch	25 "
Browaru akc. w Pilźnie, pierw.	5 sztuk	Fabr. kamgaru w Vöslau	10 sztuk
Fabr. papieru w Pitten, c. k. uprzyw. . . .	25 sztuk	Waagner R. Ph., L. i J. Biro & A. Kurz, Sp. akc.	25 sztuk
„Poldihütte“ sp. akc. fabr. stali lanej . . .	25 "	Spółki fabr. broni, austr.	25 "
Austr. spółki akc. fabr. cement. portlandz.	25 "	Waldheim, Józ. Eberle & Co., Sp. akc. druk. i nakł.	25 "
Sp. akc. Portois et Fix	25 "	Weitzer J. Sp. masz. wag. lodu Arad . . .	25 "
Browaru poschachskiego w Lincu	25 "	Towarz. akcyj. górn. zach. czesk.	25 "
Przędzalni i tkalni baweł. w Pottendorfie	25 "	Zach. czeskich fabryk kaolinu i szamoty	25 "
detto detto akc. pierw.	25 "	Spółki budow. wiedeńskiej	25 "
Spółki przem. żelaz. w Pradze	10 sztuk	Spółki akc. wiedeńskiej cegielnianej . .	25 "
Sp. akc. I. fabr. huszcz. ryżu w Tryeście .	25 sztuk	Sp. fabr. cegieł i budow. wienerber- skiej	25 "
Fabr. żel. w Rimamurány-Sálgo-Tarján .	25 "	Zenica Sp. akc. przemysłu żelaznego . . .	25 "
Spółki górn. rossickiej	25 "	Spółki czeskiej przemysł. cukrow. . . .	25 "
Sp. akc. kop. węgla kam. w Sálgo-Tarján	25 "	Spółki akc. I. kr.-slaw. przemysłu cukrow.	10 sztuk
Browaru akc. w Sarajewie	25 "	Spółki akc. węg. przemysłu cukrow. . .	5 "
Sp. akc. handl. dla wytworów chem. Scheidemandel	5 sztuk		
„Schodnica“ sp. akc. przem. naft.	10 sztuk		
Fabr. srub i tow. kutych Brevillier & Co. i A. Urban z synami	25 sztuk		

Załącznik B,

podający warunki zawierania interesów na giełdzie praskiej pod względem jednostki giełdowej papierów wartościowych, notowanych na tej giełdzie, lecz nie notowanych także na giełdzie wiedeńskiej.

Uwaga wstępna. Dla papierów wartościowych, notowanych na giełdzie praskiej a nie notowanych także na giełdzie wiedeńskiej, których nie objęto poniżej umieszczonym spisem, uchodzi za jednostkę giełdową kwota imienna 5000 zł. w. a. czyli 10.000 K.

N a z w a p a p i e r ó w	Jednostka giełdowa wynosi
A. Akcje banków. (Rubryka F' ceduły giełdowej.)	
Záložní úvěrní ústav v Hradci Králové (Zakładu kredytowego zaliczkowego w Hradcu Králové)	25 sztuk
První česká všeob. akc. společn. pro pojišťování na život (Pierwszego czeskiego powszechnego Towarzystwa akc. ubezpieczeń na życie)	25 „
První pražská zastavárna (Pierwszej praskiej Spółki zastawniczej)	5 sztuk
Pierwszego czeskiego powszechnego Banku kontrasekuracyjnego (První česká všeob. zajišť. banka)	25 sztuk
Sp. akc. banku kredyt. w Rózsahegy (Úvěrná banka úč. spol.)	25 „
B. Akcje przedsiębiorstw przewozowych. (Rubryka G ceduły giełd.)	
Elektr. drobná dráha Praha—Libeň—Vysočany (Kolejki elektr. Praga—Libeň—Wysoczany)	25 sztuk
Praskiej Spółki zeglugi parowej na Wełtawie i Łabie (Pražská spol. paropl. po Vltavě a Labi)	5 sztuk
Kolei lokalnej Postelberg—Laun (Akcje pierwszeństwa)	25 sztuk
Kolejki Königshof—Berun—Konieprus	25 „
Kolei lokalnej Strakonice—Blatna—Brzeznica (Akcje pierwszeństwa lit. A)	25 „
C. Akcje przedsiębiorstw przemysłowych. (Rubryka H ceduły giełd.)	
Akciová továrna na vyrábění umělých hnojiv a lučebnin v Kolíně (Fabryki akcyjnej wyrobu nawozu sztucznego i chemikaliów w Kolinie)	25 sztuk
Podolskiej fabryki cementu (Podolská cementárna)	25 „
Ceský akc. pivovar v Č. Budějovicích (Akc. czesk. brow. w Budziejowicach)	5 sztuk
Pierwszej czeskiej spółki akcyjnej fabryk wschodnich towarów cukrowych i czekolady w Królewskich Winogradach po K 200 (První česká akc. společnost továren na orient. cukrovinky a čokoládu na Kral. Vinohradech)	25 sztuk
Pierwszej czeskiej spółki akcyjnej rafinerii cukru (První česká spol. pro raf. cukru [Modrany])	25 „
Kolińskiej fabryki surogatów kawy, Przeds. akc. czesko-mor. stowarz. kupców (Kolinská továrna na kávové náhražky akciový podnik česko-moravského kupectva v Kolíně)	5 sztuk
Spółki akcyjnej praskiej budowy maszyn (dawniej Ruston) (Pražská strojnická spol. [df. Ruston])	25 sztuk
První česko-moravská továrna na stroje v Praze (Pierw. czesko-morawskiej fabryki maszyn w Pradze)	25 „
Akciová společnost „zámecký pivovar v Kolíně“ (Sp. akc. browaru zamkowego w Kolinie)	5 sztuk

Załącznik C,

podający warunki zawierania interesów na giełdzie tryesteńskiej pod względem jednostki giełdowej papierów wartościowych, notowanych na tej giełdzie, lecz nie notowanych także na giełdzie wiedeńskiej.

Uwaga wstępna. Dla papierów wartościowych, notowanych na giełdzie tryesteńskiej, a nie notowanych także na giełdzie wiedeńskiej, których nie objęto umieszczonym poniżej spisem, stanowi jednostkę giełdową kwota imienna 5000 zł. w. a. czyli 10.000 K.

N a z w a p a p i e r ó w .	Jednostka giełdowa wynosi:
A. Akcje banków.	
Banku adriatyckiego (Banca Adriatica)	25 sztuk
Banca commerciale Triestina (Banku komercyjnego tryesteńskiego)	10 sztuk
„ „ „ II. em. (Banku komercyjnego tryesteńskiego II. em.)	25 sztuk
Kroacko-slawońskiej krajowej centralnej Kasy oszczędności	25 „
Spółki akc. kroacko-slaw. Banku parcel. i koloniz.	25 „
Banku Marmarosch Blank & C. Bukareszt	10 sztuk
B. Akcje zakładów ubezpieczenia.	
Riunione Adriatica di Sicurtà	10 sztuk
Węg. Tow. kontrasek. „Panonia“	10 „
Pierwszej czeskiej powsz. Spółki akc. ubezpieczeń na życie (Prima Società gen. Boema di assicuraz. sulla vita)	25 sztuk
Pierwszej węg. pow. Spółki ubezpieczeń (Prima Società ungherese di Assicurazioni generali)	5 sztuk
C. Akcje przedsiębiorstw przewozowych i przemysłowych.	
Stabilimento tecnico Triestino	25 sztuk
„ „ „ (Akcje pierwszeństwa)	25 „
Stowarzyszenia akcyjnego „Tergesteo“	10 sztuk
Società Triestina Tramway (Spółki tramwajowej tryesteńskiej)	50 „
Krakowskiej Spółki tramwajowej	25 sztuk
Società anonima delle Piccole Ferrovie di Trieste (Spółki akcyjnej tryesteńskich kolejek) akcje zakład.	25 „
Società anonima delle Piccole Ferrovie di Trieste (Spółki akcyjnej tryesteńskich kolejek) akc. pierw.	25 „
Zjednoczonej austr. Sp. akc. żegl.	25 „
Filatoio meccanico di Aidussina (Sp. akc. przędzalni mech. w Hajduszynie)	25 „
Società Triestina per la Mondatura del Caffè (Tryesteńskiej Sp. akc. sortowania kawy)	25 „
Raffineria Triestina di Oli minerali (Tryesteńskiej rafinerii ol. miner.)	10 sztuk
Spremitura di Oli vegetali (Sp. akc. fabrykacji olejów roślinnych)	25 sztuk
Società anon. per l'utilizzazione delle forze idraul. d. Dalmazia (Sp. akc. dla wyzyskania sił wodnych Dalmacji)	25 „
Justificio Triestino (Sp. akc. tryesteńskiej przemysłu julowego)	25 „
Navigazione libera Triestina (Tryesteńskiej Sp. akc. wolnej żeglugi)	25 „
Società anonima Coloniale di Trieste (Sp. akc. kolonialnej)	25 „
detto akcje pierwszeństwa	25 „
Società Goriziana Trenovie	25 „
Sp. akc. dla destylacji i przem. chem. „Ampelea“ (Ampelea, soc. anon. di distillazione et industrie chimiche)	50 sztuk
Sp. akc. tryesteńskiej pralni parowej (Lavanderia a vapore Triestina — Soc. p. azioni)	25 sztuk

Oziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1911. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słowenskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1911** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za	4 K 20 h	Rocznik	1870 za	2 K 80 h	Rocznik	1891 za	6 K — h
"	1850 "	10 " 50 "	"	1871 "	4 " — "	"	1892 "	10 " — "
"	1851 "	2 " 60 "	"	1872 "	6 " 40 "	"	1893 "	6 " — "
"	1852 "	5 " 20 "	"	1873 "	6 " 60 "	"	1894 "	6 " — "
"	1853 "	6 " 30 "	"	1874 "	4 " 60 "	"	1895 "	7 " — "
"	1854 "	8 " 40 "	"	1875 "	4 " — "	"	1896 "	7 " — "
"	1855 "	4 " 70 "	"	1876 "	3 " — "	"	1897 "	15 " — "
"	1856 "	4 " 90 "	"	1877 "	2 " — "	"	1898 "	6 " — "
"	1857 "	5 " 70 "	"	1878 "	4 " 60 "	"	1899 "	10 " — "
"	1858 "	4 " 80 "	"	1879 "	4 " 60 "	"	1900 "	7 " — "
"	1859 "	4 " — "	"	1880 "	4 " 40 "	"	1901 "	6 " — "
"	1860 "	3 " 40 "	"	1881 "	4 " 40 "	"	1902 "	7 " 50 "
"	1861 "	3 " — "	"	1882 "	6 " — "	"	1903 "	9 " — "
"	1862 "	2 " 80 "	"	1883 "	5 " — "	"	1904 "	5 " — "
"	1863 "	2 " 80 "	"	1884 "	5 " — "	"	1905 "	6 " — "
"	1864 "	2 " 80 "	"	1885 "	3 " 60 "	"	1906 "	12 " — "
"	1865 "	4 " — "	"	1886 "	4 " 60 "	"	1907 "	13 " — "
"	1866 "	4 " 40 "	"	1887 "	5 " — "	"	1908 "	9 " — "
"	1867 "	4 " — "	"	1888 "	8 " 40 "	"	1909 "	8 " 50 "
"	1868 "	4 " — "	"	1889 "	6 " — "	"	1910 "	8 " 40 "
"	1869 "	6 " — "	"	1890 "	5 " 40 "			

Pojedyncze roczniki **wydan w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20°/₁₀, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25°/₁₀, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30°/₁₀.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginięły** lub doszły **w stanie wadliwym**, reklamować należy najpóźniej **w przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej **w przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVI. — Wydana i rozesłana dnia 21. lutego 1911.

Treść: № 35. Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Chybów do Strumienia.

35.

Dokument koncesyjny z dnia 10. lutego 1911

na kolej lokalną z Chybów do Strumienia.

Na podstawie Najwyższego upoważnienia udzielam w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami gminie miasta Strumień na jej prośbę koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu wązkotorowej kolei lokalnej od stacyi Chyby na linii c. k. kolei państwowych do Strumienia, a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w dalszym ciągu:

§ 1.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzysta koncesyonaryuszka z ulg, przewidzianych w artykułach VI. do XII. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesyonaryuszka ma obowiązek ukończenia budowy koncesyonowanej kolei najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, tudzież oddania gotowej kolei na użytek publiczny i utrzymywania jej w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, jakoteż wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi ma koncesyonaryuszka złożyć na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucyę tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyonowanej kolei nadaje się koncesyonaryuszce prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyzna się koncesyonaryuszce także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których urządzenie uznałby c. k. rząd za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

Przy budowie koncesyonowanej kolei i ruchu na niej stosować się winna koncesyonaryuszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, wreszcie

do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości. Pod względem ruchu będzie można o tyle odstąpić od zarządzeń dla bezpieczeństwa i przepisów co do ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu, a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość c. k. Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne. W tej mierze stosowane będą osobne przepisy ruchu, które wyda c. k. Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Transporty wojskowe muszą być przewożone po niższych cenach taryfowych. Pod względem zastosowania taryfy wojskowej do przewozu osób i rzeczy obowiązywać będą postanowienia, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych obowiązywać będą jednocześnie na austriackich kolejach państwowych.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i pospolitego ruszenia obu połów Monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych i do żandarmerji, a to nie tylko w podróżach na koszt skarbu państwa lecz także w podróżach służbowych na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana przystąpić do umowy, zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupu i utrzymywania w pogotowiu przyborów dla transportów wojskowych, oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy skutecznianiu większych transportów wojskowych, dalej do każdorazowo obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871, o przewozie chorych i rannych, przewożonych na rachunek skarbu wojskowego w postawie leżącej.

Przepis, który obowiązuje każdorazowo pod względem transportu wojskowego na kolejach żelaznych, tudzież każdorazowo obowiązujące przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny nabywają dla koncesyonaryuszki mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesyonowanej kolei. Przepisy rzeczono rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i nie będą ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, nabędą dla koncesyonaryuszki mocy obowiązującej z chwilą, w której urzędowo poda się je do jej wiadomości.

Zobowiązania te ciążyą na koncesyonaryuszce tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe ze względu na drugorzędny charakter tej linii oraz

ze względu na ułatwienia, udzielone skutkiem tego pod względem budowy, wyposażenia kolei i systemu ruchu.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana uwzględnić przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów c. i k. wojska, c. i k. marynarki wojennej i c. k. obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 6.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy analogicznie niższe stopy taryfowe, przepisane dla transportów wojskowych.

§ 7.

Nie wolno koncesyonaryuszce powierzać ruchu na koncesyonowanej kolei osobom trzecim, wyjąwszy w razie wyraźnego zezwolenia ze strony c. k. rządu.

C. k. rząd zastrzega sobie prawo objęcia każdej chwili ruchu na koncesyonowanej kolei i utrzymywania go aż do upływu okresu koncesyjnego na rachunek koncesyonaryuszki.

W przypadku takim winna koncesyonaryuszka zwracać c. k. rządowi koszta, rzeczywiście ponoszone z powodu utrzymywania tego ruchu.

Warunki utrzymywania tego ruchu unormowane będą zresztą w kontrakcie ruchu, który zawrze się z koncesyonaryuszka.

§ 8.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana postarać się o zaopatrzenie swoich funkcyonaryuszy na wypadek niezdolności do pracy i na starość, oraz o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do zakładu emerytalnego związku austriackich kolei lokalnych.

To zaopatrzenie należy tak przeprowadzić, by koncesyonaryuszka lub przedsiębiorstwo w jej miejsce wstępujące mieli obowiązek zgłaszać w zakładzie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych stałych funkcyonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcyonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy maszyn, palacze, konduktorzy, strażnicy lub postugacze stacyjni, przy odpowiednim ich zatrudnieniu, najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

§ 9.

Pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w artykule XXV. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, jest koncesyonaryuszka obowiązana dozwolić c. k. rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do przewozu między kolejami, już istniejącymi lub mającymi dopiero w przyszłości powstać, na których rząd ruch utrzymuje, w taki sposób, by c. k. rząd mógł, przy swobodnem ustanawianiu taryf, przeprowadzać lub kazać przeprowadzać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy współużywaną koleją lub jej częściami za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 10.

Nadaje się koncesyonaryuszce prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem c. k. rządu i pod warunkami, które on ustanowi, spółki akcyjnej, która ma wejść we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszki.

Koncesyonaryuszce nadaje się prawo wydania akcyi pierwszeństwa, idących pod względem oprocentowania i umorzenia przed akcyami zakładowymi, aż do kwoty, którą oznaczy c. k. rząd.

Dywidenda, należąca się akcyom pierwszeństwa, zanim dla akcyi zakładowych zaistnieje prawo do dywidendy, nie może być wyznaczona w wyższej kwocie jak 4 od sta, przyczem jednak dopłata z dochodów późniejszych lat nie powinna mieć miejsca.

Statut spółki oraz wzory akcyi, które będą wydane, podlegają zatwierdzeniu c. k. rządu.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego, jakoteż imiennego, podlega zatwierdzeniu c. k. rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, łącznie z kosztami zaopatrzenia się w park wozowy oraz na uposażenie rezerwy kapitałowej, oznaczonej przez c. k. rząd, z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, i straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych wydatków jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

Gdyby po wybudowaniu kolei miano jeszcze wystawić jakie nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, natenczas można doliczyć odnośnie kosztu do kapitału zakładowego, jeżeli c. k. rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych bu-

dowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez c. k. rząd.

§ 11.

C. k. rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesyonowanej kolei po jej ukończeniu i puszczeniu w ruch w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Celem oznaczenia ceny wykupna policzyć się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu, poprzedzających chwilę wykupna, strąci się z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczyć się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby wykupno nastąpić miało przed upływem unormowanego w § 1. czasowego uwolnienia od podatku, w takim razie obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu przedstawia w ciągu pozostałego okresu wolności od podatku rentę wykupna, która ma być wypłacana bez ściągnięcia podatku. Za czas po upływie wolności podatkowej oznacza się zarazem rentę wykupna w ten sposób, że od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią, policza się podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrąca go z dochodów. Do pozostałej reszty dolicza się ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma na przyszłość od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, dodatek w wysokości jednej dziesiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby wykupno nastąpić miało po upływie ustanowionego w § 1. czasowego uwolnienia od podatków, wówczas uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciążące na wykupionem przedsiębiorstwie kolejowem, oraz wszelkie inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie obliczyć należy także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896,

Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, należy doliczyć do przeciętnych czystych dochodów, w taki sposób obliczonych, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

4. Przeciętny dochód czysty, obliczony w myśl powyższych postanowień, płacić należy koncesyonaryuszce jako wynagrodzenie za wykupioną kolej przez pozostały czas trwania koncesyi w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak kolej miała być wykupioną przed upływem siódmego roku obrotowego lub gdyby średni dochód czysty, obliczony w myśl powyższych postanowień ustępów 1. do 3., bez uwzględnienia dodatku, przewidzianego w ustępach 2. i 3., nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, któraby się równała racie rocznej, potrzebnej na oprocentowanie po cztery od sta kapitału akcyjnego, zatwierdzonego przez c. k. rząd, i na umorzenie go w ciągu okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za wykupioną kolej, będzie polegało na tem, że państwo płacić będzie wymienioną wyżej kwotę ryczałtową w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku, i zwracać koncesyonaryuszce podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwo zastrzega sobie prawo zapłacenia w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, należnych koncesyonaryuszce w myśl postanowień punktów powyższych, kapitału, równającego się zdyskontowanej według stopy po cztery od sta na rok, licząc odsetki od odsetek, wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu, jak się samo przez się rozumie, dodatku, któryby w myśl postanowień ustępów 2. i 3. mieścił się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego, podług własnego wyboru, gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą w takim razie po kursie, jaki wyniknie jako kurs średni z porównania kursów pieniężnych obligacyi długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędowo na giełdzie wiedeńskiej w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego.

7. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia, oznaczonego pod l. 1. do 6., bez dalszej odpłaty wolna od ciężarów własność koncesyonowanej niniejszem kolei, tudzież jej używanie, a to ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy,

zapasy materiałów i zapasy kasowe, kolejnic dojazdowe, będące ewentualnie własnością koncesyonaryuszki, i jej przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby tych ostatnich nie użyto już stosownie do ich przeznaczenia za zezwoleniem c. k. rządu.

8. Postanowienie c. k. rządu, dotyczące się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmione będzie przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracyi najpóźniej do dnia 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracya ta będzie określać następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupienie następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna, i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź jako zaspokojenie pretensyi państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają również na państwo;
- c) wysokość ceny wykupna (l. 1. do 6.), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, a którą ewentualnie obliczy się tymczasowo z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania, przy równoczesnem podaniu terminu i miejsca płatności.

9. C. k. rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia jednocześnie z doręczeniem deklaracyi, tyczącej się wykupna, osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby począwszy od tej chwili nie zmieniono stanu majątku na szkodę państwa.

Od chwili deklaracyi, tyczącej się wykupienia, wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości przedmiotów majątkowych, w niej wymienionych, pozwolenia tego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

10. Koncesyonaryuszka jest obowiązana postarać się o to, aby c. k. rząd mógł w dniu, wyznaczonym na wykupienie, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątkowe, wymienione w deklaracyi wykupna.

Gdyby koncesyonaryuszka nie uczyniła zadość temu zobowiązaniu, będzie c. k. rząd miał prawo

nawet bez jej zezwolenia i bez interwencji sądowej objąć wymienione przedmioty majątkowe w fizyczne posiadanie.

Począwszy od chwili wykupienia, odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; od tej chwili przypadają więc wszystkie dochody z ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś idą wszystkie wydatki, połączone z ruchem.

Czyste dochody, jakie wynikną z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należności obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

11. C. k. rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji wykupna (l. 8.) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach majątkowych, przechodzących na państwo wskutek wykupienia.

Koncesjonaryuszka jest obowiązana oddać c. k. rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niej w tym celu jeszcze wymagano.

§ 12.

Trwanie koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl § 9., lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne oznacza się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

C. k. rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem powyższego czasu, jeżeli zajdą warunki, wymienione w § 16.

§ 13.

Gdy koncesya zgaśnie i od dnia jej zgaśnięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie koncesjonowanej kolei i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, koleje dojazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, będące ewentualnie własnością koncesjonaryuszki, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby nie użyto już tych ostatnich za zezwoleniem c. k. rządu stosownie do ich przeznaczenia.

§ 14.

Zarówno w razie zgaśnięcia niniejszej koncesyi jak i w razie wykupienia kolei (§ 11.), zatrzymuje koncesjonaryuszka na własność fundusz rezerwowy,

utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa, i ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki, wzniesione lub nabyte z własnego majątku, do których zbudowania lub nabycia c. k. rząd upoważnił koncesjonaryuszkę z tym wyraźnym dodatkiem, iż przedmioty te nie stanowią przynależności kolei.

§ 15.

C. k. rząd ma prawo przekonywania się, czy budowę kolei i jej urządzenia ruchu wykonano we wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie, tudzież prawo zarządzenia, aby wadom, zachodzącym w tym względzie, zapobieżono, względnie, aby je usunięto.

C. k. rząd ma także prawo wglądania w zarząd kolei za pośrednictwem wydelegowanego przez siebie funkcyjnariusza, a w szczególności prawo nadzorowania w sposób, jaki tylko uzna za stosowny, za pośrednictwem organów nadzorczych, które wydeleguje na koszt koncesjonaryuszki, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami.

W razie utworzenia spółki akcyjnej ma komisarz, ustanowiony przez c. k. rząd, także prawo bywania na posiedzeniach rady zawiadowczej lub innej reprezentacji, sprawującej zarząd spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za potrzebne, oraz prawo zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, które sprzeciwiałyby się ustawom, koncesyi lub statutowi spółki, względnie były dla publicznego dobra szkodliwe: w przypadku takim winien jednak komisarz przedstawić sprawę natychmiast c. k. Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która zapaść ma bezzwłocznie i mieć dla spółki moc obowiązującą.

§ 16.

C. k. rząd zastrzega sobie ponadto prawo tej treści, że gdyby, pomimo poprzedniego ostrzeżenia, dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniebdania jednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyi lub ustawami, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego. W szczególności można uznać koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego, jeżeli nie dopełniono zobowiązań względem ukończenia budowy i otwarcia ruchu, określonych § 2., o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

Głabiński wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24,
także w roku 1911. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słowenskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1911** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K.** Pojedyncze jego części można odbierać w miejscu lub otrzymywać bezpłatnie pocztą.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tamże także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty **rocznej**, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia pocztowego należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1870 za . . .	2 K 80 h	Rocznik	1891 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1907 " . . .	13 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1887 " . . .	5 " — "	"	1908 " . . .	9 " — "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "	"	1909 " . . .	8 " 50 "
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1889 " . . .	6 " — "	"	1910 " . . .	8 " 40 "
"	1869 " . . .	6 " — "	"	1890 " . . .	5 " 40 "	"		

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu można pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dostać wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte Nr. 24. nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione zostało uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVII: — Wydana i rozesłana dnia 26. lutego 1911.

Treść: (M 36—39.) 36. Obwieszczenie, dotyczące ustalenia „opłaty spożywczej“ za krajowe wyroby tytoniowe, będące przedmiotem przekroczeń skarbowych. — 37. Rozporządzenie, dotyczące upoważnienia kilku urzędów celnych do ekspedowania gładkich towarów jedwabnych. — 38. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia Ekspozytury celnej w Lechleiten na ekspozyturę letnią. — 39. Rozporządzenie, którem znosi się rozporządzenia, wydane z powodu pojawienia się cholery w Królestwie włoskiem, z dnia 28. września 1910, z dnia 7. października 1910 i z dnia 9. listopada 1910, dotyczące zakazu względnie ograniczenia dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów, oraz świeżych owoców i świeżych jarzyn z Królestwa włoskiego.

36.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 16. lutego 1911,

dotyczące ustalenia „opłaty spożywczej“ za krajowe wyroby tytoniowe, będące przedmiotem przekroczeń skarbowych.

Opłatę spożywczą, przypadającą od krajowych wyrobów tytoniowych, to jest tytoniu i fabrykatów tytoniowych wszelkiego rodzaju, która przy niektórych przekroczeniach przepisów o monopolu tytoniowym ma stanowić podstawę wymiaru kary, należy obliczać według wymiaru należności licencyjnej, przypadającej do zapłaty według obowiązującej każdorazowo taryfy celnej albo według osobnej ustawy, dotyczącej tej należności licencyjnej, za podobne grupy wyrobów tytoniowych, sprowadzanych z zagranicy, jako dodatek do cła wchodowego.

Meyer wlr.

37.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 18. lutego 1911,

dotyczące upoważnienia kilku urzędów celnych do ekspedowania gładkich towarów jedwabnych.

C. k. Urzędy celne główne w Pilźnie, Bielsku, Celowcu, Kufsteinie i Meranie zostają upoważnione do samodzielnego ocłania n. w. o. gładkich tkanin czystojedwabnych Nru 250 a i n. w. o. gładkich tkanin półjedwabnych Nru 256 a.

Weiskirchner wlr.

Meyer wlr.

38.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. lutego 1911,

dotyczące przekształcenia Ekspozytury celnej w Lechleiten na ekspozyturę letnią.

Działalność urzędową Ekspozytury w Lechleiten Urzędu celnego głównego w Reutte, wyposa-

żonej w upoważnienia urzędu celnego pobocznego II. klasy, ogranicza się na przyszłość na czas od dnia 1. maja do końca października każdego roku.

Meyer wlr.

39.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu, skarbu i rolnictwa z dnia 25. lutego 1911,

którem znosi się rozporządzenia, wydane z powodu pojawienia się cholery w Królestwie włoskiem, z dnia 28. września 1910, Dz. u. p. 172, z dnia 7. października 1910, Dz. u. p. Nr. 177; i z dnia 9. listopada 1910, Dz. u. p. Nr. 200, dotyczące zakazu względnie ograniczenia dowozu i przewozu

niektórych towarów i przedmiotów, oraz świeżych owoców i świeżych jarzyn z Królestwa włoskiego.

Wskutek wygaśnięcia cholery w Królestwie włoskiem znosi się w porozumieniu z Rządem królewsko - węgierskim rozporządzenia z dnia 28. września 1910, Dz. u. p. 172, i z dnia 9. listopada 1910, Dz. u. p. Nr. 200, dotyczące zakazu względnie ograniczenia dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów z miasta Rzymu i prowincji Bari, Foggia, Neapol, Caserta, Avellino i Salerno w Królestwie włoskiem, oraz rozporządzenie z dnia 7. października 1910, Dz. u. p. Nr. 177, dotyczące dowozu i przewozu świeżych owoców i świeżych jarzyn z Królestwa włoskiego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Weiskirchner wlr.

Wickenburg wlr.

Meyer wlr.

Widmann wlr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVIII. — Wydana i rozesłana dnia 3. marca 1911.

Treść: № 40. Rozporządzenie, dotyczące uzupełnienia przepisów o służbie wojskowej, część I.

40.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 24. lutego 1911,

dotyczące uzupełnienia przepisów o służbie wojskowej, część I.

Ministerstwo obrony krajowej zarządza w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny uzupełnienie przepisów o służbie wojskowej, część I., ogłoszonych w wyciągu rozporządzeniem z dnia

15. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 45, a to w § 69. w sposób następujący:

Punkt 3., jako ustęp drugi:

W podaniach, o których ma się rozstrzygać przy asenterunku, należy wymienić prócz oddziału broni wojska także oddział broni obrony krajowej, obrany na wypadek przydzielenia do obrony krajowej (§ 130 : 1).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wkr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIX. — Wydana i rozesłana dnia 11. marca 1911.

Treść: (№ 41—43.) 41. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia okręgu rozkładu podatku zarobkowego dla obszaru nowo utworzonego Starostwa w Oświęcimiu w Galicyi. — 42. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia okręgu rozkładu podatku zarobkowego dla obszaru nowo utworzonego Starostwa w Skolem w Galicyi. — 43. Rozporządzenie, dotyczące uregulowania służby policyjnej w Zadarze.

41.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 26. lutego 1911,

dotyczące utworzenia okręgu rozkładu podatku zarobkowego dla obszaru nowo utworzonego Starostwa w Oświęcimiu w Galicyi.

Dla obszaru nowo utworzonego Starostwa w Oświęcimiu w Galicyi (obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 31. maja 1910, Dz. u. p. Nr. 110) tworzy się na zasadzie §§ 13.

i 16. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, począwszy od okresu rozkładu 1912/1913, okrąg rozkładu dla III. i IV. klasy podatku zarobkowego i ustala liczbę członków komisji dla tych spółek podatkowych na 4 dla każdej.

W ślad za tem należy uzupełnić spis okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego, ogłoszony reskryptem Ministerstwa skarbu z dnia 24. kwietnia 1897, Dz. u. p. Nr. 117, w następujący sposób:

(Strona 915. XLVI. części Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 11. maja 1897.)

Numer okręgu	Okręgi rozkładu	Siedziby komisji	Ilość członków dla spółek podatkowych	
			III.	IV.
dla spółek podatkowych III. i IV. klasy			klasy	
19 a	Powiat polityczny Oświęcim	Starostwo Oświęcim	4	4

Meyer wh.

42.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu
z dnia 2. marca 1911,**

dotyczące utworzenia okręgu rozkładu podatku zarobkowego dla obszaru nowo utworzonego Starostwa w Skolem w Galicyi.

Dla obszaru nowo utworzonego Starostwa w Skolem w Galicyi (obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 13. listopada 1910, Dz. u. p. Nr. 204) tworzy się na zasadzie §§ 13.

i 16. ustawy z dnia 25. października 1896. Dz. u. p. Nr. 220, począwszy od okresu rozkładu 1912/1913, okrąg rozkładu dla III. i IV. klasy podatku zarobkowego i ustala liczbę członków komisji dla tych spółek podatkowych na 4 dla każdej.

W ślad za tem należy uzupełnić spis okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego, ogłoszony reskryptem Ministerstwa skarbu z dnia 24. kwietnia 1897, Dz. u. p. Nr. 117, w następujący sposób:

(Strona 913. XLVI. części Dziennika ustaw państwa, wydanej dni 11. maja 1897.)

Numer okręgu	Okręgi rozkładu	Siedziby komisji	Ilość członków dla spółek podatkowych	
			III.	IV.
dla spółek podatkowych III. i IV. klasy			klasy	
45 a	Powiat polityczny Skole	Starostwo Skole	4	4

Meyer wtr.

43.**Rozporządzenie Ministerstwa
spraw wewnętrznych z dnia
8. marca 1911,**

dotyczące uregulowania służby policyjnej w Zadarze.

§ 1.

Na podstawie Najwyższego postanowienia z dnia 6. marca 1911 przeznacza się Starostwo w Zadarze do pełnienia czynności policyi miejscowej, przekazanych organowi rządowemu ustawą krajową dla Królestwa Dalmacyi z dnia 9. lipca 1910, Dz. u. i r. kr. Nr. 26, a mianowicie:

1. Pieczy nad bezpieczeństwem osób i mienia,
2. pieczy nad bezpieczeństwem i łatwością ruchu ulicznego w znaczeniu, określonym w punkcie 1,

3. policyi nad czeladzią i robotnikami oraz wykonywania regulaminu dla sług,

4. policyi obyczajowej,

i to w tym obszarze gminy Zadaru, który obejmuje główne miasto Zadar ze Stani (Boschetto, Ceraria, Stani), części Barcagno, Bellafusa i Torrette z miejscowości Boccagnazzo oraz miejscowość Borgo Erizzo.

§ 2.

Do pomocy i sprawowania policyjnej służby wykonawczej w wspomnianym obszarze przydzielili się Starostwu agentów policyjnych i umundurowaną straż bezpieczeństwa.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Wickenburg wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XX. — Wydana i rozesłana dnia 22. marca 1911.

Treść: № 44. Obwieszczenie, podające spis szlaków kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890, dotycząca obrotu towarów na kolejach żelaznych.

44.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 14. marca 1911,

podające spis szlaków kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890, Dz. u. p. Nr. 186 z r. 1892, dotycząca obrotu towarów na kolejach żelaznych.

Spis szlaków kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890, Dz. u. p. Nr. 186 z r. 1892, dotycząca obrotu towarów na kolejach żelaznych, opiewać ma z uwzględnieniem zmian i uzupełnień, które zaszyły od obwieszczenia z dnia 4. marca 1910, Dz. u. p. Nr. 47, jak następuje:

Spis szlaków kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa, dotycząca obrotu towarów na kolejach żelaznych.

Austro-Węgry.

I. Królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa.

(Łącznic z Liechtensteinem)

A. Wszystkie linie, utrzymywane w ruchu przez poniżej wymienione zarządy kolejowe i spółki, mające siedzibę w Austrii lub na Węgrzech.

1. C. k. austriackie koleje państwowe wraz z częścią linii z Feldkirch do Buchs, leżącej na obszarze księstwa Liechtenstein; z wyłączeniem zaś:

a) następujących dalmatyńskich linii c. k. austriackich kolei państwowych:

- α) Splet—Sivericz—Knin,
- β) Perkowicz Slivno—Szybenik,
- γ) Splet—Sinj;

b) kolei lokalnej, wązkotorowej Unzmarkt—Mauterdorf (kolei nadmurańskiej).

2. Kolej lokalna Aujezd-Luhaczowice—Luhaczowice.

3. Kolej lokalna Auspitz.

4. Kolej uściecko-cieplicka.

5. Kolej lokalna Berno—Lösch.

6. Kolej busztiehradzka.

7. Kolej lokalna Frydland—Bilá.

8. Frydlandzkie koleje powiatowe, do których należą koleje lokalne:

Frydland—granica państwa koło Hermsdorf;

Frydland—granica państwa koło Heinersdorf (przestrzeń do Heinersdorf n. T.), oraz

Raspenau—Weissbach.

9. Koleje elektryczne w Jabłońcu.

10. Kolej koszycko-bogumińska (linie utrzymywane w ruchu na obszarze austriackim).

11. Morawsko-śląska Spółka akcyjna kolei lokalnych (kolej lokalna Hruszów—Polska Ostrawa).

12. Kolej lokalna nowoiczyńska.

13. Kolej lokalna Nezamislice—Morkowice.

14. Dolno-austriackie koleje krajowe, do których należą linie: Gänserndorf—Mistelbach; Gmünd—Litschau—Heidenreichstein i Gmünd—Gross-Gerungs; Korneuburg—Ernstbrunn—Hohenau i Dobermannsdorf—Poysdorf; Neunkirchen K. I.—Willendorf; Retz—Drosendorf; St. Pölten—Kirch-

berg n. P. — Mank — Mariazell — Gusswerk wraz z odgałęzieniem Ober - Grafendorf — Ruprechtshofen; Siebenbrunn — Leopoldsdorf — Engelhartstetten z odgałęzieniem Breitstetten — Orth; Zistersdorf — Dobermannsdorf.

15. Kolej lokalna Przywóz — Morawska Ostrawa — Witkowiec.

16. Salcburska Spółka kolejowa i tramwajowa, z wyłączeniem linii

c) kolejka gminy miasta Salcburga (elektryczna).

17. Kolej lokalna w Kameralnych Dobrach Solnych.

18. Kolej nadstejrska.

19. Spółka kolei południowej (linie utrzymywane w ruchu na obszarze austriackim), z wyłączeniem kolei lokalnych:

d) Bruneck — Sand w T. (kolei elektrycznej),

e) Grobclno — Rohitsch (kolei lokalnej rohitschafskiej),

f) Kapfenberg — Seebach — Au,

g) Kühnsdorf — Eisenkappel,

h) Mödling — Hinterbrühl pod Wiedniem (elektrycznej),

i) Pöltschach — Gonobitz,

k) Preding — Wieselsdorf — Stainz,

l) kolei rittenńskiej (kolei lokalnej Bozen — Klobenstein),

m) kolei überetscherskiej (kolei lokalnej Bozen — Kaltern), oraz kolejki elektrycznej Kaltern — Mendel (kolei mendelskiej),

n) kolei virglańskiej (elektrycznej kolei linowej z Bozen na Virgl — Warte),

o) Windisch-Feistritz D. k. p. — Miasto Windisch-Feistritz.

20. Kolej lokalna Stauding — Stramberg.

21. Kolej Wiedeń — Aspang, z wyłączeniem:

p) przestrzeni kolei zębatej na Schneeberg z Puchberg na Hochschneeberg.

22. Przestrzenie c. k. austriackich kolei państwowych, utrzymywane w ruchu przez król. węgierskie koleje państwowe, a mianowicie od Ławocznego do granicy węgierskiej, od Fehring do granicy węgierskiej, od Sianek do granicy węgierskiej, tudzież od Marchegg do granicy węgierskiej, nakoniec co do kolei Wiedeń — Pottendorf — Wiener-Neustadt, utrzymywanej w ruchu przez Spółkę kolei południowej, przestrzeń od Ebenfurt do granicy węgierskiej, na której Spółka kolejowa Győr — Szopron — Ebenfurt¹⁾ utrzymuje ruch.

¹⁾ Spółka kolejowa: Raab — Ödenburg — Ebenfurt.

B. Przestrzenie kolejowe, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

I. Zarządy włoskie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez włoskie koleje państwowe od granicy włosko-austriackiej:

23. pod Korminem do Kormina.

24. pod Pontebą do Pontafel w kierunku z Włoch.

25. pod Peri do Ala.

Przestrzeń, utrzymywana w ruchu przez włoską Spółkę kolejową „Società Veneta per costruzione ed esercizio di ferrovie secondarie italiane“, od granicy włosko-austriackiej:

26. pod Cervignano do Cervignano.

II. Zarządy niemieckie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez królewskie bawarskie koleje państwowe od granicy niemiecko-austriackiej:

27. pod Kiefersfelden do Kufsteinu.

28. pod Solnogradem do Solnogradu.

29. pod Waldsassen do Chebu.

30. pod Schirnding do Chebu.

31. pod Asch do Chebu.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez królewskie saskie koleje państwowe od granicy niemiecko-austriackiej:

32. pod Brambach do Chebu.

33. pod Bärenstein do Weipert.

34. pod Markersdorf do Hermsdorf w B.

35. pod Moldawą do Moldawy.

36. pod Schöna do Podmokiel.

37. pod Schöna do Dzieczyna.

38. pod Neusalza-Spremberg do granicy austriacko-niemieckiej pod Taubenheim.

39. pod Alt- i Neu-Gersdorf do granicy austriacko-niemieckiej pod Ebersbach.

40. pod Seiffhennersdorf do Warnsdorf.

41. pod Gross-Schöna do Warnsdorf.

42. pod Żytawą do Liberca.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez królewskie pruskie koleje państwowe od granicy niemiecko-austriackiej:

43. pod Heinersdorf n. T. do Heinersdorf n. T.

44. pod Grünthal do Grünthal.

45. pod Neusorge do Halbstadt.

46. pod Karniowem do Karniowa.

47. pod Opawą do Opawy.

48. pod Boguminem do Bogumina.

49. pod Goczalkowicami do Dziezic.

50. pod Nowym Berunem do Oświęcimsa.

51. pod Plitsch do Opawy.

III. Zarządy rosyjskie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarząd rosyjskich kolei południowo-zachodnich w kierunku z Rosyi, od granicy rosyjsko-austriackiej:

52. pod Radziwiłłowem do Brodów.
53. pod Wołoczyskami do Podwołoczysk.
54. do Nowosielicy austriackiej.

IV. Zarządy rumuńskie.

Przestrzeń, utrzymywana w ruchu przez królewskie rumuńskie koleje państwowe w kierunku z Rumunii, od granicy rumuńsko-austriackiej:

55. pod Ickanami do Ickan.

C. Przestrzenie kolejowe, utrzymywane w ruchu przez bośniacko-hercegowińskie koleje państwowe.

56. Metković — granica kraju pod Gabelą.
57. Gravosa (Gruż) — granica kraju pod Uskoplje.
58. Granica kraju pod Glavska — granica kraju pod Nagumanac.
59. Granica kraju pod Igalo — Zelenika.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych przez zarządy austriackie w ruchu za granicą, porównaj: Niemcy, l. 104 do 121 włącznie.

Włochy, l. 21, 22.

Rumunia, l. 3.

Rosya, l. 42, 43, 44, 45.

Szwajcarya, l. 29, 30.

II. Węgry.

A. Wszystkie linie, utrzymywane w ruchu przez wymienione poniżej zarządy kolejowe i spółki, mające siedzibę na Węgrzech lub w Austrii.

1. Królewsko-węgierskie koleje państwowe, tudzież koleje lokalne i linie innych kolei, na których one ruch utrzymują, z wyjątkiem:

- wązkotorowej linii Strzygoń-Brzeźnica — Szczawnica węgierska¹⁾,
- normalnotorowej kolei lokalnej Soroksar — Sw. Wawrzyniec i
- wązkotorowej kolei lokalnej taraczańskiej.

2. Spółka kolei południowej (linie utrzymywane w ruchu na obszarze węgierskim) łącznie z kolejami lokalnymi, utrzymywanymi przez nią w ruchu.

3. Kolej koszycko-bogumińska (linie utrzymywane w ruchu na obszarze węgierskim) łącznie z kolejami lokalnymi i liniami innych kolei, utrzymywanymi w ruchu przez nią, z wyłączeniem:

¹⁾ Gran-Bresnitz—Schemnitz.

wązkotorowej przestrzeni Hnilec—Smolnik¹⁾ kolei lokalnej nadhnileckiej,

normalnotorowej odnogi Tarpatak — Tatra-Lomnicz, i

kolei zębatej ze Szczyrby do Szczyrbskiego Jeziora.²⁾

4. Spółka kolei Raba—Szopron—Ebenfurt³⁾ i kolej lokalna we Fertövidék, utrzymywana przez nią w ruchu.

5. Połączone koleje żelazne aradzka i esanadzka, z wyłączeniem:

wązkotorowej kolei lokalnej Borossebes—Menyháza i pierwszej wązkotorowej kolei rolniczej w Alföld.

6. Kolej żelazna w dolinie Szamoszy i kolej lokalna Zsibó—Nagybánya, na której pierwsza utrzymuje ruch, tudzież przestrzeń Bethlen — Óradna kolei lokalnej Naszódvidék.

7. Kolej żelazna Mohacz—Pięciokościoly.⁴⁾

8. Kolej sławońska w dolinie Drawy.

9. Budapeszteńskie koleje lokalne i linia Haraszt—Ráczkeve, utrzymywana przez nie w ruchu.

10. Przestrzenie królewsko-węgierskich kolei państwowych, utrzymywane w ruchu przez c. k. austriackie koleje państwowe, a mianowicie z Mezö-Laborecz do granicy austriackiej, z Körösmezö do granicy austriackiej, część kolei koszycko-bogumińskiej z Orłowa do granicy austriackiej, część kolei lokalnej Holics—Hodonin z Holics do granicy austriackiej i część węgierskiej północno-zachodniej kolei lokalnej z Kuti do granicy austriackiej, zostającej zresztą pod zarządem królewsko-węgierskich kolei państwowych.

11. Przestrzenie królewsko-węgierskich kolei państwowych, utrzymywane w ruchu przez c. k. austriackie koleje państwowe, a mianowicie z Hölak-Trenczyna-Cieplic⁵⁾ do granicy austriackiej przy Jarze Vlara, z Bruck-Királyhida⁶⁾ do granicy austriackiej i ze Skalic⁷⁾ do granicy austriackiej.

¹⁾ Gölniczhányá — Schmölnitz.

²⁾ Csorba—Csorbató.

³⁾ Kolej Raab—Ödenburg—Ebenfurt.

⁴⁾ Mohács—Pécs.

⁵⁾ Hölak-Trencsén-Teplitz.

⁶⁾ Bruck n. L. (Bruck-Königsbrücke).

⁷⁾ Szakolecza.

B. Przestrzenie kolejowe, utrzymywane w ruchu wspólnie z zarządami zagranicznymi.**Zarządy rumuńskie:**

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez królewskie rumuńskie koleje państwowe w kierunku z Rumunii, od granicy węgiersko-rumuńskiej:

12. pod Verciorova do Orsowy,
13. pod Riul Vadului do Verestorony,
14. pod Gyimes do Gyimes.

Uwaga. Co do przestrzeni, utrzymywanych przez zarządy węgierskie w ruchu za granicą, porównaj:

- Rumunia, l. 4, 5, 6.
Serbia, l. 2.

III. Bośnia-Hercegowina.

1. C. i k. kolej wojskowa Banjaluka—Doberlin.

2. Bośniacko-hercegowińskie koleje krajowe łącznie z elektryczną koleją miejską w Sarajewie, na której one utrzymują ruch.

Uwaga. Co do przestrzeni kolejowych, utrzymywanych w ruchu w Austrii przez bośniacko-hercegowińskie koleje krajowe, porównaj:

- Austria, l. 56, 57, 58, 59.

Niemcy.**A. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy niemieckie.****I. Koleje państwowe i zostające w zarządzie państwowym.**

1. Koleje państwowe w Alzacy i Lotaryngii.
2. Kolej żelazna wojskowa.

3. Królewsko-pruskie koleje państwowe łącznie z kolejami państwowymi Wielkiego księstwa heskiego, wspólnie z nimi w ruchu utrzymywanymi, i łącznie z połączeniem promem parowym przez morze Bałtyckie między Sassnitz i Trelleborg, tudzież koleje prywatne, zostające w pruskim zarządzie państwowym, z wyjątkiem:

górnosląskich odnóg wążkotorowych;

— co do połączenia promem parowym zobacz B, VII, 139.

4. Królewskie bawarskie koleje państwowe wraz z utrzymywanymi przez nie w ruchu kolejami lokalnymi Augsburg—Haunstetten, Lam—Kötzting i Röthenbach p. L.—Weiler, z wyjątkiem jednak kolei lokalnych:

- a) Augsburg—Göggingen—Pfersee;
- b) kolei lokalnej augsburskiej;
- c) Berchtesgaden—Königssee.

5. Królewsko-saskie koleje państwowe.

6. Królewsko-wirtemberskie koleje państwowe.

7. Koleje państwowe w Wielkim Księstwie badenckim i koleje prywatne, zostające w administracji państwowej.

8. Koleje państwowe w Wielkim Księstwie meklenburskim wraz z połączeniem promem parowym przez morze Bałtyckie między Warnemünde i Gjedser; co do połączenia tym promem zobacz B VI, 138.

9. Koleje państwowe w Wielkim Księstwie oldenburskim.

II. Koleje prywatne we własnym zarządzie.

10. Kolej poboczna Achern—Ottenhöfen.

11. Kolej z Altony do Kaltkirchen.

12. Koleje poboczne, utrzymywane w ruchu przez badenckie koleje lokalne (spółkę akcyjną):

- a) Bruchsal—Ubstadt— $\frac{\text{Hilsbach}}{\text{Menzingen}}$;
- b) Bühl—Oberbühlerthal (kolej bühlerthalska);
- c) Karlsruhe—Ettlingen— $\frac{\text{Herrenalb}}{\text{Pforzheim}}$ (kolej albo-thalska);
- d) Neckarbischofsheim—Hüffenhardt;
- e) Wiesloch— $\frac{\text{Meckesheim}}{\text{Waldangeloch}}$.

13. Bawarskie koleje lokalne, utrzymywane w ruchu przez Spółkę akcyjną kolei lokalnych w Monachium:

- a) Bad Aibling—Feilnbach;
- b) Fürth—Zirndorf—Cadolzburg;
- c) Markt Oberdorf—Füssen;
- d) Monachium—Wolfrathshausen—Bichl;
- e) Murnau—Oberammergau;
- f) Sonthofen—Oberstdorf;
- g) Stadtamhof—Donaustauf—Wörth;
- h) Türkheim—Wörishofen.

14. Kolej obwodowa bentheimska.

15. Kolej poboczna Biberach—Oberharmersbach.

16. Kolej miejska w Brandenburgu.

17. Kolej krajowa brunświcka.

18. Kolej Brunświk—Schöning.

19. Kolej hroeltalska.

20. Kolej brohltalska.

21. Kolej Butzbach—Licher.

22. Koleje obwodowe z Kolonii do Bonn.

23. Kolej krefeldska.

24. Kolej kronberska.

25. Kolej Dahme—Uckro.

26. Kolej lokalna Deggendorf-Metten.

27. Kolej Dessau-Wörlitz.

28. Kolej Diedenhofen—Mondorf.

29. Kolej Eisern—Siegen.

30. Kolej Elmshorn—Barmstedt—Oldeslo.

31. Kolej poboczna Erstein—Oberehnheim—Ottrott.
32. Kolej Eutin—Lubeka.
33. Kolej łącząca frankfurcka (Frankfurt n. M.).
34. Kolej Freier Grund.
35. Kolej Georgs-Marienhütte.
36. Kolej Gera—Meuselwitz—Wuitz.
37. Kolej Gernrode—Harzgerode.
38. Kolej lokalna Gotteszell—Viechtach.
39. Kolej Greifswald—Grimmen.
40. Kolej Halberstadt—Blankenburg.
41. Kolej poboczna Haltingen—Kandern.
42. Kolej obwodowa Hildesheim—Pein.
43. Kolej hoyańska (Hoya—Eystrup).
44. Kolej lokalna Kahl—Schoellkrippen.
45. Kolej kaysersberska wraz z koleją Colmar—Winzenheim.
46. Kolej kerkerbachska.
47. Kolej Królewiec—Cranz.
48. Kolej wązkotorowa obwodu Altena.
49. Kolej obwodowa Eckernförde—Kappeln.
50. Koleje poboczne obwodu Bergheim.
51. Kolej Kremmen—Neu-Ruppin—Wittstock.
52. Kolej poboczna Krozingen—Staufen—Sulzburg.
53. Kolej drogowa w Lahr.
54. Kolej łużycka (Rauscha—Freiwaldau; Muskau—Teuplitz—Sommerfeld; Hansdorf—Priebus).
55. Kolej lignicko-rawicka.
56. Kolej Löwenberg—Lindow—Rheinsberg.
57. Kolej lubecko-bücheńska.
58. Kolej Ludwika (Norymberga—Fürth).
59. Kolej poboczna Meckenbeuren—Tettang.
60. Kolej meklenburska Fryderyka Wilhelma.
61. Kolej Meppen—Haselünn.
62. Kolej poboczna Möckmühl—Dörzbach.
63. Kolej Mödrath—Liblar—Brühl.
64. Kolej Mosbach—Mudau.
65. Kolej Mühlhausen—Ebeleben.
66. Kolej Nauendorf—Gerlebogk.
67. Kolej z Nowego Brandenburga do Frydlandu.
68. Kolej neuhaldenslebeńska.
69. Kolej Neustadt—Gogolin.
70. Kolej dolno-łużycka.
71. Kolej Nordhausen—Wernigerode.
72. Kolej poboczna Oberschefflenz—Billigheim.
73. Kolej Oschersleben—Schöning.
74. Kolej Ostrowice—Wasserleben.
75. Kolej Paulinenaue—Neu-Ruppin.
76. Kolej Pień—Ilsted.
77. Kolej prignicka.
78. Kolej Reinickendorf—Liebenwalde—Gross-Schönebeck.
79. Kolej lokalna Ren—Ettenheimmünster.
80. Kolej Rhene—Diemeltal (Bredelar—Mar-tenberg).
81. Kolej Rinteln—Stadthagen.
82. Kolej poboczna Rosheim—St. Nabor.
83. Kolej obwodowa rupińska.
84. Kolej lokalna Schafflach—Gmund—Tegernsee.
85. Kolej Stendal—Tangermünd.
86. Kolej Stralsund—Tribsee.
87. Koleje drogowe sztrassburskie.
88. Koleje poboczne, na których utrzymuje ruch Spółka kolejowa południowo-niemiecka:
- a) Frei - Weinheim — Jugenheim — Partenheim (kolej selztalska);
- b) Hetzbach — Beerfelden;
- c) Hüfingen — Furtwangen (kolej bregtalska);
- d) Mannheim — Weinheim — Heidelberg — Mannheim wraz z odnogą Mannheim-Käferthal—Heddesheim w Baden;
- e) Osthofen—Westhofen;
- f) Reinheim—Reichelsheim;
- g) Riegel — ^{Breisach} ~~—~~ ^{Gottenheim} (kolej kaiserstuhlska);
- h) Sprendlingen—Fürfeld;
- i) Wormacya—Offstein i
- k) Zell—Todtnau.
89. Kolej południowo-harzka.
90. Kolej w lesie teuloburskim.
91. Linie, utrzymywane w ruchu przez zarząd turyngskich kolei pobocznych:
- a) Arnstadt—Ichtshausen;
- b) Esperstedt—Oldisleben;
- c) Greussen—Ebeleben—Keula;
- d) Hohenebra—Ebeleben;
- e) Ilmenau—Grossbreitenbach;
- f) Weimar—Berka—Blankenhain;
- g) Weimar—Rastenberg;
- h) Wutha—Ruhla.
92. Kolej lokalna w Trossing.
93. Kolej Vorwohle—Emmertal.
94. Kolej krajowa westfalska.
95. Kolej Wittenberge—Perleberg.
96. Koleje poboczne, utrzymywane w ruchu przez dyrekcję wirtensberskiej Spółki kolejowej:
- a) Amstetten—Gerstetten;
- b) Amstetten—Laichingen;
- c) Ebingen—Onstmettingen;
- d) Gaildorf—Untergröningen;
- e) Jagstfeld—Neuenstadt (Kocher);
- f) Nürtingen—Neuffen;
- g) Vaihingen-Sersheim—Enzweihingen.

97. Koleje poboczne, wirtemburskie:

- a) Aalen—Ballmertshofen—Dillingen (kolej härtsfeldzka);
- b) Kolej filderska;
- c) Korntal—Weissach (kolej Strohgäu);
- d) Reutlingen—Gönningen.

98. Kolej Zschipkau—Finstertal.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez niemieckie zarządy kolei żelaznych lub na wspólnie z nimi.

I. Zarządy rosyjskie.

99. Przestrzeń od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Eydkunami do Eydkun, utrzymywana w ruchu przez koleje północno-zachodnie.

100. Przestrzeń od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Prostkowem do Prostkowa, utrzymywana w ruchu przez koleje nadwiślańskie.

101. Przestrzeń od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Illowem do Illowa, utrzymywana w ruchu przez koleje nadwiślańskie.

102. Przestrzeń od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Skalmierzycami do Skalmierzyc, utrzymywana w ruchu przez kolej warszawsko-wiedeńską.

103. Przestrzeń od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Herbami do Pruskich Herb, utrzymywana w ruchu przez kolej Herby—Częstochowa.

II. Zarządy austriackie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez c. k. austriackie koleje państwowe, od granicy austriacko-niemieckiej:

- 104. pod Mysłowicami do Mysłowic.
- 105. pod Hengersdorf do Ziegenhals.
- 106. pod Mikułowicami do Ziegenhals.
- 107. pod Heinersdorf do Heinersdorf (na górnym Śląsku).
- 108. pod Johanngeorgenstadt do Johanngeorgenstadt.
- 109. pod Adorf do Adorf.
- 110. pod Furth w W. do Furth w W.
- 110 a. pod Haidmühle do Haidmühle,
- 111. pod Passawą do Passawy.
- 112. pod Brumowem do Simbach.
- 113. pod Lochau do Lindau.
- 114. pod Hladkowem do Mittelwalde.
- 115. pod Mittelsteine do Mittelsteine.
- 116. pod Libawą do Libawy.
- 117. pod Seidenberg do Seidenberg.
- 118. pod Ebersbach do Ebersbach.
- 119. pod Sebnicami do Sebnie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez kolej busztiehradzką, od granicy austriacko-niemieckiej:

- 120. pod Reitzenhain do Reitzenhain.
- 121. pod Klingenthal do Klingenthal.

III. Zarządy szwajcarskie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez szwajcarskie koleje związkowe, od granicy szwajcarsko-niemieckiej:

- 122. pod Konstancją do Konstancji.
- 123. pod Rielasingen do Singen.
- 124. pod Waldshut do Waldshut.
- 125. pod Lottstetten do granicy niemiecko-szwajcarskiej pod Altenburg-Rheinau.
- 126. Przestrzeń, utrzymywana w ruchu przez koleje państwowe alzacko-lotaryngskie wspólnie z koleją Pruntrut—Bonfol, od granicy szwajcarsko-niemieckiej pod Pfetterhausen do Pfetterhausen.

IV. Zarządy francuskie.

Przestrzenie, należące do alzacko-lotaryngskich kolei państwowych, utrzymywane w ruchu wspólnie z francuską koleją wschodnią, od granicy francusko-niemieckiej:

- 127. pod Altmünsterol do Altmünsterol.
- 128. pod Avricourt do Deutsch-Avricourt.
- 129. pod Chambrey do Chambrey.
- 130. pod Novéant do Novéant.
- 131. pod Amanweiler do Amanweiler.
- 132. pod Fentsch do Fentsch.

V. Zarządy niderlandzkie.

133. Przestrzeń od granicy niderlandzko-niemieckiej pod Gennep do Wesel, utrzymywana w ruchu przez kolej północno-brabancko-niemiecką.

134. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez Spółkę ruchu niderlandzkich kolei państwowych, od granicy niderlandzko-niemieckiej:

- a) pod Elten do Welle;
- b) pod Herzogenrath do Herzogenrath;
- c) pod Akwizgranem do Akwizgranu ¹⁾;
- d) pod Dalheim do Dalheim ²⁾;
- e) pod Gronau do Gronau ¹⁾.

¹⁾ Spółka ruchu niderlandzkich kolei państwowych zajmuje się tylko służbą pociągową w obu kierunkach.

²⁾ Spółka ruchu niderlandzkich kolei państwowych załatwia na tej przestrzeni tylko służbę pociągową w kierunku z Niderlandów do Niemiec i odwrotnie; pruska kolej państwowa załatwia ją na niderlandzkiej przestrzeni pod Dalheim do Vlodrop (Spis: Niderlandy B 10) w kierunku od Dalheim do Niderlandów.

135. Przestrzeń od granicy niderlandzko-niemieckiej pod Elten do Emmerich, utrzymywana w ruchu przez Spółkę ruchu niderlandzkich kolei państwowych na wspólnie z holenderską Spółką kolejową.

136. Przestrzeń od granicy niderlandzko-niemieckiej pod Gildehaus do Salzbergen, utrzymywana w ruchu przez holenderską Spółkę kolejową wspólnie z Spółką ruchu niderlandzkich kolei państwowych.

137. Przestrzeń od granicy niderlandzko-niemieckiej pod Alstätte do Ahaus, utrzymywana w ruchu przez holenderską Spółkę kolejową

VI. Zarządy duńskie.

138. Połączenie promem parowym Warnemünde—Gjedser, utrzymywane w ruchu przez duńskie koleje państwowe na wspólnie z kolejami państwowymi wielkiego Księstwa meklenburskiego.

VII. Zarządy szwedzkie.

139. Połączenie promem parowym Sassnitz—Trelleborg, utrzymywane w ruchu przez królewskie pruskie koleje państwowe na wspólnie z szwedzkimi kolejami państwowymi.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych przez zarządy niemieckie w ruchu za granicą, porównaj:

Austria, l. 27 do 51 włącznie.

Dania, l. 3, 4.

Francja, l. 18, 19, 20, 21, 22, 23.

Luksemburg, l. 2, 3.

Niderlandy, l. 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11.

Rosya, l. 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41.

Szwecja, l. 58.

Szwajcarya, l. 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37.

Belgia.

A. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy belgijskie.

1. Zarząd belgijskich kolei państwowych.
2. Belgijska kolej północna.
3. Gandawa—Terneuzen.
4. Mecheln—Terneuzen.
5. Kolej z Chimay.
6. Hasselt—Maceyck.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

I. Zarządy francuskie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez francuską kolej północną, od granicy belgijsko-francuskiej:

7. pod Comines do Comines.
8. pod Halluin do Menin.

II. Zarządy luksemburskie.

9. Przestrzeń, utrzymywana w ruchu przez luksemburską kolej Księcia Henryka, od granicy belgijsko-luksemburskiej pod Rodange do Athus.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych w ruchu za granicą przez zarządy belgijskie, porównaj:

Francja, l. 14, 15, 16, 17.

Niderlandy, l. 12, 13.

Dania.

A. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy duńskie.

1. Duńskie koleje państwowe, wraz z połączeniami zapomocą promów parowych, które one utrzymują w ruchu:

- a) przez Limfjord (Oddsund Nord—Oddsund Syd i Nykjöbing paa Mors—Glyngöre);
- b) przez Mały [lille] Belt (Fredericia—Strib);
- c) przez Wielki [store] Belt (Nyborg—Korsör);
- d) przez Öresund (Helsingör—Helsingborg i Kopenhaga [Kjöbenhavn]—Malmö; co do połączenia promem parowym Kopenhaga—Malmö zobacz pod B, II, 5);
- e) przez Masnedsund (Masnedö—Orehoved);
- f) pomiędzy Gjedser i Warnemünde; co do tego połączenia promem parowym zobacz pod B, I, 4.;

z wyłączeniem jednak:

przestrzeni kolei państwowej Nyborg—Faaborg, utrzymywanej w ruchu przez południowo-fińską Spółkę kolei żelaznych, i

szlaku parowcowego Korsör—Kiel.

2. Następujące przestrzenie kolei prywatnych, zostające pod zarządem państwowym:

- a) Orehoved—Gjedser;
- b) Aalestrup—Viborg;
- c) Sorö—Vedde.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

I. Zarządy niemieckie.

3. Przestrzeń od granicy niemiecko-duńskiej pod Farris do Vamdrup, utrzymywana w ruchu przez królewskie pruskie koleje państwowe.

4. Połączenie promem parowym Gjedser—Warnemünde, utrzymywane w ruchu na wspólnie z kolejami państwowymi wielkiego Księstwa meklenburskiego.

II. Zarządy szwedzkie.

5. Linia promu parowego między wolnym portem Kopenhaga a Malmö, utrzymywana w ruchu przez duńskie koleje państwowe wspólnie z szwedzkimi kolejami państwowymi.

Uwaga. Co do przestrzeni, utrzymywanych przez zarządy duńskie w ruchu za granicą, porównaj:

Niemcy, l. 138.

Szwecya, l. 57.

Francya.

A. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy francuskie.

Główne linie:

1. Kolei północnej.

2. Kolei wschodniej łącznie z utrzymwanymi na rachunek koncesjonariuszy liniami, mianowicie linią z Wassy do Saint-Dizier i liniami kolei lokalnych departamentu ardeńskiego (Carignan do Messempré, Monthermé do Monthermé [Laval—Dieu], Vrigne-Meuse do Vrigne-aux-Bois), z Rambervillers do Charmes, z Igny — Avricourt do Blamont i Cirey.

3. Kolei parysko-lyońskiej do morza Śródziemnego, łącznie z linią do starego portu marsylijskiego, utrzymwaną w ruchu na rachunek koncesjonariuszy, i linią z Arles do Saint Louis.

4. Kolei orleańskiej.

5. Kolei południowej.

6. Kolei państwowych łącznie z koleją lokalną z Ligré Rivière do Richelieu, utrzymwaną w ruchu na rachunek departamentu Indre-et-Loire.

7. Obu obwodowych kolei paryskich wraz z linią strategiczną z Valenton do Massy-Palaiseau.

8. Spółki kolei departamentowych.

9. Spółki kolei ze Somain do Anzin i do granicy belgijskiej.

10. Spółki Médoc.

Linie lokalnego znaczenia:

11. Spółki kolei departamentowych.

12. Z Marlieux do Châtillon-sur-Chalaronne.

13. Z Castelnaud do Margaux i z Pauillac do Port des Pilotes (Spółka Médoc).

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

I. Zarządy belgijskie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez belgijski zarząd kolei państwowych, od granicy belgijsko-francuskiej:

14. pod Doische do Givet.

15. pod Abeele do Hazebrouk.

16. Przestrzeń od granicy francusko-belgijskiej pod Heer-Agimont do Givet, utrzymywana w ruchu przez belgijską kolej północną.

17. Przestrzeń od granicy francusko-belgijskiej pod Momignies do Anor, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolejową w Chimay.

II. Zarządy niemieckie.

Przestrzenie, należące do francuskiej kolei wschodniej, utrzymywane w ruchu na wspólnie z kolejami państwowymi w Alzacy i Lotaryngii, od granicy niemiecko-francuskiej.

18. pod Altmünsterol do Petit-Croix,

19. pod Deutsch-Avricourt do Igney-Avricourt.

20. pod Chambrey do Moncel.

21. pod Novéant do Pagny-sur-Moselle,

22. pod Amanweiler do Batilly,

23. pod Fentsch do Audun-le Roman.

III. Zarządy szwajcarskie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez szwajcarskie koleje związkowe, od granicy francusko-szwajcarskiej:

24. pod Delle do Delle.

25. pod Vallorbe do Pontarlier.

26. pod Les Verrières-Suisses do Pontarlier.

27. pod Crassier do Divonne-les-Bains.

Przestrzeń od granicy francusko-szwajcarskiej, utrzymywana w ruchu przez kolej Martigny—Le Châtelard:

28. pod Le Châtelard do Vallorcine.

IV. Zarządy włoskie.

29. Przestrzeń, utrzymywana w ruchu przez włoskie koleje państwowe, od granicy włosko-francuskiej pod Modane do Modane.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych przez zarządy francuskie w ruchu za granicą, porównaj:

Niemcy, l. 127, 128, 129, 130, 131, 132.

Belgia, l. 7, 8.

Włochy, l. 18.

Szwajcarya, l. 38, 39, 40, 41.

Włochy.

A. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy włoskie.

1. Wszystkie linie, utrzymywane w ruchu przez Dyрекcyę generalną kolei państwowych.

2. Linie, utrzymywane w ruchu przez Spółkę *Società Veneta per costruzione ed esercizio di ferrovie secondarie italiane*:

- a) Cividale—Portogruaro, z odnogą od S. Giorgio di Nogaró aż do granicy włosko-austriackiej pod Cervignano,
- b) Parma—Suzzara,
- c) Bologna S. V.—Portomaggiore, z odnogą z Budrio do Massalombarda,
- d) Arezzo—Pratovecchio—Stia,
- e) Conegliano—Vittorio,
- f) Thiene—Rocchette,
- g) Ferrara—Copparo,
- h) Ferrara—Cento i
- i) Stazione per la Carnia—Tolmezzo—Villasantina.

3. Koleje północno-medjolańskie w Medjolanie, a mianowicie:

- k) Medjolan—Bovisa—Seveso S. Pietro—Merone Pontenuovo (wspólny dworzec linii Como—Lecco kolei państwowych)—Incino Erba, z odnogami z Bovisy do Medjolanu—Libreria (sieć kolei państwowych) i z Seveso—S. Pietro do Camnago (wspólny dworzec linii Chiasso—Medjolan kolei państwowych),
- l) Medjolan—Bovisa—Saronno,
- m) Saronno—Malnate—Varese Nord—Laveno Nord, z odnogami z Varese Nord do Varese (koleje państwowe) i z Laveno Nord do Laveno Mombello (koleje państwowe),
- n) Saronno—Grandate,
- o) Como Lago Nord—Camerlata—Grandate—Malnate, z odnogą z Camerlata do Albate Camerlata (koleje państwowe),
- p) Novara Nord—Busto Arsizio Nord—Saronno—Seregno (wspólny dworzec linii Chiasso—Medjolan kolei państwowych), z odnogami z Novary Nord do Novary (koleje państwowe) i z Busto Arsizio Nord do Busto Arsizio (koleje państwowe).
- q) Castellanza—Cairate Lonate Ceppino in Val d'Olona.

4. Linie, utrzymywane w ruchu przez Spółkę kolei nad morzem Śródziemnym:

Varese—Porto Ceresio i Rzym—Viterbo z odnogą z Capranica do Ronciglione.

5. Linia Rzym—Albano—Nettuno, utrzymywana w ruchu przez Spółkę rzymskich kolei pobocznych.

6. Linia Sondrio—Tirano, utrzymywana w ruchu przez *Società per le ferrovie dell'Alta Valtellina*.

7. Kolej Valsugana.

8. Kolej Santhià—Biella.

9. Kolej Alessandria—Ovada.

10. Kolej Poggibonsi—Colle Val d'Elsa.

11. Linia Verona—Caprino, utrzymywana w ruchu przez *Società per la ferrovia Verona—Caprino—Garda*.

12. Kolej Suzzara—Ferrara.

13. Kolej Mandela—Subiaco.

14. Koleje Reggio—Emilia.

15. Linia Grignasco—Coggiola, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolei Vallesessera.

16. Linia Brescia—Iseo—Edolo, utrzymywana w ruchu przez *Società Nazionale di ferrovie e tramvie*.

17. Linia Turyn—Ciriè—Lanzo, utrzymywana w ruchu przez *Società anonima Canavese per la ferrovia Torino—Ciriè—Lanzo*.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

I. Zarządy francuskie.

18. Przestrzeń od granicy włosko-francuskiej pod Ventimiglia do Ventimiglia, utrzymywana w ruchu przez kolej parysko-lyońską do morza Śródziemnego.

II. Zarządy szwajcarskie.

Przestrzenie od granicy włosko-szwajcarskiej, utrzymywane w ruchu przez szwajcarskie koleje związkowe:

19. pod Pino do Luino.

20. pod Iselle do Domodossola.¹⁾

III. Zarządy austriackie.

21. Przestrzeń od granicy włosko-austriackiej pod Pontaflem do Pontebly, utrzymywana w ruchu na wspólnie z c. k. austriackimi kolejami państwowymi w kierunku do Włoch.

22. Przestrzeń od granicy włosko-austriackiej pod Tezze do Primolano, utrzymywana w ruchu przez c. k. austriackie koleje państwowe.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych przez zarządy włoskie w ruchu za granicą, porównaj:

Austria, l. 23, 24, 25, 26.

Francja, l. 29.

Szwajcaria, l. 42.

Luksemburg.

A. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy luksemburskie.

1. Kolej księcia Henryka.

¹⁾ Szwajcarskie koleje związkowe załatwiają od Iselle przechodowo służbę pociągową (maszynową i konduktorską) na rachunek włoskich kolei państwowych; służbę stacyjną pełnią te ostatnie.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.**Zarządy niemieckie.**

2. Wszystkie linie kolei luksemburskiej Wilhelmna, utrzymywane w ruchu przez koleje państwowe w Alzacji i Lotaryngii.

3. Przestrzeń od granicy niemiecko-luksemburskiej pod Uflingen do Uflingen, utrzymywana w ruchu przez królewsko-pruskie koleje państwowe.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych przez zarządy luksemburskie w ruchu za granicą, porównaj:

Belgia, l. 9.

Niderlandy.**A. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy niderlandzkie.**

1. Spółka ruchu niderlandzkich kolei państwowych.

2. Holenderska Spółka kolei żelaznych.

3. Niderlandzka centralna Spółka kolei żelaznej.

4. Spółka kolei żelaznej północno-brabancko-niemieckiej.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.**I. Zarządy niemieckie.**

5. Przestrzeń od granicy niemiecko-niderlandzkiej pod Neuschanz do Neuschanz, utrzymywana w ruchu przez koleje państwowe Wielkiego Księstwa oldenburskiego.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez królewsko-pruskie koleje państwowe, od granicy niemiecko-niderlandzkiej:

6. pod Borken do Winterswyk.

7. pod Bocholt do Winterswyk.

8. pod Straelen do Venlo.

9. pod Kaldenkirchen do Venlo.

10. pod Dalheim do Vlodrop.

11. Przestrzeń od granicy niemiecko-niderlandzkiej pod Coevorden do Coevorden, utrzymywana w ruchu przez bentheimską koleję obwodową.

II. Zarządy belgijskie.

12. Przestrzeń od granicy belgijsko-niderlandzkiej pod La Clinge do Terneuzen, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolejową Mecheln-Terneuzen.

13. Przestrzeń od granicy belgijsko-niderlandzkiej pod Selzaete do Terneuzen, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolei Gandawa-Terneuzen.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych przez zarządy niderlandzkie w ruchu za granicą, porównaj:

Niemcy, l. 133, 134, 135, 136, 137.

Rumunia.**A. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy rumuńskie.**

1. Królewsko-rumuńskie koleje państwowe.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu wspólnie z zarządami zagranicznymi.**I. Zarządy rosyjskie.**

2. Przestrzeń od granicy rosyjsko-rumuńskiej pod Ungheni do Rumuńskiego Ungheni, utrzymywana w ruchu przez królewsko-rumuńskie koleje państwowe a na której rosyjskie koleje południowo-zachodnie wspólnie utrzymują ruch.

II. Zarządy austriackie.

3. Przestrzeń od granicy austriacko-rumuńskiej pod Burdujeni do Burdujeni, na której c. k. austriackie koleje państwowe utrzymują ruch w kierunku z Austrii.

III. Zarządy węgierskie.

Przestrzenie od granicy węgiersko-rumuńskiej, utrzymywane w ruchu w kierunku z Węgier przez królewsko-węgierskie koleje państwowe:

4. pod Verciorova do Verciorova.

5. pod Riul Vadului do Caineni.

6. pod Palanca do Palanca.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych przez zarząd rumuński w ruchu za granicą, porównaj:

Austria, l. 55.

Węgry, l. 12, 13, 14.

Rosya, l. 46.

Rosya.**A. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez państwo.**

1. Kolej mikołajowska (z odnogą do portu i z kolejami nowotorzecką i rzewo-wiazemską), z wyłączeniem sekcji do Borowieży.

2. Koleje północno-zachodnie.

3. Kolej moskiewsko-brzeska.

4. Kolej moskiewsko — kurska, moskiewsko — niżnonowogrodzka i muromska.

5. Kolej syrańsko — wiazemska.

6. Kolej Katarzyny.

7. Kolej rygsko — orelska (z koleją rygsko — tukumską).

8. Kolej libawsko — romneńska.

9. Koleje nadwiślańskie.

10. Koleje południowe.

11. Kolej samarsko-złotouska.
12. Koleje poleskie.
13. Koleje południowo-zachodnie.
14. Kolej permska.
15. Kolej syberyjska.
16. Koleje zakaukaskie.
17. Koleje północne.
18. Kolej taszkentska.
19. Kolej środkowo-azyatycka z liniami:
Krasnowódzk—Andishan,
Merw—Kuszka,
Czernajewo—Taszkent i
Gorczałkowo—Margelan.
20. Kolej zabajkałska.

B. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy prywatne.

21. Kolej warszawsko—wiedeńska.
22. Kolej władykaukazka.
23. Kolej łódzka.
24. Kolej moskiewsko—kijowsko—wironeska.
25. Kolej moskiewsko—kazańska.
26. Kolej moskiewsko—windawsko—rybińska.
27. Kolej rizańsko—uralska.
28. Koleje południowo-wschodnie.
29. Kolej białogrodzko—szumyńska.
30. Lokalne koleje I. Spółki kolei lokalnych

w Rosyi:

Pernau—Reval z liniami:
Walk—Pernau,
Moisekull—Fellin,
Fellin—Port Reval,
Allenkull—Weissenstein.

Święciany;

Koleje południowe z liniami:

Rudnica—Olwiopol,
Dochno—Czeczelnik,
Berszad—Berszad Fabryka,
Żytomierz—Gaiworon,
Chołoniewska—Szemka,
Woronowice—Winnica.

31. Kolej lokalna Nowożybków.
32. Kolej Herby—Częstochowa.
33. Kolej lokalna inflancka (Walk—Marienburg—Stockmannshof).

C. Części pograniczne kolei, utrzymywane w ruchu na wspólnie z zarządami zagranicznymi.

I. Zarządy niemieckie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez królewsko-pruskie koleje państwowe, od granicy niemiecko-rosyjskiej:

34. pod Eydkunami do Wierzbołowa.
35. pod Otłoczynem do Aleksandrowa.
36. pod Szopińcami do Sosnowic (linia dawnej kolei na prawym brzegu Odry).
37. pod Szopińcami do Sosnowic (linia dawnej kolei górnośląskiej).
38. pod Prostkowem do Grajewa.
39. pod Ilłowem do Mławy.
40. pod Szczypiornem do Kalisza.
41. pod Herbami do Herb Rosyjskich.

II. Zarządy austriackie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez c. k. austriackie koleje państwowe, od granicy austriacko-rosyjskiej:

42. pod Szczakową do Granicy i przestrzenie od granicy austriacko-rosyjskiej, utrzymywane w ruchu w kierunku do Rosyi:
43. pod Brodami do Radziwiłłowa.
44. pod Podwołoczyskami do Wołoczysk.
45. pod Nowosielią do Nowosielic.

III. Zarządy rumuńskie.

Przestrzeń od granicy rumuńsko-rosyjskiej, utrzymywana w ruchu przez koleje południowo-zachodnie, na której król rumuńskie koleje państwowe wspólnie utrzymują ruch:

46. pod Ungheni do Rosyjskiego Ungheni.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych przez zarządy rosyjskie w ruchu za granicą, porównaj:

Niemcy, l. 99, 100, 101, 102, 103.
Anstrya, l. 52, 53, 54.
Rumunia, l. 2.

Szwecya.

A. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy szwedzkie.

1. Szwedzkie koleje państwowe z wyjątkiem utrzymywanej przez nie w ruchu przestrzeni Luleå—granica państwa z odnogami Gelliware—Malmberg i Gelliware—Koskullskulle¹⁾, lecz razem z połączeniami zapomocą promów parowych:

- a) przez Öresund między Malmö i Kopenhagą—zobacz pod B, l, 57;
- b) przez morze Bałtyckie między Trelleborg i Sassnitz—zobacz pod B, II, 58.

¹⁾ Na przestrzeniach, utrzymywanych w ruchu przez szwedzkie koleje państwowe, od granicy szwedzko-norwęgskiej do Charlottenbergu i od granicy szwedzko-norwęgskiej do Storlien załatwiają służbę pociągów norwęgskie koleje państwowe.

2. Koleje bergslangernaskie.
3. Koleje nadbrzeżne blekingeskie.
4. Koleje borąskie.
5. Kolej Borås—Alevsta.
6. Kolej Börringe—Östratorps.
7. Kolej Dala—Hälsingland.
8. Kolej dalslandska.
9. Kolej Frövi-Ludvika.
10. Kolej Gäfle—Dala.
11. Kolej Göteborg—Borås.
12. Hälsingborg—Hässleholms och Klippan — Eslöfs.
13. Kolej Härnösand — Sollefteå.
14. Kolej Hvetlanda — Säfsjö.
15. Kolej kalmarska.
16. Kolej Kalmar—Berga.
17. Kolej Kalmar—Torsås.
18. Kolej Karlskrona—Växjö.
19. Kolej Karlstad—Munkfors.
20. Koleje Kristianstad—Hässleholms
21. Kolej Käflinge—Barsebäcks.
22. Koleje landskronska i hälsingborgska.
23. Kolej Landskrona—Käflinge.
24. Kolej Landskrona—Käflinge—Sjöbo.
25. Kolej Lund—Käflinge.
26. Kolej Lund—Refvinge.
27. Kolej Lund—Trällebogs.
28. Kolej Lödöse—Lilla-Edets.
29. Kolej Malmö—Ystads.
30. Kolej Mariestad—Moholms.
31. Kolej Mellersta södermanslandska.
32. Kolej Mora—Vänerns.
33. Kolej Nordmark—Klarälfvens (Hagfors—Munkfors; Edebäk—Sjögränd).
34. Kolej Norra södermanlandska.
35. Koleje Norsholm—Västervik—Hultsfreds.
36. Kolej Nybro—Säfsjöströms.
37. Kolej Nässjö—Oskarshamns.
38. Kolej Oxelösund—Flen—Västmanlands.
39. Kolej siljanska.
40. Kolej Skåne—Smålands.
41. Kolej Sztokholm—Västerås—Bergslangens.
42. Kolej Sztokholm—Saltsjöns.
43. Kolej Sztokholm—Roslagens.
44. Kolej Södra dalarneska.
45. Kolej tidaholmska.
46. Kolej Trälleborg—Rydsgårds.
47. Kolej Uddevalla—Wenersborg—Herrljunga.
48. Kolej Uppsala—Gäfle.
49. Kolej Växjö—Alfvesta.
50. Kolej Ystad—Brösarps.
51. Kolej Ystad—Eslöfs.
52. Kolej St. Olof—Ystad—Gärnsås.

53. Kolej Ystad—Skifarps.
54. Kolej Atvidaberg—Bjärka-Säby.
55. Kolej Örebro—Köpings.
56. Kolej centralna östraska.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu wspólnie z zarządami zagranicznymi.

I. Zarządy duńskie.

57. Linia promu parowego między Malmö a wolnym portem Kopenhaga, utrzymywana w ruchu przez szwedzkie koleje państwowe wspólnie z duńskimi kolejami państwowymi.

II. Zarządy niemieckie.

58. Połączenie promem parowym Trelleborg—Sassnitz, utrzymywane w ruchu przez szwedzkie koleje państwowe wspólnie z królewsko-pruskimi kolejami państwowymi.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych przez zarządy szwedzkie w ruchu za granicą, porównaj: Niemcy, l. 139. Dania, l. 5.

Szwajcaryja.

A. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy szwajcarskie.

I. Koleje normalnotorowe.

1. Koleje związkowe szwajcarskie, z wyłączeniem utrzymywanej przez nie w ruchu kolei linowej Cossonay-dworzec S. K. Z.—Cossonay miasto.
2. Kolej Berno—Neuenburg-Kolej (linia bezpośrednia).
3. Kolej emmentalska.
4. Kolej Fryburg—Murten—Ins.
5. Kolej neuenbursko-jurajska.
6. Kolej Langenthal—Huttwil.
7. Kolej Martigny—Orsières.
8. Kolej Önsingen—Balsthal.
9. Kolej Pont—Brassus.
10. Kolej Pruntrut—Bonfol.
11. Kolej Rorschach-Heiden.
12. Kolej Saignelégier—Glovelier.
13. Kolej seetalska.
14. Kolej sensetalska.
15. Kolej sihltańska.
16. Kolej południowo-wschodnia.
17. Kolej thunerseńska.
18. Kolej tösstalska.
19. Kolej Ürikon—Bauma.

II. Koleje wązkotorowe.

20. Kolej Aarau—Schöftland.
21. Kolej Bellinzona—Mesocco.
22. Kolej Bern—Worb (przestrzeń Gümlingen—Worb).
23. Kolej Martigny—Le Châtelard.
24. Koleje w Berner Oberland z wyłączeniem kolei na Schynige Platte i kolei Lauterbrunnen—Mürren, utrzymywanej w ruchu przez koleje w Berner Oberland.
25. Kolej retycka.
26. Kolej na Wengernalp.
27. Kolej wynentalska.
28. Kolej Yverdon—St. Croix.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.**I. Zarządy austriackie.**

Linie, utrzymywane w ruchu przez c. k. austriackie koleje państwowe, od granicy austriacko-szwajcarskiej:

29. pod Buchs do Buchs.
30. pod St. Margarethen do St. Margarethen.

II. Zarządy niemieckie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez koleje państwowe Wielkiego Księstwa badeńskiego, od granicy niemiecko-szwajcarskiej:

31. pod Gottmadingen do granicy szwajcarsko-niemieckiej pod Wilchingen.
32. pod Stetten do Bazylei, kolej badeńska.
33. pod Leopoldshöhe do Bazylei, kolej badeńska.
34. pod Grenzach do Bazylei, kolej badeńska.
35. Kolej łącząca między Bazyleją, sieć kolei badeńskiej, a Bazyleją, sieć szwajcarskiej kolei związkowej, utrzymywana w ruchu na wspólnie z kolejami państwowymi Wielkiego Księstwa badeńskiego.
36. Przestrzeń od granicy niemiecko-szwajcarskiej pod St. Ludwig do Bazylei, sieć szwajcarskiej kolei związkowej, utrzymywana w ruchu przez koleje państwowe w Alzacy i Lotaryngii.

37. Przestrzeń od granicy niemiecko-szwajcarskiej pod Bonfol do Bonfol, utrzymywana w ruchu przez kolej Pruntrut—Bonfol wspólnie z kolejami państwowymi w Alzacy i Lotaryngii.

III. Zarządy francuskie.

Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez Spółkę kolei Paryż—Lyon do morza Śródziemnego, od granicy francusko-szwajcarskiej:

38. pod St. Gingolph do Bouveret.
39. pod Chêne-Bourg do Genewy-Eaux-Vives.
40. pod La Plaine do Genewy-Cornavin.
41. pod Le Locle-Col-des Roches do Le Locle.

IV. Zarządy włoskie.

42. Przestrzeń, utrzymywana w ruchu przez włoskie koleje państwowe, od granicy włosko-szwajcarskiej pod Chiasso do Chiasso.

Uwaga. Co się tyczy przestrzeni, utrzymywanych przez zarządy szwajcarskie w ruchu za granicą, porównaj:

- Niemcy, l. 122, 123, 124, 125, 126.
 Francya, l. 24, 25, 26, 27, 28.
 Włochy, l. 19, 20.

Serbia.**A. Koleje i przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy serbskie.**

1. Królewsko-serbskie koleje państwowe, z wątkiem kolejek Čuprija—Ravna-Reka i Čičevac—St. Peter.

B. Przestrzenie, utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z nimi.

2. Przestrzeń od granicy węgiersko-serbskiej, środek mostu na Sawie do Beogradu (Belgradu), utrzymywana w ruchu przez królewsko-węgierskie koleje państwowe.

Głabiński wr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXI. — Wydana i rozesłana dnia 22. marca 1911.

Treść: (Nr 45—50.) 45. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia w Piano della Fugazza (Streva) ekspozytury Urzędu celnego pobocznego w Vallarsa na przeciąg miesięcy letnich każdego roku. — 46. Obwieszczenie, dotyczące zwinienia Urzędu celnego w Bruku nad Murą. — 47. Obwieszczenie, dotyczące zaprowadzenia służby stemplowania kart do gry przy c. k. Urzędzie podatkowym dla miasta Lublany. — 48. Rozporządzenie, dotyczące utworzenia sądu powiatowego w Kralupach nad Weltawą w Czechach. — 49. Rozporządzenie, dotyczące utworzenia sądu powiatowego w Neustadt an der Tafelfichte w Czechach. — 50. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Meleda, połączonego ze służbą portową i morsko-sanitarną, na ekspozyturę celną ze służbą portową i morsko-sanitarną.

45.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. lutego 1911,

dotyczące utworzenia w Piano della Fugazza (Streva) ekspozytury Urzędu celnego pobocznego w Vallarsa na przeciąg miesięcy letnich każdego roku.

W Piano della Fugazza (Streva) w Tyrolu ustanawia się na czas od dnia 1. czerwca do końca września każdego roku ekspozyturę celną, wyposażoną w uprawnienia urzędu celnego pobocznego II. klasy, która urzędować będzie równocześnie jako posterunek zapowiadawczy Urzędu celnego pobocznego w Vallarsa.

Upoważnienia tej ekspozytury pod względem wymiaru cła i ekspedycyowania ograniczyć się mają do ekspedycyji zapiskowej bydła pastewnego, dalej do ekspedycyji wchodowej ruchomości, wiezionych przez podróżnych, a nieprzeznaczonych do handlu, tudzież przedmiotów użytkowych i naczyń, wiezionych przez górskich pasterzy, oraz tych towarów, które są przeznaczone na własny użytek mieszkańców Camposilvano, a w drodze do miejsca przeznaczenia nie przechodzą przez Urząd celny poboczny w Vallarsa.

Meyer wtr.

46.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 11. marca 1911,

dotyczące zwinienia Urzędu celnego w Bruku nad Murą.

Urząd celny główny II. klasy w Bruku nad Murą, połączony z urzędem podatkowym, zostaje zwiniony jako władza celna z dniem 16. marca 1911.

Meyer wtr.

47.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. marca 1911,

dotyczące zaprowadzenia służby stemplowania kart do gry przy c. k. Urzędzie podatkowym dla miasta Lubiany.

Odnosnie do punktu 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 27. października 1881, Dz. u. p. Nr. 127, dotyczącego wykonania ustawy o stemplu od kart do gry, podaje się do wiadomości, iż

c. k. Urząd podatkowy dla miasta Lublany przeznaczony został do stemplowania kart do gry, a kasa tego urzędu wyznaczona została jako urząd do wpłacania należności stemplowych od kart do gry.

Meyer wlr.

48.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 14. marca 1911,

dotyczące utworzenia sądu powiatowego w Kralupach nad Wełtawą w Czechach.

Na zasadzie § 2. ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, tworzy się w okręgu Sądu krajowego w Pradze sąd powiatowy z siedzibą urzędową w Kralupach nad Wełtawą dla gmin Kralupy nad Wełtawą z Lobečem, Blewice, Bukol, Dolany (z Dolankiem), Drinow, Duszniki (z miejscowościami Jedibaby i Kriwousy), Hostin, Chwateruby, Kozomin, Leszany, Minice (z miejscowością Debrno), Mikowice, Nelahozeves (z miejscowościami Lobeček, Hledsebe część 2. i z folwarkiem Strachow), Oužice (z Lhotą Czerwoną), Postržin, Wojkowice, Wotwovice, Zemechy, Zlonczice i Zlosejn, powiatu sądowego Welwary.

Początek działalności tego sądu oznaczy i ogłosi się później.

Z dniem, w którym Sąd powiatowy w Kralupach nad Wełtawą rozpocznie swoją działalność, wydzielone będą wspomniane gminy z okręgu Sądu powiatowego w Welwarach.

Hochenburger wlr.

49.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 14. marca 1911,

dotyczące utworzenia sądu powiatowego w Neustadt an der Tafelfichte w Czechach.

Na zasadzie § 2. ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, tworzy się w okręgu Sądu obwodowego w Libercu sąd powiatowy z siedzibą w Neustadt an der Tafelfichte dla gmin Neustadt an der Tafelfichte, Heinersdorf, Bärnsdorf, Lusdorf, Dittersbächl, Hegewald i Wünschendorf, powiatu sądowego Frydland.

Początek działalności tego sądu oznaczy i ogłosi się później.

Z dniem, w którym Sąd powiatowy w Neustadt an der Tafelfichte rozpocznie swoją działalność, wydzielone będą wspomniane gminy z okręgu Sądu powiatowego w Frydlandzie.

Hochenburger wlr.

50.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 14. marca 1911,

dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Meleda, połączonego ze służbą portową i morsko-sanitarną, na ekspozyturę celną ze służbą portową i morsko-sanitarną.

Urząd celny poboczny II. klasy w Meleda, połączony ze służbą portową i morsko-sanitarną, przekształcono na ekspozyturę celną ze służbą portową i morsko-sanitarną, wyposażoną w upoważnienia urzędu celnego pobocznego II. klasy, która rozpoczęła działalność swoją w tym charakterze z dniem 1. stycznia 1911.

W szczególnych upoważnieniach ekspedycyjnych tej władzy celnej nie zachodzi żadna zmiana.

Meyer wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXII. — Wydana i rozesłana dnia 24. marca 1911.

Treść: (№ 51—53.) 51. Rozporządzenie, dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego głównego w Trydencie do ekspedycyowania przędzy wełnianej Nru 223 i 224. — 52. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Johannesberg na ekspozyturę celną. — 53. Rozporządzenie, dotyczące zakazu dowozu środka do konserwowania mięsa i kielbas „Irnol“, wyrabianego przez firmę E. Wilde, fabryka chemiczna w Berlinie-Schönbergu, oraz wszelkich środków do konserwowania mięsa i kielbas, zawierających wodorotlenek glinowy lub kwas mrówkowy.

51.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 20. lutego 1911,

dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego głównego w Trydencie do ekspedycyowania przędzy wełnianej Nru 223 i 224.

C. k. Urząd celny główny w Trydencie zostaje upoważniony do ekspedycyowania przędzy wełnianej Nru 223 i 224 z zachowaniem warunków, przewidzianych w objaśnieniach do taryfy celnej, uwagi ogólne do Nru 223 i 224.

Weiskirchner wlr.

Meyer wlr.

52.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 24. lutego 1911,

dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Johannesberg na ekspozyturę celną.

Urząd celny poboczny II. klasy w Johannesberg przekształcono na ekspozyturę Urzędu celnego pobocznego I. klasy w Broumowie. W upoważnieniach tej władzy celnej nie zaszła przez to żadna zmiana.

Meyer wlr.

53.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu i handlu z dnia 22. marca 1911,

dotyczące zakazu dowozu środka do konserwowania mięsa i kielbas „Irnol“, wyrabianego przez firmę E. Wilde, fabryka chemiczna w Berlinie-Schönbergu, oraz wszelkich środków do konserwowania mięsa i kielbas, zawierających wodorotlenek glinowy lub kwas mrówkowy.

Na zasadzie artykułu VII. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, zabrania się ze względów zdrowotnych dowozu środków do konserwowania mięsa i kielbas, „Irnol“, wyrabianego przez firmę E. Wilde, fabryka chemiczna w Berlinie-Schönbergu, oraz wszelkich środków do konserwowania mięsa i kielbas, zawierających wodorotlenek glinowy lub kwas mrówkowy.

Zakaz ten wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Weiskirchner wlr.

Meyer wlr.

Wickenburg wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIII. — Wydana i rozesłana dnia 30. marca 1911.

Treść: (M 54—56.) 54. Rozporządzenie, dotyczące zmiany i sprostowania niektórych postanowień regulaminu telefonicznego i taryfy telefonicznej, ogłoszonych rozporządzeniem z dnia 24. lipca 1910. — 55. Rozporządzenie, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek c. k. Namiestnictwa w Bernie przez c. k. pocztową Kasę oszczędności. — 56. Rozporządzenie, dotyczące objaśnienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. lutego 1905, w przedmiocie ogłoszenia taryfy dla przewozu osób, pakunków, zwłok, żywych zwierząt i towarów na kolejach żelaznych.

54.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 19. marca 1911,

dotyczące zmiany i sprostowania niektórych postanowień regulaminu telefonicznego i taryfy telefonicznej, ogłoszonych rozporządzeniem z dnia 24. lipca 1910, Dz. u. p. Nr. 134.

Artykuł I.

Z mocą obowiązującą od dnia 1. lipca 1911 zmienia się regulamin telefoniczny, ogłoszony rozporządzeniem z dnia 24. lipca 1910, Dz. u. p. Nr. 134, w sposób następujący:

§ 5., punkt 1., otrzymuje następujący dodatek:

Stacje centralne, obejmujące więcej jak 100 głównych stacji abonamentowych, pełnią przynajmniej całkowitą służbę dzienną (w lecie od godziny 7., w zimie od godziny 8. rano do godziny 9. wieczór). Godziny służbowe urzędów z ograniczoną służbą dzienną powinny także w niedziele możliwie zgadzać się z sobą.

§ 10., punkt 2., ma otrzymać następujący dodatek:

Przytem ma obowiązywać co do uskuteczniania połączeń zasada, iż z wyjątkiem przypadku nieprzewidywanych przeszkód lub przypadku, przewidzianego w punkcie 4. niniejszego paragrafu,

powinno się zaprowadzić urządzenia abonamentowe, łączące się z istniejącymi już centralnymi stacjami telefonicznymi, i oddać je starającemu się w stanie zdatnym do ruchu w ogóle w miarę możliwości w czasie, podanym przy zgłoszeniu przez starającego się o połączenie, a najpóźniej w ciągu trzech miesięcy po zgłoszeniu, jeżeli zaś chodzi o połączenie towarzyskie, w ogóle w miarę możliwości w ciągu kwartału kalendarzowego, następującego po zgłoszeniu.

To samo odnosi się także do samoistnych połączeń z urzędem.

§ 10., punkt 4., ma opiewać:

4. Zarząd zastrzega sobie prawo odmówienia zawarcia abonamentu telefonicznego. Przeciw odmiennemu rozstrzygnięciu właściwej dyrekcji poczt i telegrafów można w ciągu czterech tygodni wnieść odwołanie do Ministerstwa handlu.

W § 13., punkt 3., ma ustęp pierwszy opiewać:

3. Urządzenie połączenia towarzyskiego może być przywiązane do pewnych szczególnych warunków, jeżeli oddalenie stacji, która ma być włączona, od stacji centralnej przekracza granicę, którą oznaczy taryfa.

§ 17., punkt 1., otrzymuje następujący dodatek:

Przez konserwację powinno urządzenie abonamentowe być utrzymywane stale w stanie zdatnym do ruchu.

§ 18., punkt 2., ma opiewać:

2. Zarząd wyznacza numery przewodów łączących i służbową nazwę stacyi i może zmienić je każdej chwili. Z upoważnienia tego skorzysta Zarząd jedynie w razie nieodzownej konieczności.

O zamierzonej zmianie zawiadomi się abonentów jak najwcześniej.

W § 26. mają punkty 2. i 3. opiewać:

2. Należytość abonamentowa za stacje sezonowe wraz z dodatkami jest płatną w ratach rocznych w terminie, który Zarząd wyznaczy raz na zawsze dla każdej poszczegółnej stacyi.

3. Ryczałty za konserwację przypadają do zapłaty w ciągu istnienia odnośnych urządzeń dodatkowych w tym samym czasie i w tych samych ratach, co należytość abonamentowa. Przy całorocznych urządzeniach abonamentowych należy je jednak uiszczać, jeżeli odnośnych urządzeń dodatkowych nie zaprowadza się albo nie znosi się równocześnie z stacją główną lub poboczną, dopiero od początku najbliższego kwartału kalendarzowego, a względnie aż do końca bieżącego kwartału kalendarzowego.

Kwoty, uiszczone ewentualnie naprzód za dalsze kwartały kalendarzowe, zwraca się abonentom, a względnie zapisuje na ich rachunek.

W § 29., punkt 1., ma odpaść zdanie końcowe od:

„Ma on“ do „przyzwoitym“.

§ 31., punkt 1., ma opiewać:

Z reguły zawiera się abonament na czas nieoznaczony, a obie strony mogą rozwiązać go przez wypowiedzenie z upływem miesiący marca, czerwca, września i grudnia (termin normalny), jednak przy stacyach całorocznych nie przed upływem roku, licząc od oddania stacyi, a ewentualnie późniejszego otwarcia ruchu w centralnej stacyi łączącej (porów. § 26., punkt 1.), zaś przy stacyach sezonowych zawsze dopiero po upływie całego sezonu. Zarządowi zastrzega się możność wykluczenia przy zawieraniu abonamentu prawa do wypowiedzenia także na dłuższy przeciąg czasu aniżeli rok, a względnie sezon, jeżeli zaprowadzenie urządzenia abonamentowego wymaga większego wydatku, a rychłe ponowne użycie przewodu łączącego w razie rozwiązania abonamentu nie jest prawdopodobne.

Punkt 3. § 34. otrzymuje następujący dodatek:

W razie dopełnienia warunków, ustanowionych w punktach 2. i 3., nie można odmówić zezwolenia na przeniesienie stacyi, jeżeli starający się o prze-

jęcie wykaże, że urządzenie abonamentowe należy do przedsiębiorstwa, które przeszło na niego od dotychczasowego abonenta.

Ustęp drugi § 35. otrzymuje następujące brzmienie:

Jeżeli przerwa taka, powstała bez zawinienia abonenta lub innego posiadacza, trwała stale dłużej jak przez 14 dni po dojściu do wiadomości Zarządu, wówczas nie pobiera się należytości za czas przerwy.

Punkt 1. § 36. otrzymuje na wstępie następującą osnovę:

1. Zarządowi służy prawo zastanowić w następujących wypadkach ruch urządzenia abonamentowego bez wypowiedzenia albo zwinąć zupełnie urządzenie to, jednak, o ile zwłoka nie grozi niebezpieczeństwem, tylko po poprzednim zagrożeniu, a mianowicie:

W § 38. ma punkt 3. opiewać:

3. Zmiany regulaminu telefonicznego muszą być, aby były ważnymi, ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, a zmiany taryfy telefonicznej w dziennikach urzędowych. Sposób ich ewentualnego podania do wiadomości abonentów oznacza Zarząd w każdym wypadku z osobna.

Artykuł II.

W regulaminie telefonicznych prostuje się § 38., punkt 1. w ten sposób, iż należy w nawiasie zamiast „§ 26., punkt 1.“ umieścić: „§ 31., punkt 1.“

Artykuł III.

Z mocą obowiązującą od dnia 1. lipca 1911 zmienia się taryfę telefoniczną, ogłoszoną rozporządzeniem z dnia 24. lipca 1910. Dz. u. p. Nr. 134, w sposób następujący:

W § 3., punkt 3., zamieszcza się między ustępem lit. d a ustępem ostatnim ustęp nowy następującej osnovy:

W razie automatycznego ruchu centralnej stacyi łączącej liczy się przy obrachunkach także wezwania, wymienione pod a, b, c i d, lecz odciąża je od stwierdzonej ilości wezwań według stopy procentowej, którą oznaczy się z góry dla każdej poszczegółnej sieci i ogłosi w odnośnej gazecie krajowej.

W § 3. mają punkty 4. i 5. opiewać:

4. Każdej stacyi z połączeniem towarzyskiem we dwójkę (klasa taryfy E) można używać w jednym

dniu przeciętnie przez 60 minut, a każdej stacyi z połączeniem towarzyskiem we czwórkę (klasa taryfy P) w jednym dniu przeciętnie przez 40 minut bez względu na to, czy połączenia przychodzą do skutku na wezwanie własne albo na wezwanie obce, czy w ruchu dla rozmów, czy też dla pośredniczącego przesyłania.

Ilość wezwań własnych w obrocie miejscowym nie może wynosić w stacyach z połączeniem towarzyskiem we dwójkę więcej jak 2400, a w stacyach z połączeniem towarzyskiem we czwórkę więcej jak 1800 rocznie.

5. Przeciętny czas dziennego korzystania ze stacyi z połączeniem towarzyskiem stwierdza się zapomocą przyrządu liczącego, umieszczonego przy aparacie stacyjnym, w ten sposób, iż dzieli się różnicę pomiędzy dwoma odczytaniem, rozdzielonymi okresem przynajmniej jednomiesięcznym, przez ilość dni.

Ilość wezwań własnych w obrocie miejscowym stwierdza się także przy stacyach z połączeniem towarzyskiem stosownie do postanowień punktu 3.

Artykuł IV.

W taryfie telefonicznej prostuje się postanowienia następujące:

W punktach 4. i 5. § 11. należy zamiast „według postanowień rozdziałów III. i IV.“ wstawić „według postanowień §§ 3. i 4.“; w § 12., punkt 1., lit. c) zamiast „1 K 60 h wstawić „1 K 50 h“.

Weiskirchner wtr.

55.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 23. marca 1911,

dotyczące uskutecznienia wypłat na rachunek c. k. Namiestnictwa w Bernie przez c. k. pocztową Kasę oszczędności.

§ 1.

Od dnia 1. lipca 1911 uskuteczniane będą przez pocztową Kasę oszczędności wszystkie wypłaty, których asygnata pochodzi od Namiestnictwa w Bernie, od Rady szkolnej krajowej dla Moraw albo od Komisji krajowej dla operacji agrarnych na Morawach.

§ 2.

Kasą wypłacającą przy wydatkach, które mają być zrealizowane w obrocie przekazowym

c. k. pocztowej Kasy oszczędności, będzie wyłącznie c. k. Kasa skarbową krajową w Bernie, a organem likwidacyjnym wyłącznie departament rachunkowy c. k. Namiestnictwa w Bernie.

Powyższemu departamentowi rachunkowemu należy na zasadzie rozporządzenia z dnia 8. stycznia 1911, Dz. u. p. Nr. 4, doręczać także wygotowania sądowych uchwał zajęcia i przekazania (zakazów do dłużnika trzeciego), przeznaczone dla dotychczasowych kas wypłacających.

§ 3.

Od wypłacania przez pocztową Kasę oszczędności są wykluczone:

- a) wypłaty na rzecz uprawnionych do poboru, mieszkających za granicą;
- b) wypłaty, które muszą nastąpić faktycznie w złocie;
- c) wypłaty na rachunek Węgier, władz wspólnych i organów autonomicznych;
- d) zasiłki na utrzymanie, które w myśl ustawy z dnia 21. lipca 1908, Dz. u. p. Nr. 141, mają być płacone rodzinom tych, którzy stawili się do ćwiczenia wojskowego (służbowego), względnie do wykształcenia wojskowego, i
- e) aż do odmiennego zarządzenia wypłaty na rachunek funduszu pensyjnego nauczycieli, tudzież zaliczki na odnowienie winnic, zniszczonych przez mszycę winną.

§ 4.

Zresztą stosowane będą do wspomnianych wypłat postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 245, z tą zmianą, iż ewentualne reklamacje należy wnosić do departamentu rachunkowego c. k. Namiestnictwa w Bernie.

Weiskirchner wtr.

Meyer wtr.

Wickenburg wtr.

56.

Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 29. marca 1911,

dotyczące objaśnienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. lutego 1905, Dz. u. p. Nr. 14, w przedmiocie ogłoszenia taryfy dla przewozu osób, pakunków, zwłok, żywych zwierząt i towarów na kolejach żelaznych.

Z powodu wynikłych wątpliwości prosily niektóre zarządy kolejowe o objaśnienie znaczenia pra-

wnego rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. lutego 1905, Dz u. p. Nr. 14, w przedmiocie ogłoszenia taryfy dla przewozu osób, pakunków, zwłok, żywych zwierząt i towarów na kolejach żelaznych.

Ministerstwo kolei żelaznych uznaje za właściwe oznajmić w tym względzie, co następuje:

Zarządzenia taryfowe, wymienione w § 2. wspomnianego rozporządzenia ministeryalnego, uważa się za ogłoszone należycie, skoro uczyniono zadość wymogom § 8. ustęp (2) (ogłoszenie w Dzienniku rozporządzeń dla kolei żelaznych i żeglugi), § 9. (wyłożenie do wglądu publiczności) i § 10., ustęp (1) rozdanie między publiczność).

Reszta postanowień rozporządzenia przedstawia się jako przepisy służbowe dla zarządów kolei żelaznych, których niedotrzymanie powoduje jedynie odpowiedzialność kolei w obec władzy nadzorczej, lecz nie pociąga za sobą nieważności zarządzenia taryfowego.

Królewsko-węgierski Minister handlu, z którym porozumiano się w tym względzie, wydaje równocześnie odpowiednie oświadczenie dla kolei żelaznych w krajach świętej Korony węgierskiej.

Głabiński wtr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIV. — Wydana i rozesłana dnia 31. marca 1911.

Treść: № 57. Patent cesarski, dotyczący rozwiązania Izby posłów Rady państwa i przeprowadzenia nowych wyborów.

57.

Patent cesarski z dnia 30. marca 1911,

dotyczący rozwiązania Izby posłów Rady państwa i przeprowadzenia nowych wyborów.

My Franciszek Józef Pierwszy,

z Bożej łaski Cesarz Austriacki,

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki Książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogradzki, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Sląski, Modeniński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryuński, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradysce; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-

Łużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Artykuł I.

Izba posłów Rady państwa jest rozwiązana.

Artykuł II.

Powszechne nowe wybory do Izby posłów należy zaraz zarządzić i przeprowadzić.

Dan w Naszem głównem i rezydencyjnym mieście Wiedniu, dnia 30. marca roku tysiąc dziewięćset jedenastego, Naszego panowania sześćdziesiątego trzeciego.

Franciszek Józef włr.

Bienert włr.

Georgi włr.

Stürgkh włr.

Weiskirchner włr.

Hochenburger włr.

Meyer włr.

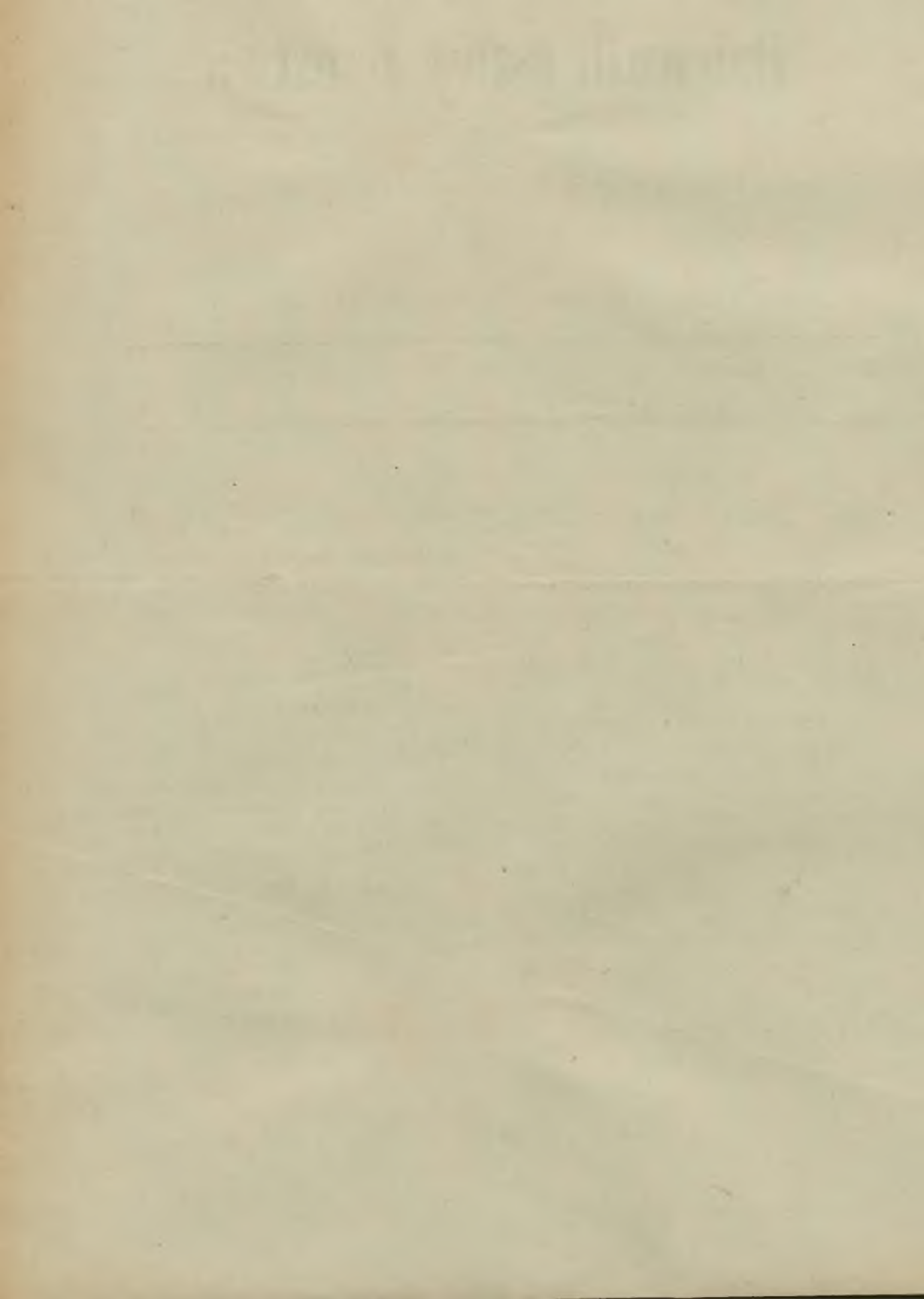
Wickenburg włr.

Zaleski włr.

Marek włr.

Widmann włr.

Głabiński włr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXV. — Wydana i rozesłana dnia 1. kwietnia 1911.

Treść: (№ 58 i 59.) 58. Obwieszczenie w przedmiocie sprostowania błędu drukarskiego w rozporządzeniu Ministerstwa skarbu z dnia 10. października 1910. dotyczącem zeznawania majątku, podlegającego równownikowi należności, tudzież wymiaru i opłacania tego podatku za siódme dziesięciolecie (1911 do 1920 włącznie). — 59. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

58.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z dnia 14. marca 1911,

w przedmiocie sprostowania błędu drukarskiego w rozporządzeniu Ministerstwa skarbu z dnia 10. października 1910. Dz. u. p. Nr. 186, dotyczącem zeznawania majątku, podlegającego równownikowi należności, tudzież wymiaru i opłacania tego podatku za siódme dziesięciolecie (1911 do 1920 włącznie).

W rozporządzeniu Ministerstwa skarbu z dnia 10. października 1910, dotyczącem zeznawania majątku, podlegającego równownikowi należności, tudzież wymiaru i opłacania tego podatku za siódme dziesięciolecie (1911 do 1920 włącznie), które ogłoszono w LXXVIII. części Dziennika ustaw państwa z roku 1910 pod Nrem 186, powinno na stronie 499, w § 6, ustępie 2, lewej kolumnie tekstu, wierszu szóstym od góry zamiast „13. grudnia 1862 (§ 3., ustęp 5.)“ stać właściwie „13. grudnia 1862 (§ 3., ustęp 4.)“.

Meyer wlr.

Wickenburg wlr.

59.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 27. marca 1911,

dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

Następujące postanowienia objaśnień do taryfy celnej, wydanych obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906. Dz. u. p. Nr. 115, na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, uzupełniają się, względnie zmieniają się w sposób następujący:

Co do objaśnień.

Ustęp przedostatni uw. 1 do Nru 20 należy wykreślić i wstawić natomiast:

Piwo barwne. zob. uw. 1 do Nru 107.

Na końcu ustępu pierwszego uw. 1 do Nru 107 należy zamiast kropki położyć przecinek i zamieścić następujący dodatek:

dalej piwo barwne (barwne piwo słodowe), piwo, sporządzone jedynie ze słodu, chmielu, drożdży i wody; piwo to można ekspedycyować tylko pod warunkiem przedłożenia uzyskanego na koszt strony certyfikatu rozbiorowego biura badań, uprawnionego urządzenie do oznaczania zawartości

brzezki zakładowej w piwie, który ma stwierdzać także brak barwika cukrowego, tudzież pod warunkiem opłacenia podatku spożywczego według stwierdzonej zawartości brzezki zakładowej. Inne piwa barwne z barwika cukrowego z dodatkiem chmielu lub bez tegoż itd., z § 18. p. w. (zał. C).

W ustępie drugim uw. 1 do Nru 107 należy wykreślić słowa: „Piwo barwne, z Nr. 20^a”.

Uwagi do Nru 148 należy wykreślić i zastąpić następującym tekstem:

1. (1) Glinki barwne są to glinki naturalnie zabarwione.

(2) Substancji białych nie zalicza się do gliniek barwnych z wyjątkiem glinki maltańskiej i innych gliniek białych (glinki wywiabiającej), które, jeżeli bywają wprowadzane w matych kręgach lub laseczkach, także z wciśniętymi znaczkami odciskowymi, należą do Nru 148 b.

(3) Najważniejsze glinki barwne są następujące:

a) żółte: okra (glinka żółta, syjona żółta, okra żelazna, okra złota, żółcień marsowa, żółcień cesarska, żółcień chińska);

b) brunatne: *Terra di Siena* (glinka brunatna mahoniowa, glinka brunatna Van Dyck, satynober), umbra (i to prawdziwa oraz tak zwana glinka kolońska, glinka brunatna kasselska, glinka brunatna kotłowa);

c) czerwone: lubryka (kredka czerwona), bolus barwny (glinka bol, lemnijska, armeńska, strigawska, *Terra sigillata*);

d) zielone: zielonka (weronit, okra zielona, zieleń czeska, zieleń tyrolska, zieleń trwała), także jedynie z słabym zabarwieniem zielonem, w rodzaju, używanym jako materyał surowy do wyrobu klarowanych gliniek barwnych; natomiast należy zieleń skalna z malachitu do Nru 626;

(4) Tutaj należą także glinka szara łupkowa, łupek do polerowania (łupek lepiący, trypla srebrna) i czerń łupkowa (kredka czarna, czerń mineralna, czerń olejna, łupek glinkowy smołowcowy, zabarwiony naturalnie węglem, czarno barwiący).

2. Do surowych gliniek barwnych Nru 148 a należą tylko te, które nie są ani drobno zmielone, ani szlamowane, ani palone, ani zmieszane z innymi, materyałami naturalnymi albo sporządzonymi drogą sztuczną, ani prasowane.

3. (1) Do Nru 148 b należy także węgiel kamienny, sproszkowany drogą mechaniczną, oraz sproszkowany węgiel brunatny, tudzież kredka czarna (naturalny czarny łupek glinkowy) o zawartości popiołu, wynoszącej 50% i więcej.

(2) Natomiast należy mielony lub sproszkowany węgiel zwierzęcy lub roślinny, oraz sproszkowany koks do Nru 605, a również mielona czarna kredka (czerń łupkowa itd.) o zawartości popiołu, wynoszącej mniej jak 50%.

(3) Co do odróżniania szarej lub czarnej glinki barwnej Nru 148 b od czernideł Nru 605, zobacz uw. tamże.

(4) Do gliniek barwnych Nru 148 b należą także rudy mielone i szlamowane, które mogą być

użyte jako farby, n. p. kamień krwawy, ruda żelazna czerwona i brunatna, hematyt, błyszczak żelazny, łyszczak żelazny. Natomiast należy mielona ruda manganowa (kamień brunatny) do Nru 150. mielony antymon szary do Nru 603.

(5) Sztucznie sporządzony czerwony tlenek żelazowy, zobacz uw. 4 (5) i uw. 5 c.

(6) Glinki barwne są często rozrzedzone gipsem, węglanem wapniowym lub siarkanem barwowym. Jeżeli te środki rozrzedzenia nie wynoszą więcej jak 50% wagi suchej glinki barwnej, wówczas nie uwzględnia się ich przy taryfowaniu; w razie przekroczenia tej stopy procentowej zachodzi taryfowanie według Nru 148 c.

(7) Palone, mielone itd. glinki barwne, zarbione z wodą albo w stanie wilgotnym (*en pâte*), tudzież glinki barwne, zmieszane ze sobą albo rozrzedzone przez dodatek niebarwionych krzemianów naturalnych lub matery mineralnych, jak kaoliny, jasnej glinki, gliny, marglu, łojku, słońca, jasnych łupków itp., lecz nie przysposobione dalej, należą do Nru 148 b.

4. (1) Klarowane glinki barwne są to glinki barwne, przeważnie mielone, które cieniuje się przez dodanie pigmentów nieorganicznych lub organicznych, barwików smołowych itd., albo węgla zwierzęcego lub roślinnego. Zatrzymują one swój pierwotny charakter ziemisty, odznaczają się jednak zazwyczaj żywszymi tonami barw od tych, które są właściwe naturalnym lub zmieszonym tylko ze sobą glinkom barwnym Nru 148 b.

(2) Do Nru 148 c należą tylko klarowane glinki barwne, które zawierają dodatek nie więcej jak 5% pigmentów nieorganicznych lub organicznych, barwików smołowych itd.

(3) Mielone glinki barwne, zawierające jedynie przypadkowe ślady pigmentów nieorganicznych lub organicznych, barwików smołowych itd., które nie powodują wyraźnego cieniowania barwnego, należy eksportować według Nru 148 b.

(4) Glinki barwne, zawierające więcej jak 5% środków klarujących, należą do Nru 626.

(5) Do Nru 148 c należą także te czerwone farby z tlenku żelazowego, które stosownie do wyniku badania, przepisane w uw. 5 c, nie mają być taryfowane ani według Nru 148 b, ani jako chemicznie czysty tlenek żelazowy Nru 626.

5. Przy badaniu gliniek barwnych lub farb należy postępować w sposób następujący:

a) Badanie na środki klarujące.

(1) Klarowanie gliniek barwnych uskutecznia się zwykle zapomocą sztucznych lub naturalnych barwików organicznych, także zapomocą farb chromowych, tlenku ołowiowego itd.

(2) Domieszane barwki bywają często stosowane w formie związanej (n. p. jako barwny lak glinkowy itd.). Istnienie tych środków klarujących należy stwierdzić według następującego postępowania:

(3) Celem stwierdzenia domieszek chromianu ołowiowego i tlenku ołowiowego dodaje się do małej ilości glinki barwnej, przeznaczonej do zbadania, trochę lugu potasowego lub wodorotlenku sodu wraz z wodą destylowaną, następnie ogrzewa w rurce probierczej aż do zagotowania się, poczem ochładza się i przesącza płyn. Otrzymany w ten sposób przesącz rozpuszcza się następnie nadmierłą ilością kwasu octowego; jeżeli znajdował się chromian potasu, występuje osad kanarkowo-żółty. W razie istnienia tlenku ołowiowego powstaje w roztworze, zakwaszonym kwasem octowym, po dodaniu chromianu potasu żółty osad.

(4) Jeżeli ma się stwierdzić domieszkę sztucznych lub naturalnych barwików organicznych, wówczas zakłada się dobrze małą próbkę odnośnej glinki barwnej wraz z niewielką ilością kwasu octowego i alkoholu w rurce probierczej i ogrzewa; następnie odsącza się płyn. Jeżeli znachodzi się barwik organiczny, wówczas musi przesącz, a ewentualnie także filtr okazywać wyraźnie zabarwienie.

(5) Glinki ziemne, klarowane barwikami organicznymi, pozostawiają przy żarzeniu na blasze platynowej osad, składający się z gliny, który jest zwyczajnie żółto lub brunatno zabarwiony z powodu zawartości tlenku żelazowego. Jeżeli natomiast przy żarzeniu pozostanie osad czysto-biały, wówczas zachodzi podejrzenie, iż ma się do czynienia nie z gliną barwną, lecz z farbą (lakierem barwnym) Nru 626. W tym wypadku, a również wtedy, gdy przy klarowanych glinkach barwnych ilość środka klarującego nie przedstawia się według podjętego badania jako bardzo nieznaczna, gdy więc nie wynosi widocznie poniżej 5%, należy spowodować dokładne zbadanie przez c. k. Stację doświadczalną rolniczo-chemiczną w Wiedniu.

b) Badanie na dodatek węglanu wapniowego, gipsu i siarkanu barowego, wynoszący więcej jak 50%.

(1) Około 2 g glinki barwnej zalewa się w małej kolbce szklanej 40 cm³ 25%owego kwasu solnego (ciężar gatuukowy 1:125); następnie ogrzewa się ciecz, wstrząsając nią, aż do zagotowania, rozcieńcza ją równą ilością wody i pozwala jej odstać się przez krótki czas.

(2) Następnie obserwuje się przedewszystkiem, czy nierozpuszczalna część znajdująca się na dnie wynosi według szacunku więcej lub mniej aniżeli połowę użytego materiału. W tym ostatnim wypadku może zachodzić dodatek więcej aniżeli 50% węglanu wapniowego lub gipsu, z których oba rozpuszczają się w kwasie solnym; wówczas należy ekspedycyować towar według Nru 148 c lub poddać go dokładniejszemu badaniu. W przeciwnym wypadku, jeżeli osad nierozpuszczalny wynosi więcej niż połowę, wykluczona jest obecność węglanu wapniowego i gipsu w ilości

powyżej 50% i należy ekspedycyować glinę barwną według Nru 148 b z zastrzeżeniem, iż osad nierozpuszczalny nie obejmuje siarkanu barowego.

(3) W celu badania na tę ostatnią domieszkę postępuje się w sposób następujący:

(4) Około 1 g glinki barwnej gotuje się przez kilka minut, dodawszy mniej więcej podwójną ilość czystego węglanu wapniowego, z około 30 cm³ wody. Następnie przesącza się płyn i wymywa wodą nierozpuszczalny osad na filtrze aż do zniknięcia alkalicznego oddziaływania. Ewentualnie obecny bar znachodzi się wówczas jako węglan na filtrze; jeżeli zawartość tegoż zaleje się rozcieńczonym kwasem solnym, wówczas daje przesącz po dodaniu wody gipsowej obfity osad siarkanu barowego.

(5) Słabego zmętnienia nie uwzględnia się. Jeżeli natomiast ilość osadu jest znaczna, wówczas należy poddać towar dokładnemu zbadaniu przez c. k. Stację doświadczalną rolniczo-chemiczną w Wiedniu, o ile strona nie zawnioskuje ekspedycy według Nru 148 c.

c) Badanie czerwonych farb z tlenku żelazowego.

Najpierw stwierdza się zachowanie się ich wobec kwasu solnego według b, ustęp 1. Przytem mogą zajść wypadki następujące:

(1) Farba z tlenku żelazowego rozpuściła się jasno, nie pozostawiając osadu. W tym wypadku należy ją ekspedycyować jako chemicznie czysty tlenek żelazowy Nru 626. Jeżeli zaś farba zawiera gips lub węglan wapniowy w ilości dość znacznej, wówczas zachodzi ocenie według Nru 148 c. Obecność węglanu wapniowego objawia się już przy zalaniu kwasem solnym przez silne burzenie się. Dla wykazania gipsu miesza się część wyklarowanego przez odstanienie się lub przesączonego roztworu chlorowodorowego z potrójną ilością alkoholu; w razie obecności gipsu powstaje obfity biały osad krystaliczny.

(2) Przygotowaniu z kwasem solnym pozostaje nieznaczny, ale w każdym razie wyraźnie rozpoznawalny osad nierozpuszczalny. Wówczas ma się do czynienia z sztucznie sporządzonym jednak chemicznie nieczystym tlenkiem żelazowym, który podpada pod Nr. 148 c bez względu na to, czy zawiera gips, węglan wapniowy, siarkan barowy, czy środki klarujące (te ostatnie jednak w ilości nieprzenoszącej 5%).

(3) Przygotowaniu z kwasem solnym pozostaje znaczny osad, wynoszący widocznie więcej jak 15%. Wówczas ma się do czynienia z gliną barwną, co do której należy przeprowadzić dalsze badanie według wskazówki uw. 5, lit. a i b.

6. Z tego wynika następujący szemat taryfowania:

	Naturalna czerwona okra i inne czerwone farby z tlenku żelazowego, zawierające znaczne ilości (powyżej 15%) gliny lub piasku, które nie rozpuszczają się w kwasie solnym	Czerwone farby z sztucznie sporządzonego, nieczystego tlenku żelazowego, t. j. zawierającego nieznaczne ilości (15% i mniej) gliny lub piasku, które nie rozpuszczają się w kwasie solnym, jako naturalne zanieczyszczenia, także klarowane z nie więcej jak 5% środków klarujących	Chemicznie czysty czerwony tlenek żelazowy, który odznacza się tem, iż nie zawiera żadnych zanieczyszczeń, składających się z gliny lub piasku	łne glinki barwne, nieczerwone	Glinki barwne z więcej jak 5% środków klarujących
niezmieszane	nieklarowane: 148 a lub b klarowane: 148 c	148 c	626 **)	nieklarowane: 148 a lub b klarowane: 148 c	626
zmieszane z nie więcej jak 50% węgla wapniowego, gipsu lub siarkanu barowego	nieklarowane: 148 b klarowane: 148 c	148 c	148 c*) **)	nieklarowane: 148 b klarowane: 148 c	626
zmieszane z więcej jak 50% węgla wapniowego, gipsu lub siarkanu barowego	148 c*)	148 c	148 c*)	148 c*)	626

*) Także zaprawione zapomocą nie więcej jak 5% pigmentów nieorganicznych lub organicznych, barwików smołowych itd.

**) Przy nieznacznych ilościach gipsu, węgla wapniowego lub siarkanu barowego, t. j. przy takich ilościach, które przy przepisanych próbach nie wywołują reakcyi, uważa się tlenek żelazowy jeszcze za „niezmieszany“. Również takie nieznaczne ilości nierozpuszczalnej gliny lub piasku, które nie są dostrzegalne przy badaniu, podjętem według c, 1, nie wykluczają ekspedycyowania według Nru 626.

7. (1) Co do odróżniania czarnej kredki od czernideł mielonych, z uwagą do Nru 605. a co do odróżniania umbr i bistru (bistru sadzowego, bistru węglowego), z uwagą do Nru 606.

(2) Glinki barwne, zmieszane z olejem, pokostem olejnym, białkiem, sernikiem, klejem, skrobią, dekstryną, gliceryną itp., Nr. 626.

(3) Glinki barwne, rozpuszczone lub zarobione pokostami lakierowymi, Nr. 624.

(4) Glinki barwne, tudzież kreda czarna i czerwona, uformowane po szlamowaniu w sztabki, szłyfty lub laseczki (ołówki pastelowe), oraz czarna kredka, pokrajana w laseczki, Nr. 629.

(5) Kreda czerwona, pokrajana w sztabki, Nr. 393 c.

(6) Łupek do polerowania, przygotowany do sprzedaży drobnej, Nr. 405.

(7) Barwiony gips, barwiona kreda i barwiony baryt, Nr. 626.

(8) Barwione cementy, Nr. 399.

(9) Nieużywana masa do czyszczenia gazu (tak zwana masa lux), t. j. pozostałości od wyrobu wodorotlenku glinowego z bauksytu, brunatny, gruby proszek, składający się z tlenku żelazowego i nieznacznych ilości węgla sodowego, Nr. 150.

Uw. og. do klas XXII do XXV. rozdział IV, punkt 6, l. I, lit. e, zmienia się w sposób następujący:

(e) pojedyncze przedzie bawełniane, wełniane, lniane, konopne, z juty i ramię w pasinach, bez względu na wielkość i przewiązanie, oraz na szpulkach krzyżowych bez względu na wagę, jeżeli nie są przysposobione do sprzedaży drobnej przez wniety, opaski itp.

Po ustępie drugim uw. 1 do Nru 328 należy zamieścić następujący ustęp nowy:

Dalej należy tutaj silniejsza, giętka, nie-łuszczona lub nieznacznie tłuszczona skóra chromowa wyprawiona, która bywa używana do wyrobu podeszew trzewików sportowych, wzgl. na płaszczki chroniące przed ślizganiem się i rzemienie popędowe przy samochodach.

W uw. 2 do Nru 401 należy na końcu obecnego ustępu drugiego („łupek cementowy asbestowy Nr. 401 a“) położyć zamiast kropki (.) przecinek (,) i dodać:

rury z asbestu cementowego (rury z mieszaniny cementu i asbestu), Nr. 401 b.

Uw. 7, ustęp 8, do Nru 445 („Taśmy, żelazne. Nr. 472“) ma opiewać:

Taśmy, żelazne, tudzież ozdoby z blachy, prasowane, trybowane, także towary blaszane, zaopatrzone takimi ozdobami, zobacz Nr. 472, wzgl. 474.

Uw. 7, ustęp 10, do Nru 445 należy wykreślić.

W miejsce uw. 3, ustęp 3 i 4, do Nru 472 należy wstawić następujący tekst:

Taśmy płaskie, szlancowane według konturów, należy ekspedycyować według ich bliższej jakości. przyczem zauważa się, że szlancowanie według konturów nie uzasadnia samo przez się zaliczenia do taśm Nr. 472 c, obrobionych przednio w inny sposób.

Taśmy ornamentowane, t. j. wypukło lub wklęsło prasowane, fasetowane, powyginane itp., podpadają pod Nr. 472 c, pod warunkiem, iż grubość blachy wynosi mniej niżeli 1 mm.

Zwyczajnego wypuklenia, jak n. p. przy blaszkach na dziurki od klucza, nie uważa się jeszcze za ornamentację.

Ornamentowane taśmy z blachy grubości 1 mm i wyżej podpadają natomiast pod Nr. 474.

Uw. 1, ustęp 1 i 2, do Nru 474 otrzymuje następującą osnovę:

Jako wyroby artystyczne ślusarskie (Nr. 474) należy ekspedycyować wszystkie roboty ślusarskie z żelaza kowalnego lub stali, zaopatrzone ozdobami kutymi, prasowanymi lub trybowanymi, dalej taśmy, towary ostrogarskie i naśladownictwa wyrobów artystycznych ślusarskich, wykonane z blachy żelaznej grubości 1 mm lub więcej z ozdobami wypukło lub wklęsło wyciśniętymi. Takie artykuły płasko szlancowane podpadają pod ten numer także wtedy, jeżeli są na brzegach fasetowane (ukośnie przycięte).

(Polski.)

Tutaj należą n. p. podobne kraty, balkony, odrzwia, poręcze, krzyże, pajaki, latarnie, świeczniki, i inne przedmioty do oświetlania, żelazne meble, klucze, klamki, dalej także poszczególne ozdoby i części ozdób, prasowane, trybowane lub kute, jako to liście, kwiaty, wieńce, gałęzie, listki, rozety itd.

Uw. 1, ustęp 4, do Nru 474 odpada.

Zdanie 2, ustępu 1, uw. 3 do Nru 526 („Za taką . . . łapy od kotłów“) należy wykreślić i zastąpić następującymi postanowieniami:

Do armatury należą: wentyle do wpuszczania i odpuszczania wody i pary, pływalki, wentyle bezpieczeństwa, gwizdanki alarmowe, elektryczne przyrządy sygnałowe, manometry, szklane wodomierze i podobne urządzenia dla bezpieczeństwa i kontroli, przyrządy zasilające, wentyle zamykające, zamknięcia do włączów i otworów do szlamowania, urządzenia do odprowadzania szlamu kotłowego itp.

W ustępie 3 tej samej uw. należy wykreślić słowa: „z zakowanych . . . są rozpoznawalne, należy“ i wstawić w ich miejsce:

dalej urządzenia do suszenia pary (osuszacze pary, oddzielacze wody), regulatory panwiove itp. nie należą do armatury, lecz są istotnymi częściami kotła parowego i mają być jako takie zawsze

Ustęp 2, uw. og. 2 do Nru 547-549 i ustęp 2 uw. 2 do Nru 551 należy wykreślić.

W ustępie 5, uw. do Nru 612 należy w wierszu 5 po słowach „Białko jajowe, przydatne do spożycia“ wstawić: „i sernik“, a w wierszu następnym po słowie „białko“ dodać „względnie sernik“.

W uw. 1, ustęp 5, do Nru 637 należy w wierszu 5 wykreślić słowa „piliowane, t. j.“.

Uw. 2 a do numeru tego ma opiewać:

a) zwyczajne mydło stałe w nienadających się do bezpośredniego użytku toaletowego laskach, kawałkach (także przeprasowanych, t. j. przysposobione przez dodatkowe odciśnięcie do podziału na części), kostkach, bryłach, dalej grubo sproszkowane mydło zwyczajne (mydło do prania lub mydło tłusto-lugowate), także z dodatkiem sody, szkła wodnego itp.;

W uw. 3 do Nru 637 należy na początku wykreślić słowa: „3. Za przednie . . . w kostki uformowane“ i wstawić natomiast:

3. Za przednie mydło Nru 637 b należy uważać każde mydło, które jest ukształtowane w inny sposób prócz opisanego w Nr. 2 a.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Weiskirchner wtr.

Meyer wtr.

Widmann wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXVI. — Wydana i rozesłana dnia 1. kwietnia 1911.

Treść: № 60. Rozporządzenie, dotyczące dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od dnia 1. kwietnia do dnia 31. grudnia 1911.

60.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 31. marca 1911,

dotyczące dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od dnia 1. kwietnia do dnia 31. grudnia 1911.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się rząd do dalszego pobierania podatków bezpośrednich i opłat pośrednich w czasie od dnia 1. kwietnia do dnia 31. grudnia 1911 według istniejących przepisów.

§ 2.

Wydatki w czasie od dnia 1. kwietnia do dnia 31. grudnia 1911 należy pokrywać w miarę potrzeby na rachunek kredytów, które mają być wyznaczone ustawą na rok 1911.

§ 3.

Upoważnienie do pokrywania wydatków w granicach preliminarza państwowego obejmuje także zapotrzebowanie ryczałtowe na utrzymanie żeglugi parowej na Dunaju i zapotrzebowanie dla służby żeglugi dalmatyńskiej i południowo-amerykańskiej, a to nie przesądzając ustawowego załatwienia w czasie właściwym.

§ 4.

Upoważnia się Ministra skarbu, aby na pokrycie skutecznie się mających w roku 1911 umorzeń powszechnego długu państwowego oraz przypadającego na królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa udziału w nadzwyczajnych zapotrzebowaniach na wydoskonalenie wojska i marynarki, ustalonych sankcjonowanymi przez Najjaśniejszego Pana uchwałami delegacji III, IV i V z dnia 4. marca 1911, zaciągnął w uwzględnieniu postanowień ustawy z dnia 10. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 54, w miarę potrzeby dług wiszący aż do wysokości 76 milionów koron, dopóki wydatki te nie będą mogły być pokryte drogą stanowczej operacji kredytowej.

§ 5.

Kredyty, wymienione poniżej, mogą być użyte jeszcze do dnia 31. grudnia 1911; o ile kredytów tych nie użyto do końca roku 1910, należy postąpić z nimi tak, jak gdyby były wyznaczone w preliminarzu na rok 1911.

A. W etacie Ministerstwa spraw wewnętrznych.

Kredyt w kwocie 220.000 K, wyznaczony ustawą z dnia 29. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 118, na rok 1908 pod tytułem 5, § 1, pozycja 4, na budowę celem pomieszczenia komisaryatu policyjnego Brigittenau (3. rata), a przedłużony ustawą z dnia 29. czerwca 1910, Dz. u. p. Nr. 122, (punkt D), do końca grudnia 1910.

B. W etacie Ministerstwa wyznań i oświaty.

Kredyty, wyznaczone ustawą z dnia 29. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 118, na rok 1908, na budowę i kupno realności celem pomieszczenia zakładów, łącznie z kosztami zarządu budowlanego, wewnętrznego urządzenia i przeprowadzenia, a przedłużone ustawą z dnia 29. czerwca 1910, Dz. u. p. Nr. 122 (punkt D), do końca grudnia 1910, a mianowicie:

1. tytuł 13., § 2. (Uniwersytet w Gracu) 100.000 K,
2. tytuł 13., § 4. (niemiecki Uniwersytet w Pradze) 100.000 K,
3. tytuł 13., § 20. (Akademia ziemiaństwa w Wiedniu) 100.000 K,
4. tytuł 14., § 1. (gimnazya, Galicya i Kraków) 210.000 K.

C. W etacie Ministerstwa handlu.

Kredyty, wyznaczone ustawą z dnia 29. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 118, na rok 1908 pod tytułem 3, § 6, nowe budowle, a przedłużone ustawą z dnia 29. czerwca 1910, Dz. u. p. Nr. 122 (punkt D), do końca grudnia 1910, a mianowicie:

1. Moścénice. Urządzenie wybrzeża operacyjnego 15.500 K,
2. Birbinj. Urządzenie grobli do lądowania 5.000 K,
3. Comisa. Wybudowanie przystani 25.000 K,
4. Stagno grande. Urządzenie wybrzeża operacyjnego 7.000 K,
5. Szybenik. Urządzenie wybrzeża łączącego 120.000 K,
6. Kupari di Breno. Ulepszenie grobli operacyjnej 10.000 K.
7. Podgora. Budowa ochronnego urządzenia portowego 10.000 K,
8. Kozarica. Budowa urządzeń portowych 10.000 K,
9. Gravosa (Gruz). Wybudowanie wybrzeża operacyjnego przed dworcem kolejowym 170.000 K.

D. Kredyty, co do których przyznano w ustawie z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, czas użycia do końca grudnia 1910.

Nadto mogą być użyte do dnia 31. grudnia 1911 następujące kredyty, dozwolone ustawą z dnia 6. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 63, a przedłużone ustawą z dnia 29. czerwca 1910, Dz. u. p. Nr. 122, do końca grudnia 1910, w szczególności:

kredyt w kwocie 540.000 K, dozwolony na rok 1902 pod pożyczką 10.;

kredyty w kwotach 2,000.000 K, 3,000.000 K i 2,000.000 K, dozwolone na rok 1903, 1904 i 1905 pod pożyczką 7.;

kredyt w kwocie 2,800.000 K, dozwolony na rok 1905 pod pożyczką 11.

Również można użyć do dnia 31. grudnia 1911 kredytu w kwocie 658.000 K, dozwolonego ustawą z dnia 24. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 129, na rok 1906, pod pożyczką 5., a przedłużonego ustawą z dnia 29. czerwca 1910, Dz. u. p. Nr. 122, do końca grudnia 1910, tudzież kredytu w kwocie 2,529.000 K, dozwolonego tą samą ustawą na rok 1908, pod pożyczką 2.

Kwoty, dozwolone ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, na rok 1909 i ustawą z dnia 29. czerwca 1910, Dz. u. p. Nr. 122, na rok 1910 w rozdziale 9., 20., 22. i 27. na raty i należności poboczne, nowe budowle, kupno realności itd., tudzież na utrzymanie budynków, a niezużyte do końca roku 1910, można z pominięciem pierwotnego przeznaczenia przenieść na rok 1911, na rozdział 30., względnie 29. i zarachować tam.

§ 6.

Wykonanie rozporządzenia tego, które nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. kwietnia 1911, poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 31. marca 1911.

Franciszek Józef wkr.

Biennerth wkr.

Georgi wkr.

Stürgkh wkr.

Weiskirchner wkr.

Hochenburger wkr.

Meyer wkr.

Wickenburg wkr.

Zaleski wkr.

Marek wkr.

Widmann wkr.

Głabiński wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVII. — Wydana i rozesłana dnia 8. kwietnia 1911.

Treść: (№ 61 i 62.) 61. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia ekspozytury Wiedeńskiego Urzędu celnego głównego przy placu do lądowania Królewsko-węgierskiej Sp. a. żeglugi rzecznej i morskiej na wiedeńskim wybrzeżu handlowem (Handelskai). — 62. Obwieszczenie, dotyczące przeprowadzenia powszechnych wyborów do Izby posłów Rady państwa.

61.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. marca 1911,

dotyczące utworzenia ekspozytury Wiedeńskiego Urzędu celnego głównego przy placu do lądowania Królewsko-węgierskiej Sp. a. żeglugi rzecznej i morskiej na wiedeńskim wybrzeżu handlowem (Handelskai).

Przy placu do lądowania Królewsko-węgierskiej Sp. a. żeglugi rzecznej i morskiej na wiedeńskim wybrzeżu handlowem (Handelskai) utworzono ekspozyturę Urzędu celnego głównego w Wiedniu pod nazwą „C. k. Ekspozytura urzędu celnego głównego Donaukai Królewsko-węgierskiej Sp. a. żeglugi rzecznej i morskiej w Wiedniu“, wyposażoną w uprawnienia urzędu celnego głównego I. klasy i w upoważnienie do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego, która rozpoczęła już swoją działalność.

Meyer wlr.

62.

Obwieszczenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 8. kwietnia 1911,

dotyczące przeprowadzenia powszechnych wyborów do Izby posłów Rady państwa.

I.

Wybory członków Izby posłów Rady państwa w królestwie Czech, w arcyksięstwie Austrii poniżej Anizy, w arcyksięstwie Austrii powyżej Anizy, w księstwie Solnogradu, w księstwie Styrii, w księstwie Karyntyi, w księstwie Krainy, w księstwie Bukowiny, w margrabstwie Moraw, w księstwie Górnego i Dolnego Śląska, w uksiążęconem hrabstwie Tyrolu, w kraju Vorarlberg, w margrabstwie Istrii, w uksiążęconem hrabstwie Gorycyi i Gradyski, tudzież w mieście Tryeście z obszarem odbędą się

dnia 13. czerwca 1911,

a potrzebne ewentualnie wybory ściślejsze

dnia 20. czerwca 1911.

II.

W królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem księstwem Krakowskiem odbędą się wybory członków Izby posłów Rady państwa w dniach następujących:

1. W okręgach wyborczych Nr. 8 do 12, 16, 18 do 21, 23 i 24

dnia 13. czerwca 1911,

a potrzebne w danym razie wybory ściślejsze
dnia 21. czerwca 1911;

2. w okręgach wyborczych Nr. 35 do 50 i 52

dnia 13. czerwca 1911,

potrzebny w danym razie drugi akt wyborczy,
a ewentualnie wybory ściślejsze

dnia 21. czerwca 1911,

potrzebny w danym razie trzeci akt wyborczy,
a ewentualnie wybory ściślejsze

dnia 28. czerwca 1911,

zaś potrzebne ewentualnie jeszcze dalsze wybory
ściślejsze

dnia 3. lipca 1911;

3. w okręgach wyborczych Nr. 1 do 7, 13 do 15, 17, 22, 25 do 34

dnia 19. czerwca 1911,

a potrzebne w danym razie wybory ściślejsze
dnia 26. czerwca 1911;

4. w okręgach wyborczych Nr. 51 i 53 do 70

dnia 19. czerwca 1911,

potrzebny w danym razie drugi akt wyborczy,
a ewentualnie wybory ściślejsze

dnia 26. czerwca 1911,

potrzebne w danym razie trzeci akt wyborczy,
a ewentualnie wybory ściślejsze

dnia 3. lipca 1911,

zaś potrzebne ewentualnie jeszcze dalsze wybory
ściślejsze

dnia 6. lipca 1911.

III.

W królestwie Dalmacji odbędą się wybory członków Izby posłów Rady państwa w następujących dniach:

1. W okręgach wyborczych Nr. 1, 3, 6 i 9

dnia 13. czerwca 1911,

a potrzebne ewentualnie wybory ściślejsze

dnia 21. czerwca 1911;

2. w okręgach wyborczych Nr. 7, 8 i 11

dnia 16. czerwca 1911,

a potrzebne ewentualnie wybory ściślejsze

dnia 24. czerwca 1911;

3. w okręgach wyborczych Nr. 2, 4, 5 i 10

dnia 19. czerwca 1911,

a potrzebne ewentualnie wybory ściślejsze

dnia 27. czerwca 1911.

IV.

Przy wyborach członków Izby posłów Rady państwa istnieje obowiązek wybierania:

w Austrii poniżej Anizy (ustawa z dnia 13. lutego 1907, Dz. u. i r. kr. Nr. 6);

w Austrii powyżej Anizy (ustawa z dnia 11. kwietnia 1907, Dz. u. i r. kr. Nr. 8);

w Solnogradzie (ustawa z dnia 11. kwietnia 1907, Dz. u. i r. kr. Nr. 26);

w Krainie (ustawa z dnia 20. czerwca 1910, Dz. u. kr. Nr. 22);

na Bukowinie (ustawa z dnia 11. lutego 1911, Dz. u. i r. Nr. 10);

na Morawach (ustawa z dnia 6. kwietnia 1907, Dz. u. i r. kr. Nr. 39);

na Śląsku (ustawa z dnia 30. marca 1907, Dz. u. i r. Nr. 17);

w Vorarlbergu (ustawa z dnia 4. kwietnia 1907, Dz. u. i r. Nr. 25).

Najważniejsze postanowienia ustawowe pod względem wypełnienia obowiązku wybierania są następujące:

Każdy, kto w jednym z tych krajów posiada prawo wyboru, jest obowiązany, stawić się przy wyborach członków Izby poselskiej Rady państwa, w dniach, wyznaczonych na wybór, i w godzinach, ustanowionych do oddawania głosów, przed komisją wyborczą i oddać swą kartkę głosowania (obowiązek wybierania).

Kto bez dostatecznej przyczyny niewinniającej uchyla się od obowiązku wybierania, będzie ukarany grzywną od 1 do 50 koron.

Za usprawiedliwionego uważa się w Austrii górnej wyborcę, co do którego nie można przyjąć w sposób prawdopodobny przy słusznym uwzględnieniu wszelkich stosunków, iż nie stawił się do aktu wyborczego jedynie w tym celu, aby uchylić się od obowiązku wybierania.

W innych krajach należy uważać za przyczyny niewinniające, które usprawiedliwiają nieuczestniczenie w wyborze, w szczególności powody następujące:

1. Gdy wyborca nie może jawić się w lokalu wyborczym wskutek choroby lub ułomności;

2. gdy wyborcę powstrzymują obowiązki urzędowe lub inne obowiązki zawodowe, nie dające się odłożyć;

3. gdy wyborca podróżuje poza obrębem kraju, na Morawach gdy podróżuje i jest oddalony od miejsca wyborów najmniej o 25 kilometrów;

4. gdy wyborcy nie pozwala jawić się choroba członków jego rodziny lub inne sprawy rodzinne, nie cierpiące zwłoki;

5. gdy wyborcę powstrzymują przeszkody w komunikacji lub inne okoliczności zniewalające;

6. na Morawach i Śląsku ponadto. gdy wyborca ukończył 70. rok życia.

Przeciw każdemu uprawnionemu do wyboru, któremu doręczono legitymację wyborczą, a który nie brał udziału w wyborze lub wyborze ściślejszym, wyda polityczna władza powiatowa orzeczenie karne, jeżeli on najdalej w ciągu terminu zawitego 8dniowego, a w Austrii górnej i na Bukowinie 14dniowego, licząc od dnia wyborów, nie usprawiedliwi się przed właściwą polityczną władzą powiatową ustnie albo pisemnie z niewykonania prawa wyboru i nie wykaże dostatecznie istnienia ustawowej przyczyny uniewinniającej.

W Austrii górnej pominie się wydanie orzeczenia karnego także wtedy, jeżeli polityczna władza

powiatowa uzna przyczynę uniewinniającą, stwierdzoną przez komisję wyborczą, za wystarczającą albo jeżeli dowie się o przyczynie uniewinniającej w inny sposób.

Gdy wyborca, przeciw któremu wydano orzeczenie karne, czuje się niem pokrzywdzony, wolno mu zgłosić przeciw temuż w ciągu terminu ośmiodniowego, a w Austrii górnej czternastodniowego, ustny lub pisemny sprzeciw w tej politycznej władzy powiatowej, która wydała orzeczenie, a w Austrii górnej także w minie miejsca pobytu.

Gdy wyborca, przeciw któremu wydano orzeczenie karne, nie zgłosi przeciw niemu sprzeciwu w czasie właściwym, wówczas nie istnieje żaden dalszy środek prawny, a orzeczenie staje się prawomocne.

Wickenburg wlr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 9. kwietnia 1911.

Treść: *N* 63. Rozporządzenie cesarskie, którem ustanawia się na rok 1911 kontyngenty rekrutów dla utrzymania wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej i zezwala na ich pobór.

63.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 6. kwietnia 1911,

którem ustanawia się na rok 1911 kontyngenty rekrutów dla utrzymania wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej i zezwala na ich pobór.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867. Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Kontyngent rekrutów potrzebny do utrzymania wojska i marynarki wojennej ustanawia się na rok 1911 w liczbie 103.100, z której w myśl postanowień ustępu 1. i 2., § 14. ustawy o służbie wojskowej przypada 59.024 na królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa, zaś kontyngent rekrutów potrzebny dla obrony krajowej w liczbie 19.240, prócz rekrutów, którzy mają być w myśl ustawy ponadto dostarczeni z Tyrolu i Vorarlbergu.

Zezwala się na przeprowadzenie w powyższym roku poboru wyżej wymienionych kontyngentów oraz rezerwy zapasowej z pośród zdolnych do broni, należących do klas wieku, powołanych ustawowo do służby.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonaniem jego zajmie się Mój Minister obrony krajowej, który porozumie się z Moim wspólnym Ministrem wojny.

Wiedeń, dnia 6. kwietnia 1911.

Franciszek Józef wkr.

Bienert wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Wickenburg wkr.

Marek wkr.

Georgi wkr.

Weiskirchner wkr.

Meyer wkr.

Zaleski wkr.

Widmann wkr.

Głabiński wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIX. — Wydana i rozesłana dnia 13. kwietnia 1911.

Treść: (Nr 64— 67.) 64. Układ międzynarodowy, dotyczący zakazu pracy nocnej kobiet, zatrudnionych w przemyśle. — 65. Ustawa, dotycząca zakazu pracy nocnej kobiet w przedsiębiorstwach przemysłowych. — 66. Obwieszczenie, dotyczące świadectw kobiecej szkoły przemysłowej dla szycia białyny i krawiectwa w Prachatycach. — 67. Cesarskie rozporządzenie, dotyczące używania częściowych zapisów długu pożyczki w kwocie 10 milionów koron, która ma być zaciągnięta przez Księstwo Krainy, do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych.

64.

Układ międzynarodowy z dnia 26. września 1906,

dotyczący zakazu pracy nocnej kobiet, zatrudnionych w przemyśle.

(Zawarty w Bernie dnia 26. września 1906; ratyfikowany przez Jego Cesarską i Królewską Apostolską Mość w Wiedniu dnia 29. grudnia 1908; dokument ratyfikacyjny złożono w Radzie związkowej szwajcarskiej dnia 30. grudnia 1908.)

Nos Franciscus Josephus Primus,
 divina favente clementia
 Austriae Imperator, Bohemiae Rex etc. et Hungariae
 Rex Apostolicus,

Notum testatumque omnibus et singulis quorum interest tenore praesentium facimus:

Posteaquam a Plenipotentariis Nostris atque illis plurium regiminum conventio de vetando in industriis labore feminarum nocturno, die vigesimo sexto mensis Septembris anni millesimi nongentesimi sexti, Bernae inita et signata fuit, tenoris sequentis:

(Pierwopis.)

Convention internationale

sur

l'interdiction du travail de nuit des femmes employées dans l'industrie.

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse; Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie; Sa Majesté le Roi des Belges; Sa Majesté le Roi de Danemark; Sa Majesté le Roi d'Espagne; le Président de la République Française; Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Possessions Britanniques au delà des Mers, Empereur des Indes; Sa Majesté le Roi d'Italie; Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc.; Sa Majesté le Roi de Suède; le Conseil Fédéral Suisse,

Désirant faciliter le développement de la protection ouvrière par l'adoption de dispositions communes,

Ont résolu de conclure à cet effet une convention concernant le travail de nuit des femmes employées dans l'industrie, et ont nommé pour leurs Plénipotentiaires, savoir:

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse:

Son Excellence M. Alfred de Bülow, Son Chambellan et Conseiller intime actuel, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Berne;

M. Caspar, Directeur à l'Office de l'Intérieur de l'Empire,

M. Frick, Conseiller intime supérieur de Gouvernement et Conseiller rapporteur au Ministère prussien du Commerce et de l'Industrie,

M. Eckardt, Conseiller de légation actuel et Conseiller rapporteur à l'Office des Affaires étrangères de l'Empire;

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie:

Pour l'Autriche et pour la Hongrie:

Son Excellence M. le Baron Heidler de Egeregg et Syrgenstein, Son Conseiller intime

(Przekład.)

Układ międzynarodowy,

dotyczący

zakazu pracy nocnej kobiet, zatrudnionych w przemyśle.

Najjaśniejszy Cesarz niemiecki, Król pruski; Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król Czech itd. i Apostolski Król Węgier; Najjaśniejszy Król Belgów; Najjaśniejszy Król duński; Najjaśniejszy Król hiszpański; Prezydent Rzeczypospolitej francuskiej; Najjaśniejszy Król zjednoczonego królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandy oraz brytańskich posiadłości zamorskich, Cesarz indyjski; Najjaśniejszy Król włoski; Jego Królewska Wysokość Wielki Książę Luksemburski, Książę nassauski; Najjaśniejsza Królowa niderlandzka; Najjaśniejszy Król Portugalii i Algarbii itd.; Najjaśniejszy Król szwedzki; Rada związkowa szwajcarska.

pragnąc ułatwić rozwój ochrony robotników przez przyjęcie wspólnych przepisów,

postanowili zawrzeć w tym celu układ co do pracy nocnej kobiet, zatrudnionych w przemyśle, i zamianowali swoimi pełnomocnikami:

Najjaśniejszy Cesarz niemiecki, Król pruski:

Jego Ekszellencję pana Alfreda v. Bülow, Swego podkomorzego i rzeczywistego tajnego radcę, nadzwyczajnego posła i upełnomocnionego ministra w Bernie;

pana Caspara, dyrektora w Urzędzie państwowym spraw wewnętrznych,

pana Fricka, tajnego starszego radcę rządowego i radcę referującego w pruskim Ministerstwie handlu i przemysłu,

pana Eckardta, rzeczywistego radcę legacyjnego i radcę referującego w Urzędzie spraw wewnętrznych;

Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król Czech itd. i Apostolski Król Węgier:

Za Austryę i Węgry:

Jego Ekszellencję barona Heidlera von Egeregg i Syrgenstein, Swego rzeczywistego

actuel, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Berne;

Pour l'Autriche:

M. le Dr. Franz Müller, Conseiller ministériel au Ministère I. R. du Commerce;

Pour la Hongrie:

M. Nicolas Gerster, Inspecteur supérieur d'industrie Royal hongrois;

Sa Majesté le Roi des Belges:

Son Excellence M. Maurice Michotte de Welle, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Berne,

M. Jean Dubois, Directeur général de l'Office du Travail au Ministère de l'Industrie et du Travail;

Sa Majesté le Roi de Danemark:

M. Henrik Vedel, Chef de bureau au Ministère de l'Intérieur;

Sa Majesté le Roi d'Espagne:

M. Bernardo Alméida y Herreros, Chargé d'Affaires à Berne;

Le Président de la République Française:

Son Excellence M. Paul Révoil, Ambassadeur à Berne,

M. Arthur Fontaine, Directeur du Travail au Ministère du Commerce, de l'Industrie et du Travail;

Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Possessions Britanniques au delà des Mers, Empereur des Indes:

M. Herbert Samuel, Membre du Parlement, Sous-Secrétaire d'État parlementaire au Ministère de l'Intérieur,

M. Malcolm Delevingne, du Ministère de l'Intérieur;

Sa Majesté le Roi d'Italie:

Son Excellence M. le Comte Roberto Magliano di Villar San Marco, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Berne,

M. le Prof. Giovanni Montemartini, Directeur de l'Office du Travail près le Ministère Royal de l'Agriculture et du Commerce;

tajnego radcę, nadzwyczajnego posła i upęnomocnionego ministra w Bernie;

Za Austryę:

pana Dra Franciszka Müllera, radcę ministeryalnego w c. k. Ministerstwie handlu;

Za Węgry:

pana Mikołaja Gerstera, królewsko-węgierskiego starszego inspektora przemysłowego;

Najjaśniejszy Król Belgów:

Jego Ekscellencyę pana Maurycego Michotte de Welle, nadzwyczajnego posła i upęnomocnionego ministra w Bernie,

pana Jana Dubois, generalnego dyrektora urzędu pracy w Ministerstwie przemysłu i pracy;

Najjaśniejszy Król duński:

pana Henryka Vedel, szefa biura w Ministerstwie spraw wewnętrznych;

Najjaśniejszy Król hiszpański:

pana Bernarda Alméida y Herreros, ajenta dyplomatycznego w Bernie;

Prezydent Rzeczypospolitej francuskiej:

Jego Ekscellencyę pana Pawła Révoil, ambasadora w Bernie,

pana Artura Fontaine, dyrektora oddziału pracy w Ministerstwie handlu, przemysłu i robót;

Najjaśniejszy Król zjednoczonego królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandyi oraz brytańskich posiadłości zamorskich, Cesarz indyjski:

pana Norberta Samuela, członka parlamentu, parlamentarnego podsekretarza stanu w Ministerstwie spraw wewnętrznych,

pana Malcolm Delevingne, z Ministerstwa spraw wewnętrznych;

Najjaśniejszy Król włoski:

Jego Ekscellencyę hrabiego Roberta Magliano di Villar San Marco, nadzwyczajnego posła i upęnomocnionego ministra w Bernie,

profesora Jana Montemartini, dyrektora urzędu pracy przy królewskim Ministerstwie rolnictwa i handlu;

Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau:

M. Henri Neuman, Conseiller d'État;

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas:

M. le Comte de Rechteren Limpurg Almelo, Son Chambellan, Ministre-Résident à Berne,

M. le Dr. L. H. W. Regout, Membre de la Première Chambre des États-Généraux;

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc.:

Son Excellence M. Alberto d'Oliveira, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Berne;

Sa Majesté le Roi de Suède:

M. Alfred de Lagerheim, ancien Ministre des Affaires étrangères, Directeur général et Chef du Collège Royal du Commerce;

Le Conseil Fédéral Suisse:

M. Émile Frey, ancien Conseiller fédéral,

M. le Dr. Franz Kaufmann, Chef de la Division de l'Industrie au Département fédéral du Commerce, de l'Industrie et de l'Agriculture,

M. Adrien Lachenal, ancien Conseiller fédéral, Député au Conseil des États,

M. Joseph Schobinger, Conseiller national,

M. Henri Scherrer, Conseiller national,

M. John Syz, Président de l'Association suisse des filateurs, tisserands et retordeurs,

Lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, ont successivement discuté et adopté les dispositions suivantes:

Article premier.

Le travail industriel de nuit sera interdit à toutes les femmes, sans distinction d'âge, sous réserve des exceptions prévues ci-après.

La présente Convention s'applique à toutes les entreprises industrielles où sont employés plus de dix ouvriers et ouvrières; elle ne s'applique en aucun cas aux entreprises où ne sont employés que les membres de la famille.

A chacun des États contractants incombe le soin de définir ce qu'il faut entendre par entreprises industrielles. Parmi celles-ci seront en tout cas comprises les mines et carrières, ainsi que les industries de fabrication et de transformation des

Jego Królewska Wysokość Wielki Książę luksemburski, Książę nassański:

pana Henryka Neumana, radcę stanu;

Najjaśniejsza Królowa niderlandzka:

hrabiego von Rechteren Limpurg Almelo, Swego podkomorzego, ministra-rezydenta w Bernie,

pana Dra L. H. W. Regout, członka pierwszej izby Stanów generalnych;

Najjaśniejszy Król Portugalii i Al-garpii itd.:

Jego Ekscellencyę pana Alberta d'Oliveira, nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego ministra w Bernie;

Najjaśniejszy Król szwedzki:

paną Alfreda von Lagerheim, byłego Ministra spraw zewnętrznych, generalnego dyrektora i szefa królewskiego Kollegium handlowego;

Rada związkowa szwajcarska:

pana Emila Freya, dawnego członka Rady związkowej,

pana Dra Franciszka Kaufmanna, szefa oddziału przemysłowego w związkowym departamencie handlu, przemysłu i rolnictwa,

pana Adryana Lachenala, dawnego członka Rady związkowej, członka Rady stanów,

pana Józefa Schobingera, członka Rady narodowej,

pana Henryka Scherrera, członka Rady narodowej,

pana Jana Syza, prezydenta szwajcarskiego Stowarzyszenia przędzalników, tkaczy i nitkarzy,

którzy po wzajemnem udzieleniu sobie pełnomocnictw, uznanych za dobre i należyte co do formy, obradowali nad następującymi postanowieniami i przyjęli je:

Artykuł 1.

Przemysłowa praca nocna kobiet ma być zakazana bez względu na wiek z zastrzeżeniem następujących wyjątków.

Układ niniejszy odnosi się do wszystkich przedsiębiorstw przemysłowych, zatrudniających więcej jak dziesięciu robotników i robotnic. Nie ma on zastosowania do zakładów, w których pracują tylko członkowie rodziny.

Każde z Państw kontraktujących ma obowiązek ustalenia, co należy uważać za przedsiębiorstwo przemysłowe. W każdym jednak razie należy do przedsiębiorstw takich zaliczyć kopalnie i kamieniołomy oraz obrabianie i przerabianie przedmiotów;

matières; la législation nationale précisera sur ce dernier point la limite entre l'industrie, d'une part, l'agriculture et le commerce, d'autre part.

Article 2.

Le repos de nuit visé à l'article précédent aura une durée minimum de onze heures consécutives; dans ces onze heures, quelle que soit la législation de chaque État, devra être compris l'intervalle de dix heures du soir à cinq heures du matin.

Toutefois, dans les États où le travail de nuit des femmes adultes employées dans l'industrie n'est pas encore réglementé, la durée du repos ininterrompu pourra, à titre transitoire et pour une période de trois ans au plus, être limitée à dix heures.

Article 3.

L'interdiction du travail de nuit pourra être levée:

1° en cas de force majeure, lorsque dans une entreprise se produit une interruption d'exploitation impossible à prévoir et n'ayant pas un caractère périodique;

2° dans le cas où le travail s'applique soit à des matières premières, soit à des matières en élaboration, qui seraient susceptibles d'altération très rapide, lorsque cela est nécessaire pour sauver ces matières d'une perte inévitable.

Article 4.

Dans les industries soumises à l'influence des saisons, et en cas de circonstances exceptionnelles pour toute entreprise, la durée du repos ininterrompu de nuit pourra être réduite à dix heures, soixante jours par an.

Article 5.

A chacun des États contractants incombe le soin de prendre les mesures administratives qui seraient nécessaires pour assurer sur son territoire la stricte exécution des dispositions de la présente Convention.

Les Gouvernements se communiqueront par la voie diplomatique les lois et règlements sur la matière de la présente Convention qui sont ou seront en vigueur dans leurs pays, ainsi que les rapports périodiques concernant l'application de ces lois et règlements.

Article 6.

Les dispositions de la présente Convention ne seront applicables à une colonie, possession ou

ustawodawstwo każdego państwa powinno przytem oznaczyć granice pomiędzy przemysłem z jednej strony, a handlem i rolnictwem z drugiej strony.

Artykuł 2.

Spoczynek nocny, przewidziany w artykule poprzedzającym, będzie trwał co najmniej jedenaście godzin następujących po sobie. We wszystkich państwach ma w tych jedenastu godzinach mieścić się czas od godziny 10. wieczór do godziny 5. rano.

W tych jednak państwach, w których praca nocna dorosłych robotnic przemysłowych nie jest obecnie uregulowana, można ograniczyć czas nieprzerwanego spoczynku nocnego w ciągu najwyżej trzechletniego okresu przejściowego na dziesięć godzin.

Artykuł 3.

Zakaz pracy nocnej będzie mógł być uchylony:

1. w razie przerwy w ruchu, niedającej się z góry przewidzieć i niepowtarzającej się peryodycznie, którą należy odnieść do siły wyższej;

2. przy przerabianiu surowców lub obrabianiu materiałów, ulegających nader szybkiemu zepsuciu, jeżeli to okazuje się potrzebne dla zapobieżenia nieuniknionej w przeciwnym wypadku stracie tych przedmiotów.

Artykuł 4.

W przemysłach, podlegających wpływowi pory roku (przemysłach sezonowych), a wśród warunków nadzwyczajnych we wszystkich przedsiębiorstwach można skrócić czas nieprzerwanego spoczynku nocnego w sześćdziesięciu dniach w roku aż do dziesięciu godzin.

Artykuł 5.

Każde z Państw kontraktujących ma obowiązek wydania zarządzeń administracyjnych, które okażą się potrzebne dla zapewnienia na jego obszarze ścisłego wykonania postanowień niniejszego układu.

Rządy komunikują sobie wzajemnie drogą dyplomatyczną ustawy i postanowienia wykonawcze, odnoszące się do przedmiotu niniejszego układu, które wydano lub które będą wydane w ich kraju, a również peryodyczne sprawozdania o przeprowadzeniu tych ustaw i rozporządzeń.

Artykuł 6.

Przepisy niniejsze mogą być stosowane do kolonii, posiadłości lub obszaru protegowanego tylko

protectorat que dans le cas où une notification à cet effet serait donnée en son nom au Conseil fédéral suisse par le Gouvernement métrópolisain.

Celui-ci, en notifiant l'adhésion d'une colonie, possession ou protectorat, pourra déclarer que la Convention ne s'appliquera pas à telles catégories de travaux indigènes dont la surveillance serait impossible.

Article 7.

Dans les États hors d'Europe, ainsi que dans les colonies, possessions ou protectorats, lorsque le climat ou la condition des populations indigènes l'exigeront, la durée du repos ininterrompu de nuit pourra être inférieure aux minima fixés par la présente Convention, à la condition que des repos compensateurs soient accordés pendant le jour.

Article 8.

La présente Convention sera ratifiée et les ratifications en seront déposées le 31 décembre 1908 au plus tard auprès du Conseil fédéral suisse.

Il sera dressé de ce dépôt un procès-verbal, dont une copie, certifiée conforme, sera remise par la voie diplomatique à chacun des États contractants.

La présente Convention entrera en vigueur deux ans après la clôture du procès-verbal de dépôt.

Le délai de mise en vigueur est porté de deux à dix ans:

1° pour les fabriques de sucre brut de betterave;

2° pour le peignage et la filature de la laine;

3° pour les travaux au jour des exploitations minières, lorsque ces travaux sont arrêtés annuellement, quatre mois au moins, par des influences climatiques.

Article 9.

Les États non-signataires de la présente Convention sont admis à déclarer leur adhésion par un acte adressé au Conseil fédéral suisse, qui le fera connaître à chacun des autres États contractants.

Article 10.

Les délais prévus par l'article 8 pour la mise en vigueur de la présente Convention partiront,

w tym razie, jeżeli rząd kraju macierzystego prześle w ich imieniu odnośne uwiadomienie Radzie związkowej szwajcarskiej.

Donosząc o przystąpieniu kolonii, posiadłości lub obszaru protegowanego, może rząd ten oznajmić zarazem, iż układ nie odnosi się do takich robót swojskich, przy których nadzorowanie byłoby niemożliwe.

Artykuł 7.

Jeżeli w państwach pozaeuropejskich tudzież w koloniach, posiadłościach lub obszarach protegowanych warunki klimatyczne albo zwyczaje krajowców tego wymagają, może czas nieprzerwanego spoczynku nocnego być krótszy od wymiaru minimalnego, ustanowionego w niniejszym układzie, pod warunkiem, iż przyzna się w ciągu dnia wyrównawcze przerwy dla spoczynku.

Artykuł 8.

Układ niniejszy ma być ratyfikowany, a dokumenty ratyfikacyjne powinny być złożone najdalej do dnia 31. grudnia 1908 w Radzie związkowej szwajcarskiej.

Co do złożenia ich sporządzi się protokół i doręczy uwierzytelniony odpis protokołu tego drogą dyplomatyczną każdemu z Państw kontraktujących.

Układ niniejszy wchodzi w życie w dwa lata po zamknięciu protokołu co do wszystkich złożań.

Termin wejścia w życie przedłuża się z dwóch lat na dziesięć lat:

1. co do fabryk, wyrabiających cukier surowy z buraków;

2. co do czesalni i przedzalni wełny owczej;

3. co do robót na powierzchni w kopalniach, o ile roboty te musi się wskutek warunków klimatycznych zastanawiać co najmniej na przeciąg czterech miesięcy w roku.

Artykuł 9.

Państwa, które nie podpisały układu niniejszego, mogą oświadczyć swe przystąpienie drogą aktu, wystosowanego do Rady związkowej szwajcarskiej, która zawiadomi o tem każde z Państw kontraktujących.

Artykuł 10.

Terminy co do wejścia układu w życie, przewidziane w artykule 8., obowiązują dla Państw,

pour les États non-signataires, ainsi que pour les colonies, possessions ou protectorats, de la date de leur adhésion.

Article 11.

La présente Convention ne pourra pas être dénoncée soit par les États signataires, soit par les États, colonies, possessions ou protectorats qui adhèreraient ultérieurement, avant l'expiration d'un délai de douze ans à partir de la clôture du procès-verbal de dépôt des ratifications.

Elle pourra ensuite être dénoncée d'année en année.

La dénonciation n'aura d'effet qu'un an après qu'elle aura été adressée par écrit au Conseil fédéral suisse par le Gouvernement intéressé, ou, s'il s'agit d'une colonie, possession ou protectorat, par le Gouvernement métropolitain; le Conseil fédéral la communiquera immédiatement au Gouvernement de chacun des autres États contractants.

La dénonciation n'aura d'effet qu'à l'égard de l'État, colonie, possession ou protectorat au nom de qui elle aura été adressée.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ont signé la présente Convention.

Fait à Berne, le vingt-six septembre mil neuf cent six, en un seul exemplaire, qui demeurera déposé aux archives de la Confédération suisse et dont une copie, certifiée conforme, sera remise par la voie diplomatique à chacun des États contractants.

Pour l'Allemagne:

(l. s.) **v. Bülow.**
(l. s.) **Caspar.**
(l. s.) **Frick.**
(l. s.) **Eckardt.**

Pour l'Autriche et pour la Hongrie:

(l. s.) Baron **Heidler-Egeregg,**
Ministre d'Autriche-
Hongrie à Berne.

Pour l'Autriche:

(l. s.) **Müller.**

Pour la Hongrie:

(l. s.) **Nicolas Gerster.**

które nie podpisały układu, jak również dla kolonii, posiadłości lub obszarów protegowanych dopiero od chwili ich przystąpienia.

Artykuł 11.

Państwa podpisane jak również państwa, kolonie, posiadłości lub obszary protegowane, które przystąpią do układu później, nie mogą wypowiedzieć go wcześniej jak po upływie dwunastu lat od zamknięcia protokołów co do ratyfikacji.

Po tym czasie można wypowiedzieć układ z roku na rok.

Wypowiedzenie wchodzi w życie w rok od chwili, w której odnośny rząd albo, jeżeli chodzi o kolonię, posiadłość lub obszar protegowany, rząd kraju macierzystego wniósł je na piśmie do Rady związkowej szwajcarskiej; Rada związkowa szwajcarska zawiadomi o niem zaraz rządy innych Państw kontraktujących.

Wypowiedzenie nabywa mocy prawnej jedynie odnośnie do tego państwa, tej kolonii, posiadłości lub tego obszaru protegowanego, w których imieniu je wniesiono.

W dowód tego podpisali pełnomocnicy układ niniejszy.

Wygotowano w Bernie, dnia 26. września 1906, w jednym jedynym egzemplarzu, który będzie złożony w archiwach Związku szwajcarskiego, a którego uwierzytelniony odpis udzieli się drogą dyplomatyczną każdemu z Państw kontraktujących.

Za Niemcy:

(L. S.) **v. Bülow.**
(L. S.) **Caspar.**
(L. S.) **Frick.**
(L. S.) **Eckardt.**

Za Austryę i Węgry:

(L. S.) Baron **Heidler-Egeregg,**
Minister austriacko-
węgierski w Bernie.

Za Austryę:

(L. S.) **Müller.**

Za Węgry:

(L. S.) **Mikołaj Gerster.**

Pour la Belgique:

- (l. s.) **M. Michotte de Welle.**
 (l. s.) **J. Dubois.**

Pour le Danemark:

- (l. s.) **H. Vedel.**

Sous réserve de la déclaration, faite en séance plénière de la Conférence le 26 septembre 1906 quant à l'article 8.

Pour l'Espagne:

- (l. s.) **Bernardo Alméida y Herreros.**

Pour la France:

- (l. s.) **Révoil.**
Arthur Fontaine.

Pour la Grande-Bretagne:

- (l. s.) **Herbert Samuel.**
 (l. s.) **Malcolm Delevingne.**

Pour l'Italie:

- (l. s.) **R. Magliano.**
 (l. s.) **G. Montemartini.**

Pour le Luxembourg:

- (l. s.) **H. Neuman.**

Pour les Pays-Bas:

- (l. s.) **Rechteren.**
L. H. W. Regout.

Pour le Portugal:

- (l. s.) **Alberto d'Oliveira.**

Pour la Suède:

- (l. s.) **Alfr. Lagerheim.**

Pour la Suisse:

- (l. s.) **Émile Frey.**
F. Kaufmann.
A. Lachenal.
Schobinger.
H. Scherrer.
John Syz.

Za Belgię:

- (L. S.) **M. Michotte de Welle.**
 (L. S.) **J. Dubois.**

Za Danię:

- (L. S.) **H. Vedel.**

Z zastrzeżeniem, oznajmionem na posiedzeniu pléniarnem konferencyi z dnia 26. września 1906 co do artykułu 8.

Za Hiszpanię:

- (L. S.) **Bernardo Alméida y Herreros.**

Za Francję:

- (L. S.) **Révoil.**
Artur Fontaine.

Za Wielką Brytanię:

- (L. S.) **Herbert Samuel.**
 (L. S.) **Malcolm Delevingne.**

Za Włochy:

- (L. S.) **R. Magliano.**
 (L. S.) **G. Montemartini.**

Za Luksemburg:

- (L. S.) **H. Neuman.**

Za Niderlandy:

- (L. S.) **Rechteren.**
L. H. W. Regout.

Za Portugalię:

- (L. S.) **Alberto d'Oliveira.**

Za Szwecję:

- (L. S.) **Alfr. Lagerheim.**

Za Szwajcaryę:

- (L. S.) **Emil Frey.**
F. Kaufmann.
A. Lachenal.
Schobinger.
H. Scherrer.
John Syz.

Nos visis et perpensis conventionis huius articulis, illos omnes et singulos ratos hisce confirmatosque habere profiteamur ac declaramus Verbo Nostro promittentes, Nos omnia quae in illis continentur, fideliter executioni mandatuos esse.

In quorum fidem majusque robur praesentes ratificationis Nostrae tabulas manu Nostra signavimus, sigilloque Nostro adpresso firmari jussimus.

Dabantur Viennae die vigesimo nono mensis Decembris anno Domini millesimo nongentesimo octavo, Regnorum Nostrorum sexagesimo primo.

Franciscus Josephus m. p.

Aloisius liber baro ab Aehrenthal m. p.

Ad mandatum Sacrae Caesareae et Regiae Apostolicae Majestatis proprium:

Joannes a Mihalovich m. p.

Caes. et reg. caput sectionis.

Powyższy układ ogłasza się niniejszem po uzyskaniu zgody obu Izb Rady państwa z tym dodatkiem, iż wszystkie państwa kontraktujące z wyjątkiem Danii i Hiszpanii ratyfikowały układ lub przystąpiły do niego do dnia 14. stycznia 1910 i że na podstawie porozumienia się, doszłego do skutku między tymi państwami i udzielonego do wiadomości c. i k. Ministerstwa spraw zewnętrznych okólnikiem Rady związkowej szwajcarskiej z dnia 25. lipca 1910, należy liczyć terminy, ustanowione w artykułach 8. i 11. co do wejścia układu w życie i jego czasu trwania, od dnia 14. stycznia 1910.

Wiedeń, dnia 1. lutego 1911.

Bienert hr.

Weiskirchner hr.

Marek hr.

65.

Ustawa z dnia 21. lutego 1911,

dotycząca zakazu pracy nocnej kobiet w przedsiębiorstwach przemysłowych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

W przedsiębiorstwach przemysłowych, w których zajętych jest więcej jak dziesięć osób pracujących, nie wolno zatrudniać kobiet i dziewcząt bez względu na wiek w porze nocnej, to jest w czasie między godziną 8. wieczór a godziną 5. rano, z zastrzeżeniem wyjątków, ustanowionych w dalszym ciągu. Spoczynek nocny dla wszystkich wymienionych osób ma wynosić najmniej jedenaście godzin po sobie następujących.

Jeżeli w przedsiębiorstwach, określonych w ustępie pierwszym, jest zaprowadzona ośmiodzinna szychta robocza, wówczas można prze-

łożyć początek nieprzerwanego jedenastogodzinnego spoczynku nocnego tych robotnic, które ukończyły już 16. rok życia, aż do godziny 10. wieczór.

§ 2.

Za przedsiębiorstwa przemysłowe w myśl ustawy niniejszej należy uważać wszystkie zakłady, w których sposobem przemysłowym wytwarza się przedmioty obrotu albo obrabia i przerabia materje, oraz także przedsiębiorstwa budowlane z wyjątkiem jednak przedsiębiorstw pierwotnej produkcji rolnej i lasowej tudzież kopalń minerałów zastrzeżonych; dla tych ostatnich uregułuje się stosunki te osobną ustawą.

Przemysłu gospodniego i szynkarskiego nie należy uważać za przedsiębiorstwa przemysłowe w myśl ustawy niniejszej.

Minister handlu jest upoważniony do ustalenia w porozumieniu z Ministrem rolnictwa drogą rozporządzenia dokładnych granic między przemysłem z jednej strony a pierwotną produkcją rolniczą i lasową z drugiej strony.

§ 3.

W przypadku przerw w ruchu, niedających się z góry przewidzieć i niepowtarzających się peryodycznie, które należy odnieść do siły wyższej jako następstwa klęsk elementarnych lub wypadków nieszczęśliwych, można odstąpić od postanowień § 1. co do tych robotnic, które ukończyły już 18. rok życia. O rozpoczęciu się potrzebnego w danym razie zatrudnienia takich robotnic w porze nocnej należy bezzwłocznie donieść właściwej władzy politycznej I. instancyi. Jeżeli czas trwania zatrudnienia takiego ma przekraczać 8 dni, potrzebne jest do tego pozwolenie władzy politycznej I. instancyi, które jednak może być udzielone jedynie aż do maksymalnego wymiaru 4 tygodni.

§ 4.

Po wysłuchaniu izb handlowych i przemysłowych może Minister handlu oznaczyć drogą rozporządzenia te kategorie przedsiębiorstw przemysłowych, w których przy przerabianiu surowców lub przy obrabianiu materyi, ulegających nader szybkiemu zepsuciu, postanowienia § 1. nie mają obowiązywać dla kobiet, które przekroczyły 18. rok życia, jeżeli to okazuje się konieczne dla zapobieżenia nieuniknionej w przeciwnym wypadku stracie wspomnianych materyi.

§ 5.

Czas trwania nieprzerwanego spoczynku nocnego, ustanowionego w § 1., można w działach przemysłu, podlegających wpływowi pór roku (w przemysłach sezonowych), i w razie zaistnienia stosunków niezwykłych skrócić we wszystkich przedsiębiorstwach, podpadających pod ustawę niniejszą, najwyżej w 40 dniach w roku do dziesięciu godzin i przełożyć początek tego spoczynku dla robotnic, które przekroczyły 18. rok życia, aż do godziny 10. wieczór. Jeżeli ma się zamiar korzystać z upoważnienia tego dłużej, aniżeli przez trzy dni po sobie następujące, wówczas potrzebne jest do tego zezwolenie władzy politycznej I. instancyi. W innych wypadkach należy jedynie uczynić zgłoszenie u władzy tej.

§ 6.

Przepisy ordynacyi przemysłowej, dotyczące czasu trwania pracy i pracy nocnej pomocników przemysłowych, doznają wskutek postanowień ustawy niniejszej jedynie o tyle zmiany, o ile ustawa ta zaprowadza dalej idące ograniczenia co do zatrudniania pomocnic.

§ 7.

Każde przekroczenie przepisów ustawy tej ma być karane tak jak przekroczenie ordynacyi przemysłowej według przepisów, obowiązujących dla tej ordynacyi, a odnośne postanowienia ordynacyi przemysłowej mają mieć zastosowanie także co do właściwości władz i co do postępowania, które należy zachować.

§ 8.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w dniu 1. sierpnia 1911.

Wyjątek od wypowiedzianego w § 96. b ustawy z dnia 8. marca 1885. Dz. u. p. Nr. 22, zakazu używania osób płci żeńskiej do pracy nocnej, dozwolony dla fabryk cukru surowego rozporządzeniem Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 27. maja 1885. Dz. u. p. Nr. 86, w punkcie 7., pozostaje w mocy do końca r. 1914.

§ 9.

Wykonanie ustawy tej poruczam Memu Ministrowi handlu w porozumieniu z Moimi innymi interesowanymi Ministrami.

Budapeszt, dnia 21. lutego 1911.

Franciszek Józef wkr.

Bienerth wkr.

Weiskirchner wkr.

Widmann wkr.

66.

Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 23. marca 1911,

dotyczące świadectw kobiecej szkoły przemysłowej dla szycia bielizny i krawiectwa w Prachatycach.

Na zasadzie § 14. d, ustępu 3. ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26, względnie rozporządzenia Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty z dnia 26. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 180, przyjmuje się kobiecą szkołę przemysłową dla szycia bielizny i krawiectwa w Prachatycach do spisu tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa zastępują przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu krawieckiego, ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych, dowód prawidłowego ukończenia nauki.

Weiskirchner wkr.

Marek wkr.

67.**Cesarskie rozporządzenie z dnia
11. kwietnia 1911,**

dotyczące używania częściowych zapisów długu pożyczki w kwocie 10 milionów koron, która ma być zaciągnięta przez Księstwo Krainy, do korzystnego umieszczenia kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Częściowych zapisów długu pożyczki w kwocie imiennej 10 milionów koron, którą kraj Kraina ma zaciągnąć na podstawie uchwały sejmowej z dnia 18. lutego 1911, można używać do korzystnego umieszczenia kapitałów fundacji, zakładów, stojących pod nadzorem publicznym, urzędu pocztowych

kas oszczędności, dalej pieniędzy pupilarnych, fideikomisowych i depozytowych, a po kursie giełdowym, jednak nie powyżej wartości imiennej, także jako kaucyi służbowych i handlowych.

§ 2.

Wykonanie rozporządzenia tego, które nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia, poruczam Moim Ministrom skarbu, sprawiedliwości i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 11. kwietnia 1911.

Franciszek Józef wkr.

Biennerth wkr.

Georgi wkr.

Stürgkh wkr.

Weiskirchner wkr.

Hochenburger wkr.

Meyer wkr.

Wickenburg wkr.

Zaleski wkr.

Marek wkr.

Widmann wkr.

Głabiński wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXX. — Wydana i rozesłana dnia 15. kwietnia 1911.

Treść: *M* (68—73.) 68. Reskrypt, dotyczący postanowień o założeniu i prowadzeniu katastru podatku zarobkowego. — 69. Rozporządzenie, dotyczące uzupełnienia przepisów o służbie wojskowej, część I. — 70. Rozporządzenie, dotyczące przedadni sądowej w Krakowie. — 71. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia urzędu podatkowego i sądowno-depozytowego w Trzeszcu na Morawach. — 72. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia urzędu podatkowego i sądowno-depozytowego w Sławonicach na Morawach. — 73. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia nowego starostwa w Austrii powyżej Anizy z siedzibą urzędową w Grieskirchen.

68.

Reskrypt Ministerstwa skarbu z dnia 4. kwietnia 1911,

dotyczący postanowień o założeniu i prowadzeniu
katastru podatku zarobkowego.

W miejsce postanowień o założeniu katastru podatku zarobkowego na okres drugi i następne okresy rozkład upowszechnego podatku zarobkowego, ogłoszonych reskryptem Ministerstwa skarbu z dnia 10. kwietnia 1899, Dz. u. p. Nr. 76 (załącznik *B* przepisu wykonawczego z dnia 28. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 35, do rozdziału I. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220), mają wstąpić następujące postanowienia o założeniu i prowadzeniu katastru podatku zarobkowego:

1. Celem rozkładu powszechnego podatku zarobkowego winny władze podatkowe I. instancyi utrzymywać kataster, obejmujący wszystkie zakłady przemysłowe przedsiębiorstw i zatrudnień, istniejących w ich okręgu a podlegających powszechnemu podatkowi zarobkowemu, z wyjątkiem przemysłów wędrownych; w razie miejscowego rozłączenia przypisu podatkowego (§ 37., ustęp 2., § 38., ustęp 3., u. o p. o.) zamieszcza się nadto w katastrze poszczególne kwoty podatku (porów. punkt 47., 48.).

2. Ponieważ kataster ma stanowić podstawę wszelkich dalszych czynności urzędowych przy rozkładzie powszechnego podatku zarobkowego, należy dokładać największego starania i uwagi, aby tenże

był założony możliwie poprawnie i dokładnie i chroniony stale od uszkodzeń.

3. Aby umożliwić porządkowanie osnowy katastru podatku zarobkowego stosownie do rozmaitych punktów widzenia, składa się kataster ten z luźnych kart podług dołączonych formularzy I i II, które

Formularz I
i II.

należy wypełniać w myśl postanowień niżej podanych. Formularz I ma stanowić właściwą kartę katastralną, podczas gdy formularza II używa się tylko jako karty pomocniczej do czynności urzędowych przy zaliczaniu w tym wypadku, gdy podatnik ma kilka samodzielnie opodatkowanych przemysłów, znajdujących się w tym samym okręgu rozkładu pierwszej klasy (porów. punkt 26. i n.).

4. Kataster podatku zarobkowego należy zakładać na nowo co pięć okresów rozkładu. Nowe założenie katastru podatku zarobkowego po każdym pięciu okresach rozkładu ma się uskuteczyć na podstawie katastru podatku zarobkowego, który istniał dotychczas, w ten sposób, że dla przemysłów, które już dawniej były zaliczone do pewnej spółki podatkowej i ciągle jeszcze są wykonywane, tudzież dla przyrostów, które dopiero nowo mają być zaliczone, wypełnia się nowe karty katastralne podług formularza I; w podobny sposób należy co do tych podatników, którzy posiadają w tym samym okręgu rozkładu pierwszej klasy kilka przemysłów samodzielnie opodatkowanych, przenieść istniejące ewentualnie formularze II po dokonaniu sprostowań (porów. punkt 37.) do nowych formularzy II.

5. Jedno z głównych zadań katastru polega na przygotowaniu, a względnie wykazaniu zaliczenia

obowiązanych do opłaty podatku zarobkowego do czterech klas tego podatku.

W tym celu należy założyć kataster najprzód dla każdego okręgu rozkładu najniższej klasy (artykuł 10., l. 2., ustęp 2. p. w. I), a to bez względu na rozmaite klasy podatku; jeżeli w okręgu pewnej władzy podatkowej pierwszej instancy znajduje się kilka okręgów rozkładu najniższej klasy, w takim razie należy prowadzić dla każdego z nich osobny kataster podatku zarobkowego.

6. Z wyjątkiem przemysłów obnośnych i koczowniczych, wymiennych w §§ 78., 81. i 82. u. o p. o., powinna istnieć osobna karta katastralna dla każdego przedsiębiorstwa, które podlega zasadniczo powszechnemu podatkowi zarobkowemu i ma być obłożone osobną stopą podatkową.

7. Z reguły więc otrzyma każdy rodzaj zarobku podatnika, wykonywany w tej samej gminie podatkowej czyto w jednym zakładzie przemysłowym czy w kilku zakładach, osobną kartę katastralną. Jeżeli jednak ten sam przedsiębiorca wykonuje w tym samym zakładzie kilka rodzajów przedsiębiorstw lub zatrudnień, w którym to razie stosownie do § 37., ustęp 5., u. o p. o. ustanawia się jedną stopę podatkową dla całego przemysłu, wówczas należy sporządzić dla tych kilku rodzajów zarobku tylko jedną kartę katastralną. Tylko dla przemysłów, które nowo przyrosły w ciągu pewnego okresu rozkładu, należy założyć (porów. punkt 49.) nawet wtedy, gdyby były wykonywane w tym samym zakładzie razem z przedsiębiorstwem już dawniej istniejącem, dopóki nie będą zaliczone do pewnej spółki podatkowej, osobne karty katastralne (porów. także artykuł 50., l. 5., p. w. I).

8. Decyzję, czy i w jaki sposób ma być utrzymywany indeks do katastru, zostawia się władzom podatkowym.

9. Co się tyczy szczegółów wypełnienia formularza I, należy wypełnić rubrykę „Oznaczenie karty“ na przedniej stronie tylko w tym razie, jeżeli dotyczący podatnik posiada w tym samym okręgu rozkładu najniższej klasy kilka przemysłów, obłożonych osobną stopą podatkową, i jeżeli wskutek tego znajduje się w tym samym katastrze kilka kart katastralnych według formularza I, wygotowanych na nazwisko tego podatnika.

Z wypełnienia rubryki „Oznaczenie karty“ poznaje się też odrazu, że dla dotyczącego podatnika istnieje lub ma być wypełniony formularz II (porów. punkt 26., ustęp 3.). Gdyby podatnik taki wykonywał w ciągu dalszych okresów rozkładu już tylko jeden przemysł samodzielnie opodatkowany, należy przekreślić czerwonym atramentem literę w rubryce „Oznaczenie karty“ (porów. także przypisek do punktu 26., ustęp 3.).

Oznaczenie należy skutecznie małymi literami.

Jeżeli w odnośnym okręgu rozkładu najniższej klasy istnieje we wszystkich klasach podatku zarobkowego bezpośrednie prawo wyboru (§ 18., ustęp 2., u. o p. o.), można obrać dla oznaczania kart dowolny porządek kolejny. Jeżeli zaś w dotyczącym okręgu rozkładu najniższej klasy wykonywa się prawo wyborcze w trzeciej i czwartej klasie pośrednio, wówczas należy oznaczyć literą *a* kartę katastralną tego przemysłu, który znajduje się w okręgu urzędu podatkowego, gdzie podatnik ma miejsce zamieszkania, gdy zaś pod tym względem wchodzi w grę kilka przemysłów, tę kartę katastralną, która odnosi się do przemysłu dotychczas najwyżej opodatkowanego. Jeżeli podatnik nie mieszka w odnośnym okręgu rozkładu najniższej klasy, oznacza się literą *a* tę kartę katastralną, która dotyczy przemysłu dotychczas najwyżej opodatkowanego, a względnie, jeżeli jest kilka przemysłów równie wysoko opodatkowanych, tę kartę katastralną, która w rubryce „Grupa zarobku“ ma cyfrę najniższą; inne karty katastralne można oznaczać w dowolnej kolei.

10. Rubrykę „Grupa zarobku“ należy wypełnić podług klasyfikacji, podanej w załączniku *J* do p. w., w ten sposób, że wpisuje się cyfrę arabską, podaną w klasyfikacji w nawiasie, a względnie cyfrę, wziętą z wykazu abecadłowego (na przykład przy kamieniołomie „15“, przy gospodarze „226“).

Jeżeli karta katastralna opiewa na kilka rodzajów zarobku, wykonywanych w tym samym zakładzie przemysłowym, które wskutek tego ma się obłożyć tylko jedną stopą podatkową, wówczas skutecznie się zaliczenie na podstawie klasyfikacji przedsiębiorstw i zatrudnień, podanej w załączniku *J* p. w. I, podług tego rodzaju zarobku, który był dotychczas najwyżej opodatkowany, a względnie co do przemysłów, które dotychczas nie były jeszcze opodatkowane, podług tego, który według zbadania ma największe rozmiary; jeżeli podatek jest jednakowy lub rozmiar przemysłów równy, decyduje ten rodzaj zarobku, który w klasyfikacji podany jest pierwiej (ma najniższą cyfrę arabską).

11. Każda karta katastralna katastru podatku zarobkowego otrzymuje ten numer katastralny*), który miała dotychczas dawna karta dotyczącego przemysłu. Numerów katastralnych przemysłów już wykreślonych można użyć ponownie według uznania władzy podatkowej, jeżeli okaże się po wysłuchaniu urzędu poboru podatku, że dotyczący rachunek podatkowy jest już całkiem wyrównany.

*) Numerowanie ma jedynie na celu krótkie i ściśle stwierdzenie tożsamości podatnika, a względnie przemysłu podlegającego opodatkowaniu i związku danego wygotowania urzędowego (na przykład nakazu płatniczego, przypisu podatkowego) z nim.

12. W rubryce „Imię i nazwisko podatnika, względnie firma“ w formularzu I należy podać najprzód nazwisko a potem imię podatnika, względnie jeżeli przedsiębiorstwo jest prowadzone pod pewną firmą, odnośną firmę; jeżeli przedsiębiorstwo należy do kilku współwłaścicieli, należy wymienić jako podatników w porządku abecedowym z oznaczeniem bieżącymi liczbami arabskimi te osoby, pod których nazwiskami przedsiębiorstwo jest wykonywane, a względnie te, które je zgłosiły; w końcu należy podać nazwiska innych właścicieli, o ile one są znane władzy podatkowej.

W przypadkach, gdy w tym samym przemyśle podlegającym opodatkowaniu może wchodzić w rachubę dwa lub więcej nazwisk, gdy na przykład dwie lub więcej osób wykonuje przemysł wspólnie bez zaprotokołowanej firmy, dalej gdy się trafia przydomki lub nazwiska, w inny sposób przybrane lub zmienione przez zawarcie małżeństwa lub ponowne zawarcie małżeństwa, gdy podatnicy używają firmy nie opiewającej na ich nazwisko itp., należy dla zapewnienia ewidencji wygotować i złożyć karty, napisane czerwonym atramentem według formularza I z opuszczeniem wszystkich szczegółów cyfrowych i z odwołaniem się tylko do formularza I, napisanego czarnym atramentem (karty ewidencyjne).

13. W rubryce „Miejsce zamieszkania“ należy podać w ogóle zwyczajną siedzibę podatnika, a gdy chodzi o spółkę, siedzibę tejże i adres, pod którym można skutecznie doręczenia w sposób prawnie obowiązujący. W szczególności należy podać w większych miejscowościach i miastach także ulicę i numer domu.

14. Rubryka „Nazwisko i miejsce zamieszkania spółników, względnie posiadacza firmy“ jest przeznaczona na wpisanie imion i nazwisk tudzież miejsca zamieszkania spółników, a względnie, jeżeli przedsiębiorstwo jest wykonywane pod firmą nie opiewającą na nazwisko podatnika, na podanie nazwiska i miejsca zamieszkania posiadacza firmy. Gdyby w rubryce tej zabrakło miejsca, należy użyć strony odwrotnej formularza I.

15. W rubryce „Przedsiębiorstwo, podlegające opodatkowaniu“ należy podać przemysł lub przemysł, podlegające opodatkowaniu (§ 37., ustęp 5., u. o p. o.), dla których karta katastralna jest wygotowana, zgodnie z oznaczeniem przemysłem lub innym oznaczeniem pospolicie używanym i z przydaniem takich bliższych szczegółów, aby zaliczenie do grup zarobkowych było możliwe. Według okoliczności należy dodać także, czy dotyczący przemysł jest zakładem głównym czy filialnym, przedzielną itp.

16. W rubryce „Miejsce wykonywania“ podać należy dokładne oznaczenie miejsca każdego zakładu przemysłowego, na który karta katastralna opiewa. W większych miejscowościach i miastach należy podać także ulicę i numer domu.

17. Rubryki „Uprawnienie“ i „Początek opodatkowania“ można co do starszych przemysłów zostawić niewypełnione, gdyby staranie się o te szczegóły miało spowodować znaczniejsze opóźnienie.

Natomiast w kartach katastralnych, dotyczących się nowych przyrostów, należy wypełnić rubryki te starannie.

18. Rubryki formularza I, oznaczone wyrazami „Zaliczone dotychczas do klasy podatkowej“, „Ostatnia nałożona stopa podatkowa“ i „Ostatnia przypisana kwota roczna podatku“ są przeznaczone na to, by przedstawić szczegóły z ostatniego roku, poprzedzającego okres rozkładu, które stosownie do § 12., ustęp 6., u. o p. o. mają być wzięte za podstawę zaliczenia do spółek podatkowych.

19. W wymienionej na końcu rubryce należy więc wpisywać zawsze roczną kwotę odnośnego przypisu podatkowego (artykuł 9., l. 3., p. w. I).

20. W kartach katastralnych, dotyczących się przemysłów dotychczas uwolnionych, należy wypełnić rubryki „Ostatnia nałożona stopa podatkowa“ i „Ostatnia przypisana kwota roczna podatku“ wpisaniem uwagi „uwol. § 4.“ lub „uwol. § 5“.

21. W kartach katastralnych, wygotowanych z powodu przyrostów, pozostają wszystkie rubryki, dotyczące się dotychczasowego opodatkowania, oczywiście niewypełnione.

22. Przepisy co do wypełniania rubryk i przedziałek w formularzu I, „Stopa podatkowa“, „Kwota podatku“, „Pierwotnie przypisana“, „Drogą odwołania ustanowiona“, „Reparyc. dod., potrąc. %“, są podane w artykułach 38., 39., i 44. p. w. I.

Przy ewentualnych uwolnieniach według § 5. u. o p. o. należy pod uwagę „uwol. § 5.“ (p. 20.) uwidocznic w nawiasie także idealną stopę podatkową, która przypadłaby na odnośne przedsiębiorstwo, gdyby nie przyznano mu uwolnienia z powodu niezasobności podatnika.

Co do osobnych czynności urzędowych potrzebnych w przypadkach miejscowego rozdziału podatku (§ 37., ustęp 2., § 38., ustęp 3., u. o p. o.), zobacz punkt 45. i n.

23. Rubryka „Klasa podatkowa“ ma wykazywać zaliczenie podatnika do jednej z czterech klas podatku, a to zapomocą odpowiedniej cyfry rzymskiej.

Pięć rubryk kolumny tej należy zawsze wypełnić, chociażby w późniejszych okresach rozkładu nie zaszła zmiana co do klasy podatku. Szczegółowe wskazówki co do wypełniania rubryki tej zawierają punkty 32. i n.

24. W rubryce „Numer protokołu wymiarowego“ należy podać numer bieżący, pod którym przemysł przychodzi każdorazowo w protokole wymiarowym pięciu okresów rozkładu.

25. Odwrotna strona formularza I jest przeznaczona na zapisanie zniżeń, uwzględnień, odpisów itp., wymierzonej ewentualnie opłaty od zgłoszenia przemysłu i zaprotokołowania firmy oraz ewentualnych innych szczegółów (tak na przykład co do przemysłów, znajdujących się poza obrębem okręgu rozkładu pierwszej klasy, porów. punkt 29. lit. d) lub, gdyby nie starczyło miejsca w rubrykach przedniej strony formularza I, na zapisanie odnośnych szczegółów. Zaopatrzenie odwrotnej strony formularza I dalszymi rubrykami i przedziałkami, gdyby poszczególny przypadek tego wymagał, pozostawia się władzom podatkowym.

26. Formularza II należy używać tylko wtedy, gdy władza podatkowa pierwszej instancji spostrzeże, że ten sam podatnik posiada w obrębie tego samego okręgu rozkładu pierwszej klasy kilka przemysłów samodzielnie opodatkowanych.

Formularz ten służy do tego, aby w razie istnienia kilku samodzielnie opodatkowanych przemysłów tego samego podatnika przedstawić jego całe opodatkowanie w obrębie odnośnego okręgu rozkładu pierwszej klasy celem zaliczenia na tej podstawie podatnika, a względnie jego przemysłów do jednej z czterech klas podatkowych; opodatkowania poza obrębem tego okręgu rozkładu pierwszej klasy, w którym ma siedzibę władza podatkowa pierwszej instancji, wygotowująca kartę katastralną, nie wymagają więc wygotowania formularza II i nie trzeba ich także zaciągać w istniejącym już formularzu II takiego podatnika (porów. punkt 29., lit. d).

Jeżeli podatnik ma tylko jeden przemysł samodzielnie opodatkowany, odpada oczywiście wygotowanie formularza II. Po zaliczeniu podatnika z kilkoma przemysłami do klas podatkowych należy złożyć formularze II aż do najbliższego rozkładu oddzielnie od formularzy I (punkt 37.).

Zapisywanie w nich zmian, zaszłych co do szczegółów, ma być aż do tego czasu zaniechane (porów. także punkt 37.).

Czy w poszczególnym przypadku istnieje formularz II, powinno być rozpoznawalne w sposób widoczny z formularza I stąd, iż formularz ten

został zaopatrzony bardzo uderzającym odciskiem pieczęci. *)

27. Istnienie kilku przemysłów tego samego podatnika stwierdzić ma władza podatkowa na podstawie szczegółów dotychczasowych kart katastralnych (porów. punkt 4.), dotyczących się skontyngentowanego i nieskontyngentowanego powszechnego podatku zarobkowego, tudzież na podstawie swych innych środków pomocniczych, mianowicie zaś także na podstawie deklaracji wniesionych co do podatku zarobkowego.

28. Według tego, czy tych kilka przemysłów leży tylko w okręgu władzy podatkowej pierwszej instancji, wygotowującej kartę katastralną, czy nie, ma władza ta wypełnić sama wszystkie rubryki formularza II lub też posłać formularz II, wypełniony o ile to było możebne (porów. punkt 31.), celem dalszego wypełnienia do właściwej władzy w siedzibie komisji podatku zarobkowego dla pierwszej klasy.

29. W szczególności mogą zdarzyć się pod tym względem następujące przypadki:

- a) Jeżeli podatnik ma kilka przemysłów oddzielnie opodatkowanych, znajdujących się w tym samym okręgu rozkładu najniższej klasy, należy wypełnić tylko jeden formularz II.
- b) Jeżeli podatnik ma kilka przemysłów oddzielnie opodatkowanych, które leżą wprawdzie w rozmaitych okręgach rozkładu najniższej klasy, lecz w granicach okręgu władzy podatkowej pierwszej instancji, wygotowującej karty katastralne, wówczas ma władza ta wypełnić dla wszystkich przemysłów takiego podatnika, znajdujących się w tym samym okręgu rozkładu, łącznie jeden osobny formularz II.
- c) Jeżeli przemysły oddzielnie opodatkowane znajdują się wprawdzie w tym samym okręgu rozkładu pierwszej klasy, lecz w okręgach rozmaitych władz podatkowych pierwszej instancji, należy posłać formularze II, wypełnione w sposób, podany w punkcie 30., z pozostawieniem ich spisu, do władzy podatkowej pierwszej instancji w siedzibie komisji podatku zarobkowego dla pierwszej klasy; władza ta ma wypełnić wszystkie formularze II w rubrykach, ewentualnie jeszcze nie wypełnionych.
- d) Jeżeli przemysły oddzielnie opodatkowane znajdują się w rozmaitych okręgach rozkładu

*) Jeżeli dotyczący podatnik wykonywa w ciągu dalszych okresów już tylko jeden przemysł samodzielnie opodatkowany, należy skreślić ten odcisk pieczęci równie jak literę w rubryce „Oznaczenie karty“ na przedniej stronie formularza I; gdyby to nie dało się dobrze wykonać, należy wygotować nowy formularz I.

pierwszej klasy, w takim razie należy pominąć stosownie do punktu 26. wygotowanie formularza II; istnienie takich przemysłów należy jedynie zanotować we formie uwagi na odwrotnej stronie formularza I.

30. We wszystkich przypadkach, w których wypełnia się formularz II, należy podać na pierwszym miejscu przemysł lub przemysły, na które opiewa karta katastralna według formularza I w katastrze władzy podatkowej pierwszej instancji, zakładającej formularz II*); jeżeli w katastrze znajduje się kilka kart według formularza I, dotyczących tego samego podatnika, należy podać najprzód ten przemysł, którego karta opatrzona jest oznaczeniem „a“, a następnie inne przemysły w porządku alfabetycznym oznaczenia ich kart.

Dalej następować mają inne przemysły, i to w tym porządku kolejnym, że podaje się najprzód przemysły, znajdujące się w innym okręgu rozkładu najniższego rzędu, lecz w okręgu władzy podatkowej, wygotowującej formularz II (porów. punkt 29., lit. b), a następnie w dowolnej kolei przemysły, znajdujące się poza okręgiem tej władzy.

31. W razie przesyłania winna władza, wygotowująca formularz II, zaznaczyć ołówkiem na formularzu II co do przemysłów, znajdujących się poza granicami jej okręgu, znane sobie szczegóły pod względem rodzaju i miejsca tych przemysłów tudzież ich opodatkowania. Całkowite wypełnienie formularza II ma przeprowadzić następnie władza podatkowa, oznaczona w punkcie 29. lit. c).

32. Zaliczenie podatników do czterech klas podatku zarobkowego uskutecznia się co do podatników, mających tylko jeden przemysł samodzielnie opodatkowany, na podstawie szczegółów, zamieszczonych w formularzach I, zaś co do podatników, mających kilka przemysłów samodzielnie opodatkowanych, jak tylko pozwolą na to szczegóły co do całkowitego opodatkowania, wpisane w formularzu II. W przypadkach, podanych w punkcie 29., lit. a) i b), uskutecznić może zaliczenie już ta władza podatkowa, która wygotowała karty katastralne według formularza II.

W przypadku, określonym w punkcie 29., lit. c), będzie natomiast mogła uskutecznić zaliczenie dopiero władza podatkowa w siedzibie komisji pierwszej klasy.

Według prawideł, podanych w artykule 11. p. w. I, może się zdarzyć, że poszczególne przemysły tego samego podatnika będą zaliczone do rozmaitych spółek podatkowych tych samych lub rozmaitych klas podatku.

*) Z tego widać także, która władza podatkowa właściwa ze względu na siedzibę przemysłów wygotowała formularz II.

33. Jeżeli podatnik ma kilka przemysłów w rozmaitych okręgach rozkładu niższego rzędu, których dotychczasowe całkowite opodatkowanie nie uzasadnia zaliczenia do klasy pierwszej, wówczas będzie według okoliczności (porów. uwagę do art. 11., II, d p. w. I) potrzebne osobne zestawienie jego podatków, nie dające się przeprowadzić na formularzu II; wynik zaliczenia powinien jednak znaleźć się na formularzu II w obu ostatnich przedziałkach. Zaliczenie należy zawsze wciągnąć do wszystkich formularzy II, dotyczących się tego podatnika, a wreszcie uwidocznić je co do każdego przemysłu w miejscu na to przeznaczonym na przedniej stronie formularza I w rubryce „Klasa podatkowa“ (punkt 23.).

34. W każdym przypadku, w którym już władza podatkowa, zakładająca kataster, mogła uskutecznić zaliczenie do pierwszej, a względnie drugiej klasy, musi się przesłać odpis formularza I władzy podatkowej w siedzibie odnośnej komisji, a jeżeli jest kilka przemysłów, także odpis formularza II; ta ostatnia władza ma również wygotować odpisy formularzy I i II tych podatników pierwszej i drugiej klasy, którzy znajdują się tylko w jej własnym okręgu. Ministerstwo skarbu zastrzega sobie zezwolenie na pominięcie wygotowania odpisów tego ostatniego rodzaju.

35. Przy zaliczaniu przez władzę podatkową w siedzibie komisji podatku zarobkowego pierwszej klasy na podstawie formularzy II, nadesłanych przez inne władze podatkowe (porów. punkt 29., lit. c), zachodzą dwa przypadki:

Jeżeli zalicza się do trzeciej lub czwartej klasy, należy zwrócić formularze II po zapisaniu w nich zaliczenia bez dalszych formalności odnośnej władzy podatkowej.

Jeżeli zaś zalicza się do pierwszej lub drugiej klasy, winna zaliczająca władza podatkowa wygotować odpisy tych również do zwrotu przeznaczonych formularzy II i zatrzymać je, a względnie (przy zaliczaniu do klasy drugiej) przesłać władzy podatkowej w siedzibie komisji drugiej klasy. Inne władze podatkowe, w których okręgu urzędowym znajdują się przemysły, mają na podstawie otrzymanych napowrót formularzy II uwidocznić zaliczenie w rubryce „Klasa podatkowa“ odnośnych formularzy I i przesłać odpisy formularzy I władzom podatkowym w siedzibie komisji podatku zarobkowego pierwszej, względnie drugiej klasy. Dziać się to ma w każdym okresie rozkładu.

36. Tym sposobem przychodzą władze podatkowe w siedzibie komisji pierwszej, względnie drugiej klasy w posiadanie odpisów formularzy I i II co do wszystkich członków spółek podatkowych pierwszej, względnie drugiej klasy.

37. Po dokonaniu zaliczenia wszystkich podatników do czterech klas podatkowych ma każda władza podatkowa uporządkować formularze I i II oddzielnie według spółek podatkowych, a w obrębie każdej spółki w porządku abecedowym nazwisk podatników.

Formularze II należy przechowywać oddzielnie. Zmiany, jakim szczegółów ich (na przykład stopa podatku lub kwota podatku) ulegną w ciągu pewnego okresu rozkładu, należy zapisać w nich dopiero przed czynnościami urzędowymi, połączonymi z zaliczaniem na najbliższy okres rozkładu (porów. punkt 26.).

38. Tym sposobem uzyskują władze podatkowe zupełny kataster podatku zarobkowego dla każdego okręgu rozkładu trzeciej i czwartej klasy, leżącego w ich obszarze, tudzież częściowy kataster spółek podatkowych pierwszej i drugiej klasy, obejmujący cały ich obszar.

39. Władze podatkowe w siedzibie komisji pierwszej i drugiej klasy mają ułożyć w taki sam sposób z odpisów, wspomnianych w punkcie 34. i 35., ustęp 3., zupełny kataster podatku zarobkowego dla całego okręgu rozkładu pierwszej, względnie drugiej klasy. Kilka formularzy I, dotyczących się tego samego podatnika, należy zaopatrzyć oznaczeniem kart przy odpowiednim zastosowaniu przepisu, podanego w punkcie 9.

40. Władze podatkowe, posiadające kataster podatku zarobkowego dla całego okręgu rozkładu pewnej spółki podatkowej, mają następnie przeprowadzić na jego podstawie, a mianowicie przy użyciu kart katastralnych według formularza I, zaliczenie podatników do kół wyborczych (§ 3. przepisu wyborczego *D*); w tym celu należy uporządkować formularze I w tych okręgach, w których mają się odbyć wybory pośrednie, z zatrzymaniem porządku abecedowego według okręgów urzędów podatkowych.

41. Po utworzeniu wspomnianych kół wyborczych ma nastąpić wygotowanie list wyborczych (§ 20. przepisu wyborczego *D*) dla każdego z tych kół; przytem należy pominąć karty katastralne według formularza I, opatrzone oznaczeniami *b*) i *n*. (punkt 9. i 39.).

42. Władze podatkowe, wymienione w punkcie 40., mają następnie przygotować protokoły wymiarowe z użyciem formularzy I (artykuł 19. p. w. I) i obliczyć tymczasowo kontyngenty spółek (artykuł 46. p. w. I).

43. Potem układa się znowu kataster podatku zarobkowego według spółek podatkowych, a w ich obrębie w porządku abecedowym nazwisk poda-

tników lub arytmetycznie według numerów protokołu wymiarowego i oddaje go do rozrządzenia komisjom właściwym do rozkładu.

44. W dalszym ciągu postępuje się z kartami katastralnymi formularza I w myśl odnośnych postanowień przepisu wykonawczego.

45. W przypadkach miejscowego rozdziału podatku, wspólnie nałożonego (§ 37., ustęp 2., § 38., ustęp 3., u. o p. o.), winna komisya lub władza, która uskuteczni rozłączenie, postarać się o uwiadomienie wszystkich innych interesowanych władz i komisji podatku zarobkowego, zwłaszcza władz podatkowych pierwszej instancyi.

Uwiadomienie to uskuteczni się drogą korespondencyi.

46. Wszystkie interesowane władze podatkowe mają utrzymywać zapiski co do zakładów przemysłowych, nie opodatkowanych samodzielnie czy to w myśl § 37., ustęp 2., czy w myśl § 38., ustęp 3. i 4. u. o p. o. (formularze *a* i *b* instrukcyi rachunkowej II *a*).

47. W kartach katastralnych, jakoteż w odpisach kart katastralnych wszystkich przemysłów i zakładów przemysłowych, opodatkowanych w myśl wzmiankowanych wyżej przepisów ustawy, należy zapisać w rubryce „Stopa podatkowa“ na pierwszej stronie formularza I tylko tę kwotę, która ma stanowić podstawę przypisu w odnośnym miejscu. Wspólnie wymierzoną stopę podatkową należy zaznaczyć w uwadze na stronie odwrotnej. Nadto należy uwidocznnić w karcie katastralnej liczbę bieżącą odnośnego zapisku, wzmiankowanego w punkcie 46.

48. Gdyby dla przemysłów lub zakładów przemysłowych albo dla części zakładu przemysłowego, dla których następuje rozdział, nie istniały jeszcze karty katastralne, należy niezwłocznie wygotować potrzebne nowe karty katastralne (ich odpisy), których rubryki i przedziały, dotyczące się dotychczasowego opodatkowania, wypełnia się zerem.

49. Dla przemysłów i zatrudnień nowo przybywających (§ 74., ustęp 1., u. o p. o.) należy używać aż do zaliczenia ich do pewnej spółki podatkowej również kart katastralnych według formularza I; przytem jednak powinno się wpisywać szczegóły, odnoszące się do opodatkowania poza obrębem kontyngentu, w rubrykach „Stopa podatkowa“ i „Kwota podatku“, oraz w przedziałkach „Pierwotnie przypisana“, „Drogą odwołania ustanowiona“, „Reparyc. dod. potr.“, „Klasa podatkowa“ i „Nr. prot. wymiar.“ atramentem czerwonym. Te karty katastralne musi się przechowywać oddzielnie. Przy zaliczaniu tych przemysłów przy sposobności najbliższego rozkładu należy wstawić następnie w istniejącej już karcie katastralnej, o ile

rozporządzalne miejsce na to zezwala, daty następnego skontyngentowanego opodatkowania w porządku bieżącym (czarnym atramentem). Jeżeli jednak chodzi o przedsiębiorstwo, wykonywane przez tego samego podatnika w tym samym zakładzie przemysłowym, wówczas należy przenieść szczegóły, zawarte w formularzu I z czerwonym pismem, do istniejącej już karty katastralnej dla przedsiębiorstwa już dawniej wykonywanego.

Jeżeli podatek, który co do przemysłu nowo otwartego ma być zaliczony do pewnej spółki podatkowej, posiada inne przedsiębiorstwo, już zaliczone a wykonywane nie w tym samym zakładzie przemysłowym, należy wygotować dla niego także formularz II. Jeżeli dla niego istnieje już formularz II,

wówczas należy dopisać tylko nowy przemysł na tym formularzu.

50. Władze podatkowe pierwszej instancji mają kilkakrotnie w roku podejmować rewizje katastru i prostować mylne zaliczenia, a gdy okaże się ubytek pewnej karty katastralnej, postarać się niezwłocznie o jej wyszukanie i uzupełnienie katastru.

51. Karty katastralne, tyjące się podatników wykreślonych, należy przy najbliższym rozkładzie wyłączyć z katastru podatku zarobkowego i przechowywać osobno, ułożywszy je według abecadła.

Kart katastralnych nie wolno nikomu wydawać, wyjąwszy przypadki urzędowego wysyłania.

Meyer wlr.

Karta katastralna form. I.

(Strona odwrotna.)

Opłata od zgłoszenia przemysłu	Opłata od zaprotokolowania firmy	U w a g a										
Miejsce na dalsze wpisy			<table border="1"> <thead> <tr> <th data-bbox="263 1064 361 1142">1912</th> <th data-bbox="361 1064 459 1142">1913</th> <th data-bbox="459 1064 557 1142">1914</th> <th data-bbox="557 1064 655 1142">1915</th> <th data-bbox="655 1064 753 1142">1916</th> <th data-bbox="753 1064 851 1142">1917</th> <th data-bbox="851 1064 949 1142">1918</th> <th data-bbox="949 1064 1047 1142">1919</th> <th data-bbox="1047 1064 1145 1142">1920</th> <th data-bbox="1145 1064 1253 1142">1921</th> </tr> </thead> </table>	1912	1913	1914	1915	1916	1917	1918	1919	1920
1912	1913	1914	1915	1916	1917	1918	1919	1920	1921			

Karta katastralna form. II.

(Strona przednia i odwrotna.)

Opodatkowanie.....		Firma:.....		w obrębie okręgu rozkładu I. klasy:.....				
Przedsiębiorstwo	Miejsce wykonywania i władza podatkowa I. Instancyi	Zaliczenie na 1910/11		Ostatni przypis		Zalicza się		Klasa podatk.
		Klasa podatkowa	Nr. katastralny	za	Kwota roczna podatku K h	za	do okręgu rozkładu	
				1911		1912/13		
				1913		1914/15		
				1915		1916/17		
				1917		1918/19		
				1919		1920/21		
				1911		1912/13		
				1913		1914/15		
				1915		1916/17		
				1917		1918/19		
				1919		1920/21		
				1911		1912/13		
				1913		1914/15		
				1915		1916/17		
				1917		1918/19		
				1919		1920/21		
				1911		1912/13		
				1913		1914/15		
				1915		1916/17		
				1917		1918/19		
				1919		1920/21		
				1911		1912/13		
				1913		1914/15		
				1915		1916/17		
				1917		1918/19		
				1919		1920/21		
				1911		1912/13		
				1913		1914/15		
				1915		1916/17		
				1917		1918/19		
				1919		1920/21		

69.**Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 5. kwietnia 1911,****dotyczące uzupełnienia przepisów o służbie wojskowej, część I.**

Ministerstwo obrony krajowej zarządza w porozumieniu z c. i k. wspólnie Ministerstwem wojny uzupełnienie przepisów o służbie wojskowej, część I., ogłoszonych rozporządzeniem z dnia 15. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 45, w §§ 62. i 68. co do wykształcenia jednorocznych ochotników na oficerów (chorążych) fortyfikacyjnych w rezerwie w sposób następujący:

W § 62., punkt 4., należy

po słowie „którzy“ zamieścić:

„starają się o zamianowanie oficerami fortyfikacyjnymi w rezerwie, będą po ośmiotygodniowym wykształceniu wojskowym przydzieleni na prośbę i w miarę potrzeby do szkół jednorocznych ochotników, utworzyć się mających przy dyrekcjach inżynierii, ci którzy“.

W tym samym punkcie należy między „§“ i „75“ wstawić:

„§ 68: 3 i“

W § 68., punkt 3., należy zamieścić jako ustęp przedostani:

„Do wykształcenia w służbie oficerów fortyfikacyjnych można dopuścić tylko tych ochotników jednorocznych w liczbie, oznaczonej przez wspólne Ministerstwo wojny, którzy są absolwentami szkół inżynierów budowy na akademii technicznej albo którzy złożyli jako słuchacze szkół takich pierwszy egzamin państwowy z wynikiem pomyślnym.“

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

70.**Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 6. kwietnia 1911,****dotyczące sprzedaży sądowej w Krakowie.**

Na zasadzie § 274. ustawy z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 78 (ordynacji egzekucyjnej), rozporządza się:

I. Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 10. grudnia 1902, Dz. u. p. Nr. 228, o urzędzeniu sprzedaży sądowej w Krakowie zmienia się i uzupełnia w sposób następujący:

§ 2., ustęp 1., ma opiewać:

„Sądownie zajęte ruchome rzeczy zmysłowe, które znajdują się w gminach i obszarach dworskich Przegorzwały, Wola justowska, Rakowice, Prądnik biały wraz z miejscowością Górka narodowa i Prądnik czerwony wraz z miejscowością Olsza, należących do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Krakowie, można sprzedać w sprzedaży:

1. jeżeli wierzyciel popierający lub zobowiązanyawnioskuje sprzedaż w sprzedaży, albo

2. jeżeliby w razie sprzedaży w sprzedaży można uzyskać bez znacznego powiększenia kosztów wyższą cenę, aniżeli w razie przetargu przedmiotów w tem miejscu, gdzie one znajdują się.“

II. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hochenburger wlr.

71.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 9. kwietnia 1911,****dotyczące utworzenia urzędu podatkowego i sądowno-depozytowego w Trzeszcu na Morawach.**

Na podstawie Najwyższego postanowienia z dnia 26. kwietnia 1908 tworzy się w Trzeszcu na Morawach urząd podatkowy i sądowno-depozytowy dla gmin przydzielonych w myśl rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 29. kwietnia 1908, Dz. u. p. Nr. 86, do okręgu sądu powiatowego tej samej nazwy.

Urząd ten rozpocznie swoją działalność równocześnie z sądem powiatowym (rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 26. stycznia 1911, Dz. u. p. Nr. 18), w dniu 1. maja 1911.

Z tą chwilą wydzieli się gminy Trzeszcu, Hodice, Jezowice, Bukowę, Czenków, Batelów, Spielów, Nowy Świat, Szwabów, Nową Wieś, Raców, Brtnicę Długą z okręgu Urzędu podatkowego w Iglawie, a gminy Rużenę, Lowetin, Stejszt, Paolów, Rosiczkę Paniańską, Bezdeków, Dubenky górne, Jihlawkę i Trzestice z okręgu Urzędu podatkowego w Telczu i przydzieli je do okręgu Urzędu podatkowego w Trzeszcu.

Meyer wlr.

72.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu
z dnia 9. kwietnia 1911,****dotyczące utworzenia urzędu podatkowego i sądowno-
depozytowego w Sławonicach na Morawach.**

Na podstawie Najwyższego postanowienia z dnia 26. kwietnia 1908 tworzy się w Sławonicach na Morawach urząd podatkowy i sądowno-depozytowy dla gmin, przydzielonych w myśl rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 29. kwietnia 1908, Dz. u. p. Nr. 87, do okręgu sądu powiatowego tej samej nazwy.

Urząd ten rozpocznie swoją działalność równocześnie z sądem powiatowym (rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 26. stycznia 1911, Dz. u. p. Nr. 19), w dniu 1. maja 1911.

Z tą chwilą wydzieli się gminy Holeszyce, Hostkowice, Laskowice, Lidherowice, Lipolec, Marziż, Matejowice z Rożnowem, Mutną, Pecz, Chwaletin, Radzków Dolny, Rudolec, Ciekrajów, Stalków, Stojcin, Bolików z Nową Wsią, Norowice, Mutiszów i Sławonice z okręgu Urzędu podatkowego w Daczycach, a gminy Hobze stare, Marketę, Modławę, Nowosady, Piseczną (gminę chrześcijańską i izraelską), Sławetin i Wacławów z okręgu Urzędu podatkowego w Jemnicach i przydzieli je do okręgu urzędu podatkowego w Sławonicach.

Meyer wlr.**73.****Obwieszczenie Ministerstwa spraw
wewnętrznych z dnia 11. kwietnia
1911,****dotyczące utworzenia nowego starostwa w Austrii
powyżej Anizy z siedzibą urzędową w Grieskirchen.**

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył najmiłośniej zezwolić Najwyższem postanowieniem z dnia 7. kwietnia r. b. na częściową zmianę podziału administracyjnego Arcyksięstwa Austrii powyżej Anizy, ogłoszonego rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. lipca 1868, Dz. u. p. Nr. 101, i na utworzenie starostwa w Grieskirchen, którego okrąg urzędowy ma obejmować powiaty sądowe Grieskirchen, Haag i Peuerbach, wydzielone z powiatów politycznych Wels, Ried i Schärding.

Starostwo w Grieskirchen ma rozpocząć swą działalność urzędową z dniem 1. czerwca 1911.

Wickenburg wlr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXI. — Wydana i rozesłana dnia 20. kwietnia 1911.

Treść: № 74. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906 i objaśnień do taryfy celnej.

74.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 13. kwietnia 1911,

dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, i objaśnień do taryfy celnej.

Następujące postanowienia przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do taryfy celnej, wydanych na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115, uzupełnia się względnie zmienia się w sposób następujący:

I. Co do przepisu wykonawczego.

Ustęp 1 umieszczonej na dole tekstu uwagi 2) do IV, pozycja Nr. 2, dodatku C do § 18 przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej należy zastąpić postanowieniami następującymi:

(Polnisch.)

„Te urzędy celne, ogłoszone w spisie urzędowym, względnie w Dzienniku rozporządzeń c. k. Ministerstwa skarbu, muszą same ekspedycyować przesyłki roślin pozycyi Nr. 2, o ile nie chodzi o przesyłki pocztowe, podlegające cłu i przeznaczone dla krajów Korony węgierskiej. Te ostatnie przesyłki należy przesać dalej do właściwego k. węg. urzędu celnego, położonego najbliżej miejsca przeznaczenia. Zagraniczne przesyłki roślin, przy których brakuje przepisanych deklaracji pochodzenia, winien już urząd celny wchodowy zwrócić zagranicznym urzędom granicznym do odpowiedniego postąpienia.“

II. Co do objaśnień.

Na końcu ustępu 2 uw. do Nr. 228 należy dodać, co następuje:

W przypadkach wątpliwych należy zwracać uwagę na to, aby szerokość towaru nie przekraczała 70 cm, a waga tegoż wynosiła więcej jak 900 g na m².

W wierszu pierwszym do szóstego ustępu 2, uw. 1 do Nr. 289 należy wykreślić słowa

(i to w obrocie traktatowym do a, także papiery do rysowania planów, papiery konopne i naturalne papiery kalkowe, często bardzo cienkie i przezroczyste, transparentowe, używane do kopiowania rysunków. Dalej

W uw. 2, ustęp 1, do Nr. 355 należy na końcu po słowach „lyżwy na kółkach (wrotki)“ dodać:

narty, saneczki, sanki, karpie i podobne drewniane artykuły sportowe.

W ustępie ostatnim uw. 1 do Nr. 431 należy po słowie „Ciągnięte“ wstawić „albo walcowane na zimno“, a po słowie „ciągnięcie“ dodać: „wzgl. walcowanie“.

W uw. 3, ustęp 2, do Nr. 460 należy przed słowem „druciarki“ dodać:

trzczenie (trzczenie ciągnięte, walcowane, uszne) do fabrykacji rur.

W uwagach ogólnych do Nr. 547 do 549 należy w punkcie 2. ustęp 1, wykreślić słowa stojące w nawiasie: „także małe sanki do wozenia się dzieci“ i zamieścić po ustępie tym następujący ustęp nowy:

Co do ekspedycyi celnej małych drewnianych sanek i saneczek, zobacz także uw. 2 do Nr. 355.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Weiskirchner wlr.

Meyer wlr.

Widmann wlr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXXII. — Wydana i rozesłana dnia 23. kwietnia 1911.

Treść: (№ 75 i 76.) 75. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące ustanowienia kontyngentu alkoholu na kampanię 1910/11 i jego indywidualnego rozkładu. — 76. Obwieszczenie, dotyczące rozpoczęcia działalności urzędowej nowo utworzonego Starostwa w Grieskirchen.

75.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 21. kwietnia 1911,

dotyczące ustanowienia kontyngentu alkoholu na kampanię 1910/11 i jego indywidualnego rozkładu.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

Moc obowiązującą ustawy z dnia 8. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 170, dotyczącej ustanowienia kontyngentu alkoholu i jego indywidualnego rozkładu, przedłuża się na dalszą jedną kampanię; to jest na kampanię 1910/11.

Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonanie tegoż poruczam Menu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 21. kwietnia 1911.

Franciszek Józef wkr.

Bienerth wkr.

Georgi wkr.

Stürgkh wkr.

Weiskirchner wkr.

Hochenburger wkr.

Meyer wkr.

Wickenburg wkr.

Zaleski wkr.

Marek wkr.

Widmann wkr.

Głabiński wkr.

76.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 21. kwietnia 1911,

dotyczące rozpoczęcia działalności urzędowej nowo utworzonego Starostwa w Grieskirchen.

Zmieniając obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 11. kwietnia r. b., Dz. u. p. Nr. 73, zarządza się, iż Starostwo w Grieskirchen ma rozpocząć swoją działalność urzędową dopiero z dniem 1. lipca r. b.

Wickenburg wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 29. kwietnia 1911.

Treść: (№ 77—80.) 77. Rozporządzenie, dotyczące przyznania uwolnień od stempli i należności bezpośrednich w postępowaniu dla ponownej regulacji, wykupna i zabezpieczenia praw leśnych i pastwiskowych, uregulowanych na zasadzie patentu cesarskiego z dnia 5. lipca 1853. — 78. Rozporządzenie, dotyczące przyznania uwolnień od stempli dla zgłoszeń o zalesieniach. — 79. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Chabarowiec w Czechach. — 80. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Gastein w Solnogradzie.

77.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 5. kwietnia 1911,

dotyczące przyznania uwolnień od stempli i należności bezpośrednich w postępowaniu dla ponownej regulacji, wykupna i zabezpieczenia praw leśnych i pastwiskowych, uregulowanych na zasadzie patentu cesarskiego z dnia 5. lipca 1853, Dz. u. p. Nr. 130.

Na zasadzie upoważnienia, nadanego § 1. ustawy z dnia 16. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 233, przyznaje się przewidziane tamże uwolnienie od stempli i należności bezpośrednich dla postępowania, zarządzonego ustawą dla księstwa Karyntyi z dnia 28. sierpnia 1908, Dz. u. kr. Nr. 33 z roku 1910, w celu ponownej regulacji, wykupna i zabezpieczenia praw leśnych i pastwiskowych, uregulowanych na zasadzie patentu cesarskiego z dnia 5. lipca 1853, Dz. u. p. Nr. 130.

Uwolnienie to odnosi się do podań, protokołów, załączników, dokumentów prawnych, oświadczeń, wygotowań, orzeczeń, ugód, uwierzytelnień i widymat, potrzebnych dla przeprowadzenia wspomnianego postępowania, a to o tyle, o ile nie uczyni się z dokumentów tych żadnego innego użytku, następuje

do przeniesień majątku, nabycia praw i wpisów hipotecznych, potrzebnych dla przeprowadzenia postępowania tego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Meyer wlr.

78.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 5. kwietnia 1911,

dotyczące przyznania uwolnień od stempli dla zgłoszeń o zalesieniach.

Na zasadzie upoważnienia, nadanego § 2. ustawy z dnia 16. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 233, przyznaje się uwolnienie od stempli dla podań i protokołów, którymi zgłasza się zalesienia w myśl ustawy dla księstwa Górniego i Dolnego Śląska z dnia 4. lipca 1910, Dz. u. kr. Nr. 35 (dotyczącej zalesienia parcel gruntowych, niepodlegających obowiązkowi zalesienia według postanowień ustawy lasowej).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Meyer wlr.

79.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 18. kwietnia 1911,**

dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Chabarowice w Czechach.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 110, rozporządza się, że podatek domowo-czynszowy, który według postanowień dotychczasowych miał być płacony w poborczym okręgu podatkowym Chabarowice w ratach kwartalnych płatnych dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, uiszczany być ma w rzeczonym okręgu na przyszłość w ratach kwartalnych, zapadających dnia 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Te same terminy zapłaty obowiązywać mają w myśl § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, także dla pięcioprocentowego podatku od czystego dochodu z budynków, uwolnionych całkowicie albo częściowo od podatku domowo-czynszowego z tytułu prowadzenia budowy.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać z dniem 1. lipca 1911.

Meyer wlr.

80.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 18. kwietnia 1911,**

dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Gastein w Solnogradzie.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 110, rozporządza się, że podatek domowo-czynszowy, który według postanowień dotychczasowych miał być płacony w poborczym okręgu podatkowym Gastein w ratach kwartalnych, płatnych dnia 15. marca, 15. czerwca, 15. września i 15. grudnia, ma być płacony na przyszłość wokręgu tym w dwóch równych ratach, zapadających dnia 1. lipca i 1. października każdego roku.

Te same terminy zapłaty obowiązywać mają w myśl § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, także dla pięcioprocentowego podatku od czystego dochodu z budynków, uwolnionych całkowicie albo częściowo od podatku domowo-czynszowego z tytułu prowadzenia budowy.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać z dniem 15. czerwca 1911.

Meyer wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 2. maja 1911.

Treść: № 81. Międzynarodowy układ sanitarny, zawarty między Austro-Węgrami, Niemcami, Belgią, Brazylią, Hiszpanią, Stanami Zjednoczonymi Ameryki północnej, Francją, Wielką Brytanią, Włochami, Luksemburgiem, Czarnogórą, Niderlandami, Persją, Rumunią, Rosją, Szwajcaryą i Egiptem.

81.

Międzynarodowy układ sanitarny z dnia 3. grudnia 1903,

zawarty między Austro-Węgrami, Niemcami, Belgią, Brazylią, Hiszpanią, Stanami Zjednoczonymi Ameryki północnej, Francją, Wielką Brytanią, Włochami, Luksemburgiem, Czarnogórą, Niderlandami, Persją, Rumunią, Rosją, Szwajcaryą i Egiptem.

(Podpisany w Paryżu dnia 3. grudnia 1903, ratyfikowany przez Jego c. i k. Apostolską Mość w Wiedniu dnia 25. lutego 1907, dokument ratyfikacyjny złożono w Paryżu dnia 6. kwietnia 1907.)

Nos Franciscus Josephus Primus,
 divina favente clementia Austriae Imperator;
 Apostolicus Rex Hungariae, Rex Bohemiae, Dalmatiae, Croatiae, Slavoniae,
 Galiciae, Lodomeriae et Illyriae; Archidux Austriae; Magnus Dux Cracoviae;
 Dux Lotharingiae, Salisburgi, Styriae, Carinthiae, Carnioliae, Bucovinae,
 superioris et inferioris Silesiae; Magnus Princeps Transilvaniae; Marchio
 Moraviae; Comes Habsburgi et Tirolis etc. etc.

Notum testatumque omnibus et singulis, quorum interest, tenore praesentium facimus:

Quum ad res sanitarias tempore morborum pernicialium regulandas cum pluribus potestatibus conventio Lutetiae Parisiorum die tertio mensis decembris anno millesimo nongentesimo tertio tenoris sequentis inita et signata fuit:

(Pierwopis.)

(Przekład.)

Convention.**Układ.**

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse, au nom de l'Empire allemand; Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., etc., et Roi Apostolique de Hongrie; Sa Majesté le Roi des Belges; le Président de la République des États-Unis du Brésil; Sa Majesté le Roi d'Espagne; le Président des États-Unis d'Amérique; le Président de la République Française; Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de la Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des Mers, Empereur des Indes; Sa Majesté le Roi des Hellènes; Sa Majesté le Roi d'Italie; Son Altesse Royale le Grand Duc de Luxembourg; Son Altesse Royale le Prince de Monténégro; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; Sa Majesté le Schah de Perse; Sa Majesté le Roi du Portugal et des Algarves; Sa Majesté le Roi de Roumanie; Sa Majesté l'Empereur de Toutes les Russies; Sa Majesté le Roi de Serbie; le Conseil Fédéral Suisse, et Son Altesse le Khédive d'Égypte, agissant dans les limites des pouvoirs à lui conférés par les firmans impériaux,

Ayant jugé utile d'arrêter, dans un même arrangement, les mesures propres à sauvegarder la santé publique contre l'invasion et la propagation de la peste et du choléra et désirant reviser, en les complétant, les Conventions sanitaires internationales actuellement en vigueur, ont nommé pour Leurs Plénipotentiaires, savoir:

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse:

M. le Comte de Groeben, Conseiller de Légation et Premier Secrétaire à l'Ambassade Impériale d'Allemagne à Paris;

M. Bumm, Conseiller intime supérieur de Régence, Membre du Conseil sanitaire de l'Empire;

Najjaśniejszy Cesarz niemiecki, Król pruski w imieniu Państwa niemieckiego; Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król Czech itd. itd. i Apostolski Król Węgier; Najjaśniejszy Król Belgów; Prezydent Rzeczypospolitej Stanów Zjednoczonych brazylijskich; Najjaśniejszy Król hiszpański; Prezydent Stanów Zjednoczonych amerykańskich; Prezydent Rzeczypospolitej francuskiej; Najjaśniejszy Król zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii oraz brytańskich obszarów zamorskich, Cesarz indyjski; Najjaśniejszy Król Hellenów; Najjaśniejszy Król włoski; Jego Królewska Wysokość Wielki Książę luksemburski; Jego Królewska Wysokość Książę czarnogórski; Najjaśniejsza Królowa niderlandzka; Najjaśniejszy Szah perski; Najjaśniejszy Król portugalski i algarbski; Najjaśniejszy Król rumuński; Najjaśniejszy Cesarz wszech Rosyan; Najjaśniejszy Król serbski; Rada związkowa szwajcarska i Jego Wysokość Khedyw egipski, działający w granicach upoważnień, nadanych mu firmanami cesarskimi,

uznawszy za pożądane, zestawić w jedną całość zarządzenia, nadające się do ochrony zdrowia publicznego przed zawleczeniem i rozszerzaniem dżumy i cholery, tudzież ożywni chęcią rewizji i uzupełnienia obowiązujących obecnie międzynarodowych układów sanitarnych, zamianowali swoimi pełnomocnikami:

Najjaśniejszy Cesarz niemiecki, Król pruski:

Hrabiego Groebena, Swego radcę legacyjnego i pierwszego sekretarza cesarsko-niemieckiej Ambady w Paryżu,

pana Buma, tajnego starszego radcę rządu i członka państwowej Rady zdrowia;

M. le Docteur Gaffky, Conseiller intime de Médecine Grand ducal Hessois et Professeur à l'Université de Giessen, Membre du Conseil sanitaire de l'Empire;

M. le Docteur Nocht, Médecin du port de Hambourg, Membre du Conseil sanitaire de l'Empire;

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., etc., et Roi Apostolique de Hongrie:

M le Chevalier Alexandre de Suzzara, Chef de Section au Ministère Impérial et Royal des Affaires étrangères, Commandeur de l'Ordre de François-Joseph, Chevalier de troisième classe de l'Ordre de la Couronne de Fer;

M. Noël Ebner d'Ebenthal, Président de l'Administration maritime Impériale et Royale à Trieste, Chevalier des Ordres de Léopold et de François-Joseph;

M. Joseph Daimer, Conseiller au Ministère Impérial Royal de l'Intérieur, Chevalier de troisième classe de l'Ordre de la Couronne de Fer, Chevalier de l'Ordre de François-Joseph;

M. Kornel Chyzer, Conseiller au Ministère Royal Hongrois de l'Intérieur, Chevalier des Ordres de Léopold et de François-Joseph;

M: Ernest Roediger, Conseiller de Section;

Sa Majesté le Roi des Belges:

M. Beco, Secrétaire général du Ministère de l'Agriculture, chargé de la Direction générale du Service de Santé et de l'Hygiène publique, Commandeur de l'Ordre de Léopold, décoré de la Croix civique de 1re classe;

Le Président de la République des États-Unis du Brésil:

M. G. de Piza, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près le Président de la République Française;

Sa Majesté le Roi d'Espagne:

M. Fernand Jordan de Urries y Ruiz de Arana, Marquis de Novallas, Chambellan de Sa Majesté, Premier Secrétaire de l'Ambassade Royale d'Espagne à Paris, Commandeur de l'Ordre de Charles III;

Le Président des États-Unis d'Amérique:

M. le Docteur H. D. Geddings, Chirurgien général adjoint du Service de la santé et de l'Hôpital de la Marine;

pana Dra Gaffky, wielkksiążęco-heskiego tajnego radcę medycynalnego i profesora uniwersytetu w Giessen, członka państwowej Rady zdrowia,

pana Dra Nochta, lekarza portowego w Hamburgu, członka państwowej Rady zdrowia;

Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król Czech itd. itd. i Apostolski Król Węgier:

Pana Aleksandra de Suzzara, szefa sekcji w c. i k. Ministerstwie spraw zewnętrznych, komandora orderu Franciszka Józefa, kawalera orderu Żelaznej Korony III. klasy,

pana Natalisa Ebnera v. Ebenthal, prezydenta c. k. Władzy morskiej w Tryeście, kawalera orderów Leopolda i Franciszka Józefa,

pana Józefa Daimera, radcę ministeryjalnego w c. k. Ministerstwie spraw wewnętrznych, kawalera orderu Żelaznej Korony III. klasy, kawalera orderu Franciszka Józefa,

pana Kornela Chyzer, radcę ministeryjalnego w królewsko-węgierskiem Ministerstwie spraw wewnętrznych, kawalera orderów Leopolda i Franciszka Józefa,

pana Ernesta Roedigera, radcę sekcyjnego;

Najjaśniejszy Król Belgów:

Pana Beco, generalnego sekretarza w Ministerstwie rolnictwa, kierownika generalnej dyrekcji służby zdrowia i higieny publicznej, komandora orderu Leopolda, ozdobionego krzyżem cywilnym I. klasy;

Prezydent Rzeczypospolitej Stanów Zjednoczonych brazylijskich:

Pana G. de Piza, Swego nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego ministra przy Prezydencie Rzeczypospolitej francuskiej;

Najjaśniejszy Król hiszpański:

Pana Fernanda Jordana de Urries y Ruiz de Arana, markiza de Novallas, Swego podkomorzego, pierwszego sekretarza królewsko-hiszpańskiej Ambady w Paryżu, komandora orderu Karola III;

Prezydent Stanów Zjednoczonych amerykańskich:

Pana Dra H. D. Geddinsa, generalnego chirurga, przydzielonego do służby zdrowia i do szpitala marynarki,

M. Frank Anderson, Inspecteur médical de la Marine;

Le Président de la République Française:

M. Camille Barrère, Ambassadeur de la République Française près S. M. le Roi d'Italie, Grand Officier de l'Ordre national de la Légion d'honneur;

M. Georges Louis, Ministre Plénipotentiaire de 1re classe, Directeur des Consulats et des Affaires commerciales au Ministère des Affaires Étrangères, Officier de l'Ordre national de la Légion d'honneur;

M. le Professeur Brouardel, Doyen honoraire de la Faculté de médecine de Paris, Président du Comité consultatif d'Hygiène publique de France, Membre de l'Institut et de l'Académie de médecine, Grand Officier de l'Ordre national de la Légion d'honneur;

M. Henri Monod, Conseiller d'État, Directeur de l'Assistance et de l'Hygiène publiques au Ministère de l'Intérieur, Membre de l'Académie de médecine, Commandeur de l'Ordre national de la Légion d'honneur;

M. le Docteur Émile Roux, Sous-Directeur de l'Institut Pasteur, Vice-Président du Comité consultatif d'Hygiène publique de France, Membre de l'Académie des sciences et de l'Académie de médecine, Commandeur de l'Ordre national de la Légion d'honneur;

M. Jacques de Cazotte, Sous-Directeur des Affaires Consulaires au Ministère des Affaires Étrangères, Officier de l'Ordre national de la Légion d'honneur;

Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de la Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des Mers, Empereur des Indes:

M. Maurice William Ernest de Bunsen, Ministre Plénipotentiaire, faisant fonctions de Premier Secrétaire à l'Ambassade Royale britannique à Paris, Commandeur de l'Ordre Royal de Victoria, Compagnon de l'Ordre du Bain;

M. le Docteur Théodore Thomson, du „Local Government Board“;

M. le Docteur Frank Gerard Clemow, Délégué de la Grande-Bretagne au Conseil supérieur de santé de Constantinople;

M. Arthur David Alban, Consul de S. M. Britannique au Caire;

Sa Majesté le Roi des Hellènes:

M. Delyanni, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près le Président de la

pana Franka Andersona, inspektora lekarskiego marynarki;

Prezydent Rzeczypospolitej francuskiej:

Pana Kamila Barrère, ambasadora Rzeczypospolitej francuskiej przy Najjaśniejszym Królu włoskim, wielkiego oficera orderu Legii honorowej,

pana Jerzego Louis, upelnomocnionego ministra pierwszej klasy, dyrektora konsulatów i spraw handlowych w Ministerstwie spraw zewnętrznych, oficeru orderu Legii honorowej,

profesora Brouardel, honorowego dziekana paryskiego wydziału lekarskiego, prezydenta Komitetu doradczego w sprawach higieny publicznej we Francji, członka instytutu i akademii lekarskiej, wielkiego oficera orderu Legii honorowej,

pana Henryka Monod, radcę stanu, dyrektora dla spraw pomocy i higieny publicznej w Ministerstwie spraw wewnętrznych, członka akademii lekarskiej, komandora orderu Legii honorowej,

pana Dra Emila Roux, wicedyrektora zakładu Pasteura, wiceprezydenta Komitetu doradczego w sprawach higieny publicznej we Francji, członka akademii umiejętności i akademii lekarskiej, komandora orderu Legii honorowej,

pana Jakóba de Cazotte, wicedyrektora spraw konsularnych w Ministerstwie spraw zewnętrznych, oficera orderu Legii honorowej;

Najjaśniejszy Król zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandyi oraz brytańskich obszarów zamorskich, Cesarz indyjski:

Pana Maurycego Williama Ernesta de Bunsen, upelnomocnionego ministra, pełniącego czynności pierwszego sekretarza królewskiej wielobrytańskiej Ambasady w Paryżu, komandora królewskiego orderu Wiktoryi, kawalera orderu Łażni,

pana Dra Teodora Thomsona, członka „Local Government Board“;

pana Dra Franka Gerarda Clemow, wielobrytańskiego delegata w konstanyopolitańskiej Najwyższej Radzie zdrowia,

pana Artura Dawida Albana, konsula Najjaśniejszego Króla Wielkiej Brytanii w Kairze;

Najjaśniejszy Król Hellenów:

Pana Delyanni, Swego nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego ministra przy Prezydencie

République Française, Grand Commandeur de l'Ordre Royal du Sauveur;

M. le Docteur S. Clado, Médecin de la Légation Royale Hellénique, à Paris;

Sa Majesté le Roi d'Italie:

M. le Commandeur Rocco Santoliquido, Directeur général de la Santé publique d'Italie;

M. le Marquis Paulucci de Calboli, Conseiller à l'Ambassade Royale d'Italie à Paris;

M. le Chevalier Adolphe Cotta, Chef du bureau des Affaires générales à la Direction générale de la Santé publique d'Italie;

Son Altesse Royale le Grand Duc de Luxembourg:

M. Vannerus, Chargé d'affaires de Luxembourg à Paris;

Son Altesse Royale le Prince de Monténégro:

M. le Chevalier Alexandre de Suzzara, Chef de Section au Ministère Impérial et Royal des Affaires Étrangères d'Autriche-Hongrie, Commandeur de l'Ordre de François-Joseph, Chevalier de troisième classe de l'Ordre de la Couronne de Fer;

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas:

M. le Baron W. B. R. de Welderen Rengers, Conseiller de la Légation Royale des Pays-Bas à Paris;

M. le Docteur W. P. Ruijsch, Inspecteur général du Service sanitaire dans la Hollande méridionale et la Zélande, Membre du Conseil supérieur d'Hygiène;

M. le Docteur C. Stékoulis, Délégué des Pays-Bas au Conseil supérieur de santé de Constantinople;

M. A. Plate, Président de la Chambre de Commerce de Rotterdam, Membre extraordinaire du Conseil supérieur d'Hygiène;

Sa Majesté le Schah de Perse:

M. le Général Nazare Aga Yémin-es-Saltané, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près le Président de la République Française, titulaire du portrait du Schah en diamants, Grand Cordon de l'Ordre du Lion et du Soleil en diamants;

Rzeczypospolitej francuskiej, wielkiego komandora królewskiego orderu Zbawiciela,

pana Dra S. Clado, lekarza królewsko-greckiego Poselstwa w Paryżu;

Najjaśniejszy Król włoski:

Komandora Rocco Santoliquido, generalnego dyrektora publicznej pieczy zdrowia we Włoszech,

markiza Paulucci de Calboli, radcę ambasady przy królewsko-włoskiej Ambasadzie w Paryżu,

kawalera Adolfa Cotta, naczelnika biura dla spraw ogólnych w Generalnej Dyrekcji dla publicznej pieczy zdrowia we Włoszech;

Jego Królewska Wysokość Wielki Książę luksemburski:

Pana Vannerusa, pełnomocnika luksemburskiego w Paryżu;

Jego Królewska Wysokość Książę czarnogórski:

Pana Aleksandra de Suzzara, szefa sekcji w c. i k. austriacko-węgierskim Ministerstwie spraw zewnętrznych, komandora orderu Franciszka Józefa, kawalera orderu Żelaznej Korony III. klasy;

Najjaśniejsza Królowa niderlandzka:

Barona W. B. R. de Welderen-Rengers, radcę legacyjnego przy królewsko-niderlandzkim Poselstwie w Paryżu,

pana Dra W. P. Ruijsch, generalnego inspektora służby zdrowia w południowej Hollandyi i Seelandyi, członka najwyższej Rady zdrowia,

pana Dra C. Stékoulis, niderlandzkiego delegata w konstancyńskiejszej Najwyższej Radzie zdrowia,

pana A. Plate, prezydenta Izby handlowej w Rotterdamie, nadzwyczajnego członka Najwyższej Rady zdrowia;

Najjaśniejszy Szah perski:

Generała Nazara Aga Yémin-es-Saltané, Swego nadzwyczajnego posta i upelnomocnionego ministra przy Prezydencie Rzeczypospolitej francuskiej, tytularnego posiadacza portretu Szaha w brylantach, kawalera wielkiej wstęgi orderu Lwa i Słońca w brylantach;

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves:

M. le Docteur José Joaquim da Silva Amado, du Conseil de S. M. Très Fidèle, Professeur à l'Institut d'Hygiène de Lisbonne, Vice-Président de l'Académie royale des Sciences, Commandeur de l'Ordre de Saint-Jacques;

Sa Majesté le Roi de Roumanie:

M. Grégoire G. Ghika, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près le Président de la République Française, Grand Officier de l'Ordre de l'Étoile de Roumanie, Grand Officier de l'Ordre de la Couronne de Roumanie;

M. le Docteur Jean Cantacuzène, Membre du Conseil sanitaire supérieur de Roumanie;

Sa Majesté l'Empereur de Toutes les Russies:

M. Platon de Waxel, Conseiller d'État actuel, Grand Cordon de l'Ordre de Saint-Stanislas;

Sa Majesté le Roi de Serbie:

M. le Docteur Michel Popovitch, Chargé d'Affaires de Serbie à Paris;

Le Conseil Fédéral Suisse:

M. Charles Édouard Lardy, Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire de la Confédération Suisse près le Président de la République Française;

M. le Docteur F. Schmid, Directeur du Bureau sanitaire Fédéral;

et

Son Altesse le Khédivé d'Égypte:

Mohamed Chérif Pacha, Sous-Secrétaire d'État au Ministère des Affaires Étrangères, Grand Cordon de l'Ordre du Medjidié, Grand Officier de l'Ordre de l'Osmanié;

M. le Docteur Marc Armand Ruffer, Président du Conseil sanitaire maritime et quarantenaire d'Égypte, Grand Officier des Ordres de l'Osmanié et du Medjidié;

Lesquels, ayant échangé leurs pleins pouvoirs trouvés en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes:

Najjaśniejszy Król portugalski i algarbski:

Pana Dra José Joachima da Silva Amado, członka rady Jego Najwierniejszej Mości, profesora Zakładu higieny w Lizbonie, wiceprezydenta królewskiej akademii umiejętności, komandora orderu świętego Jakóba;

Najjaśniejszy Król rumuński:

Pana Grzegorza G. Ghikę, Swego nadzwyczajnego posła i pełnomoczonego ministra przy Prezydencie Rzeczypospolitej francuskiej, wielkiego oficera orderu Gwiazdy rumuńskiej, wielkiego oficera orderu Korony rumuńskiej,

pana Dra Jana Cantacuzène, członka rumuńskiej Najwyższej Rady zdrowia;

Najjaśniejszy Cesarz wszech Rosyan:

Pana Platona de Waxel, rzeczywistego radcę stanu, kawalera wielkiej wstęgi orderu świętego Stanisława;

Najjaśniejszy Król serbski:

Pana Dra Michała Popovića, pełnomocnika serbskiego w Paryżu;

Rada związkowa szwajcarska:

Pana Karola Edwarda Lardy, nadzwyczajnego posła i pełnomoczonego ministra Związku szwajcarskiego przy Prezydencie Rzeczypospolitej francuskiej,

pana Dra F. Schmid a, dyrektora związkowego Urzędu zdrowia,

a

Jego Wysokość Khedyw egipski:

Mohameda Cherifa Paszę, podsekretarza stanu w Ministerstwie spraw zewnętrznych, kawalera wielkiej wstęgi orderu Medjidié, wielkiego oficera orderu Osmanie,

pana Dra Marka Armanda Ruffer a, prezydenta egipskiej Rady zdrowia morskiej i kwarantanowej, wielkiego oficera orderów Osmanie i Medjidié,

którzy po wymianie pełnomocnictw, uznanych za dobre i należyte co do formy, zgodzili się na postanowienia następujące.

Titre I.

Dispositions générales.

Chapitre I.

Prescriptions à observer par les pays signataires de la Convention dès que la peste ou le choléra apparaît sur leur territoire.

Section I.

Notification et communications ultérieures aux autres pays.

Article premier.

Chaque Gouvernement doit notifier immédiatement aux autres Gouvernements la première apparition sur son territoire de cas avérés de peste ou de choléra.

Art. 2.

Cette notification est accompagnée ou très promptement suivie de renseignements circonstanciés sur:

- 1° l'endroit où la maladie est apparue;
- 2° la date de son apparition, son origine et sa forme;
- 3° le nombre des cas constatés et celui des décès;
- 4° pour la peste: l'existence, parmi les rats ou les souris, de la peste ou d'une mortalité insolite;
- 5° les mesures immédiatement prises à la suite de cette première apparition.

Art. 3.

La notification et les renseignements prévus aux articles 1 et 2 sont adressés aux agences diplomatiques ou consulaires dans la capitale du pays contaminé.

Pour les pays qui n'y sont pas représentés, ils sont transmis directement par télégraphe aux Gouvernements de ces pays.

Art. 4.

La notification et les renseignements prévus aux articles 1 et 2 sont suivis de communications ultérieures données d'une façon régulière, de manière à tenir les Gouvernements au courant de la marche de l'épidémie.

Ces communications, qui se font au moins une fois par semaine et qui sont aussi complètes que possible, indiquent plus particulièrement les

Tytuł I.

Postanowienia ogólne.

Część I.

Przepisy, do których mają stosować się państwa, podpisujące konwencję, w razie pojawienia się dżumy lub cholery na ich obszarach.

Rozdział I.

Doniesienia i dalsze uwiadomienia, przesyłane innym krajom.

Artykuł 1.

Każdy rząd powinien uwiadomić zaraz inne rządy o pierwszym pojawieniu się na swym obszarze stwierdzonych wypadków dżumy lub cholery.

Artykuł 2.

Do uwiadomienia tego należy dołączyć albo przesłać dodatkowo jak najspieszniej dokładne daty:

1. co do miejsca, gdzie choroba pojawiła się;
2. co do chwili jej pojawienia się, jej źródła i postaci;
3. co do ilości stwierdzonych wypadków choroby i śmierci;
4. przy dżumie co do istnienia dżumy lub niezwykłej śmiertelności wśród szczurów i myszy;
5. co do zarządzeń, wydanych niezwłocznie wskutek tego pierwszego pojawienia się choroby.

Artykuł 3.

Doniesienia i uwiadomienia, o których mowa w artykule 1. i 2., należy przysyłać reprezentacyom dyplomatycznym lub konsularnym w stolicy kraju zapowietrzonego.

Dla krajów, które nie mają tam zastępstwa, należy je przysyłać drogą telegraficzną wprost odnośnym rządóm.

Artykuł 4.

Po doniesieniu i uwiadomieniach, o których mowa w artykule 1. i 2., powinno się przysyłać regularnie dalsze uwiadomienia tak, aby rządy były informowane ciągle o przebiegu zarazy.

Uwiadomienia te, które przysyła się przynajmniej raz na tydzień, a które powinny być jak najzupełniejsze, mają określać dokładniej zarządzenia,

précautions prises en vue de combattre l'extension de la maladie.

Elles doivent préciser: 1° les mesures prophylactiques appliquées relativement à l'inspection sanitaire ou à la visite médicale, à l'isolement et à la désinfection; 2° les mesures exécutées au départ des navires pour empêcher l'exportation du mal et spécialement, dans le cas prévu par le 4° de l'article 2 ci-dessus, les mesures prises contre les rats.

Art. 5.

Le prompt et sincère accomplissement des prescriptions qui précèdent est d'une importance primordiale.

Les notifications n'ont de valeur réelle que si chaque Gouvernement est prévenu lui-même, à temps, des cas de peste, de choléra et des cas douteux survenus sur son territoire. On ne saurait donc trop recommander aux divers Gouvernements de rendre obligatoire la déclaration des cas de peste et des cas de choléra, et de se tenir renseignés sur toute mortalité insolite des rats ou des souris, notamment dans les ports.

Art. 6.

Il est entendu que les pays voisins se réservent de faire des arrangements spéciaux en vue d'organiser un service d'informations directes entre les chefs des administrations des frontières.

Section II.

Conditions qui permettent de considérer une circonscription territoriale comme contaminée ou redevenue saine.

Art. 7.

La notification d'un premier cas de peste ou de choléra n'entraîne pas contre la circonscription territoriale où il s'est produit, l'application des mesures prévues au chapitre II ci-après.

Mais, lorsque plusieurs cas de peste non importés se sont manifestés ou que les cas de choléra forment foyer, la circonscription est déclarée contaminée.

Art. 8.

Pour restreindre les mesures aux seules régions atteintes, les Gouvernements ne doivent les appliquer qu'aux provenances des circonscriptions contaminées.

On entend par le mot *circonscription* une partie de territoire bien déterminée dans les ren-

wydane dla przeszkodzenia rozszerzaniu się choroby.

Muszą one podawać: 1. środki zapobiegawcze, zaprowadzone co do nadzoru sanitarnego lub oględzin lekarskich, co do odosobnienia i odkażania; 2. zarządzenia, przeprowadzane przy odjeździe okrętów dla zapobieżenia zawleczeniu choroby, a zwłaszcza w przypadku, przewidzianym w powyższym artykule 2., pod 4, środki, zarządzone przeciw szczurom.

Artykuł 5.

Szybkie i lojalne przestrzeganie powyższych przepisów ma pierwszorzędne znaczenie.

Doniesienia mają tylko wtedy rzeczywistą wartość, gdy każdy rząd otrzymuje sam dość wcześniej wiadomość o wypadkach dżumy, cholery i wypadkach podejrzanych, które zdarzyły się na jego obszarze. Zaleca się więc poszczególnym rządów jak najgoręcej, aby zaprowadziły obowiązek donoszenia o wypadkach dżumy i cholery i informowały się o każdej niezwykłej śmiertelności wśród szczurów i myszy, zwłaszcza w przystaniach.

Artykuł 6.

Kraje sąsiadujące mogą zawrzeć osobne układy co do urządzenia bezpośredniej służby informacyjnej pomiędzy naczelnikami władz administracyjnych w obszarze granicznym.

Rozdział II.

Warunki, wśród których można uważać pewien obszar miejscowy za zapowietrzony lub wolny znowu od zarazy.

Artykuł 7.

Doniesienie o pierwszym wypadku dżumy lub cholery nie powoduje jeszcze zastosowania środków, przewidzianych w następującej części II., do obszaru miejscowego, w którym wypadek ten zaszedł.

Jeżeli jednak pojawiło się kilka niezawleczonych wypadków dżumy albo jeżeli wypadki cholery wytworzyły ognisko, należy uznać obszar odnośny za zapowietrzony.

Artykuł 8.

Aby ograniczyć zarządzenia wyłącznie tylko na dotknięte zarazą okolice, powinny rządy stosować je jedynie do proveniencji z obszarów zapowietrzonych.

Przez określenie „obszar“ rozumie się część terytorium, oznaczoną dokładnie w wyjaśnieniach,

seignements qui accompagnent ou suivent la notification, ainsi: une province, un „gouvernement“, un district, un département, un canton, une ile, une commune, une ville, un quartier de ville, un village, un port, un polder, une agglomération, etc., quelles que soient l'étendue et la population de ces portions de territoire.

Mais cette restriction limitée à la circonscription contaminée ne doit être acceptée qu'à la condition formelle que le Gouvernement du pays contaminé prenne les mesures nécessaires: 1° pour prévenir, à moins de désinfection préalable, l'exportation des objets visés aux 1° et 2° de l'article 12, provenant de la circonscription contaminée, et 2° pour combattre l'extension de l'épidémie.

Quand une circonscription est contaminée, aucune mesure restrictive n'est prise contre les provenances de cette circonscription, si ces provenances l'ont quittée cinq jours au moins avant le début de l'épidémie.

Art. 9.

Pour qu'une circonscription ne soit plus considérée comme contaminée il faut la constatation officielle:

1° qu'il n'y a eu ni décès ni cas nouveau de peste ou de choléra depuis cinq jours soit après l'isolement*), soit après la mort ou la guérison du dernier pesteux ou cholérique;

2° que toutes les mesures de désinfection ont été appliquées, et, s'il s'agit de cas de peste, que les mesures contre les rats ont été exécutées.

Chapitre II.

Mesures de défense par les autres pays contre les territoires déclarés contaminés.

Section I.

Publication des mesures prescrites.

Art. 10.

Le Gouvernement de chaque pays est tenu de publier immédiatement les mesures qu'il croit devoir prescrire au sujet des provenances d'un pays ou d'une circonscription territoriale contaminés.

Il communique aussitôt cette publication à l'agent diplomatique ou consulaire du pays contaminé,

*) Le mot „isolement“ signifie: isolement du malade, des personnes qui lui donnent des soins d'une façon permanente et interdiction des visites de toute autre personne.

udzielonych równocześnie z doniesieniem lub przesłanych w ślad za niem, jako to: prowincję, gubernię, powiat, departament, kanton, wyspę, gminę, miasto, dzielnicę miejską, wieś, przystań, osadę itd. bez względu na rozległość i zaludnienie tych części terytoryum.

To ograniczenie do obszaru zapowietrzonego jest jednak dopuszczalne tylko pod tym wyraźnym warunkiem, że rząd kraju zapowietrzonego wyda potrzebne zarządzenia: 1. w celu powstrzymania wywozu przedmiotów, wymienionych w artykule 12., pod 1 i 2, a pochodzących z obszaru zapowietrzonego, bez ich poprzedniego odkażenia, a 2. w celu zapobieżenia rozszerzeniu się zarazy.

Gdy pewien obszar jest zapowietrzony, nie zarządza się ograniczeń obrotowych względem tych przedmiotów, z obszaru tego pochodzących, które odeszły przynajmniej na pięć dni przed wybuchem zarazy.

Artykuł 9.

Aby pewien obszar nie był już uważany za zapowietrzony, musi być stwierdzone urzędownie:

1. że w ciągu 5 dni od chwili odosobnienia*) albo od chwili śmierci lub wyzdrowienia ostatniej osoby, dotkniętej dżumą lub cholera, nie zaszedł żaden dalszy wypadek śmierci lub zasłabnięcia na dżumę lub cholera;

2. że wykonano wszystkie zarządzenia dezynfekcyjne, a jeżeli chodzi o dżumę, że przeprowadzono zarządzenia przeciw szczurom.

Część II.

Zarządzenia ochronne innych krajów względem obszarów, uznanych za zapowietrzone.

Rozdział I.

Ogłoszenie wydanych zarządzeń.

Artykuł 10.

Rząd każdego kraju jest obowiązany obwieścić zaraz te środki, których zarządzenie uważa za potrzebne wobec proweniencji z zapowietrzonego kraju lub zapowietrzonego obszaru.

O ogłoszeniu tem uwiadamia on zaraz zastępcę dyplomatycznego lub konsularnego kraju zapowietrzo-

*) Wyras „odosobnienie“ oznacza: odosobnienie chorego i osób, które go stale pielęgnują, tudzież zakaz odwiedzin ze strony każdej innej osoby.

tésidant dans sa capitale, ainsi qu'aux Conseils sanitaires internationaux.

Il est également tenu de faire connaître, par les mêmes voies, le retrait de ces mesures ou les modifications dont elles seraient l'objet.

A défaut d'agence diplomatique ou consulaire dans la capitale, les communications sont faites directement au Gouvernement du pays intéressé.

Section II.

Marchandises. — Désinfection. — Importation et transit. — Bagages.

Art. 11.

Il n'existe pas de marchandises qui soient par elles-mêmes capables de transmettre la peste ou le choléra. Elles ne deviennent dangereuses qu'au cas où elles ont été souillées par des produits pesteux ou cholériques.

Art. 12.

La désinfection ne peut être appliquée qu'aux marchandises et objets que l'autorité sanitaire locale considère comme contaminés.

Toutefois, les marchandises ou objets énumérés ci-après peuvent être soumis à la désinfection ou même prohibés à l'entrée, indépendamment de toute constatation qu'ils seraient ou non contaminés:

1° Les linges de corps, hardes et vêtements portés (effets à usage), les literies ayant servi.

Lorsque ces objets sont transportés comme bagages ou à la suite d'un changement de domicile (effets d'installation), ils ne peuvent être prohibés et sont soumis au régime de l'article 19.

Les paquets laissés par les soldats et les matelots et renvoyés dans leur patrie après décès, sont assimilés aux objets compris dans le premier alinéa du 1°.

2° Les chiffons et drilles, à l'exception, quant au choléra, des chiffons comprimés qui sont transportés comme marchandises en gros par ballots cerclés.

Ne peuvent être interdits les déchets neufs provenant directement d'ateliers de filature, de tissage, de confection ou de blanchiment; les laines artificielles (Kunstwolle, Shoddy) et les rognures de papier neuf.

Art. 13.

Il n'y a pas lieu d'interdire le transit des marchandises et objets spécifiés aux 1° et 2° de l'article

11, réside dans sa capitale, ainsi qu'aux Conseils sanitaires internationaux.

Tę samą drogą powinien rząd ten oznajmić także zniesienie lub zmianę wspomnianych zażądań.

Jeżeli w stolicy niema zastępstwa dyplomatycznego lub konsularnego, przesyła się uwiadomienia wprost rządowi odnośnego kraju.

Rozdział II.

Odkazanie towarów. Dowóz i przewóz. Pakunek podróży.

Artykuł 11.

Niema takich towarów, które mogłyby same przez się rozszerzyć dżumę lub cholerę. Stają się one niebezpiecznymi tylko w tym wypadku, gdy są zanieczyszczone produktami dżumy lub cholery.

Artykuł 12.

Odkazanie wolno stosować tylko do towarów i przedmiotów, które miejscowa władza zdrowia uzna za zapowietrzone.

Można jednak poddać odkazaniu wymienione w dalszym ciągu towary i przedmioty albo nawet zakazać ich dowozu niezależnie od badania, czy są zapowietrzone lub nie:

1. Używaną bieliznę i odzież (przedmioty użytkowe), używaną pościel.

Jeżeli przedmioty te przewozi się jako pakunek podróży lub wskutek zmiany mieszkania (przedmioty należące do urządzenia), wówczas nie można odmówić ich przewozu i należy postąpić z nimi w sposób, wspomniany w artykule 19.

Z pakietami, pozostawionymi przez żołnierzy i majtków, które po ich śmierci zwraca się do kraju ojczystego, należy postąpić w ten sam sposób jak z przedmiotami, wymienionymi pod 1 w ustępie pierwszym.

2. Gałgany i szmaty, wyjąwszy, jeżeli chodzi o cholerę, gałgany prasowane, przewożone hurtownie jako towary w balach, związanych obręczami.

Świeże odpadki, pochodzące wprost z przędzalni, tkalni, zakładów konfekcyjnych lub blicharni, wełna sztuczna, shoddy i odpadki nowego papieru nie mogą być objęte zakazem.

Artykuł 13.

Nie można zakazać przewozu towarów i przedmiotów, wymienionych pod 1 i 2 w artykule

qui précède, s'ils sont emballés de telle sorte qu'ils ne puissent être manipulés en route.

De même, lorsque les marchandises ou objets sont transportés de telle façon qu'en cours de route ils n'aient pu être en contact avec les objets souillés, leur transit à travers une circonscription territoriale contaminée ne doit pas être un obstacle à leur entrée dans le pays de destination.

Art. 14.

Les marchandises et objets spécifiés aux 1° et 2° de l'article 12 ne tombent pas sous l'application des mesures de prohibition à l'entrée, s'il est démontré à l'autorité du pays de destination qu'ils ont été expédiés cinq jours au moins avant le début de l'épidémie.

Art. 15.

Le mode et l'endroit de la désinfection, ainsi que les procédés à employer pour assurer la destruction des rats, sont fixés par l'autorité du pays de destination. Ces opérations doivent être faites de manière à ne détériorer les objets que le moins possible.

Il appartient à chaque État de régler la question relative au paiement éventuel de dommages-intérêts résultant de la désinfection ou de la destruction des rats.

Si, à l'occasion des mesures prises pour assurer la destruction des rats à bord des navires, des taxes sont perçues par l'autorité sanitaire, soit directement, soit par l'intermédiaire d'une société ou d'un particulier, le taux de ces taxes doit être fixé par un tarif publié d'avance et établi de façon à ce qu'il ne puisse résulter de l'ensemble de son application une source de bénéfice pour l'État ou pour l'Administration sanitaire.

Art. 16.

Les lettres et correspondances, imprimés, livres, journaux, papiers d'affaires, etc. (non compris les colis postaux), ne sont soumis à aucune restriction ni désinfection.

Art. 17.

Les marchandises, arrivant par terre ou par mer, ne peuvent être retenues aux frontières ou dans les ports.

Les seules mesures qu'il soit permis de prescrire à leur égard sont spécifiées dans l'article 12 ci-dessus.

poprzedzającym, jeżeli one są tak opakowane, iż wszelka manipulacja z nimi jest podczas drogi wykluczona.

Również przy towarach lub przedmiotach, przewożonych w ten sposób, iż nie mogły w czasie drogi wejść w styczność z przedmiotami, zanieczyszczonymi materiami zarazkowymi, nie stanowi ich przewóz przez zapowietrzony obszar miejscowy przeszkody pod względem dowozu do kraju przeznaczenia.

Artykuł 14.

Zakazy dowozu nie mają zastosowania do towarów i przedmiotów, wymienionych w artykule 12. pod 1 i 2, jeżeli wykazano władzy kraju przeznaczenia, iż towary te i przedmioty wysłano najmniej na pięć dni przed wybuchem zarazy.

Artykuł 15.

Władza kraju przeznaczenia oznaczy sposób i miejsce odkażenia oraz postępowanie, które ma być zastosowane dla wygubienia szczurów. Czynności te należy przeprowadzić w taki sposób, aby odnośne przedmioty zostały przez nie jak najmniej uszkodzone.

Uregulowanie kwestyi ewentualnego zwrotu szkody, wynikłej wskutek odkażania lub tępienia szczurów, pozostawia się każdemu państwu.

Jeżeli władza sanitarna będzie pobierać taksy z powodu zarządzeń, przeprowadzanych w celu wytępienia szczurów na pokładzie okrętów, czy to wprost, czy za pośrednictwem pewnej spółki lub osoby prywatnej, wówczas musi się ustalić stopy taksy w taryfie, ogłoszonej przedtem publicznie i tak ułożonej, aby jej pełne zastosowanie nie mogło stać się źródłem zysku dla państwa lub zarządu sanitarnego.

Artykuł 16.

Listy, korespondencye, druki, książki, dzienniki, papiery handlowe itp. (wyjąwszy pakiety pocztowe) nie podlegają ani ograniczeniom dowozowym ani odkażaniu.

Artykuł 17.

Towarów, nadchodzących lądem lub morzem, nie można zatrzymywać na granicach ani w przystaniach.

Jedynie środki, które wolno zarządzić co do nich, są podane wyżej w artykule 12.

Toutefois, si des marchandises, arrivant par mer en vrac ou dans des emballages défectueux, ont été, pendant la traversée, contaminées par des rats reconnus pesteux et si elles ne peuvent être désinfectées, la destruction des germes peut être assurée par leur mise en dépôt pendant une durée maxima de deux semaines.

Il est entendu que l'application de cette dernière mesure ne doit entraîner aucun délai pour le navire ni des frais extraordinaires résultant du défaut d'entrepôts dans les ports.

Art. 18.

Lorsque des marchandises ont été désinfectées, par application des prescriptions de l'article 12, ou mises en dépôt temporaire, en vertu du 3e alinéa de l'article 17, le propriétaire ou son représentant a le droit de réclamer, de l'autorité sanitaire qui a ordonné la désinfection ou le dépôt, un certificat indiquant les mesures prises.

Art. 19.

Bagages. La désinfection du linge sale, des hardes, vêtements et objets qui font partie de bagages ou de mobiliers (effets d'installation) provenant d'une circonscription territoriale déclarée contaminée, n'est effectuée que dans les cas où l'autorité sanitaire les considère comme contaminés.

Section III.

Mesures dans les ports et aux frontières de mer.

Art. 20.

Classification des navires.

Est considéré comme *infecté* le navire qui a la peste ou le choléra à bord ou qui a présenté un ou plusieurs cas de peste ou de choléra depuis sept jours.

Est considéré comme *suspect* le navire à bord duquel il y a eu des cas de peste ou de choléra au moment du départ ou pendant la traversée, mais aucun cas nouveau depuis sept jours.

Est considéré comme *indemne*, bien que venant d'un port contaminé, le navire qui n'a eu ni cas de peste ou de choléra à bord, soit avant le départ, soit pendant la traversée, soit au moment de l'arrivée.

Art. 21.

Les navires *infectés de peste* sont soumis au régime suivant:

Jeżeli jednak towary, nadchodzące morzem w stanie uszkodzonym albo w wadliwym opakowaniu, zostały w czasie jazdy zanieczyszczone przez szczury, uznane za dotknięte dżumą, i nie mogą być odkażone, wówczas można zapewnić zniszczenie zarodków przez złożenie towarów w składzie na czas co najwyżej dwóch tygodni.

Zastosowanie tego środka nie może oczywiście spowodować dla okrętu ani zwłoki ani nadzwyczajnych wydatków przez to, iż w przystaniach brakuje placów składowych.

Artykuł 18.

Jeżeli towary poddano odkażeniu stosownie do przepisów artykułu 12. albo jeżeli złożono je czasowo na skład według ustępu trzeciego artykułu 17., wówczas ma właściciel albo jego zastępca prawo. zażądać od władzy sanitarnej, która zarządziła odkażenie albo złożenie na skład, poświadczenia co do wydanych zarządzeń.

Artykuł 19.

Pakunek. Odkażenie brudnej bielizny, starej i używanej odzieży oraz przedmiotów, należących do pakunku podróżnego lub sprzętów (urządzenia), które pochodzą z obszaru miejscowego, uznanego za zapowietrzony, można przeprowadzić tylko wtedy. jeżeli władza zdrowia uznaje je za zapowietrzone.

Rozdział III.

Zarządzenia w przystaniach i na granicach morskich.

Artykuł 20.

Podział okrętów.

Za zapowietrzony uważa się okręt, który ma dżumę lub cholera na pokładzie albo na którym zdarzył się w ciągu siedmiu ostatnich dni jeden lub więcej wypadków dżumy lub cholery.

Za podejrzany uważa się okręt, jeżeli w chwili odjazdu lub podczas drogi zdarzyły się na jego pokładzie wypadki dżumy lub cholery, jednak w ciągu ostatnich siedmiu dni nie zaszedł żaden nowy wypadek.

Za niepodejrzany uważa się okręt, nawet gdyby pochodził z przystani zapowietrzonej, jeżeli ani przed odjazdem ani w czasie drogi ani w chwili przyjazdu nie miał na pokładzie wypadków śmierci lub zasłabnięcia na dżumę lub cholera.

Artykuł 21.

Okręty podejrzane o dżumę podlegają następującemu postępowaniu:

1° visite médicale;

2° les malades sont immédiatement débarqués et isolés;

3° les autres personnes doivent être également débarquées, si possible, et soumises à dater de l'arrivée, soit à une observation*) qui ne dépassera pas cinq jours et pourra être suivie ou non d'une surveillance**) de cinq jours au plus, soit simplement à une surveillance qui ne pourra excéder dix jours.

Il appartient à l'autorité sanitaire du port d'appliquer celle de ces mesures qui lui paraît préférable selon la date du dernier cas, l'état du navire et les possibilités locales;

4° le linge sale, les effets à usage et les objets de l'équipage***) et des passagers qui, de l'avis de l'autorité sanitaire, sont considérés comme contaminés seront désinfectés;

5° les parties du navire qui ont été habitées par des pesteux ou, qui de l'avis de l'autorité sanitaire, sont considérées comme contaminées, doivent être désinfectées;

6° la destruction des rats du navire doit être effectuée avant ou après le déchargement de la cargaison, le plus rapidement possible et, en tout cas, dans un délai maximum de quarante-huit heures, en évitant de détériorer les marchandises, les tôles et les machines.

Pour les navires sur lest, cette opération doit se faire le plus tôt possible avant le chargement.

Art. 22.

Les navires *suspects de peste* sont soumis aux mesures qui sont indiquées sous les nos 1, 4 et 5 de l'article 21.

En outre, l'équipage et les passagers peuvent être soumis à une surveillance qui ne dépassera pas cinq jours à dater de l'arrivée du navire. On peut,

*) Le mot „observation“ signifie: isolement des voyageurs soit à bord d'un navire, soit dans une station sanitaire, avant qu'ils n'obtiennent la libre pratique.

**) Le mot „surveillance“ signifie que les voyageurs ne sont pas isolés, qu'ils obtiennent tout de suite la libre pratique, mais sont signalés à l'autorité dans les diverses localités où ils se rendent et soumis à un examen médical constatant leur état de santé.

***) Le mot „équipage“ s'applique aux personnes qui font ou ont fait partie de l'équipage ou du personnel de service du bord, y compris les maîtres d'hôtel, garçons, cafedji, etc. C'est dans ce sens qu'il faut comprendre ce mot chaque fois qu'il est employé dans la présente Convention.

1. Badanie lekarskie;

2. chorych musi się zaraz wysadzić na ląd i odosobnić;

3. inne osoby powinno się w miarę możliwości również wysadzić na ląd i poddać od chwili przybycia albo obserwacji*); która nie ma przekraczać pięciu dni i z którą może lecz nie musi łączyć się nadzór**), trwający najwyżej pięć dni, albo tylko nadzorowi, nie przekraczającemu dziesięciu dni.

Rzeczą władzy sanitarnej w przystani jest zastosowanie tego z powyższych zarządzeń, które ze względu na chwilę zdarzenia się ostatniego wypadku, na stan okrętu i stosunki miejscowe zasługuje według jej zdania na pierwszeństwo.

4. Brudną bieliznę, przedmioty użytkowe i ruchomości załogi***) oraz podróźnych, które zdaniem władzy sanitarnej są zapowietrzzone, musi się odkazić.

5. Te części okrętu, które były zamieszkałe przez chorych na dżumę albo które zdaniem władzy sanitarnej należy uważać za zapowietrzzone, musi się odkazić.

6. Wytępienie szczurów okrętowych należy przeprowadzić przed wyładowaniem ładunku lub po nim z wszelkim możliwym pośpiechem, w każdym razie najdalej w ciągu 48 godzin, unikając uszkodzenia towarów, części składowych blaszanych i maszyn.

Na okrętach, które mają tylko balast, powinno się przeprowadzić zarządzenie to z wszelkim możliwym pośpiechem przed rozpoczęciem ładowania.

Artykuł 22.

Okręty podejrzane o dżumę podlegają zarządzeniom, podanym w artykule 21., pod 1, 4 i 5.

Ponadto można poddać załogę i podróźnych nadzorowi, który nie powinien przekraczać pięciu dni, licząc od chwili przybycia okrętu. W ciągu tego

*) Wyraz „Obserwacya“ oznacza: odosobnienie podróźnych przed dopuszczeniem ich do swobodnego obrotu albo na pokładzie okrętu albo w stacyi sanitarnej.

**) Wyraz „Nadzór“ oznacza, iż podróźni nie będą odosobnieni, owszem dopuszczeni zaraz do swobodnego obrotu, lecz że doniesie się o nich władzom tych miejsc, do których udają się, i podda badaniu lekarskiemu celem stwierdzenia stanu ich zdrowia.

***) Wyraz „Załoga“ obejmuje wszystkie osoby, które należą lub należały do załogi lub personelu służbowego okrętu wraz z zawiadowcami gospodarczymi, kelnerami, cafedji itd. W tem znaczeniu należy rozumieć wyraz ten wszędzie, gdzie tenże przychodzi w układzie niniejszym.

pendant le même temps, empêcher le débarquement de l'équipage, sauf pour raisons de service.

Il est recommandé de détruire les rats du navire. Cette destruction est effectuée, avant ou après le déchargement de la cargaison le plus rapidement possible et, en tout cas, dans un délai maximum de quarante-huit heures, en évitant de détériorer les marchandises, les tôles et les machines.

Pour les navires sur lest, cette opération se fera, s'il y a lieu, le plus tôt possible et, en tout cas, avant le chargement.

Art. 23.

Les navires *indemnes de peste* sont admis à la libre pratique immédiate, quelle que soit la nature de leur patente.

Le seul régime que peut prescrire à leur sujet l'autorité du port d'arrivée consiste dans les mesures suivantes :

1° visite médicale;

2° désinfection du linge sale, des effets à usage et des autres objets de l'équipage et des passagers, mais seulement dans les cas exceptionnels, lorsque l'autorité sanitaire a des raisons spéciales de croire à leur contamination;

3° sans que la mesure puisse être érigée en règle générale, l'autorité sanitaire peut soumettre les navires venant d'un port contaminé à une opération destinée à détruire les rats à bord, avant ou après le déchargement de la cargaison. Cette opération doit être faite aussitôt que possible et, en tout cas, ne doit pas durer plus de vingt-quatre heures en évitant de détériorer les marchandises, les tôles et les machines et d'entraver la circulation des passagers et de l'équipage entre le navire et la terre ferme. Pour les navires sur lest, il sera procédé, s'il y a lieu, à cette opération le plus tôt possible et en tout cas avant le chargement.

Lorsqu'un navire venant d'un port contaminé a été soumis à la destruction des rats, celle-ci ne peut être renouvelée que si le navire a fait relâche dans un port contaminé en s'y amarrant à quai, ou si la présence de rats morts ou malades est constatée à bord.

L'équipage et les passagers peuvent être soumis à une surveillance qui ne dépassera pas cinq jours à compter de la date où le navire est parti du port contaminé. On peut également, pendant le même temps, empêcher le débarquement de l'équipage, sauf pour raisons de service.

samego czasu można zakazać wysadzania załogi na ląd, wyjąwszy ze względów służbowych.

Zaleca się wytępienie szczurów okrętowych. Wytępienie należy przeprowadzić przed wyładowaniem ładunku lub po niem z wszelkim możliwym pośpiechem, w każdym razie najdalej w ciągu 48 godzin, unikając uszkodzenia towarów, części składowych blaszanych i maszyn.

Na okrętach, które mają tylko balast, powinno się przeprowadzić zarządzenie to z wszelkim możliwym pośpiechem, w każdym razie przed rozpoczęciem ładowania.

Artykuł 23.

Okręty niepodejrzane o dżumę dopuści się zaraz do wolnego obrotu bez względu na to, jak opiewa ich paszport zdrowia.

Jedynę postępowanie, które władza przystani przyjazdowej może co do nich zarządzić, polega na następujących środkach :

1. Badanie lekarskie.

2. Odkazanie brudnej bielizny, przedmiotów użytkowych i innych ruchomości załogi oraz podróźnych, atoli jedynie w tym przypadku wyjątkowym, jeżeli władza sanitarna ma szczególne powody do przypuszczenia, że przedmioty te są zapowietrzane.

3. Władza sanitarna może poddać okręty, przybywające z przystani zapowietrzonej, postępowaniu, mającemu na celu wytępienie szczurów, a to przed wyładowaniem ładunku lub po niem, przyczem jednak nie można uważać zarządzenia tego za prawo ogólne. Zarządzenie to, które ma być przeprowadzone jak najwcześniej, nie może w żadnym razie zabierać więcej jak 24 godzin i powinno odbyć się bez uszkodzenia towarów, części składowych blaszanych i maszyn, oraz bez utrudnienia podróźnym i załodze komunikacji między okrętem a lądem stałym. Jeżeli zarządzenie to przeprowadza się na okrętach, które mają tylko balast, należy je wykonać jak najspieszniej, a w każdym razie przed załadowaniem.

Po przeprowadzeniu wytępienia szczurów na pokładzie okrętu, przybywającego z przystani zapowietrzonej, można powtórzyć zarządzenie to tylko wtedy, gdy okręt zawinął do przystani zapowietrzonej i przybił tam do lądu albo gdy na pokładzie stwierdzono istnienie szczurów zdechłych lub chorych.

Załogę i podróźnych można poddać nadzorowi, który nie powinien przekraczać pięciu dni, licząc od chwili, gdy okręt opuścił przystań zapowietrzoną. W ciągu tego samego czasu można również zakazać wysadzania załogi na ląd, wyjąwszy ze względów służbowych.

L'autorité compétente du port d'arrivée peut toujours réclamer sous serment un certificat du médecin du bord, ou, à son défaut, du capitaine, attestant qu'il n'y a pas eu de cas de peste sur le navire depuis le départ et qu'une mortalité insolite des rats n'a pas été constatée.

Art. 24.

Lorsque, sur un navire *indemne*, des rats ont été reconnus pesteux après examen bactériologique ou bien que l'on constate parmi ces rongeurs une mortalité insolite, il y a lieu de faire application des mesures suivantes:

I. Navires avec rats pesteux:

- a) visite médicale;
- b) les rats doivent être détruits, avant ou après le déchargement de la cargaison, le plus rapidement possible et, en tout cas, dans un délai maximum de quarante-huit heures, en évitant de détériorer les marchandises, les tôles et les machines. Les navires sur lest subissent cette opération le plus tôt possible et, en tout cas, avant le chargement;
- c) les parties du navire et les objets que l'autorité sanitaire locale juge être contaminés sont désinfectés;
- d) les passagers et l'équipage peuvent être soumis à une surveillance dont la durée ne doit pas dépasser cinq jours comptés à partir de la date d'arrivée, sauf des cas exceptionnels où l'autorité sanitaire peut prolonger la surveillance jusqu'à un maximum de dix jours.

II. Navires où est constatée une mortalité insolite des rats:

- a) visite médicale;
- b) l'examen des rats au point de vue de la peste sera fait autant et aussi vite que possible;
- c) si la destruction des rats est jugée nécessaire, elle aura lieu, dans les conditions indiquées ci-dessus relativement aux navires avec rats pesteux;
- d) jusqu'à ce que tout soupçon soit écarté, les passagers et l'équipage peuvent être soumis à une surveillance dont la durée ne dépassera pas cinq jours comptés à partir de la date d'arrivée, sauf dans des cas exceptionnels où l'autorité sanitaire peut prolonger la surveillance jusqu'à un maximum de dix jours.

Właściwa władza przystani przyjazdowej może zażądać w każdym czasie od lekarza okrętowego, a gdyby go nie było od kapitana, poświadczenia, złożonego pod przysięgą, że od chwili odjazdu nie zdarzył się na okręcie ani jeden wypadek dżumy i że także nie stwierdzono niezwyklej śmiertelności między szczurami.

Artykuł 24.

Jeżeli na okręcie niepodjezranym stwierdzono drogą badania bakteryologicznego istnienie szczurów chorych na dżumę albo jeżeli skonstatowano niezwykle śmiertelność wśród tych gryzoniów, mają wejść w zastosowanie zarządzenia następujące:

I. Okręty z szczurami, dotkniętymi dżumą:

- a) badanie lekarskie;
- b) przed lub po wyładowaniu ładunku musi się wytepić szczury z wszelkim możliwym pośpiechem, a w każdym razie najpóźniej w 48 godzinach, unikając uszkodzenia towarów, części składowych blaszanych i maszyn. Okręty, które mają tylko balast, powinny poddać się postępowaniu temu jak najrychlej, a w każdym razie przed rozpoczęciem ładowania;
- c) te części okrętu i przedmioty, które miejscowa władza sanitarna uważa za zapowietrzone, odkaża się;
- d) podróżnych i załogę można poddać nadzorowi, którego czas trwania nie powinien przekraczać pięciu dni, licząc od chwili przyjazdu, niezależnie od przypadków wyjątkowych, w których władza sanitarna może rozciągnąć nadzór na przeciąg najwyższej dziesięciu dni.

II. Okręty, na których stwierdzono niezwykle śmiertelność wśród szczurów:

- a) badanie lekarskie;
- b) należy przeprowadzić badanie szczurów co do dżumy, o ile ono jest możliwe, i z wszelkim pośpiechem;
- c) jeżeli wytepienie szczurów uznano za potrzebne, ma ono odbyć się w sposób, podany wyżej co do okrętów z dżumą między szczurami;
- d) aż do uchylenia wszelkich podejrzeń można poddać podróżnych i załogę nadzorowi, którego czas trwania nie powinien przekraczać pięciu dni, licząc od chwili przyjazdu, niezależnie od przypadków wyjątkowych, w których władza sanitarna może rozciągnąć nadzór na przeciąg najwyższej dziesięciu dni.

Art. 25.

L'autorité sanitaire du port délivre au capitaine, à l'armateur ou à son agent, toutes les fois que la demande en est faite, un certificat constatant que les mesures de destruction des rats ont été effectuées et indiquant les raisons pour lesquelles ces mesures ont été appliquées.

Art. 26.

Les navires *infectés* de choléra sont soumis au régime suivant:

1° visite médicale;

2° les malades sont immédiatement débarqués et isolés;

3° les autres personnes doivent être également débarquées, si possible, et soumises à dater de l'arrivée du navire à une observation ou à une surveillance dont la durée variera, selon l'état sanitaire du navire et selon la date du dernier cas, sans pouvoir dépasser cinq jours;

4° le linge sale, les effets à usage et les objets de l'équipage et des passagers qui, de l'avis de l'autorité sanitaire du port, sont considérés comme contaminés, sont désinfectés;

5° les parties du navire qui ont été habitées par les malades atteints de choléra ou qui sont considérées par l'autorité sanitaire comme contaminées, sont désinfectées;

6° l'eau de la cale est évacuée après désinfection.

L'autorité sanitaire peut ordonner la substitution d'une bonne eau potable à celle qui est emmagasinée à bord.

Il peut être interdit de laisser s'écouler ou de jeter dans les eaux du port les déjections humaines, à moins de désinfection préalable.

Art. 27.

Les navires *suspects de choléra* sont soumis aux mesures qui sont prescrites sous les numéros 1°, 4°, 5° et 6° de l'article 26.

L'équipage et les passagers peuvent être soumis à une surveillance qui ne doit pas dépasser cinq jours à dater de l'arrivée du navire. Il est recommandé d'empêcher, pendant le même temps, le débarquement de l'équipage, sauf pour raisons de service.

Art. 28.

Les navires *indemnes de choléra* sont admis à la libre pratique immédiate, quelle que soit la nature de leur patente.

Artykuł 25.

Portowa władza sanitarna wystawia kapitanowi, właścicielowi okrętu lub jego zastępcy na każde żądanie poświadczenie, stwierdzające, iż przeprowadzono wytypienie szczurów, i podające powody tego zarządzenia.

Artykuł 26.

Okręty zapowietrzzone cholera podlegają następującemu postępowaniu:

1. badanie lekarskie;

2. chorych musi się zaraz wysadzić na ląd i odosobnić;

3. inne osoby powinno się w miarę możliwości również wysadzić na ląd i poddać obserwacji lub nadzorowi, których czas trwania, liczony od chwili przyjazdu okrętu, będzie rozmaity zależnie od stonków zdrowotnych okrętu i chwili pojawienia się ostatniego wypadku choroby; nie może on jednak przekraczać pięciu dni;

4. brudną bieliznę, przedmioty użytkowe i ruchomości załogi oraz podróżnych, które zdaniem portowej władzy sanitarnej należy uważać za zapowietrzzone, powinno się odkazić;

5. te części okrętu, które były zamieszkiwane przez chorych na cholera lub które władza sanitarna uważa za zapowietrzzone, należy odkazić;

6. wodę na dnie okrętu należy usunąć, odkaziwszy ją poprzednio.

Władza sanitarna może zarządzić, aby zapasy wody do picia, znajdujące się na pokładzie, zastąpić dobrą wodą do picia.

Można zakazać spuszczenia lub wylewania odchodów ludzkich do wody w przystani, wyjąwszy, gdyby odchody te zostały poprzednio odkazone.

Artykuł 27.

Okręty podejrzone o cholera podlegają zarządzeniom, przepisany w artykule 26., pod l. 1, 4, 5 i 6.

Załogę i podróżnych można poddać nadzorowi, który nie powinien przekraczać pięciu dni, licząc od chwili przyjazdu okrętu. Zaleca się wzbronienie wysadzania załogi na ląd w ciągu tego czasu, wyjąwszy ze względów służbowych.

Artykuł 28.

Okręty niepodjęrzone o cholera dopuści się zaraz do wolnego obrotu bez względu na to, jak opiewa ich paszport zdrowia.

Le seul régime que puisse prescrire à leur sujet l'autorité du port d'arrivée consiste dans les mesures prévues aux n°s 1°, 4° et 6° de l'article 26.

L'équipage et les passagers peuvent être soumis, au point de vue de leur état de santé, à une surveillance qui ne doit pas dépasser cinq jours à compter de la date où le navire est parti du port contaminé.

Il est recommandé d'empêcher, pendant le même temps, le débarquement de l'équipage, sauf pour raisons de service.

L'autorité compétente du port d'arrivée peut toujours réclamer sous serment un certificat du médecin du bord ou, à son défaut, du capitaine, attestant qu'il n'y a pas eu de cas de choléra sur le navire depuis le départ.

Art. 29.

L'autorité compétente tiendra compte, pour l'application des mesures indiquées dans les articles 21 à 28, de la présence d'un médecin et d'appareils de désinfection (étuves) à bord des navires des trois catégories susmentionnées.

En ce qui concerne la peste, elle aura égard également à l'installation à bord d'appareils de destruction des rats.

Les autorités sanitaires des États auxquels il conviendrait de s'entendre sur ce point, pourront dispenser de la visite médicale et d'autres mesures les navires indemnes qui auraient à bord un médecin spécialement commissionné par leur pays.

Art. 30.

Des mesures spéciales peuvent être prescrites à l'égard des navires encombrés, notamment des navires d'émigrants ou de tout autre navire offrant de mauvaises conditions d'hygiène.

Art. 31.

Tout navire qui ne veut pas se soumettre aux obligations imposées par l'autorité du port en vertu des stipulations de la présente Convention est libre de reprendre la mer.

Il peut être autorisé à débarquer ses marchandises après que les précautions nécessaires auront été prises, à savoir:

1° isolement du navire, de l'équipage et des passagers;

2° en ce qui concerne la peste, demande de renseignements relatifs à l'existence d'une mortalité insolite parmi les rats;

Jedynę postępowanie, które władza przystani przyjazdowej może co do nich zarządzić, polega na zarządzeniach, przewidzianych w artykule 26., l. 1, 4 i 6.

Z łogę i podróżnych można co do stanu ich zdrowia poddać nadzorowi, który nie powinien przekraczać pięciu dni, licząc od chwili, gdy okręt opuścił przystań zapowietrzoną.

Zaleca się wzbronienie wysadzania załogi na ląd w ciągu tego samego czasu, wyjąwszy, gdyby względy służbowe tego wymagały.

Właściwa władza przystani przyjazdowej może zażądać w każdym czasie od lekarza okrętowego, a gdyby go nie było od kapitana, poświadczenia, złożonego pod przysięgą, że od chwili odjazdu nie zdarzył się na okręcie ani jeden wypadek cholery.

Artykuł 29.

Przy stosowaniu zarządzeń, podanych w artykułach 21. do 28., uwzględni władza właściwa, czy na pokładzie okrętów wymienionych wyżej trzech kategorii znajduje się lekarz i przyrząd do odkażania (parnia skrzynkowa).

O ile chodzi o dżumę, powinna ona wziąć również w rachubę, czy są na pokładzie urządzenia do tępienia szczurów.

Władze sanitarne państw, które zechciałyby porozumieć się w tym względzie, mogą uwolnić od badania lekarskiego i od innych zarządzeń te okręty niepodjęte, które mają na pokładzie lekarza, przez odnośne państwa wyrażnie upoważnionego.

Artykuł 30.

Szczególne zarządzenia można przepisać dla okrętów przepełnionych, a zwłaszcza okrętów, wiozących wychodźców, i dla każdego innego okrętu, który wykazuje niekorzystne warunki higieniczne.

Artykuł 31.

Każdemu okrętowi, który nie chce poddać się zarządzeniom, przepisany przez władzę portową na podstawie postanowień układu niniejszego, wolno odplynąć ponownie na morze.

Okrętowi takiemu można pozwolić na wyładowanie towarów, skoro zarządzone potrzebne środki ostrożności, a mianowicie:

1. Odosobnienie okrętu, załogi i podróżnych;

2. o ile chodzi o dżumę, zażądanie wyjaśnień co do niezwykłej śmiertelności wśród szczurów;

3° en ce qui concerne le choléra, évacuation de l'eau de cale après désinfection et substitution d'une bonne eau potable à celle qui est emmagasinée à bord.

Il peut également être autorisé à débarquer des passagers qui en font la demande, à la condition que ceux-ci se soumettent aux mesures prescrites par l'autorité locale.

Art. 32.

Les navires d'une provenance contaminée qui ont été désinfectés et ont été l'objet de mesures sanitaires appliquées d'une façon suffisante, ne subiront pas une seconde fois ces mesures à leur arrivée dans un port nouveau, à la condition qu'il ne se soit produit aucun cas depuis que la désinfection a été pratiquée, et qu'ils n'aient pas fait escale dans un port contaminé.

Quand un navire débarque seulement des passagers et leur bagages ou la malle postale, sans avoir été en communication avec la terre ferme, il n'est pas considéré comme ayant touché le port.

Art. 33.

Les passagers arrivés par un navire infecté ont la faculté de réclamer de l'autorité sanitaire du port un certificat indiquant la date de leur arrivée et les mesures auxquelles ils ont été soumis, ainsi que leurs bagages.

Art. 34.

Les bateaux de cabotage feront l'objet d'un régime spécial à établir d'un commun accord entre les pays intéressés.

Art. 35.

Sans préjudice du droit qu'ont les Gouvernements de se mettre d'accord pour organiser des stations sanitaires communes, chaque pays doit pourvoir au moins un des ports du littoral de chacune de ses mers d'une organisation et d'un outillage suffisants pour recevoir un navire, quel que soit son état sanitaire.

Lorsqu'un navire indemne, venant d'un port contaminé, arrive dans un grand port de navigation maritime, il est recommandé de ne pas le renvoyer à un autre port en vue de l'exécution des mesures sanitaires prescrites.

Dans chaque pays, les ports ouverts aux provenances de ports contaminés de peste ou de choléra doivent être outillés de telle façon que les navires indemnes puissent y subir, dès leur arrivée, les mesures prescrites, et ne soient pas envoyés, à cet effet, dans un autre port.

3. o ile chodzi o cholere, usunięcie wody z dna okrętu po poprzednim jej odkażeniu i zastąpienie zapasu wody, przechowywanego na pokładzie, dobrą wodą do picia.

Można również upoważnić okręt do wysadzenia na ląd podróżnych, którzy o to proszą, pod warunkiem, iż poddadzą się zarządzeniom, przepisany przez władzę miejscową.

Artykuł 32.

Okręty, pochodzące z przystani zapowietrzonych, które odkażono i poddano zarządzeniom sanitarnym w dostatecznej mierze, nie ulegną ponownie postępowaniu temu w razie przyjazdu do nowej przystani pod warunkiem, iż od czasu odkażenia nie pojawił się żaden dalszy wypadek zakaźności i że okręty nie zawijały do przystani zapowietrzonych.

Jeżeli okręt wysadza na ląd jedynie podróżnych i ich pakunek albo pocztę, a nie wchodzi zresztą w stosunek z lądem stałym, nie uważa się tego za zawinięcie do przystani.

Artykuł 33.

Podróźni, którzy przybyli na okręcie zapowietrzonym, mają prawo żądać od portowej władzy sanitarnej poświadczenia, podającego chwilę ich przybycia oraz zarządzenia, którym poddano ich osoby i pakunek.

Artykuł 34.

Statki pobrzeżne będą stanowiły przedmiot osobnych postanowień, które państwa interesowane zgodnie wydadzą.

Artykuł 35.

Niezależnie od prawa poszczególnych państw do porozumienia się względem urządzenia wspólnych stacji sanitarnych musi każdy kraj zaopatrzyć przynajmniej jedną przystań na wybrzeżu każdego ze swych mórz w urządzenie i wyposażenie, wystarczające do przyjęcia jednego okrętu bez względu na stan jego stosunków zdrowotnych.

Jeżeli okręt niepodjejrany, przybywający z przystani zapowietrzonych, zawinie do jednej z wielkich przystani żeglugi morskiej, nie jest wskazane, odsyłać go do innej przystani celem przeprowadzenia przepisanych zarządzeń sanitarnych.

Przystanie, otwarte dla proweniencji z przystani zapowietrzonych dżumą lub cholera, muszą być w każdym państwie tak zaopatrzone, aby można było poddać okręty niepodjejrane przepisanyemu postępowaniu przy ich przyjeździe i nie trzeba było odsyłać ich w tym celu do innej przystani.

Les Gouvernements feront connaître les ports qui sont ouverts chez eux aux provenances de ports contaminés de peste ou de choléra.

Art. 36.

Il est recommandé que, dans les grands ports de navigation maritime, il soit établi:

- a) un service médical régulier du port et une surveillance médicale permanente de l'état sanitaire des équipages et de la population du port;
- b) des locaux appropriés à l'isolement des malades et à l'observation des personnes suspectes;
- c) les installations nécessaires à une désinfection efficace et des laboratoires bactériologiques;
- d) un service d'eau potable non suspecte à l'usage du port et l'application d'un système présentant toute la sécurité possible pour l'enlèvement des déchets et ordures.

Section IV.

Mesures aux frontières de terre. — Voyageurs. — Chemins de fer. — Zones frontières. — Voies fluviales.

Art. 37.

Il ne doit plus être établi de quarantaines terrestres.

Seules, les personnes présentant des symptômes de peste ou de choléra peuvent être retenues aux frontières.

Ce principe n'exclut pas le droit, pour chaque État, de fermer au besoin une partie de ses frontières.

Art. 38.

Il importe que les voyageurs soient soumis, au point de vue de leur état de santé, à une surveillance de la part du personnel des chemins de fer.

Art. 39.

L'intervention médicale se borne à une visite des voyageurs et aux soins à donner aux malades. Si cette visite se fait, elle est combinée, autant que possible, avec la visite douanière, de manière que les voyageurs soient retenus le moins longtemps possible. Les personnes visiblement indisposées sont seules soumises à un examen médical approfondi.

Rządy podadzą do wiadomości przystanie, otwarte na ich obszarze dla proweniencyi z przystani, zapowietrzonych dżumą lub cholera.

Artykuł 36.

Zaleca się, aby w wielkich przystaniach żeglugi morskiej zaprowadzono:

- a) regularną lekarską służbę portową i stałe lekarskie nadzorowanie stanu zdrowia załóg i ludności przystani;
- b) odpowiednie lokalności dla odosobnienia osób chorych i obserwowania osób podejrzanych;
- c) odpowiednie urządzenia dla skutecznego odkażania i pracownie bakteriologiczne;
- d) zaopatrzenie przystani w niepodejrzaną wodę do picia i użycie takiego systemu usuwania odpadków i nieczystości, któryby dawał wszelką możliwą gwarancję.

Rozdział IV.

Zarządzenia na granicach kraju. Podróżni. Koleje żelazne. Okręgi graniczne. Drogi wodne.

Artykuł 37.

Kwarantany lądowych nie powinno się więcej zarządzać.

Tylko te osoby, które okazują objawy dżumy lub cholery, można zatrzymać na granicach.

Zasada ta nie wyklucza uprawnień każdego z państw do zamknięcia pewnej części swych granic w miarę potrzeby.

Artykuł 38.

Ważnem jest, aby podróżni byli poddani co do stanu swego zdrowia nadzorowi personelu kolejowego.

Artykuł 39.

Interwencja lekarska ogranicza się do badania podróżnych i udzielania pomocy chorym. Jeżeli odbywa się badanie lekarskie, należy je połączyć według możliwości z rewizją celną, tak aby podróżni byli jak najkrócej zatrzymywani. Jedyńie oczywiście chorych należy poddać dokładnemu badaniu lekarskiemu.

Art. 40.

Dès que les voyageurs venant d'un endroit contaminé seront arrivés à destination, il serait de la plus haute utilité de les soumettre à une surveillance qui ne devrait pas dépasser dix ou cinq jours à compter de la date du départ, suivant qu'il s'agit respectivement de peste ou de choléra.

Art. 41.

Les Gouvernements se réservent le droit de prendre des mesures particulières à l'égard de certaines catégories de personnes, notamment des bohémiens et des vagabonds, des émigrants et des personnes voyageant ou passant la frontière par troupes.

Art. 42.

Les voitures affectées au transport des voyageurs, de la poste et des bagages ne peuvent être retenues aux frontières.

S'il arrive qu'une de ces voitures soit contaminée ou ait été occupée par un malade atteint de peste ou de choléra, elle sera détachée du train pour être désinfectée le plus tôt possible.

Il en sera de même pour les wagons à marchandises.

Art. 43.

Les mesures concernant le passage aux frontières du personnel des chemins de fer et de la poste sont du ressort des administrations intéressées. Elles sont combinées de façon à ne pas entraver le service.

Art. 44.

Le règlement du trafic-frontière et des questions inhérentes à ce trafic, ainsi que l'adoption des mesures exceptionnelles de surveillance, doivent être laissés à des arrangements spéciaux entre les États limitrophes.

Art. 45.

Il appartient aux Gouvernements des États riverains de régler, par des arrangements spéciaux, le régime sanitaire des voies fluviales.

Artykuł 40.

Skoro podróżni, przybywający z miejsca zapowietrzonego, dostaną się na miejsce przeznaczenia, będzie nader korzystne poddać ich nadzorowi, który nie powinien przekraczać dziesięciu lub pięciu dni, licząc od dnia odjazdu, stosownie do tego, czy chodzi o dżumę czy cholerę.

Artykuł 41.

Rządy zastrzegają sobie prawo wydania szczególnych zarządzeń co do pewnych kategorii osób, mianowicie cyganów, włóczęgów, wychodźców i osób, podróżujących lub przechodzących granicę gromadami.

Artykuł 42.

Wozów, przeznaczonych do przewozu podróżnych, poczty i pakuunku podróżnego, nie można zatrzymywać na granicach.

Gdyby wóz taki był zapowietrzony lub zajmowany przez chorego na dżumę lub cholerę, należy go odczepić od pociągu i poddać jak najrychlej odkażeniu.

To samo odnosi się do wozów towarowych.

Artykuł 43.

Zarządzenia co do przekraczania granicy przez personal kolejowy i pocztowy należą do zakresu odnośnych władz administracyjnych. Powinny one być tak ułożone, aby nie tamowały służby.

Artykuł 44.

Uregulowanie obrotu granicznego i łączących się z nim kwestyi, tudzież zarządzenie nadzwyczajnych środków nadzoru powinno być pozostawione osobnym układom między państwami pogranicznymi.

Artykuł 45.

Uregulowanie służby policyjno-sanitarnej na drogach wodnych pozostawia się osobnym układom państw nadbrzeżnych.

Titre II.

Dispositions spéciales aux pays situés hors d'Europe.

Chapitre I.

Provenances par mer.

Section I.

Mesures dans les ports contaminés au départ des navires.

Art. 46.

L'autorité compétente est tenue de prendre des mesures efficaces pour empêcher l'embarquement des personnes présentant des symptômes de peste ou de choléra.

Toute personne prenant passage à bord d'un navire doit être, au moment de l'embarquement, examinée individuellement, de jour, à terre, pendant le temps nécessaire, par un médecin délégué de l'autorité publique. L'autorité consulaire dont relève navire peut assister à cette visite.

Par dérogation à cette stipulation, à Alexandrie et à Port-Saïd, la visite médicale peut avoir lieu à bord, quand l'autorité sanitaire locale le juge utile, sous la réserve que les passagers de 3e classe ne seront plus ensuite autorisés à quitter le bord. Cette visite médicale peut être faite de nuit pour les passagers de 1re et de 2e classes, mais non pour les passagers de 3e classe.

Art. 47.

L'autorité compétente est tenue de prendre des mesures efficaces:

1° pour empêcher l'exportation de marchandises ou objets quelconques qu'elle considérerait comme contaminés et qui n'auraient pas été préalablement désinfectés à terre sous la surveillance du médecin délégué de l'autorité publique;

2° en cas de peste, pour empêcher l'embarquement des rats;

3° en cas de choléra, pour veiller à ce que l'eau potable embarquée soit saine.

Tytuł II.

Przepisy szczególne dla krajów, leżących poza Europą.

Część I.

Proweniencye morskie.

Rozdział I.

Zarządzenia w przystaniach zapowietrzonych przy odjeździe okrętów.

Artykuł 46.

Władza właściwa jest obowiązana zarządzić odpowiednie środki dla zapobieżenia zabieraniu na pokład osób, które zdradzają objawy dżumy lub cholery.

Każda osoba, która rozpoczyna podróż na pokładzie okrętu, musi być przy wsiadaniu na okręt zbadana oddzielnie przez lekarza, ustanowionego przez władzę publiczną, i to we dnie, na lądzie stałym i przez czas, jaki okaże się potrzebny. Władza konsularna właściwa dla okrętu może być obecna przy badaniu.

Odmienne od postanowienia tego może badanie lekarskie w Aleksandryi i w Port Said odbyć się na pokładzie, jeżeli miejscowa władza sanitarna uważa to za wskazane, i z zastrzeżeniem, że podróżnym 3. klasy nie dozwoli się już opuszczenia okrętu. To badanie lekarskie może odbyć się co do podróżnych 1. i 2. klasy w nocy, nie zaś co do podróżnych 3. klasy.

Artykuł 47.

Władza właściwa jest obowiązana zarządzić skuteczne środki:

1. dla powstrzymania wywozu towarów i jakichkolwiek innych przedmiotów, które uważa za zapowietrzane i których nie odkażono poprzednio na lądzie pod nadzorem lekarza, wysłanego przez władzę publiczną;

2. o ile chodzi o dżumę, dla przeszkodzenia, by szczury nie dostały się na okręt;

3. o ile chodzi o cholere, dla postarania się, by woda zabrana na okręt była zdrową.

Section II.

Mesures à l'égard des navires ordinaires venant des ports du Nord contaminés et se présentant à l'entrée du canal de Suez ou dans les ports égyptiens.

Art. 48.

Les navires ordinaires *indemnes* venant d'un port, contaminé de peste ou de choléra, d'Europe ou du bassin de la Méditerranée, et se présentant pour passer le canal de Suez, obtiennent le passage en quarantaine. Ils continuent leur trajet en observation de cinq jours.

Art. 49.

Les navires ordinaires indemnes, qui veulent aborder en Égypte, peuvent s'arrêter à Alexandrie ou à Port-Saïd, où les passagers achèveront le temps de l'observation de cinq jours, soit à bord, soit dans une station sanitaire, selon la décision de l'autorité sanitaire locale.

Art. 50.

Les mesures auxquelles seront soumis les navires *infectés* et *suspects*, venant d'un port contaminé de peste ou de choléra d'Europe ou des rives de la Méditerranée, et désirant aborder dans un des ports d'Égypte ou passer le canal de Suez, seront déterminées par le Conseil sanitaire d'Égypte, conformément aux stipulations de la présente Convention.

Les règlements contenant ces mesures devront, pour devenir exécutoires, être acceptés par les diverses Puissances représentées au Conseil; ils fixeront le régime imposé aux navires, aux passagers et aux marchandises et devront être présentés dans le plus bref délai possible.

Section III.

Mesures dans la Mer Rouge.

A. Mesures à l'égard des navires ordinaires venant du Sud se présentant dans les ports de la Mer Rouge ou allant vers la Méditerranée.

Art. 51.

Indépendamment des dispositions générales qui font l'objet de la section III du chapitre 2 du titre I, concernant la classification et le régime des navires infectés, suspects ou indemnes, les prescriptions spéciales, contenues dans les articles ci-après, sont applicables aux navires ordinaires venant du Sud et entrant dans la Mer Rouge.

Rozdział II.

Zarządzenia co do okrętów zwyczajnych, które przybywają z zapowietrzonych przystani północnych i zjawiają się u wjazdu do kanału Suezkiego lub w przystaniach egipskich.

Artykuł 48.

Niepodejrzany okręt zwyczajny, które przybywają z zapowietrzonych przystani w Europie lub w kotlinie morza Śródziemnego i zjawiają się celem przejazdu przez kanał Suezki, zezwoli się na przejazd pod kwarantana. Kontynuują one swą podróż pod pięciodniową obserwacją.

Artykuł 49.

Niepodejrzane okręty zwyczajne, które chcą przybić do lądu w Egipcie, mogą zatrzymać się w Aleksandrii albo w Port Said, gdzie podróżni przebywają pięciodniowy czas obserwacji stosownie do rozstrzygnięcia miejscowej władzy sanitarnej albo na pokładzie okrętu albo w stacyi sanitarnej.

Artykuł 50.

Zarządzenia co do okrętów zapowietrzonych i podejrzanych, które przybywają z zapowietrzonych przystani w Europie lub w kotlinie morza Śródziemnego i chcą przybić do jednej z przystani egipskich albo przepłynąć kanał Suezki, oznaczy egipska Rada zdrowia stosownie do postanowień niniejszego układu.

Aby rozporządzenia, obejmujące zarządzenia takie, uzyskały skuteczność prawną, muszą one być przyjęte przez poszczególne Mocarstwa, mające swe zastępstwo w Radzie; powinny one określać sposób postępowania z okrętami, podróżnikami i towarami i muszą być przedłożone w możliwie krótkim terminie.

Rozdział III.

Zarządzenia na morzu Czerwonym.

A. Zarządzenia co do okrętów zwyczajnych, które przybywają z południa i zjawiają się w przystaniach morza Czerwonego lub płyną ku morzu Śródziemnemu.

Artykuł 51.

Pomijając postanowienia ogólne, mieszczące się w tytule I, rozdziale III, części 2. co do podziału i sposobu traktowania okrętów zapowietrzonych, podejrzanych i niepodejrzanych, mają przepisy szczególne, zawarte w artykułach następujących, zastosowanie do okrętów zwyczajnych, które przybywają z południa i wpływają na morze Czerwone.

Art. 52.

Les navires *indemnes* devront avoir complété ou auront à compléter, en observation, cinq jours pleins à partir du moment de leur départ du dernier port contaminé.

Ils auront la faculté de passer le canal de Suez en quarantaine et entreront dans la Méditerranée en continuant l'observation susdite de cinq jours. Les navires ayant un médecin et une étuve ne subiront pas la désinfection avant le transit en quarantaine.

Art. 53.

Les navires *suspects* sont traités d'une façon différente suivant qu'ils ont ou qu'ils n'ont pas à bord un médecin et un appareil à désinfection (étuve).

a) Les navires, ayant un médecin et un appareil de désinfection (étuve), remplissant les conditions voulues, sont admis à passer le canal de Suez en quarantaine dans les conditions du règlement pour le transit.

b) Les autres navires suspects, n'ayant ni médecin ni appareil de désinfection (étuve), sont avant d'être admis à transiter en quarantaine, retenus à Suez ou aux Sources de Moïse pendant le temps nécessaire pour exécuter les mesures de désinfection prescrites et s'assurer de l'état sanitaire du navire.

S'il s'agit de navires postaux ou de paquebots spécialement affectés au transport des voyageurs, sans appareil de désinfection (étuve), mais ayant un médecin à bord, si l'autorité locale a l'assurance, par une constatation officielle, que les mesures d'assainissement et de désinfection ont été convenablement pratiquées, soit au point de départ, soit pendant la traversée, le passage en quarantaine est accordé.

S'il s'agit de navires postaux ou de paquebots spécialement affectés au transport des voyageurs, sans appareil de désinfection (étuve), mais ayant un médecin à bord, si le dernier cas de peste ou de choléra remonte à plus de sept jours et si l'état sanitaire du navire est satisfaisant, la libre pratique peut être donnée à Suez, lorsque les opérations réglementaires sont terminées.

Lorsqu'un bateau a un trajet indemne de moins de sept jours, les passagers à destination d'Égypte sont débarqués dans un établissement désigné par le Conseil d'Alexandrie et isolés pendant

Artykuł 52.

Okręty niepodjębrane muszą, począwszy od chwili wyjazdu z ostatniej przystani zapowietrzonej, mieć ukończone lub kończyć pełne pięć dni obserwacji.

Mogą one przepływać kanał Suezki pod kwarantana i wpływać na morze Śródziemne, przyczem kontynuuje się wspomnianą obserwację pięciodniową. Okręty, mające na pokładzie lekarza i przyrząd odkażający (parnię skrzynkową), nie będą poddawane dezynfekcyi przed przejazdem pod kwarantana.

Artykuł 53.

Z okrętami podejrzanymi postępować się będzie rozmaicie podług tego, czy mają na pokładzie lekarza i przyrząd odkażający (parnię skrzynkową) czy nie mają ich:

a) okrętom, mającym na pokładzie lekarza i przyrząd odkażający (parnię skrzynkową), który odpowiada wymaganym warunkom, dozwoli się na przepłynięcie kanału Suezkiego w kwarantanie pod warunkami, przepisanyymi w regulaminie przejazdu;

b) inne okręty podejrzone, nie mające na pokładzie ani lekarza ani przyrządu odkażającego (parni skrzynkowej), zatrzyma się przed zezwoleniem na przejazd pod kwarantana w Suezie lub u Źródeł Mojżesza na czas potrzebny do przeprowadzenia przepisanych zarządzeń odkażających i przekonania się o stanie zdrowia na okręcie.

Gdy chodzi o okręty pocztowe lub okręty, przeznaczone wyłącznie do przewozu podróżnych, które nie posiadają przyrządu odkażającego (parni skrzynkowej) ale mają na pokładzie lekarza, w takim razie zezwoli się na przejazd pod kwarantana, jeżeli władza miejscowa zapewni się na podstawie urzędowego stwierdzenia, że przeprowadzono w sposób odpowiedni środki zdrowotne i odkażające albo w miejscu odjazdu albo w ciągu podróży.

Gdy chodzi o okręty pocztowe lub okręty, przeznaczone wyłącznie do przewozu podróżnych, które nie posiadają przyrządu odkażającego (parni skrzynkowej) ale mają na pokładzie lekarza, w takim razie można, jeżeli od ostatniego wypadku dżumy lub cholery upłynęło więcej niż siedem dni, a stan zdrowia na statku jest zadawalający, dozwolnić okrętom takim w Suezie wolnego obrotu, jak tylko przepisane zarządzenia zostaną przeprowadzone.

Jeżeli okręt miał czystą podróż przez mniej aniżeli siedem dni, wówczas wysadzi się podróżnych, udających się do Egiptu, w zakładzie, oznaczonym przez Radę Aleksandryjską, i odosobni ich na czas

le temps nécessaire pour compléter l'observation de cinq jours. Leur linge sale et leurs effets à usage sont désinfectés. Ils reçoivent alors la libre pratique.

Les bateaux ayant un trajet indemne de moins de sept jours et demandant à obtenir la libre pratique en Égypte sont retenus dans un établissement désigné par le Conseil d'Alexandrie le temps nécessaire pour compléter l'observation de cinq jours; ils subissent les mesures réglementaires concernant les navires suspects.

Lorsque la peste ou le choléra s'est montré exclusivement dans l'équipage, la désinfection ne porte que sur le linge sale de celui-ci, mais sur tout ce linge sale, et s'étend également aux postes d'habitation de l'équipage.

Art. 54.

Les navires infectés se divisent en navires avec médecin et appareil de désinfection (étuve) et navires sans médecin et sans appareil de désinfection (étuve).

- a) Les navires sans médecin et sans appareil de désinfection (étuve) sont arrêtés aux Sources de Moïse*); les personnes présentant des symptômes de peste ou de choléra sont débarquées et isolées dans un hôpital. La désinfection est pratiquée d'une façon complète. Les autres passagers sont débarqués et isolés par groupes composés de personnes aussi peu nombreuses que possible, de manière que l'ensemble ne soit pas solidaire d'un groupe particulier si la peste ou le choléra venait à se développer. Le linge sale, les objets à usage, les vêtements de l'équipage et des passagers sont désinfectés ainsi que le navire.

Il est bien entendu qu'il ne s'agit pas du déchargement des marchandises, mais seulement de la désinfection de la partie du navire qui a été infectée.

Les passagers resteront pendant cinq jours dans un établissement désigné par le Conseil sanitaire maritime et quarantenaire d'Égypte. Lorsque les cas de peste ou de choléra remonteront à plusieurs jours, la durée de l'isolement sera diminuée. Cette durée variera selon l'époque de la guérison, de la mort ou de l'isolement du dernier malade. Ainsi lorsque le dernier cas de peste ou de choléra se sera terminé depuis six jours par la guérison ou la mort, ou que le dernier malade aura été isolé depuis six jours, l'observation durera un jour; s'il

*) Les malades sont autant que possible débarqués aux Sources de Moïse; les autres personnes peuvent subir l'observation dans une station sanitaire désignée par le Conseil sanitaire maritime et quarantenaire d'Égypte (lazaret des pilotes).

potrzebny do ukończenia pięciodniowej obserwacji. Ich brudną bieliznę i przedmioty użytkowe podda się odkażeniu. Następnie dopuści się ich do swobodnego obrotu.

Okręty, które wykazują czystą podróż przez czas krótszy aniżeli siedem dni i chcą uzyskać upoważnienie do swobodnego obrotu w Egipcie, zatrzyma się w zakładzie, wyznaczonym przez Radę aleksandryjską, przez czas potrzebny do uzupełnienia pięciodniowego okresu obserwacji; podlegają one zarządzeniom, przepisany dla okrętów podejrzanych.

Jeżeli dżuma lub cholera pojawiła się tylko między załogą, wówczas rozciąga się odkażenie tylko na brudną bieliznę załogi, i to na brudną bieliznę całej załogi, oraz na jej ubikacje mieszkalne.

Artykuł 54.

Okręty zapowietrzzone dzielą się na okręty, mające lekarza i przyrząd odkażający (parnię skrzynkową), i na okręty bez lekarza i przyrządu odkażającego (parni skrzynkowej):

- a) Okręty bez lekarza i przyrządu odkażającego (parni skrzynkowej) będą zauważane u Źródeł Mojżesza*); osoby, zdradzające objawy dżumy lub cholery, zostaną wysadzone na ląd i odosobnione w szpitalu. Odkażenie należy wykonać gruntownie. Innych podróżnych wysadzi się na ląd i odosobni w grupach, obejmujących ch możliwie jak najmniej osób, tak, aby ogół w razie wybuchu dżumy lub cholery w pewnej grupie nie był na niebezpieczeństwo narażony. Bieliznę brudną, przedmioty do użytku i odzież załogi okrętowej i pasażerów należy odkażać również jak i statek.

Rozumie się samo przez się, że nie chodzi tu o wyładowanie towarów lecz tylko o odkażenie zapowietrzonej części statku.

Podróżni pozostają przez pięć dni w zakładzie, wyznaczonym przez egipską Radę zdrowia morską i kwarantanową. Jeżeli wypadki dżumy lub cholery wydarzyły się przed kilku dniami, wówczas skracają się czas odosobnienia; czas ten jest zmienny zależnie od chwili wyzdrowienia, śmierci lub odosobnienia ostatniego chorego. I tak ma obserwacja trwać jeden dzień, jeżeli ostatni wypadek dżumy lub cholery zakończył się przed sześciu dniami wyzdrowieniem lub śmiercią albo jeżeli przed sześciu dniami odosobniono ostatniego chorego; jeżeli upły-

*) O ile to jest możliwe, wysadzi się chorych na ląd przy Źródłach Mojżesza; inne osoby mogą poddać się obserwacji w zakładzie (lazarecie pilotów), wyznaczonym przez egipską Radę zdrowia morską i kwarantanową.

ne s'est écoulé qu'un laps de cinq jours, l'observation sera de deux jours; s'il ne s'est écoulé qu'un laps de quatre jours, l'observation sera de trois jours; s'il ne s'est écoulé qu'un laps de trois jours, l'observation sera de quatre jours; s'il ne s'est écoulé qu'un laps de deux jours ou d'un jour, l'observation sera de cinq jours.

b) Les navires avec médecin et appareil de désinfection (étuve) sont arrêtés aux Sources de Moïse. Le médecin du bord doit déclarer, sous serment, quelles sont les personnes à bord présentant des symptômes de peste, de choléra. Ces malades sont débarqués et isolés.

Après le débarquement de ces malades, le linge sale du reste des passagers, que l'autorité sanitaire considérera comme dangereux, et de l'équipage subira la désinfection à bord.

Lorsque la peste ou le choléra se sera montré exclusivement dans l'équipage, la désinfection du linge ne portera que sur le linge sale de l'équipage et le linge des postes de l'équipage.

Le médecin du bord doit indiquer aussi, sous serment, la partie ou le compartiment du navire et la section de l'hôpital dans lesquels le ou les malades ont été transportés. Il doit déclarer également, sous serment, quelles sont les personnes qui ont été en rapport avec le pestiféré ou le cholérique depuis la première manifestation de la maladie, soit par des contacts directs, soit par des contacts avec des objets qui pourraient être contaminés. Ces seules personnes seront considérées comme suspectes.

La partie ou le compartiment du navire et la section de l'hôpital dans lesquels le ou les malades auront été transportés, seront complètement désinfectés. On entend par „partie du navire“ la cabine du malade, les cabines attenantes, le couloir de ces cabines, le pont, les parties du pont sur lesquelles le ou les malades auraient séjourné.

S'il est impossible de désinfecter la partie ou le compartiment du navire qui a été occupé par les personnes atteintes de peste ou de choléra, sans débarquer les personnes déclarées suspectes, ces personnes seront ou placées sur un autre navire spécialement affecté à cet usage, ou débarquées et logées dans l'établissement sanitaire, sans contact avec les malades, lesquels doivent être placés dans l'hôpital.

La durée de ce séjour sur le navire ou à terre pour la désinfection sera aussi courte que possible et n'excédera pas vingt-quatre heures.

Les suspects subiront, soit sur leur bâtiment, soit sur le navire affecté à cet usage, une observation

neńło tylko pięć dni, trwa obserwacja dwa dni; jeżeli ubiegło jedynie cztery dni, trwa obserwacja trzy dni; jeżeli upłynęło tylko trzy dni, trwa obserwacja cztery dni; jeżeli upłynęło jedynie dwa dni lub jeden dzień, trwa obserwacja pięć dni.

b) okręty, mające lekarza i przyrządy odkażające (parnie skrzynkowe), zatrzyma się u Źródeł Mojżesza. Lekarz okrętowy ma podać pod przysięgą, które osoby na pokładzie wykazują objawy dżumy lub cholery. Chorych tych wysadza się na ląd i odosobnia.

Po wysadzeniu chorych na ląd, poddaje się odkażeniu na pokładzie brudną bieliznę innych podróżnych, o ile władza sanitarna uważa ją za niebezpieczną, tudzież bieliznę załogi statku.

Jeżeli dżuma lub cholera wystąpiła tylko między załogą, rozciąga się odkażenie bielizny tylko na brudną bieliznę załogi i na bieliznę w ubikacjach dla załogi.

Lekarz okrętowy musi nadto wskazać pod przysięgą tę część lub ten oddział okrętu i to miejsce szpitalu, gdzie umieszczono chorego lub chorych. Ma on dalej oświadczyć pod przysięgą, które osoby weszły w styczność z chorym na dżumę lub cholerę, począwszy od pierwszych objawów choroby, czy to przez bezpośrednie zetknięcie się, czy też za pośrednictwem przedmiotów, które mogły ulec zapowietrzeniu. Tylko te osoby należy uważać za podejrzone.

Tą część lub ten oddział okrętu i to miejsce szpitalu, gdzie umieszczono chorego lub chorych, należy dokładnie odkazić. Przez część okrętu rozumie się kajutę chorego, przyległe kajuty, chodnik do tych kajut prowadzący, pokład i części pokładu, gdzie chory lub chorzy przebywali.

Jeżeli nie można odkazić części lub oddziału okrętu, które zajmowały osoby chore na dżumę lub cholerę, bez wysadzenia osób, uznanych za podejrzone, należy umieścić osoby te albo na innym okręcie, wyłącznie do tego celu przeznaczonym, albo wysadzić je na ląd i ulokować w zakładzie sanitarnym, przy czem nie powinny one wchodzić w styczność z chorymi, których musiano umieścić w szpitalu.

Czas pobytu na okręcie lub na lądzie z powodu odkażania powinien być jak najkrótszy i nie przekraczać 24 godzin.

Podejrzani podlegają obserwacji, czy to no swym okręcie, czy na okręcie, przeznaczonym da

dont la durée variera suivant les cas et dans les termes prévus au 3e alinéa du paragraphe (a).

Le temps pris par les opérations réglementaires est compris dans la durée de l'observation.

Le passage en quarantaine peut être accordé avant l'expiration des délais indiqués ci-dessus, si l'autorité sanitaire le juge possible. Il sera, en tout cas, accordé lorsque la désinfection aura été accomplie, si le navire abandonne, outre ses malades, les personnes indiquées ci-dessus comme „suspectes“.

Une étuve placée sur un ponton peut venir accoster le navire pour rendre plus rapides les opérations de désinfection.

Les navires infectés demandant à obtenir la libre pratique en Égypte sont retenus aux Sources de Moïse cinq jours; ils subissent, en outre, les mêmes mesures que celles adoptées pour les navires infectés arrivant en Europe.

B. Mesures à l'égard des navires ordinaires venant de ports contaminés du Hedjaz, en temps de pèlerinage.

Art. 55.

A l'époque du pèlerinage de la Mecque, si la peste ou le choléra sévit au Hedjaz, les navires provenant du Hedjaz ou de toute autre partie de la côte arabique de la Mer Rouge, sans y avoir embarqué des pèlerins ou masses analogues et qui n'ont pas eu à bord, durant la traversée, d'accident suspect, sont placés dans la catégorie des navires ordinaires suspects. Ils sont soumis aux mesures préventives et au traitement imposés à ces navires.

S'ils sont à destination de l'Égypte, ils subissent, dans un établissement sanitaire désigné par le Conseil sanitaire maritime et quarantenaire, une observation de cinq jours, à compter de la date du départ, pour le choléra comme pour la peste. Ils sont soumis en outre à toutes les mesures prescrites pour les bateaux suspects (désinfection, etc.) et ne sont admis à la libre pratique qu'après visite médicale favorable.

Il est entendu que si les navires, durant la traversée, ont eu des accidents suspects, l'observation sera subie aux Sources de Moïse et sera de cinq jours, qu'il s'agisse de peste ou de choléra.

tego; czas trwania obserwacji jest zmienny stosownie do zaszłych wypadków i w obrębie granic, przewidzianych w ustępie 3. paragrafu (a).

Czas, potrzebny do przeprowadzenia przepisowego postępowania, wlicza się do czasu obserwacji.

Przed upływem podanych wyżej terminów można zezwolić na przejazd pod kwarantana, jeżeli władza sanitarna uzna to za dopuszczalne. W każdym jednak razie należy zezwolić na przejazd po pełnym przeprowadzeniu odkażenia, jeżeli okręt pozostawia prócz chorych także osoby, oznaczone powyżej jako „podejrzone“.

Parnia skrzynkowa, umieszczona na pontonie, może zbliżyć się do okrętu dla przyspieszenia czynności odkażających.

Okręty zapowietrzone, które chcą być dopuszczone w Egipcie do swobodnego obrotu, zatrzymuje się przy Źródłach Mojżesza przez pięć dni; podlegają one zresztą tym samym zarządzeniom, jakie przyjęto co do okrętów zapowietrzonych, przybywających do Europy.

B. Zarządzenia co do okrętów zwyczajnych, które w czasie pielgrzymek przybywają z zapowietrzonych przystani Hedjazu.

Artykuł 55.

W czasie pielgrzymek do Mekki, gdy w Hedjaz panuje dżuma lub cholera, zalicza się okręty, przybywające z Hedjazu lub z jakiegokolwiek innej części wybrzeża arabskiego morza Czerwonego, które nie zabrały tam pielgrzymów ani podobnych gromad i nie miały w czasie jazdy żadnego podejrzanego wypadku na pokładzie, do kategorii okrętów zwyczajnych podejrzanych. Podlegają one zarządzeniom zapobiegawczym i postępowaniu, obowiązującemu dla okrętów takich.

Jeżeli okręty te są przeznaczone do Egiptu, mają one poddać się w stacji sanitarnej, wyznaczonej przez Radę zdrowia morską i kwarantanową, zarówno przy cholerze jak przy dżumie obserwacji pięciodniowej, licząc od dnia odjazdu. Nadto podda się je wszystkim zarządzeniom, przepisany dla okrętów podejrzanych (odkażeniu itd.), i dopuści do swobodnego obrotu dopiero po pomyślnym wyniku badania lekarskiego.

Rozumie się, że okręty, na których w czasie przejazdu zdarzyły się wypadki podejrzane, mają poddać się obserwacji przy Źródłach Mojżesza i że obserwacja ta ma trwać pięć dni, bez względu na to, czy chodzi o dżumę czy o cholere.

Section IV.

Organisation de la surveillance et de la désinfection à Suez et aux Sources de Moïse.

Art. 56.

La visite médicale prévue par les règlements est faite pour chaque navire arrivant à Suez par un ou plusieurs médecins de la station; elle est faite de jour pour les provenances des ports contaminés de peste ou de choléra. Elle peut avoir lieu même de nuit sur les navires qui se présentent pour transiter le canal s'ils sont éclairés à la lumière électrique et toutes les fois que l'autorité sanitaire locale a l'assurance que les conditions d'éclairage sont suffisantes.

Art. 57.

Les médecins de la station de Suez sont au nombre de sept au moins, un médecin en chef, six titulaires. Ils doivent être pourvus d'un diplôme régulier et choisis de préférence parmi les médecins ayant fait des études spéciales pratiques d'épidémiologie et de bactériologie. Ils sont nommés par le Ministre de l'Intérieur, sur la présentation du Conseil sanitaire maritime et quarantenaire d'Égypte.

Ils reçoivent un traitement qui, de huit mille francs, peut s'élever progressivement à douze mille francs pour les six médecins et de douze mille à quinze mille francs pour le médecin en chef.

Si le service médical était encore insuffisant, on aurait recours aux médecins de la marine des différents États: ces médecins seraient placés sous l'autorité du médecin en chef de la station sanitaire.

Art. 58.

Un corps de gardes sanitaires est chargé d'assurer la surveillance et l'exécution des mesures de prophylaxie appliquées dans le canal de Suez, à l'établissement des Sources de Moïse et à Tor.

Art. 59.

Ce corps comprend dix gardes.

Il est recruté parmi les anciens sous-officiers des armées et marines européennes et égyptiennes.

Les gardes sont nommés, après que leur compétence a été constatée par le Conseil, dans les formes prévues à l'article 14 du décret khédivial du 19 juin 1893.

Art. 60.

Les gardes sont divisés en deux classes: la 1re classe comprend quatre gardes; la 2e comprend six gardes.

Rozdział IV.

Urządzenie nadzoru i odkażania w Suezie i przy Źródłach Mojżesza.

Artykuł 56.

Badanie lekarskie, przewidziane w regulaminach, będzie podejmowane co do każdego okrętu, przybywającego do Suez, przez jednego lub kilku lekarzy stacyjnych; przy proweniencyach z przystani, zapowietrzonych dżumą lub cholera, odbywa się ono we dnie. Badanie to może odbyć się także w nocy na okrętach, które pojawiają się celem przejazdu przez kanał, jeżeli okręty te są oświetlone elektrycznie i jeżeli miejscowa władza zdrowia ma w każdym poszczególnym przypadku przekonanie, iż oświetlenie jest dostateczne.

Artykuł 57.

W stacji Suez znajduje się najmniej 7 lekarzy, a to, 1 lekarz naczelny i 6 lekarzy pomocniczych. Muszą oni posiadać prawidłowe dyplomy i powinni być wybierani przedewszystkiem z pośród lekarzy, którzy odbyli osobne studia praktyczne w dziedzinie epidemiologii i bakteriologii. Mianuje ich Minister spraw wewnętrznych na wniosek egipskiej Rady zdrowia morskiej i kwarantanowej.

Pobierają oni płacę, która dla sześciu lekarzy może stopniowo podwyższać się od 8000 do 12.000 franków, a dla lekarza naczelnego od 12.000 do 15.000 franków.

Gdyby te siły lekarskie jeszcze nie wystarczały, można użyć lekarzy marynarki poszczególnych państw; lekarzy tych podporządkuje się lekarzowi naczelnemu stacji sanitarnej.

Artykuł 58.

Korpus strażników sanitarnych ma zapewnić nadzór i przeprowadzenie zarządzeń zapobiegawczych, stosowanych na kanale Suezkim, w zakładzie przy Źródłach Mojżesza i w Tor.

Artykuł 59.

Korpus obejmuje dziesięciu strażników.

Rekrutuje się on z byłych podoficerów wojska i marynarki państw europejskich i Egiptu.

Strażników mianuje się, po stwierdzeniu ich uzdatnienia przez Radę, w sposób, przewidziany artykułem 14. dekretu khedywalnego z dnia 19. czerwca 1893.

Artykuł 60.

Strażnicy są podzieleni na dwie klasy: pierwsza klasa obejmuje czterech strażników, druga klasa obejmuje sześciu strażników.

Art. 61.

La solde annuelle allouée aux gardes est pour:
la 1re classe, de 160 l. ég. à 200 l. ég.;
la 2e classe, de 120 l. ég. à 168 l. ég.;
avec augmentation progressive jusqu'à ce que
le maximum soit atteint.

Art. 62.

Les gardes sont investis du caractère d'agents
de la force publique, avec droit de réquisition en cas
d'infraction aux règlements sanitaires.

Ils sont placés sous les ordres immédiats du
directeur de l'office de Suez ou de Tor.

Ils doivent être initiés à toutes les pratiques et
à toutes les opérations de désinfection usitées, et
connaître la manipulation des substances et instru-
ments employés à cet effet.

Art. 63.

La station de désinfection et d'isolement des
Sources de Moïse est placée sous l'autorité du méde-
cin en chef de Suez.

Si des malades y sont débarqués, deux des
médecins de Suez y seront internés, l'un pour
soigner les pesteux ou les cholériques, l'autre pour
soigner les personnes non atteintes de peste ou de
choléra.

Dans le cas où il y aurait à la fois des pesteux,
des cholériques et d'autres malades, le nombre des
médecins internés sera porté à trois: un pour les
pesteux, un pour les cholériques et le troisième pour
les autres malades.

Art. 64.

La station de désinfection et d'isolement des
Sources de Moïse doit comprendre:

1° trois étuves à désinfection au moins, dont
une placée sur un ponton, et l'outillage nécessaire
pour la destruction des rats;

2° deux hôpitaux d'isolement, chacun de
douze lits, l'un pour les pesteux et les suspects de
peste, l'autre pour les personnes atteintes ou su-
spectes de choléra. Ces hôpitaux doivent être dis-
posés de façon à ce que, dans chacun d'eux, les
malades, les suspects, les hommes et les femmes
soient isolés les uns des autres;

3° des baraquements, des tentes-hôpital et
des tentes ordinaires pour les personnes débar-
quées;

4° des baignoires et des douches-lavage en
nombre suffisant;

Artykuł 61.

Płaca roczna, przyznana strażnikom, wynosi:
w I. klasie 160 do 200 funtów egipskich,
w II. klasie 120 do 168 funtów egipskich
przy stopniowej podwyżce aż do osiągnięcia naj-
wyższego stopnia.

Artykuł 62.

Strażnicy mają charakter urzędników publicz-
nych wraz z prawem stawiania wniosków karnych
w przypadku przekroczeń regulaminu sanitarnego.

Podlegają oni bezpośrednio dyrektorowi urzędu
w Suez lub Tor.

Powinni być obznajomieni ze wszystkimi czyn-
nościami i zarządzeniami, stosowanymi przy odka-
żaniu, i umieć obchodzić się z przeznaczonymi do
tego materiałami i przyrządami.

Artykuł 63.

Stacya do odkażania i odosobnienia przy Źródłach
Mojżesza podlega kierownictwu lekarza naczelnego
w Suez.

Jeżeli wysadza się tam chorych na łąd, należy
internować tamże dwóch lekarzy z Suez, jednego
do pielęgnowania chorych na dżumę lub cholerę,
a drugiego do służby lekarskiej koło osób, nie do-
tkniętych dżumą lub cholerą.

Gdyby znajdowali się tam równocześnie chorzy
na dżumę, chorzy na cholerę i inni chorzy, należy
powiększyć liczbę lekarzy internowanych do trzech,
z których jeden jest przeznaczony dla chorych na
dżumę, drugi dla chorych na cholerę, a trzeci dla
innych chorych.

Artykuł 64.

Stacya do odkażania i odosobnienia przy
Źródłach Mojżesza powinna posiadać:

1. co najmniej trzy parnie skrzynkowe dla od-
każania, z których jedna ma być umieszczona na
pontonie, oraz potrzebne środki pomocnicze dla
tępienia szczurów;

2. dwa szpitale izolacyjne, każdy z dwunastoma
łózkami, a to jeden dla chorych na dżumę i podej-
rzanych o dżumę, a drugi dla chorych na cholerę
lub podejrzanych o cholerę. Szpitale te należy urzą-
dzić t. k. aby w każdym z nich pomieszczano chorych,
podejrzanych, mężczyzn i kobiety oddzielnie od siebie;

3. baraki, namioty szpitalne i namioty zwy-
czajne dla osób wysadzonych na łąd;

4. wanny do kąpieli i przyrządy natryskowe
w dostatecznej ilości;

5° les bâtiments nécessaires pour les services communs, le personnel médical, les gardes, etc.; un magasin, une buanderie;

6° un réservoir d'eau;

7° les divers bâtiments doivent être disposés de telle façon qu'il n'y ait pas de contact possible entre les malades, les objets infectés ou suspects et les autres personnes.

Art. 65.

Un mécanicien est spécialement chargé de l'entretien des étuves placées aux Sources de Moïse.

Section V.

Passage en quarantaine du canal de Suez.

Art. 66.

L'autorité sanitaire de Suez accorde le passage en quarantaine. Le Conseil en est immédiatement informé.

Dans les cas douteux, la décision est prise par le Conseil.

Art. 67.

Dès que l'autorisation prévue à l'article précédent est accordée, un télégramme est expédié à l'autorité désignée par chaque Puissance. L'expédition du télégramme est faite aux frais du navire.

Art. 68.

Chaque Puissance édictera des dispositions pénales contre les bâtiments qui, abandonnant le parcours indiqué par le capitaine, aborderaient indûment un des ports du territoire de cette Puissance. Seront exceptés les cas de force majeure et de relâche forcée.

Art. 69.

Lors de l'arraisonnement, le capitaine est tenu de déclarer s'il a à son bord des équipes de chauffeurs indigènes ou de serviteurs à gages quelconques, non inscrits sur le rôle d'équipage ou le registre à cet usage.

Les questions suivantes sont notamment posées aux capitaines de tous les navires se présentant à Suez, venant du Sud. Ils y répondent sous serment:

„Avez-vous des auxiliaires: chauffeurs ou autres gens de service, non inscrits sur le rôle de l'équi-

5. budynki potrzebne dla zwykłej służby, dla lekarzy, strażników itd., magazyn, pralnię;

6. zbiornik wody;

7. poszczególne budynki musi się tak urządzić, aby osoby zdrowe nie miały styczności z chorymi, ani z przedmiotami zapowietrzonymi lub podjezdzanymi.

Artykuł 65.

Do utrzymywania w porządku parni skrzynkowych dezynfekcyjnych, znajdujących się przy Źródłach Mojżesza, należy ustanowić osobnego mechanika.

Rozdział V.

Przejazd przez kanał Suezki pod kwarantaną.

Artykuł 66.

Władza zdrowia w Suezie zezwala na przejazd pod kwarantaną. O tem uwiadamia się zaraz Radę.

W przypadkach wątpliwych rozstrzyga Rada.

Artykuł 67.

Gdy udzielono zezwolenia, wspomnianego w artykule poprzedzającym, wysła się telegram do władzy, którą każde Mocarstwo wkaże. Telegram wysła się na koszt okrętu.

Artykuł 68.

Każde Mocarstwo wyda przepisy karne przeciwko tym okrętom, które zbaczają z kierunku, podanego przez kapitana, i zawijają niewłaściwie do portu, leżącego na obszarze tego Mocarstwa. Wyjątek stanowią tylko przypadki siły wyższej i przybijanie do przystani z konieczności.

Artykuł 69.

Przy spisywaniu protokołu winien kapitan podać, czy ma między załogą palaczy miejscowych lub inny personal służbowy, przyjęty za wynagrodzeniem, a nie wpisany do wykazu załogi lub przeznaczonego na ten cel rejestru.

Kapitanom wszystkich okrętów, które przybywają z południa i zjawiają się w Suezie, postawi się w szczególności następujące pytania. Na pytania te mają oni odpowiedzieć pod przysięgą:

Czy ma Pan przyjętych pomocniczo palaczy lub innych funkcjonariuszy, którzy nie są wpisani

page ou sur le registre spécial? Quelle est leur nationalité? Où les avez-vous embarqués?"

Les médecins sanitaires doivent s'assurer de la présence de ces auxiliaires et s'ils constatent qu'il y a des manquants parmi eux, chercher avec soin les causes de l'absence.

Art. 70.

Un officier sanitaire et deux gardes sanitaires montent à bord. Ils doivent accompagner le navire jusqu'à Port-Saïd. Ils ont pour mission d'empêcher les communications et de veiller à l'exécution des mesures prescrites pendant la traversée du canal.

Art. 71.

Tout embarquement ou débarquement et tout transbordement de passagers ou de marchandises sont interdits pendant le parcours du canal de Suez à Port-Saïd.

Toutefois, les voyageurs peuvent s'embarquer à Port-Saïd en quarantaine.

Art. 72.

Les navires transitant en quarantaine doivent effectuer le parcours de Suez à Port-Saïd sans garage.

En cas d'échouage ou de garage indispensable, les opérations nécessaires sont effectuées par le personnel du bord, en évitant toute communication avec le personnel de la Compagnie du canal de Suez.

Art. 73.

Les transports de troupes par bateaux suspects ou infectés transitant en quarantaine sont tenus de traverser le canal seulement de jour. S'ils doivent séjourner de nuit dans le canal, ils prennent leur mouillage au lac Timsah ou dans le grand lac.

Art. 74.

Le stationnement des navires transitant en quarantaine est interdit dans le port de Port-Saïd, sauf dans les cas prévus aux articles 71, alinéa 2, et 75.

Les opérations de ravitaillement doivent être pratiquées avec les moyens du bord.

Les chargeurs ou toutes autres personnes, qui seraient montés à bord, sont isolés sur le ponton quarantenaire. Leurs vêtements y subissent la désinfection réglementaire.

do wykazu załogi lub osobnego rejestru? Jakiej narodowości są oni? Gdzie wziął Pan ich na pokład?

Lekarze sanitarni powinni przekonywać się o obecności tych funkcyjonyuszy pomocniczych, a gdyby znaleźli, że liczba ich nie jest zupełna, śledzić starannie za przyczynami braków.

Artykuł 70.

Urzędnik sanitarny i dwaj strażnicy sanitarni udają się na pokład. Muszą oni towarzyszyć okrętowi aż do Port Said. Zadaniem ich jest niedopuszczenie komunikacji w czasie przejazdu kanałem i nadzorowanie wykonania przepisanych zarządzeń.

Artykuł 71.

W czasie jazdy z Suezu do Port Said zakazane jest wszelkie przyjmowanie i wysadzanie osób lub towarów oraz wszelkie ich przeladowywanie.

Podróżni mogą jednak wsiąść na okręt pod kwarantaną w Port Said.

Artykuł 72.

Okręty, przepływające kanał pod kwarantaną, muszą odbyć drogę z Suezu do Port Said bez stawania.

Gdyby okręt osiadł na mieliźnie lub gdyby zatrzymanie się było nieuniknione, musi personal okrętowy wykonać potrzebne czynności bez stykania się ze służbą Spółki kanału Suezkiego.

Artykuł 73.

Transporty wojskowe na okrętach podejrzanych lub zapowietrzonych, które przepływają pod kwarantaną, mogą przejeżdżać kanałem tylko we dnie. Jeżeli w ciągu nocy muszą pozostać na kanale, wówczas powinny stanąć na kotwicy na jeziorze Timsah lub jeziorze Wielkiem.

Artykuł 74.

Okrętom, przepływającym pod kwarantaną, wzbronione jest stawanie w przystani Port Said, wyjąwszy przypadki, przewidziane w ustępie drugim artykułu 71. i w artykule 75.

Czynności dla uzupełnienia środków żywności muszą być skutecznie zapomocą przyborów, znajdujących się na okręcie.

Ładownicy i inne osoby, które weszły na pokład, będą odosobnione na pontonie kwarantanowym. Odzież ich ma być poddana tam przepisanej odkażeniu.

Art. 75.

Lorsqu'il est indispensable, pour les navires transitant en quarantaine de prendre du charbon à Port-Saïd, ces navires doivent exécuter cette opération dans un endroit offrant les garanties nécessaires d'isolement et de surveillance sanitaire, qui sera indiqué par le Conseil sanitaire. Pour les navires à bord desquels une surveillance efficace de cette opération est possible et où tout contact avec les gens du bord peut être évité, le charbonnage par les ouvriers du port est autorisé. La nuit, le lieu de l'opération doit être éclairé à la lumière électrique.

Art. 76.

Les pilotes, les électriciens, les agents de la Compagnie et les gardes sanitaires sont déposés à Port-Saïd, hors du port, entre les jetées, et de là conduits directement au ponton de quarantaine, où leurs vêtements subissent la désinfection lorsqu'elle est jugée nécessaire.

Art. 77.

Les navires de guerre ci-après déterminés bénéficient, pour le passage du canal de Suez, des dispositions suivantes:

Ils seront reconnus indemnes par l'autorité quarantenaire sur la production d'un certificat émanant des médecins du bord, contresigné par le Commandant et affirmant sous serment:

- a) qu'il n'y a eu à bord, soit au moment du départ soit pendant la traversée, aucun cas de peste, ou de choléra;
- b) qu'une visite minutieuse de toutes les personnes existant à bord, sans exception, a été passée moins de douze heures avant l'arrivée dans le port égyptien et qu'elle n'a révélé aucun cas de ces maladies.

Ces navires sont exempts de la visite médicale et reçoivent immédiatement libre pratique, à la condition qu'ils aient complété, à partir de leur départ du dernier port contaminé, une période de cinq jours pleins.

Ceux de ces navires qui n'ont pas complété la période exigée, peuvent transiter le canal en quarantaine sans subir la visite médicale, pourvu qu'ils produisent le susdit certificat à l'autorité quarantenaire.

L'autorité quarantenaire a néanmoins le droit de faire pratiquer, par ses agents, la visite médicale à bord des navires de guerre toutes les fois qu'elle le juge nécessaire.

Artykuł 75.

Gdyby dla okrętów, przepływających pod kwarantana, zaszła konieczność nabrania węgla w Port Saïd, wówczas muszą one podjąć czynność tę w miejscu, wskazanem przez Radę zdrowia i dającym potrzebną gwarancję pod względem odosobnienia i nadzoru sanitarnego. Na okrętach, na których można przeprowadzić skuteczny nadzór nad tą czynnością i uchylić wszelką styczność z ludźmi na pokładzie, dozwolone jest ładowanie węgla przez robotników portowych. Miejsce, gdzie wykonuje się te roboty, musi być w nocy oświetlone elektrycznie.

Artykuł 76.

Piloci, elektrotechnicy, ajenci Spółki i strażnicy sanitarni będą wysadzani w Port Saïd poza obrębem portu, między groblami portowymi i prowadzeni stamtąd wprost do pontonu kwarantanowego, gdzie odzież ich ulegnie odkażeniu, o ile to okaże się potrzebne.

Artykuł 77.

Wymienione poniżej okręty wojenne korzystają w czasie przejazdu przez kanał Suezki z następujących ułatwień:

Władza kwarantanowa uznaje za niepodważalne, jeżeli okażą poświadczenie lekarza okrętowego, podpisane przez komendanta i stwierdzające pod przysięgą:

- a) że ani w chwili odjazdu ani w czasie podróży nie zaszedł na pokładzie wypadek dżumy lub cholery;
- b) że wcześniej aniżeli na dwanaście godzin przed przybyciem do przystani egipskiej przeprowadzono dokładne zbadanie wszystkich osób bez wyjątku, znajdujących się na pokładzie, i że badanie to nie stwierdziło żadnego wypadku tych chorób.

Okręty te są uwolnione od badania lekarskiego i otrzymają zaraz upoważnienie do swobodnego obrotu pod warunkiem, że od chwili ich odjazdu z ostatniej przystani zapowietrzonej upłynął okres pełnych pięciu dni.

Okręty, które nie ukończyły wymaganego czasu, mogą przepłynąć kanał w kwarantanie bez badania lekarskiego pod warunkiem, iż okażą władzy kwarantanowej wspomniane poświadczenie.

Władza kwarantanowa ma mimo to prawo zarządzić przez swe organa badanie lekarskie na pokładzie okrętów wojennych w każdym przypadku, w którym uważa to za niezbędne.

Les navires de guerre, suspects ou infectés, seront soumis aux règlements en vigueur.

Ne sont considérées comme navires de guerre que les unités de combat. Les bateaux-transports, les navires-hôpitaux entrent dans la catégorie des navires ordinaires.

Art. 78.

Le Conseil maritime et quarantenaire d'Égypte est autorisé à organiser le transit du territoire égyptien, par voie ferrée, des malles postales et des passagers ordinaires venant de pays contaminés dans des trains quaranténaires, sous les conditions déterminées dans l'annexe n° I.

Section VI.

Régime sanitaire applicable au Golfe Persique.

Art. 79.

Les navires, avant de pénétrer dans le Golfe Persique, sont arraisonnés à l'établissement sanitaire de l'île d'Ormuz. Ils sont, d'après l'état sanitaire du bord et d'après leur provenance, soumis au régime prévu par la section III du chapitre II, du titre I.

Toutefois, les navires qui doivent remonter le Chat-el-Arab seront autorisés, si la durée de l'observation n'est pas terminée, à continuer leur route, à la condition de passer le Golfe Persique et le Chat-el-Arab en quarantaine. Un gardien-chef et deux gardes sanitaires pris à Ormuz surveilleront le bateau jusqu'à Bassorah, où une seconde visite médicale sera pratiquée et où se feront les désinfections nécessaires.

En attendant que la station sanitaire d'Ormuz soit organisée, ce seront des gardes sanitaires pris dans le poste provisoire établi en vertu de l'article 82 ci-après, alinéa 2, qui accompagneront les navires passant en quarantaine jusque dans le Chat-el-Arab, dans l'établissement placé aux environs de Bassorah.

Les bateaux qui doivent toucher aux ports de la Perse pour y débarquer des passagers ou des marchandises pourront faire ces opérations à Bender-Boacnir.

Il est bien entendu qu'un navire qui reste indemne à l'expiration des cinq jours à compter de la date à laquelle il a quitté le dernier port contaminé de peste ou de choléra, recevra la libre pratique dans les ports du Golfe après constatation, à l'arrivée, de son état indemne.

Art. 80.

Les articles 20 à 28 de la présente Convention sont applicables, en ce qui concerne la classifica-

Z podejrzanymi lub zapowietrzonymi okrętami wojennymi postąpi się według przepisów obowiązujących.

Za okręty wojenne uważa się tylko jednostki bojowe. Okręty przewozowe i szpitalne należą do kategorii okrętów zwyczajnych.

Artykuł 78.

Egipska Rada morska i kwarantanowa jest upoważniona zorganizować przewóz kolejowy przez terytorium egipskie pakietów pocztowych i zwykłych podróźnych, przybywających z okolic zapowietrzonych w pociągach kwarantanowych, pod warunkami, określonymi w dodatku I.

Rozdział VI.

Zarządzenia sanitarne w zatoce Perskiej.

Artykuł 79.

Zanim okręty wpłyną do zatoki Perskiej, spisuje się co do nich protokół w stacji sanitarnej na wyspie Ormuz. Stosownie do warunków sanitarnych na pokładzie i swego pochodzenia podlegają one tam postępowaniu, przewidzianemu w tytule I, części II., rozdziale III.

Okrętom, które mają płynąć w górę Schatt el Arab, pozwoli się jednak, gdyby czas obserwacji jeszcze nie upłynął, na kontynuowanie jazdy pod warunkiem, iż przepłyną zatokę Perską i Schatt el Arab pod kwarantaną. Jeden starszy strażnik i dwóch strażników sanitarnych, których okręt weźmie na pokład w Ormuz, mają nadzorować go do Bassorah, gdzie odbywa się drugie badanie lekarskie i przeprowadza potrzebne zarządzenia odkażające.

Dopóki nie będzie urządzona stacja sanitarna w Ormuz, należy powoływać strażników sanitarnych, którzy mają towarzyszyć okrętom w czasie jazdy pod kwarantaną na Schatt el Arab aż do zakładu, położonego w okolicy Bassorah, z posterunku, ustanowionego tymczasowo stosownie do następującego artykułu 82., ust. p 2.

Okręty, które mają zawinąć do przystani perskich w celu wysadzenia tam podróźnych lub towarów, mogą uczynić to w Bender-Buslir.

Rozumie się, że okręt, który pozostał niepodejrzany aż do upływu pięciu dni od chwili, gdy opuścił ostatnią przystań, zapowietrzoną dżumą lub cholera, otrzyma w przystaniach zatoki upoważnienie do swobodnego obrotu, skoro tylko ów stan niepodejrzany zostanie stwierdzony przy przyjeździe.

Artykuł 80.

Co się tyczy podziału okrętów oraz postępowania, któremu one podlegają w zatoce Perskiej,

tion des navires ainsi que le régime à leur faire subir dans le Golfe Persique, sous les trois réserves suivantes:

1° la surveillance des passagers et de l'équipage sera toujours remplacée par une observation de même durée;

2° les navires indemnes ne pourront y recevoir libre pratique qu'à la condition d'avoir complété cinq jours pleins à partir du moment de leur départ du dernier port contaminé;

3° en ce qui concerne les navires suspects le délai de cinq jours pour l'observation de l'équipage et des passagers comptera à partir du moment où il n'existe plus de cas de peste ou de choléra à bord.

Section VII.

Établissements sanitaires du Golfe Persique.

Art. 81.

Des établissements sanitaires doivent être construits sous la direction du Conseil de santé de Constantinople et à ses frais, l'un à l'île d'Ormuz, l'autre aux environs de Bassorah, dans un lieu à déterminer.

Il y aura à la station sanitaire de l'île d'Ormuz deux médecins au moins, des agents sanitaires, des gardes sanitaires et tout un outillage de désinfection et de destructions des rats. Un petit hôpital sera construit.

À la station des environs de Bassorah seront construits un grand lazaret comportant un service médical composé de plusieurs médecins et des installations pour la désinfection des marchandises.

Art. 82.

Le conseil supérieur de santé de Constantinople, qui a sous sa dépendance l'établissement sanitaire de Bassorah, exercera le même pouvoir en ce qui concerne celui de l'Ormuz.

En attendant que l'établissement sanitaire d'Ormuz soit construit, un poste sanitaire y sera établi par les soins du Conseil supérieur de santé de Constantinople.

Chapitre II.

Provenances par terre.

Section I.

Règles générales.

Art. 83.

Les mesures prises sur la voie de terre contre les provenances des régions contaminées de peste

będą miały zastosowanie artykuły 20. do 28. układu niniejszego z następującymi trzema zastrzeżeniami:

1. W miejsce nadzorowania podróżnych i załogi wchodzi zawsze obserwacja przez taki sam przeciąg czasu;

2. okręty niepodjęzane mogą uzyskać tam upoważnienie do swobodnego obrotu tylko pod warunkiem, iż od czasu ich odjazdu z ostatniej przystani zapowietrzona upłynęło pełnych pięć dni;

3. co do okrętów podejrzanych, należy liczyć pięciodniowy termin obserwacji załogi i podróżnych od chwili, w której niema już na pokładzie ani jednego wypadku dżumy lub cholery.

Rozdział VII.

Zakłady sanitarne w zatoce Perskiej.

Artykuł 81.

Zakłady sanitarne mają być urządzone pod kierownictwem konstantynopolańskiej Rady zdrowia i na jej koszt, a to jeden na wyspie Ormuz, a drugi w okolicy Bassorah w miejscu, które oznaczy się później.

W stacyi sanitarnej na wyspie Ormuz muszą znajdować się najmniej dwaj lekarze, a nadto urzędnicy sanitarni, strażnicy sanitarni i zupełne urządzenie do odkażania oraz do tępienia szczurów. Należy urządzić także mały szpital.

W stacyi w okolicy Bassorah będzie założony wielki szpital ze służbą sanitarną, wykonywaną przez kilku lekarzy, i z urządzeniami do odkażania towarów.

Artykuł 82.

Najwyższa Rada zdrowia w Konstantynopolu, której podlega zakład sanitarny w Bassorah, wykonywa te same uprawnienia także co do stacyi w Omuz.

Aż do urządzenia zakładu sanitarnego w Ormuz ma Najwyższa Rada zdrowia w Konstantynopolu postarać się o utworzenie tamże posterunku sanitarnego.

Część II.

Proweniency lądowe.

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

Artykuł 83.

Zarządzenia, które będą poczynione na drogach lądowych co do proveniencji z okolic, zapowietrzono

ou de choléra doivent être conformes aux principes sanitaires formulés par la présente Convention.

Les pratiques modernes de la désinfection doivent être substituées aux quarantaines de terre. Dans ce but, des étuves et d'autres outillages de désinfection seront disposés dans des points bien choisis sur les routes suivies par les voyageurs.

Les mêmes moyens seront employés sur les lignes de chemins de fer créées ou à créer.

Les marchandises seront désinfectées suivant les principes de la présente Convention.

Art. 84.

Chaque Gouvernement est libre de fermer au besoin une partie de ses frontières aux passagers et aux marchandises, dans les endroits où l'organisation d'un contrôle sanitaire rencontre des difficultés.

Section II.

Frontières terrestres turques.

Art. 85.

Le Conseil supérieur de santé de Constantinople devra organiser sans délai les établissements sanitaires de Hanikin et de Kisil Dizié, près de Bayazid, sur les frontières turco-persane et turco-russe.

Titre III.

Dispositions spéciales aux pèlerins.

Chapitre premier.

Prescriptions générales.

Art. 86.

Les dispositions des articles 46 et 47 du titre II sont applicables aux personnes et objets devant être embarqués à bord d'un navire à pèlerins partant d'un port de l'Océan Indien et de l'Océanie, alors même que le port ne serait pas contaminé de peste ou de choléra.

Art. 87.

Lorsqu'il existe des cas de peste ou de choléra dans le port, l'embarquement ne se fait à bord des navires à pèlerins qu'après que les personnes réunies en groupes ont été soumises à une obser-

nych dżumą lub cholera, muszą odpowiadać zasadom sanitarnym, objętym układem niniejszym.

Nowoczesne postępowanie odkażające ma zająć miejsce kwarantan lądowych. W tym celu należy ustawić w starannie wyszukanych punktach dróg komunikacyjnych, uczęszczanych przez podróżnych, przyrządy parowe i inne urządzenia do odkażania.

Takie same urządzenia należy zaprowadzić wzdłuż linii kolejowych, które już istnieją lub będą dopiero zbudowane.

Towary będzie się odkażać stosownie do zasad, przyjętych w układzie niniejszym.

Artykuł 84.

Każdy Rząd może w miarę potrzeby zamknąć część swoich granic dla podróżnych i towarów w tych miejscach, gdzie zaprowadzenie kontroli sanitarnej napotyka na trudności.

Rozdział II.

Granice lądowe Turcji.

Artykuł 85.

Najwyższa Rada zdrowia w Konstantynopolu ma urządzić zaraz zakłady sanitarne w Hanikin i Kisil Dizié przy Bayazid na granicy turecko-perskiej i turecko-rosyjskiej.

Tytuł III.

Szczególne postanowienia co do pielgrzymek.

Część I.

Przepisy ogólne.

Artykuł 86.

Postanowienia artykułu 46. i 47. tytułu II. mają zastosowanie do osób i przedmiotów, które mają być zabrane na okręt dla pielgrzymów, odchodzący z pewnej przystani oceanu Indyjskiego lub Oceanii, także wtedy, gdy przystań ta nie jest zapowietrzona dżumą lub cholera.

Artykuł 87.

Jeżeli w przystani istnieją przypadki dżumy lub cholery, może okręt przyjąć pielgrzymów na pokład dopiero wtedy, gdy poddano ich w grupach obser-

vation permettant de s'assurer qu'aucune d'elles n'est atteinte de la peste ou du choléra.

Il est étendu que, pour exécuter cette mesure, chaque Gouvernement peut tenir compte des circonstances et possibilités locales.

Art. 88.

Les pèlerins sont tenus, si les circonstances locales le permettent, de justifier des moyens strictement nécessaires pour accomplir le pèlerinage, spécialement du billet d'aller et retour.

Art. 89.

Les navires à vapeur sont seuls admis à faire le transport des pèlerins au long cours. Ce transport est interdit aux autres bateaux.

Art. 90.

Les navires à pèlerins faisant le cabotage destinés aux transports de courte durée dits „voyages au cabotage“ sont soumis aux prescriptions contenues dans le règlement spécial applicable au pèlerinage du Hedjaz qui sera publié par le Conseil de santé de Constantinople, conformément aux principes édictés dans la présente Convention.

Art. 91.

N'est pas considéré comme navire à pèlerins celui qui, outre ses passagers ordinaires, parmi lesquels peuvent être compris les pèlerins des classes supérieures, embarque des pèlerins de la dernière classe, en proportion moindre d'un pèlerin par cent tonneaux de jauge brute.

Art. 92.

Tout navire à pèlerins, à l'entrée de la Mer Rouge et du Golfe Persique, doit se conformer aux prescriptions contenues dans le Règlement spécial applicable au pèlerinage du Hedjaz qui sera publié par le Conseil de Santé de Constantinople, conformément aux principes édictés dans la présente Convention.

Art. 93.

Le capitaine est tenu de payer la totalité des taxes sanitaires exigibles des pèlerins. Elles doivent être comprises dans le prix du billet.

Art. 94.

Autant que faire se peut, les pèlerins qui débarquent ou embarquent dans les stations sanitaires ne doivent avoir entre eux aucun contact sur les points de débarquement.

wacyi, dającej pewność, że żaden z nich nie jest dotknięty dżumą lub cholera.

Rozumie się samo przez się, że w celu wykonania tych zarządzeń może każdy Rząd liczyć się z miejscowymi stosunkami i możliwościami.

Artykuł 88.

Jeżeli stosunki miejscowe pozwalają na to, są pielgrzymi obowiązani wykazać, że posiadają środki niezbędne do odbycia pielgrzymki, a zwłaszcza bilet na podróż tam i z powrotem.

Artykuł 89.

Tylko parowce dopuści się do przewozu pielgrzymów na wielką odległość. Innym okrętom jest przewóz ten wzbroniony.

Artykuł 90.

Okręty dla pielgrzymów, trudniące się żegluga wzdłuż brzegów i przeznaczone do krótko trwających przewozów, tak zwanych jazd nadbrzeżnych, podlegają przepisom osobnego regulaminu dla pielgrzymek do Hedjazu, który wyda konstantynopolińska Rada zdrowia stosownie do zasad, wypowiedzianych w układzie niniejszym.

Artykuł 91.

Nie uważa się za okręt dla pielgrzymów takiego okrętu, który prócz zwykłych podróżnych, do których można zaliczać pielgrzymów wyższych klas, bierze na pokład pielgrzymów ostatniej klasy w takim stosunku, że na 100 ton pojemności brutto przypada mniej jak jeden pielgrzym.

Artykuł 92.

Każdy okręt dla pielgrzymów winien przy wpłynięciu na morze Czerwone lub do zatoki Perskiej poddać się przepisom osobnego regulaminu dla pielgrzymek do Hedjazu, który wyda konstantynopolińska Rada zdrowia stosownie do zasad, wypowiedzianych w układzie niniejszym.

Artykuł 93.

Kapitan jest obowiązany opłacić wszystkie taksy sanitarne, przypadające na pielgrzymów. Muszą one mieścić się w cenie biletów jazdy.

Artykuł 94.

O ile to jest wykonalne, nie powinni pielgrzymi, wsiadający i wysiadający w stacjach sanitarnych, wchodzić z sobą w styczność w miejscach wysiadania.

Les navires, après avoir débarqué leurs pèlerins, doivent changer de mouillage pour opérer le rembarquement.

Les pèlerins débarqués doivent être répartis au campement en groupes aussi peu nombreux que possible.

Il est nécessaire de leur fournir une bonne eau potable, soit qu'on la trouve sur place, soit qu'on l'obtienne par distillation.

Art. 95.

Lorsqu'il y a de la peste ou du choléra au Hedjaz, les vivres emportés par les pèlerins sont détruits si l'autorité sanitaire le juge nécessaire.

Chapitre II.

Navires à pèlerins. — Installations sanitaires.

Section I.

Conditionnement général des navires.

Art. 96.

Le navire doit pouvoir loger les pèlerins dans l'entrepont.

En dehors de l'équipage, le navire doit fournir à chaque individu, quel que soit son âge, une surface de 1 m. 50 carrés, c'est-à-dire 16 pieds carrés anglais, avec une hauteur d'entrepont d'environ 1 m. 80.

Pour les navires qui font le cabotage, chaque pèlerin doit disposer d'un espace d'au moins 2 mètres de largeur dans le long des plats-bords du navire.

Art. 97.

De chaque côté du navire, sur le pont, doit être réservé un endroit dérobé à la vue et pourvu d'une pompe à main, de manière à fournir de l'eau de mer pour les besoins des pèlerins. Un local de cette nature doit être exclusivement affecté aux femmes.

Art. 98.

Le navire doit être pourvu, outre les lieux d'aisances à l'usage de l'équipage, de latrines à effet d'eau ou pourvues d'un robinet dans la proportion d'au moins une latrine pour chaque centaine de personnes embarquées.

Des latrines doivent être affectées exclusivement aux femmes.

Des lieux d'aisances ne doivent pas exister dans les entreponts ni dans la cale.

Po wysadzeniu pielgrzymów na ląd muszą okręty zmienić miejsce postoju celem przyjęcia podróżnych.

Pielgrzymów, wysadzonych na ląd, należy podzielić w obozie na możliwe małe grupy.

Powinno się im dostarczyć dobrej wody do picia, i to albo znajdujące się na miejscu albo uzyskanej drogą destylacji.

Artykuł 95.

Jeżeli w Hedjaz panuje dżuma lub cholera, należy zniszczyć środki żywności, zabrane przez pielgrzymów, o ile władza zdrowia uznaje to za niezbędne.

Część II.

Okręty dla pielgrzymów. Urządzenia sanitarne.

Rozdział I.

Ogólne przepisy dla okrętów.

Artykuł 96.

Okręt powinien mieć pomieszczenie dla pielgrzymów między pokładami.

Nie licząc załogi, powinien okręt zapewniać każdej osobie bez względu na wiek przestrzeń, wynoszącą 1·50 m², to jest szesnaście stóp kwadratowych angielskich, podczas gdy odległość pomiędzy dwoma pokładami powinna wynosić około 1·80 m.

Na okrętach, trudniących się żegluga nadbrzeżną, powinien każdy pielgrzym mieć dla siebie przestrzeń szerokości najmniej 2 m wzdłuż burty okrętowej.

Artykuł 97.

Na pokładzie górnym po obu stronach okrętu powinno znajdować się miejsce zastonięte, zaopatrzone pompą ręczną do dostarczania wody morskiej na potrzebę pielgrzymów. Podobne miejsce należy urządzić wyłącznie dla kobiet.

Artykuł 98.

Oprócz wychodków dla załogi powinny znajdować się na okręcie klosety lub wychodki, splukiwane wodą, tak, aby na każdym 100 osób, wziętych na okręt, przypadłał najmniej jeden wychodek.

Muszą znajdować się wychodki, przeznaczone wyłącznie dla kobiet.

Na pokładach pośrednich i na spodzie okrętu nie powinny mieścić się wychodki.

Art. 99.

Le navire doit être muni de deux locaux affectés à la cuisine personnelle des pèlerins. Il est interdit aux pèlerins de faire du feu ailleurs, notamment sur le pont.

Art. 100.

Une infirmerie régulièrement installée et offrant de bonnes conditions de sécurité et de salubrité doit être réservée aux logements des malades.

Elle doit pouvoir recevoir au moins 5 % des pèlerins embarqués à raison de 3 mètres carrés par tête.

Art. 101.

Le navire doit être pourvu des moyens d'isoler les personnes présentant des symptômes de peste ou de choléra.

Art. 102.

Chaque navire doit avoir à bord les médicaments, les désinfectants et les objets nécessaires aux soins des malades. Les règlements faits pour ce genre de navires par chaque Gouvernement doivent déterminer la nature et la quantité des médicaments. *) Les soins et les remèdes sont fournis gratuitement aux pèlerins.

Art. 103.

Chaque navire embarquant des pèlerins doit avoir à bord un médecin régulièrement diplômé et commissionné par le Gouvernement du pays auquel le navire appartient ou par le Gouvernement du port où le navire prend des pèlerins. Un second médecin doit être embarqué dès que le nombre des pèlerins portés par le navire dépasse mille.

Art. 104.

Le capitaine est tenu de faire apposer à bord, dans un endroit apparent et accessible aux intéressés, des affiches rédigées dans les principales langues des pays habités par les pèlerins à embarquer, et indiquant:

- 1° la destination du navire;
- 2° le prix des billets;
- 3° la ration journalière en eau et en vivres allouée à chaque pèlerin;
- 4° le tarif des vivres non compris dans la ration journalière et devant être payés à part.

*) Il est désirable que chaque navire soit muni des principaux agents d'immunisation (sérum antipesteux, vaccin de Haffkine, etc.).

Artykuł 99.

Na okręcie powinny znajdować się dwa lokale, w których pielgrzymi mogą prowadzić własną kuchnię. Pielgrzymom zakazane jest rozniecać ogień gdziekolwiek, a zwłaszcza na pokładzie.

Artykuł 100.

Na pomieszczenie chorych musi być przeznaczony osobny lokal, należycie urządzony i przedstawiający korzystne warunki pod względem bezpieczeństwa i zdrowia.

W lokalu tym powinno być pomieszczenie co najmniej dla 5 procent pielgrzymów, wziętych na okręt, tak, aby na głowę wypadało 3 m².

Artykuł 101.

Okręt powinien być zaopatrzony w urządzenia, potrzebne do odosobnienia osób, dotkniętych dżumą lub cholera.

Artykuł 102.

Każdy okręt powinien mieć na pokładzie lekarstwa, środki odkażające i przedmioty potrzebne do pielęgnowania chorych. Rodzaj i ilość lekarstw*) oznaczają przepisy, które każdy rząd wyda dla okrętów tego rodzaju. Pomocy lekarskiej i lekarstw udzielać się będzie pielgrzymom bezpłatnie.

Artykuł 103.

Każdy okręt, biorący pielgrzymów, winien mieć na pokładzie lekarza, prawidłowo dyplomowanego i ustanowionego przez rząd kraju, do którego okręt należy, lub rząd przystani, w której okręt zabiera pielgrzymów. Jeżeli ilość pielgrzymów, których okręt wiezie, przenosi 1000 głów, należy wziąć na okręt drugiego lekarza.

Artykuł 104.

Kapitan jest obowiązany wywiesić na pokładzie w miejscu, łatwo dostrzegalnym i dostępnym dla interesowanych, ogłoszenia, podające w głównych językach krajów, zamieszkiwanych przez zabrać się mających pielgrzymów:

1. przeznaczenie okrętu;
2. cenę biletów jazdy;
3. dzienną rację wody i żywności, należącą się każdemu pielgrzymowi;
4. taryfę środków żywności, nie objętych racją dzienną, za które ma się osobno płacić.

*) Jest pożądane, aby każdy okręt był zaopatrzony w najważniejsze środki uodporniające (surowicę dżumy, szczepiankę Haffkina itd.).

Art. 105.

Les gros bagages des pèlerins sont enregistrés numérotés et placés dans la cale. Les pèlerins ne peuvent garder avec eux que les objets strictement nécessaires. Les réglemens faits pour ses navires par chaque Gouvernement en déterminent la nature, la quantité et les dimensions.

Art. 106.

Les prescriptions du chapitre I, du chapitre II (sections I, II et III), ainsi que du chapitre III du présent titre, seront affichées, sous la forme d'un règlement, dans la langue de la nationalité du navire ainsi que dans les principales langues des pays habités par les pèlerins à embarquer, en un endroit apparent et accessible, sur chaque pont et entrepont de tout navire transportant des pèlerins.

Section II.

Mesures à prendre avant le départ.

Art. 107.

Le capitaine ou, à défaut du capitaine, le propriétaire ou l'agent de tout navire à pèlerins est tenu de déclarer à l'autorité compétente du port de départ son intention d'embarquer des pèlerins, au moins trois jours avant le départ. Dans les ports d'escale, le capitaine ou, à défaut de capitaine, le propriétaire ou l'agent de tout navire à pèlerins est tenu de faire cette même déclaration douze heures avant le départ du navire. Cette déclaration doit indiquer le jour projeté pour le départ et la destination du navire.

Art. 108.

A la suite de la déclaration prescrite par l'article précédent, l'autorité compétente fait procéder, aux frais du capitaine, à l'inspection et au mesurage du navire. L'autorité consulaire dont relève le navire peut assister à cette inspection.

Il est procédé seulement à l'inspection, si le capitaine est déjà pourvu d'un certificat de mesurage délivré par l'autorité compétente de son pays, à moins qu'il n'y ait soupçon que le document ne réponde plus à l'état actuel du navire.*)

*) L'autorité compétente est actuellement: dans les Indes anglaises un fonctionnaire (*officer*) désigné à cet effet par le Gouvernement local *Native Passenger Ships Act*, 1887, art. 7); — dans les Indes néerlandaises, le maître du port; — en Turquie, l'autorité sanitaire; — en

Artykuł 105.

Wielkie pakunki pielgrzymów należy zapisać, ponumerować i złożyć na spodzie okrętu. Pielgrzymom wolno zatrzymać przy sobie tylko przedmioty bezwarunkowo potrzebne. Rodzaj, ilość i wymiary tychże oznaczone będą w regulaminach, które każdy rząd wyda dla swych okrętów.

Artykuł 106.

Przepisy części I, części II. (rozdział I, II. i III.) oraz części III. niniejszego tytułu powinny być przybite w łatwo widzialnem i dostępnem miejscu na każdym pokładzie i na pokładzie pośrednim okrętu, przewożącego pielgrzymów, we formie regulaminu, w języku tego narodu, do którego okręt należy, a także w najważniejszych językach krajów, zamieszkiwanych przez pielgrzymów, których ma się wziąć na pokład.

Rozdział II.

Zarządzenia przed odjazdem.

Artykuł 107.

Kapitan albo w braku kapitana właściciel lub agent każdego okrętu dla pielgrzymów obowiązany jest donieść właściwej władzy w przystani odjazdowej najmniej na trzy dni przed odpłynięciem, że zamierza wziąć na okręt pielgrzymów. W przystaniach pośrednich musi kapitan albo w braku kapitana właściciel lub agent każdego okrętu dla pielgrzymów wnieść doniesienie takie na dwanaście godzin przed odjazdem okrętu. W oznajmieniu tem należy podać projektowany dzień odpłynięcia i miejsce przeznaczenia okrętu.

Artykuł 108.

Wskutek doniesienia, przepisanego w artykule poprzedzającym, zarządza władza właściwa zbadanie i wymierzenie okrętu na koszt kapitana. Władza konsularna, której okręt podlega, może być obecna przy tem badaniu.

Poprzestanie się na samem tylko badaniu, jeżeli kapitan posiada już świadectwo wymiaru pojemności, wystawione przez władzę właściwą swego kraju, wyjąwszy, gdyby zachodziło podejrzenie, że dokument ten nie jest zgodny z teraźniejszym stanem okrętu.*)

*) Władzą właściwą jest obecnie: w Indjach brytańskich (*Native Passenger Ships Act*, 1887, art. 7) urzędnik, miejscowy przeznaczony do tego przez rząd; w Indjach niderlandzkich zawiadowca portowy; w Turcji władza sanitarna; w Austro-Węgrzech władza portowa;

Art. 109.

L'autorité compétente ne permet le départ d'un navire à pèlerins qu'après s'être assurée:

- a) que le navire a été mis en état de propreté parfaite et. au besoin, désinfecté;
- b) que le navire est en état d'entreprendre le voyage sans danger, qu'il est bien équipé, bien aménagé, bien aéré, pourvu d'un nombre suffisant d'embarcations, qu'il ne contient rien à bord qui soit ou puisse devenir nuisible à la santé ou à la sécurité des passagers, que le pont est en bois ou en fer recouvert de bois;
- c) qu'il existe à bord, en sus de l'approvisionnement de l'équipage et convenablement arrimés, des vivres ainsi que du combustible, le tout de bonne qualité et en quantité suffisante pour tous les pèlerins et pour toute la durée déclarée du voyage;
- d) que l'eau potable embarquée est de bonne qualité et a une origine à l'abri de toute contamination; qu'elle existe en quantité suffisante; qu'à bord les réservoirs d'eau potable sont à l'abri de toute souillure et fermés de sorte que la distribution de l'eau ne puisse se faire que par les robinets ou les pompes. Les appareils de distribution dits „suçoirs“ sont absolument interdits;
- e) que le navire possède un appareil distillatoire pouvant produire une quantité d'eau de 5 litres au moins, par tête et par jour, pour toute personne embarquée, y compris l'équipage;
- f) que le navire possède une étuve à désinfection dont la sécurité et l'efficacité auront été constatées par l'autorité sanitaire du port d'embarquement des pèlerins;
- g) que l'équipage comprend un médecin diplômé et commissionné*), soit par le Gouvernement du pays auquel le navire appartient, soit par le Gouvernement du port où le navire prend des pèlerins, et que le navire possède des médicaments, le tout conformément aux articles 102 et 103;
- h) que le pont du navire est dégagé de toutes marchandises et objets encombrants;

Autriche-Hongrie, l'autorité du port; — en Italie, le capitaine de port; — en France, en Tunisie et en Espagne, l'autorité sanitaire; — en Egypte, l'autorité sanitaire quarantenaire, etc.

*) Exception est faite pour les Gouvernements qui n'ont pas de médecins commissionnés.

Artykuł 109.

Władza właściwa zezwala na odjazd okrętu dla pielgrzymów dopiero wtedy, gdy się przekona:

- a) że okręt został zupełnie oczyszczony, a w razie potrzeby odkażony;
- b) że stan okrętu pozwala na puszczenia się w podróż bez niebezpieczeństwa, że okręt jest należycie zaopatrzony, dobrze urządzony i ma dobrą wentylację, że posiada dostateczną ilość łodzi ratunkowych, że nie wiezie nic takiego, coby zagrażało lub mogło zagrażać zdrowiu lub bezpieczeństwu podróżnych, że pokład jest z drzewa albo z żelaza pokrytego drzewem;
- c) że oprócz zapasów żywności dla załogi znajdują się na okręcie należycie załadowane środki żywności i materiały opałowe, wszystko w dobrym gatunku i w ilości, wystarczającej dla wszystkich pielgrzymów i na cały czas trwania zapowiedzianej podróży;
- d) że woda do picia, wzięta na okręt, jest dobrej jakości i bezwarunkowo niepodejrzanego pochodzenia; że znajduje się w dostatecznej ilości; że zbiorniki na wodę do picia, znajdujące się na pokładzie, są zabezpieczone od wszelkiego zanieczyszczenia i tak zamknięte, że można dostawać wodę tylko zapomocą kurków lub pomp. Przystroje do brania wody, zwane „suçoirs“ (przystroje ssące), są zakazane;
- e) że okręt jest zaopatrzony w przyrząd destylacyjny, mogący dostarczać dziennie najmniej pięć litrów wody na głowę dla każdej osoby, znajdującej się na okręcie z wliczeniem załogi;
- f) że okręt posiada parnię skrzynkową do odkażania, której bezpieczne i skuteczne funkcjonowanie stwierdziła władza sanitarna przystani, gdzie zabrano pielgrzymów;
- g) że stosownie do artykułów 102. i 103. znajduje się między personelem okrętowym lekarz*), dyplomowany i ustanowiony przez rząd kraju, do którego okręt należy, lub rząd przystani, gdzie okręt zabiera pielgrzymów, oraz że okręt jest zaopatrzony w lekarstwa;
- h) że na pokładzie okrętu niema towarów i innych przedmiotów, utrudniających komunikację;

w Włoszech kapitan portowy; we Francji, w Tunisie i w Hiszpanii władza sanitarna; w Egipcie władza sanitarna kwarantanova itd.

*) Wyjątek ustanawia się dla tych rządów, które nie mają upoważnionych lekarzy.

i) que les dispositions du navire sont telles que les mesures prescrites par la Section III ce après peuvent être exécutées.

Art. 110.

Le capitaine ne peut partir qu'autant qu'il a en mains :

1° une liste visée par l'autorité compétente et indiquant le nom, le sexe et le nombre total des pèlerins qu'il est autorisé à embarquer;

2° une patente de santé constatant le nom, la nationalité et le tonnage du navire, le nom du capitaine, celui du médecin, le nombre exact des personnes embarquées: équipage, pèlerins et autres passagers, la nature de la cargaison, le lieu du départ.

L'autorité compétente indique sur la patente si le chiffre réglementaire des pèlerins est atteint ou non, et, dans le cas où il ne le serait pas, le nombre complémentaire des passagers que le navire est autorisé à embarquer dans les escales subséquentes.

Section III.

Mesures à prendre pendant la traversée.

Art. 111.

Le pont doit, pendant la traversée, rester dégagé des objets encombrants; il doit être réservé jour et nuit aux personnes embarquées et mis gratuitement à leur disposition.

Art. 112.

Chaque jour, les entreponts doivent être nettoyés avec soin et frottés au sable sec, avec lequel on mélange des désinfectants, pendant que les pèlerins sont sur le pont.

Art. 113.

Les latrines destinées aux passagers, aussi bien que celles de l'équipage, doivent être tenues proprement, nettoyées et désinfectées trois fois par jour.

Art. 114.

Les excréments et déjections des personnes présentant des symptômes de peste ou de choléra doivent être recueillies dans des vases contenant une solution désinfectante. Ces vases sont vidés dans les latrines, qui doivent être rigoureusement désinfectées après chaque projection de matières.

i) że urządzenia okrętu są tego rodzaju, iż umożliwiają wykonanie zarządzeń. przepisanych w następującym rozdziale III.

Artykuł 110.

Kapitan nie może puścić się w podróż, dopóki nie ma w rękę:

1. spisu, wizowanego przez władzę właściwą, podającego nazwiska, płeć i ogólną ilość pielgrzymów, których może przyjąć na pokład;

2. paszportu zdrowia, podającego nazwę, przynależność i pojemność okrętu, nazwisko kapitana i lekarza, dokładną ilość osób, wziętych na okręt, a to załogi, pielgrzymów i innych podróżnych, rodzaj ładunku i miejsce odjazdu.

Władza właściwa zaznacza na paszporcie, czy osiągnięto dopuszczalną według przepisów ilość pielgrzymów, czy nie, i podaje w tym ostatnim przypadku dalszą ilość podróżnych, których okręt może przyjąć w portach, do których ma później zawinąć.

Rozdział III.

Zarządzenia w czasie jazdy.

Artykuł 111.

W czasie jazdy powinien pokład być wolny od przedmiotów, utrudniających komunikację; zarówno we dnie jak i w nocy ma on być zastrzeżony dla osób, wziętych na okręt, i oddany im bezpłatnie do użytku.

Artykuł 112.

Codziennie w czasie, gdy pielgrzymi znajdują się na górnym pokładzie, należy oczyszczać starannie pokłady pośrednie i szorować je suchym piaskiem z przymieszką środków odkażających.

Artykuł 113.

Wychodki, przeznaczone dla podróżnych i dla załogi, trzeba utrzymywać schłodzone, trzy razy dziennie czyścić i odkażać.

Artykuł 114.

Wydzieliny i odchody osób, które wykazują objawy dżumy lub cholery, należy zbierać do naczyń, zawierających rozczyń odkażający. Naczynia te należy wylewać do wychodków, które musi się następnie odkazić za każdym razem starannie.

Art. 115.

Les objets de literie, les tapis, les vêtements qui ont été en contact avec les malades visés dans l'article précédent, doivent être immédiatement désinfectés. L'observation de cette règle est spécialement recommandée pour les vêtements des personnes qui approchent ces malades, et qui ont pu être souillés.

Ceux des objets ci-dessus qui n'ont pas de valeur doivent être, soit jetés à la mer, si le navire n'est pas dans un port ni dans un canal, soit détruits par le feu. Les autres doivent être portés à l'étuve dans des sacs imperméables lavés avec une solution désinfectante.

Art. 116.

Les locaux occupés par les malades, visés dans l'article 100, doivent être rigoureusement désinfectés.

Art. 117.

Les navires à pèlerins sont obligatoirement soumis à des opérations de désinfection conformes aux règlements en vigueur sur la matière dans le pays dont ils portent le pavillon.

Art. 118.

La quantité d'eau potable mise chaque jour gratuitement à la disposition de chaque pèlerin, quel que soit son âge, doit être d'au moins 5 litres.

Art. 119.

S'il y a doute sur la qualité de l'eau potable ou sur la possibilité de sa contamination, soit à son origine, soit au cours du trajet. l'eau doit être bouillie ou stérilisée autrement et le capitaine est tenu de la rejeter à la mer au premier port de relâche où il lui est possible de s'en procurer de meilleure.

Art. 120.

Le médecin visite les pèlerins, soigne les malades et veille à ce que, à bord, les règles de l'hygiène soient observées. Il doit notamment:

1° s'assurer que les vivres distribués aux pèlerins sont de bonne qualité, que leur quantité est conforme aux engagements pris, qu'ils sont convenablement préparés;

2° s'assurer que les prescriptions de l'article 118 relatif à la distribution de l'eau sont observées;

Artykuł 115.

Bieliznę, kobierce i suknie, które były w zetknięciu z chorymi, wspomnianymi w artykule poprzedzającym, należy niezwłocznie odkazić. Przestrzeganie tego prawidła zaleca się mianowicie co do odzieży osób, zbliżających się do chorych, które mogły uleść zanieczyszczeniu.

Te z wymienionych tu przedmiotów, które nie mają wartości, należy wrzucić w morze, jeżeli okręt nie znajduje się w porcie lub w kanale, albo spalić. Inne należy włożyć do parni skrzynkowej w workach nieprzepuszczalnych, nasyconych roztworem odkażającym.

Artykuł 116.

Ubikacje, wymienione w artykule 100., których używali chorzy, musi się starannie odkazić.

Artykuł 117.

Okręty dla pielgrzymów musi się poddać zarządzeniom dezynfekcyjnym według przepisów, obowiązujących pod tym względem w państwach, pod których banderą okręty te płyną.

Artykuł 118.

Każdemu pielgrzymowi bez względu na wiek musi się dostarczać bezpłatnie najmniej pięć litrów wody do picia dziennie.

Artykuł 119.

Jeżeli powstanie wątpliwość co do jakości wody do picia lub jeżeli istnieje możliwość, że woda była już z góry zapowietrzona albo uległa zapowietrzeniu podczas podróży, wówczas musi się ją przegotować lub w inny sposób sterylizować, a kapitan jest obowiązany kazać ją wylać w morze w pierwszym porcie pośrednim, w którym może dostać lepszej wody.

Artykuł 120.

Lekarz bada pielgrzymów, pielęgnuje chorych i czuwa nad tem, aby na okręcie zachowywano przepisy higieny. W szczególności winien on:

1. przekonywać się, czy żywność, podawana pielgrzymom, jest dobrej jakości, czy ilość jej odpowiada przyjętym zobowiązaniom i czy jest odpowiednio przyrządzana;

2. przekonywać się o przestrzeganiu przepisów artykułu 118. co do wydawania wody;

3° s'il y a doute sur la qualité de l'eau potable rappeler par écrit au capitaine les prescriptions de l'article 119;

4° s'assurer que le navire est maintenu en état constant de propreté, et spécialement que les latrines sont nettoyées conformément aux prescriptions de l'article 113;

5° s'assurer que les logements des pèlerins sont maintenus salubres, et que, en cas de maladie transmissible, la désinfection est faite conformément aux articles 116 et 117;

6° tenir un journal de tous les incidents sanitaires survenus au cours du voyage et présenter ce journal à l'autorité compétente du port d'arrivée.

Art. 121.

Les personnes chargées de soigner les malades atteints de peste ou de choléra peuvent seules pénétrer auprès d'eux et ne doivent avoir aucun contact avec les autres personnes embarquées.

Art. 122.

En cas de décès survenu pendant la traversée, le capitaine doit mentionner le décès en face du nom sur la liste visée par l'autorité du port de départ, et, en outre, inscrire sur son livre de bord le nom de la personne décédée, son âge, sa provenance, la cause présumée de la mort d'après le certificat du médecin et la date du décès.

En cas de décès par maladie transmissible, le cadavre, préalablement enveloppé d'un suaire imprégné d'une solution désinfectante, doit être jeté à la mer.

Art 123.

Le capitaine doit veiller à ce que toutes les opérations prophylactiques exécutées pendant le voyage soient inscrites sur le livre de bord. Ce livre est présenté par lui à l'autorité compétente du port d'arrivée.

Dans chaque port de relâche, le capitaine doit faire viser par l'autorité compétente la liste dressée en exécution de l'article 110.

Dans le cas où un pèlerin est débarqué en cours de voyage, le capitaine doit mentionner sur cette liste le débarquement en face du nom du pèlerin.

En cas d'embarquement, les personnes embarquées doivent être mentionnées sur cette liste conformément à l'article 110 précité et préalablement au visa nouveau que doit apposer l'autorité compétente.

3. jeżeli istnieje wątpliwość co do dobrej jakości wody do picia, przypomnieć kapitanowi pisemnie przepisy artykułu 119.;

4. przekonywać się, czy okręt jest stale utrzymywany w czystości, mianowicie zaś, czy wychodki są czyszczone w myśl przepisów artykułu 113.;

5. przekonywać się, czy pomieszczenia dla pielgrzymów są utrzymywane w należyłym stanie zdrowotnym i czy w przypadku choroby zakaźnej wykonywa się odkażanie według artykułów 116. i 117.;

6. utrzymywać dziennik co do wszystkich zdarzeń sanitarnych, zaszytych podczas podróży, i przedkładać go władzy właściwej w przystani przyjazdowej.

Artykuł 121.

Tylko osoby, którym poruczono pielegnowanie chorych na dżumę lub cholerę, mają przystęp do nich; nie powinny one wchodzić w styczność z innymi osobami, wziętymi na okręt.

Artykuł 122.

Jeżeli podczas podróży zdarzy się wypadek śmierci, winien kapitan zapisać go przy odnośnym nazwisku w spisie, widywanym przez władzę przystani odjazdowej, a prócz tego zaznaczyć w swoim dzienniku okrętowym imię i nazwisko osoby zmarłej, jej wiek, pochodzenie, domniemaną przyczynę śmierci według świadectwa lekarskiego i datę zgonu.

Jeżeli śmierć zaszła wskutek choroby zakaźnej, musi się zawinąć zwłoki w prześcieradło, nasyczone roztworem odkażającym, i zatopić w morzu.

Artykuł 123.

Kapitan winien czuwać nad tem, aby wszelkie środki zapobiegawcze, wykonywane podczas podróży, były zapisywane w dzienniku okrętowym. Dziennik ten winien on przedłożyć właściwej władzy w przystani przyjazdowej.

W każdym porcie pośrednim musi kapitan postarać się o widywanie spisu, ułożonego stosownie do artykułu 110., przez władzę właściwą.

Jeżeli w ciągu podróży wysadzono na ląd jednego z pielgrzymów, winien kapitan zanotować to w spisie tym przy nazwisku odnośnego pielgrzyma.

Przyjmując na okręt nowe osoby, należy je wciągnąć do listy stosownie do wspomnianego wyżej artykułu 110., i to przed ponownem widowaniem tejeż przez władzę właściwą.

Art. 124.

La patente délivrée au port de départ ne doit pas être changée au cours du voyage.

Elle est visée par l'autorité sanitaire de chaque port de relâche. Celle-ci y inscrit:

1° le nombre des passagers débarqués ou embarqués dans ce port;

2° les incidents survenus en mer et touchant à la santé ou à la vie des personnes embarquées;

3° l'état sanitaire du port de relâche.

Section IV.

Mesures à prendre à l'arrivée des pèlerins dans la Mer Rouge.**A. Régime sanitaire applicable aux navires à pèlerins musulmans venant d'un port contaminé et allant du Sud vers le Hedjaz.**

Art. 125.

Les navires à pèlerins venant du Sud et se rendant au Hedjaz doivent, au préalable, faire escale à la station sanitaire de Camaran, et sont soumis au régime fixé par les articles 126 à 128.

Art. 126.

Les navires reconnus *indemnes* après visite médicale reçoivent libre pratique, lorsque les opérations suivantes sont terminées:

Les pèlerins sont débarqués; ils prennent une douche-lavage ou un bain de mer; leur linge sale, la partie de leurs effets à usage et de leurs bagages qui peut être suspecte, d'après l'appréciation de l'autorité sanitaire, sont désinfectés; la durée de ces opérations, en y comprenant le débarquement et l'embarquement, ne doit pas dépasser quarante-huit heures.

Si aucun cas avéré ou suspect de peste ou de choléra n'est constaté pendant ces opérations, les pèlerins seront réembarqués immédiatement et le navire se dirigera vers le Hedjaz.

Pour la peste, les prescriptions de l'article 23 et de l'article 24 sont appliquées en ce qui concerne les rats pouvant se trouver à bord des navires.

Art. 127.

Les navires *suspects*, à bord desquels il y a eu des cas de peste ou de choléra au moment du

Artykuł 124.

Paszportu, wystawionego w przystani odjazdowej, nie można zmienić w ciągu podróży.

Władza sanitarna każdej z przystani pośrednich ma go widymować. Władza ta zapisuje w nim:

1. ilość osób, które tam wysadzono na ląd i wzięto na okręt;

2. zdarzenia, jakie zaszły na morzu co do zdrowia i życia osób. znajdujących się na okręcie;

3. stan zdrowia w porcie pośrednim.

Rozdział IV.

Zarządzenia przy przyjeździe pielgrzymów na morze Czerwone.**A. Postępowanie sanitarne z muzułmańskimi okrętami dla pielgrzymów, które przybywają z przystani zapowietrzzonej i udają się z południa ku Hedjaz.**

Artykuł 125.

Okręty dla pielgrzymów, które przybywają z południa i udają się do Hedjaz, muszą przedewszystkiem zawinąć do stacyi sanitarnej w Kamaran i będą poddane postępowaniu, ustanowionemu w artykułach 126—128.

Artykuł 126.

Okręty, które przy rewizyi sanitarnej uznano za niepodejrzane, otrzymają upoważnienie do swobodnego obrotu po przeprowadzeniu następujących zarządzeń:

Pielgrzymów wysadza się na ląd; biorą oni kąpiel natryskową lub morską, ich brudną bieliznę oraz tę część przedmiotów użytkowych i pakuunku, która zdaniem władzy zdrowia może być podejrzana, odkaża się: czas trwania tych zarządzeń wraz z wysadzeniem na ląd i zabraniem na okręt nie może przekraczać 48 godzin.

Jeżeli w ciągu tych zarządzeń nie stwierdzono żadnego rzeczywistego wypadku dżumy lub cholery i żadnego wypadku podejrzanego, wówczas należy zabrać zaraz pielgrzymów ponownie na okręt, który odpłynie do Hedjaz.

Jeżeli chodzi o dżumę, będą zastosowane do szczurów, znajdujących się ewentualnie na pokładzie okrętu, postanowienia artykułu 23, i artykułu 24.

Artykuł 127.

Z okrętami podejrzanymi, na których w czasie odjazdu zdarzyły się wypadki dżumy lub

départ, mais aucun cas nouveau de peste ou de choléra depuis sept jours, sont traités de la manière suivante:

Les pèlerins sont débarqués; ils prennent une douche-lavage ou un bain de mer; leur linge sale, la partie de leurs effets à usage et de leurs bagages qui peut être suspecte, d'après l'appréciation de l'autorité sanitaire, sont désinfectés.

En temps de choléra. l'eau de la cale est changée.

Les parties du navire habitées par les malades sont désinfectées. La durée de ces opérations. en y comprenant le débarquement et l'embarquement, ne doit pas dépasser quarante-huit heures.

Si aucun cas avéré ou suspect de peste ou de choléra n'est constaté pendant ces opérations, les pèlerins sont réembarqués immédiatement, et le navire est dirigé sur Djeddah, où une seconde visite médicale a lieu à bord. Si son résultat est favorable, et sur le vu de la déclaration écrite des médecins du bord certifiant, sous serment, qu'il n'y a pas eu de cas de peste ou de choléra, pendant la traversée, les pèlerins sont immédiatement débarqués.

Si, au contraire, un ou plusieurs cas avérés ou suspects de peste ou de choléra ont été constatés pendant le voyage ou au moment de l'arrivée, le navire est renvoyé à Camaran, où il subit de nouveau le régime des navires infectés.

Pour la peste, les prescriptions de l'article 22, troisième alinéa, sont appliquées en ce qui concerne les rats pouvant se trouver à bord des navires.

Art. 128.

Les navires infectés, c'est-à-dire ayant à bord des cas de peste ou de choléra, ou bien ayant présenté des cas de peste ou de choléra depuis sept jours, subissent le régime suivant:

Les personnes atteintes de peste ou de choléra sont débarquées et isolées à l'hôpital. Les autres passagers sont débarqués et isolés par groupes composés de personnes aussi peu nombreuses que possible, de manière que l'ensemble ne soit pas solidaire d'un groupe particulier si la peste ou le choléra venait à s'y développer.

Le linge sale, les objets à usage, les vêtements de l'équipage et des passagers, sont désinfectés ainsi que le navire. La désinfection est pratiquée d'une façon complète.

Toutefois, l'autorité sanitaire locale peut décider que le déchargement des gros bagages et des marchandises n'est pas nécessaire, et qu'une partie seulement du navire doit subir la désinfection.

cholery, lecz od 7 dni nie zaszedł żaden dalszy wypadek, postąpi się w sposób następujący:

Pielgrzymów wysadza się na ląd: biorą oni kąpiel natryskową lub morską, ich brudną bieliznę oraz tę część przedmiotów użytkowych i pakunku, która zdaniem władzy zdrowia może być podejrzana, odkaża się.

W czasach pojawiania się cholery wymienia (odnawia) się wodę na dnie okrętu.

Ubikacje okrętowe, które były zajmowane przez chorych, poddaje się odkażeniu. Czas trwania tych zarządzeń wraz z wysadzeniem na ląd i zabraniem na okręt nie może przekraczać 48 godzin.

Jeżeli w ciągu tych zarządzeń nie stwierdzono żadnego rzeczywistego wypadku dżumy lub cholery i żadnego wypadku podejrzanego, wówczas należy zabrać zaraz pielgrzymów ponownie na okręt, który ma iść do Djeddah, gdzie odbywa się drugie badanie lekarskie na pokładzie. Jeżeli wynik tegoż jest pomyślny i jeżeli okazano pisemne oświadczenie lekarzy okrętowych, stwierdzających pod przysięgą, że w czasie przejazdu nie zaszły wypadki dżumy lub cholery, wówczas wysadza się pielgrzymów zaraz na ląd.

Jeżeli natomiast stwierdzono jeden albo więcej rzeczywistych lub podejrzanych wypadków dżumy albo cholery w czasie podróży lub w chwili przyjazdu, wówczas odsyła się okręt napowrót do Camaran, gdzie także ma poddać się ponownie postępowaniu, przepisанemu dla okrętów zapowietrzonych.

Jeżeli chodzi o dżumę, stosuje się postanowienia artykułu 22., ustęp 3., o ile one odnoszą się do szczurów, znajdujących się ewentualnie na pokładzie okrętu.

Artykuł 128.

Okręty zapowietrzzone, to jest te, które mają na pokładzie chorych na dżumę lub cholere albo na których w ciągu siedmiu ostatnich dni zdarzyły się wypadki dżumy lub cholery, mają poddać się następującemu postępowaniu:

Osoby chore na dżumę lub cholere wysadza się na ląd i odosabia w szpitalu. Innych podróżnych wysadza się na ląd i odosabia, podzieliwszy ich na jak najmniejsze grupy, tak aby ogół w razie wybuchu dżumy lub cholery w jednej grupie nie był narażony na niebezpieczeństwo.

Brudną bieliznę, przedmioty użytkowe i odzież załogi oraz podróźnych, podobnie jak i okręt poddaje się odkażeniu. Odkażenie należy przeprowadzić w pełnym zakresie.

Miejscowa władza zdrowia może jednak orzec, że wyładowanie wielkich pakunków i towarów nie jest potrzebne i że tylko część okrętu musi być odkażona.

Les passagers restent à l'établissement de Camaran sept ou cinq jours, suivant qu'il s'agit de peste ou de choléra. Lorsque les cas de peste ou de choléra remontent à plusieurs jours, la durée de l'isolement peut être diminuée. Cette durée peut varier selon l'époque de l'apparition du dernier cas et d'après la décision de l'autorité sanitaire.

Le navire est dirigé ensuite sur Djeddah, où est faite une visite médicale individuelle et rigoureuse.

Si son résultat est favorable, le navire reçoit la libre pratique. Si, au contraire, des cas avérés de peste ou de choléra se sont montrés à bord pendant le voyage ou au moment de l'arrivée, le navire est renvoyé à Camaran, où il subit de nouveau le régime des navires infectés.

Pour la peste, le régime prévu par l'article 21 est appliqué en ce qui concerne les rats pouvant se trouver à bord des navires.

1° Station de Camaran.

Art. 129.

La station de Camaran doit répondre aux conditions ci-après:

l'île sera évacuée complètement par ses habitants.

Pour assurer la sécurité et faciliter le mouvement de la navigation dans la baie de l'île de Camaran, il doit être:

1° installé des bouées et des balises en nombre suffisant;

2° construit un môle ou quai principal pour débarquer les passagers et les colis;

3° disposé un apportionement différent pour l'embarquement séparé des pèlerins de chaque campement;

4. acquis des chalands en nombre suffisant, avec un remorqueur à vapeur, pour assurer le service de débarquement et d'embarquement des pèlerins.

Art. 130.

Le débarquement des pèlerins des navires infectés est opéré par les moyens du bord. Si ces moyens sont insuffisants, les personnes et les chalands qui ont aidé au débarquement, subissent le régime des pèlerins et du navire infecté.

Zależnie od tego, czy chodzi o dżumę lub cholere, pozostają podróżni w zakładzie Kamarafskim przez siedem lub pięć dni. Jeżeli od wypadków dżumy lub cholery ubiegło już kilka dni, można odpowiednio skrócić czas odosobnienia. Czas ten może być rozmaity stosownie do chwili wystąpienia ostatniego wypadku i decyzji władzy zdrowia.

Następnie posyła się okręt do Djeddah, gdzie odbywa się dokładne badanie lekarskie każdej poszczególnej osoby.

Jeżeli wynik badania tego jest pomyślny, otrzymuje okręt upoważnienie do swobodnego obrotu. Jeżeli natomiast zdarzyły się na pokładzie rzeczywiste lub podejrzone wypadki dżumy albo cholery w czasie podróży lub w chwili przyjazdu, wówczas odsyła się okręt napowrót do Kamaranu, gdzie tenże ma poddać się ponownie postępowaniu, przepisalanemu dla okrętów zapowietrzonych.

Jeżeli chodzi o dżumę, stosuje się postanowienia artykułu 21., o ile one odnoszą się do szczurów, znajdujących się ewentualnie na pokładzie okrętu.

1. Zakład w Kamaranie.

Artykuł 129.

Zakład w Kamaranie musi odpowiadać następującym wymogom:

Należy usunąć zupełnie z wyspy wszystkich jej mieszkańców.

Dla zapewnienia bezpiecznego i łatwego ruchu okrętowego w zatoce wyspy Kamaran musi się:

1. urządzić znaki kotwiczne i drogowskazy morskie w dostatecznej ilości;

2. urządzić groblę lub wybrzeże do wysadzania podróżnych i pakunków;

3. zaprowadzić osobne pomosty do lądowania, aby można było oddzielnie przyjmować na okręt pielgrzymów z każdego obozu;

4. sprawić dostateczną ilość lichtanów i remorker parowy dla wysadzania pielgrzymów i zabierania ich na okręt.

Artykuł 130.

Wysadzanie pielgrzymów z okrętów zapowietrzonych należy skutecznie zapomocą urządzeń, znajdujących się na pokładzie. Jeżeli urządzenia te nie są wystarczające, wówczas podlegają osoby i lichtany, użyte przy wysadzaniu, temu samemu postępowaniu, co pielgrzymi i okręt zapowietrzony.

Art. 131.

La station sanitaire comprendra les installations et l'outillage ci-après:

1° un réseau de voies ferrées reliant les débarcadères aux locaux de l'Administration et de désinfection ainsi qu'aux locaux des divers services et aux campements;

2° des locaux pour l'Administration et pour le personnel des services sanitaires et autres;

3° des bâtiments pour la désinfection et le lavage des effets à usage et autres objets;

4° des bâtiments où les pèlerins seront soumis à des bains-douches ou à des bains de mer pendant que l'on désinfectera les vêtements en usage;

5° des hôpitaux séparés pour les deux sexes et complètement isolés:

a) pour l'observation des suspects,

b) pour les pesteux,

c) pour les cholériques,

d) pour les malades atteints d'autres affections contagieuses,

e) pour les malades ordinaires;

6° des campements séparés les uns des autres d'une manière efficace, la distance entre eux doit être la plus grande possible; les logements destinés aux pèlerins doivent être construits dans les meilleures conditions hygiéniques et ne doivent contenir que vingt-cinq personnes;

7° un cimetière bien situé et éloigné de toute habitation, sans contact avec une nappe d'eau souterraine, et drainé à 0 m. 50 au-dessous du plan des fosses;

8° des étuves à vapeur en nombre suffisant représentant toutes les conditions de sécurité, d'efficacité et de rapidité; des appareils pour la destruction des rats;

9° des pulvérisateurs, étuves à désinfection et moyens nécessaires pour une désinfection chimique;

10° des machines à distiller l'eau: des appareils destinés à la stérilisation de l'eau par la chaleur: des machines à fabriquer la glace. Pour la distribution de l'eau potable: des canalisations - et réservoirs fermés, étanches, et ne pouvant se vider que par des robinets ou des pompes;

11° un laboratoire bactériologique avec le personnel nécessaire;

12° une installation de tinettes mobiles pour recueillir les matières fécales préalablement désinfectées et l'épandage de ces matières sur une des

Artykuł 131.

Stacya sanitarna musi posiadać następujące urządzenie i wyposażenie:

1. Sieć kolejową, łączącą miejsca do lądowania z budynkami zarządu i ubikacjami do odkażania, tudzież z rozmaitymi lokalami służbowymi i obozami;

2. lokale dla zarządu, tudzież dla personelu sanitarnego i innej służby;

3. budynki do odkażania i prania przedmiotów użytkowych i innych rzeczy;

4. budynki, w których pielgrzymi biorą kąpiele natryskowe lub morskie podczas odkażania ich używanej odzieży;

5. szpitale, oddzielne dla mężczyzn i kobiet i zupełnie odosobnione:

a) dla obserwacji podejrzanych;

b) dla chorych na dżumę;

c) dla chorych na cholerę;

d) dla dotkniętych innymi chorobami zakaźnymi;

e) dla zwykłych chorych;

6. obozy, oddzielone od siebie w sposób skuteczny, których wzajemne oddalenie powinno być jak największe; ubikacje, przeznaczone dla pielgrzymów, należy budować w warunkach jak najkorzystniejszych pod względem higienicznym: nie powinny one mieścić więcej jak 25 osób;

7. cmentarz dobrze położony i oddalony od wszelkich siedzib mieszkalnych, niemający związku z wodą zaskórną i odwodniony na głębokość 0-50 metra pod dnem grobów;

8. dostateczną ilość przyrządów parowych do odkażania, czyniących zadość wszelkim wymaganiom pod względem niezawodnej, skutecznej i szybkiej dezynfekcji; urządzenia do tępienia szczurów;

9. rozpylacze, piece do odkażania i środki potrzebne do dezynfekcji chemicznej;

10. maszyny do destylacji wody; przyrządy do sterylizowania wody zapomocą gorąca; maszyny do wyrobu lodu; w celu rozprowadzania wody do picia: zamknięte, szczelne rurociągi i zbiorniki, z których można spuszczać wodę tylko zapomocą kurków lub pomp;

11. pracownię bakteriologiczną wraz z odpowiednim personelem;

12. urządzenie przenośnych zbiorników do zbierania w nich odchodów, które powinny być przedtem odkażone, i do wylewania tychże w jak

parties de l'île les plus éloignées des campements, en tenant compte des conditions nécessaires pour le bon fonctionnement de ces champs d'épandage au point de vue de l'hygiène ;

13° Les eaux sales doivent être éloignées des campements sans pouvoir stagner ni servir à l'alimentation. Les eaux-vannes qui sortent des hôpitaux doivent être désinfectées.

Art. 132.

L'autorité sanitaire assure dans chaque campement, un établissement pour les comestibles, un pour le combustible.

Le tarif des prix fixés par l'autorité compétente est affiché en plusieurs endroits du campement et dans les principales langues des pays habités par les pèlerins.

Le contrôle de la qualité des vivres et d'un approvisionnement suffisant est fait chaque jour par le médecin du campement.

L'eau est fournie gratuitement.

2° Stations d'Abou-Ali, Abou-Saad, Djeddah, Vasta et Yambo.

Art. 133.

Les stations sanitaires d'Abou-Ali, d'Abou-Saad, de Vasta, ainsi que celles de Djeddah et de Yambo, doivent répondre aux conditions ci-après :

1° création à Abou-Ali, de quatre hôpitaux, deux pour pesteux, hommes et femmes. deux pour cholériques, hommes et femmes ;

2° création à Vasta d'un hôpital pour malades ordinaires ;

3° installation à Abou-Saad et à Vasta de logements en pierre capables de contenir cinquante personnes par logement ;

4° trois étuves de désinfection placées à Abou-Ali, Abou-Saad et Vasta. avec buanderies, accessoires et appareils pour la destruction des rats ;

5° établissement de douches-lavages à Abou-Saad et à Vasta ;

6° dans chacune des îles d'Abou-Saad et de Vasta, établissement de machines à distiller pouvant fournir ensemble 15 tonnes d'eau par jour ;

7° pour les matières fécales et les eaux sales, le régime sera réglé d'après les principes admis pour Camaran ;

8° un cimetière sera établi dans une des îles ;

9° installations sanitaires à Djeddah et Yambo prévues dans l'article 150, et notamment des étuves

najbardziej od obozów oddalonej części wyspy, przy czem należy zwracać uwagę na to, aby zachodziły warunki, niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania tych pól zlewnych pod względem higienicznym ;

13. wodę brudną należy odprowadzać z obrębu obozu, aby nie tworzyła zbiorników ani nie mogła służyć do użytku. Wody odchodowe ze szpitali musi się odkazać.

Artykuł 132.

Władza zdrowia postara się w każdym obozie o magazyn żywności i środków opałowych.

Ceny, ustanowione przez właściwą władzę, należy wywiesić w rozmaitych miejscach obozu w najważniejszych językach krajów, zamieszkiwanych przez pielgrzymów.

Lekarz obozowy nadzoruje codziennie jakość żywności i dostateczność zapasów.

Wody dostarcza się bezpłatnie.

2. Zakłady w Abou-Ali, Abou-Saad, Djeddah, Vasta i Yambo.

Artykuł 133.

Zakłady sanitarne w Abou-Ali, Abou-Saad, Vasta oraz Djeddah i Yambo muszą odpowiadać następującym wymogom :

1. Urządzenie czterech szpitali w Abou-Ali, dwóch dla mężczyzn i kobiet chorych na dżumę. a dwóch dla mężczyzn i kobiet chorych na cholerę ;

2. urządzenie szpitalu dla zwykłych chorych w Vasta ;

3. urządzenie kamiennych pomieszczeń w Abou-Saad i Vasta, z których każde może objąć 50 osób ;

4. trzy przyrządy do odkażania, które należy ustawić w Abou-Ali, Abou-Saad i Vasta wraz z pralniami, narzędziami pomocniczymi i urządzeniami do tępienia szczurów ;

5. zakłady do kąpiei natryskowych w Abou-Saad i Vasta ;

6. na każdej z wysp Abou-Saad i Vasta maszyny do destylowania wody, które mogą dostarczyć razem 15 ton wody dziennie ;

7. co do materii odchodowych i wody nieczystej należy postępować według zasad, przepisanych dla Kamaranu ;

8. na jednej z wysp należy urządzić cmentarz ;

9. urządzenia sanitarne w Djeddah i Yambo, przewidziane w artykule 150., a mianowicie parnie

et autres moyens de désinfection pour les pèlerins quittant le Hedjaz.

Art. 134.

Les règles prescrites pour Camaran, en ce qui concerne les vivres et l'eau, sont applicables aux campements d'Abou-Ali, d'Abou-Saad et de Vasta.

B. Régime sanitaire applicable aux navires à pèlerins musulmans venant du Nord et allant vers le Hedjaz.

Art. 135.

Si la présence de la peste ou du choléra n'est pas constatée dans le port de départ ni dans ses environs, et qu'aucun cas de peste ou de choléra ne se soit produit pendant la traversée, le navire est immédiatement admis à la libre pratique.

Art. 136.

Si la présence de la peste ou du choléra est constatée dans le port de départ ou dans ses environs, ou si un cas de peste ou de choléra s'est produit pendant la traversée, le navire est soumis, à El-Tor, aux règles instituées pour les navires qui viennent du Sud et qui s'arrêtent à Camaran. Les navires sont ensuite reçus en libre pratique.

Section V.

Mesures à prendre au retour des pèlerins.

A. Navires à pèlerins retournant vers le Nord.

Art. 137.

Tout navire à destination de Suez ou d'un port de la Méditerranée, ayant à bord des pèlerins ou masses analogues, et provenant d'un port du Hedjaz ou de tout autre port de la côte arabe de la Mer Rouge, est tenu de se rendre à El-Tor pour y subir l'observation et les mesures sanitaires indiquées dans les articles 141 à 143.

Art. 138.

Les navires ramenant les pèlerins musulmans vers la Méditerranée ne traversent le canal qu'en quarantaine.

Art. 139.

Les agents des compagnies de navigation et les capitaines sont prévenus qu'après avoir fini leur

skrzynkowe i inne środki do odkażania dla pielgrzymów, opuszczających Hedjaz.

Artykuł 134.

Postanowienia, przepisane dla Kamaranu, mają zastosowanie do obozów w Abou-Ali, Abou-Saad i Vasta, o ile odnoszą się do środków żywności i wody.

B. Postępowanie sanitarne z muzułmańskimi okrętami dla pielgrzymów, które przybywają z północy i udają się do Hedjazu.

Artykuł 135.

Jeżeli w przystani odjazdowej i w jej okolicy nie stwierdzono pojawienia się dżumy lub cholery i jeżeli w czasie jazdy nie zaszedł żaden wypadek dżumy lub cholery, wówczas dopuszcza się okręt zaraz do swobodnego obrotu.

Artykuł 136.

Jeżeli w przystani odjazdowej lub w jej okolicy stwierdzono pojawienie się dżumy lub cholery albo jeżeli w czasie jazdy zaszedł wypadek dżumy lub cholery, wówczas postąpi się z okrętem w El-Tor według przepisów, obowiązujących dla okrętów, które przybywają z południa i zatrzymują się w Kamaranie. Następnie otrzymają okręty te upoważnienie do swobodnego obrotu.

Rozdział V.

Zarządzenia przy powrocie pielgrzymów.

A. Okręty dla pielgrzymów, które powracają na północ.

Artykuł 137.

Każdy okręt, przeznaczony do Suezu lub do jednej z przystani morza Śródziemnego, który ma na pokładzie pielgrzymów lub podobne transporty masowe i przybywa z przystani w Hedjaz lub z jakiegokolwiek innej przystani na wybrzeżu arabskim morza Czerwonego, musi udać się do El-Tor i podać tam obserwacji oraz zarządzeniom sanitarnym, określonym w artykułach 141. do 143.

Artykuł 138.

Okręty, które odwożą pielgrzymów muzułmańskich na morze Śródziemne, mogą przepływać kanał tylko pod kwarantana.

Artykuł 139.

Zwraca się uwagę agentów spółek żeglarskich i kapitanów, że tylko pielgrzymi egipscy otrzymają

observation à la station sanitaire de El-Tor, les pèlerins égyptiens seront seuls autorisés à quitter définitivement le navire pour rentrer ensuite dans leurs foyers.

Ne seront reconnus comme Égyptiens ou résidant en Égypte que les pèlerins porteurs d'une carte de résidence émanant d'une autorité égyptienne et conforme au modèle établi. Des exemplaires de cette carte seront déposés auprès des autorités consulaires et sanitaires de Djeddah et de Yambo, où les agents et capitaines de navires pourront les examiner.

Les pèlerins non égyptiens, tels que les Turcs, les Russes, les Persans, les Tunisiens, les Algériens, les Marocains, etc., ne peuvent, après avoir quitté El-Tor, être débarqués dans un port égyptien. En conséquence, les agents de navigation et les capitaines sont prévenus que le transbordement des pèlerins étrangers à l'Égypte soit à Tor, soit à Suez, à Port-Saïd ou à Alexandrie, est interdit.

Les bateaux qui auraient à leur bord des pèlerins appartenant aux nationalités dénommées dans l'alinéa précédent suivront la condition de ces pèlerins et ne seront reçus dans aucun port égyptien de la Méditerranée.

Art. 140.

Les pèlerins égyptiens subissent soit à El-Tor, soit à Souakim, ou dans toute autre station désignée par le Conseil sanitaire d'Égypte, une observation de trois jours et une visite médicale, avant d'être admis en libre pratique.

Art. 141.

Si la présence de la peste ou du choléra est constatée au Hedjaz ou dans le port d'où provient le navire, ou l'a été au Hedjaz au cours du pèlerinage, le navire est soumis, à El-Tor, aux règles instituées à Camaran pour les navires infectés.

Les personnes atteintes de peste ou de choléra sont débarquées et isolées à l'hôpital. Les autres passagers sont débarqués et isolés par groupes composés de personnes aussi peu nombreuses que possible, de manière que l'ensemble ne soit pas solidaire d'un groupe particulier, si la peste ou le choléra venait à s'y développer.

Le linge sale, les objets à usage, les vêtements de l'équipage et des passagers, les bagages et les marchandises suspectes d'être contaminées sont débarqués pour être désinfectés. Leur désinfection et celle du navire sont pratiquées d'une façon complète.

po przebyciu obserwacji w zakładzie sanitarnym w El-Tor pozwolenie stanowczego opuszczenia okrętu celem powrotu do ojczyzny.

Za Egipcyan lub mieszkańców Egiptu uważa się tylko tych pielgrzymów, którzy posiadają kartę pobytu, wydaną przez władzę egipską i wygotowaną według przepisane go wzoru. Wzory tych kart są złożone w urzędach konsularnych i sanitarnych w Djeddah i Yambo, gdzie ajenci i kapitanowie okrętów mogą je oglądać.

Pielgrzymi nieegipscy, jako to: Turcy, Rosyanie, Persowie, Tunetanie, Algierczycy, Marokkanie itd., nie mogą być po opuszczeniu El-Toru wysadzani na ląd w przystaniach egipskich. W skutek tego zwraca się uwagę agentów żeglugi i kapitanów, że pielgrzymom nieegipskim wzbronione jest przesiadanie się na inny okręt w Torze, Suezie, Port Saïd lub Aleksandryi.

Z okrętami, mającymi na pokładzie pielgrzymów narodowości, wymienionych w ustępie poprzedzającym, postępuje się według zasad co do traktowania tych pielgrzymów; okrętów tych nie wpuści się do żadnej przystani egipskiej na morzu Śródziemnem.

Artykuł 140.

Zanim dopuści się pielgrzymów egipskich do swobodnego obrotu, należy poddać ich trzechdniowej obserwacji i badaniu lekarskiemu w El-Tor albo w Suakinie albo w jakiegokolwiek innej stacyi, wyznaczonej przez egipską Radę zdrowia.

Artykuł 141.

Jeżeli stwierdzi się dżumę lub cholerę, w Hedjaz albo w przystani, z której okręt przybywa, albo jeżeli stwierdzono ją w Hedjaz w czasie podróży, wówczas podlega okręt w El-Tor postanowieniom, przepisany m w Kamaranie dla okrętów zapowietrzonych.

Osoby, które zaskąby na dżumę lub cholerę, wysadza się na ląd i odosabnia w szpitalu. Innych podróżnych wysadza się na ląd i odosabnia, podzieliwszy ich na jak najmniejsze grupy, tak aby ogół w razie wybuchu dżumy lub cholery w jednej grupie nie był narażony na niebezpieczeństwo.

Brudną bieliznę, przedmioty użytkowe, odzież załogi i podróżnych, pakunki i towary, które są podejrzan e o zanieczyszczenie materjami zarazkowymi, wyladowuje się w celu odkażenia. Odkażenie ich, jak również okrętu należy przeprowadzić w zupełności.

Toutefois, l'autorité sanitaire locale peut décider que le déchargement des gros bagages et des marchandises n'est pas nécessaire, et qu'une partie seulement du navire doit subir la désinfection.

Le régime prévu par les articles 21 et 24 est appliqué en ce qui concerne les rats qui pourraient se trouver à bord.

Tous les pèlerins sont soumis, à partir du jour où ont été terminées les opérations de désinfection, à une observation de sept jours pleins, qu'il s'agisse de peste ou de choléra. Si un cas de peste ou de choléra s'est produit dans une section, la période de sept jours ne commence pour cette section qu'à partir du jour où le dernier cas a été constaté.

Art. 142.

Dans le cas prévu par l'article précédent, les pèlerins égyptiens subissent en outre une observation supplémentaire de trois jours.

Art. 143.

Si la présence de la peste ou du choléra n'est constatée ni au Hedjaz, ni au port d'où provient le navire, et ne l'a pas été au Hedjaz au cours du pèlerinage, le navire est soumis à El-Tor aux règles instituées à Camaran pour les navires indemnes.

Les pèlerins sont débarqués; ils prennent une douche-lavage ou un bain de mer; leur linge sale ou la partie de leurs effets à usage et de leurs bagages qui peut être suspecte, d'après l'appréciation de l'autorité sanitaire, sont désinfectés. La durée de ces opérations, y compris le débarquement et l'embarquement, ne doit pas dépasser soixante-deux heures.

Toutefois, un navire à pèlerins, appartenant à une des nations ayant adhéré aux stipulations de la présente convention et des conventions antérieures, s'il n'a pas eu de malades atteints de peste ou de choléra en cours de route de Djeddah à Yambo et à El-Tor, et si la visite médicale individuelle, faite à El-Tor après débarquement, permet de constater qu'il ne contient pas de tels malades, peut être autorisé, par le Conseil sanitaire d'Égypte, à traverser en quarantaine le canal de Suez, même la nuit, lorsque sont réunies les quatre conditions suivantes:

1° le service médical est assuré à bord par un ou plusieurs médecins commissionnés par le Gouvernement auquel appartient le navire;

2° le navire est pourvu d'étuves à désinfection, et il est constaté que le linge sale a été désinfecté en cours de route;

Miejscowa władza zdrowia może jednak orzec, że wyładowanie wielkich pakunków i towarów nie jest potrzebne i że tylko część okrętu musi być odkażona.

Postępowanie, przewidziane w artykułach 21. i 24., zastosuje się do szczurów, znajdujących się ewentualnie na pokładzie.

Wszystkich pielgrzymów podda się po upływie dnia, w którym ukończono czynności odkażające. obserwacji przez pełnych 7 dni bez względu na to, czy chodzi o dżumę czy cholere. Jeżeli w pewnym oddziale zdarzył się wypadek dżumy lub cholery. wówczas rozpoczyna się termin siedmiodniowy dla tego oddziału dopiero z dniem, w którym stwierdzono ostatni wypadek.

Artykuł 142.

W przypadku, przewidzianym w artykule poprzedzającym, winni pielgrzymi egipscy poddać się nadto dodatkowej obserwacji trzechdniowej.

Artykuł 143.

Jeżeli nie stwierdzi się dżumy lub cholery ani w Hedjaz ani w przystani, z której okręt przybywa. i jeżeli nie stwierdzono jej także w Hedjaz w czasie podróży, wówczas podlega okręt w El-Tor postępowaniu. przepisanemu w Kamaranie dla okrętów niepodejrzanych.

Pielgrzymów wysadza się na ląd; biorą oni kąpiel natryskową lub morską, ich brudną bieliznę oraz tę część przedmiotów użytkowych i pakunku. która zdaniem władzy zdrowia może być podejrzana. odkaża się. Czas trwania tych zarządzeń wraz z wysadzeniem na ląd i zabraniem na okręt nie może przekraczać 72 godzin.

Okrętom dla pielgrzymów. należącym do jednego z państw, które przystąpiły do postanowień układów obecnych lub układów poprzednich. może jednak egipska Rada zdrowia zezwolić na przejazd kanałem Sueskim pod kwarantana także w nocy. jeżeli okręty te nie miały w czasie jazdy z Djeddah do Jambo i do El-Tor chorych na dżumę i cholere i jeżeli indywidualne badanie lekarskie, podjęte w El-Tor po wysadzeniu podróżnych na ląd, wykaże. że nie wiozą one żadnego takiego chorego, a to z zastrzeżeniem dopełnienia następujących czterech warunków:

1. Dla służby lekarskiej ma znajdować się na pokładzie jeden lub kilku lekarzy, ustanowionych przez państwo, do którego okręt należy;

2. okręt ma być zaopatrzony w przyrządy odkażające i powinno być wykazane. iż brudna bielizna została odkażona w czasie jazdy;

3° il est établi que le nombre des pèlerins n'est pas supérieur à celui autorisé par les règlements du pèlerinage;

4° le capitaine s'engage à se rendre directement dans un des ports du pays auquel appartient le navire.

La visite médicale après débarquement à El-Tor doit être faite dans le moindre délai possible.

La taxe sanitaire payée à l'Administration quarantenaire est la même que celle qu'auraient payée les pèlerins s'ils étaient restés trois jours en quarantaine.

Art. 144.

Le navire qui, pendant la traversée de El-Tor à Suez, aurait eu un cas suspect à bord, sera repoussé à El-Tor.

Art. 145.

Le transbordement des pèlerins est strictement interdit dans les ports égyptiens.

Art. 146.

Les navires partant du Hedjaz et ayant à leur bord des pèlerins à destination d'un port de la côte africaine de la Mer Rouge sont autorisés à se rendre directement à Souakim, ou en tel autre endroit que le Conseil sanitaire d'Alexandrie décidera, pour y subir le même régime quarantenaire qu'à El-Tor.

Art. 147.

Les navires venant du Hedjaz ou d'un port de la côte arabe de la Mer Rouge avec patente nette, n'ayant pas à bord des pèlerins ou masses analogues et qui n'ont pas eu d'accident suspect durant la traversée, sont admis en libre pratique à Suez, après visite médicale favorable.

Art. 148.

Lorsque la peste ou le choléra aura été constaté au Hedjaz:

1° les caravanes composées de pèlerins égyptiens doivent, avant de se rendre en Égypte, subir une quarantaine de rigueur à El-Tor, de sept jours en cas de choléra ou de peste; elles doivent ensuite subir à El-Tor une observation de trois jours, après laquelle elles ne sont admises en libre pratique qu'après visite médicale favorable et désinfection des effets;

3. ma być stwierdzone, że ilość pielgrzymów nie przekracza liczby, ustanowionej w przepisach dla pielgrzymek;

4. kapitan musi zobowiązać się, iż uda się wprost do jednej z przystani tego kraju, do którego okręt należy.

Badanie lekarskie po wysadzeniu w El-Tor musi być przeprowadzone jak najspieszej.

Taksa sanitarna, która ma być złożona zarządowi kwarantanowemu, jest równa tej, którą pielgrzymi mieliby zapłacić w razie trziedniowej kwarantany.

Artykuł 144.

Okręt, który w czasie przejazdu z El-Tor do Suez miał na pokładzie wypadek podejrzany, będzie zwrócony do El-Tor.

Artykuł 145.

Przesiadanie się pielgrzymów w przystaniach egipskich jest bezwarunkowo wzbronione.

Artykuł 146.

Okrętom, odjeżdżającym z Hedjazu, które mają na pokładzie pielgrzymów z przeznaczeniem do jednej z przystani na wybrzeżu afrykańskim morza Czerwonego, można zezwolić, aby udały się wprost do Suakimu lub innego miejsca, które oznaczy Rada zdrowia w Aleksandrii, w celu poddania się tam temu samemu postępowaniu kwarantanowemu, co w El-Tor.

Artykuł 147.

Okręty, przybywające z Hedjazu lub z przystani na wybrzeżu afrykańskim morza Czerwonego z czystym paszportem zdrowia, które nie mają na pokładzie pielgrzymów lub podobnych transportów masowych i na których w czasie przejazdu nie zdarzył się żaden wypadek podejrzany, dopuszczone będą w Suezie do swobodnego obrotu w razie zadowalającego wyniku badania lekarskiego.

Artykuł 148.

Jeżeli w Hedjaz stwierdzono dżumę lub cholera, muszą:

1. karawany, składające się z pielgrzymów egipskich, zanim udadzą się do Egiptu, poddać się w El-Tor siedmiodniowej ścisłej kwarantanie zarówno w razie cholery jak i dżumy; mają one przebyć następnie jeszcze trziedniową obserwację w El-Tor, poczem dopiero dopuści się je do swobodnego obrotu na podstawie zadowalającego wyniku rewizji lekarskiej i po odkażeniu ruchomości;

2° les caravanes composées de pèlerins étrangers devant se rendre dans leurs foyers par la voie de terre sont soumises aux mêmes mesures que les caravanes égyptiennes et doivent être accompagnées par des gardes sanitaires jusqu'aux limites du désert.

Art. 149.

Lorsque la peste ou le choléra n'a pas été signalé au Hedjaz, les caravanes de pèlerins venant du Hedjaz par la route de Akaba ou de Moïla sont soumises, à leur arrivée au canal ou à Nakhel, à la visite médicale et à la désinfection du linge sale et des effets à usage.

C. Pèlerins retournant vers le Sud.

Art. 150.

Il y aura dans les ports d'embarquement du Hedjaz des installations sanitaires assez complètes pour qu'on puisse appliquer aux pèlerins qui doivent se diriger vers le Sud pour rentrer dans leur pays les mesures qui sont obligatoires, en vertu des articles 46 et 47, au moment du départ de ces pèlerins dans les ports situés au-delà du détroit de Bab-el-Mandeb.

L'application de ces mesures est facultative, c'est-à-dire qu'elles ne sont appliquées que dans les cas où l'autorité consulaire du pays auquel appartient le pèlerin, ou le médecin du navire à bord duquel il va s'embarquer, les juge nécessaires.

Chapitre III.

Pénalités.

Art. 151.

Tout capitaine convaincu de ne pas s'être conformé, pour la distribution de l'eau, des vivres ou du combustible, aux engagements pris par lui, est passible d'une amende de 2 livres turques*). Cette amende est perçue au profit du pèlerin qui aurait été victime du manquement et qui établirait qu'il a en vain réclamé l'exécution de l'engagement pris.

Art. 152

Toute infraction à l'article 104 est punie d'une amende de 30 livres turques.

*) La livre turque vaut 22 fr. 50.

2. karawany, złożone z pielgrzymów obcych, które mają wracać do ojczyzny lądem, podlegają tym samym zarządzeniom, co karawany egipskie, a strażnicy sanitarni mają odprowadzić je aż do brzegu puszczy.

Artykuł 149.

Jeżeli nie doniesiono o dżumie lub cholery w Hedjaz, należy poddać karawany pielgrzymów, przybywające z Hedjazu drogą z Akaby lub Mojli, przy ich przybyciu nad Kanał lub do Nakhel badaniu lekarskiemu, a ich brudną bieliznę i przedmioty użytkowe odkażeniu.

B. Pielgrzymi, wracający ku południowi.

Artykuł 150.

W przystaniach odjazdowych Hedjazu należy zaprowadzić urządzenia sanitarne, umożliwiające zastosowanie do pielgrzymów, którzy muszą udać się na południe w celu powrotu do ojczyzny, zarządzeń, przepisanych według artykułu 46. i 47., w chwili ich odjazdu do przystani, położonych poza cieśniną Bab-el-Mandeb.

Zastosowanie zarządzeń tych jest fakultatywne, to znaczy, iż wprowadza się je w wykonanie tylko wtedy, gdy władza konsularna kraju, do którego pielgrzym należy, albo lekarz okrętu, na którym tenże chce odbyć podróż, uznaje to za niezbędne.

Część III.

Postanowienia karne.

Artykuł 151.

Każdy kapitan, który będzie przekonany, że przy wydawaniu wody, żywności lub materiału opałowego, nie uczynił zadość przyjętym obowiązkom, podlega karze pieniężnej, wynoszącej dwa funty tureckie.*) Grzywnę tę pobiera się na rzecz tego pielgrzyma, który został nieprawem postąpieniem skrzywdzony, i który udowodni, że dopominał się bezskutecznie o dopełnienie przyjętego zobowiązania.

Artykuł 152.

Każde wykroczenie przeciwko artykułowi 104. będzie karane grzywną w kwocie 30 funtów tureckich.

*) Funt turecki wynosi 22 franków 50 c.

Art. 153.

Tout capitaine qui a commis ou qui a sciement laissé commettre une fraude quelconque concernant la liste des pèlerins ou la patente sanitaire, prévues à l'article 110, est passible d'une amende de 50 livres turques.

Art. 154.

Tout capitaine de navire arrivant sans patente sanitaire du port de départ, ou sans visa des ports de relâche, ou non muni de la liste réglementaire et régulièrement tenue suivant les articles 110, 123 et 124, est passible, dans chaque cas, d'une amende de 12 livres turques.

Art. 155.

Tout capitaine convaincu d'avoir ou d'avoir eu à bord plus de cent pèlerins sans la présence d'un médecin commissionné, conformément aux prescriptions de l'article 103, est passible d'une amende de 300 livres turques.

Art. 156.

Tout capitaine convaincu d'avoir ou d'avoir eu à son bord un nombre de pèlerins supérieur à celui qu'il est autorisé à embarquer, conformément aux prescriptions de l'article 110, est passible d'une amende de 5 livres turques par chaque pèlerin en surplus.

Le débarquement des pèlerins dépassant le nombre régulier est effectué à la première station où réside une autorité compétente, et le capitaine est tenu de fournir aux pèlerins débarqués l'argent nécessaire pour poursuivre leur voyage jusqu'à destination.

Art. 157.

Tout capitaine convaincu d'avoir débarqué des pèlerins dans un endroit autre que celui de leur destination, sauf leur consentement ou hors le cas de force majeure, est passible d'une amende de 20 livres turques par chaque pèlerin débarqué à tort.

Art. 158.

Toutes autres infractions aux prescriptions relatives aux navires et pèlerins sont punies d'une amende de 10 à 100 livres turques.

Art. 159.

Toute contravention constatée en cours de voyage est annotée sur la patente de santé, ainsi que

Artykuł 153.

Każdy kapitan, który popełnił lub świadomie pozwolił popełnić oszustwo co do listy pielgrzymów lub paszportu zdrowia, o których mowa w artykule 110., podlega grzywnie w kwocie 50 funtów tureckich.

Artykuł 154.

Każdy kapitan okrętu, przybywający bez paszportu zdrowia z przystani odjazdowej albo bez wizy z przystani pośrednich lub nie posiadający należycie utrzymywanego wykazu, przepisanego w myśl artykułów 110., 123. i 124., podlega w każdym szczególnym przypadku karze pieniężnej, wynoszącej 12 funtów tureckich.

Artykuł 155.

Każdy kapitan, któremu będzie udowodnione, że ma lub miał na okręcie więcej niż 100 pielgrzymów bez upoważnionego lekarza, którego obecność jest przepisana w artykule 103., podlega karze pieniężnej w kwocie 300 funtów tureckich.

Artykuł 156.

Każdy kapitan, który zostanie przekonany, że ma lub miał na pokładzie większą ilość pielgrzymów, niż był upoważniony zabrać stosownie do postanowień artykułu 110., podpada karze pieniężnej w kwocie pięciu funtów tureckich za każdego pielgrzyma nadliczbowego.

Pielgrzymów nadliczbowych wysadzi się na ląd w pierwszej stacji, w której ma siedzibę władza właściwa, a kapitan jest obowiązany zaopatrzyć wysadzonych pielgrzymów w kwotę potrzebną do odbycia dalszej podróży aż do miejsca przeznaczenia.

Artykuł 157.

Każdy kapitan, który zostanie przekonany, że wysadził pielgrzymów bez ich zezwolenia i nie będąc do tego zmuszony siłą wyższą gdziekolwiek zamiast w miejscu przeznaczenia, będzie ukarany grzywną, wynoszącą 20 funtów tureckich za każdego pielgrzyma nieprawnie wysadzonego.

Artykuł 158.

Każde inne wykroczenie przeciw przepisom, odnoszącym się do okrętów dla pielgrzymów, karane będzie grzywną od 10 do 100 funtów tureckich.

Artykuł 159.

Każde wykroczenie, stwierdzone w ciągu podróży, należy zapisać w paszporcie zdrowia

sur la liste des pèlerins. L'autorité compétente en dresse procès-verbal pour le remettre à qui de droit.

Art. 160.

Dans les ports ottomans, la contravention aux dispositions concernant les navires à pèlerins est constatée, et l'amende imposée par l'autorité compétente conformément aux articles 173 et 174.

Art. 161.

Tous les agents appelés à concourir à l'exécution des prescriptions de la présente Convention en ce qui concerne les navires à pèlerins sont passibles de punitions conformément aux lois de leurs pays respectifs en cas de fautes commises par eux dans l'application desdites prescriptions.

Titre IV.

Surveillance et exécution.

I. Conseil sanitaire, maritime et quarantenaire d'Égypte.

Art. 162.

Sont confirmées les stipulations de l'annexe III de la Convention sanitaire de Venise du 30 janvier 1892, concernant la composition, les attributions et le fonctionnement du Conseil sanitaire, maritime et quarantenaire d'Égypte, telles qu'elles résultent des décrets de S. A. le Khédive en date des 19 juin 1893 et 25 décembre 1894, ainsi que de l'arrêté ministériel du 19 juin 1893.

Lesdits décrets et arrêté demeurent annexés à la présente Convention.

Art. 163.

Les dépenses ordinaires résultant des dispositions de la présente Convention relatives notamment à l'augmentation du personnel relevant du Conseil sanitaire, maritime et quarantenaire d'Égypte, seront couvertes à l'aide d'un versement annuel complémentaire par le Gouvernement égyptien, d'une somme de quatre mille livres égyptiennes, qui pourrait être prélevée sur l'excédent du service des phares resté à la disposition de ce Gouvernement.

Toutefois il sera déduit de cette somme le produit d'une taxe quarantenaire supplémentaire de 10 P. T. (piastres tarif) par pèlerin, à prélever à El-Tor.

Au cas où le Gouvernement égyptien verrait des difficultés à supporter cette part dans les dé-

ci en liście pielgrzymów. Władza kompetentna spisuje w tym względzie protokół i przedkłada go w miejscu właściwym.

Artykuł 160.

Stwierdzenie wykroczeń przeciw przepisom, odnoszącym się do okrętów dla pielgrzymów, i orzeczenie grzywny przeprowadza w przystaniach tureckich władza właściwa stosownie do artykułów 173 i 174.

Artykuł 161.

Wszyscy funkcjonariusze, powołani do współdziałania przy wykonaniu przepisów układu niniejszego, o ile on dotyczy okrętów dla pielgrzymów, będą karani w razie, jeżeli dopuszczą się przytem wykroczeń, według ustaw krajów, do których należą.

Część IV.

Nadzór i wykonanie.

I. Egipska Rada zdrowia morska i kwarantowana.

Artykuł 162.

Postanowienia dodatku III. do weneckiego układu sanitarnego z dnia 30. stycznia 1892, odnoszące się do składu, uprawnień i działalności egipskiej Rady zdrowia morskiej i kwarantanowej, zatwierdza się tak, jak one są wyrażone w dekretach Jego Wysokości Khedywa z dnia 19. czerwca 1893 i z dnia 25. grudnia 1894, oraz w reskrypcie ministeryalnym z dnia 19. czerwca 1893.

Wspomniane dekrety i reskrypt dołącza się jako dodatek do układu niniejszego.

Artykuł 163.

Wydatki zwyczajne, spowodowane postanowieniami układu niniejszego, a zwłaszcza pomnożeniem personelu, podlegającego Radzie zdrowia morskiej i kwarantanowej, mają być pokrywane z rocznego dodatku w kwocie 4000 funtów egipskich, który Rząd egipski będzie płacił, a który może być podejmowany z nadwyżki dochodów z latarni morskich, pozostającej do rozporządzenia tego Rządu.

Z sumy tej należy jednak potrącić dochód z dodatkowej taksy kwarantanowej w kwocie 10 piastrow taryfowych za pielgrzymą, która będzie pobierana w El-Tor.

Gdyby Rząd egipski miał trudności pod względem ponoszenia tego udziału, porozumia się Mo-

penses, les Puissances représentées au Conseil sanitaire s'entendraient avec le Gouvernement khédivial pour assurer la participation de ce dernier aux dépenses prévues.

Art. 164.

Le Conseil sanitaire, maritime et quarantenaire d'Égypte est chargé de mettre en concordance avec les dispositions de la présente Convention les réglemens actuellement appliqués par lui concernant la peste, le choléra et la fièvre jaune, ainsi que le règlement relatif aux provenances des ports arabiques de la Mer Rouge, à l'époque du pèlerinage.

Il revisera, s'il y a lieu, dans le même but, le règlement général de police sanitaire, maritime et quarantenaire présentement en vigueur.

Ces réglemens, pour devenir exécutoires, doivent être acceptés par les diverses Puissances représentées au Conseil.

II. Conseil supérieur de santé de Constantinople.

Art. 165.

Le Conseil supérieur de santé de Constantinople est chargé d'arrêter les mesures à prendre pour prévenir l'introduction dans l'Empire ottoman et la transmission à l'étranger des maladies épidémiques.

Art. 166.

Le nombre des Délégués ottomans au Conseil supérieur de santé qui prendront part aux votes est fixé à quatre membres, savoir:

le Président du Conseil ou, en son absence, le Président effectif de la séance. Ils ne prendront part au vote qu'en cas de partage des voix;

l'Inspecteur général des Services sanitaires;
l'Inspecteur de service;

le Délégué intermédiaire entre le Conseil et la Sublime Porte, dit *Mouhassébedgi*.

Art. 167.

La nomination de l'Inspecteur général, de l'Inspecteur de service et du Délégué précité, désignés par le Conseil, sera ratifiée par le Gouvernement ottoman.

Art 168.

Les Hautes Parties Contractantes reconnaissent à la Roumanie le droit, come Puissance maritime, d'être représentée au sein du Conseil par un Délégué.

carstwa, zastępowane w Radzie zdrowia, z Rządem khedywalnym celem zapewnienia udziału tegoż Rządu w przewidzianych wydatkach.

Artykuł 164.

Egipska Rada zdrowia morska i kwarantanowa ma obowiązek zaprowadzenia zgodności między przepisami niniejszego układu a regulaminami, stosowanymi przez nią obecnie przy dżumie, cholery i żółtej febrze, oraz regulaminem, odnoszącym się do proweniencji z przystani arabskich morza Czerwonego w czasie pielgrzymek.

Jeżeli Rada powyższa uzna to za wskazane, zarządzi ona w tym samym celu rewizję ogólnego regulaminu policyi zdrowia morskiej i kwarantanowej, który obowiązuje obecnie.

Aby regulaminy te mogły uzyskać moc prawną, muszą one być przyjęte przez poszczególne Mocarstwa, zastąpione w Radzie.

II. Najwyższa Rada zdrowia w Konstantynopolu.

Artykuł 165.

Najwyższa Rada zdrowia w Konstantynopolu ma obowiązek zarządzania środków, które powinny być użyte celem zapobieżenia zawleczeniu chorób nagminnych na obszar państwa i ich rozszerzeniu się na obszar zagranicy.

Artykuł 166.

Liczbę uprawnionych do głosowania delegatów tureckich w Najwyższej Radzie zdrowia ustanawia się na czterech, a mianowicie:

Przewodniczący Rady, a w razie jego nieobecności ten, kto na posiedzeniu faktycznie przewodniczy. Biorą oni udział w głosowaniu jedynie w razie równości głosów;

generalny inspektor spraw zdrowotnych;
inspektor służbowy;

delegat, pośredniczący w stosunkach między Radą a Wysoką Portą, z tytułem *Mouhassébedgi*.

Artykuł 167.

Nominacja inspektora generalnego, inspektora służbowego i wspomnianego wyżej delegata, których proponuje Rada, ma być zatwierdzona przez Rząd turecki.

Artykuł 168.

Wysokie Strony kontraktujące przyznają Rumunii jako mocarstwu morskemu prawo zastępstwa w Radzie przez delegata.

Art. 169.

Les Délégués des divers États doivent être des médecins régulièrement diplômés par une faculté de médecine européenne, nationaux des pays qu'ils représentent, ou des fonctionnaires consulaires, du grade de Vice-Consul au moins ou d'un grade équivalent.

Les Délégués ne doivent avoir d'attache d'aucun genre avec l'autorité locale ni avec une compagnie maritime.

Ces dispositions ne s'appliquent pas aux titulaires actuellement en fonctions.

Art. 170.

Les décisions du Conseil supérieur de santé, prises à la majorité des membres qui le composent, ont un caractère exécutoire, sans autre recours.

Les Gouvernements signataires conviennent que leurs Représentants à Constantinople seront chargés de notifier au Gouvernement ottoman la présente Convention et d'intervenir auprès de lui pour obtenir son accession.

Art. 171.

La mise en pratique et la surveillance des dispositions de la présente Convention, en ce qui concerne les pèlerinages et les mesures contre l'invasion et la propagation de la peste et du choléra, sont confiées, dans l'étendue de la compétence du Conseil supérieur de santé de Constantinople, à un Comité pris exclusivement dans le sein de ce Conseil, et composé de représentants des diverses Puissances qui auront adhéré à la présente Convention.

Les représentants de la Turquie dans ce Comité sont au nombre de trois: l'un d'eux a la présidence du Comité. En cas de partage de voix, le président a voix prépondérante.

Art. 172.

Un corps de médecins diplômés, des désinfecteurs et de mécaniciens bien exercés, ainsi que de gardes sanitaires recrutés parmi les personnes ayant fait le service militaire, comme officiers ou sous-officiers, est créé et aura pour mission d'assurer, dans le Conseil supérieur de santé de Constantinople, le bon fonctionnement des divers établissements sanitaires énumérés et institués par la présente Convention.

Artykuł 169.

Delegaci poszczególnych państw muszą być lekarzami, dyplomowanymi prawidłowo na jednym z europejskich wydziałów lekarskich, i obywatelami krajów przez siebie zastępowanych albo urzędnikami konsularnymi, co najmniej w stopniu wicekonsula lub równorzędnym.

Delegaci nie mogą pozostawać w żadnych stosunkach ani z władzą miejscową ani z pewną spółką żeglugi.

Postanowienia te nie odnoszą się do funkcyjnaryuszy, będących w służbie już obecnie.

Artykuł 170.

Rozstrzygnięcia Najwyższej Rady zdrowia, uchwalone przez większość należących do niej członków, są rozstrzygnięciami ostatecznymi, przeciw którym nie służy rekurs.

Mocarstwa podpisujące układ postanawiają, że ich przedstawiciele w Konstantynopolu otrzymają polecenie zawiadomienia Rządu tureckiego o układzie niniejszym i poczynienia u Rządu tego kroków celem uzyskania jego przystąpienia.

Artykuł 171.

Wykonanie i nadzorowanie postanowień układu niniejszego, o ile one odnoszą się do pielgrzymek i zarządzeń przeciw zawleczeniu i rozszerzeniu dżumy lub cholery, jest poruczone w granicach zakresu działania Najwyższej Rady zdrowia w Konstantynopolu komitetowi, wybranemu wyłącznie z łona Rady i składającemu się z przedstawicieli poszczególnych Mocarstw, które przystąpiły do układu tego.

Turecja ma w komitecie tym trzech przedstawicieli, z których jeden przewodniczy komitetowi. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Artykuł 172.

Będzie utworzony korpus dyplomowanych lekarzy, funkcyjnaryuszy do przeprowadzania dezynfekcji, należyte wyszkolonych mechaników oraz strażników sanitarnych, wybranych z pośród osób, które służyły przy wojsku w charakterze oficerów lub podoficerów; korpus ten ma starać się w granicach zakresu działania Najwyższej Rady zdrowia konstantynopolikańskiej o należyte funkcyonowanie poszczególnych zakładów sanitarnych, wymienionych w układzie niniejszym i zaprowadzonych na jego podstawie.

Art. 173.

L'autorité sanitaire du port ottoman de relâche ou d'arrivée, qui constate une contravention, en dresse un procès-verbal, sur lequel le capitaine peut inscrire ses observations. Une copie certifiée conforme de ce procès-verbal est transmise, au port de relâche ou d'arrivée, à l'autorité consulaire du pays dont le navire porte le pavillon. Cette autorité assure le dépôt de l'amende entre ses mains. En l'absence d'un consul, l'autorité sanitaire reçoit cette amende en dépôt. L'amende n'est définitivement acquise au Conseil supérieur de santé de Constantinople que lorsque la Commission consulaire indiquée à l'article suivant a prononcé sur la validité de l'amende.

Un deuxième exemplaire du procès-verbal certifié conforme doit être adressé par l'autorité sanitaire qui a constaté la contravention au Président du Conseil de santé de Constantinople, qui communique cette pièce à la Commission consulaire.

Une annotation est inscrite sur la patente par l'autorité sanitaire ou consulaire, indiquant la contravention relevée et le dépôt de l'amende.

Art. 174.

Il est créé à Constantinople une Commission consulaire pour juger les déclarations contradictoires de l'agent sanitaire et du capitaine inculpé. Elle est désignée chaque année par le corps consulaire. L'Administration sanitaire peut être représentée par un agent remplissant les fonctions de ministère public. Le Consul de la nation intéressée est toujours convoqué; il a le droit de vote.

Art. 175.

Les dépenses d'établissement, dans le ressort du Conseil supérieur de santé de Constantinople, des postes sanitaires définitifs et provisoires prévus par la présente Convention sont, quant à la construction des bâtiments, à la charge du Gouvernement ottoman. Le Conseil supérieur de santé de Constantinople est autorisé, si besoin est et vu l'urgence, à faire l'avance des sommes nécessaires sur le fonds de réserve; ces sommes lui seront fournies, sur sa demande, par la „Commission mixte chargée de la revision du tarif sanitaire“. Il devra, dans ce cas, veiller à la construction de ces établissements.

Le Conseil supérieur de santé de Constantinople devra organiser sans délai les établissements sanitaires de Hanikin et de Kizil-Dizé, près de

Artykuł 173.

Władza sanitarna tureckiej przystani pośredniej lub przyjazdowej, która stwierdzi wykroczenie, spisuje w tym względzie protokół, a kapitan może wciągnąć do niego swoje uwagi. Wierzytelny odpis protokołu tego doręczy się w przystani pośredniej lub przyjazdowej władzy konsularnej tego kraju, pod którego banderą okręt plynie. Władza ta postara się o to, aby złożono grzywnę do jej rąk. W nieobecności konsula przyjmuje władza sanitarna grzywnę tę w przechowanie. Grzywna przypada na rzecz Najwyższej Rady zdrowia w Konstantynopolu ostatecznie dopiero wówczas, gdy Komisya konsularna, wspomniana w artykule następującym, orzekła o prawomocności kary.

Władza sanitarna, która stwierdziła wykroczenie, musi przesłać drugi uwierzytelniony odpis protokołu przewodniczącemu Rady zdrowia w Konstantynopolu, który oddaje dokument ten komisji konsularnej.

Władza sanitarna lub konsularna winna zapisać w paszporcie zdrowia uwagę, stwierdzającą zakwestyonowane wykroczenie i złożenie kary pieniężnej.

Artykuł 174.

W Konstantynopolu ustanawia się komisję konsularną, która ma rozstrzygać o sprzecznych oświadczeniach urzędnika sanitarnego i obwinionego kapitana. Komisję tę wybierać będzie corocznie ciało konsularne. Zarząd sanitarny może być w niej reprezentowany przez urzędnika, który ma upoważnienia prokuratora państwa. Konsula mocarstwa interesowanego należy zawsze przybrać; tenże ma prawo głosu.

Artykuł 175.

Koszta urzędzenia stałych i tymczasowych posterunków sanitarnych, przewidzianych w układzie niniejszym, które należy do zakresu działania Najwyższej Rady zdrowia w Konstantynopolu, spadają na Rząd turecki, o ile chodzi o wystawienie budynków. Najwyższa Rada zdrowia w Konstantynopolu jest upoważniona zaliczyć w razie potrzeby i nagłości potrzebne sumy z funduszu rezerwowego; sum tych dostarczy jej na żądanie „Komisya mieszana, powołana do rewizji taryfy sanitarnej“. W tym wypadku musi wspomniana Rada czuwać nad wystawieniem odnośnych zakładów.

Najwyższa Rada zdrowia w Konstantynopolu powinna urządzić bezzwłocznie zakłady sanitarne w Hanikin i Kizil-Dizé przy Bayazid na granicy

Bayazid, sur les frontières turco-persane et turco-russe, au moyen des fonds qui sont dès maintenant mis à sa disposition.

Les autres frais occasionnés, dans le ressort dudit Conseil, par le régime établi par la présente Convention, sont répartis entre le Gouvernement ottoman et le Conseil supérieur de santé de Constantinople, conformément à l'entente intervenue entre le Gouvernement et les Puissances représentées dans ce Conseil.

III. Conseil sanitaire international de Tanger.

Art. 176.

Dans l'intérêt de la santé publique, les Hautes Parties contractantes conviennent que leurs Représentants au Maroc appelleront de nouveau l'attention du Conseil sanitaire international de Tanger sur la nécessité d'appliquer les stipulations des Conventions sanitaires.

IV. Dispositions diverses.

Art. 177.

Chaque Gouvernement déterminera les moyens à employer pour opérer la désinfection et la destruction des rats.*)

*) Les moyens de désinfection suivants sont donnés à titre d'indications:

Les hardes, vieux chiffons, pansements infectés, les papiers et autres objets sans valeur doivent être détruits par le feu.

Les effets à usage individuel, les objets de literie, les matelas souillés par le bacille pesteux sont sûrement désinfectés:

Par le passage à l'étuve à vapeur sous pression ou à l'étuve à vapeur fluente à 100 degrés;

Par l'exposition aux vapeurs de formol.

Les objets qui peuvent, sans détérioration, être trempés dans des solutions antiseptiques (couvertures, linges, draps de lit) peuvent être désinfectés au moyen des solutions de sublimé à 1 p. 1.000, d'acide phénique à 3 p. 100, de lysol et de crésyl commercial à 3 p. 100, de formol à 1 p. 100 (une partie de la solution commerciale de formaldéhyde à 40 p. 100), ou au moyen des hypochlorites alcalins (de soude, de potasse) à 1 p. 100, c'est-à-dire 1 partie de la solution usuelle d'hypochlorite commerciale.

Il va sans dire que le temps de contact doit être assez long pour que les germes desséchés soient bien pénétrés par les solutions antiseptiques. Quatre à six heures suffisent.

Pour la destruction des rats, trois procédés sont actuellement mis en pratique:

1° Celui à l'acide sulfureux mélangé d'une petite quantité d'anhydride sulfurique, propulsé sous pression dans les cales, avec brassage de l'air, qui fait périr les rats et les insectes et détruirait en même temps les bacilles pesteux lorsque la teneur en anhydride sulfureux-sulfurique est assez élevée.

turecko-perskiej i turecko-rosyjskiej z funduszków, oddanych jej już obecnie do rozporządzenia.

Inne wydatki, powstałe w obrębie zakresu działania Rady z powodu urządzeń, zaprowadzonych układem niniejszym, będą podzielone między Rząd turecki i Najwyższą Radę zdrowia w Konstantynopolu stosownie do porozumienia między Rządem tym a Mocarstwami, reprezentowanymi w Radzie.

II. Międzynarodowa Rada zdrowia w Tangerze.

Artykuł 176.

W interesie publicznej pieczy zdrowia postanawiają Wysokie Strony kontraktujące, że ich przedstawiciele w Marokku zwrócą ponownie uwagę Międzynarodowej Rady zdrowia w Tangerze na konieczność dopełniania postanowień konwencji sanitarnych.

IV. Postanowienia rozmaite.

Artykuł 177.

Każdy Rząd ma oznaczyć sposoby postępowania, które będą stosowane przy odkażaniu i tępieniu szczurów.*)

*) Jako punkty wytyczne przytacza się następujące sposoby odkażania:

Zużytą odzież, stare szmaty, zapowietrzone bandaże, papier i inne przedmioty bezwartościowe należy spalić.

Przedmioty, przeznaczone do użytku osobistego, pościel, materace, zanieczyszczone prątkami dżumy, należy odkażać starannie w ten sposób, iż podda się je w przyrządzie odkażającym działaniu pary zgęszczonej lub pary przepływającej o ciepłocie 100 stopni albo działaniu pary formalowej.

Przedmioty, które dadzą się bez uszkodzenia zanurzać w roztynach antyseptycznych (pokrycia, bielizna, prześcieradła), można odkażać zapomocą roztynu sublimatu w stosunku jeden na tysiąc albo trzechprocentowego roztynu kwasu karbolowego, trzechprocentowego roztynu lisolu i kupnego kresyłu, jednoprocetowego roztynu formalowego (jedna część kupnego roztynu formaldehydu w stosunku 40 : 100) albo zapomocą alkaliów kwasu podchlorynowego (sodu, potasu) w roztynie jednoprocetowym, to jest jednej części zwykłego roztynu podchlorynów kupnych.

Nie trzeba dodawać, iż zetknięcie musi trwać dość długo, aby zaschnięte zarodki zostały pewnie osiągnięte roztynami antyseptycznymi. Wystarczy cztery do sześciu godzin.

Dla wytępienia szczurów używa się obecnie trzech sposobów postępowania:

1. Działania kwasu siarkowego, zmieszanego z nieznaczną ilością bezwodnika siarkowego, który wpędza się pod ciśnieniem do kadłuba okrętu z domieszką powietrza, przez co giną szczury i robactwo, a zarazem zostają zabite także prątki dżumy, jeżeli ilość kwasu siarkowego i bezwodnika siarkowego jest dostateczna.

Art. 178.

Le produit des taxes et des amendes sanitaires ne peut, en aucun cas, être employé à des objets autres que ceux relevant des Conseil sanitaires.

Art. 179.

Les Hautes Parties Contractantes s'engagent à faire rédiger par leurs Administrations sanitaires une instruction destinée à mettre les capitaines des navires, surtout lorsqu'il n'y a pas de médecin à bord, en mesure d'appliquer les prescriptions contenues dans la présente Convention en ce qui concerne la peste et le choléra, ainsi que les règlements relatifs à la fièvre jaune.

V. Golfe Persique.

Art. 180.

Les frais de construction et d'entretien de la station sanitaire, dont la création à l'île d'Ormuz est prescrite par l'article 81 de la présente Convention, sont mis à la charge du Conseil supérieur de santé de Constantinople. La Commission mixte de revision dudit Conseil devra se réunir le plus tôt possible pour lui fournir, sur sa demande, les ressources nécessaires prises sur les réserves disponibles.

VI. D'un Office international de santé.

Art. 181.

La Conférence ayant pris acte des conclusions ci-annexés de sa Commission des voies et moyens sur la création d'un Office sanitaire international à

2° *Le procédé qui envoie dans les cales un mélange non combustible de protoxyde et de dioxyde de carbone.*

3° *Le procédé qui utilise l'acide carbonique de façon que la teneur de ce gaz dans l'air du navire soit de 30 p. 100 environ.*

Ces deux derniers procédés font périr les rongeurs sans avoir la prétention de tuer les insectes et les bacilles de la peste.

La Commission technique de la Conférence sanitaire de Paris (1903) a indiqué les trois procédés ci-après:

mélange d'anhydrides sulfureux-sulfurique,

mélange d'oxyde de carbone et d'acide carbonique, acide carbonique,

parmi ceux auxquels les Gouvernements pourraient avoir recours, et elle a été d'avis que, dans le cas où ils ne seraient pas mis en œuvre par l'administration sanitaire elle-même, celle-ci devrait contrôler chaque opération et constater que la destruction des rats a été réalisée.

Artykuł 178.

Dochodu z taks sanitarnych i grzywien nie można w żadnym wypadku używać na inne cele, prócz należących do zakresu działania Rad zdrowia.

Artykuł 179.

Wysokie Strony kontraktujące zobowiązują się do wypracowania za pośrednictwem swych rządów sanitarnych instrukcyi, mającej na celu umożliwienie kapitanom, zwłaszcza gdy okręt nie ma lekarza, zastosowania przepisów, zawartych w układzie niniejszym co do dżumy i cholery, oraz regulaminów, odnoszących się do żółtej febry.

V. Zatoka Perska.

Artykuł 180.

Koszta urządzenia i utrzymania stacyi sanitarniej, której urządzenie na wyspie Ormuz przepisuje artykuł 81. układu niniejszego, ciążą na Najwyższej Radzie zdrowia w Konstantynopolu. Mieszana komisya rewizyjna wspomnianej Rady powinna zebrać się jak najspieszniej, aby na żądanie dostarczyć Radzie potrzebnych środków z rozporządzalnych rezerw.

VI. Międzynarodowy Urząd zdrowia.

Artykuł 181.

Gdy konferencya przyjęła do wiadomości dołączone tu uchwały swej komisyi „*Commission des voies et moyens*“ co do urządzenia Międzynarodowego

2. Postępowania, polegającego na wprowadzeniu do kadłuba okrętu niepalnej mieszaniny tlenku węgla i dwutlenku węgla.

3. Postępowania, polegającego na takim zastosowaniu kwasu węglowego, iż powietrze wewnątrz okrętu obejmuje około 30 procent tego gazu.

Te dwie ostatnie metody zabijają gryzonie, lecz nie mają pretensyi do wyniszczenia robactwa i prątków dżumy.

Komisya techniczna paryskiej konferencyi sanitarniej (1903) wskazała następujące trzy sposoby postępowania, a to:

mieszaninę kwasu siarkowego i bezwodnika siarkowego,

mieszaninę tlenku węgla i kwasu węglowego,

kwas węglowy,

jako te, których Rządy mogą używać, i wyraziła zdanie, że w razie, gdy środków tych nie przeprowadza sam zarząd sanitarny, powinien tenże w każdym wypadku nadzorować ich przeprowadzenie i stwierdzić, czy dokonano wytępienia szczurów.

Paris, le Gouvernement français saisira, quand il le jugera opportun, de propositions à cet effet, par la voie diplomatique, les États représentés à la Conférence.

Titre V. Fièvre jaune.

Art. 182.

Il est recommandé aux pays intéressés de modifier leurs règlements sanitaires de manière à les mettre en rapport avec les données actuelles de la science sur le mode de transmission de la fièvre jaune, et surtout sur le rôle des moustiques comme véhicules des germes de la maladie.

Titre VI. Adhésions et ratifications.

Art. 183.

Les Gouvernements qui n'ont pas signé la présente Convention sont admis à y adhérer sur leur demande. Cette adhésion sera notifiée par la voie diplomatique au Gouvernement de la République française et, par celui-ci, aux autres Gouvernements signataires.

Art. 184.

La présente Convention sera ratifiée et les ratifications en seront déposées à Paris aussitôt que faire se pourra.

Elle sera mise à exécution dès que la publication en aura été faite conformément à la législation des États signataires. Elle remplacera, dans les rapports respectifs des Puissances qui l'auront ratifiée ou y auront accédé, les Conventions sanitaires internationales signées les 30 janvier 1892, 15 avril 1893, 3 avril 1894 et 19 mars 1897.

Les arrangements antérieurs énumérés ci-dessus demeureront en vigueur à l'égard des Puissances qui, les ayant signés ou y ayant adhéré, ne ratifieraient pas le présent acte ou n'y accéderaient pas.

En foi de quoi les Plénipotentiaires respectifs ont signé la présente Convention et y ont apposé leurs cachets.

Fait à Paris, le trois décembre mil neuf cent trois, en un seul exemplaire qui restera déposé

Urzędu zdrowia w Paryżu, przeto Rząd francuski przedłoży w chwili, którą uzna za właściwą, odnośne wnioski drogą dyplomatyczną państwowi, zastępowanym na konferencji.

Tytuł V. Febra żółta.

Artykuł 182.

Państwowi interesowanemu zaleca się zmianę regulaminów, odnoszących się do żółtej febry, w tym duchu, aby zostały przystosowane do obecnych wyników umiejętności co do przenoszenia żółtej febry, a zwłaszcza co do roli komarów, jako nośników zarazki chorobowego.

Tytuł VI. Przystąpienie i ratyfikacja.

Artykuł 183.

Rządom, które nie podpisały układu niniejszego, zezwoli się na prośbę przystąpić do niego. Przystąpienie to ma być podane drogą dyplomatyczną do wiadomości Rządu Rzeczypospolitej francuskiej, a za jego pośrednictwem do wiadomości innych Mocarstw podpisujących.

Artykuł 184.

Układ niniejszy będzie ratyfikowany, a ratyfikacje złożą się jak najrychlej w Paryżu.

Układ ten wejdzie w życie po ogłoszeniu go zgodnie z ustawodawstwem Mocarstw podpisujących. We wzajemnych stosunkach Mocarstw, które układ ratyfikowały lub do niego przystąpiły, zastąpi on miejsce międzynarodowych konwencji sanitarnych, podpisanych dnia 30. stycznia 1892, 15. kwietnia 1893, 3. kwietnia 1894 i 19. marca 1897.

Wspomniane wyżej układy dawniejsze pozostaną w mocy dla tych Państw, które je podpisały lub przystąpiły do nich, a nie ratyfikują obecnego układu ani nie przystępują do niego.

W dowód tego podpisali pełnomocnicy układ niniejszy i wycisnęli na nim swe pieczęcie.

Działo się w Paryżu, dnia 3. grudnia 1903 w pojedynczym wygotowaniu, które będzie prze-

dans les Archives du Gouvernement de la République Française et dont des copies, certifiées conformes, seront remises par la voie diplomatique aux Puissances contractantes.

chowane w archiwum Rzeczypospolitej francuskiej, a którego uwierzytelnione i równobrzmiące odpisy będą udzielone drogę dyplomatyczną Państwom kontraktującym.

(L. S.) Signé:	(L. S.) Signé:	(L. S.) Podpisano:	(L. S.) Podpisano:
Groeben.	Bumm, Gaffky, Nocht.	Groeben.	Bumm, Gaffky, Nocht.
Suzzara.	Ebner, Dr. Daimer, Chyzer, Roediger.	Suzzara.	Ebner. Dr. Daimer, Chyzer, Roediger.
E. Beco. Gabriel de Piza. Marquis de Novallas. H. D. Geddings.	Frank Anderson.	E. Beco. Gabriel de Piza. Marquis de Novallas. H. D. Geddings.	Frank Anderson.
Camille Barrère.	Georges Louis, P. Brouardel, Henri Monod, Dr. Roux, J. de Cazotte.	Camille Barrère.	Georges Louis, P. Brouardel, Henri Monod, Dr. Roux, J. de Cazotte.
Maurice de Bunsen.	Theodore Thomson, Frank G. Clemow, Arthur D. Alban.	Maurice de Bunsen.	Theodore Thomson, Frank G. Clemow, Arthur D. Alban.
N. Delyanni. S. Clado. Rocco Santoliquido.	Paulucci de'Calboli, Adolfo Cotta.	N. Delyanni. S. Clado. Rocco Santoliquido.	Paulucci de'Calboli, Adolfo Cotta.
Vannerus. Suzzara. W. Welderen Rengers.	W. Ruijsch, Dr. C. Stékoulis, A. Plate.	Vannerus. Suzzara. W. Welderen Rengers.	W. Ruijsch, Dr. C. Stékoulis, A. Plate.
Nazare Aga. J. J. da Silva Amado. G. G. Ghika.	Dr. Cantacuzène.	Nazare Aga. J. J. da Silva Amado. G. G. Ghika.	Dr. Cantacuzène.
Platon de Waxel. Dr. Michel Popovitch. Lardy.	Dr. Schmid.	Platon de Waxel. Dr. Michel Popovitch. Lardy.	Dr. Schmid.
M. Chérif.	Marc Armand Ruffer.	M. Chérif.	Marc Armand Ruffer.

Annexe I.

(Voir art. 78.)

Règlement

relatif au transit, en train quarantenaire, par le territoire égyptien, des voyageurs et des malles postales provenant des pays contaminés.

Article premier.

L'Administration des Chemins de fer Égyptiens désirant un train quarantenaire en correspondance avec l'arrivée des navires provenant de ports contaminés devra en aviser l'autorité quarantenaire locale au moins deux heures avant le départ.

Art. 2.

Les passagers débarqueront à l'endroit indiqué par l'autorité quarantenaire d'accord avec l'Administration des Chemins de fer et le Gouvernement égyptien, et passeront directement, sans aucune communication, du bateau au train, sous la surveillance d'un officier du transit et de deux ou plusieurs gardes sanitaires.

Art. 3.

Le transport des effets, bagages etc., des passagers sera effectué en quarantaine par les moyens du bord.

Art. 4.

Les agents du chemin de fer sont tenus de se conformer, en ce qui concerne les mesures quaranténaires, aux ordres de l'officier du transit.

Art. 5.

Les wagons affectés à ce service seront des wagons à couloir. Un garde sanitaire sera placé dans chaque wagon et sera chargé de la surveillance des passagers. Les agents du chemin de fer n'auront aucune communication avec les passagers.

Un médecin du service quarantenaire accompagnera le train.

Dodatek I.

(Zobacz artykuł 78.)

Regulamin

przewozu podróżnych i pakunków pocztowych, pochodzących z krajów zapowietrzonych, przez obszar egipski pociągami kwarantanowymi.

Artykuł 1.

Jeżeli egipski zarząd kolejowy chce puścić pociąg kwarantanowy, łączący się z przyjazdem okrętów, które przybywają z przystani zapowietrzonych, wówczas musi donieść o tem miejscowej władzy kwarantanowej najmniej na dwie godziny przed odjazdem pociągu.

Artykuł 2.

Podróżni mają wsiąść z okrętu w miejscu, oznaczonem przez władzę kwarantanową w porozumieniu z zarządem kolejowym i Rządem egipskim, i udać się do pociągu wprost z okrętu bez jakiegokolwiek dalszej komunikacji pod nadzorem urzędnika przewozowego i dwóch lub więcej strażników sanitarnych.

Artykuł 3.

Ruchomości, pakunki itd., należące do podróżnych, należy przewieźć pod kwarantaną przy użyciu środków pomocniczych, znajdujących się na pokładzie.

Artykuł 4.

Funkcjonariusze kolejowi są obowiązani stosować się pod względem zarządzeń kwarantanowych do poleceń urzędnika przewozowego.

Artykuł 5.

Wozy kolejowe, przeznaczone do tej służby, muszą być wozami korytarzowymi. Do każdego wozu należy przydać strażnika sanitarnego i poruczyć mu nadzór nad podróżnymi. Funkcjonariusze kolejowi nie mogą wchodzić w żadną styczność z podróżnymi.

Lekarz, należący do służby kwarantanowej, winien towarzyszyć pociągowi.

Art. 6.

Les gros bagages des passagers seront placés dans un wagon spécial qui sera scellé au départ du train par l'officier du transit. A l'arrivée, les scellés seront retirés par l'officier du transit.

Tout transbordement ou embarquement sur le parcours est interdit.

Art. 7.

Les cabinets seront munis de tinettes contenant une certaine quantité d'antiseptique pour recevoir les déjections des passagers.

Art. 8.

Le quai des gares où le train sera obligé de s'arrêter sera complètement évacué sauf par les agents de service absolument indispensables.

Art. 9.

Chaque train pourra avoir un wagon-restaurant. La desserte de la table sera détruite. Les employés de ce wagon et les autres employés du chemin de fer qui, pour une raison quelconque, ont été en contact avec les passagers, seront assujettis au même traitement que les pilotes et les électriciens à Port-Saïd ou à Suez ou à telles mesures que le Conseil jugera nécessaires.

Art. 10.

Il est absolument défendu aux passagers de jeter quoi que ce soit par les fenêtres, portières, etc.

Art. 11.

Dans chaque train un compartiment-infirmerie restera vide pour y isoler les malades si le cas se présente. Ce compartiment sera installé d'après les indications du Conseil quarantenaire.

Si un cas de peste ou de choléra se déclarait parmi les passagers, le malade serait immédiatement isolé dans le compartiment spécial. Ce malade, à l'arrivée du train, sera immédiatement transféré au lazaret quarantenaire. Les autres passagers continueront leur voyage en quarantaine.

Art. 12.

Si un cas de peste ou de choléra se déclarait pendant le parcours, le train serait désinfecté par l'autorité quarantenaire.

Dans tous les cas, les fourgons ayant contenu les bagages et la malle seront désinfectés immédiatement après l'arrivée du train.

Artykuł 6.

Wielkie pakunki podróżnych należy umieścić w osobnym wozie, który urzędnik przewozowy opieczętuje. Przy przyjeździe zdejmie urzędnik przewozowy pieczęcie.

Wszelkie przeladowywanie lub ładowanie jest w czasie jazdy zakazane.

Artykuł 7.

Wychodki należy zaopatrzyć w naczynia na pomieszczenie odchodów, zawierające pewną ilość środka antyseptycznego.

Artykuł 8.

Perony dworców, w których pociąg musi zatrzymać się, należy zupełnie opróżnić, wyjąwszy personal potrzebny niezbędnie dla służby.

Artykuł 9.

W każdym pociągu może znajdować się wóz restauracyjny. Resztki potraw należy niszczyć. Służbę tego wozu i innych funkcyjonaryuszy kolejowych, którzy z jakiegokolwiek powodu stykali się z podróznymi, podda się temu samemu postępowaniu, co pilotów i elektryków w Port Saïd lub Suezie, albo też tym zarządzeniom, które Rada uzna za konieczne.

Artykuł 10.

Podróżnym jest bezwarunkowo wzbronione, wyrzucać cokolwiek przez okna, drzwi itd.

Artykuł 11.

W każdym pociągu musi się pozostawić jeden wolny przedział dla chorych celem odosobnienia chorych, jeżeli zajdzie wypadek załabnięcia. Przedział ten należy urządzić według wskazówek Rady kwarantanowej.

Jeżeli wśród podróżnych zdarzy się wypadek dżumy lub cholery, należy odosobnić zaraz chorego w tym osobnym przedziale. Po przyjeździe należy przenieść chorego do lazaretu kwarantanowego. Inni podróżni odbywają dalszą podróż pod kwarantana.

Artykuł 12.

Jeżeli w czasie jazdy zdarzy się wypadek dżumy lub cholery, powinna władza kwarantanowa zarządzić odkażenie pociągu.

Wozy, w których umieszczono pakunki i pocztę, musi się zawsze odkazić zaraz po przyjeździe pociągu.

Art. 13.

Le transbordement du train au bateau sera fait de la même façon qu'à l'arrivée. Le bateau recevant les passagers sera immédiatement mis en quarantaine et mention sera faite sur la patente des accidents qui auraient pu survenir en cours de route, avec désignation spéciale des personnes qui auraient été en contact avec les malades.

Art. 14.

Les frais encourus par l'Administration quarantenaire sont à la charge de qui aura fait la demande du train quarantenaire.

Art. 15.

Le Président du Conseil, ou son remplaçant, aura le droit de surveiller ce train pendant tout son parcours.

Le Président pourra, en plus, charger un employé supérieur (outre l'officier du transit et les gardes) de la surveillance dudit train.

Cet employé aura accès dans le train sur la simple présentation d'un ordre signé par le Président.

Artykuł 13.

Przesiadanie się z pociągu na okręt ma odbyć się w ten sam sposób, jak przy przyjeździe. Okręt, który zabiera podróżnych, należy natychmiast poddać kwarantanie, a w paszporcie zdrowia musi się zanotować wszystkie wydarzenia, które zaszły w czasie jazdy, wymieniając szczegółowo osoby, które weszły w styczność z chorymi.

Artykuł 14.

Wydatki, wynikłe stąd dla zarządu kwarantany, spadają na tego, kto żądał pociągu kwarantanowego.

Artykuł 15.

Przewodniczący Rady lub jego zastępca ma prawo nadzorowania pociągu przez cały czas jazdy.

Przewodniczący może także poruczyć nadzór na tym pociągiem jednemu z wyższych urzędników (prócz urzędników przewozowych i strażników).

Urzędnik ten ma dostęp do pociągu po samem okazaniu polecenia, podpisanego przez przewodniczącego.

Annexe II.
(Voir art. 162.)

Décret khédivial
du 19 juin 1893.

Nous, Khédivé d'Égypte, sur la proposition de Notre Ministre de l'Intérieur, et l'avis conforme de Notre Conseil des Ministres, considérant qu'il a été nécessaire d'introduire diverses modifications dans notre Décret du 3 janvier 1881 (2 Safer 1298), décrétons:

Article premier.

Le Conseil Sanitaire, Maritime et Quarantenaire est chargé d'arrêter les mesures à prendre pour prévenir l'introduction en Égypte, ou la transmission à l'étranger, des maladies épidémiques et des épizooties.

Art. 2.

Le nombre des Délégués égyptiens sera réduit à quatre membres:

1° Le Président du Conseil, nommé par le Gouvernement Égyptien, et qui ne votera qu'en cas de partage de voix;

2° Un Docteur en médecine européen, Inspecteur général du Service Sanitaire, Maritime et Quarantenaire;

3° L'Inspecteur sanitaire de la ville d'Alexandrie, ou celui qui remplit ses fonctions;

4° L'Inspecteur vétérinaire de l'Administration des services sanitaires et de l'hygiène publique.

Tous les Délégués doivent être médecins régulièrement diplômés, soit par une Faculté de médecine européenne, soit par l'État, ou être fonctionnaires effectifs de carrière, du grade de vice-consul au moins, ou d'un grade équivalent. Cette disposition ne s'applique pas aux titulaires actuellement en fonctions.

Art. 3.

Le Conseil Sanitaire, Maritime et Quarantenaire exerce une surveillance permanente sur l'état sanitaire de l'Égypte et sur les provenances des pays étrangers.

Dodatek II.
(Zobacz artykuł 162.)

Dekret khedywalny
z dnia 19. czerwca 1893.

My, Khedyw egipski, rozporządzamy na wniosek Naszego Ministra spraw wewnętrznych i na podstawie jednomyślnej opinii Naszej Rady ministrów ze względu na konieczność rozmaitych zmian Naszego dekretu z dnia 3. stycznia 1881 (2. Safer 1298):

Artykuł 1.

Rada zdrowia morska i kwarantanowa jest upoważniona do wydania zarządzeń, które mają być użyte dla zapobieżenia zawleczeniu chorób nagminnych i zaraz zwieryjących do Egiptu i ich rozszerzeniu na obszar zagranicy.

Artykuł 2.

Liczbę delegatów egipskich ogranicza się do czterech członków, a to:

1. przewodniczącego Rady, mianowanego przez Rząd egipski, który oddaje swój głos jedynie w razie równości głosów;

2. europejskiego doktora medycyny, generalnego inspektora służby zdrowia morskiej i kwarantanowej;

3. inspektora zdrowia miasta Aleksandryi lub tego, który pełni odnośny urząd;

4. inspektora weterynaryjnego przy zarządzie służby zdrowia i higieny publicznej.

Wszyscy delegaci muszą być lekarzami, dyplomowanymi prawidłowo na jednym z europejskich wydziałów lekarskich albo przez państwo, lub też rzeczywistymi urzędnikami zawodowymi co najmniej w stopniu wicekonsula lub równorzędnym. Postanowienie to nie ma zastosowania do funkcjonariuszy, będących w służbie już obecnie.

Artykuł 3.

Rada zdrowia morska i kwarantanowa wykonywa stały nadzór nad stanem zdrowia w Egipcie i nad proveniencyami z krajów obcych.

Art. 4.

En ce qui concerne l'Égypte, le Conseil Sanitaire, Maritime et Quarantenaire recevra chaque semaine du Conseil de santé et d'hygiène publique, les bulletins sanitaires des villes du Caire et d'Alexandrie, et, chaque mois, les bulletins sanitaires des provinces. Ces bulletins devront être transmis à des intervalles plus rapprochés lorsque, à raison de circonstances spéciales, le Conseil Sanitaire, Maritime et Quarantenaire en fera la demande.

De son côté, le Conseil Sanitaire, Maritime et Quarantenaire communiquera au Conseil de santé et d'hygiène publique les décisions qu'il aura prises et les renseignements qu'il aura reçus de l'étranger.

Les Gouvernements adressent au Conseil, s'ils le jugent à propos, le bulletin sanitaire de leur pays et lui signalent, dès leur apparition, les épidémies et les épizooties.

Art. 5.

Le Conseil Sanitaire, Maritime et Quarantenaire s'assure de l'état sanitaire du pays et envoie des commissions d'inspection partout où il le juge nécessaire.

Le Conseil de santé et d'hygiène publique sera avisé de l'envoi de ces commissions et devra s'employer à faciliter l'accomplissement de leur mandat.

Art. 6.

Le Conseil arrête les mesures préventives ayant pour objet d'empêcher l'introduction en Égypte, par les frontières maritimes ou les frontières du désert, des maladies épidémiques ou des épizooties, et détermine les points où devront être installés les campements provisoires et les établissements permanents quarantentaires.

Art. 7.

Il formule l'annotation à inscrire sur la patente délivrée par les offices sanitaires aux navires en partance.

Art. 8.

En cas d'apparition de maladies épidémiques ou d'épizooties en Égypte, il arrête les mesures préventives ayant pour objet d'empêcher la transmission de ces maladies à l'étranger.

Art. 9.

Le Conseil surveille et contrôle l'exécution des mesures sanitaires quarantentaires qu'il a arrêtées.

Artykuł 4.

Co się tyczy Egiptu, będzie Rada zdrowia morska i kwarantanova otrzymywała co tydzień od Rady zdrowia i higieny publicznej sprawozdania sanitarne z miast Kairu i Aleksandryi, a co miesiąc sprawozdania sanitarne z prowincyi. Sprawozdania te muszą być nadsyłane w krótszych odstępach czasu, jeżeli Rada zdrowia morska i kwarantanova zażąda tego ze względu na szczególne stosunki.

Rada zdrowia morska i kwarantanova będzie udzielała nawzajem Radzie zdrowia i higieny publicznej wydane przez siebie rozstrzygnięcia i otrzymane z zagranicy sprawozdania.

O ile rządy uznają to za stosowne, nadsyłają one Radzie sprawozdania o stanie zdrowia w swoich krajach i uwiadamiają ją o wybuchu chorób epidemicznych i epizootycznych.

Artykuł 5.

Rada zdrowia morska i kwarantanova przekonywa się o stosunkach zdrowotnych kraju i wysyła komisje inspekcyjne wszędzie, gdzie uważa to za potrzebne.

Rada zdrowia i higieny publicznej będzie uwiadamiana o wysłaniu tych komisji i powinna im ułatwiać spełnienie zadania.

Artykuł 6.

Rada zarządza środki zapobiegawcze dla ochrony przed zawleczeniem chorób nagminnych lub zaraz zwierzęcych do Egiptu przez granice morskie lub od strony pustyni i oznacza miejsca, gdzie należy urządzić tymczasowe obozy i stałe zakłady kwarantanowe.

Artykuł 7.

Układa ona osnovę zapisków, które władze zdrowia mają umieszczać na paszportach odpływających okrętów.

Artykuł 8.

Jeżeli w Egipcie wystąpią choroby nagminne lub zarazy zwierzęce, zarządza Rada środki, zmierzające do zapobieżenia rozszerzeniu tych chorób na obszar zagranicy.

Artykuł 9.

Rada kontroluje i nadzoruje przeprowadzenie wydanych przez siebie sanitarnych zarządzeń kwarantanowych.

Il formule tous les règlements relatifs au service quarantenaire, veille à leur stricte exécution, tant en ce qui concerne la protection du pays que le maintien des garanties stipulées par les conventions sanitaires internationales.

Art. 10.

Il réglemente, au point de vue sanitaire, les conditions dans lesquelles doit s'effectuer le transport des pèlerins à l'aller et au retour du Hedjaz, et surveille leur état de santé en temps de pèlerinage.

Art. 11.

Les décisions prises par le Conseil Sanitaire, Maritime et Quarantenaire sont communiquées au Ministère de l'Intérieur; il en sera également donné connaissance au Ministère des Affaires étrangères, qui les notifiera, s'il y a lieu, aux agences et consulats généraux.

Toutefois, le Président du Conseil est autorisé à correspondre directement avec les Autorités consulaires des villes maritimes pour les affaires courantes du service.

Art. 12.

Le Président, et, en cas d'absence ou d'empêchement de celui-ci, l'Inspecteur général du Service Sanitaire, Maritime et Quarantenaire, est chargé d'assurer l'exécution des décisions du Conseil.

A cet effet, il correspond directement avec tous les agents du Service Sanitaire, Maritime et Quarantenaire, et avec les diverses Autorités du pays. Il dirige, d'après les avis du Conseil, la police sanitaire des ports, les établissements maritimes quarantentaires et les stations quarantentaires du désert.

Enfin il expédie les affaires courantes.

Art. 13.

L'Inspecteur général sanitaire, les directeurs des offices sanitaires, les médecins des stations sanitaires et campements quarantentaires doivent être choisis parmi les médecins régulièrement diplômés, soit par une faculté de médecine européenne, soit par l'État.

Le délégué de Conseil à Djeddah pourra être médecin diplômé du Caire.

Art. 14.

Pour toutes les fonctions et emplois relevant du Service Sanitaire, Maritime et Quarantenaire, le Conseil par l'entremise de son Président. désigne

Układa ona wszystkie regulaminy, odnoszące się do służby kwarantanowej, i czuwa nad ich należytem przeprowadzeniem, zarówno co się tyczy ochrony kraju, jak i dopełnienia środków ostrożności, ustanowionych międzynarodowymi konwencyami sanitarnymi.

Artykuł 10.

Ustanawia ona z punktu widzenia sanitarnego warunki przewozu pielgrzymów do Hedjaz i z powrotem i nadzoruje stan zdrowia pielgrzymów w czasie pielgrzymki.

Artykuł 11.

Uchwały, powzięte przez Radę zdrowia morską i kwarantanową, mają być podawane do wiadomości Ministerstwa spraw wewnętrznych; należy je udzielać również Ministerstwu spraw zewnętrznych, które uwiadomia o nich w danym razie agencji i konsulaty generalne.

Przewodniczący Rady jest jednak uprawniony do bezpośredniej korespondencji z władzami konsularnymi w miastach nadmorskich w bieżących sprawach służbowych.

Artykuł 12.

Przewodniczący, a w razie jego nieobecności lub przeszkody generalny inspektor służby zdrowia morskiej i kwarantanowej ma obowiązek zapewnić wykonanie uchwał Rady.

W tym celu znosi się on bezpośrednio ze wszystkimi urzędnikami służby zdrowia morskiej i kwarantanowej i z poszczególnymi władzami krajowymi. Zgodnie z wnioskami Rady wydaje on polecenia policyi sanitarnej w przystaniach, zakładom kwarantanowym morskim i stacyom kwarantanowym w pustyni.

W końcu załatwia on sprawy bieżące.

Artykuł 13.

Generalny inspektor zdrowia, dyrektorowie urzędów sanitarnych oraz lekarze stacji sanitarnych i obozów kwarantanowych powinni być wybierani z pomiędzy lekarzy, dyplomowanych prawidłowo na jednym z europejskich wydziałów lekarskich albo przez państwo.

Delegatem Rady w Djeddah może być lekarz, dyplomowany w Kairze.

Artykuł 14.

Na wszystkie urzędy i posady w służbie zdrowia morskiej i kwarantanowej przedstawia Rada swoich kandydatów za pośrednictwem przewodniczącego

ses candidats au Ministre de l'Intérieur, qui seul aura le droit de les nommer.

Il sera procédé de même pour les révocations, mutations et avancements.

Toutefois le Président aura la nomination directe de tous les agents subalternes, hommes de peine, gens de service, etc.

La nomination des gardes de santé est réservée au Conseil.

Art. 15.

Les directeurs des offices sanitaires sont au nombre de sept, ayant leur résidence à Alexandrie, Damiette, Port-Said, Suez, Tor, Souakim et Kossair.

L'office sanitaire de Tor pourra ne fonctionner que pendant la durée du pèlerinage ou en temps d'épidémie.

Art. 16.

Les directeurs des offices sanitaire ont sous leurs ordres tous les employés sanitaires de leur circonscription. Ils sont responsables de la bonne exécution de service.

Art. 17.

Le chef de l'agence sanitaire d'El Ariche a les mêmes attributions que celles confiées aux directeurs par l'article qui précède.

Art. 18.

Les directeurs des stations sanitaires et campements quaranténaires ont sous leurs ordres tous les employés du service médical et du service administratif des établissements qu'ils dirigent.

Art. 19.

L'inspecteur général sanitaire est chargé de la surveillance de tous les services dépendant du Conseil Sanitaire, Maritime et Quarantenaire.

Art. 20.

Le délégué du Conseil Sanitaire, Maritime et Quarantenaire à Djeddah a pour mission de fournir au Conseil des informations sur l'état sanitaire du Hedjaz, spécialement en temps de pèlerinage.

Art. 21.

Un Comité de discipline, composé du Président, de l'inspecteur général du Service Sanitaire, Maritime et Quarantenaire et de trois Délégués élus par le Conseil, est chargé d'examiner les plaintes portées contre les agents relevant du Service Sanitaire, Maritime et Quarantenaire.

Il dresse sur chaque affaire un rapport et le soumet à l'appréciation du Conseil, réuni en assem-

blé. Le Ministre des Affaires Intérieures, qui seul aura le droit de les nommer, aura le droit de les révoquer, de les muter et de les promouvoir.

Il sera procédé de même pour les révocations, mutations et avancements.

Toutefois le Président aura la nomination directe de tous les agents subalternes, hommes de peine, gens de service, etc.

La nomination des gardes de santé est réservée au Conseil.

Artykuł 15.

Dyrektorów urzędów sanitarnych jest siedmiu; mają oni siedziby w Aleksandryi, Damiecie, Port Said, Suezie, Torze, Suakimie i Kossairze.

Urząd sanitarny w Torze będzie mógł funkcjonować tylko podczas trwania pielgrzymek lub w czasach epidemii.

Artykuł 16.

Dyrektorom urzędów sanitarnych podlegają wszyscy funkcjonariusze sanitarni odnośnych okręgów. Są oni odpowiedzialni za należyte wykonywanie służby.

Artykuł 17.

Naczelnik agencji sanitarnej w El-Arich ma te same upoważnienia, jakie przyznano dyrektorom artykułem poprzedzającym.

Artykuł 18.

Dyrektorom stacji sanitarnych i obozów kwarantanowych podlegają wszyscy funkcjonariusze, pozostający w służbie sanitarnej i administracyjnej kierowanych przez nich zakładów.

Artykuł 19.

Do generalnego inspektora zdrowia należy nadzorowanie wszystkich gałęzi służby, podlegających Radzie zdrowia morskiej i kwarantanowej.

Artykuł 20.

Delegat Rady zdrowia morskiej i kwarantanowej w Djeddah ma obowiązek składania Radzie sprawozdań o stanie zdrowia w Hedjaz, zwłaszcza w czasie pielgrzymek.

Artykuł 21.

Komitet dyscyplinarny, złożony z przewodniczącego, generalnego inspektora służby zdrowia morskiej i kwarantanowej, tudzież z trzech delegatów wybranych przez Radę, ma obowiązek badania skarg, wnoszonych przeciw funkcjonariuszom, pozostającym w służbie zdrowia morskiej i kwarantanowej.

Komitet wygotowuje sprawozdanie co do każdego przypadku i przedstawia je pełnemu zgroma-

blée générale. Les Délégués seront renouvelés tous les ans. Ils sont rééligibles.

La décision du Conseil est, par les soins de son Président, soumise à la sanction du Ministre de l'Intérieur.

Le Comité de discipline peut infliger, sans consulter le Conseil: 1° le blâme; 2° la suspension du traitement jusqu'à un mois.

Art. 22.

Les peines disciplinaires sont:

- 1° Le blâme;
- 2° La suspension de traitement depuis huit jours jusqu'à trois mois;
- 3° Le déplacement sans indemnité;
- 4° La révocation.

Le tout sans préjudice des poursuites à exercer pour les crimes ou délits du droit commun.

Art. 23.

Les droits sanitaires et quarantaires sont perçus par les agents qui relèvent du Service Sanitaire, Maritime et Quarantenaire.

Ceux-ci se conforment, en ce qui concerne la comptabilité et la tenue des livres, aux règlements généraux établis par le Ministère des Finances.

Les agents comptables adressent leur comptabilité et le produit de leurs perceptions à la Présidence du Conseil.

L'agent comptable chef du bureau central de la comptabilité, leur en donne décharge sur le visa du Président du Conseil.

Art. 24.

Le Conseil Sanitaire, Maritime et Quarantenaire dispose de ses finances.

L'administration des recettes et des dépenses est confiée à un Comité composé du Président, de l'Inspecteur général du Service Sanitaire, Maritime et Quarantenaire et de trois Délégués des Puissances élus par le Conseil. Il prend le titre de „Comité des Finances“. Les trois Délégués des Puissances sont renouvelés tous les ans. Ils sont rééligibles.

Ce Comité fixe, sauf ratification par le Conseil, le traitement des employés de tout grade; il décide les dépenses fixes et les dépenses imprévues. Tous les trois mois, dans une séance spéciale, il fait au Conseil un rapport détaillé de sa gestion. Dans les trois mois qui suivront l'expiration de l'année budgétaire, le Conseil, sur la proposition du Comité, arrête le bilan définitif et le transmet, par l'entremise de son Président, au Ministère de l'Intérieur.

dzeniu Rady. Delegaci wybierani będą corocznie na nowo. Mogą być wybrani ponownie.

Orzeczenie Rady bywa przedkładane za pośrednictwem przewodniczącego Ministrowi spraw wewnętrznych do zatwierdzenia.

Komitet dyscyplinarny może bez odwoływania się do Rady zawyrokować: 1. naganą; 2. zawieszenie płacy na czas aż do jednego miesiąca.

Artykuł 22.

Kary dyscyplinarne są następujące:

1. nagana,
2. zawieszanie płacy na czas od ośmiu dni do trzech miesięcy,
3. przeniesienie bez odszkodowania,
4. oddalenie.

Wszystkie te kary są niezależne od ścigania, które będzie wdrożone z powodu zbrodni lub występów według prawa politego.

Artykuł 23.

Opłaty sanitarne i kwarantanowe będą pobierane przez urzędników służby zdrowia morskiej i kwarantanowej.

Pod względem rachunkowości i prowadzenia ksiąg mają oni stosować się do przepisów ogólnych, wydanych przez Ministerstwo skarbu.

Urzędnicy rachunkowi mają oddawać swe rachunki i zebrane przez siebie pieniądze przewodniczącemu Rady.

Urzędnik rachunkowy, pełniący czynności naczelnika centralnego biura rachunkowego, udziela im absolutorium za widymatą przewodniczącego Rady.

Artykuł 24.

Rada zdrowia morska i kwarantanowa rozrządza samodzielnie swoimi finansami.

Zarząd przychodów i wydatków poruczony jest komitetowi, składającemu się z przewodniczącego, inspektora generalnego służby zdrowia morskiej i kwarantanowej, tudzież z trzech delegatów Mocarstw, wybranych przez Radę. Tytuł jego opiewa: „Komitet finansowy“. Trzej delegaci Mocarstw bywają wybierani corocznie na nowo. Mogą być wybrani ponownie.

Z zastrzeżeniem zatwierdzenia Rady wyznacza komitet ten płace funkcyjaryuszy wszystkich stopni; decyduje on co do wydatków stałych i nieprzewidywanych. Co trzy miesiące przedstawia Radzie dokładne sprawozdanie z swoich czynności na osobnym posiedzeniu. W ciągu trzech miesięcy, następujących po zamknięciu roku budżetowego, układa Rada na wniosek komitetu ostateczne zamknięcie rachunkowe i przesyła je za pośrednictwem swego przewodniczącego Ministerstwu spraw wewnętrznych.

Le Conseil prépare le budget de ses recettes et celui de ses dépenses. Ce budget sera arrêté par le Conseil des Ministres, en même temps que le budget général de l'État, à titre de budget annexe. — Dans le cas où le chiffre des dépenses excéderait le chiffre des recettes, le déficit sera comblé par les ressources générales de l'État. Toutefois, le Conseil devra étudier sans retard les moyens d'équilibrer les recettes et les dépenses. Ses propositions seront, par les soins du Président, transmises au Ministre de l'Intérieur. L'excédent des recettes, s'il en existe restera à la caisse du Conseil Sanitaire, Maritime et Quarantenaire; il sera, après décision du Conseil Sanitaire ratifiée par le Conseil des Ministres, affecté exclusivement à la création d'un fonds de réserve destiné à faire face aux besoins imprévus.

Art. 25.

Le Président est tenu d'ordonner que le vote aura lieu au scrutin secret, toutes les fois que trois membres du Conseil en font la demande. Le vote au scrutin secret est obligatoire toutes les fois qu'il s'agit du choix des Délégués des Puissances pour faire partie du Comité de discipline ou du Comité des Finances et lorsqu'il s'agit de nomination, révocation, mutation ou avancement dans le personnel.

Art. 26.

Les Gouverneurs, Préfets de police et Moudirs sont responsables, en ce qui les concerne, de l'exécution des réglemens sanitaires. Ils doivent, ainsi que toutes les autorités civiles et militaires, donner leur concours lorsqu'ils en sont légalement requis par les agents du Service Sanitaire, Maritime et Quarantenaire, pour assurer la prompt exécution des mesures prises dans l'intérêt de la santé publique.

Art. 27.

Tous décrets et réglemens antérieurs sont abrogés en ce qu'ils ont de contraire aux dispositions qui précèdent.

Art. 28.

Notre Ministre de l'Intérieur est chargé de l'exécution du présent décret, qui ne deviendra exécutoire qu'à partir du 1er Novembre 1893.

Fait au palais de Ramleh, le 19 juin 1893.

Abbas Hilmi.

Par le Khédive:

Le Président du Conseil, Ministre de l'Intérieur,

Riaz.

Rada układa budżet swoich dochodów i wydatków. Budżet ten uchwała Rada Ministrów razem z ogólnym budżetem państwa jako dodatek do niego. Gdyby suma wydatków przewyższała sumę dochodów, należy pokryć niedobór z ogólnych dochodów państwa. Rada winna jednak niezwłocznie zastanowić się nad sposobami przywrócenia równowagi między dochodami a wydatkami. Wnioski jej będą przedłożone przez przewodniczącego Ministrowi spraw wewnętrznych. Gdyby okazała się nadwyżka dochodów, pozostaje ona w kasie Rady zdrowia morskiej i kwarantanowej; nadwyżka ta przeznaczona będzie stosownie do decyzji Rady zdrowia, zatwierdzonej przez Radę Ministrów, wyłącznie na utworzenie funduszu rezerwowego, z którego pokrywa się wydatki nieprzewidziane.

Artykuł 25.

Przewodniczący jest obowiązany zarządzić głosowanie tajne, jeżeli trzech członków Rady tego żąda. Głosowanie tajne należy zarządzić we wszystkich wypadkach, w których chodzi o wybór delegatów Mocarstw do komitetu dyscyplinarnego lub finansowego, albo też o mianowanie, oddalenie, przeniesienie lub awansowanie personalu.

Artykuł 26.

Gubernatorzy, prefekci policji i moudirzy są odpowiedzialni w granicach swego zakresu działania za wykonanie regulaminów sanitarnych. Powinni oni podobnie jak wszystkie władze cywilne i wojskowe używać swjej pomocy, gdy organa służby zdrowia morskiej i kwarantanowej zażądają jej w formie ustawowej dla zapewnienia punktualnego wykonania zarządzeń, wydanych w interesie zdrowia publicznego.

Artykuł 27.

Wszystkie dawniejsze dekrety i regulaminy tracą moc obowiązującą, o ile zawierają postanowienia, odmienne od powyższych.

Artykuł 28.

Nasz Minister spraw wewnętrznych ma zająć się przeprowadzeniem niniejszego dekretu, wchodzącego w życie dopiero w dniu 1. listopada 1893.

Dan w pałacu w Ramleh, dnia 19. czerwca 1893.

Abbas Hilmi.

Z polecenia Khedywa:

Przewodniczący Rady, Minister spraw wewnętrznych

Riaz.

Décret khédivial

du 25 décembre 1894.

Nous, Khédivé d'Égypte, sur la proposition de Notre Ministre des Finances et l'avis conforme de Notre Conseil des Ministres;

Vu l'avis conforme de MM. les Commissaires-Directeurs de la Caisse de la dette publique en ce qui concerne l'article 7;

Avec l'assentiment des Puissances, décrétons:

Article premier.

A partir de l'exercice financier 1894, il sera prélevé annuellement sur les recettes actuelles des droits de phare, une somme de 40.000 L. E., qui sera employée comme il est expliqué dans les articles suivants.

Art. 2.

La somme prélevée en 1894 sera affectée:

1° à combler le déficit éventuel de l'exercice financier 1894 du Conseil quarantenaire, au cas où ce déficit n'aurait pas pu être entièrement couvert avec les ressources provenant du fonds de réserve dudit Conseil, ainsi qu'il sera dit à l'article qui suit;

2° à faire face aux dépenses extraordinaires nécessitées par l'aménagement des établissements sanitaires d'El Tor, de Suez et des Sources de Moïse.

Art. 3.

Le fonds de réserve actuel du Conseil quarantenaire sera employé à combler le déficit de l'exercice 1894, sans que ce fonds puisse être réduit à une somme inférieure à 10.000 L. E.

Si le déficit ne se trouve pas entièrement couvert, il y sera fait face, pour le reste, avec les ressources créées à l'article premier.

Art. 4.

Sur la somme de L. E. 80.000, provenant des exercices 1895 et 1896, il sera prélevé:

1° une somme égale à celle qui aura été payée en 1894 sur les mêmes recettes, à valoir sur le déficit de ladite année 1894, de manière à porter à L. E. 40.000 le montant des sommes affectées

Dekret khedywalny

z dnia 25. grudnia 1894.

My, Khedyw egipski, zarządzamy wskutek wniosku Naszego Ministra skarbu i zgodnej opinii Naszej Rady Ministrów;

wobec zgodnego sprawozdania panów upoważnionych dyrektorów publicznej Kasy długów państwa odnośnie do artykułu 7.;

za zgodą Mocarstw:

Artykuł 1.

Począwszy od roku skarbowego 1894, będzie się podejmować corocznie z obecnych dochodów z opłat za latarnie morskie kwotę 40.000 funtów egipskich, która ma być użyta w sposób, określony w artykułach następujących.

Artykuł 2.

Suma, podjęta w roku 1894, jest przeznaczona:

1. na pokrycie ewentualnego niedoboru w zarządzie skarbowym Rady kwarantanowej za rok 1894, gdyby niedoboru tego nie można było pokryć środkami, znajdującymi się w funduszu rezerwowym wspomnianej Rady, w sposób, podany w artykule następującym;

2. na pokrycie wydatków nadzwyczajnych, wynikłych wskutek urządzenia zakładów sanitarnych w El-Tor, Suezie i przy Źródłach Mojżesza.

Artykuł 3.

Obecnego funduszu rezerwowego Rady kwarantanowej należy użyć na pokrycie niedoboru obrotowego za rok 1894, przez co jednak nie można zmniejszyć tego funduszu poniżej kwoty 10.000 funtów egipskich.

Jeżeli niedobór nie znajdzie zupełnego pokrycia, należy pokryć kwotę resztującą środkami pomocniczymi, stworzonymi w artykule 1.

Artykuł 4.

Z sumy 80.000 funtów egipskich, pochodzącej z obrotu w latach 1895 i 1896, należy podjąć:

1. Kwotę, równającą się tej, której wypłacono z tych samych dochodów w roku 1894 na poczet niedoboru z tegoż roku 1894, tak aby kwoty, przewidziane w artykule 1. roboty nad-

aux travaux extraordinaires prévus à l'article 1er pour El Tor, Suez et les Sources de Moïse;

2° les sommes nécessaires pour combler le déficit du budget du Conseil quarantenaire, pour les exercices financiers 1895 et 1896.

Le surplus après le prélèvement ci-dessus, sera affecté à la construction de nouveaux phares dans la Mer Rouge.

Art. 5.

A partir de l'exercice financier 1897, cette somme annuelle de L. E. 40.000 sera affectée à combler les déficits éventuels du Conseil quarantenaire. Le montant de la somme nécessaire à cet effet sera arrêté définitivement en prenant pour base les résultats financiers des exercices 1894 et 1895 du Conseil.

Le surplus sera affecté à une réduction des droits de phares: il est entendu que ces droits seront réduits dans la même proportion dans la Mer Rouge et dans la Méditerranée.

Art. 6.

Moyennant les prélèvements et affectations ci-dessus, le Gouvernement est, à partir de l'année 1894, déchargé de toute obligation quelconque en ce qui concerne les dépenses soit ordinaires, soit extraordinaires du Conseil quarantenaire.

Il est entendu, toutefois, que les dépenses supportées jusqu'à ce jour par le Gouvernement Égyptien continueront à rester à sa charge.

Art. 7.

A partir de l'exercice 1894, lors du règlement de compte des excédents avec la Caisse de la Dette publique, la part de ces excédents revenant au Gouvernement sera majorée d'une somme annuelle de 20.000 L. E.

Art. 8.

Il a été convenu entre le Gouvernement Égyptien et les Gouvernements d'Allemagne, de Belgique, de Grande-Bretagne et d'Italie que la somme affectée à la réduction des droits de phares, aux termes de l'article 5 du présent décret, viendra en déduction de celle de 40.000 L. E. prévue dans les lettres annexées aux Conventions Commerciales intervenues entre l'Égypte et lesdits Gouvernements.

zwyczajne w El-Tor, Suezie i przy Źródłach Mojżesza. wyniosły 40.000 funtów egipskich:

2. kwoty potrzebne na pokrycie niedoboru w budżecie Rady kwarantanowej za lata skarbowe 1895 i 1896.

Nadwyżki, pozostałej po wspomnianych potrąceniach, należy użyć na urządzenie nowych latarni morskich na morzu Czerwonym.

Artykuł 5.

Począwszy od roku skarbowego 1897, będzie się używać tej kwoty rocznej 40.000 funtów egipskich na pokrycie ewentualnych niedoborów Rady kwarantanowej. Potrzebną w tym celu kwotę należy ustalić ostatecznie na podstawie zamknięć rachunkowych Rady za lata 1894 i 1895.

Nadwyżka będzie przeznaczona na zmniejszenie opłat za latarnie morskie; rozumie się, iż opłaty te powinny być zmniejszone na morzu Czerwonym i Śródziemnym w tym samym stosunku.

Artykuł 6.

Wskutek wspomnianych poborów i zasiłków będzie Rząd uwolniony, począwszy od roku 1894, od wszelkich zobowiązań co do zwyczajnych oraz nadzwyczajnych wydatków Rady kwarantanowej.

Rozumie się jednak, że wydatki, pokrywane przez Rząd egipski aż do tego dnia, będą ciążyć na nim także i nadal.

Artykuł 7.

Począwszy od roku administracyjnego 1894, należy przy obrachunku nadwyżek, przeprowadzanym z Kasą długów państwa, podwyższać tę część nadwyżek, która przypada Rządowi, corocznie o kwotę 20.000 funtów egipskich.

Artykuł 8.

Między Rządem egipskim a Rządami niemieckim, belgijskim, wielko-brytańskim i włoskim zawarto porozumienie, iż kwota, przeznaczona w myśl artykułu 5. niniejszego dekretu na zmniejszenie opłat za latarnie morskie, ma być potrącona z kwoty 40.000 funtów egipskich, o której mowa w pismach, dołączonych do układów handlowych, zawartych między Egipsem a wspomnianymi Rządami.

Art. 9.

Notre Ministre des Finances est chargé de l'exécution du présent décret.

Fait au Palais de Koubbeh, le 25 décembre 1894.

Abbas Hilmi.

Par le Khédive:

Le Président du Conseil des Ministres,

N. Nubar.

Le Ministre des Affaires étrangères,

Boutros Ghali.

Le Ministre des Finances,

Ahmer Mazloum.

Arrêté ministériel du 19 juin 1893

concernant

le fonctionnement du Service Sanitaire, Maritime et Quarantenaire.

Le Ministre de l'Intérieur, vu le Décret en date du 19 juin 1893, arrête:

Titre I.

Du Conseil Sanitaire, Maritime et Quarantenaire.

Article premier.

Le Président est tenu de convoquer le Conseil Sanitaire, Maritime et Quarantenaire, en séance ordinaire, le premier mardi de chaque mois.

Il est également tenu de le convoquer lorsque trois membres en font la demande.

Il doit enfin réunir le Conseil, en séance extraordinaire, toutes les fois que les circonstances exigent l'adoption immédiate d'une mesure grave.

Art. 2.

La lettre de convocation indique les questions portées à l'ordre du jour. A moins d'urgence, il ne pourra être pris de décisions définitives que sur les questions mentionnées dans la lettre de convocation.

Artykuł 9.

Mój Minister skarbu zajmie się wykonaniem niniejszego dekretu.

Dan w pałacu w Koubbeh, dnia 15. grudnia 1894.

Abbas Hilmi.

Z polecenia Khedywa:

Prezydent Rady Ministrów:

N. Nubar.

Minister spraw zewnętrznych:

Boutros Ghali.

Minister skarbu:

Ahmer Mazloum.

Uchwała ministeryalna z dnia 19. czerwca 1893,

dotycząca

działalności służby zdrowia morskiej i kwarantanowej.

Minister spraw wewnętrznych rozporządza na podstawie dekretu z dnia 19. czerwca 1893:

Tytuł I.

Rada zdrowia morska i kwarantanowa.

Artykuł 1.

Przewodniczący jest obowiązany zwoływać Radę zdrowia morską i kwarantanową w pierwszy wtorek każdego miesiąca na posiedzenie zwyczajne.

Ma on zwołać Radę także wtedy, gdy trzech członków tego zażąda.

Wreszcie ma on zgromadzić Radę na posiedzenie nadzwyczajne, ilekroć okoliczności wymagają natychmiastowego wydania ważnego zarządzenia.

Artykuł 2.

Pismo zapraszające oznacza sprawy, umieszczone na porządku dziennym. Wyjąwszy wypadki naglące, mogą zapaść ważne uchwały tylko w sprawach, wymienionych w piśmie zapraszającym.

Art. 3.

Le secrétaire du Conseil rédige les procès-verbaux des séances.

Ces procès-verbaux doivent être présentés à la signature de tous les membres qui assistaient à la séance.

Ils sont intégralement copiés sur un registre qui est conservé dans les archives concurremment avec les originaux des procès-verbaux.

Une copie provisoire des procès-verbaux sera délivrée à tout membre du Conseil qui en fera la demande.

Art. 4.

Une Commission permanente composée du Président, de l'Inspecteur général du Service Sanitaire, Maritime et Quarantenaire, et de deux Délégués des Puissances élus par le Conseil, est chargée de prendre les décisions et mesures urgentes.

Le Délégué de la nation intéressée est toujours convoqué. Il a droit de vote.

Le Président ne vote qu'en cas de partage.

Les décisions sont immédiatement communiquées par lettres à tous les membres du Conseil.

Cette Commission sera renouvelée tous les 3 mois.

Art. 5.

Le Président ou, en son absence, l'Inspecteur général du Service Sanitaire, Maritime et Quarantenaire, dirige les délibérations du Conseil. Il ne vote qu'en cas de partage.

Le Président a la direction générale du Service. Il est chargé de faire exécuter les décisions du Conseil.

Secrétariat.

Art. 6.

Le secrétariat, placé sous la direction du Président, centralise la correspondance tant avec le Ministère de l'Intérieur qu'avec les divers agents du Service Sanitaire, Maritime et Quarantenaire.

Il est chargé de la statistique et des archives. Il lui sera adjoint des commis et interprètes en nombre suffisant pour assurer l'expédition des affaires.

Art. 7.

Le secrétaire du Conseil, chef du secrétariat, assiste aux séances du Conseil et rédige les procès-verbaux.

Artykuł 3.

Sekretarz Rady prowadzi protokoły posiedzeń.

Protokoły te musi się przedłożyć do podpisu wszystkim członkom, którzy byli obecni na posiedzeniu.

Zapisać się je w całej osnowie do rejestru, który będzie przechowany w archiwach wraz z oryginalnymi protokołami.

Każdemu z członków Rady wyda się na żądanie tymczasowy odpis protokołu.

Artykuł 4.

Do stałej komisji, złożonej z przewodniczącego, generalnego inspektora służby zdrowia morskiej i kwarantanowej oraz dwóch delegatów Moceństw, wybranych przez Radę, należy wydawanie pilnych rozstrzygnięć i zarządzeń.

Delegata narodu interesowanego należy zawsze przybrać. Ma on prawo głosu.

Przewodniczący głosuje tylko w razie równości głosów.

Rozstrzygnięcia udziela się zaraz na piśmie wszystkim członkom Rady.

Komisję tę odnawia się co trzy miesiące.

Artykuł 5.

Przewodniczący albo w razie jego nieobecności generalny inspektor służby zdrowia morskiej i kwarantanowej kieruje obradami Rady. Głosuje on tylko w razie równości głosów.

Przewodniczący sprawuje naczelnictwo nad służbą. Zadaniem jego jest spowodować wykonanie uchwał Rady.

Sekretaryat.

Artykuł 6.

Sekretaryat, stojący pod kierownictwem przewodniczącego, załatwia korespondencję zarówno z Ministerstwem spraw wewnętrznych jak i z poszczególnymi organami służby zdrowia morskiej i kwarantanowej.

Do sekretaryatu należy prowadzenie statystyki i archiwów. Pomocników i tłumaczy przydzielili się do sekretaryatu w ilości, wystarczającej do załatwiania odnośnych spraw.

Artykuł 7.

Sekretarz Rady, będący naczelnikiem sekretaryatu, bierze udział w posiedzeniach Rady i sporządza protokoły.

Il a sous ses ordres les employés et gens du service du secrétariat.

Il dirige et surveille leur travail, sous l'autorité du Président.

Il a la garde et la responsabilité des archives.

Bureau de comptabilité.

Art. 8.

Le chef du bureau central de la comptabilité est „agent comptable“.

Il ne pourra entrer en fonctions avant d'avoir fourni un cautionnement, dont le quantum sera fixé par le Conseil Sanitaire, Maritime et Quarantenaire.

Il contrôle, sous la direction du Comité des finances, les opérations des préposés à la recette des droits sanitaires et quarantentaires.

Il dresse les états et comptes qui doivent être transmis au Ministère de l'Intérieur après avoir été arrêtés par le Comité des finances et approuvés par le Conseil.

De l'Inspecteur général sanitaire.

Art. 9.

L'Inspecteur général sanitaire a la surveillance de tous les services dépendant du Conseil. Il exerce cette surveillance dans les conditions prévues par l'article 19 du Décret en date du 19 juin 1893.

Il inspecte, au moins une fois par an, chacun des offices, agences ou postes sanitaires.

En outre, le Président détermine, sur la proposition du Conseil et selon les besoins du service, les inspections auxquelles l'Inspecteur général devra procéder.

En cas d'empêchement de l'Inspecteur général, le Président désignera, d'accord avec le Conseil, le fonctionnaire appelé à le suppléer.

Chaque fois que l'Inspecteur général a visité un office, une agence, un poste sanitaire, une station sanitaire ou un campement quarantenaire, il doit rendre compte à la Présidence du Conseil, par un rapport spécial, des résultats de sa vérification.

Dans l'intervalle de ses tournées, l'Inspecteur général prend part, sous l'autorité du Président, à la direction du service général. Il supplée le Président en cas d'absence ou d'empêchement.

Jemu podlega personal pomocniczy i służbowy sekretaryatu.

On kieruje ich pracami i nadzoruje je pod zwierzchnictwem przewodniczącego.

Do niego należy nadzór nad archiwami i odpowiedzialność za nie.

Biuro rachunkowe.

Artykuł 8.

Naczelnikiem centralnego biura rachunkowego jest „urzędnik rachunkowy“.

Może on objąć urząd swój dopiero po złożeniu kaucyi, której wysokość ma oznaczyć Rada zdrowia morska i kwarantanova.

Pod kierownictwem komitetu skarbowego nadzoruje on działalność urzędników, którzy ściągają opłaty sanitarne i kwarantanowe.

Sporządza zestawienia i rachunki, które po ustaleniu przez komitet skarbowy i zatwierdzeniu przez Radę mają być przedkładane Ministerstwu spraw wewnętrznych.

Generalny inspektor sanitarny.

Artykuł 9.

Generalny inspektor sanitarny ma nadzór nad wszystkimi gałęziami służby, podlegającymi Radzie. Wykonywa on nadzór ten pod warunkami, przewidzianymi w artykule 19. dekretu z dnia 19. czerwca 1893.

Przynajmniej raz na rok inspekuje on każdy urząd sanitarny, każdą agencję sanitarną i każdy posterunek sanitarny.

Ponadto wyznacza przewodniczący na wniosek Rady i w miarę wymagań służby te czynności inspekcyjne, które inspektor generalny ma podjąć.

W razie przeszkód, dotyczących generalnego inspektora, wyznaczy przewodniczący w porozumieniu z Radą urzędnika, powołanego do jego zastępstwa.

Ileokroć inspektor generalny inspekuje urząd, agencję, posterunek sanitarny, stację sanitarną lub obóz kwarantanowy, ma on złożyć przewodniczącemu Rady osobne sprawozdanie o wyniku swych spostrzeżeń.

W czasie między podrózami uczestniczy inspektor generalny pod zwierzchnictwem przewodniczącego w kierowaniu służbą ogólną. Zastępuje on przewodniczącego w razie jego nieobecności lub przeszkody.

Titre II.

Service des ports, stations quaranténaires,
stations sanitaires.

Art. 10.

La police sanitaire, maritime et quarantenaire, le long du littoral égyptien de la Méditerranée et de la Mer Rouge, aussi bien que sur les frontières de terre du côté du désert, est confiée aux directeurs des offices de santé, directeurs des stations sanitaires ou campements quaranténaires, chefs des agences sanitaires ou chefs des postes sanitaires et aux employés placés sous leurs ordres.

Art. 11.

Les directeurs des offices de santé ont la direction et la responsabilité du service, tant de l'office à la tête duquel ils sont placés que des postes sanitaires qui en dépendent.

Ils doivent veiller à la stricte exécution des réglemens de police sanitaire, maritime et quarantenaire. Ils se conforment aux instructions qu'ils reçoivent de la Présidence du Conseil et donnent à tous les employés de leur office, aussi bien qu'aux employés des postes sanitaires qui y sont rattachés, les ordres et les instructions nécessaires.

Ils sont chargés de la reconnaissance et de l'arraisonnement des navires, de l'application des mesures quaranténaires, et ils procèdent, dans les cas prévus par les réglemens, à la visite médicale, ainsi qu'aux enquêtes sur les contraventions quaranténaires.

Ils correspondent seuls pour les affaires administratives avec la Présidence, à laquelle ils transmettent tous les renseignements sanitaires qu'ils ont recueillis dans l'exercice de leurs fonctions.

Art. 12.

Les directeurs des offices de santé sont, au point de vue du traitement, divisés en deux classes:

Les offices de première classe, qui sont au nombre de quatre:

Alexandrie;

Port-Saïd;

Bassin de Suez et campement aux Sources de Moïse;

Tor.

Les offices de deuxième classe, qui sont au nombre de trois:

Damiette;

Souakim;

Kosseir.

Tytuł II.

Służba w przystaniach, stacyach kwarantannowych i stacyach sanitarnych.

Artykuł 10.

Policja zdrowia morska i kwarantannowa wzdłuż egipskiego wybrzeża morza Śródziemnego i Czerwonego oraz na granicach lądowych od strony pustyni jest poruczona dyrektorom urzędów sanitarnych, kierownikom zakładów sanitarnych lub obozów kwarantannowych, naczelnikom agencji lub posterunków sanitarnych i podległym im organom.

Artykuł 11.

Dyrektorowie urzędów sanitarnych kierują służbą zarówno urzędu, na którego czele stoją, jak i zależnych od niego posterunków sanitarnych i są za nią odpowiedzialni.

Mają oni nadzorować dokładne przeprowadzanie przepisów policji zdrowia morskiej i kwarantannowej. Powinni stosować się do instrukcji, otrzymanych z prezydyum Rady, i udzielać wszystkim funkcyonaryuszom swego urzędu oraz organom posterunków sanitarnych, będących z urzędem tym w związku, potrzebnych poleceń i wskazówek.

Ich zadaniem jest badanie okrętów i spisywanie protokołów oraz stosowanie zarządzeń kwarantannowych; w przypadkach, przewidzianych w regulaminach, przedsięwzięć oni badanie lekarskie oraz dochodzenia co do przekroczeń przepisów kwarantannowych.

W sprawach administracyjnych korespondują sami z prezydyum i udzielają mu wszelkich wiadomości sanitarnych, zebranych w wykonywaniu swego urzędu.

Artykuł 12.

Dyrektorów urzędów sanitarnych dzieli się co do poborów na dwie klasy:

Urzędy pierwszej klasy w liczbie 4:

Aleksandrya;

Port Saïd;

Kotlina suezka i obóz przy Źródłach Mojżesza;

Tor.

Urzędy drugiej klasy w liczbie 3:

Damietta;

Suakim;

Kosseir.

Art. 13.

Les chefs des agences sanitaires ont les mêmes attributions, en ce qui concerne l'agence, que les directeurs en ce qui concerne leur office.

Art. 14.

Il y a une seule agence sanitaire à El Ariche.

Art. 15.

Les chefs de postes sanitaires ont sous leurs ordres les employés du poste qu'ils dirigent. Ils sont placés sous les ordres du directeur d'un des offices de santé.

Ils sont chargés de l'exécution des mesures sanitaires et quaranténaires indiquées par les règlements.

Ils ne peuvent délivrer aucune patente et ne sont autorisés à viser que les patentes des bâtiments partant en libre pratique.

Ils obligent les navires qui arrivent à leur échelle avec une patente brute ou dans des conditions irrégulières à se rendre dans un port où existe un office sanitaire.

Ils ne peuvent eux-mêmes procéder aux enquêtes sanitaires, mais ils doivent appeler à cet effet le directeur de l'office dont ils relèvent.

En dehors des cas d'urgence absolue, ils ne correspondent qu'avec ce directeur pour toutes les affaires administratives. Pour les affaires sanitaires et quaranténaires urgentes, telles que les mesures à prendre au sujet d'un navire arrivant, ou l'annotation à inscrire sur la patente d'un navire en partance, ils correspondent directement avec la Présidence du Conseil; mais ils doivent donner sans retard communication de cette correspondance au directeur dont ils dépendent.

Ils sont tenus d'aviser, par les voies les plus rapides, la Présidence du Conseil des naufrages dont ils auront connaissance.

Art. 16.

Les postes sanitaires sont au nombre de six énumérés ci-après:

Postes du Port-Neuf, d'Aboukir, Brullos et Rosette, relevant de l'office d'Alexandrie.

Postes de Kantara et du port intérieur d'Ismaïla, relevant de l'office de Port-Saïd.

Le Conseil pourra, suivant les nécessités du service, et suivant ses ressources, créer de nouveaux postes sanitaires.

Artykuł 13.

Naczelnicy agencji sanitarnych mają co do agencji te same upoważnienia, co dyrektorzy odnośnie do swych urzędów.

Artykuł 14.

Istnieje tylko jedna agencja sanitarna w El-Arisch.

Artykuł 15.

Naczelnikom posterunków sanitarnych podlegają funkcyonaryusze kierowanych przez nich posterunków. Oni sami są podporządkowani dyrektorowi jednego z urzędów sanitarnych.

Do nich należy przeprowadzanie zarządzeń sanitarnych i kwarantanowych, przepisanych w regulaminach.

Nie wolno im wystawiać paszportów okrętowych, lecz mogą jedynie widymować paszporty okrętów, odjeżdżających z upoważnieniem do swobodnego obrotu.

Okrętom, które przybywają do ich stanowiska z nieczyłym patentem albo wśród warunków niekorzystnych, polecają udać się do przystani, gdzie urząd sanitarny ma siedzibę.

Nie mogą sami przedsiębrać żadnych dochodzeń sanitarnych, lecz muszą w tym celu zwrócić się do dyrektora swego urzędu położonego.

Z wyjątkiem przypadków bezwarunkowej nagłości korespondują we wszystkich sprawach administracyjnych tylko z tym dyrektorem. W nagłych sprawach sanitarnych i kwarantanowych, jak na przykład co do zarządzeń, które należy zastosować do pewnego okrętu przybywającego, albo zapisku, który należy umieścić na paszporcie okrętu odjeżdżającego, korespondują wprost z prezydym Rady; winni jednak donieść bezzwłocznie o korespondencji tej dyrektorowi, któremu podlegają.

O przypadkach rozbicia się okrętu, które doszły do ich wiadomości, muszą zawiadomić prezydym Rady najkrótszą drogą.

Artykuł 16.

Istnieje 6 posterunków sanitarnych, a mianowicie następujące:

Posterunki w Port-Neuf, Aboukir, Brullos i Rosette, podlegające urzędowi w Aleksandryi;

posterunki w Kantara i w przystani wewnętrznej w Ismaïlia, podlegające urzędowi w Port Said.

W miarę wymagań służbowych i rozporządzalnych środków może Rada utworzyć nowe posterunki sanitarne.

Art. 17.

Le service permanent ou provisoire des stations sanitaires et des campements quaranténaires est confié à des directeurs qui ont sous leurs ordres des employés sanitaires, des gardiens, des portefaix et des gens de service.

Art. 18.

Les directeurs sont chargés de faire subir la quarantaine aux personnes envoyées à la station sanitaire ou au campement. Ils veillent, de concert avec les médecins, à l'isolement des différentes catégories de quaranténaires et empêchent toute compromission. A l'expiration du délai fixé, ils donnent la libre pratique ou la suspendent conformément aux règlements, font pratiquer la désinfection des marchandises et des effets à usage, et appliquent la quarantaine aux gens employés à cette opération.

Art. 19.

Ils exercent une surveillance constante sur l'exécution des mesures prescrites, ainsi que sur l'état de santé des quaranténaires et du personnel de l'établissement.

Art. 20.

Ils sont responsables de la marche du service et en rendent compte, dans un rapport journalier, à la Présidence du Conseil Sanitaire, Maritime et Quarantenaire.

Art. 21.

Les médecins attachés aux stations sanitaires et aux campements quaranténaires relèvent des directeurs de ces établissements. Ils ont sous leurs ordres le pharmacien et les infirmiers.

Ils surveillent l'état de santé des quaranténaires et du personnel, et dirigent l'infirmerie de la station sanitaire ou du campement.

La libre pratique ne peut être donnée aux personnes en quarantaine qu'après visite et rapport favorable du médecin.

Art. 22.

Dans chaque office sanitaire, station sanitaire ou campement quarantenaire, le directeur est aussi „agent comptable“.

Il désigne, sous sa responsabilité personnelle effective, l'employé préposé à l'encaissement des droits sanitaires et quaranténaires.

Artykuł 17.

Stała lub tymczasowa służba w stacjach sanitarnych i obozach kwarantanowych jest poruczona dyrektorom, którym podlegają urzędnicy sanitarni, strażnicy, tragarze i personal służbowy.

Artykuł 18.

Dyrektorzy mają dbać o to, aby osoby, odstawione do stacji sanitarnej lub do obozu, zostały poddane kwarantanie. Nadzorują oni wraz z lekarzami odosobnienie rozmaitych kategorii osób, będących w kwarantanie, i zapobiegają wszelkiemu obrotowi. Po upływie oznaczonego czasu udzielają upoważnienia do swobodnego obrotu lub wstrzymują je stosownie do obowiązujących przepisów, zarządzają odkażenie towarów i przedmiotów użytkowych i oddają pod kwarantanę personal, użyty do tych czynności.

Artykuł 19.

Wykonują stały nadzór nad przeprowadzeniem przepisanych zarządzeń oraz stanem zdrowia osób, będących w kwarantanie, i personalu zakładowego.

Artykuł 20.

Są odpowiedzialni za tok służby i składają sprawozdanie prezydium Rady zdrowia morskiej i kwarantanowej drogą codziennych raportów.

Artykuł 21.

Lekarze, przydzieleni do stacji sanitarnych i obozów kwarantanowych, podlegają dyrektorom tych zakładów. Mają oni pod swymi rozkazami aptekarza i dozorców chorych.

Nadzorują stan zdrowia osób, będących w kwarantanie, oraz personalu i prowadzą oddział chorych w stacji sanitarnej lub obozie.

Upoważnienie do swobodnego obrotu można wydać osobom, będącym w kwarantanie, tylko po przeprowadzeniu zbadania lekarskiego i po pomyślnym sprawozdaniu lekarza.

Artykuł 22.

W każdym urzędzie sanitarnym, każdej stacji sanitarnej lub obozie kwarantanowym jest dyrektorem zarazem organem urzędu rachunkowego.

Ustanawia on pod własną rzeczywistą odpowiedzialnością urzędnika, któremu jest poruczone pobieranie opłat sanitarnych i kwarantanowych.

Les chefs d'agences ou postes sanitaires sont également agents comptables; ils sont chargés personnellement d'effectuer la perception des droits.

Les agents chargés du recouvrement des droits doivent se conformer, pour les garanties à présenter, la tenue des écritures, l'époque des versements, et généralement tout ce qui concerne la partie financière de leur service, aux règlements émanant du Ministère des Finances.

Art. 23.

Les dépenses du service sanitaire, maritime et quarantenaire seront acquittées par les moyens propres du Conseil, ou d'accord avec le Ministère des Finances, par le service des caisses qu'il désignera.

Le Caire, le 19 juin 1893.

Riaz.

Naczelnicy agencji lub posterunków sanitarnych są również organami rachunkowymi i mają załatwiać osobiście ściąganie opłat.

Urzednicy, którym poruczono ściąganie opłat, mają co do złożenia kaucyi, prowadzenia zapisków, terminów wpłaty i w ogóle co do wszystkich szczegółów, dotyczących finansowej strony służby, stosować się do przepisów, wydanych przez Ministerstwo skarbu.

Artykuł 23.

Wydatki służby zdrowia morskiej i kwarantanowej będą pokrywane z własnych funduszów Rady albo w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z kas, które Ministerstwo to wskaże.

Kairo, dnia 19. czerwca 1893.

Riaz.

Annexe III.

(Voir art. 181.)

Résolutions**De la Commission des voies et moyens de la Conférence sanitaire de Paris relatives à un Office international de santé.**

I. Il est créé un Office international de Santé d'après les principes qui ont présidé à la formation et au fonctionnement du Bureau international des Poids et Mesures. Ce bureau aura son siège à Paris.

II. L'Office international aura pour mission de recueillir les renseignements sur la marche des maladies infectieuses. Il recevra à cet effet les informations qui lui seront communiquées par les autorités supérieures d'hygiène des États participants.

III. L'Office exposera périodiquement les résultats de ces travaux dans des rapports officiels qui seront communiqués aux Gouvernements contractants. Ces rapports devront être rendus publics.

IV. L'Office sera alimenté par les contributions des Gouvernements contractants.

V. Le Gouvernement, sur le territoire duquel sera établi l'Office international de Santé, sera chargé, dans un délai de trois mois après la signature des actes de la Conférence, de soumettre à l'approbation des États contractants un Règlement pour l'installation et le fonctionnement de cette institution.

Dodatek III.

(Zobacz artykuł 181.)

Uchwały,**powzięte przez komisję konferencyjki sanitarnej w Paryżu „Commission des voies et moyens“ co do Międzynarodowego Urzędu zdrowia.**

I. Międzynarodowy Urząd zdrowia należy urządzić według zasad, które stanowiły podstawę urządzenia i zakresu działania Biura międzynarodowego miar i wag. Urząd ten ma mieć siedzibę w Paryżu.

II. Zadaniem Urzędu międzynarodowego będzie zbieranie wiadomości o postępie chorób zaraźliwych. W tym celu będzie on otrzymywał informacje, udzielane mu przez najwyższe władze sanitarne państw interesowanych.

III. Urząd będzie zestawiał periodycznie wyniki swych prac w sprawozdaniach urzędowych, udzielanych rządóm interesowanym. Sprawozdania te będą się ogłaszać.

IV. Urząd będzie utrzymywany z zasiłków rządów interesowanych.

V. Rząd, na którego obszarze utworzy się Międzynarodowy Urząd zdrowia, otrzyma zlecenie, by w ciągu trzech miesięcy po podpisaniu aktów konferencyjki przedłożył rządóm interesowanym do zatwierdzenia regulamin urządzenia i zakresu działania tego zakładu.

Nos visis et perpensis conventionis huius articulis, illos omnes ratos gratosque habere profiteamur, verbo Nostro Caesareo et Regio spondentes Nos ea omnia, quae in illis continentur, fideliter executioni mandatueros esse.

In quorum fidem majusque robur praesentes ratihabitionis Nostrae tabulas manu Nostra signavimus sigilloque Nostro Caesareo et Regio adpresso muniri iussimus.

Dabantur Viennae die vigesimo quinto mensis Februarii anno millesimo non-gentesimo septimo, Regnorum Nostrorum quinquagesimo nono.

Franciscus Josephus m. p.

Aloisius liber Baro ab **Aehrenthal** m. p.

Ad mandatum Sacrae Caesareae et Regiae Apostolicae Majestatis proprium:

Adolphus eques **Plason de la Woestyne** m. p.

Consiliarius Aulicus ac ministerialis.

Procès-verbal

du dépôt des ratifications de la Convention sanitaire internationale signée à Paris le 3 décembre 1903.

En exécution de l'article 184 de la Convention sanitaire internationale du 3 décembre 1903, les soussignés, Représentants des Puissances co-signataires, à savoir: S. A. S. le Prince de Radolin, Ambassadeur d'Allemagne, S. Exc. le Comte de Khevenhüller-Metsch, Ambassadeur d'Autriche-Hongrie, M. Leghait, Ministre de Belgique, M. de Piza, Ministre du Brésil, S. Exc. M. White, Ambassadeur des États-Unis d'Amérique, S. Exc. M. Pichon, Ministre des Affaires étrangères de la République française, S. Exc. Sir Francis Bertie, Ambassadeur de Sa Majesté britannique, S. Exc. le Comte Tornielli, Ambassadeur d'Italie, M. Vannerus, Chargé d'affaires du Luxembourg, M. Brunet, Consul du Monténégro à Paris, M. le Chevalier de Stuers, Ministre des Pays-Bas, Samad Khan, Ministre de Perse, M. Ghika, Ministre de Roumanie, S. Exc. M. de Nélidow, Ambassadeur de Russie, M. Lardy, Ministre de Suisse,

se sont réunis au Ministère des Affaires étrangères à Paris pour procéder au dépôt, entre les mains du Gouvernement de la République française, des ratifications des Hautes Puissances contractantes.

Les Soussignés prennent acte que:

I. Les Gouvernements de la Grèce et de la Serbie ayant notifié par deux communications remises aux Légations de la République française à Athènes et à Belgrade, les 16 mai et 14 juillet 1904, qu'ils ne donnaient pas leur adhésion à ladite Convention, il est acquis que la Grèce et la Serbie, dont les Délégués avaient signé cet acte *ad referendum*, ne peuvent pas être considérées comme parties contractantes.

II. La ratification du Président des États-Unis d'Amérique est déposée avec la déclaration suivante, à savoir: „Qu'il y a lieu de substituer aux États-Unis l'„observation“ à la „surveillance“ dans les cas prévus par les articles 21 et suivants, en raison de la législation particulière des différents États de l'Union.

Protokół

co do złożenia ratyfikacji międzynarodowej konwencji sanitarnej, podpisanej w Paryżu, dnia 3. grudnia 1903.

W wykonaniu artykułu 184. międzynarodowej konwencji sanitarnej z dnia 3. grudnia 1903, zgromadzili się podpisani zastępcy Mocarstw podpisujących, a mianowicie Jego Wysokość książę Radolin, ambasador niemiecki; Jego Ekscellencya hrabia Khevenhüller-Metsch, ambasador austriacko-węgierski; pan Leghait, poseł belgijski; pan de Piza, poseł brazylijski; Jego Ekscellencya pan White, ambasador Stanów Zjednoczonych amerykańskich; Jego Ekscellencya pan Pichon, minister spraw zewnętrznych Rzeczypospolitej francuskiej; Jego Ekscellencya Sir Francis Bertie, ambasador Najjaśniejszego Króla angielskiego; Jego Ekscellencya hrabia Tornielli, ambasador włoski; pan Vannerus, pełnomocnik luksemburski; pan Brunet, konsul czarnogórski w Paryżu; pan de Stuers, poseł niderlandzki; Samad Khan, poseł perski; pan Ghika, poseł rumuński; Jego Ekscellencya pan de Nelidow, ambasador rosyjski, pan Lardy, poseł szwajcarski,

w Ministerstwie spraw zewnętrznych w Paryżu celem złożenia ratyfikacji Wysokich Mocarstw kontraktujących do rąk Rządu Rzeczypospolitej francuskiej.

Podpisani przyjmują do wiadomości następujące oświadczenia:

I. Skoro Rządy grecki i serbski notyfikowały dwoma uwiadomieniami, wręczonymi poselstwom Rzeczypospolitej francuskiej w Atenach i w Belgradzie dnia 16. maja i dnia 14. lipca 1904, iż nie przystępują do wspomnianej konwencji, stwierdza się, że Grecya i Serbia, których delegaci podpisali dokument niniejszy *ad referendum*, nie mogą być uważane za strony kontraktujące.

II. Ratyfikację Prezydenta Stanów Zjednoczonych amerykańskich złożono z następującem oświadczeniem: „Że w przypadkach, przewidzianych w artykule 21, i następnych, należy w Stanach Zjednoczonych z powodu szczególnych ustawodawstw rozmaitych państw Unii zastąpić „nadzorowanie“ przez „obserwację“.

III. La ratification de S. M. le Roi du Royaume-Uni de la Grande-Bretagne et d'Irlande, Empereur des Indes, est déposée avec les déclarations suivantes :

„1° Que l'établissement d'une station sanitaire à l'île d'Ormuz, par le Conseil supérieur de santé de Constantinople, ne sera réalisé que lorsque ledit Conseil aura été reconstitué conformément aux prescriptions de la Convention du 3 décembre 1903, et que, par une décision unanime, la Commission mixte des tarifs aura mis, à cet effet, des fonds à la disposition dudit Conseil ;

„2° Que les stipulations de ladite Convention ne seront applicables aux colonies, possessions ou protectorats de S. M. Britannique, qu'après notification, à cet effet, adressée par le Représentant de S. M. Britannique, à Paris, au Ministère des Affaires étrangères de la République française, au nom de telle colonie, possession ou protectorat.“

IV. La ratification de S. M. le Schah de Perse est déposée avec la déclaration suivante, à savoir : „Qu'il demeure entendu que le pavillon qui flottera sur la station sanitaire d'Ormuz sera le pavillon persan et que les gardes armés qui seraient nécessaires pour assurer l'observation des mesures sanitaires seront fournis par le Gouvernement persan.“

V. Les Puissances signataires ont fait la double déclaration suivante conforme, d'ailleurs, aux stipulations que contenait la Convention de Venise du 19 mars 1897, à savoir : „Que les Puissances contractantes se réservent le droit de se concerter en vue de l'introduction de modifications dans le texte de la présente Convention et que chacune de ces Puissances conserve le droit de dénoncer la présente Convention, cette dénonciation ne devant avoir d'effet qu'à son égard.“

VI. Le dépôt de l'instrument des ratifications du Gouvernement égyptien est effectué par l'intermédiaire du Gouvernement de la République ainsi que la demande en a été exprimée dans la lettre du Ministre des Affaires étrangères de S. A. le Khédive, en date du 25 octobre 1906.

Les Soussignés déclarent également que leurs Gouvernements sont d'accord pour réserver à l'Espagne et au Portugal, dont les Parlements ne se sont pas encore prononcés à l'égard de la Convention du 3 décembre 1903, la faculté de déposer leurs ratifications ultérieurement et dans le plus court délai possible.

Le Gouvernement de la République prendra acte de ces ratifications et donnera connaissance aux autres Puissances ratifiantes du dépôt des ratifications des deux Puissances susvisées.

III. Ratyfikację Najjaśniejszego Króla zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandyi, Cesarza indyjskiego, złożono z następującymi oświadczeniami :

1. „że stacya sanitarna na wyspie Ormuz będzie urządzona przez Najwyższą Radę zdrowia w Konstantynopolu dopiero wówczas, gdy Rada ta ukonstytuuje się na nowo stosownie do postanowień konwencji z dnia 3. grudnia 1903 i gdy mieszana komisya taryfowa dostarczy w tym celu wspomnianej Radzie na podstawie jednomyślnej uchwały potrzebnych środków pieniężnych“ ;

2. „że układy wspomnianej konwencji będą miały zastosowanie do kolonii, posiadłości i obszarów protegowanych Najjaśniejszego Króla brytańskiego dopiero na podstawie notyfikacji, wystosowanej w tym celu przez zastępcę Najjaśniejszego Króla brytańskiego w Paryżu do Ministra spraw zewnętrznych Rzeczypospolitej francuskiej w imieniu odnośnej kolonii lub posiadłości albo odnośnego obszaru protegowanego.“

IV. Ratyfikację Najjaśniejszego Szaha perskiego złożono z następującem oświadczeniem : „że uważa się za niewątpliwie, iż bandera na stacyi sanitarnej w Ormuz będzie banderą perską, a straż zbrojna, potrzebna dla zapewnienia przestrzegania zarządzeń sanitarnych, będzie dostawiona przez Rząd perski“.

V. Mocarstwa kontraktujące złożyły następujące dwa oświadczenia, zgadzające się zresztą z postanowieniami konwencji weneckiej z dnia 19. marca 1897 : „że Mocarstwa kontraktujące zastrzegają sobie prawo porozumienia się co do zmian w osnowie niniejszej konwencji i że każde z tych Mocarstw zatrzymuje prawo wypowiedzenia jej, które to wypowiedzenie ma skutek prawny tylko dla odnośnego Mocarstwa“.

VI. Dokument ratyfikacyjny Rządu egipskiego zostaje złożony stosownie do prośby, wyrażonej w piśmie Ministra spraw wewnętrznych Jego Wysockości Khedywa z dnia 25. października 1906, za pośrednictwem Rządu Rzeczypospolitej.

Podpisani oświadczają dalej zgodę Rządów swoich na to, aby Hiszpanii i Portugalii, których parlamenty nie oświadczyły się jeszcze co do konwencji z dnia 3. grudnia 1903, zastrzeżono prawo dodatkowego złożenia swoich ratyfikacji w jak najkrótszym czasie.

Rząd Rzeczypospolitej sporządzi akt co do tych ratyfikacji i zawiadomi inne Mocarstwa o złożeniu ratyfikacji obu wspomnianych Państw.

Sur ce, toutes les ratifications ayant été présentées et trouvées, après examen, en bonne et due forme, sont confiées au Gouvernement de la République pour être déposées dans les Archives du Département des Affaires étrangères de la République française.

En foi de quoi a été dressé le présent Procès-verbal dont une copie certifiée sera adressée, par les soins du Gouvernement de la République française, à chacune de autres Puissances ayant ratifié la Convention sanitaire du 3 décembre 1903.

Fait à Paris le 6 avril 1907.

(L. S.) Signé:

Vanmerus.	Radolin.
Brunet.	R. Khevenhüller.
A. de Stuers.	A. Leghait.
M. Samad.	Gabriel de Piza.
Gr. G. Ghika.	Henry White.
Nelidow.	S. Pichon.
Lardy.	Francis Bertie.
	G. Tornielli.

Poczem oddano Rządowi Rzeczypospolitej wszystkie przedłożone ratyfikacye, które po zbadaniu uznano za dobre i należyte co do formy, celu złożenia ich w archiwach Ministerstwa spraw zewnętrznych Rzeczypospolitej francuskiej.

W dowód tego sporządzono protokół niniejszy, którego uwierzytelniony odpis prześle Rząd Rzeczypospolitej francuskiej każdemu z Mocarstw, które ratyfikowały konwencyę sanitarną z dnia 3. grudnia 1903.

Działo się w Paryżu, dnia 6. kwietnia 1907.

(L. S.) podpisano:

Vanmerus.	Radolin.
Brunet.	R. Khevenhüller.
A. de Stuers.	A. Leghait.
M. Samad.	Gabriel de Piza.
Gr. G. Ghika.	Henry White.
Nelidow.	S. Pichon.
Lardy.	Francis Bertie.
	G. Tornielli.

Powyższy międzynarodowy układ sanitarny ogłasza się niniejszem wraz z dodatkami I, II i III oraz protokołem co do złożenia ratyfikacyi z mocą obowiązującą dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa z tą uwagą, iż według uwiadomienia, przesłanego c. i k. Ministerstwu spraw wewnętrznych przez Rząd Rzeczypospolitej francuskiej, Norwegia, Szwecya, Meksyk, Dania oraz Wielka Brytania za brytańskie posiadłości Indyi, Małych Antyli, Falklandu, Gambii, Południowej Nigeryi, Oranjerivers, wysp Fidji, Zanzibaru, Nowej Zelandyi i Australii przystąpiły dodatkowo do konwencyi w myśl artykułu 183., oraz że Rząd niderlandzki wypowiedział w międzyczasie konwencyę co do Zachodnich Indyi niderlandzkich na zasadzie artykułu V. protokołu o złożeniu ratyfikacyi.

Oświadczenie przystąpienia co do Indyi brytańskich złożono pod następującymi zastrzeżeniami:

Zastrzeżenie pierwsze, według którego postanowienia układu sanitarnego (Paryż, 1903) stosują się do Indyi tylko co do dżumy; co do cholery obowiązują i nadal postanowienia konwencyi paryskiej z roku 1894. Rząd indyjski oświadcza, iż nie może przyjąć zobowiązania, nałożonego układem niniejszym względem donoszenia o wypadkach cholery i postępowania co do choroby tej w ten sam sposób jak co do dżumy. Z tego samego powodu nie przystąpiły Indye także do konwencyi dreźnieńskiej z roku 1893.

Zastrzeżenie drugie, dotyczące artykułu 93., które postanawia, iż wszystkie taksy sanitarne, przypadające na pielgrzymów, muszą mieścić się w cenie biletów jazdy.

Zastrzeżenie trzecie, dotyczące artykułu 96., z żądaniem, aby przy oznaczaniu miejsca, zastrzeżonego pielgrzymom na okrętach dla pielgrzymów, nie liczono dzieci, noszonych na rękę.

Zastrzeżenie czwarte, dotyczące artykułu 110., w tym kierunku, iż nie zachodzi potrzeba wpisywania do list nazwisk osób płci żeńskiej.

Zastrzeżenie piąte do artykułu 92., według którego Rząd indyjski nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności za okręty brytańskie, przewożące pielgrzymów z przystani w zatoce Perskiej do Hedjaz.

Wiedeń, dnia 13. kwietnia 1911.

Bienert wlr.

Weiskirchner wlr.

Wickenburg wlr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXV. — Wydana i rozesłana dnia 2. maja 1911.

Treść: (M 82 i 83.) 82. Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Gmunden do Vorchdorf. — 83. Obwieszczenie, dotyczące przeniesienia Urzędu celnego pobocznego Moena do S. Pellegrino.

82.

Dokument koncesyjny z dnia 20. kwietnia 1911

na kolej lokalną z Gmunden do Vorchdorf.

Na podstawie Najwyższego upoważnienia udzielałam w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami gminie miasta Gmunden koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu wąskotorowej kolei lokalnej z Gmunden do Vorchdorf a to w myśl postanowień ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w dalszym ciągu:

§ 1.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzysta koncesjonaryuszka z ulg, przewidzianych w artykułach VI. do XII. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesjonaryuszka ma obowiązek ukończenia budowy koncesjonowanej kolei najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego, tudzież oddania gotowej kolei na użytek publiczny i utrzymywania jej w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, jakoteż wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi ma koncesjonaryuszka złożyć na żądanie c. k. rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucję tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesjonowanej kolei nadaje się koncesjonaryuszce prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyzna się koncesjonaryuszce także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których urządzenie uznalby c. k. rząd za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

Przy budowie koncesjonowanej kolei i ruchu na niej stosować się winna koncesjonaryuszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, wreszcie

do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości. Pod względem ruchu będzie można o tyle odstąpić od zarządzeń dla bezpieczeństwa i przepisów co do ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu, a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość c. k. Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne; w tej mierze stosowane będą osobne przepisy ruchu, które wyda c. k. Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Transporty wojskowe muszą być przewożone po niższych cenach taryfowych. Pod względem zastosowania taryfy wojskowej do przewozu osób i rzeczy obowiązywać będą postanowienia, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych obowiązują łącznie na austriackich kolejach państwowych.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i pospolitego ruszenia obu połów Monarchii. do tyrolskich strzelców krajowych i do żandarmerji, a to nietylko w podróżach na koszt skarbu państwa lecz także w podróżach służbowych na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana przystąpić do umowy, zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupu i utrzymywania w pogotowiu przyborów dla transportów wojskowych, oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy uskutecznianiu większych transportów wojskowych, dalej do łącznie obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871, o przewozie chorych i rannych, przewożonych na rachunek skarbu wojkowego w postawie leżącej.

Przepis, który obowiązuje łącznie pod względem transportu wojskowego na kolejach żelaznych, tudzież łącznie obowiązujące przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny nabywają dla koncesyonaryuszki mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesyonowanej kolei. Przepisy rzeczono rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i nie będą ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, nabędą dla koncesyonaryuszki mocy obowiązującej z chwilą, w której urzędownie poda się je do jej wiadomości.

Zobowiązania te ciążyą na koncesyonaryuszce tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe ze względu na drugorzędny charakter tej linii oraz

ze względu na ułatwienia, udzielone skutkiem tego pod względem budowy, wyposażenia kolei i systemu ruchu.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana uwzględnić przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów c. i k. wojska, c. i k. marynarki wojennej i c. k. obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 6.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy analogicznie niższe stopy taryfowe, przepisane dla transportów wojskowych.

§ 7.

Nie wolno koncesyonaryuszce powierzać ruchu na koncesyonowanej kolei osobom trzecim, wyjąwszy w razie wyraźnego zezwolenia ze strony c. k. rządu.

§ 8.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana postarać się o zaopatrzenie swoich funkcjonaryszy na wypadek niezdolności do pracy i na starość, oraz o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do zakładu emerytalnego związku austriackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy emerytalnej, zapewniającej członkom przynajmniej takie same korzyści, względnie nakładającej na koncesyonaryuskę przynajmniej takie same obowiązki, jak wspomniany zakład emerytalny.

To zaopatrzenie należy tak przeprowadzić, by koncesyonaryuszka lub przedsiębiorstwo w jej miejsce wstępujące mieli obowiązek zgłaszać w zakładzie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie we własnej kasie emerytalnej stałych funkcjonaryszy z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcjonaryszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy wozów, konstruktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni, przy odpowiednim ich zatrudnieniu, najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

Statut kasy pensyjnej oraz wszelkie jego zmiany podlegają zatwierdzeniu c. k. Ministerstwa kolei żelaznych.

§ 9.

Pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w artykule XXV. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, jest koncesyonaryuszka obowią-

zana dozwolić c. k. rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do przewozu między kolejami, już istniejącymi lub mającymi dopiero w przyszłości powstać, na których rząd ruch utrzymuje, w taki sposób, by c. k. rząd mógł, przy swobodnem ustanawianiu taryf, przeprawiać lub kazać przeprawiać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy współużywaną koleją lub jej częściami za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 10.

Nadaje się koncesyonaryuszce prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem c. k. rządu i pod warunkami, które on ustanowi, spółki akcyjnej, która ma wejść we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszki.

Statut spółki oraz wzory akcji, które będą wydane, podlegają zatwierdzeniu c. k. rządu.

Koncesyonaryuszce zastrzega się prawo wypuszczenia częściowych zapisów dłużnych odnośnie do pożyczki pierwszeństwa, która będzie przez nią zaciągnięta, a to pod warunkami, oznaczonymi przez c. k. rząd; formularze obligacji pierwszeństwa, które będą wydane, wymagają zatwierdzenia ze strony c. k. rządu.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego, jakoteż imiennego, podlega zatwierdzeniu c. k. rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, łącznie z kosztami zaopatrzenia się w park wozowy oraz na uposażenie rezerwy kapitałowej, oznaczonej przez c. k. rząd, z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, i straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych wydatków jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

Gdyby po wybudowaniu kolei miano jeszcze wystawić jakie nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, natenczas można doliczyć odnośne koszta do kapitału zakładowego, jeżeli c. k. rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez c. k. rząd.

§ 11.

C. k. rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesyonowanej kolei po jej ukończeniu i puszczeniu w ruch w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Celem oznaczenia ceny wykupna policzyć się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu, poprzedzających chwilę wykupna, strąci się z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczy się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby wykupno nastąpić miało przed upływem unormowanego w § 1. czasowego uwolnienia od podatku, w takim razie obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu przedstawia w ciągu pozostałego okresu wolności od podatku rentę wykupna, która ma być wypłacana bez ściągnięcia podatku. Za czas po upływie wolności podatkowej oznacza się zarazem rentę wykupna w ten sposób, że od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią, policza się podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrąca go z dochodów. Do pozostałej reszty dolicza się ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma na przyszłość od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby wykupno nastąpić miało po upływie ustanowionego w § 1. czasowego uwolnienia od podatków, wówczas uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciężące na wykupionem przedsiębiorstwie kolejowem, oraz wszelkie inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie należy także co do lat wolnych od podatku obliczyć podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, należy doliczyć do przeciętnych czystych dochodów, w taki sposób obliczonych, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

4. Przeciętny dochód czysty, obliczony w myśl powyższych postanowień, płacić należy koncesyonaryuszce jako wynagrodzenie za wykupioną koleją

przez pozostały czas trwania koncesyi w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak kolej miała być wykupioną przed upływem siódmego roku obrotowego lub gdyby średni dochód czysty, obliczony w myśl powyższych postanowień ustępów 1. do 3., bez uwzględnienia dodatku, przewidzianego w ustępach 2. i 3., nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, któraby się równała racie rocznej, potrzebnej na zgodne z planem oprocentowanie i umorzenie pożyczek, ubezpieczonych przez wpis do ksiąg kolejowych a zaciągniętych za zezwoleniem c. k. rządu celem pokrycia policzalnych kosztów założenia, wraz z ratą roczną, potrzebną na oprocentowanie po cztery od sta kapitału akcyjnego, zatwierdzonego przez c. k. rząd, i na umorzenie go w ciągu okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za wykupioną kolej, będzie polegało na tem, że państwo płacić będzie wymienioną wyżej kwotę ryczałtową w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku, i zwracać koncesyonaryuszce podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwu zastrzega się prawo objęcia każdej chwili do zapłacenia z własnych funduszków w miejsce koncesyonaryuszki pożyczek, zaciągniętych w celu uzyskania kapitału na koncesyonowaną kolej, w kwocie, zalegającej jeszcze według zatwierdzonego planu amortyzacyjnego w chwili wykupna; w przypadku tym zniży się należna renta wykupna, o kwotę, potrzebną na oprocentowanie i umorzenie określonego wyżej kapitału pożyczkowego, jakoteż ewentualnie o odpowiadającą powyższemu zapotrzebowaniu sumę dodatku, który w myśl przepisów ustępów 2. i 3. ma być doliczony do przeciętnego dochodu.

7. Państwo zastrzega sobie dalej prawo zapłacenia w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, należnych koncesyonaryuszce w myśl postanowień punktów powyższych, kapitału, równającego się zdyskontowanej wartości kapitałowej tych rent, licząc odsetki od odsetek, po strąceniu, jak się samo przez się rozumie, dodatku, któryby w myśl postanowień ustępu 2. i 3. mieścił się w tych rentach; przyczem należy wziąć za podstawę dyskontowania raty na kapitał obligacyi pierwszeństwa stopę procentową $4\frac{1}{2}$ od sta, zaś raty na kapitał akcyjny stopę 4 od sta rocznie.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego, podług własnego wyboru, gotówki lub obligacyi długu pań-

stwa. Obligacye długu państwa liczone będą w takim razie po kursie, jaki wyniknie jako kurs średni z porównania kursów pieniężnych obligacyi długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędownie na giełdzie wiedeńskiej w ciągu półroczna bezpośrednio poprzedzającego.

8. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia, oznaczonego pod l. 1. do 7., bez dalszej odpłaty własność koncesyonowanej niniejszem kolei, wolna od ciężarów względnie obciążona tylko zalegającą jeszcze resztą pożyczek, zaciągniętych za zezwoleniem c. k. rządu, tudzież jej używanie, a to ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, koleje dojazdowe, będące ewentualnie własnością koncesyonaryuszki, i jej przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby tych ostatnich nie użyto już za zezwoleniem c. k. rządu stosownie do ich przeznaczenia.

9. Postanowienie c. k. rządu, dotyczące się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmione będzie przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracyi najpóźniej do dnia 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracya ta będzie określać następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupienie następuje;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna, i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź jako zaspokojenie pretensyi państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają również na państwo;
- c) wysokość ceny wykupna (l. 1. do 7.), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, a którą ewentualnie obliczy się tymczasowo z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania, przy równoczesnem podaniu terminu i miejsca płatności.

10. C. k. rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia jednocześnie z doręczaniem deklaracyi, dotyczącej się wykupna, osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby począwszy od tej chwili nie zmieniono stanu majątku na szkodę państwa.

Od chwili deklaracyi, dotyczącej się wykupienia, wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie nierucho-

mych przedmiotów majątkowych, w niej wymienionych, pozwolenia tego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które albo przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

11. Koncesyonaryuszka jest obowiązana postarać się o to, aby c. k. rząd mógł w dniu, wyznaczonym na wykupienie, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątkowe, wymienione w deklaracji wykupna.

Gdyby koncesyonaryuszka nie uczyniła zadość temu zobowiązaniu, będzie c. k. rząd miał prawo nawet bez jej zezwolenia i bez interwencji sądowej objąć wymienione przedmioty majątkowe w fizyczne posiadanie.

Począwszy od chwili wykupienia, odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; od tej chwili przypadają więc wszystkie dochody z ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś idą wszystkie wydatki, połączone z ruchem.

Czyste dochody, jakie wynikną z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należności obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

12. C. k. rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji wykupna (l. 9.) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach przedmiotach majątkowych, przechodzących na państwo wskutek wykupienia.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana oddać c. k. rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niej w tym celu jeszcze wymagano.

§ 12.

Trwanie koncesyj łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl § 9., lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne oznacza się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

C. k. rząd może uznać koncesję za zgasłą także przed upływem powyższego czasu, jeżeli zajdą warunki, wymienione w § 16.

§ 13.

Gdy koncesya zgaśnie i od dnia jej zgaśnięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie koncesyonowanej kolei i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materyałów i zapasy kasowe, koleje dojazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, będące ewentualnie własnością koncesyonaryuszki, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby nie użyto już tych ostatnich za zezwoleniem c. k. rządu stosownie do ich przeznaczenia.

§ 14.

Zarówno w razie zgaśnięcia niniejszej koncesyj jak i w razie wykupienia kolei (§ 11.) zatrzymuje koncesyonaryuszka na własność fundusz rezerwowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa, i ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki, wzniesione lub nabyte z własnego majątku, do których zbudowania lub nabycia c. k. rząd upoważnił koncesyonaryuszkę z tym wyraźnym dodatkiem, iż przedmioty te nie stanowią przynależności kolei.

§ 15.

C. k. rząd ma prawo przekonywania się, czy budowę kolei i jej urządzenia ruchu wykonano we wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie, tudzież prawo zarządzenia, aby wadom, zachodzącym w tym względzie, zapobieżono, względnie, aby je usunięto.

C. k. rząd ma także prawo wglądania w zarząd kolei za pośrednictwem wydelegowanego przez siebie funkcyonaryusza, a w szczególności prawo nadzorowania w sposób, jaki tylko uzna za stosowny, za pośrednictwem organów nadzorczych, które wydeleguje na koszt koncesyonaryuszki, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami.

W razie utworzenia spółki akcyjnej ma komisarz, ustanowiony przez c. k. rząd, także prawo bywania na posiedzeniach rady zawiadowczej lub innej reprezentacji, sprawującej zarząd spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za potrzebne, oraz prawo zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, które sprzeciwiałyby się ustawom, koncesyj lub statutowi spółki, względnie były dla publicznego dobra szkodliwe; w przypadku takim winien jednak komisarz przedstawić sprawę natychmiast c. k. Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która zapaść ma bezzwłocznie i mieć dla spółki moc obowiązującą.

§ 16.

C. k. rząd zastrzega sobie ponadto prawo tej treści, że gdyby, pomimo poprzedniego ostrzeżenia, dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniebdania jednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyi lub ustawami, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego. W szczególności można uznać koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego, jeżeli nie dopełniono zobowiązań względem ukończenia budowy i otwarcia ruchu, określonych § 2., o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

Głabiński wlr.

83.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 26. kwietnia 1911,

dotyczące przeniesienia Urzędu celnego pobocznego Moena do S. Pellegrino.

Urząd celny poboczny II. klasy, istniejący dotychczas w Moena (w Tyrolu), przeniesiono do S. Pellegrino, gdzie tenże rozpoczął już swoją działalność.

W upoważnieniach tego urzędu celnego nie zachodzi żadna zmiana.

Meyer wlr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 5. maja 1911.

Treść: (Nr 84 i 85.) 84. Rozporządzenie, dotyczące przyznania uwolnień od stempli dla zgłoszeń o wyrębie drzewa.
— 85. Rozporządzenie, dotyczące zmiany wzoru 18^{1/2} do § 87. przepisów wojskowych, część I.

84.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 5. kwietnia 1911,

dotyczące przyznania uwolnień od stempli dla zgłoszeń o wyrębie drzewa.

Na zasadzie upoważnienia, nadanego § 2. ustawy z dnia 16. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 233, przyznaje się uwolnienie od stempli dla podań i protokołów, którymi zgłoszono wyrąb drzewa (cięcie drzewa, przerąb, wyrąb plondrowniczy, przerąb krzywulców, pobór produktów lasowych) stosownie do wyliczonych w dalszym ciągu ustaw krajowych, a to co do zgłoszeń o wyrębie drzewa:

1. według ustawy dla księstwa Karynty z dnia 1. marca 1885, Dz. u. kr. Nr. 13, dotyczącej niektórych zarządzeń policji lasowej i wodnej, względnie według ustaw z dnia 4. lutego 1886, Dz. u. kr. Nr. 7, i z dnia 11. grudnia 1899, Dz. u. kr. Nr. 1 z roku 1900, dotyczących zmiany kilku postanowień powołanej ustawy z dnia 1. marca 1885;

2. według ustawy dla uksiążęconego hrabstwa Tyrolu z dnia 5. czerwca 1897, Dz. u. kr. Nr. 21., dotyczącej zgłoszeń i doniesień o pobieraniu pożytków z niepodzielonych lasów gminnych, lokalnych, funduszowych i lasów, należących do spółek interesentów, oraz z lasów podziałowych i prywatnych;

3. według ustawy dla księstwa Styryi z dnia 28. lipca 1898, Dz. u. kr. Nr. 14 z roku 1899, dotyczącej niektórych zarządzeń dla konserwacji lasów;

4. według ustawy dla księstwa Solnogradu z dnia 11. grudnia 1899, Dz. u. kr. Nr. 3 z roku 1900, dotyczącej niektórych zarządzeń dla ochrony lasów;

5. według ustawy dla królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z wielkiem księstwem Krakowskiem z dnia 15. czerwca 1904, Dz. u. kr. Nr. 93, dotyczącej niektórych zarządzeń policji lasowej i wodnej;

6. według ustawy dla arcyksięstwa Austrii poniżej Anizy z dnia 4. marca 1906, Dz. u. kr. Nr. 43, dotyczącej niektórych zarządzeń dla konserwacji lasów;

7. według ustawy dla księstwa Bukowiny z dnia 7. marca 1906, Dz. u. kr. Nr. 15, dotyczącej niektórych zarządzeń dla ochrony lasów.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Meyer wlr.

85.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 21. kwietnia 1911,

dotyczące zmiany wzoru 18^{1/2} do § 87. przepisów wojskowych, część I.

W porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny rozporządza się, że w miejsce wzoru 18^{1/2} do § 87. przepisów wojskowych, część I., ogłoszonego rozporządzeniem z dnia 13. lutego 1904, Dz. u. p. Nr. 19, wstąpić ma następujący wzór nowy.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Kraj, powiat polityczny

Świadcstwo uwolnienia od obowiązku służby wojskowej.

(Imię i nazwisko)
 syn i
 zatrudnienie, zawód
 urodzony (dzień, miesiąc, rok)
 w, powiat
 kraj, przynależny do gminy
 powiat, kraj
 religii, wzrostu *cm*, numer losu
 sklasyfikowany jako „niezdolny do broni“, uczynił ostatecznie zadość swemu obowiązkowi stawienia się do poboru.

Tenże jest obowiązany do służby w pospolitem ruszeniu do końca roku 19 . .

., dnia 19 . .

Pieczęć służbowa.

Podpis przedstawiciela władzy politycznej.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 10. maja 1911.

Treść: *M* 86. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące zasiłków, które w roku 1911. przypadają do użycia z państwowego funduszu melioracyjnego.

§ 6.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 6. maja 1911,

dotyczące zasiłków, które w roku 1911. przypadają do użycia z państwowego funduszu melioracyjnego.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Preliminarz kwot, które w roku 1911. przypadają do użycia z państwowego funduszu melioracyjnego, zamieszczony w załączniku A, zatwierdza się stosownie do przepisu § 4. ustawy z dnia 4. stycznia 1909, Dz. u. p. Nr. 4.

§ 2.

Wykonanie rozporządzenia tego, które nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia, poruczam Memu Ministrowi rolnictwa i Memu Ministrowi skarbu.

Budapeszt, dnia 6. maja 1911.

Franciszek Józef wkr.

Bienert wkr.

Georgi wkr.

Stürgkh wkr.

Weiskirchner wkr.

Hochenburger wkr.

Meyer wkr.

Wickenburg wkr.

Zaleski wkr.

Marek wkr.

Widmann wkr.

Głabiński wkr.

A.

Preliminarz

kwot, które w roku 1911. przypadają do użycia z funduszu melioracyjnego (ustawa z dnia 4. stycznia 1909, Dz. u. p. Nr. 4).

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasitek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasitek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
1. Dalszy ciąg budowli.						
	Austria dolna.					
1	Regulacja Traizy Spratzern-Oberndorf (Pozycya 127 ex 1905)	Kraj Austria dolna	Rata 7. 33.646 K 68 h			
2	Odwodnienie w gminach Baumgarten n. March, Stripfing, Oberweiden i Zwerndorf (Pozycya 128 ex 1907)	Interesowane gminy	Rata 5. 16.028 K			
3	Zabudowanie potoku Weissenbach przy St. Ägyd (Pozycya 127 ex 1907)	Kraj Austria dolna	Rata końcowa (4.) 26.000 K			
4	Zabudowanie potoków górskich w Aspangu (Pozycya 138 ex 1908)	Kraj Austria dolna	Rata końcowa (4.) 17.925 K			
5	Urządzenie tam powodziowych wzdłuż rzeki March i ujęć jej dopływów bocznych (Pozycya 125 ex 1905)	Kraj Austria dolna	Rata 3. 57.600 K			
6	Regulacja potoku Zaya w środkowej części (Pozycya 144 ex 1908)	Wydział konkurencyi dla potoku Zaya Mistelbach--Laa	Rata 3. 28.974 K 14 h			
7	Zabudowanie potoku Egydenbach (Pozycya 199 ex 1910)	Kraj Austria dolna	Rata końcowa (2.) 18.500 K			

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
8	Regulacja potoku Wielki Tullnbach od Brückelmühle aż do przewodu kanału fabrycznego powyżej wiaduktu w gminach Tausendblum i Neulengbach (Pozycyja 200 ux 1910)	Gminy Tausendblum i Neulengbach	Rata końcowa (2.) 14.600 K			
9	Regulacja rzeki Pitten w gminie Erlach (Pozycyja 206 ex 1910)	Gmina Erlach	Rata 2. 20.933 K 33 h			
10	Regulacja potoku Schwechat od granicy gmin Tribuswinkel — Traiskirchen aż do granicy gmin Guntramsdorf — Laxenburg (Pozycyja 207 ex 1910)	Gminy Traiskirchen i Guntramsdorf	Rata 2. 20.000 K			
11	Regulacja rzeki Thai od Glomsstühle do Glockenmühle w gminach Vitis, Klein-Schönau, Gross-Rupprechts i Sparbach (Pozycyja 208 ex 1910)	Konkurencyja	Rata końcowa (2.) 12.240 K			
12	Regulacja potoku Grossenbach i jego dopływów w gminie Hof am Leithaberge (Pozycyja 210 ex 1910)	Gmina Hof am Leithaberge	Rata końcowa (2.) 11.800 K			
13	Regulacja Loidesthalergraben w gminie Loidesthal (Pozycyja 214 ex 1910)	Gmina Loidesthal	Rata końcowa (2.) 6.240 K			
14	Regulacja rzeki Melk w gminach Rainberg i Ritzengrub (Pozycyja 215 ex 1910)	Gminy Rainberg i Ritzengrub	Rata końcowa (2.) 10.880 K			

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasiłek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasiłek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
15	Regulacja rzeki Piesting w gminach Steinabrückl, Matzendorf, Felixdorf i Sollenau (Pozycya 216 ex 1910)	Konkurencyja	Rata końcowa (2.) 16.400 K			
16	Regulacja potoku Sierning i jego strumieni bocznych w gminach Bischofstetten, Hürm i Siegendorf (Pozycya 218 ex 1910)	Spółka wodna	Rata 2. 39.066 K 66 h			
17	Regulacja rzeki Traizy na obszarze gminy St. Ägyd am Neuwalde (Pozycya 219 ex 1910)	Gmina St. Ägyd	Rata końcowa (2.) 13.100 K			
18	Zabezpieczenie usypującego się zbocza potoku Zeitlbach i odwodnienie błonia Empfingerau w gminie Stephanshart (Pozycya 220 ex 1910)	Gmina Stephanshart	Rata końcowa (2.) 11.240 K			
19	Zabudowanie Pfaffenberggraben w gminie Purkersdorf (Pozycya 221 ex 1910)	Kraj Austryja dolna	Rata końcowa (2.) 15.550 K			
20	Budowle uzupełniające i uchylenie szkód, zrządzonych powodzią, na uregulowanej rzece Traizie (Pozycya 222 ex 1910)	Wydziały drogowe powiatowe St. Pölten i Herzogenburg	Rata 2. 50.000 K			
21	Regulacja Traizy w gminie Hohenberg (Rotte Hofamt) (Pozycya 223 ex 1910)	Gmina Hohenberg	Rata końcowa (2.) 15.500 K			
22	Regulacja rzeki Traizy od tamy w Scheibmühl aż do Knabenhof (Pozycya 224 ex 1910)	Gminy Traisen, Eschenau i St. Veit an der Gölsen	Rata końcowa (2.) 21.300 K			

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
23	Odwodnienie zabagnionych grunłów w gminie Hadres (Pozycya 225 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 8.300 K	.	.	.
24	Regulacja rzeki Traizy w gminie Türnitz przy Rabenhof (Pozycya 226 ex 1910)	Gmina Türnitz	Rata końcowa (2.) 5.600 K	.	.	.
25	Austria górna. Regulacja Gusy (Pozycya 92 ex 1902)	Kraj Austria górna	Rata 10. 10.830 K 54 h	.	.	.
26	Dodatek do nadwyżki kosztów na regulację Gusy (Pozycya 128 ex 1905)	Kraj Austria górna	Rata 7. 3.868 K 80 h	.	.	.
27	Regulacja Mühlheimerache (Pozycya 89 ex 1902)	Kraj Austria górna	Rata 9. 43.322 K 88 h	.	.	.
28	Dalszy ciąg zabudowań potoków górskich w obszarze Almy (Pozycya 95 ex 1902)	Kraj Austria górna	Rata 9. 40.191 K 26 h	.	.	.
29	Regulacja dolnej Almy (Pozycya 110 ex 1904)	Kraj Austria górna	Rata 7. 52.086 K 96 h	.	.	.
30	Dalszy ciąg zabudowań potoków górskich w obszarze Steyery (Pozycya 97 ex 1902)	Kraj Austria górna	Rata 9. 9.901 K 64 h	.	.	.
31	Dalszy ciąg zabudowań potoków górskich w obszarze Ischlu (Pozycya 98 ex 1902)	Kraj Austria górna	Rata 9. 29.743 K 87 h	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasiłek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasiłek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
32	Regulacja Antiesen (Pozycya 90 ex 1902)	Kraj Austrya górna	Rata 9. 26.716 K 20 h			
33	Zabudowanie obszaru Haselgraben (Pozycya 74 ex 1903)	Kraj Austrya górna	Rata 8. 2.721 K 06 h			
34	Regulacja dolnej Aurach (Pozycya 93 ex 1902)	Kraj Austrya górna	Rata 8. 4.977 K 86 h			
35	Dalszy ciąg zabudowań potoków górskich w obszarze Aurach (Pozycya 96 ex 1902)	Kraj Austrya górna	Rata 9. 16.684 K 64 h			
36	Uzupełnienie zabudowań potoków górskich w obszarze Aurach (Pozycya 149 ex 1908)	Kraj Austrya górna	Rata 4. 4.423 K 32 h			
37	Zabudowanie potoków górskich w gminie Hochburg-Ach (Pozycya 111 ex 1904)	Kraj Austrya górna	Rata 8. 2.114 K 96 h			
38	Zabudowanie potoku Lausa (Pozycya 112 ex 1904)	Kraj Austrya górna	Rata 8. 1.624 K 90 h			
39	Grobla inundacyjna na rzece Salzach przy Eitenau (Pozycya 91 ex 1902)	Kraj Austrya górna	Rata 8. 19.376 K 24 h			
40	Regulacja Mondseerache (Pozycya 136 ex 1907)	Kraj Austrya górna	Rata 4. 532 K 36 h			
41	Zabudowanie Krumme Steyrling (Pozycya 129 ex 1905)	Kraj Austrya górna	Rata 5. 2.915 K 02 h			
42	Budowle regulacyjne na Kleine Mühl (Pozycya 227 ex 1910)	Kraj Austrya górna	Rata końcowa (2.) 18.090 K			

Liczba licząca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
43	Regulacja dolnej Aist (Pozyeya 228 ex 1910)	Kraj Austria górna	Rata 2. 60.375 K			
44	Solnogród. Ukończenie regulacji Salzachy w Oberpinzgau (Pozyeya 139 ex 1907)	Kraj Solnogród	Rata 5. 57.997 K			
45	Zabudowanie potoku Ramseiderbach (Pozyeya 147 ex 1909)	Kraj Solnogród	Rata 3. 18.500 K			
46	Zabudowanie potoku Walcherbach w gminie Piesendorf (Pozyeya 229 ex 1910)	Kraj Solnogród	Rata 2. 50.000 K			
47	Najpilniejsze zabudowania Leogangerache (Pozyeya 230 ex 1910)	Kraj Solnogród	Rata końcowa (2.) 21.700 K			
48	Zabudowanie rzeki Fritz na przestrzeni od Lidlbrücke do Brunnhäusl (Pozyeya 231 ex 1910)	Kraj Solnogród	Rata końcowa (2.) 51.800 K			
49	Styrya. Regulacja Anizy od Haus do przekopu Espangskiego i dalszy ciąg robót regulacyjnych od przekopu Espangskiego do Gesäuseingang (Pozyeya 136 ex 1905)	Kraj Styrya	Rata 7. 45.900 K			
50	Zabudowanie potoku Trieben (Pozyeya 156 ex 1908)	Kraj Styrya	Rata końcowa (4.) 70.000 K			

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
51	Zabudowanie potoku Leistenbach (Pozycya 148 ex 1909)	Kraj Styrya	Rata końcowa (3.) 33.750 K	.	.	.
52	Zabudowanie potoku Gross-Sölkbach (Pozycya 149 ex 1909)	Kraj Styrya	Rata 3. 10.666 K 67 h	.	.	.
53	Regulacja rzeki Raab w powiecie Gleisdorf (Pozycya 150 ex 1909)	Kraj Styrya	Rata 3. 50.000 K	.	.	.
54	Ukończenie regulacji Muru od mostu Radetzky'ego w Gracu do przewozu Kellerdorfskiego (Pozycya 151 ex 1909)	Kraj Styrya	Rata 3. 157.333 K 33 h	.	.	.
55	Regulacja rzeki Mürz w powiecie Kindberg (Pozycya 152 ex 1909)	Kraj Styrya	Rata 3. 68.400 K	.	.	.
56	Regulacja Drawy od Marburga do Polstrau (Pozycya 153 ex 1909)	Kraj Styrya	Rata 3. 80.000 K	.	.	.
57	Karyntya. Odwodnienie bagna Glödnitz-Weisberger Moos i regulacja potoku przy tem bagnie (Pozycya 236 ex 1910)	Kraj Karyntya	Rata końcowa (2.) 21.580 K	.	.	.
58	Kraina. Odwodnienie bagna Lublańskiego (Pozycya 125 ex 1906)	Spółka wodna	Rata 5. 162.150 K 18 h	.	.	.
59	Zaopatrzenie w wodę gmin Zirknitz i Rakek (Pozycya 239 ex 1910)	Kraj Kraina	Rata 2. 56.000 K	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
60	Wodociąg dla kilku miejscowości w gminie Möschnach (Pozycya 240 ex 1910)	Kraj Kraina	Rata końcowa (2.) 32.400 K			
61	Zabudowanie potoków górskich przy drodze krajowej Brod nad Kulpą—Čabar i przy drodze powiatowej Čabar—Obergras w powiecie Gottschee (Pozycya 241 ex 1910)	Kraj Kraina	Rata końcowa (2.) 11.900 K			
62	Zabudowanie potoków górskich, wpływających do Żelimljicy, w gminach Auersperg i Żelimlje (Pozycya 242 ex 1910)	Kraj Kraina	Rata końcowa (2.) 8.000 K			
63	Regulacya Steiner Feistritz (Pozycya 243 ex 1910)	Kraj Kraina	Rata 2. 25.320 K			
64	Istrya. Zabudowanie potoków górskich w obszarze rzeki Quieto (Pozycya 75 ex 1902)	Kraj Istrya	Rata końcowa (10.) 27.500 K			
65	Regulacya rzeki Quieto (Pozycya 158 ex 1908)	Kraj Istrya	Rata 4. 90.000 K			
66	Osuszenie doliny Lug i jeziora Jezero (Pozycya 159 ex 1908)	Kraj Istrya	Rata 2. 5.800 K			
67	Tyrol. Regulacya Kössener Grossache (Pozycya 76 ex 1902)	Kraj Tyrol	Rata 9. 140.000 K			

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasiłek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasiłek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
68	Uzupełnienie regulacji Adygi na przestrzeni Naturns—Töll (Pozycya 143 ex 1905)	Kraj Tyrol	Rata 7. 3.141 K 67 h			
69	Zabudowanie potoku Maukenbach (Pozycya 142 ex 1904)	Kraj Tyrol	Rata 5. 5.488 K 36 h			
70	Przywrócenie i uzupełnienie regulacji Adygi w sekcji II. (Pozycya 133 ex 1904)	Kraj Tyrol	Rata 5. 23.632 K 16 h			
71	Uzupełnienie regulacji Leno (Pozycya 130 ex 1904)	Kraj Tyrol	Rata 4. 8.853 K 45 h			
72	Regulacja rzeki Inn od Telfs do Oberhofen (Pozycya 153 ex 1905)	Kraj Tyrol	Rata 5. 2.000 K			
73	Regulacja głównego rowu odpływowego w Lana z włączeniem potoku Krebsbach (Pozycya 139 ex 1905)	Kraj Tyrol	Rata 4. 2.742 K 66 h			
74	Regulacja Lechu Unterletzen-Ehenbichl (Pozycya 155 ex 1905)	Kraj Tyrol	Rata 4. 14.591 K 28 h			
75	Regulacja Fersiny przy ujściu do Adygi (Pozycya 137 ex 1904)	Kraj Tyrol	Rata 3. 4.232 K 25 h			
76	Regulacja dolnego biegu potoku Wörgler Dorfbach (Pozycya 128 ex 1906)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (5.) 15.253 K			
77	Zabudowanie potoków Unterbichl-, Tal-, Laimach- i Eckartaubach w Zillertal (Pozycya 150 ex 1905)	Interesowane gminy	Rata 4. 1.800 K			

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
78	Budowle ochronne na Brixentalerache na przestrzeni od Roter Bühel do ujścia do Innu (Pozycya 154 ex 1905)	Kraj Tyrol	Rata 4. 2.527 K 60 h			
79	Zabudowanie Rivo Cameraso (Pozycya 147 ex 1904)	Kraj Tyrol	Rata 3. 1.821 K 51 h			
80	Zabudowanie Hahnbaumnuhre (Pozycya 147 ex 1905)	Kraj Tyrol	Rata 5. 800 K			
81	Przełożenie ujścia Wielkiej Lauy do Drawy (Pozycya 151 ex 1905)	Spółka wodna	Rata 5. 1.769 K 46 h			
82	Uzupełnienie zabudowań potoków górskich w gminie Nesselwängle (Pozycya 162 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata 3. 20.000 K			
83	Zabudowanie wąwozów Messner- i Talbäusgraben w Hopfgarten (Pozycya 164 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (3.) 16.000 K			
84	Zabudowanie potoków Schlicker- i Halslbach (Pozycya 168 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (3.) 16.000 K			
85	Regulacja potoku Haselbach przy Waidring i zabudowanie jego wąwozów bocznych (Pozycya 170 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata 3. 30.000 K			
86	Zabudowanie potoku Adanabach przy Roncone (Pozycya 171 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (3.) 25.000 K			

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
87	Uzupełnienie budowli na Lechu powyżej Forchach (Pozycya 173 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata 3. 10.000 K			
88	Przywrócenie urządzenia nawadniającego w gminach Terres, Flavon i Cunevo (Pozycya 174 ex 1909)	Interesowane gminy	Rata 3. 6.000 K			
89	Urządzenie nawadniające w Vigo d'Anaunia (Pozycya 178 ex 1909)	Gmina Vigo d'Anaunia	Rata końcowa (3.) 6.025 K			
90	Zabudowanie potoku Sella przy Barco (Pozycya 179 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (3.) 30.000 K			
91	Zabudowanie Raffeingraben (Pozycya 180 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (3.) 10.000 K			
92	Odprowadzenie wód górskich w dolinie Renu (Pozycya 184 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata 3. 7.000 K			
93	Zabudowanie potoków górskich Rivo Carbonare i Rivo Capre (Pozycya 186 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata 3. 10.000 K			
94	Zabudowanie języka Muhru w gminie Bieno (Pozycya 187 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (3.) 10.000 K			
95	Zabudowanie Rivo Maggiore w Levico (Pozycya 188 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata 3. 30.000 K			
96	Rekonstrukcja regulacji potoku Debant (Pozycya 190 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata 3. 10.000 K			

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
97	Uzupełnienie regulacji Adygi w sekcji I. przez uregulowanie Lanańskiego głównego rowu odpływowego, nadwyżka kosztów (Pozycya 195 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata 3. 10.000 K			
98	Uzupełnienie budowli regulacyjnych w dolnym biegu potoku Namlos (Pozycya 196 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (3.) 14.000 K			
99	Urządzenie nawodniające w gminie Cis (Pozycya 207 ex 1909)	Gmina Cis	Rata końcowa (3.) 3.000 K			
100	Dalszy dodatek na regulację potoku Karlin w dolnym biegu (Pozycya 209 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata 3. 25.250 K			
101	Zabudowanie Cinque Boali w Borgo (Pozycya 210 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata 3. 21.500 K			
102	Zabudowanie Kellerlahn w Passeier (Pozycya 211 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata 3. 13.000 K			
103	Regulacja Adygi na przestrzeni Laatsch—Laas (Pozycya 216 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata 3. 40.000 K			
104	Zabudowanie potoku Giolis (Pozycya 217 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (3.) 10.000 K			
105	Brzeźne budowle ochronne na prawym brzegu Lechu przy Forchach (Pozycya 218 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata 3. 10.000 K			
106	Zabudowanie potoku Schlandernaun (Pozycya 219 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata 3. 28.000 K			

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
107	Regulacja rzeki Fersina na prawym brzegu w gminie Serso (Pozycya 220 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata 3. 35.500 K			
108	Zabudowanie potoków Herren-, Güsseler-, Hirsch- i Leinbach przy Höfen (Pozycya 224 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (3.) 12.000 K			
109	Zabudowanie potoku Larganza (Pozycya 225 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (3.) 12.500 K			
110	Zabudowanie potoku Rothlahn (Pozycya 226 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (3.) 7.100 K			
111	Zabudowanie potoku Weissenbach przy St. Pauls (Pozycya 227 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (3.) 5.150 K			
112	Przywrócenie i uzupełnienie zabudowania potoku Sylvesterbach (Pozycya 228 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (3.) 22.000 K			
113	Roboty dodatkowe i uzupełniające na rzece Naif (Pozycya 229 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata 3. 40.000 K			
114	Uzupełnienie regulacji Adygi w sekcji III (Pozycya 134 ex 1904)	Kraj Tyrol	Rata 2. 13.500 K			
115	Podzielenie wód górskich w gminie Cavedine (Pozycya 152 ex 1905)	Gnina Cavedine	Rata 3. 948 K 88 h			
116	Uzupełnienie zabudowania potoku Naifbach (Pozycya 127 ex 1904)	Kraj Tyrol	Rata 2. 1.480 K 30 h			

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
117	Zabudowanie potoku Märzenbaeh (Pozycya 148 ex 1905)	Kraj Tyrol	Rata 4. 90.000 K	.	.	.
118	Budowle ochronne na Kundlerache (Pozycya 132 ex 1904)	Kraj Tyrol	Rata 3. 4.050 K	.	.	.
119	Regulacja Rivo Predaia w Castello (Pozycya 245 ex 1910)	Kraj Tyrol	Rata 2. 23.000 K	.	.	.
120	Zabudowanie potoków górskich w Mezocorona (Pozycya 246 ex 1910)	Kraj Tyrol	Rata końcowa 11.875 K	.	.	.
121	Zabudowanie potoku Namlos w górnym biegu (Pozycya 247 ex 1910)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (2.) 12.000 K	.	.	.
122	Zabudowanie koryt przy Perjen (Landeck) (Pozycya 248 ex 1910)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (2.) 16.250 K	.	.	.
123	Zabudowanie Vallon della Creta w Roncegno (Pozycya 249 ex 1910)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (2.) 11.000 K	.	.	.
124	Uzupełnienie budowli regulacyjnych na potoku Astico w Pedemonte i Casotto (Pozycya 250 ex 1910)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (2.) 20.000 K	.	.	.
125	Zabudowanie Jedlesgisse w Neustift, Stubai (Pozycya 251 ex 1910)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (2.) 11.000 K	.	.	.
126	Zabudowanie potoku Ritzbach w górnym biegu (Pozycya 252 ex 1910)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (2.) 13.500 K	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasiłek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasiłek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
127	Regulacja potoku Rietzerbach w dolnym biegu (Pozycya 253 ex 1910)	Kraj Tyrol	Rata 2. 20.170 K	.	.	.
128	Zabudowanie Vallon della Luna w Roncegno (Pozycya 255 ex 1910)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (2.) 13.800 K	.	.	.
129	Urządzenie odwadniające na obszarze gminy miasteczka Vezzano (Pozycya 256 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 4.955 K	.	.	.
130	Regulacja potoku Jenbach w dolnym biegu przy Ebbs i Niederndorf (Pozycya 258 ex 1910)	Gminy Ebbs i Niederndorf	Rata 2. 39.000 K	.	.	.
131	Regulacja Innu przy Völser-Au (Pozycya 259 ex 1910)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (2.) 21.250 K	.	.	.
132	Zabudowanie potoku Schragerbach przy Schmirn (Pozycya 260 ex 1910)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (2.) 13.385 K	.	.	.
133	Budowle ochronne na potoku Ceggiobach w Torcegno (Pozycya 261 ex 1910)	Kraj Tyrol	Rata końcowa (2.) 6.250 K	.	.	.
134	V. serya robót uzupełniających w obszarze II. sekcji Adygi Gmund-S. Michele (Pozycya 262 ex 1910)	Kraj Tyrol	Rata 2. 27.000 K	.	.	.
135	Uzupełnienie regulacji Adygi w sekcji I. a przez wypchnienie odmetów w obszarach nadbrzeżnych (Pozycya 221 ex 1909)	Kraj Tyrol	Rata 3. 30.000 K	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
136	Voralberg. Regulacja rzeki Ill w gminach Frastanz, Göfis i Salteins (Pozycya 156 ex 1905)	Kraj Vorarlberg	Rata 7. 8.800 K	.	.	.
137	Budowle dla ochrony brzegów na prawym brzegu rzeki Ill w Schildried, gmina Göfis (Pozycya 264 ex 1910)	Kraj Vorarlberg	Rata końcowa (2.) 12.500 K	.	.	.
138	Budowle ochronne i regulacyjne na rzece Frutz w obszarach gminnych Rankweil i Zwischenwasser (Pozycya 265 ex 1910)	Kraj Vorarlberg	Rata 2. 21.700 K	.	.	.
139	Czechy. Regulacja rzeki Cidlina w powiecie Podiebrady (Pozycya 93 ex 1903)	Spółka wodna	Rata 6. 49.640 K	.	.	.
140	Wybudowanie zapór dolinowych na obszarze Görlitzer Neisse (Pozycya 74 ex 1902)	Spółka wodna	Rata 9. 122.075 K 57 h	.	.	.
141	Regulacja górnej Łaby od Spindelmühle do Jaromierza i tak zwanej Małej Łaby (Pozycya 97 ex 1903)	Kraj Czechy	Rata 9. 68.488 K 73 h	.	.	.
142	Regulacja górnej Upy od Petzer do Riesenburg (Pozycya 98 ex 1903)	Kraj Czechy	Rata 9. 96.165 K 02 h	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
143	Dalsze zabudowania w obszarze potoku Rakonickiego w powiecie Krivoklát (Pozycya 158 ex 1907)	Kraj Czechy	Rata końcowa (5.) 21.150 K			
144	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Jesenicach (Pozycya 162 ex 1908)	Spółka wodna	Rata końcowa (4.) 12.368 K 25 h			
145	Regulacya potoku Skalickiego i Bylowickiego oraz melioracya sąsiednich gruntów (Pozycya 167 ex 1908)	Spółka wodna	Rata 4. 2.000 K			
146	Dalszy dodatek na wybudowanie zapór dolinowych w obszarze Görlitzer Neisse (Pozycya 175 ex 1908)	Spółka wodna	Rata 4. 38.191 K 12 h			
147	Urządzenie melioracyjne spółki wodnej w Solnicach (Pozycya 176 ex 1908)	Spółka wodna	Rata 4. 983 K 50 h			
148	Regulacya potoków Belohorskiego, Sirina i Nahon oraz melioracya sąsiednich gruntów (Pozycya 177 ex 1908)	Spółka wodna	Rata 4. 41.984 K 89 h			
149	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Cernilowie (Pozycya 140 ex 1906)	Spółka wodna	Rata 5. 48.270 K 75 h			
150	Regulacya potoku Silberbach i będąca z tem w związku melioracya w Hodeszowicach (Pozycya 156 ex 1907)	Spółka wodna	Rata 4. 2.415 K 33 h			

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
151	Podwyższenie dodatku na regulację Metawy i meliorację sąsiednich gruntów (Pozycya 161 ex 1908)	Spółka wodna	Rata 3. 11.619 K 89 h	.	.	.
152	Regulacja potoku Flöss w powiecie Teplice (Pozycya 164 ex 1908)	Kraj Czechy	Rata 3. 30.000 K	.	.	.
153	Regulacja potoku Aubach (Pozycya 157 ex 1907)	Spółka wodna	Rata 3. 10.627 K 93 h	.	.	.
154	Nadwyżka kosztów na zabudowanie potoków górskich w obszarze źródeł potoku Flössbach (Pozycya 269 ex 1910)	Kraj Czechy	Rata końcowa (2.) 28.225 K	.	.	.
155	Nadwyżka kosztów regulacji potoku Aubach (Pozycya 270 ex 1910)	Spółka wodna	Rata 2. 82.990 K	.	.	.
156	Regulacja rzeki Uslawa i melioracja przyległych gruntów przez spółkę wodną w Pilsenetz (Pozycya 271 ex 1910)	Spółka wodna	Rata 2. 37.269 K 44 h	.	.	.
157	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Prelouc (Pozycya 272 ex 1910)	Spółka wodna	Rata 2. 16.505 K	.	.	.
158	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Chynicach (Pozycya 273 ex 1910)	Spółka wodna	Rata 2. 23.550 K	.	.	.
159	Regulacja potoku Konetopskiego przez spółkę wodną Konetopy-Drisy (Pozycya 274 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 12.533 K	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
160	Melioracja gruntów przez spółkę wodną dla Nerad i okolicy w Breh (Pozycya 276 ex 1910)	Spółka wodna	Rata 2. 18.527 K			
161	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Zaricanach (Pozycya 277 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 11.974 K			
162	Melioracja gruntów przez spółkę wodną Urenowice i Voderady (Pozycya 278 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 10.012 K			
163	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Widlicach (Pozycya 279 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 13.496 K			
164	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Sopotnicach (Pozycya 280 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 15.932 K			
165	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Petrowicach (Pozycya 281 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 11.405 K			
166	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Rychnowie n. K. (Pozycya 282 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 14.636 K			
167	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Wilimowie (Pozycya 283 ex 1910)	Spółka wodna	Rata 2. 26.964 K			

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
168	Regulacja potoku Tymakowskiego i melioracja przyległych gruntów przez spółkę wodną w Tymakowie (Pozycja 284 ex 1910)	Spółka wodna	Rata 2. 16.400 K	.	.	.
169	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Sedlicach (Pozycja 285 ex 1910)	Spółka wodna	Rata 2. 19.840 K	.	.	.
170	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Hubenicach, Trawniku, Lgocie i Libcanach (Pozycja 287 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 12.800 K	.	.	.
171	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Loucna Hora (Pozycja 286 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 11.908 K	.	.	.
172	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Karanicach (Pozycja 288 ex 1910)	Spółka wodna	Rata 2. 21.010 K	.	.	.
173	Melioracja gruntów w Mokrem (Pozycja 289 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 17.575 K	.	.	.
174	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Libchawach Czeskich (Pozycja 290 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 8.825 K	.	.	.
175	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Cinowes (Pozycja 291 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 8.575 K	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
176	Regulacja potoku Leimbach i melioracja przyległych gruntów przez spółkę wodną w Lappitzfeld (Pozycya 292 ex 1910)	Spółka wodna	Rata 2. 23.160 K	.	.	.
177	Melioracja gruntów przez spółkę wodną III w Becharach (Pozycya 293 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 13.824 K	.	.	.
178	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Vstis (Pozycya 294 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 22.718 K	.	.	.
179	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Trebechowicach (Pozycya 295 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 19.527 K	.	.	.
180	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Stojicach (Pozycya 296 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 13.224 K	.	.	.
181	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Skwrnowie (Pozycya 297 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 8.980 K	.	.	.
182	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Zachrasztanach (Pozycya 298 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 12.190 K	.	.	.
183	Regulacja Dzikiej Orlicy w Żamberku (Pozycya 299 ex 1910)	Gmina Żamberk	Rata końcowa (2.) 43.200 K	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
184	Regulacja potoku Obrażenickiego w gminach Obrażenice i Velika oraz melioracja przyległych gruntów (Pozycya 300 ex 1910)	Gminy Obrażenice i Velika	Rata końcowa (2.) 41.940 K	.	.	.
185	Zabudowanie koryt w gminach Svinary i Hodyn (Pozycya 301 ex 1910)	Kraj Czechy	Rata końcowa (2.) 10.950 K	.	.	.
186	Zabudowanie potoków Trebouckiego, Pochwalowskiego, Domouszyckiego i Srebrnego w gminie Louny (Pozycya 302 ex 1910)	Kraj Czechy	Rata 2. 41.795 K 60h	.	.	.
187	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Neustadt (Pozycya 303 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 12.350 K	.	.	.
188	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Milicewes (Pozycya 304 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 11.957 K 50h	.	.	.
189	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Kublowie (Pozycya 305 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 14.985 K	.	.	.
190	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Janowicach Czerwonych (Pozycya 306 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 12.859 K	.	.	.
191	Przedsiębiorstwo regulacyjne i melioracyjne spółki wodnej w Zalsi (Pozycya 307 ex 1910)	Spółka wodna	Rata 2. 70.056 K	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
192	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Ceszowie (Pozycya 308 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 11.406 K			
193	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w St. Katarina (Pozycya 309 ex 1910)	Spółka wodna	Rata 2. 17.400 K			
194	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Hluszycach Wielkich (Sekcya II) (Pozycya 310 ex 1910)	Spółka wodna	Rata 2. 14.310 K			
195	Regulacja potoku Tona i melioracja przyległych gruntów przez spółkę wodną w Vrutku (Pozycya 311 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 22.916 K			
196	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Jindicach (Pozycya 312 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 9 536 K 61 h			
197	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Nowym Hradcu Królowym (Pozycya 313 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 14.665 K			
198	Melioracja gruntów przez zjednoczone spółki wodne powiatu Horzice (Pozycya 314 ex 1910)	Zjednoczone spółki wodne	Rata 2. 44.098 K			
199	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Mestec Kralowy (Pozycya 315 ex 1910)	Spółka wodna	Rata 2. 36.856 K			

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasiłek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasiłek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
200	Przedsiębiorstwo melioracyjne i regulacyjne spółki wodnej w Liten (Sekeya I.) (Pozycya 316 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 25.235 K			
201	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Chlumec n. Cidlina (Pozycya 317 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 8.392 K			
202	Regulacya potoku Budniańskiego i melioracya gruntów przez spółkę wodną w Budnanach (Pozycya 318 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 29.007 K			
203	Melioracya gruntów przez spółkę wodną Jesenicach (Pozycya 319 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa 17.160 K			
204	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Pribramie (Pozycya 320 ex 1910)	Spółka wodna	Rata końcowa (2.) 14.060 K			
205	Morawy. Zabudowanie potoków Lubina, Lomna i Bystrzycka w gminie Frankstadt i Trojanowice (Pozycya 159 ex 1906)	Kraj Morawy	Rata 6. 23.050 K 56 h			
206	Melioracya w gminach Trestina, Bohuslawice, Dubicko, Hrabowa, Stawenice i Mohelnice (Pozycya 161 ex 1907)	Spółka wodna	Rata 5. 4.758 K 14 h			
207	Regulacya i zabudowania w obszarze Ossy (Pozycya 160 ex 1906)	Kraj Morawy	Rata 5. 100.048 K 61 h			

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
208	Tamy powodziowe wzdłuż Morawy (Pozycya 163 ex 1907)	Kraj Morawy	Rata 2. 156.000 K	.	.	.
209	Odwodnienie gruntów w gminie Pasków (Pozycya 322 ex 1910)	Spółka wodna	Rata 2. 6.242 K 50 h	.	.	.
210	Odwodnienie gruntów w gminie Suchdol (Pozycya 325 ex 1910)	Spółka wodna	Rata 2. 24.233 K 33 h	.	.	.
211	Regulacya potoků Dunajowickiego w gminach Bawory, Dunajowice Dolne i Perna (Pozycya 327 ex 1910)	Spółka wodna	Rata 2. 2.333 K 33 h	.	.	.
212	Dalszy ciąg zabudowań potoków górskich w obszarze rzeki Beczwy (Pozycya 328 ex 1910)	Kraj Morawy	Rata 2. 80.000 K	.	.	.
213	Dalszy ciąg i ukończenie regulacyi Beczwy (Pozycya 329 ex 1910)	Kraj Morawy	Rata 2. 65.000 K	.	.	.
	Śląsk.					
214	Zabudowania potoków górskich na Śląsku (Pozycya 170 ex 1906)	Kraj Śląsk	Rata 6. 100.000 K	.	.	.
215	Regulacya potoku Elsnitz (Pozycya 165 ex 1907)	Kraj Śląsk	Rata 4. 20 K 62	.	.	.
216	Regulacya Oppy wraz z dopływami w gminach Opawa i Katerynki (Pozycya 166 ex 1907)	Gmina Opawa i Katerynki	Rata 3. 73.144 K 88 h	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
217	Częściowa regulacja Starycy w obszarze gminy Nieder-Lindewiese (Pozycya 330 ex 1910)	Kraj Śląsk	Rata końcowa (2.) 23.400 K	.	.	.
218	Galicja. Regulacja górnego Dniestru (Pozycya 45 ex 1900)	Kraj Galicja	Rata 12. 107.532 K	.	.	.
219	Regulacja rzeki Łomnicy (Pozycya 41 ex 1898)	Kraj Galicja	Rata 14. 35.618 K	.	.	.
220	Regulacja rzeki Soły (Pozycya 42 ex 1898)	Kraj Galicja	Rata 14. 47.121 K 53 h	.	.	.
221	Obwałowanie Wisły między ujściem Dunajca i Nowego Brnia (Pozycya 86 ex 1902)	Powiat Dąbrowa	Rata 10. 90.000 K	.	.	.
222	Regulacja potoku Pusta (Radoślawa) (Pozycya 89 ex 1901)	Kraj Galicja	Rata końcowa (10.) 24.960 K	.	.	.
223	Obwałowanie Wisły od Niepołomic do ujścia Raby (Pozycya 121 ex 1903)	Spółka wodna	Rata 8. 92.832 K	.	.	.
224	Obwałowanie Wisły od ujścia Raby do Woli Rogowskiej (Pozycya 123 ex 1903)	Kraj Galicja	Rata 8. 90.000 K	.	.	.
225	Regulacja potoku Błonia (Pozycya 156 ex 1904)	Kraj Galicja	Rata 7. 27.600 K	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
226	Regulacja rzeki Peltwi (Pozycyja 173 ex 1906)	Spółka wodna	Rata 6. 179.512 K	.	.	.
227	Regulacja górnego biegu rzeki Trześniowka (Pozycyja 164 ex 1905)	Spółka wodna	Rata 6. 70.000 K	.	.	.
228	Regulacja rzeki Wereszyey (Pozycyja 165 ex 1905)	Spółka wodna	Rata 6. 81.600 K	.	.	.
229	Odwodnienie bagien nad rzeką Dniestr (Pozycyja 122 ex 1903)	Spółka wodna	Rata 8. 80.000 K	.	.	.
230	Regulacja rzeki Wisłok i potoku Pielnica (Pozycyja 162 ex 1905)	Kraj Galicya	Rata 5. 48.750 K	.	.	.
231	Uzupełnienie regulacji rzeki Bug (Pozycyja 173 ex 1907)	Kraj Galicya	Rata 5. 42.066 K 67 h	.	.	.
232	Regulacja rzeki Raty (Pozycyja 171 ex 1906)	Spółka wodna	Rata 4. 121.600 K	.	.	.
233	Podwyższenie lewego obwałowania Wisły od ujścia Białuchy aż do granicy kraju (Pozycyja 157 ex 1904)	Kraj Galicya	Rata 5. 45.000 K	.	.	.
234	Podwyższenie prawego obwałowania Wisły między Podgórzem a Niepołomicami (Pozycyja 158 ex 1904)	Kraj Galicya	Rata 5. 45.000 K	.	.	.
235	Regulacja rzeki Solokii wraz z dopływami (Pozycyja 241 ex 1909)	Spółka wodna	Rata 3. 120.000 K	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
236	Regulacja rzeki Tyśmienicy i potoku Łetnianka (Pozycya 172 ex 1906)	Spółka wodna	Rata 4. 135.880 K			
237	Regulacja Potoku Rudawy od Woli Justowskiej do Dulowy (Pozycya 171 ex 1907)	Powiaty Kraków i Chrzanów	Rata 4. 90.000 K			
238	Regulacja potoku Błożewka (Pozycya 169 ex 1907)	Spółka wodna	Rata 4. 40.800 K			
239	Regulacja potoku Kłodnica i Brydnica z dopływami (Pozycya 240 ex 1909)	Spółka wodna	Rata 2. 38.888 K 88 h			
240	Regulacja potoku Macocha z dopływami (Pozycya 242 ex 1909)	Spółka wodna	Rata 2. 42.400 K			
241	Odwodnienie bagien rzeszowskich (Pozycya 243 ex 1909)	Spółka wodna	Rata 2. 36.800 K			
242	Zabudowanie potoku Leszcz w gminie Maszkowice (Pozycya 331 ex 1910)	Kraj Galicya	Rata końcowa (2.) 45.080 K			
243	Zabudowanie potoku Biczyszanka (Pozycya 332 ex 1910)	Kraj Galicya	Rata 2. 42.700 K			
244	Zabudowanie potoków Sudol i Gródek (Pozycya 333 ex 1910)	Kraj Galicya	Rata 2. 42.875 K			
245	Regulacja potoku Siwka od jazu w Hołyniu do Kałusza (Pozycya 334 ex 1910)	Kraj Galicya	Rata 2. 100.000 K			

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
246	Obwałowanie prawego brzegu Wisły od ujścia potoku Dańkówka aż do ujścia rzeki Przemszy (Pozycyca 335 ex 1910)	Kraj Galicya	Rata 2. 116.000 K	.	.	.
247	Bukowina. Dalszy ciąg regulacji Moldawy (Pozycyca 188 ex 1908)	Kraj Bukowina	Rata 4. 80.000 K	.	.	.
248	Regulacja potoku Bilka w powiecie politycznym Storożymiec (Pozycyca 336 ex 1910)	Kraj Bukowina	Rata 2. 39.375 K	.	.	.
2. Przedsiębiorstwa nowe.						
249	Austria dolna. Regulacja rzeki Triesting w gminie Enzesfeld	Gmina Enzesfeld	Rata 1. 14.060 K	.	.	.
250	Zabudowanie koryt w gminie Kroatisch-Haslau	Kraj Austria dolna	Dodatek jednorazowy 31.500 K	.	.	.
251	Zabudowanie potoków górskich w Zöbern	Kraj Austria dolna	Rata 1. 41.160 K	.	.	.
252	Uchylenie szkód, zrzadzonych na wodach dolnoaustriackich przez wypadki elementarne w miesiącach kwietniu do sierpnia 1910	Interesowane gminy i konkurencyje	Rata 1. 63.015 K 75 h	.	.	.
253	Zabudowanie potoku Ofenbach w gminie Molzegg	Kraj Austria dolna	Rata 1. 20.300 K	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
254	Regulacja Entersgraben w gminach Laa i Kottlingneusiedl	Gminy Laa i Kottlingneusiedl	Dodatek jednorazowy 9.680 K	.	.	.
255	Odwodnienie zabagnionych gruntów w gminie Nappersdorf	Spółka wodna	Rata 1. 12.110 K	.	.	.
256	Odwodnienie zabagnionych gruntów w gminach Münchendorf, Trumau, Guntramsdorf i Laxenburg	Spółka wodna	Rata 1. 19.150 K	.	.	.
Austria górna.						
257	Uchylenie szkód, zrzędzonych powodzią na Antiesen, Maltig, Mühlheimerache i Krems przy Neuhofen	Kraj Austria górna	Rata 1. 100.000 K	.	.	.
258	Uzupełnienie grobli inundacyjnej na Salzach przy Eittenau	Kraj Austria górna	Rata 1. 27.500 K	.	.	.
259	Zabudowanie Moosache w gminach St. Pantaleon i Wildshut w Austrii górnej oraz St. Georgen w Solnogradzie	Kraje Austria górna i Solnogród	Rata 1. 35.000 K	.	.	.
260	Regulacja odpływu jeziora Zellersee przy Mondsee	Kraj Austria górna	Rata 1. 13.000 K	.	.	.
Solnogród.						
261	Zabudowanie potoku Kalmbach w gminie wiejskiej Saalfelden	Kraj Solnogród	Rata 1. 49.700 K	.	.	.
262	Przeprowadzenie robót uzupełniających na potoku Sturbach	Kraj Solnogród	Dodatek jednorazowy 21.000 K	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezwrotny	pożyczka bez- procentowa	pożyczka oprocento- wana po	procent
263	Zabudowanie potoków Fisch- i Brunnbach w gminie Thalgau	Kraj Solnogród	Rata 1. 46.500 K	.	.	.
264	Odbagnienie Ennstal między Altenmarkt i Mandling	Kraj Solnogród	Rata 1. 24.200 K	.	.	.
265	Styrya. Regulacja rzeki Muru od Gratwein aż do Siebenbrunner Durchstich	Kraj Styrya	Rata 1. 54.260 K	.	.	.
266	Regulacja rzeki Muru przy Raach	Kraj Styrya	Rata 1. 58.600 K	.	.	.
267	Regulacja rzeki Feistritz od Schläffermühle do Grossschädlmühle na obszarze gmin Gersdorf i Blaindorf	Kraj Styrya	Rata 1. 22.500 K	.	.	.
268	Zabudowanie potoku Kammerschlösselbach przy Kammern	Kraj Styrya	Rata 1. 30.000 K	.	.	.
269	Zabudowanie Czarnej Lafnitz w gminie St. Lorenzen am Wechsel	Kraj Styrya	Rata 1. 40.000 K	.	.	.
270	Karyntya. Uzupełnienie zabudowania potoku Feistritzbach w dolinie Gail	Kraj Karyntya	Dodatek jednorazowy 26.000 K	.	.	.
271	Urządzenie budowli ochronnych w biegu dolinowym potoku Doberbach w dolinie Gail	Kraj Karyntya	Dodatek jednorazowy 7.000 K	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
272	Zabudowanie potoku Millstätter Riegenbach	Kraj Karyntya	Dodatek jednorazowy 24.000 K	.	.	.
273	Zabudowanie potoku Petschkofelbach w obszarze zbiorczym	Kraj Karyntya	Dodatek jednorazowy 28.000 K	.	.	.
274	Kraina. Zabudowania i zalesienia w obszarze zbiorczym Gradašicy i Jški	Główny wydział kultury bagien w Lublanie	Rata 1. 44.333 K 33 h	.	.	.
275	Tyrol. Nadwyżka kosztów na budowle uzupełniające i regulacyjne na Palvico i Chiese w kotlinie Storo	Gmina Storo	Dodatek jednorazowy 29.500 K	.	.	.
276	Roboty regulacyjne i odwodniające na obszarze wypływu Brenty z jeziora Caldonazzo	Spółka wodna	Rata 1. 37.467 K 50 h	.	.	.
277	Roboty zabezpieczające na potoku Geroldsbach w Götzens na Schuttkögel	Gminy Götzens i Birgitz	Rata 1. 31.250 K	.	.	.
278	Regulacja Falschaur przy Lana	Spółka wodna	Rata 1. 53.750 K	.	.	.
279	Zabudowanie Rivo Seanupia przy Matarello	Kraj Tyrol	Dodatek jednorazowy 18.900 K	.	.	.
280	Regulacja potoku Schnannbach w dolnym biegu	Gmina Pettneu	Dodatek jednorazowy 27.750 K	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
281	Uchylenie szkód, rządowych wypadkami elementarnymi na rzece Lech na przestrzeni od Elbigenalp do Kniepass i na jej potokach pobocznych	Kraj Tyrol	Rata 1. 71.000 K	.	.	.
282	Zabudowanie potoku Centa przy Caldonazzo	Kraj Tyrol	Rata 1. 57.750 K	.	.	.
283	Uzupełnienie budowli ochronnych na rzece Sarca przy Carisolo	Spółka wodna	Rata 1. 12.500 K	.	.	.
284	Nadwyżka kosztów regulacji Adygi przy Borghetto	Kraj Tyrol	Rata 1. 20.000 K	.	.	.
285	Budowle na rzece Sarca przy Caderzone	Spółka wodna	Rata 1. 24.125 K	.	.	.
286	Zabudowanie potoku Pfarraubach przy Kitzbühel	Gmina miejska i wiejska Kitzbühel	Dodatek jednorazowy 15.600 K	.	.	.
287	Zabudowanie potoku Jenbach w górnym biegu	Kraj Tyrol	Rata 1. 37.800 K	.	.	.
288	Zabudowanie Lähngraben w Ehrwald	Gmina Ehrwald	Rata 1. 29.190 K	.	.	.
289	Regulacja dolnego biegu rzeki Sarca	Kraj Tyrol	Rata 1. 100.000 K	.	.	.
290	Budowle ochronne na Cismone i Noana przy Imer	Spółka wodna	Rata 1. 34.500 K	.	.	.
291	Regulacja Rio delle Coste w Lizzana	Kraj Tyrol	Rata 1. 13.250 K	.	.	.
292	Urządzenie zakładu nawodniającego w Caldonazzo	Spółka wodna	Rata 1. 26.000 K	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
	Vorarlberg.					
293	Regulacja kanału Koblachskiego w górnym biegu	Kraj Vorarlberg	Rata 1. 36.675 K	.	.	.
294	Uchylenie szkód, zrządzonych wypadkami elementarnymi w czerwcu 1910 na rzece Ill i na Bregenzerache oraz ich dopływach bocznych, na Dornbirnerache, na górnym Lechu i tamach pośrednich, oraz niektórych mniejszych dopływach Renu	Kraj Vorarlberg	Rata 1. 75.000 K	.	.	.
295	Zabudowanie potoku Luogenbach przy Au	Kraj Vorarlberg	Rata 1. 35.000 K	.	.	.
296	Regulacja Schwarzaehy i potoku Rickenbach	Kraj Vorarlberg	Rata 1. 37.000 K	.	.	.
297	Uzupełnienie elementarnego programu budowy za rok 1910	Kraj Vorarlberg	Rata 1. 92.000 K	.	.	.
	Czechy.					
298	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Senicach	Spółka wodna	Rata 1. 9.092 K	.	.	.
299	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Olesznie	Spółka wodna	Rata 1. 10.170 K	.	.	.
300	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Oumonie	Spółka wodna	Rata 1. 10.665 K	.	.	.
301	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Wreńcu	Spółka wodna	Rata 1. 16.633 K	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
302	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Osicach	Spółka wodna	Rata 1. 39.388 K	.	.	.
303	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Jasenie	Spółka wodna	Rata 1. 11.666 K	.	.	.
304	Melioracja gruntów przez spółki wodne Sucha I i II oraz Nechanice I i II	Spółka wodna	Rata 1. 20.492 K	.	.	.
305	Regulacja potoku Hajewskiego przez spółkę wodną w Panska Wes	Spółka wodna	Rata 1. 22.780 K	.	.	.
306	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Dolanach	Spółka wodna	Rata 1. 43.900 K	.	.	.
307	Regulacja potoku Sedleckiego i melioracja gruntów przez spółkę wodną w Selcanach	Spółka wodna	Rata 1. 36.000 K	.	.	.
308	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Kralikach	Spółka wodna	Rata 1. 55.081 K	.	.	.
309	Regulacja potoku Köttschen i melioracja przyległych gruntów przez spółkę wodną w Sedlistem Starem	Spółka wodna	Rata 1. 26.735 K	.	.	.
310	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Schönle Dolnym	Spółka wodna	Rata 1. 23.510 K	.	.	.

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
311	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Slatinie	Spółka wodna	Rata 1. 20.270 K			
312	Morawy. Zabudowanie Rusawy na przestrzeni od granic gmin katastralnych Kolicin-Wsetuly w górę do źródeł wraz z dopływami, a to potokiem Dobrotyckim, Jankowickim i Brusneńskim	Kraj Morawy	Rata 1. 55.000 K			
313	Zabudowanie Drewnicy od zbiegu Drewnicy Słuszwickiej i Wyzowickiej z wszystkimi dopływami aż do źródeł wraz z potokiem Fryszackim w gminach Górna Wieś, Frysztak i Dolna Wieś	Kraj Morawy	Rata 1. 95.000 K			
314	Zabudowanie potoku Olszawa od mostu powiatowego w Szumicach w górę aż do źródeł i potoku Niwnickiego od kilometra 6-00, to jest od granicy dolnej gminy Niwnice w górę	Kraj Morawy	Rata 1. 60.000			
315	Odwodnienie gruntów w gminach Vendoli, Czterdzieści Łanów, Grandorf i Radzimierz Morawski	Spółka wodna	Rata 1. 43.290 K			
316	Odwodnienie gruntów w gminie Kwasice	Spółka wodna	Dodatek jednorazowy 19.830 K			

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
317	Śląsk. Nadwyżka kosztów na rekonstrukcyę kanału Wapicnjckiego od mostu c. k. Kolei północnej w Dziedzicach do jazu Pollok w Ligocie	Kraj Śląsk	Dodatek jednorazowy 22.500 K			
318	Regulacja potoku Cidlina na obszarze gmin Stitina i Mokre Lazce	Gmina Stitina	Dodatek jednorazowy 21.440 K			
319	Regulacja Oppy na obszarze głównego miasta Opawy powyżej mostu kolei Opawa — Raciborz	Gmina Opawa	Dodatek jednorazowy 17.400 K			
320	Urządzenie rowu pomocniczego przy potoku Struzka w gminach Rychwałd, Hermanice i Wierzbica aż do Odry	Kraj Śląsk	Rata 1. 30.533 K 33 h			
321	Galicja. Regulacja Jasiołki wraz z dopływami	Kraj Galicya	Rata 1. 41.333 K 33 h			
322	Zabudowanie potoków Nawieśnica, Panikiewka, Czerna, Bystra i Jaszczurówka w powiecie wadowickim	Kraj Galicya	Rata 1. 38.570 K			
323	Zabudowanie potoku Drohobyczka	Kraj Galicya	Rata 1. 33.250 K			
324	Zabudowanie potoku Zuktyniec w gminie Wołcze	Kraj Galicya	Rata 1. 24.780 K			

Liczba bieżąca	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być przyznany przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego			
			zasilek bezzwrotny	pożyczka bezprocentowa	pożyczka oprocentowana po	procent
325	Zabudowanie potoku Niedzielnianka	Kraj Galicya	Rata 1. 19.530 K	.	.	.
326	Nadwyżka kosztów regulacji środkowej sekcji rzeki Gniła Lipa	Kraj Galicya	Rata 1. 19.250 K	.	.	.
327	Regulacja potoku Białystok wraz z dopływami	Kraj Galicya	Rata 1. 78.800 K	.	.	.
328	Regulacja rzeki Bug od ujścia Raty do granicy państwa	Kraj Galicya	Rata 1. 28.307 K 69 h	.	.	.
329	Uzupełnienie regulacji rzeki Dniestr od Rozwadowa do Żurawna	Kraj Galicya	Rata 1. 60.000 K	.	.	.
330	Podwyższenie obwałowań ochronnych rzeki Łęg w powiecie tarnobrzeskim	Kraj Galicya	Rata 1. 50.000 K	.	.	.
3. Oddział lasowo-techniczny dla zabudowania potoków górskich.						
331	Koszta w myśl ustawy z dnia 7. lutego 1888, Dz. u. p. Nr. 17, połączone z istnieniem i użyciem Oddziału lasowo-technicznego dla zabudowania potoków górskich, które ma pokryć fundusz melioracyjny		172.000 K	.	.	.
	Suma ogólna		10,769.397 K 49 h	.	.	.

Uwagi objaśniające

do

preliminarza kwot, które w roku 1911. przypadają do użycia z państwowego funduszu melioracyjnego.

W dziale 1. preliminarza (Ciąg dalszy budowli) nie wstawiono dalszych rat dla następujących przedsiębiorstw, ponieważ pozostają dla nich jeszcze kwoty, preliminowane w latach poprzednich, a to w całości albo w odpowiedniej kwocie częściowej:

Uchylenie szkód, zrządzonych powodzią z roku 1906 na rzece Perschling, potokach Tullskich i Traizie, oraz dalszy ciąg regulacji tej ostatniej rzeki (pozycya 129 ex 1907), dalszy ciąg regulacji rzeki Antiesen wraz z regulacją potoku Osternach (pozycya 150 ex 1908), zabudowanie obszaru zajmowanego przez potok Frauenweissenbach (pozycya 141 ex 1909), regulacja rzeki Rodl (pozycya 73 ex 1903), regulacja Feldaist przy Freistadt (pozycya 137 ex 1907), regulacja rzeki Pössnitz od ujścia potoku Zirknitzbach w dół aż poniżej mostu na drodze powiatowej w obszarze gmin Pössnitzhofen, Leitersberg i Tragutsch w powiecie Marburg (pozycya 234 ex 1910), zabudowanie potoków górskich w dolinach Gail i Lessach, tudzież częściowa rekonstrukcja regulacji Gail (pozycya 120 ex 1904), zabudowanie potoku Vellach (pozycya 122 ex 1904), zabudowanie potoków Riegerhach i Kaningerbach przy Radenthein (pozycya 237 ex 1910), zabudowanie potoku Filza w dolinie Kanaltal (pozycya 238 ex 1910), melioracja bagien w gminach Akwileja, Cervignano i Terzo (pozycya 149 ex 1907), zabudowanie Lehmgraben i Arnbach w Zillertal (pozycya 149 ex 1905), odbagnienie bagien Speier i Weiten (pozycya 144 ex 1905), uzupełnienie regulacji Noce przy Mezzolombardo (pozycya 128 ex 1904), budowle ochronne na Fersinie przy Vigalzano (pozycya 136 ex 1904), regulacja Adyg i przy Borghetto (pozycya 141 ex 1905), zabudowanie potoku Tschrinbach przy Prad (pozycya 125 ex 1904), regulacja potoku Suldeńskiego przy Prad (pozycya 126 ex 1904), zabudowanie potoku Lahn przy Schwaz (pozycya 141 ex 1904), regulacja potoku Bacowka i Hluboky oraz melioracja gruntów przyległych (pozycya 166 ex 1908), melioracja gruntów przez spółkę wodną w Sobotka (pozycya 174 ex 1908), regulacja potoku Chotysowskiego (pozycya 182 ex 1908), melioracja w Dolnem Mecholup (pozycya 152 ex 1907), regulacja dolnego biegu potoku Doubrawka przez spółkę wodną w Wszejan (pozycya 133 ex 1906), regulacja rzeki Nissy w obrębie obszaru miasta Liberca (pozycya 130 ex 1906), melioracja w Luzec-Nopolis (pozycya 152 ex 1906), dalszy ciąg regulacji Beczwy (pozycya 152 ex 1904), regulacja potoku Brzeznica w gminach Wceral, Mistrzyce, Topolna i Knespol (pozycya 323 ex 1910), odwodnienie gruntów w Gnoicach (pozycya 324 ex 1910), odwodnienie gruntów w gminie Rostice (pozycya 326 ex 1910), regulacja potoków Solotwa i Rokitna (pozycya 81 ex 1902).

Dodatkowe podwyższenie zapotrzebowania ogólnego i dodatku funduszu melioracyjnego okazało się potrzebne przy zabudowaniu potoku Märzenbach (pozycya 148 ex 1905) i przy uzupełnieniu regulacji Adygi w sekcji I a (pozycya 221 ex 1909) wskutek zmiany, a względnie rozszerzenia odnośnych projektów.

Zapotrzebowanie, preliminowane na zabudowanie potoku Märzenbach w pierwotnej kwocie 142.000 K, które nie zostało dotąd zapewnione drogą ustawy krajowej, podwyższono wskutek szkód elementarnych z roku 1908 na 400.000 K, a nadto postanowiono przeznaczyć kwotę 50.000 K na utworzenie funduszu konserwacyjnego. Projekt ustawy, odnoszący się do zabezpieczenia zapotrzebowania ogólnego w kwocie 450.000 K, został już uchwalony przez sejm tyrolski. W celu pokrycia tego zapotrzebowania ma być projektowany pierwotnie 50procentowy dodatek funduszu melioracyjnego podwyższony obecnie do 70 procent ogólnych kosztów, podczas gdy pozostałe 30 procent obejmie kraj Tyrol za zwrotem 15 procent ogólnej sumy kosztów przez interesowanych.

Zapotrzebowanie, preliminowane na uzupełnienie regulacji Adygi w sekcji I a w pierwotnej kwocie 84.000 K, które nie zostało dotąd zapewnione drogą ustawy krajowej, podwyższono celem uchylecia szkód, zrzadzonych przez powódź na wspomnianej przestrzeni rzecznej, na 243.000 K. Według projektu ustawy co do zabezpieczenia tego zapotrzebowania ogólnego, który został już uchwalony przez sejm tyrolski, ma się utrzymać przyznany już zasadniczo dodatek funduszu melioracyjnego w wysokości 50 procent, dodatek kraju w wysokości 30 procent i dodatek interesowanych w wysokości 20 procent.

Raty, wstawionej pod pozycją 214, która w porównaniu z rokiem ubiegłym jest istotnie wyższa, nie należy odnosić do podwyżki procentowego wymiaru dodatku funduszu melioracyjnego, której żądał śląski wydział krajowy; rata ta ma jedynie umożliwić kontynuowanie zabudowań w roku 1911 na dotychczasowej podstawie finansowej.

Co się tyczy przedsiębiorstw nowych, uwzględnionych w dziale 2. preliminarza, zauważa się, co następuje:

Austria dolna.

Pozycja 249. Koszta ogólne 70.300 K, do których ma fundusz melioracyjny i kraj przyczynić się udziałem po 40 procent, podczas gdy reszty zapotrzebowania ma dostarczyć gmina Enzesfeld, prowadząca przedsiębiorstwo.

Pozycja 250. Na pokrycie zapotrzebowania w kwocie 45.000 K daje fundusz melioracyjny 70, a kraj 30 procent, zaś zapotrzebowanie na odszkodowanie gruntowe, połączone z wykonaniem przedsiębiorstwa, ma być dostarczone przez gminę Kroatisch-Haslau.

Pozycja 251. Z kosztów ogólnych, preliminowanych na kwotę 176.400 K, przypada na fundusz melioracyjny 70, a na kraj 30 procent. Niemieszczące się w preliminarzu zapotrzebowanie na odszkodowania gruntowe, połączone z wykonaniem przedsiębiorstwa, ma być dostarczone przez gminę Zöbern.

Pozycja 252. Zapotrzebowanie ustalono na kwotę 636.374. Do pokrycia reszty zapotrzebowania w kwocie 504.126 K, niepokrytej dodatkami interesentów miejscowych, ma fundusz melioracyjny i kraj przyczynić się udziałem po 50 procent.

Pozycja 253. Wydatek, preliminowany na kwotę 58.000 K, ma być pokryty dodatkiem funduszu melioracyjnego w wysokości 70 procent i dodatkiem kraju w wysokości 30 procent. Zapotrzebowanie na odszkodowania gruntowe, połączone z wykonaniem przedsiębiorstwa, które nie mieści się w powyższej sumie kosztów, ma być dostarczone przez gminę Molzegg.

Pozycja 254. Celem częściowego pokrycia kosztów regulacji, preliminowanych na sumę 24.200 K, ma się użyć dodatku ze strony funduszu melioracyjnego i kraju w wysokości po 40 procent, podczas gdy resztujące 20 procent zapotrzebowania mają przyjąć na siebie interesowane gminy Laa i Köttingneusiedl.

Pozycja 255. Koszta robót melioracyjnych spółki wodnej w Nappersdorf preliminowano w kwocie 40.000 K na regulację wąwozów, a w kwocie 27.400 K na właściwe melioracje. Do pierwszej kwoty ma fundusz melioracyjny i kraj przyczynić się dodatkiem po 40 procent, zaś do drugiej kwoty fundusz melioracyjny dodatkiem 30 procent, a kraj dodatkiem 20 procent, podczas gdy reszta zapotrzebowania ma być dostarczona przez interesowaną spółkę wodną z funduszy własnych.

Pozycja 256. Zapotrzebowanie wynosi 62.000 K na regulację wąwozów, a 45.000 K na melioracje, do czego ma fundusz melioracyjny przyczynić się dodatkiem 40, względnie 30 procent, a kraj dodatkiem 40, względnie 20 procent. Resztę zapotrzebowania, niepokrytą tymi subwencjami, ma zapewnić interesowana spółka wodna.

Austria górna.

Pozycja 257. Zapotrzebowanie na uchylenie szkód, zrzędzonych powodziami z roku 1909 na regulacjach rzek Antiesen, Mattig, Mühlheimer Ache i Krems pod Neuhofen, preliminuje się w wysokości 805.000 K. Zapotrzebowanie to ma być pokryte 50procentowym dodatkiem funduszu melioracyjnego, 40procentowym dodatkiem kraju i 10procentowym dodatkiem interesowanych gałęzi administracji państwowej.

Pozycja 258. Zapotrzebowanie na uzupełnienie grobli inundacyjnej na Salzach w Ettenau, wybudowanej na zasadzie górno-austriackiej ustawy krajowej z dnia 26. lutego 1904, Dz. u. kr. Nr. 16, preliminuje się w wysokości 110.000 K. Do tego ma fundusz melioracyjny przyczynić się dodatkiem 50 procent, kraj dodatkiem 30 procent, a państwowy zarząd budowli wodnych dodatkiem 20 procent.

Pozycja 259. Zabudowanie Moosache w gminach St. Pantaleon i Wildshut w Austrii górnej oraz St. Georgen w Solnogradzie przeprowadzi się jako sprawę wspólną arcyksięstwa Austrii powyżej Anizy i księstwa Solnogradu; oba sejmy uchwały już odnośne projekty ustaw. Zapotrzebowanie na kosztą zabudowań, które mają być przeprowadzone w obu krajach, ustanowiono na łączną kwotę 140.000 K, z której ma przypaść na fundusz melioracyjny 50 procent, a na państwowy zarząd budowli wodnych 9 procent, podczas gdy reszty zapotrzebowania dostarczą kraje Austria górna i Solnogród. Dodatek kraju Austria górna ustanowiono na kwotę maksymalną 46.400 K, a dodatek kraju Solnogród na kwotę maksymalną 11.000 K, przyczem ma się zobowiązać interesentów miejscowych do częściowego zwrotu dodatków krajowych.

Pozycja 260. Z kosztów regulacji, preliminowanych na kwotę 52.000 K, przypada na fundusz melioracyjny 50, na kraj 30, a na miejscowe strony interesowane reszta 20 procent.

Solnogród.

Pozycja 161. Zapotrzebowanie na kosztą zabudowania potoku Kalmbach w gminie wiejskiej Saalfelden ustanowiono na 132.000 K; ponadto postanowiono przeznaczyć kwotę 10.000 K na utworzenie funduszu konserwacyjnego, tak iż ogólne zapotrzebowanie wynosi 142.000 K. Do tego ma przyczynić się fundusz melioracyjny dodatkiem 70, a kraj dodatkiem 30 procent, zaś spółka wodna Kalmbach powinna zwrócić krajowi 10 procent zapotrzebowania ogólnego.

Pozycja 262. Dla przeprowadzenia robót uzupełniających na potoku Sturmbach, preliminowanych na 30.000 K, zamierza się użyć dodatku funduszu melioracyjnego w wysokości 70 i dodatku krajowego w wysokości 30 procent.

Pozycja 263. Zapotrzebowanie na kosztą zabudowania dolnego biegu potoku Fischbach ustalono na kwotę 90.000 K, a na kosztą regulacji potoku Brunnbach na kwotę 60.000 K. Do pierwszej kwoty ma fundusz melioracyjny przyczynić się dodatkiem 70 procent, a kraj dodatkiem 30 procent, zaś do drugiej fundusz melioracyjny i kraj dodatkiem po 50 procent. Na częściowy zwrot dodatku krajowego ma gmina Thalgau złożyć 5 procent zapotrzebowania ogólnego.

Pozycja 264. Z zapotrzebowania ogólnego, preliminowanego na kwotę 103.000 K, przypada 87.500 K na odprowadzenie potoku Lohbach i innych wód górskich, podczas gdy 15.500 K są przeznaczone na właściwe odwodnienie gruntów. To zapotrzebowanie ogólne ma być pokryte dodatkiem funduszu melioracyjnego w wysokości 50 procent kosztów regulacji i 30 procent właściwych kosztów odwodnienia, oraz dodatkiem kraju w wysokości 54.600 K. Kwota 18.550 K, którą spółka regulacji Anizy w Radstadt przyjęła na siebie, ma służyć na częściowy zwrot udziału kraju.

|| Styrya.

Co do następujących przedsięwzięć melioracyjnych niema wprawdzie na razie projektów ustaw, uchwalonych przez sejm. Aby jednak niedopuszczyć do zwłoki w zabezpieczeniu tych robót, których zasady techniczne ułożono w porozumieniu z rządem i które są nader pilne, uwzględnią się je już teraz w sposób odpowiedni z zastrzeżeniem powzięcia przez sejm uchwały dodatkowej.

Pozycja 265. Celem pokrycia zapotrzebowania, preliminowanego na 407.000 K, ma fundusz melioracyjny dostarczyć 40, a kraj i państwowy zarząd budowlı wodnych po 30 procent. Projekt ustawy musi się jeszcze ułożyć w porozumieniu z rządem.

Pozycja 266. Do zapotrzebowania, preliminowanego na kwotę 440.000 K, ma fundusz melioracyjny przyczynić się udziałem 40, kraj udziałem 30, a miejscowe strony interesowane również udziałem 30 procent.

Pozycja 267. Zapotrzebowanie wynosi 90.000 K, z czego przypaść ma na fundusz melioracyjny 50, na kraj 40, a na reprezentacje powiatów Gleisdorf i Hartberg resztujące 10 procent.

Pozycja 268. Z zapotrzebowania, preliminowanego na kwotę 200.000 K, w którym mieści się także fundusz konserwacyjny w kwocie 8.000 K, ma fundusz melioracyjny przyjąć na siebie 60, a kraj resztujące 40 procent, zaś adiacenci winni zwrócić krajowi 15 procent zapotrzebowania ogólnego. Odnośny projekt ustawy musi się jeszcze ułożyć w porozumieniu z rządem.

Pozycja 269. Na pokrycie zapotrzebowania, preliminowanego na 290.000 K, w którym mieści się także fundusz konserwacyjny w kwocie 15.000 K, ma fundusz melioracyjny dać 70, a kraj resztujące 30 procent, przy równoczesnem zobowiązaniu miejscowych stron interesowanych do częściowego zwrotu udziału kraju w wysokości 10 procent zapotrzebowania ogólnego.

Karyntya.

Pozycja 270. Zapotrzebowanie, preliminowane na kwotę 40.000 K, ma być pokryte 65procentowym dodatkiem funduszu melioracyjnego i 35procentowym dodatkiem kraju. Celem częściowego zwrotu dodatku kraju ma państwowy zarząd budowlı drogowych i wodnych przyczynić się udziałem 12, a gmina Feistritz an der Gail dodatkiem 3 procent zapotrzebowania ogólnego.

Pozycja 271. Z zapotrzebowania, preliminowanego na kwotę 10.000 K, przypada na fundusz melioracyjny 70, a na kraj 30 procent, zaś gminy Tröppolach i Rattendorf mają przyczynić się do częściowego zwrotu udziału kraju dodatkiem w wysokości 10 procent zapotrzebowania ogólnego.

Pozycja 272. Zapotrzebowanie wynosi 40.000 K, do którego ma fundusz melioracyjny przyczynić się udziałem 60, a kraj udziałem 40 procent. Dodatek w wysokości 20 procent zapotrzebowania ogólnego, który gmina Millstatt przyjęła na siebie, służy na częściowy zwrot udziału kraju.

Pozycja 273. Do pokrycia zapotrzebowania, preliminowanego na kwotę 40.000 K, ma fundusz melioracyjny przyczynić się udziałem 70, a kraj udziałem 30 procent, przyczem winny miejscowe strony interesowane zwrócić krajowi 5 procent zapotrzebowania ogólnego. ■ ■

Kraina.

Pozycja 274. Do zapotrzebowania, preliminowanego na 190.000 K, przyczynia się fundusz melioracyjny udziałem 70, a kraj udziałem 30 procent; na częściowy zwrot udziału kraju ma główny wydział kulturowania bagien w Lublanie, będący przedsiębiorcą, dać 15 procent zapotrzebowania ogólnego.

Tyrol.

Pozycja 275. Z nadwyżki kosztów, ustalonej na kwotę 58.999 K 57 h, przypada na fundusz melioracyjny 50, na kraj 30, a na gminę Storo, będącą przedsiębiorcą, reszta 20 procent.

Przedsiębiorstwo to uwzględnia się pod warunkiem przyjęcia do skutku odnośnej ustawy krajowej, której projekt musi być dopiero ułożony w porozumieniu z rządem.

Pozycja 276. Na częściowe pokrycie preliminowanego na kwotę 214.100 K zapotrzebowania na kosztą robót regulacyjnych i odwodniających na obszarze wypływu Brenty z jeziora Caldonazzo projektuje się użyć dodatku funduszu melioracyjnego i kraju w wysokości po 35 procent, podczas gdy resztujące 30 procent ma pokryć spółka Brenty w Caldonazzo.

Pozycja 277. Zapotrzebowanie preliminowano na kwotę 115.000 K, a ponadto postanowiono przeznaczyć kwotę 10.000 K na utworzenie funduszu konserwacji, tak iż ogólne zapotrzebowanie wynosi 125.000 K. Na pokrycie tego zapotrzebowania ogólnego daje fundusz melioracyjny 50, a kraj 30 procent, podczas gdy resztującą kwotę 20 procent mają pokryć prowadzące przedsiębiorstwo gminy Götzens i Birgitz.

Pozycja 278. Na pokrycie zapotrzebowania, prelimitowanego na 430.000 K, ma dać fundusz melioracyjny 50, kraj 30, a spółka Falschauska w Lana-Tscherms 20 procent.

Pozycja 279. Zapotrzebowanie ustalono na kwotę 24.400 K, a ponadto postanowiono przeznaczyć kwotę 2.600 K na utworzenie funduszu konserwacji, tak iż łączne zapotrzebowanie wynosi kwotę 27.000 K. To zapotrzebowanie łączne ma być pokryte udziałem funduszu melioracyjnego w wysokości 70 procent, podczas gdy resztujące 30 procent przyjmie na siebie kraj, któremu utworzona w tym celu spółka wodna ma zwrócić 15 procent ogólnej sumy kosztów.

Pozycja 280. Zapotrzebowanie na kosztą robót regulacyjnych prelimituje się na kwotę 48.500 K, a ponadto postanawia utworzyć fundusz konserwacyjny w kwocie 7.000 K, tak iż ogólne zapotrzebowanie na to przedsięwzięcie wynosi 55.000 K. Do tego ma fundusz melioracyjny przyczynić się 50, a kraj 30 procentami zapotrzebowania ogólnego, zaś gmina Pettneu, prowadząca przedsięwzięcie, 13,3 procentami do kosztów budowy i 20 procentami do kwoty, prelimitowanej na utworzenie funduszu konserwacyjnego, wreszcie państwowy zarząd budowy dróg 6,7 procentami kosztów budowy.

Pozycja 281. Zapotrzebowanie na kosztą uchylenia szkód, zrzędzonych przez wydarzenia elementarne w czerwcu 1910 na rzece Lech między Elbigenalp i Kniepass oraz na jej potokach pobocznych, prelimitowano na kwotę 284.000 K. Na pokrycie tego zapotrzebowania daje fundusz melioracyjny 50, kraj 30, a gminy interesowane resztę 20 procent.

Pozycja 282. Zapotrzebowanie na kosztą robót około zabudowania prelimituje się na kwotę 300.000 K; ponadto ma się przeznaczyć kwotę 30.000 K na utworzenie funduszu konserwacji, tak iż łączne zapotrzebowanie wynosi kwotę 330.000 K. Wydatek ten ma być pokryty 70procentowym dodatkiem funduszu melioracyjnego i 30procentowym dodatkiem kraju. Dodatek w wysokości 15 procent zapotrzebowania łącznego, objęty przez miejscowe strony interesowane, ma służyć na częściowy zwrot udziału kraju.

Pozycja 283. Na pokrycie zapotrzebowania, prelimitowanego na kwotę 50.000 K, daje fundusz melioracyjny 50, a kraj 30 procent, podczas gdy resztujące 20 procent mają być dostarczone przez spółkę Sarcage w Carisolo.

Pozycja 284. Z ogólnej kwoty kosztów, wynoszącej 80.000 K, ma przypaść na fundusz melioracyjny 50, na kraj 30, a na miejscowe strony interesowane 20 procent.

Pozycja 285. Ogólne zapotrzebowanie wynosi 96.500 K; do tego ma przyczynić się fundusz melioracyjny udziałem 50, kraj udziałem 30, a spółka wodna „Consortio idraulico di Caderzone“ udziałem w wysokości resztujących 20 procent.

Pozycja 286. Dodatek funduszu melioracyjnego projektuje się w wysokości 60, a dodatek kraju w wysokości 40 procent wydatku na zabudowanie, prelimitowanego na kwotę 26.000 K, przyczem winni adiacenci (Kitzbühel wieś i gmina miejska oraz państwowy zarząd kolejowy) zwrócić krajowi 15 procent zapotrzebowania ogólnego.

Pozycja 287. Dodatek funduszu melioracyjnego projektuje się na 70 procent zapotrzebowania, prelimitowanego na kwotę 108.000 K, w czem mieści się kwota 10.000 K na utworzenie funduszu konserwacyjnego, a dodatek kraju w wysokości 30 procent. Miejscowe strony interesowane mają zwrócić krajowi 15 procent ogólnego zapotrzebowania.

Pozycja 288. Zapotrzebowanie na kosztą robót przy zabudowaniu prelimituje się na 85.300 K, a ponadto postanawia przeznaczyć kwotę 12.000 K na utworzenie funduszu konserwacji, tak iż łączne zapotrzebowanie wynosi kwotę 97.300 K.

Do tego ma przyczynić się fundusz melioracyjny 60, a kraj 40 procentami, zaś miejscowe strony interesowane mają zwrócić krajowi 15 procent ogólnego zapotrzebowania

Pozycja 289. Na zapotrzebowanie, prelimitowane na kwotę 1,595.400 K, składa fundusz melioracyjny 50, kraj 30, a miejscowe strony interesowane 20 procent.

Pozycja 290. Zapotrzebowanie wynosi 207.000 K; do tego ma fundusz melioracyjny przyczynić się 50, kraj 30, a spółka wodna „Consortio agrinazioni del torrente Cismone presso — Imer“ resztującymi 20 procentami.

Pozycja 291. Na kosztą regulacji, prelimitowane na kwotę 53.000 K, daje fundusz melioracyjny 50, kraj 30, a gmina Lizzana resztujące 20 procent.

Pozycja 292. Na zapotrzebowanie, preliminowane na kwotę 130.000 K, postanawia się przeznaczyć dodatek funduszu melioracyjnego w wysokości 40 procent pod warunkiem, iż na przedsiębiorstwo to będzie dany równie wysoki dodatek krajowy; spółka nawodnienia Caldonazzo powinna ponieść z tego 20 procent.

Vorarlberg.

Pozycja 293. Koszta regulacji preliminuje się na 489.000 K. Do tego ma fundusz melioracyjny przyczynić się 30, kraj 25, państwowy zarząd budowlı wodnych 20, a gminy Koblach, Mäder, Götzis, Altach i Hohenems resztującymi 25 procentami.

Pozycja 294. Na pokrycie zapotrzebowania, preliminowanego na kwotę 1,811.000 K, postanawia się przeznaczyć 50procentowy dodatek funduszu melioracyjnego i 30procentowy dodatek kraju, podczas gdy gminy interesowane mają dostarczyć resztujących 20 procent.

Pozycja 295. Zapotrzebowanie preliminowano na 136.400 K, ponadto ma się przeznaczyć kwotę 13.600 K na utworzenie funduszu konserwacji, tak iż łączne zapotrzebowanie wynosi kwotę 150.000 K. Do tego ma fundusz melioracyjny przyczynić się 70, a kraj 30 procentami, zaś miejscowe strony interesowane winny zwrócić krajowi 10 procent zapotrzebowania ogólnego.

Pozycja 296. Potrzebne koszta wynoszą 148.000 K, do których ma fundusz melioracyjny przyczynić się 50, kraj 30, a spółka wodna Schwarzach-Rickenbach 20 procentami.

Pozycja 297. Ogólne zapotrzebowanie ustalono na 2,271.000 K; do tego ma fundusz melioracyjny przyczynić się 50, kraj 30, a gminy interesowane resztującymi 20 procentami.

Co do przedsiębiorstw, wymienionych pod pozycją 295, 296 i 297, niema wprowadzić na razie projektów ustaw, uchwalonych przez sejm; odnośne porozumienie się rządu z wydziałem krajowym przeprowadzono już jednak o tyle, iż uchwała może zapaść w najbliższej sesji sejmowej; z tem zastrzeżeniem uwzględnić się przedsiębiorstwa te tutaj już teraz z powodu ich wyjątkowej nagłości.

Czechy.

Co do następujących przedsiębiorstw melioracyjnych niema wprowadzić na razie projektów ustaw, uchwalonych przez sejm królestwa Czech. Aby jednak niedopuszczyć do zwłoki w zabezpieczeniu tych robót, których zasady techniczne i skarbowe ułożono w porozumieniu z rządem i których większą część już rozpoczęto z powodu niebezpieczeństwa w razie zwłoki, uwzględnić się je już teraz w sposób odpowiedni z zastrzeżeniem powzięcia przez sejm uchwały dodatkowej.

Pozycja 298. Zapotrzebowanie ogólne wynosi 90.922 K 65 h, do którego ma fundusz melioracyjny i kraj przyczynić się w stosunku po 20 procent.

Pozycja 299. Zapotrzebowanie preliminowano na 12.573 K 55 h co do regulacji, a 82.847 K 14 h co do melioracji. Co do pierwszych kosztów projektuje się dodatek funduszu melioracyjnego i kraju w wysokości po 30 procent, a co do drugich w wysokości po 20 procent.

Pozycja 300. Dodatek funduszu melioracyjnego i kraju projektuje się w wysokości po 30 procent zapotrzebowania regulacyjnego, preliminowanego na 15.010 K, i w wysokości po 20 procent wydatku melioracyjnego, preliminowanego na 84.140 K.

Pozycja 301. Koszta regulacyjne preliminowano na 30.770 K, a koszta melioracyjne na 69.860 K. Do częściowego pokrycia pierwszego zapotrzebowania ma fundusz melioracyjny przyczynić się udziałem 40, a kraj udziałem 20 procent, zaś do drugiego zapotrzebowania fundusz melioracyjny udziałem 30, a kraj 15 procent.

Pozycja 302. Koszta przedsiębiorstwa spółki wodnej w Osicach preliminowano na 54.902 K co do regulacji, a 311.538 K co do melioracji; do pierwszego zapotrzebowania ma fundusz melioracyjny i kraj przyczynić się udziałem po 30 procent, a do drugiego udziałem po 20 procent.

Pozycja 303. Na przedsiębiorstwo melioracyjne spółki wodnej w Jasenie, preliminowane na 116.660 K, postanawia się użyć dodatku funduszu melioracyjnego i kraju w wysokości po 20 procent.

Pozycja 304. Łączne koszta wynoszą 204.920 K. Fundusz melioracyjny i kraj mają przyczynić się udziałem po 20 procent.

Pozycya 305. Z zapotrzebowania, preliminowanego na kwotę 113.900 K, ma przypaść na fundusz melioracyjny i kraj po 40 procent, podczas gdy resztujących 20 procent ma dostarczyć spółka wodna, prowadząca przedsiębiorstwo.

Pozycya 306. Zapotrzebowanie preliminowano na 106.000 K co do regulacji, a 28.000 K co do właściwych melioracji. Do pierwszego z nich ma fundusz melioracyjny i kraj przyczynić się udziałem po 30 procent, a do drugiego udziałem po 20 procent, podczas gdy resztujące zapotrzebowanie powinna zapewnić spółka wodna, prowadząca przedsiębiorstwo.

Pozycya 307. Koszta urządzenia melioracyjnego spółki wodnej w Sedlcanach preliminowano na 168.770 K co do regulacji, a na 15.000 K co do melioracji. Do tego ma fundusz melioracyjny przyczynić się udziałem 40, względnie 30 procent, a kraj udziałem 30, względnie 15 procent, podczas gdy resztę zapotrzebowania ma pokryć spółka wodna, prowadząca przedsiębiorstwo.

Pozycya 308. Koszta regulacji preliminuje się na kwotę 113.560 K, a koszta melioracji na kwotę 177.940 K. Co do pierwszych projektuje się dodatek funduszu melioracyjnego w wysokości 50 i dodatek kraju w wysokości 30 procent, zaś co do drugich dodatek 30, względnie 15 procent; resztę zapotrzebowania ma ponieść spółka wodna.

Pozycya 309. Na częściowe pokrycie kosztów regulacji, preliminowanych na 118.100 K, ma fundusz melioracyjny dać 40, a kraj 30 procent, zaś na koszta melioracji, preliminowane na 20.770 K, fundusz melioracyjny 30, a kraj 15 procent; resztę zapotrzebowania ma pokryć spółka wodna, prowadząca przedsiębiorstwo.

Pozycya 310. Dodatek funduszu melioracyjnego i kraju projektuje się w wysokości po 30 procent wydatku regulacyjnego, preliminowanego na 50.200 K, i w wysokości po 20 procent wydatku melioracyjnego, preliminowanego na 159.800 K. Resztę zapotrzebowania ma pokryć spółka wodna, prowadząca przedsiębiorstwo.

Pozycya 311. Dodatek funduszu melioracyjnego i kraju mają być wymierzone w wysokości po 30 procent wydatku regulacyjnego, preliminowanego na 32.000 K, i w wysokości po 20 procent zapotrzebowania na melioracje, preliminowanego na 154.700 K. Resztę zapotrzebowania ma pokryć spółka wodna, prowadząca przedsiębiorstwo.

Morawy.

Pozycya 312. Na pokrycie wydatku, preliminowanego na 1,294.000 K, postanawia się użyć dodatku funduszu melioracyjnego w wysokości 70 i dodatku kraju w wysokości 30 procent. Kapitału na budowę ma się dostarczyć drogą pożyczki.

Pozycya 313. Z zapotrzebowania, preliminowanego na 2,400.000 K, przypada na fundusz melioracyjny 70, a na kraj 30 procent. Kapitału na budowę zamierza się dostarczyć drogą pożyczki.

Pozycya 314. Ogólne zapotrzebowanie wynosi 1,500.000 K; do tego ma fundusz melioracyjny przyczynić się udziałem 70, a kraj udziałem 30 procent. Kapitału na budowę zamierza się dostarczyć drogą pożyczki, którą zaciągnie kraj.

Pozycya 315. Zapotrzebowanie wynosi 70.800 K na urządzenie odpływu i 338.500 K na właściwe roboty melioracyjne; do tego ma fundusz melioracyjny przyczynić się udziałem 40, względnie 30 procent, a kraj udziałem 30, względnie 20 procent, podczas gdy reszty powinna dostarczyć spółka wodna, prowadząca przedsiębiorstwo.

Pozycya 316. Koszta urządzenia melioracyjnego spółki wodnej w Kwasicach preliminowano na 9000 K co do urządzenia odpływu, a na 54.100 K co do właściwej melioracji. Do pierwszej z tych kwot ma fundusz melioracyjny przyczynić się udziałem 40, a kraj udziałem 30 procent, do drugiej fundusz melioracyjny udziałem 30, a kraj 20 procent. Reszty zapotrzebowania ma dostarczyć spółka wodna, prowadząca przedsiębiorstwo.

Śląsk.

Pozycya 317. Zapotrzebowanie w kwocie 135.000 K, ustalone ustawą z dnia 28. lipca 1906, Dz. u. kr. Nr. 38, na rekonstrukcję kanału Wapienickiego od mostu c. k. Kolei północnej w Dziedzicach aż do jazdu Pollok w Ligocie, ma być podwyższone drogą ustawy dodatkowej na 180.000 K. Wynikła wskutek tego nadwyżka kosztów w kwocie 45.000 K ma być dostarczona w sposób, ustanowiony ustawą wyżej wspomnianą.

Pozycja 318. Ogólne zapotrzebowanie wynosi 53.600 K; do tego ma fundusz melioracyjny i kraj przyczynić się udziałem po 40 procent, podczas gdy resztujących 20 procent ma dostarczyć gmina Stitina, prowadząca przedsiębiorstwo.

Pozycja 319. Do kosztów, preliminowanych na 58.000 K, ma fundusz melioracyjny przyczynić się udziałem 30, państwowy zarząd budowlı wodnych udziałem 20 procent, a kraj kwotą 18.300 K, podczas gdy niepokrytej w ten sposób części zapotrzebowania ma dostarczyć gmina miasta Opawy. Celem częściowego zwrotu odnośnego dodatku zastrzega się gminie tej prawo regresu do posiadaczy nieruchomości i zakładów, graniczących po stronie austriackiej, w myśl ustawy śląskiej o prawie wodnem.

Pozycja 320. Dodatek funduszu melioracyjnego i kraju wyznacza się w wysokości po 40 procent zapotrzebowania, preliminowanego na 229.000 K, podczas gdy miejscowe strony interesowane mają przyjąć na siebie resztujące 20 procent.

Galicja.

Pozycja 321. Do pokrycia zapotrzebowania, preliminowanego na 3.100.000 K, ma fundusz melioracyjny przyczynić się dodatkiem w wysokości 20, państwowa dotacja budowlı wodnych dodatkiem w wysokości 40, a kraj również dodatkiem w wysokości 40 procent.

Przedsiębiorstwo to uwzględnia się zastrzeżeniem, iż odnośna ustawa krajowa, której projekt musi być dopiero ułożony w porozumieniu z rządem, przyjdzie do skutku.

Pozycja 322. Co do przedsiębiorstwa tego niema wprawdzie jeszcze projektu ustawy, uchwalonego przez sejm; aby jednak uczynić zadość nagłej potrzebie tych zabudowań, okazuje się wskazane, uwzględnić przedsiębiorstwo powyższe już w tegorocznym preliminarzu pod warunkiem przyścia do skutku odnośnej ustawy. Ogólne koszty przedsiębiorstwa powyższego są preliminowane na 330.600 K, z czego ma przypaść na fundusz melioracyjny 70, a na kraj 30 procent.

Pozycja 323. Zachodzą tu te same stosunki, co przy pozycji poprzedzającej. Dodatek funduszu melioracyjnego i kraju projektuje się w wysokości po 50 procent zapotrzebowania, preliminowanego na 126.000 K.

Pozycja 324. Projekt ustawy nie został dotąd uchwalony przez sejm; wydział krajowy przygotował jednak w porozumieniu z rządem projekt taki, który ma być poddany pod obrady w najbliższej sesyi. Pod warunkiem przyścia do skutku odnośnej ustawy uwzględnia się z uwagi na szczególną nagłość tego przedsiębiorstwa pierwszą ratę 70procentowego dodatku państwowego do zapotrzebowania, preliminowanego na 70.800 K. Kraj ma przyczynić się do tegoż udziałem 30 procent.

Pozycja 325. Pod warunkiem przyścia do skutku odnośnej ustawy, której projekt został już wprawdzie przygotowany przez wydział krajowy w porozumieniu z rządem, lecz nie został jeszcze uchwalony przez sejm, uwzględnia się z uwagi na szczególną nagłość tego przedsiębiorstwa pierwszą ratę 70procentowego dodatku państwowego do zapotrzebowania, preliminowanego na 55.800 K. Resztujące 30 procent preliminowanych kosztów ma dać kraj.

Pozycja 326. Przy wykonaniu regulacji środkowej sekcji rzeki Gniła Lipa, zapewnionej ustawą z dnia 19. marca 1897, Dz. u. kr. Nr. 20, okazała się nadwyżka zapotrzebowania w wysokości 77.000 K. Odnośny projekt ustawy został wprawdzie ułożony we wzajemnem porozumieniu między rządem a wydziałem krajowym, lecz nie został dotąd uchwalony przez sejm. Pod warunkiem przyścia do skutku ustawy dodatkowej uwzględnia się z uwagi na szczególną nagłość tego przedsiębiorstwa pierwszą ratę 50procentowego dodatku funduszu melioracyjnego, podczas gdy resztujących 50 procent ma dostarczyć kraj.

Pozycja 327. Do pokrycia zapotrzebowania, preliminowanego na 1.970.000 K, ma fundusz melioracyjny i kraj przyczynić się udziałem po 40 procent, podczas gdy resztujących 20 procent ma dostarczyć spółka wodna, która będzie utworzona.

Pozycja 328. Z kosztów, preliminowanych na 1.840.000 K, ma przypaść na fundusz melioracyjny 20, a na państwowy zarząd budowlı wodnych i kraj po 40 procent. Przedsiębiorstwo to uwzględnia się z zastrzeżeniem, iż odnośna ustawa krajowa, której projekt musi być dopiero ułożony w porozumieniu z rządem, przyjdzie do skutku.

Pozycja 329. Regulacja rzeki Dniestr między Rozwadowem a Żórawnem, zapewniona ustawą z dnia 1. maja 1893, Dz. u. kr. Nr. 33, ma być uzupełniona przy użyciu preliminowanego zapotrzebowania w wysokości 3.000.000 K. Odnosny projekt ustawy nie został wprawdzie jeszcze uchwalony przez sejm, ze względu na szczególną nagłość tego przedsięwzięcia okazuje się jednak wskazane, wstawić dla niego już w tegorocznym preliminarzu pod warunkiem przyjscia do skutku odnośnej ustawy pierwszą ratę 20procentowego dodatku funduszu melioracyjnego. Resztujące zapotrzebowanie ma być dostarczone przez dodatek państwowego zarządu budowli wodnych i kraju w wysokości po 40 procent.

Pozycja 330. Projektowane podwyższenie wałów ochronnych rzeki Łęg w powiecie tarnobrzskim ma być wykonane przy użyciu preliminowanego zapotrzebowania w kwocie 1.200.000 K. Do tego ma fundusz melioracyjny przyczynić się udziałem 50, kraj udziałem 40, a spółka wodna udziałem resztujących 10 procent. Przedsięwzięcia, wymienione pod pozycją 329 i 330, uwzględnia się również z zastrzeżeniem przyjscia do skutku odnośnych ustaw krajowych, których projekty muszą być dopiero ułożone w porozumieniu z rządem.

Obecny stan funduszu melioracyjnego jest widoczny z następującego zestawienia:

A. Obciążenie funduszu:

- I. Kwoty, przewidziane w preliminarzach funduszu do r. 1910 włącznie, niezłożone jeszcze do końca grudnia 1910 8,991.225 K 68 h.
- II. Preliminarz na r. 1911 10,769.397 K 19 h.
- III. Na dalsze prowadzenie przedsięwzięciw, uwzględnionych aż do r. 1911 włącznie, a to okrągło:

W roku 1912	9,536.756 K
" " 1913	7,748.878 "
" " 1914	6,551.424 "
" " 1915	5,856.616 "
" " 1916	5,680.570 "
" " 1917	5,431.492 "
" " 1918	5,211.220 "
" " 1919	4,696.996 "
" " 1920	4,513.480 "
" " 1921	4,198.330 "
" " 1922	4,193.824 "
" " 1923	4,139.098 "
" " 1924	3,743.432 "
" " 1925	3,696.724 "
" " 1926	3,644.907 "
" " 1927	3,506.939 "
" " 1928	3,319.694 "
" " 1929	3,068.840 "
" " 1930	2,903.455 "
Później	18,969.830 "

Prawdopodobne koszta Oddziału lasowo-technicznego dla zabudowania potoków górskich do r. 1930 włącznie 3,268.000 K.

Powyższy rozdział na pojedyncze lata jest oczywiście jedynie przybliżony, ponieważ poszczególne raty dodatku nie bywają zazwyczaj ustalane w odnośnych ustawach, a ewentualne zmiany co do ich ilości i wysokości muszą być zastrzeżone.

B. Aktywa funduszu według stanu na r. 1911:

I. Ustawowa rata dotacji na r. 1911	8,000.000 K -- h
II. Zapasy funduszu, które pozostały do rozporządzenia z końcem r. 1910, a mianowicie:	
Częściowe przekazy hipoteczne	382.600 „ — „
Dalej według stanu i kursu z dnia 31. grudnia 1910:	
Renta koronowa, 4procentowa, skonwertowana, wolna od podatku (maj—listopad), kwota nominalna 960.000 K (93·45)	897.120 „ — „
Renta koronowa, 4procentowa, skonwertowana, wolna od podatku (styczeń—lipiec), kwota nominalna 803.200 K (93·40)	750.188 „ 80 „
Renta jednolita, 4·2procentowa (luty—sierpień), kwota nominalna 1,076.300 K (97·40)	1,048.316 „ 20 „
Renta koronowa austriacka, 4procentowa (marzec—wrzesień), kwota nominalna 2,757.800 K (93·35)	2,574.406 „ 30 „
Zapisy długu komunalne, 4procentowe Centralnego Banku niemieckich kas oszczędności, kwota nominalna 1,000.000 (97·00)	970.000 „ — „
Obligacje komunalne, 4procentowe Morawskiego Banku dla kultury krajowej, kwota nominalna 373.400 K (92·55)	345.581 „ 70 „
Zapisy długu 4procentowe Śląskiego Zakładu kredytowego komunalnego, kwota nominalna 400.000 K (93·20)	372.800 „ — „
	Gotówka
	2 „ 84 „
	<hr/>
	7,341.015 K 84 h

Do tego kwota 4.000.000 K, przeznaczona na zasadzie § 5. ustawy z dnia 28. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 285, na nadzwyczajną dotację funduszu melioracyjnego, której według obwieszczenia Ministerstw rolnictwa i skarbu z dnia 7. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 159, użyto częściowo na pokrycie zapotrzebowania za r. 1908, po potrąceniu kwoty 1,878.546 K 19 h, użytej za r. 1908 2,121.453 „ 81 „

Reszta dodatku państwowego, przyznanego na r. 1909 dla funduszu melioracyjnego, wynosząca z dniem 31. grudnia 1909 kwotę 1,689.249 K 06 h, po potrąceniu kwoty 309.967 K 47 h, wypłaconej w roku 1910 do depozytu funduszu melioracyjnego 1,379.281 „ 59 „

Reszta dodatku państwowego, przyznanego na r. 1910 dla funduszu melioracyjnego, wynosząca z dniem 31. grudnia 1910 1,101.356 „ 82 „

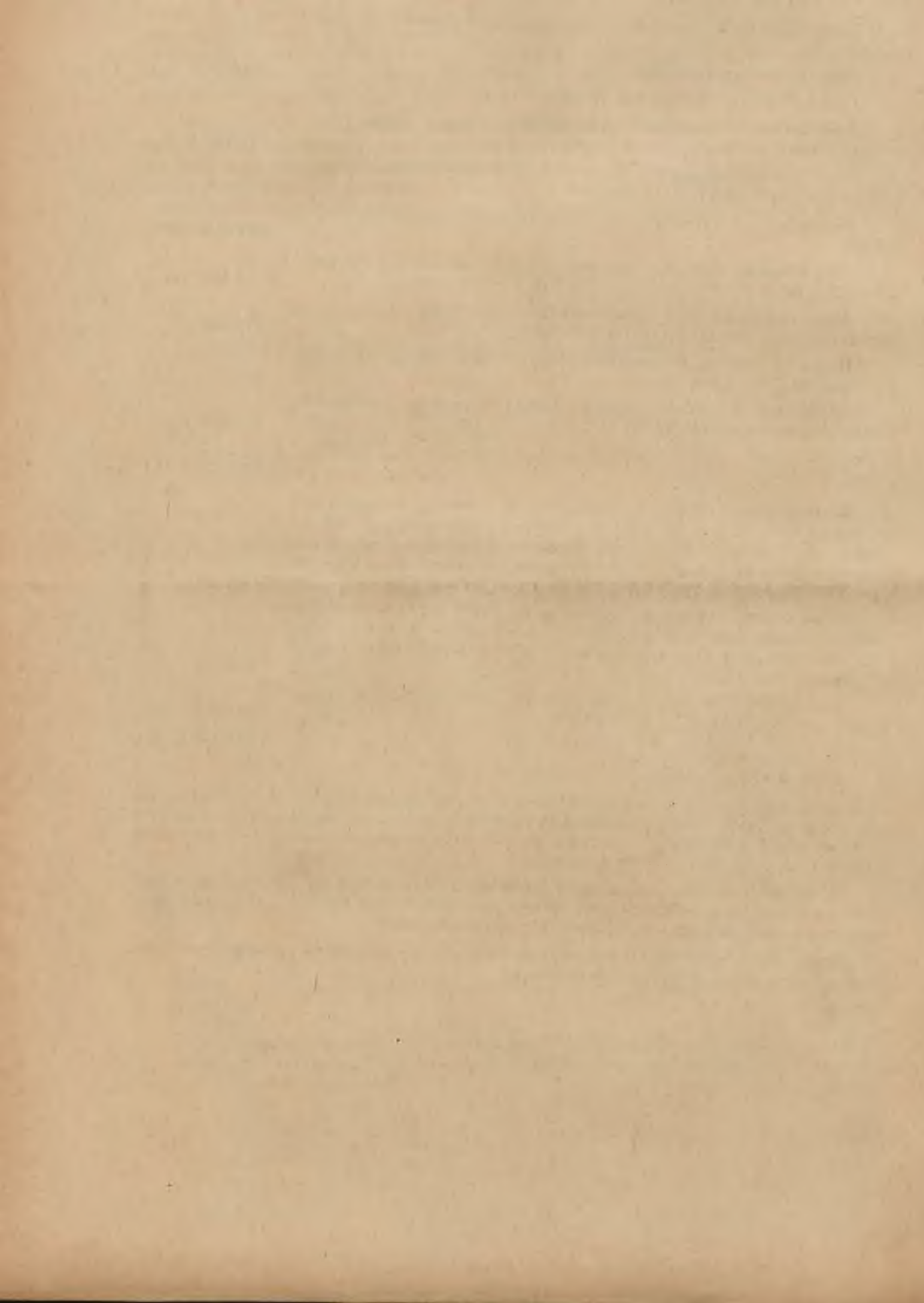
11,943.108 K 06 h

Inne pozycje stanu czynnego, a mianowicie:

Zaległe zwroty kosztów administracyjnych z powodu użycia organów c. k. Oddziału lasowo-technicznego dla zabudowania potoków górskich (359.642 K 86 h) i udzielone pożyczki (1,014.357 K 75 h) nie zostały zamieszczone w powyższem przedstawieniu, ponieważ nie można było podać zupełnie dokładnych dat co do czasu i sposobu ściągłości.

W związku z zwrotem poszczególnych świadczeń państwowego funduszu melioracyjnego w anuitetach należy dopiero po złożeniu spłat anuitetowych, mieszczących się w podanych pod 1 cyfrach obciążenia, uważać część tych aktywów (udzielone pożyczki) za istniejącą.

Istotne dochody, uzyskane z tych aktywów, wykazuje się corocznie w zamknięciu rachunków funduszu, a tem samem także dla obrotu funduszem.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 10. maja 1911.

Treść: № 87. Obwieszczenie, którem wy daje się dalsze zarządzenia celem uproszczenia toku czynności u władz państwowego zarządu kolei żelaznych.

87.

Obwieszczenie Ministra kolei żelaznych z dnia 5. maja 1911,

którem wy daje się dalsze zarządzenia celem uproszczenia toku czynności u władz państwowego zarządu kolei żelaznych.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 4. maja r. b. przekazuje się dyrekcjom kolei państwowych, podporządkowanym c. k. Ministerstwu kolei żelaznych, oraz Kierownictwu ruchu w Czerniowcach następujące sprawy do samodzielnego załatwiania:

1. Tworzenie przystanków, ładowni i pomocniczych biur towarowych, w przypadkach wyjątkowych także na koszt albo przy pomocy zasiłku państwowego zarządu kolejowego, jeżeli decydujący przytem stopień spadu nie przekracza 15 promille, jeżeli koszt urządzenia, a względnie zasiłek państwowego zarządu kolejowego nie przenosi kwoty 10.000 K i jeżeli preliminarzowe pokrycie kosztów urządzenia i całorocznego ruchu oraz rentowność odnośnej stacji okazują się zupełnie zapewnione.

2. Obsadzanie następujących systemizowanych posad urzędniczych, nawet gdy wchodzą przytem w rachubę posady VII. klasy służbowej, a mianowicie:

Zastępców naczelników sekcji konserwacji kolei, kierownictw warsztatów, ogrzewalni i magazynów materyałowych oraz ekspozytur kierownictwa

ruchu, zastępców kierowników ruchu, kierowników oddziałów w służbie warsztatowej (w warsztatach głównych i warsztatach ruchowych), kierowników oddziałów w służbie ogrzewalni, naczelników urzędów pomocniczych w dyrekcjach, naczelników ekspozytur ogrzewalni i zastępców naczelników kolejowych urzędów ruchu.

3. Przenoszenie urzędników VII. klasy służbowej, wymienionych w punkcie 2., z jednego okręgu dyrekcyjnego do drugiego w granicach systemizacji osobowej za wzajemnem porozumieniem się interesowanych dyrekcji, oraz prowadzenie odnośnych zapisków co do przeniesień.

4. Posuwanie urzędników X. i IX. klasy służbowej na wyższy stopień stosownie do wskazówek, które Ministerstwo kolei żelaznych wyda w tym względzie przed każdym terminem awansu.

5. Darowanie, względnie zezwolenie na odpisanie zwrotów, nałożonych na funkcjonaryuszy, z wyjątkiem tych, które nałożono z polecenia Ministerstwa kolei żelaznych, w wypadkach godnych uwzględnienia, o ile wartość pieniężna nie przekracza w każdym poszczególnym przypadku kwoty 2000 K, a w obrębie okręgu dyrekcyjnego w tym samym roku 10.000 K.

6. Uwolnienie od zwrotów za nieużyty odzież służbową w razie rozwiązania stosunku służbowego przez wystąpienie, wypowiedzenie lub oddalenie funkcjonaryuszy, w wypadkach godnych uwzględnienia, albo w razie nieściągalności.

7. Przyznawanie dobrowolnych ofiar i dodatków jednorazowych na obce cele dobroczynne lub publiczne, o ile one w każdym poszczególnym wypadku nie przekraczają rocznej kwoty 1000 K

w granicach kwot, wyznaczonych na te cele preliminarzem, i według zasad przewodnich, które wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

8. Zrzekanie się kar z kontraktów budowy, dostawy lub z innych kontraktów przez dyrekcje, które zawarły odnośne umowy, w wypadkach godnych uwzględnienia, jeżeli wykonano dostawę chociaż z opóźnieniem i jeżeli ani wprost ani pośrednio nie wynikła szkoda dla zakładu kolejowego lub funduszków zaopatrzenia, zawiadywanych przezeń, aż do kwoty 2000 K w każdym poszczególnym wypadku.

9. Zawieranie kontraktów najmu i dzierżawy lub innych umów co do świadczeń powrotnych, z wyjątkiem umów co do połączenia i ruchu, tudzież umów co do wypożyczania środków przewozowych. o ile czynsz najmu lub dzierżawy albo inne świadczenia powrotne przy nieoznaczonym czasie trwania umowy lub oznaczonym czasie trwania umowy aż do lat pięciu nie przekraczają rocznej kwoty 20.000 K, a przy oznaczonym czasie trwania umowy powyżej lat pięciu rocznej kwoty 2000 K i jeżeli pokrycie budżetowe całorocznych kosztów jest zapewnione, dalej zrzekanie się czynszów najmu lub dzierżawy albo innych świadczeń powrotnych w kwocie aż do 2000 K w przypadkach godnych uwzględnienia.

10. Budowa nowych kolei, które ma się budować kosztem państwa albo na rachunek osób trzecich, o ile nie chodzi o roboty budowlane, których przeprowadzenie należy jeszcze do dyrekcji budowy kolei, albo o ile Ministerstwo kolei żelaznych nie utworzy dla tych robót budowlanych w poszczególnych wypadkach samoistnych kierownictw budowy kolei ze względu na wyjątkowe warunki; w tym względzie należy do dyrekcji załatwianie wszystkich spraw, będących w związku z oddaniem jej przygotowaniem budowy i wykonaniem tejże, o ile sprawy te nie są zastrzeżone Ministerstwu kolei żelaznych.

W sprawach dotyczących wspomnianej budowy nowych kolei, przysługuje dyrekcji zakres działania, przyznany jej w ogóle, o ile tenże nie ulega zmianie wskutek postanowień następujących, a mianowicie:

a) Przeprowadzanie wszystkich technicznych przygotowań do budowy kolei, a zwłaszcza wygotowanie operatów, preliminarzy kosztów i planów, potrzebnych przy komisyjnych czynnościach urzędowych, których zarządzenie i dalsze prowadzenie jest zastrzeżone Ministerstwu kolei żelaznych według istniejących ogólnych ustaw kolejowych i rozporządzeń co do przeprowadzania budowy, oraz operatów, preliminarzy i planów, potrzebnych do oddania w przedsiębiorstwo robót budowlanych i wykonania budowy, jak również przedkładanie tych mate-

ryałów Ministerstwu kolei żelaznych do zatwierdzenia; wreszcie zastępowanie odnośnych operatów przy wspomnianych komisyjnych czynnościach urzędowych;

b) zestawianie głównego preliminarza kosztów, ułożonego według rubryk szematu kontowania budowli, oraz preliminarzy rocznych, które mają być zestawiane w ten sam sposób, i wykazów miesięcznych zapotrzebowania pieniężnego, utrzymywanie w ewidencji przyznanych kredytów i staranie się o dotrzymanie tychże;

c) układanie preliminarzy i prace przygotowawcze w celu wykupna gruntów i budynków oraz wykonania robót ogniotrwałych. tudzież przeprowadzanie wspomnianych wykupów i robót w granicach zatwierdzonych preliminarzy;

d) samodzielne oddawanie w przedsiębiorstwo robót budowlanych na liniach nowo budowanych stosownie do warunków i granic cyfrowych, ustanowionych w statucie organizacyjnym dla robót budowlanych na liniach. będących w ruchu, oraz zawieranie umów o budowy lub dostawy w obrębie granic cyfrowych, zastrzeżonych dyrekcjom w myśl organizacji;

e) zawieranie umów (umów o najem i dzierżawę i innych umów) oraz darowanie czynszów najmu i dzierżawy w granicach kompetencji, przyznanej dyrekcjom w myśl organizacji, jednak z wyłączeniem przyjmowania trwałych zobowiązań, obciążających państwowy zarząd kolejowy bez względu na wysokość kwoty;

f) nadzorowanie, by wszystkie roboty budowlane i dostawy, potrzebne do ukończenia kolei i puszczania jej w ruch, wykonano zgodnie z umową i zasadami sztuki, tudzież w odpowiednim czasie;

g) zarządzanie takich zmian w zatwierdzonych planach budowy, które okażą się konieczne lub wskazane przy prowadzeniu budowy, jeżeli nie zmienia się przytem postanowień protokołu co do obchodu politycznego, ani zatwierdzonych normaliów i umów, ani granic, ustanowionych w warunkach koncesyjnych co do założenia kolei, i nie przekracza zatwierdzonej wysokości kosztów i przyznanych kredytów; o zmianach takich należy jednak donieść zaraz Ministerstwu kolei żelaznych;

h) zbieranie i przygotowanie materiałów, potrzebnych do rewizji techniczno-policyjnej i kolaudacji, oraz przeprowadzanie kolaudacji, a względnie współdziałanie przy niej;

i) przygotowania dla wprowadzenia tymczasowego ruchu lokomotyw i zarządzenia, mające na celu otwarcie ruchu;

- k) zestawianie obrachunków co do zapłat częściowych, uiszczanych przedsiębiorstwom budowy i dostawcom na podstawie zawartych z nimi umów. i asygnowanie tych zapłat w kasie, wyznaczonej do wypłacania kwot zarobku, następnie pokrywanie wydatków, wymienionych w rubryce rachunkowej III szematu kontowania budowli. w obrębie kredytów, przyznanych dla poszczególnych pozycji, z wyjątkiem druków, które ma się nabywać w sposób jednolity. wreszcie pokrywanie wszystkich innych wydatków, nie przekraczających pojedynczo kwoty 500 K;
- l) zestawianie końcowych wykazów zarobku i ostatecznych rachunków z przedsiębiorcami budowy i dostawcami, oraz przedkładanie tych dokumentów Ministerstwu kolei żelaznych do sprawdzenia;
- m) utrzymywanie ewidencji co do dostawiania i używania materiałów i przedmiotów inwentarzowych, nabytych we własnym zarządzie w celu budowy kolei, oraz sprawianie rocznego zapotrzebowania przyborów biurowych z wyjątkiem druków;
- n) staranie się o ubezpieczenie budynków od szkód.

11. Ostateczne rozstrzyganie. nie podlegające dalszemu tokowi instancyi do Ministerstwa kolei żelaznych, w sprawie roszczeń do odszkodowania. wynikłych z przewozu osób. pakunków i towarów. z powodu zgubienia. uszczuplenia lub uszkodzenia, aż do kwoty 200 K za każdy poszczególny przewóz; następnie takie samo rozstrzyganie wszelkich roszczeń o zwrot należności pobocznych i opłat postojowych aż do kwoty 50 K za każdy poszczególny przewóz.

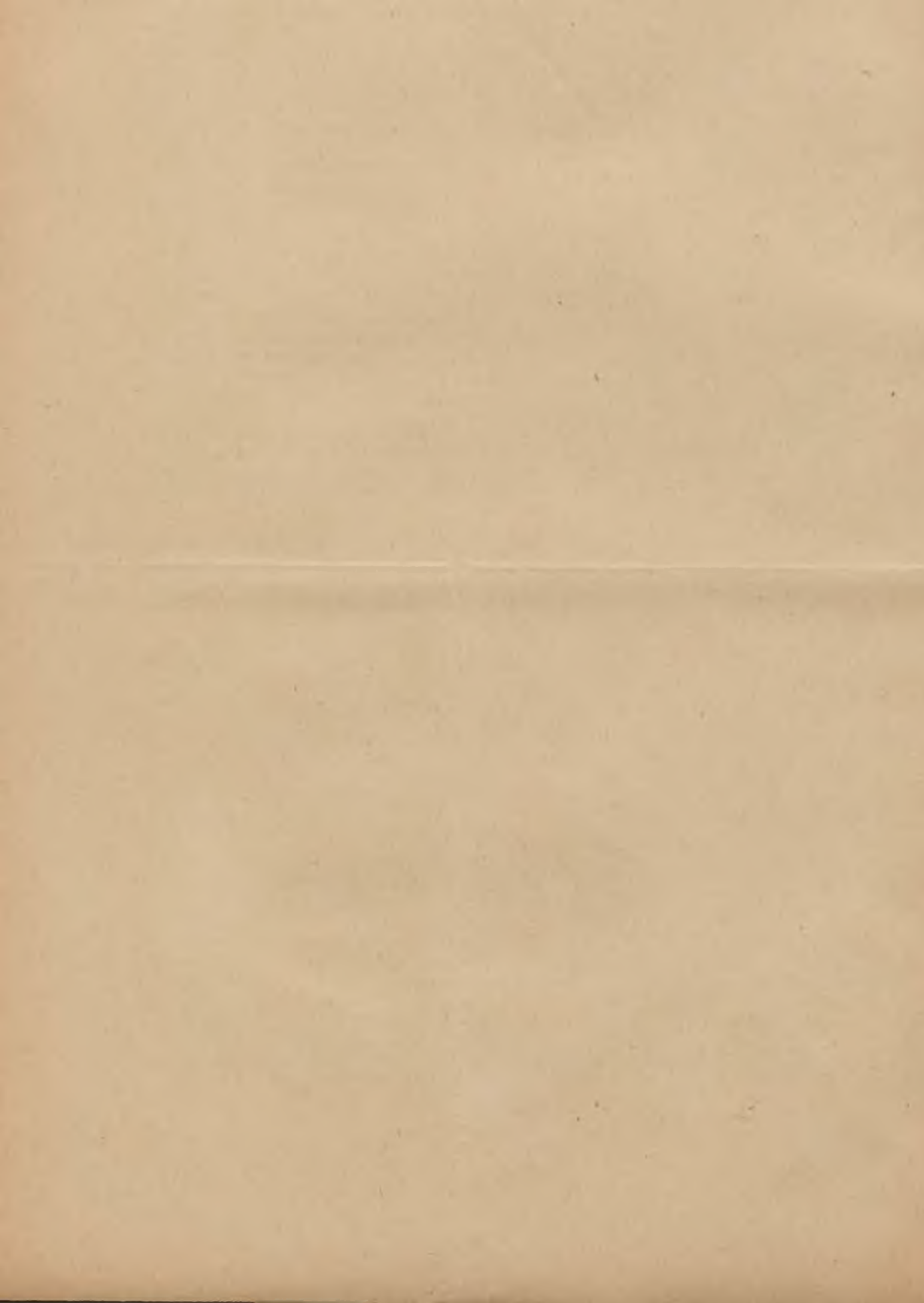
Kierownictwo ruchu w Czerniowcach :

12. Udzielanie konsensów na budowę i używanie w imieniu Ministerstwa kolei żelaznych co do robót budowlanych, wymienionych w § 17., punkt 15. statutu organizacyjnego dla państwowego zarządu kolejowego, w razie zajścia podanych tamże warunków, wzdłuż linii własnego okręgu.

13. załatwianie spraw, odnoszących się do używania kolei dla celów wojskowych, co do podporządkowanych linii kolejowych w tym samym zakresie, jaki w myśl organizacji przysłuży dyrekcjom co do podległych im linii.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. czerwca 1911.

Głabiński wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 13. maja 1911.

Treść: (№ 88—90.) 88. Rozporządzenie, dotyczące uprawnienia absolwentów i uczniów wyższych gimnazyów i wyższych szkół realnych w Bośni i Hercegowinie oraz absolwentów seminaryum nauczycielskiego w Sarajewie do jednorocznej służby prezencyjnej. — 89. Rozporządzenie, dotyczące rozszerzenia uprawnień celnych Ekspozytury w Markhausen c. k. Urzędu celnego głównego w Kraslicach, wyposażonej w upoważnienia urzędu celnego pobocznego I. klasy. — 90. Rozporządzenie, dotyczące ostemplowania obligacji (losów) drugiej państwowej pożyczki premiowej rosyjskiej z roku 1866 z powodu wymiany obligacji dawnych na nowe papiery.

88.

Rozporządzenie Ministra obrony krajowej w porozumieniu z wspólnym Ministrem wojny z dnia 18. marca 1911,

dotyczące uprawnienia absolwentów i uczniów wyższych gimnazyów i wyższych szkół realnych w Bośni i Hercegowinie oraz absolwentów seminaryum nauczycielskiego w Sarajewie do jednorocznej służby prezencyjnej.

Postanowienia § 25., ustęp pierwszy, lit. *a* i *b*, oraz § 28., ustęp pierwszy ustawy o służbie wojskowej, odnoszące się do dobrodziejstwa jednorocznej służby prezencyjnej w poczcie orężnym, względnie w charakterze farmaceuty, mają stosować się do uczniów i absolwentów wyższych gimnazyów i wyższych szkół realnych w Bośni i Hercegowinie, zarówno publicznych jak i posiadających prawo publiczności.

Na zasadzie § 25., ustęp drugi, ustawy o służbie wojskowej uznaje się dalej w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami publiczne seminaryum nauczycielskie w Sarajewie, obejmujące cztery lata nauki, za równorzędne z wyższymi gimnazyami i wyższymi szkołami realnymi pod względem dowodu uzdolnienia naukowego do jednorocznej służby prezencyjnej.

(Polnise!.)

Przez to doznaje uzupełnienia załącznik II *a* do § 64. przepisów o służbie wojskowej, część I., ogłoszonych tutejszem rozporządzeniem z dnia 15. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 45.

Georgi wlr.

89.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 26. kwietnia 1911,

dotyczące rozszerzenia uprawnień celnych Ekspozytury w Markhausen c. k. Urzędu celnego głównego w Kraslicach, wyposażonej w upoważnienia urzędu celnego pobocznego I. klasy.

Ekspozyturę w Markhausen c. k. Urzędu celnego głównego w Kraslicach, wyposażoną w upoważnienia urzędu celnego pobocznego I. klasy, uprawnia się do oclania wchodowego przedz bawełnianych, których ekspedycyowanie zależy według dodatku *B* do § 23. przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej od osobnego upoważnienia, oraz towarów bawełnianych Nru 189 do 191 włącznie w ilościach aż do 5 *kg*.

Weiskirchner wlr.

Meyer wlr.

90.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 5. maja 1911,

dotyczące ostemplowania obligacyi (losów) drugiej państwowej pożyczki premiowej rosyjskiej z roku 1866 z powodu wymiany obligacyi dawnych na nowe papiery.

Na zasadzie ustawy z dnia 28. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 32, dotyczącej obligacyi premiowych, rozporządza się, co następuje:

1. Zezwala się na ostemplowanie ze skutkiem prawnym, przewidzianym w § 3. ustawy z dnia 28. marca 1889, nowych obligacyi (losów) drugiej państwowej pożyczki premiowej rosyjskiej z roku 1866 w kwocie imiennej po 100 rubli srebrem, które Rząd cesarsko - rosyjski będzie wydawał w miejsce obligacyi tego samego rodzaju, będących dotąd w obiegu, z tem samem oznaczeniem seryi i numerów, a to pod następującymi warunkami.

2. Ostemplowanie dopuszczalne jest jedynie co do papierów, wydawanych z tem samem oznaczeniem seryi i numerów w miejsce losów pożyczki premiowej, określonej w punkcie 1., które w swim czasie poddano dowodnie ostemplowaniu stosownie do rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 25. marca 1896, Dz. u. p. Nr. 47 (z powodu wymiany obligacyi dawnych na nowe papiery).

Papiery, wydawane w miejsce losów nieostemplowanych, są wykluczone od ostemplowania.

3. Za ostemplowanie należy uiścić stosownie do § 5., ustęp 4., ustawy z dnia 28. marca 1889 i liczby pozycyi 14, wykazu A do rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 28. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 33, należytość stempową w kwocie 2 K 50 h za każdy los, opiewający na kwotę imienną 100 rubli srebrem.

4. Jako urząd stemplujący dla nowych losów, mających uleść ostemplowaniu w myśl punktów 1. i 2., wyznacza się c. k. Drukarnię nadworną i państwową w Wiedniu.

5. Strony, które mają zamiar zażądać ostemplowania, winny przedłożyć znajdujące się w ich posiadaniu dawne losy pożyczki premiowej, wymienionej w punkcie 1., ostemplowane według rozporządzenia z dnia 25. marca 1896, Dz. u. p. Nr. 47, dołączając wyraźny wykaz seryi i numerów w podwójnym wygotowaniu, zaopatrzone podpisem strony, składającym się z imienia i nazwiska z podaniem jej zawodu, miejsca zamieszkania i mieszkania, i to najpóźniej do dnia 31. sierpnia 1911, w Wiedniu c. k. Drukarni nadwornej i państwowej, w innych

miastach, gdzie znajdują się urzędy stempłowe, tym urzędom, zresztą zaś urzędom podatkowym.

Przesyłanie losów pocztą jest niedopuszczalne; urzędy podawcze mają tedy odmówić przyjęcia przesyłek pocztowych z takimi losami.

6. Urząd podawczy ma pod surową odpowiedzialnością zbadać zaraz i to jeszcze w obecności strony wykazy seryi i numerów co do ich prawdziwości i wyraźności przez porównanie ich z losami oryginalnymi, ma dalej stwierdzić dokładnie, czy każdy z przedłożonych losów zaopatrzone jest znaczkami stempłowymi na kwotę 1 zł. 25 kr. emisji, zarządzanej rozporządzeniem Ministerstwa skarbu z dnia 14. marca 1893, Dz. u. p. Nr. 36, czy znaczki te zostały przepisowo przestemplowane przez c. k. centralny Urząd stempłowy w Wiedniu i czy nie zachodzi żadne podejrzenie przekroczenia ustaw.

7. Jeżeli podejrzenie takie istnieje, wówczas należy przedłożyć odnośny los z wszelkim możliwym pospiechem władzy skarbowej I. instancyi (w Wiedniu c. k. Centralnemu Urzędowi wymiaru taks i należytości) do dalszego urzędowania, podając równocześnie powody podejrzenia; w razie innych wadliwości należy odrzucić losy bez przedsiębrania czynności urzędowej i wymienić powód tego zarządzenia.

Jeżeli nie zachodzi żadna wątpliwość, wówczas ma urząd zamieścić na obu egzemplarzach wykazu seryi i numerów poświadczenie, iż wymienione tam losy drugiej państwowej pożyczki premiowej rosyjskiej z roku 1866, poddano zbadaniu i stwierdzono, iż są ostemplowane według przepisu rozporządzenia z dnia 25. marca 1896, Dz. u. p. 47. Do poświadczenia tego należy dołączyć uwagę, iż odnośne nowe papiery mają być przedłożone do ostemplowania najpóźniej do dnia 31. grudnia 1911, tudzież położone na niem datę; poświadczenie to ma być podpisane w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej przez dwóch wyznaczonych do tego urzędników, a w wszystkich innych biurach podawczych przez dwóch wyższych urzędników przy wyciśnięciu pieczęci urzędowej.

Następnie należy zwrócić stronie losy wraz z jednym egzemplarzem potwierdzonego wykazu, a strona ma obowiązek, postarać się w właściwym terminie o wymianę papierów dawnych na nowe.

Drugi egzemplarz wykazu ma być starannie przechowany w urzędzie podawczym.

Urzędowe poświadczenie wykazów jest według 117. pozycyi taryfy, lit. m, ust. nal. warunkowo wolne od opłaty.

8. Najpóźniej do dnia 31. grudnia 1911 ma strona przedłożyć nowe papiery wraz z znajdującym się w jej rękach egzemplarzem urzędownie poświadczonego wykazu w tym samym urzędzie, któremu w myśl punktu 5. przedłożono dawne

papiery, i dołączyć, jeżeli urzędem tym nie jest c. k. Drukarnia nadworna i państwowa, celem ostemplowania nie nalepione znaczki stemplowe, odpowiadające należności ustawowej (punkt 3.). W razie przedłożenia losów wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej należy złożyć należność w gotówce.

Losów nadchodzących w przesyłkach pocztowych, nie dopuści się do ostemplowania (punkt 5., ustęp końcowy).

9. Urząd podawczy bada zgodność seryi i numerów nowych sztuk z oboma egzemplarzami wykazu i potwierdza stronie, jeżeli przytem nie zajdzie żadna wątpliwość, odbiór losów na tym egzemplarzu wykazu, który strona przedłożyła.

Jeżeli złożono losy nie w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej lecz w urzędzie stemplowym lub podatkowym (punkt 5.), wówczas ma odnośny urząd zbadać także jakość dostarczonych znaczków stemplowych i potwierdzić równocześnie z poświadczaniem odbioru losów także odbiór znaczków stemplowych na tym egzemplarzu wykazu, który strona przedłożyła. Znaczki stemplowe należy przylepić na tym egzemplarzu wykazu, który zatrzymano w urzędzie, i przestemplować je. Urząd przesyła następnie pocztą powyższy egzemplarz wykazu i losy najpóźniej w ciągu 24 godzin c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu.

10. C. k. Drukarnia nadworna i państwowa przeprowadza ostemplowanie losów przez wydruko-

wanie stemplowego znaczka wartościowego w myśl rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 23. lutego 1900, Dz. u. p. Nr. 36. i odnośnych przepisów i zwraca losy, nadesłane przez urzędy stemplowe, względnie podatkowe, urzędom tym, zatrzymując wykazy oryginalne, a dołączając ich odpis jako konsygnację.

11. Ostemplowane losy należy wydać stronie za zwrotem wykazu, znajdującego się w jej rękach, który strona ma pokwitować.

12. Gdyby strona nie mogła przedłożyć oddanego jej wykazu, zaopatrzonego urzędowym potwierdzeniem odbioru, albo gdyby w ciągu 14 dni po otrzymaniu zawiadomienia nie zgłosiła się w celu odbioru losów, wówczas złoży się odnośne losy do depozytu sądowego na rzecz strony wraz z odpisem drugiego egzemplarza wykazu.

13. Wykazy, pokwitowane przez strony i ściągnięte (punkt 11.), oraz poświadczenia co do ewentualnego złożenia losów w sądzie (punkt 12.) ma c. k. Drukarnia nadworna i państwowa dołączyć do odnośnej pozycji rachunkowej, a wskutek tego winny urzędy stemplowe i podatkowe poza Wiedniem przesłać wspomniane wyżej dokumenty c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu w ciągu 24. godzin.

Meyer wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XL. — Wydana i rozesłana dnia 17. maja 1911.

Treść: № 91. Rozporządzenie o postępowaniu przygotowawczem w sprawach małżeńskich.

91.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 12. maja 1911

o postępowaniu przygotowawczem w sprawach małżeńskich.

Na zasadzie artykułu LV. ustawy z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 112 (ustawy wprowadzającej do procedury cywilnej), rozporządza się:

I. Ustęp drugi i trzeci § 9. rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 9. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 283, dotyczącego postępowania w sprawach spornych małżeńskich, zostaje zmieniony i ma opiewać:

„Na podstawie urzędowego doniesienia lub wniesionej prośby należy zarządzić natychmiast, jeżeli zachodzą wymogi § 245., l. 2. p. c., postępowanie przygotowawcze w myśl § 245., l. 2. p. c. w celu urzędowego zbadania (§§ 97. i 115. p. k. u. c.) i stwierdzenia powodów, przytaczanych za nieważnością lub rozwiązaniem małżeństwa.

O ważności małżeństwa lub żądanym rozwodzie małżeństwa należy orzec na podstawie ustnej rozprawy kontradiktoryjnej.“

II. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Hochenburger wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLI. — Wydana i rozesłana dnia 20. maja 1911.

Treść: *Nr* (92—94.) 92. Rozporządzenie, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze miasta Hall w Tyrolu. — 93. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące rozszerzenia ulg państwowych, przyznanych ustawą z dnia 12. czerwca 1906, ze względu na cele ustawy krajowej dla królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z wielkim księstwem Krakowskiem z dnia 17. lutego 1905, Dz. u. i r. kr. Nr. 40, o utworzeniu włości rentowych. — 94. Rozporządzenie, dotyczące przydzielenia gminy Juszczyzna do okręgu Sądu powiatowego w Żywcu.

92.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 2. maja 1911,

dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze miasta Hall w Tyrolu.

Na zasadzie § 10. patentu cesarskiego z dnia 4. września 1852, Dz. u. p. Nr. 252, i § 5. odnośnego przepisu wykonawczego zakazuje się handlu obnośnego na obszarze miasta Hall w Tyrolu.

Zakaz ten nie ma zastosowania do osób, które przynależą do okolic, wymienionych jako uprzywilejowane pod względem handlu obnośnego w § 17. patentu o handlu obnośnym i w odnośnych rozporządzeniach dodatkowych.

Weiskirchner wtr.

Meyer wtr.

Wickenburg wtr.

93.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 13. maja 1911,

dotyczące rozszerzenia ulg państwowych, przyznanych ustawą z dnia 12. czerwca 1906, Dz. u. p.

Nr. 116. ze względu na cele ustawy krajowej dla królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z wielkim księstwem Krakowskiem z dnia 17. lutego 1905. Dz. u. i r. kr. Nr. 40, o utworzeniu włości rentowych.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Postanowienia ustawy z dnia 12. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 116, dotyczącej ulg państwowych, przyznanych ze względu na cele ustawy krajowej dla królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z wielkim księstwem Krakowskiem z dnia 17. lutego 1905, Dz. u. i r. kr. Nr. 40, o utworzeniu włości rentowych, mają mieć zastosowanie do transakcyi tworzenia włości rentowych, rozszerzonej ustawą krajową dla królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z wielkim księstwem Krakowskiem z dnia 1. lipca 1910, Dz. u. i r. kr. Nr. 167, przez ustanowienie maksymalnej wysokości każdorazowej sumy będących w obiegu zapisów rentowych na 10 milionów koron.

§ 2.

Wykonanie rozporządzenia tego, które nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia, poruczam

Moim Ministrom skarbu, spraw wewnętrznych i sprawiedliwości.

Gödöllö, dnia 13. maja 1911.

Franciszek Józef wkr.

Bienerth wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Wickenburg wkr.

Marek wkr.

Georgi wkr.

Weiskirchner wkr.

Meyer wkr.

Zaleski wkr.

Widmann wkr.

Głabiński wkr.

94.

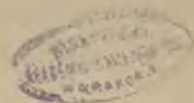
Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 16. maja 1911,

dotyczące przydzielenia gminy Juszczyzna do okręgu Sądu powiatowego w Żywcu.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, wydziela się gminę Juszczyzna z okręgu Sądu powiatowego w Milówce i przydziela ją do okręgu Sądu powiatowego w Żywcu.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. lipca 1911.

Hochenburger wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLII. — Wydana i rozesłana dnia 24. maja 1911.

Treść: № 95. Rozporządzenie, którem wydadę się nowe postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 22. maja 1905 o podwodach wojskowych w czasie pokoju.

95.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych, skarbu, rolnictwa i handlu z dnia 22. maja 1911,

którem wydadę się nowe postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 22. maja 1905, Dz. u. p. Nr. 86, o podwodach wojskowych w czasie pokoju.

Postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 22. maja 1905, Dz. u. p. Nr. 86, o podwodach wojskowych w czasie pokoju, ogłoszone rozporządzeniem z dnia 23. maja 1905, Dz. u. p. Nr. 87, uchyla się niniejszem; na podstawie porozumień, przeprowadzonych z wspólnem Ministerstwem wojny, mają w ich miejsce obowiązywać postanowienia następujące, które wejdą w życie w dniu 1. lipca 1911:

Do § 3.

1. Przez „służących“ należy rozumieć zarówno służących oficerskich i stajennych jak i tę służbę cywilną, którą według przepisów wolno zabierać ze sobą; przez „bagaże“ zarówno przepisowy „pakunek podróżny“, znajdujący się przy osobach, które mają być przewiezione, jak i przepisowe wielkie bagaże, które ma się przewieźć oddzielnie.

2. Ze względu na to, że na podstawie umów, zawartych przez zarząd wojskowy, a względnie zarząd obrony krajowej, zapewni się w miarę możliwości regularny przewóz rzeczy skarbowych, wymie-

nionych w ustępie drugim § 3., w drodze najmu, można korzystać w przypadkach takich z podwód jedynie wyjątkowo.

3. „Środki przewozowe dla miejscowych transportów wojskowych“ są to środki przewozowe, potrzebne w poszczególnych stacjach i w ich pobliżu do przewożenia osób, transportu rzeczy i zaprzęgu wozów, których zapewnienie, zażądanie i dostarczenie stosuje się do osobnych przepisów, wydanych w tym względzie.

W tych wypadkach, w których na podstawie odnośnych przepisów ma się użyć środków przewozowych dla miejscowych transportów wojskowych, nie można żądać podwód.

Jeżeli w danym razie zajdą wątpliwości, czy ma się skorzystać z środków przewozowych dla miejscowych transportów wojskowych, czy też użyć podwód, wówczas należy ocenić do organów wojskowych niezależnie od ich odpowiedzialności wobec władz administracyjnych.

Do § 4.

1. Jeżeli chodzi o przewóz biorącego podwodę i jego rodziny, wówczas ma dostawiciel wozu obowiązek przewiezienia nim w obrębie podanych niżej granic nie tylko biorącego podwodę lecz także członków jego rodziny, służących (do § 3.) i pakunków podróżnych.

Przez „normalny“ pakunek podróżny należy rozumieć zarówno pakunek podróżny, należący się każdej osobie przepisowo, jak i przedmioty (instrumenty), plany, kaplice polowe itd., potrzebne do użytku służbowego.

2. Osoby, które towarzyszą biorącemu podwodę ze względów służbowych, na przykład tłumacze

przy rekonesansach, żandarmi polowi na manewrach, robotnicy wojskowi przy zdjęciach i pomiarach wojskowych itd., mają być na żądanie również zabrane na wóz, przeznaczony dla biorącego podwodę, w obrębie podanych niżej granic.

3. Dopuszczalne obciążenie wozu podwodowego, przeznaczonego do przewozu osób, wynosi:

W	na jeden wóz		
	jedno-	dwu-	czteru-
	zaprzężony do		
Dobruacyi	2	4	8
Galicyi, na Bukowinie	2	5	10
innych krajach	3	6	12

osób wraz z ich normalnym pakunkiem podróznym, nie licząc woźnicy, jego pakunku i żywności dla zwierząt pociągowych.

Do § 5.

Oznaczenia, podane pod *a)* do *e)*, obejmują wszystkie komendy, władze, oddziały broni i zakłady, istniejące w myśl organizacyi, to jest wszystkie osoby, które do nich należą, do nich zgłaszają się albo od nich odchodzą, tudzież ich pakunek podróznym i bagaż, jakoteż rzeczy, należące do majątku komend, władz, oddziałów broni i zakładów.

Do § 6.

Ad lit. *d)*. Osoby, należące do siły zbrojnej i c. k. żandarmeryi, są uwolnione od obowiązku dostawy podwód co do tej ilości własnych koni, na które pobierają w myśl przepisów porcyę żywności.

Ad lit. *e)*. Także ogiery rządowe, znajdujące się w użytku prywatnym, są uwolnione od służby podwodowej.

Przy licencyonowanych ogierach prywatnych należy wykazać to przez przedłożenie licencyi, a przy kłaczach odstanowionych przez przedłożenie certyfikatu stanowienia.

Ad lit. *g)*. Oznaczenie ilości koni, zwierząt jucznych i wozów, potrzebnych do przewozu poczty, należy do właściwej dyrekcji poczty i telegrafów.

Ad lit. *h)* i *i)*. Do interpretacyi oznaczenia „potrzebny“ powołana jest polityczna władza powiatowa.

Do § 7.

1. Gdzie ustawa o podwodach i niniejsze postanowienia wykonawcze mówią o gminach, należy rozumieć przez to także obszary dworskie, wydzielone ze związku gminnego.

2. Polityczne władze powiatowe winny przy współdziałaniu gmin stwierdzić ilość i rodzaj zwierząt podwodowych i wozów w celu ustalenia zakresu zobowiązania podwodowego dla poszczególnych gmin swego powiatu i podać odnośne daty za pośrednictwem politycznej władzy krajowej do wiadomości właściwej komendy korpusu (obrony krajowej); zaszłe zmiany należy oznajmiać wspomnianej komendzie corocznie w miesiącu maju tą samą drogą.

Do § 8.

1. Za biorącego podwodę należy uważać zarówno tego, dla którego zażądano podwód, jak i tego, który z podwód istotnie korzysta.

Jako dokument legitymacyjny, wykazujący uprawnienie do żądania podwód, służy marszruta, otwarte polecenie lub inny rozkaz pisemny, jakoteż rekwizycja podwodowa. Gminy są jednak obowiązane do dostarczenia podwód także wtedy, gdy dostawienia ich żąda osoba wojskowa w mundurze bez okazania jednego z wspomnianych dokumentów. Biorący podwodę winien w tym wypadku potwierdzić gminie dostawienie podwód jeszcze przed ich użytkowaniem. Potwierdzenie to ma podawać ilość i rodzaj dostawionych zwierząt podwodowych, ilość wozów, cel jazdy, miejsce przeznaczenia, długość drogi w kilometrach, kwotę wynagrodzenia, uiszczonego ewentualnie z góry, przy podwodach, wziętych na pewien czas, przypuszczalne trwanie użycia, następnie przy podpisie (imieniem i nazwiskiem) stopień wojskowy i oddział broni (zakład itp.) biorącego podwodę.

2. Ocenienie, czy należy zażądać podwód, czy też pokryć zapotrzebowanie podwód w drodze bezpośredniego najmu, zależy w każdym poszczególnym wypadku od uznania biorącego podwodę.

3. Przez bezpośredni najem podwód powstaje jedynie stosunek prywatno-prawny.

4. Zobowiązanie gmin do dostawy podwód nie ulega zmianie wskutek prawa, które przysługuje biorącemu podwodę do pokrycia odnośnego zapotrzebowania drogą bezpośredniego najmu, i to nawet wtedy, gdyby zarząd wojskowy zapewnił kontraktowo dostarczenie środków przewozowych, potrzebnych do celów podwodowych, drogą bezpośredniego najmu na kilka dni lub w inny sposób.

Jeżeli zarząd wojskowy ma zamiar przeprowadzić takie kontraktowe zapewnienie w szerszym zakresie, wówczas powinien zwrócić się w pierwszym rzędzie do odnośnej gminy.

Do § 9.

1. Podwód należy żądać nie od posiadacza zwierząt podwodowych i wozów, lecz od gminy.

W pierwszej linii powinno się żądać podwód od tej gminy, na której obszarze leży miejsce ich dostawienia. Jeżeli jednak miejsce dostawienia leży znacznie bliżej siedziby urzędowej gminy sąsiedniej, można wyjątkowo zażądać podwód także od tej gminy.

Jeżeli wchodzi przytem w rachubę kilka gmin, należy zażądać podwód od tej gminy, która leży w kierunku marszu (podróży).

2. W tych wypadkach, w których nie można liczyć zupełnie pewnie na dostarczenie przez gminę podwód w potrzebnym zakresie, należy wystosować rekwizycję podwodową do politycznej władzy powiatowej, która ma następnie postąpić w myśl punktu 5.

Jeżeli zażądano podwód od politycznej władzy powiatowej w celu bezpośredniej jazdy, wówczas należy w razie potrzeby podać w rubryce „uwaga“ rekwizycyi podwodowej, w których gminach ma się zmienić podwoły stosownie do postanowienia § 11.

3. Podwód można żądać ustnie albo pisemnie, a w przypadkach nagłych także telegraficznie.

Wyjąwszy przypadek niespodzianej potrzeby, powinny zarówno komendy (władze, oddziały broni i zakłady) jak i osoby, pojedynczo podróżujące, żądać podwód w ten sposób, aby wezwanie doszło do gminy z reguły na 24 godzin przed zapotrzebowaniem, a do politycznej władzy powiatowej na 3 dni przed tą chwilą.

Rekwizycya podwodowa powinna obejmować dokładne podanie miejsca i chwili dostawienia, przy podwodach w celu bezpośredniej jazdy dokładne podanie miejsca przeznaczenia, przy podwodach, branych na pewien czas, oznaczenie czasu użycia (na pół dnia, na cały dzień), wreszcie ilość i rodzaj podwód.

Pisemnie żąda się podwód zapomocą „rekwi-
wz6-1. zycyi podwodowej“, wygotowanej według wzoru 1. W razie telegraficznego lub ustnego żądania podwód należy wręczyć gminie (politycznej władzy powiatowej) „rekwizycję podwodową“, wygotowaną według tego samego wzoru, względnie przesłać ją pocztą jak najspieszniej. W rubryce „uwaga“ należy powołać się wyraźnie na fakt telegraficznego lub ustnego zażądania.

4. Gmina ma prowadzić spis zobowiązanych do dostawiania podwód i utrzymywać go w ewidencji; według spisu tego ma się powoływać zobowiązanych do dostawy podwód, o ile rodzaj świadczenia podwodowego na to zezwala.

Jeżeli odpadnie ten z zobowiązanych do dostawy podwód, na którego przypada kolej, wówczas należy pociągnąć go do świadczenia podwodowego następnym razem.

Gmina powinna zawiadomić na czasie zobowiązanego do dostawy podwód o terminie i jakości świadczenia podwodowego oraz o rodzaju wozów i zwierząt podwodowych i nadzorować, by dostawiono podwoły zgodnie z rekwizycją.

5. Jeżeli wystosowano do gminy rekwizycję podwodową w zakresie jej zobowiązania, a wykonanie tejże okazuje się w ogóle niemożliwe z powodu okoliczności nieprzewidzianych (wypadków elementarnych, chorób zwierzęcych itd.) albo nie może nastąpić w wymaganym zakresie, wówczas powinna gmina donieść o tem natychmiast, ewentualnie drogą telegraficzną, przełożonej politycznej władzy powiatowej i zawiadomić równocześnie biorącego podwoły; wspomniana władza polityczna ma następnie wydać odpowiednie zarządzenie i uwiadomić niezwłocznie rekwirującego, w jaki sposób postarała się o dostawienie podwód.

6. Rekwizycje podwodowe, doręczane gminom, a względnie politycznym władzom powiatowym, należy przechowywać przez dwa lata.

Do § 10.

1. Na przestrzeniach lub częściach przestrzeni, które dadzą się przebyć koleją żelazną lub okrętem parowym, albo na których istnieją połączenia pocztowe, można, z wyjątkiem marszów, żądać podwód tylko w przypadkach nieuniknionych albo gdy cel podróży wyklucza użycie wspomnianych środków przewozowych.

2. Oznaczenie, czy podwód ma się żądać, a względnie użyć do bezpośredniej jazdy czy też na pewien czas, należy do biorącego podwoły. Przytem należy strzedz interesów ekonomicznych, a zarazem uwzględniać w sposób słuszny także dostawiciela podwód.

3. Podwód w celu jazdy bezpośredniej należy z reguły żądać wtedy, gdy chodzi jedynie o dostanie się do pewnego z góry oznaczonego miejsca albo o czynność służbową w takim miejscu.

W innych wypadkach należy użyć podwód, wziętych na pewien czas, zwłaszcza przy marszach, gdy podwoły mają iść za wojskiem (trencim), przy wyszukiwaniu kwater, przy rekonesansach itp., oraz w ogóle przy podejmowaniu czynności służbowych na kilku miejscach, a zatem także przy zdejmowaniu stanu kultur, stwierdzaniu szkód polnych, zdejmowaniu budowli, zapewnianiu dostaw itd., i to bez

względu na to, czy miejsca te leżą na tej samej rucie, czy nie.

Do § 11.

1. Podstawę do ustalenia najkrótszego, dającego się użyć połączenia przy podwodach do jazdy bezpośredniej stanowi karta marszrut wojskowych, a o ile ona nie daje wyjaśnień, wykaz kursów pocztowych. w innych zaś przypadkach certyfikat odległościowy, którego ma się zażądać od politycznej władzy powiatowej. (Do § 19: 2.)

2. Jeżeli dostawiający podwozy powątpiewa o możliwości użycia pewnej drogi z powodu niezwykłych warunków, należy w miarę możliwości uwzględnić te zarzuty.

Niemożliwość użycia pewnego połączenia, w którym to razie należy obrać najbliższą i najkrótszą rutę dostępną, wymaga potwierdzenia gminy.

3. Maksymalne odległości, podane w ustawie, obowiązują bez względu na granice obszarów politycznych i mogą być przekroczone jedynie w razie bezwarunkowej konieczności.

Jeżeli używa się podwód do jazdy bezpośredniej celem przewozu osób na większe odległości, należy w miarę możliwości zarządzić przerwę i zażądać reszły świadczenia podwodowego od nowej gminy (do § 9.).

Chwila, a względnie miejsce zarządzenia przerwy zależy od uznania biorącego podwozy przy uwzględnieniu okoliczności i warunków, które w każdym poszczególnym wypadku powinno się ocenić osobno.

Do § 12.

1. Kierownik podwozy nie może odmówić jazdy drogą, obraną przez biorącego podwozę. (Do § 11., punkt 2.)

2. Przy ocenianiu, czy z podwód, wziętych na pewien czas, ma się korzystać przez półdnia lub przez cały dzień, należy zwracać uwagę na interesy ekonomiczne, uwzględniając wszystkie okoliczności, wywierające wpływ na czas trwania świadczenia podwodowego, jako to odległość, stan dróg, wzniesienia, warunki atmosferyczne i inne stosunki miejscowe, potrzebne postoje, czas załadowania i wyładowania, czas trwania czynności służbowej itd.

3. Czas użycia podwód, wziętych na pewien czas, rozpoczyna się z chwilą, na którą zażądano ich dostawienia, i w której podwozy były rzeczywiście oddane do rozporządzenia, i kończy się z chwilą, w której biorący podwozy uzna je za oddane.

4. Przy podwodach całodziennych nie powinno się z reguły korzystać z podwód dłużej jak przez 15 godzin, wliczając w to i postoje.

W razie wyjątkowego użycia podwód całodziennych przez czas dłuższy aniżeli 15 godzin, nie ma dostawiający prawa do wyższego wynagrodzenia, aniżeli to, które normuje § 19. ustawy.

Do § 13.

1. Gdy polityczna władza powiatowa otrzyma przy większym zapotrzebowaniu podwód uwiadomienie o miejscu przeznaczenia, a względnie o czasie użycia, winna ona donieść o tem niezwłocznie odnośnym gminom celem natychmiastowego zawiadomienia poszczególnych dostawicieli podwód.

2. Biorący podwozy jest wyjątkowo także uprawniony użyć podwód do innego miejsca przeznaczenia, względnie na większą odległość lub na dłuższy przeciąg czasu, aniżeli podano w rekwizycyi.

Jeżeli okoliczności nadzwyczajne i nieprzewidziane tego wymagają, można użyć podwód, zażądanych do jazdy bezpośredniej, także na pewien czas i odwrotnie. Rodzaj jazdy należy jednak oznaczyć przed rozpoczęciem czynności podwodowej.

W wypadkach takich należy dać wynagrodzenie za podwozy stosownie do rzeczywistego sposobu wykonania świadczenia podwodowego.

Do § 14.

1. Jako kierowników podwód można używać tylko ludzi, nadających się do tego zupełnie i obznajmionych z miejscowością.

2. Do podwód można dostarczać tylko zwierząt, nadających się do tego i przedstawiających pewność, iż świadczenie podwodowe będzie wykonane bez zarzutu.

Wozów, zaprzęgniętych bydłem rogatem, można dostarczać do przewozu osób tylko wtedy, gdy niema do rozporządzenia ani koni, ani mułów, ani osłomułów, albo gdy stan drogi, która ma być przebyta, wyklucza użycie innych zwierząt podwodowych.

Do § 15.

1. Wozy, użyte do transportu rzeczy, muszą być mocne, zdatne do użytku i odpowiednie celowi, posiadać należytą wytrzymałość i pojemność (do § 17.) i być zaopatrzone w urządzenia do hamowania kół, a w miarę możliwości także w przykrycia ochronne (płachty lub rogózki itp.) dla ładunku.

Wozy, które wskutek zwykłego użytku, czy to przez zanieczyszczenie czy woń itp. mogłyby oddziaływać w sposób szkodliwy na ładunek, są wykluczone od użycia do transportu.

2. Przy wyborze zwierząt podwodowych ma biorący podwozy wziąć pod rozwagę także i stan dróg, zwłaszcza stopień ich wzniesienia.

3. Dostawiciele (kierownicy) podwód nie mają w zasadzie prawa do wyżywienia, wskutek czego powinni zabrać z sobą odpowiedni zapas środków żywności i paszy na czas trwania świadczenia podwodowego. Przy podwodach, wziętych przez komendy, władze, oddziały broni i zakłady, można im jednak na żądanie dostarczać za zapłatą żywności w dniach świadczenia podwodowego, jeżeli zarządzenia prowiantowe zezwalają na to. Można im wówczas wydawać chleb, żywność i paszę.

Do § 16.

1. W zasadzie należy dostawiać podwozy zgodnie z rekwizycją.

2. Pod względem używania podwód jednozaprzężnych należy uwzględnić, czy podwozy takie są według dołączonego załącznika:

Za-
łącznik.

- bezwarunkowo używane w kraju i dopuszczalne; albo tylko
- warunkowo używane w kraju i dopuszczalne; albo
- nieużywane w kraju, a tem samem niedopuszczalne.

Gdzie podwozy jednozaprzężne są bezwarunkowo używane w kraju, można dostarczać w miejsce zarekwirowanych dwuzaprzężnych wozów podwodowych po dwa wozy jednozaprzężne.

Gdzie podwozy jednozaprzężne są warunkowo używane w kraju, wolno dostarczyć:

w miejsce zarekwirowanych wozów dwuzaprzężnych po dwa wozy jednozaprzężne,

w miejsce zarekwirowanych wozów jednozaprzężnych wozy dwuzaprzężne, jednak tylko w tym wypadku i tylko o tyle, o ile dowodnie niema do rozporządzenia wózów zarekwirowanych.

Gmina powinna wygotować urzędowe poświadczenie tej okoliczności i wręczyć je biorącemu podwozy.

3. Wnioski na ewentualne uzupełnienia załącznika, które mogłyby w przyszłości okazać się potrzebne, mają polityczne władze krajowe przedkładać Ministerstwu obrony krajowej, które rozstrzyga o nich i ogłasza swe rozstrzygnięcie.

4. Za podstawę do ocenienia, czy pewna droga nie nadaje się do jazdy i czy zachodzi konieczność użycia zwierząt wierzchowych lub jucznych w miejsce wozów podwodowych, ma służyć karta marszrut wojskowych. Jeżeli karta ta nie zawiera potrzebnych szczegółów, należy postarać się o odnośne poświadczenie politycznej władzy powiatowej.

5. W Tyrolu i Dalmacyi należy do jazdy drożynami i ścieżkami rekwirować i dostawiać zamiast wozów podwodowych tylko zwierzęta wierzchowe i juczne.

6. Ilość zwierząt wierzchowych dla przewozu osób ma zawsze odpowiadać ilości tych ostatnich.

Do § 17.

1. Przy przewozie osób można żądać zależnie od stanu dróg i warunków meteorologicznych szybkości jazdy do ośmiu kilometrów, a przy transporcie rzeczy od trzech do czterech kilometrów na godzinę.

Przy świadczeniach podwodowych, których droga przekracza 25 kilometrów, należy zarządzić popas, wyruszający mniej więcej jedną godzinę, i to po przebyciu więcej jak połowy drogi.

Przy przewozie rzeczy ma dostarczyciel podwód nadto prawo do około 10minutowego postoju po każdej godzinie jazdy.

2. Przy świadczeniach podwodowych podczas odbywania marszów winny podwozy zastosować się na żądanie pod względem szybkości jazdy i postojów do ruchów wojska (trenu).

3. Obciążenie dwuzaprzężnych wozów podwodowych oraz zwierząt podwodowych, dopuszczalne w warunkach normalnych przy przewozie wielkich bagaży i innych rzeczy, wynosi:

W	Normalne obciążenie w kilogramach			Uwaga	
	Dwuzaprzężny wóz podwodowy	Zwierzęta juczne, a to			
		koń juczny	muł, osiołmuł		osioł
Dalmacyi	330	90	60	Iz pakunku kilometra podwozy iez przyborów i paszy zwierząt podwodowych	
Galicyi		100			
na Bukowinie	400	80	100		
innych krajach	600	100	70		

Na wozy czterozaprzężne należy ładować podwójną ilość podanego wyżej ciężaru, a na wozy jednozaprzężne jego połowę.

Zmniejszenie obciążenia normalnego jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych. Co do konieczności zmniejszenia obciążenia tego winna gmina dostawiająca wystawić biorącemu podwozy poświadczenie.

Na wozach podwodowych, użytych do przewozu rzeczy wojskowych, należy w razie potrzeby i o ile nie przekroczy się przez to ustalonego obciążenia normalnego, przewieźć także konwój.

4. Przestrzenie, które wymagają wzięcia doprzęgu górskiego, są przedstawione graficznie na karcie marszrut wojskowych tylko o tyle, o ile na to zezwala podziałka tej karty.

Inne przestrzenie, wymagające doprzęgu górskiego, są zaznaczone na lewym brzegu arkuszy karty marszrut.

Gdyby potrzeba było doprzęgów górskich także na innych drogach, natenczas ma gmina potwierdzić to biorącemu podwoły.

O ile doprzęgi górskie okazują się z reguły potrzebne na stromych częściach dróg, które nie są zaznaczone w karcie marszrut wojskowych, należy celem odpowiedniego uzupełnienia karty tej poczynić stosowne wnioski. (Do § 19., punkt 4.)

Przy stromych częściach dróg, które można rozpoznać z karty marszrut wojskowych, należy rekwirować doprzęgi górskie zasadniczo w ostatniej gminie, położonej przed miejscem stromem, a w innych wypadkach w najbliższej miejscowości i zawiadomić o tem odnośną gminę celem potwierdzenia. W każdym razie należy odprawić doprzęgi górskie natychmiast po przebyciu stromych miejsc drogi.

Wynagrodzenie za doprzęgi górskie należy dać za tę przestrzeń, na której ich użyto.

Ilość doprzęgów górskich zależy od każdorazowej potrzeby. Dostawioną ilość doprzęgów tych oraz długość odnośnej przestrzeni ma gmina potwierdzić biorącemu podwoły.

5. Jeżeli posuwanie się zarekwirowanych wozów jedno- a względnie dwuzaprzężnych jest niemożliwe jedynie z przyczyn przemijających, na przykład zawiści śnieżnych, złego stanu drogi itp., wówczas jest dopuszczalne wzięcie doprzęgu drogowego.

Nie może on przekraczać wymiaru jednego zwierzęcia pociągowego dla jednozaprzężnego wozu podwodowego, a dwóch zwierząt pociągowych dla wozu dwuzaprzężnego.

Dodanie doprzęgu drogowego nie powoduje podwyższenia dopuszczalnego obciążenia wozu podwodowego.

Co do konieczności wzięcia doprzęgu drogowego ma gmina wystawić urzędowe poświadczenie z podaniem długości odnośnej przestrzeni i wręczyć je biorącemu podwoły.

Do § 19.

1. Przez „miejsce“ w znaczeniu ustawy o podwodach rozumie się każdą miejscowość, oznaczającą początek lub koniec świadczenia podwodowego; za miejsce dostarczenia (dostawienia środka przewozowego) lub miejsce przeznaczenia (odprawienia podwód) należy zatem uważać nie tylko miejscowości zamknięte, lecz także leżące poza ich obrębem

osady, obozy barakowe, fortyfikacje, place obozowe, strzelnice, dworce, przystanie dla parowców itp.

2. Za podstawę do obliczania wynagrodzenia podwodowego przy podwodach do jazdy bezpośredniej należy wziąć przede wszystkim kartę marszrut wojskowych, a gdyby ta nie dawała odpowiedniego wyjaśnienia, książkę kursów pocztowych, w innych zaś wypadkach certyfikat odległościowy, wystawiony przez polityczną władzę powiatową.

Certyfikaty odległościowe należy wygotowywać według wzoru 2. i to dla każdej odległości oddzielnie; ^{Wzór 2.} ze względu na szczególną doniosłość tych dokumentów zarówno dla obliczania wynagrodzenia jak i dla uzupełnienia karty marszrut wojskowych powinno się zachować przytem jak największą dokładność.

3. Przy użyciu tych środków pomocniczych należy oznaczyć odległość, w danym razie przez zesumowanie przestrzeni częściowych. W sumie ma się opuścić ułamki poniżej 0·5 kilometra, a natomiast liczyć ułamki, wynoszące 0·5 kilometra i ponadto, za 1 kilometr.

Tam, gdzie odległości podane są w karcie marszrut wojskowych w godzinach chodu, liczy się jedną godzinę chodu za 3 kilometry.

4. Zmiany, dotyczące się dróg, gościńców, odległości, nazw miejscowości, linii kolei żelaznych, stacji pocztowych, telegraficznych, kolejowych i parowcowych, które dojdą do wiadomości władz cywilnych i wojskowych (oddziałów broni i zakładów), należy natychmiast oznajmić władzy przełożonej. O ile osobne instrukcje nie zarządzają czego innego, przesyła polityczna władza krajowa lub krajowa komenda żandarmerji po porozumieniu się z polityczną władzą krajową wnioski odnośnie Ministerstwu obrony krajowej, zaś komenda korpusu (komenda obrony krajowej) po porozumieniu się z polityczną władzą krajową wojskowemu Instytutowi geograficznemu, poczem instancja ministerjalna zarządza ewentualne uzupełnienie lub zmianę karty marszrut wojskowych.

Wnioski na sprostowanie odległości miejsc muszą polegać na pomiarach terenu i podawać dokładnie początkowe jakoteż końcowe punkty pomiaru.

Przy wciąganiu odległości nowych lub sprostowanych należy trzymać się systemu zaokrąglania w ten sposób, że opuszcza się ułamki poniżej $\frac{5}{100}$ kilometra, a ułamki, wynoszące $\frac{5}{100}$ i ponadto, liczy za $\frac{1}{10}$ kilometra.

Do § 20.

1. C. k. Ministerstwo handlu oznacza corocznie należytość za jazdę pocztową (według wymiaru dla jazd skarbowych), która stanowi podstawę dla wynagrodzenia podwodowego. Pięcioletnią sumę prze-

ciętną należności za jazdy pocztowe oblicza w poszczególnych obszarach administracyjnych Ministerstwo obrony krajowej w porozumieniu z c. k. Ministerstwem skarbu oraz c. i k. wspólnym Ministerstwem wojny.

Stopy jednostkowe, służące za podstawę wynagrodzenia, w wysokości 130% sumy przeciętnej, względnie 90% i 60% z powyższych 130% będą podawane do wiadomości powszechnej.

Przy obliczaniu pojedynczych sum przeciętnej należności za jazdy pocztowe, tudzież powyższych stóp jednostkowych należy wstawiać ułamki, wynoszące pół halera lub więcej, jako jeden halera, a nie uwzględniać ułamków poniżej połowy halera.

2. W wynagrodzeniu ogólnem mieści się także zapłata kierownika podwoły, oraz zapłata za niewyzyskaną jazdę powrotną, skutkiem czego nie przypada za to osobne wynagrodzenie.

3. Przepisany w ustępie ostatnim § 20. ustawy sposób obliczania ogólnego wynagrodzenia podwodowego za świadczenia podwodowe na pewien czas obowiązuje także dla podwód do jazdy bezpośredniej, a następnie dla wszystkich podwód, których używa się poza granicą w krajach Korony węgierskiej nie dłużej jak przez jeden dzień.

4. Przy obliczaniu przypadającego łącznego wynagrodzenia należy liczyć ułamki, które wynoszą pół halera lub więcej, za jeden halera, a opuścić ułamki poniżej pół halera.

5. Podwód, zażądanych w celu jazdy bezpośredniej, należy w razie potrzeby użyć także do jazdy powrotnej, jeżeli pobyt (czas czekania) w miejscu czynności służbowej (miejscu przeznaczenia) nie przekracza czterech godzin.

Ewentualne użycie podwód do jazdy z powrotem w razie czekania, przekraczającego czas czterech godzin, zależy od wzajemnej ugody między biorącym podwoły a dostawiającym je.

W razie czekania przez czas dłuższy niż cztery godziny należy dać za każdą dalszą zaczęłą godzinę wynagrodzenie, przypadające za dwa kilometry, a za jazdę powrotną $\frac{1}{3}$ część wynagrodzenia za jazdę do miejsca przeznaczenia.

Pobyt nie może jednak być tak długi, by łączne wynagrodzenie za cały czas czekania wraz z wynagrodzeniem za jazdę z powrotem ($\frac{1}{3}$ jazdy tam) miało być większe od zapłaty za jazdę powrotną.

6. Jeżeli do podwód używa się byków, należy dać za nie wynagrodzenie podług stopy jednostkowej, przypadającej za woły.

Do § 21.

1. Przy podwodach do jazdy bezpośredniej należy złożyć wynagrodzenie, przypadające za jazdę

tam, z góry do rąk gminy, podczas gdy wynagrodzenie za wykorzystaną jazdę z powrotem wraz z wynagrodzeniem za ewentualny czas czekania uiszcza się dopiero przy odprawieniu podwód, ewentualnie przez pocztę.

Tylko w tych wypadkach, w których dokładne oznaczenie wynagrodzenia podwodowego okazuje się niemożliwe z powodu braku potrzebnych dat, albo w których ważne okoliczności wykluczają natychmiastową zapłatę, można przy podwodach do jazdy bezpośredniej przesłać gminie przez pocztę także wynagrodzenie, przypadające za jazdę do miejsca przeznaczenia.

2. Jeżeli zmieniono rutę lub miejsce przeznaczenia przy podwodach do jazdy bezpośredniej, za które uiszczono zapłatę z góry, wówczas należy dodatkowo wypłacić gminie nadwyżkę wynagrodzenia podwodowego, przypadającą jeszcze do wyrównania, podczas gdy z drugiej strony jest gmina obowiązana, zwrócić na żądanie kwotę, otrzymaną ewentualnie ponad należność wskutek mniejszego świadczenia.

3. Zarachowanie wynagrodzenia za zarekwirowane podwoły odbywa się na podstawie wykazu, dostarczonego przez biorącego podwoły, w którym zastępca gminy ma w razie natychmiastowej zapłaty potwierdzić odbiór teje przy wyciśnięciu pieczęci urzędowej.

Przy najmie bezpośrednim uskutecznia się zarachowanie również na podstawie wykazu, dostarczonego przez biorącego podwoły, w którym odbiorca wynagrodzenia ma na żądanie potwierdzić jego otrzymanie; wynagrodzenie uiszcza się w tym wypadku bez pośrednictwa gminy, a potwierdzenia odnośne są wolne od stempli.

4. Biorący podwoły winien na żądanie potwierdzić gminie wypłacenie wynagrodzenia podwodowego.

Do § 22.

Obrachunek między Ministerstwem obrony krajowej a etatami tych gałęzi administracji, które w danym razie wchodzi w rachubę, odbywa się kwartalnie na podstawie operatów, popartych odnośnymi dokumentami.

Jeżeli chodzi o zarachowanie podwód, użytych do jazdy powrotnej, winny przytem poszczególne działy administracji wynagrodzić etatowi Ministerstwa obrony krajowej kwotę po 6 h za pełną liczbę kilometrów, które przypadają na jazdę powrotną i w myśl § 20. na czas czekania.

Do § 23.

1. Jeżeli wskutek wypadków elementarnych lub nieuzasadnionych żądań biorącego podwoły itp. powstała szkoda bez winy dostawcy podwoły, względnie jej kierownika, wówczas przyzna się

wynagrodzenie, wymierzone według okoliczności i z uwzględnieniem szczególnych warunków danego przypadku.

Za zawinienie dostawiciela podwód należy w szczególności uważać ten wypadek, jeżeli podczas dopełniania świadczenia podwodowego wyjdą na jaw uszkodzenia, które według przeprowadzonych dochodzeń istniały już w chwili dostawienia podwód.

2. Jeżeli podczas dopełniania świadczenia podwodowego zdarzy się uszkodzenie wozów, zwierząt podwodowych lub uprzęży, które mogłyby uzasadniać roszczenie do odszkodowania w myśl niniejszego paragrafu, wówczas należy w celu zapewnienia dowodu na roszczenie to stwierdzić stan rzeczy ile możności na miejscu, a biorący podwodę i jej kierownik winien następnie uczynić natychmiast doniesienie w najbliższej gminie, w miarę możności protokolarnie. W doniesieniu tem należy podać dzień świadczenia podwodowego, gminę, która dostarczyła podwód, imię, nazwisko, stopień wojskowy, oddział broni (zakład itd.) biorącego podwodę, następnie imię i nazwisko kierownika podwoły, oraz przytoczyć jakość, rozmiar i przyczynę uszkodzenia, miejsce i chwilę jego spostrzeżenia, ewentualnych świadków, a wreszcie wszystkie inne okoliczności towarzyszące, których znajomość może mieć znaczenie dla zupełnego wyjaśnienia stanu rzeczy i należytego ocenienia tegoż przez władze, powołane do dalszej czynności urzędowej.

Gmina przedkłada doniesienie to politycznej władzy powiatowej miejsca dostawienia.

3. Dostawiający podwodę winien dochodzić ewentualnego roszczenia o zwrot szkody jak najwcześniej, a w każdym razie w ciągu sześciotygodniowego terminu zawitego, wyłącznie u politycznej władzy powiatowej miejsca dostawienia. Władza ta jest powołana do prowadzenia odnośnych rozpraw i zarządzenia dochodzeń, potrzebnych dla wyjaśnienia stanu rzeczy. Przesłuchanie biorącego podwodę lub innych osób wojskowych, zarządzane przez władzę polityczną, ma odbyć się zawsze za pośrednictwem właściwych oddziałów broni (zakładów itd.).

4. Polityczna władza powiatowa ma starać się przedewszystkiem o doprowadzenie ugody do skutku i przesyłać wszystkie akta sprawy, zależnie od gałęzi administracyjnej, dla której podwoły były zarekwirowane, do oświadczenia się właściwej komendzie korpusu (komendzie obrony krajowej) albo krajowej komendzie żandarmerji, względnie komendzie oddziału wojskowego odnośnego zakładu chowu koni.

Jeżeli nie przyjdzie do ugody, rozstrzyga w każdym wypadku w pierwszej instancji polityczna władza powiatowa i podaje w orzeczeniu swem wyraźnie, czy szkoda powstała z winy dostawcy pod-

wody, względnie jej kierownika lub też wskutek innych okoliczności, które należy bliżej określić.

5. W orzeczeniu o prawnem istnieniu pretensji do wynagrodzenia należy orzec o wysokości szkody, która ma być zwrócona przez Skarb państwa, jakoteż o ponoszeniu wynagrodzenia dla rzeczoznawców i innych ewentualnie powstałych kosztów. Co do pokrycia szkody wchodzi w rachubę, zależnie od przynależności biorącego podwoły, następujące działy administracyjne: c. i k. wojsko (młynarka wojenna), c. k. obrona krajowa, c. k. żandarmerja i c. k. Ministerstwo rolnictwa dla zakładów chowu koni.

O każdym orzeczeniu należy uwiadomić dostawiającego podwoły, jakoteż wspomnianą wyżej komendę, powołaną do oświadczenia się, z pozostawieniem rekursu do politycznej władzy krajowej.

Rekurs wnosi się do politycznej władzy krajowej, a w ostatniej instancji do Ministerstwa obrony krajowej.

6. Gdy rozstrzygnięcie, przyznające wynagrodzenie ze Skarbu państwa, stanie się prawomocnem, a również wtedy, gdy co do wynagrodzenia przyjdzie do skutku ugoda, winna komenda korpusu (obrony krajowej) itd. wyasygnować zaraz odnośną kwotę i przedłożyć następnie, cały akt rozprawy w drodze służbowej Ministerstwu obrony krajowej, które prześle go dalej, celem ewentualnego zwrotnego poszukiwania na biorącym podwoły, który ponosi winę, dotyczącemu Ministerstwu lub zarządzi we własnym zakresie działania, co uzna za stosowne.

7. Koszta wynagrodzenia rzeczoznawców jak i inne powstałe koszta ponosi w tym wypadku, gdy żądanie odszkodowania zostało wprowadzone, lecz wynagrodzenie ze Skarbu państwa nie zostało przyznane, dostawca podwód, natomiast w razie przyznania wynagrodzenia ten dział administracyjny, dla którego podwód użyto.

8. Ewentualna ugoda powinna rozciągać się także na ponoszenie wynikłych kosztów.

Do § 24.

1. Pomijając warunki nadzwyczajne, należy uważać dostawę podwód za nieodpowiednią, jeżeli gmina nie dopełni wcale zobowiązania, ciążącego na niej w myśl § 9. ustawy, albo nie dopełni go w sposób należyty, albo też jeżeli zobowiązany do dostawy podwód zaniecha pomimo odpowiedniego zawiadomienia przez gminę dostawy podwód w sposób, jaki mu przepisano.

2. Jeżeli mimo zażądania podwód na czasie, nie dostawiono ich w oznaczonym terminie lub w należytej liczbie i rodzaju, natenczas winien biorący podwoły zażądać natychmiast odnośnego potwierdzenia od gminy, zapewnić potrzebne podwoły drogą bezpośredniego najmu i przedłożyć wspo-

mniane poświadczenie jak najspieszniej oddziałowi broni (komendzie itp.), u którego ma się składać rachunek, z podaniem liczby i rodzaju wynajętych przez siebie podwód i uiszczonej za nie kwoty.

Oddział broni (komenda) doniesie o tem politycznej władzy powiatowej miejsca dostawy celem dalszej czynności urzędowej.

3. Na podstawie tego doniesienia wdraża polityczna władza powiatowa potrzebne dochodzenia i wydaje następnie odnośne orzeczenie.

Jeżeli uznano, że nie zachodzi zawinienie ani ze strony zobowiązanego do dostawienia podwód ani ze strony gminy, wówczas należy podać w orzeczeniu także dział administracyjny biorącego podwody, który ma odpowiadać za koszty podwodowe, niepokryte ustawowem wynagrodzeniem.

Orzeczenie należy doręczyć z wolnością wniesienia rekursu zobowiązanemu do ponoszenia nadwyżki kosztów, zawsze jednak także właściwej komendzie korpusu (obrony krajowej) itd. (do § 23.).

W przypadkach rekursu rozstrzygają polityczne władze krajowe w drugiej instancji, a Ministerstwo obrony krajowej w trzeciej instancji. W postępowaniu karnem orzeka polityczna władza krajowa ostatecznie.

4. Z reguły należy obejmować podwody w tej chwili, na którą zażądano ich dostawienia.

Dostawiający podwody nie ma obowiązku czekania na objęcie podwód dłużej jak przez 2 godziny (czas wyczekiwania).

5. Przypadki zwłoki, oznaczone w ustępie ostatnim § 24., za które należy dać odszkodowanie, mogą powstać:

a) Przy podwodach do jazdy bezpośredniej, przed rozpoczęciem lub podczas dopełniania świadczenia podwodowego, tudzież przez nieobjęcie podwód w ciągu oznaczonego wyżej czasu wyczekiwania;

b) przy podwodach na czas, tylko przez nieobjęcie podwód w czasie wyczekiwania, ponieważ inne przypadki zwłoki, wynikłe przy tym rodzaju podwód, wlicza się do czasu trwania czynności podwodowej.

6. W przypadkach punktu 5: a) i b) należy za każde całe pół godziny zwłoki, względnie czasu wyczekiwania uiszczyć łączne wynagrodzenie podwodowe, przypadające za jeden kilometr.

Przy podwodach do jazdy bezpośredniej można jednak żądać wynagrodzenia za zwłokę tylko wtedy, jeżeli zwłokę rzeczywiście udowodniono.

7. Wynagrodzenia, przypadającego za zwłokę przed rozpoczęciem i w czasie dopełniania czynności podwodowej, tudzież wynagrodzenia za czas wyczekiwania należy żądać, o ile biorący podwody nie pokryje tegoż zaraz z własnych funduszków, za pośrednictwem właściwej politycznej władzy powiatowej, która ma porozumieć się w tym względzie z odnośną komendą korpusu (obrony krajowej) itd.

8. Jeżeli odmawia się zapłaty żadanego wynagrodzenia, natenczas winna polityczna władza powiatowa wydać na podstawie przeprowadzonych dochodzeń rozstrzygnięcie, a do odnośnego postępowania mają stosować się analogicznie postanowienia do § 23.

Do § 25.

Certyfikaty odległościowe, jakoteż inne potwierdzenia, wydawane przez władzę polityczną, wystawia ta polityczna władza powiatowa, w której okręgu leży dotycząca gmina, względnie przestrzeń drogi.

Georgi wtr.

Meyer wtr.

Weiskirchner wtr.

Wickenburg wtr.

Widmann wtr.

Oddział broni:

(Stopień wojskowy, imię i nazwisko rekwirującego.)

Rekwizycja podwodowa.

Gmina (polityczna władza powiatowa), do której rekwizycja odnosi się		
Oddział broni (oddział, pododdział itd.), względnie stopień wojskowy, imię i nazwisko, oddział broni tego, dla którego rekwiruje się podwody		
Do przewozu osób	Ilość i rodzaj podwód, oraz ilość osób lub waga rzeczy	
Do przewozu bagaży i innych rzeczy		
Do jazdy bezpośrednio	z	
	do	
	prawdopodobnie użyje się podwód do jazdy powrotnej	
albo		
Do użycia na pewien czas, przypuszczalnie na przeciąg	 godzin
Dzień (dzień tygodnia i kalendarzowy)	dostawienia	
Godzina (podana cyframi i literami)		
Miejsce		
Uwaga		

. , dnia 19 . . .

(Podpis rekwirującego.)

Okrag administracyjny

Powiat polityczny

Certyfikat odległościowy.

Odległość z powiat polityczny (sądowy)
 przez
 do powiat polityczny (sądowy)
 przy użyciu najkrótszego dostępnego połączenia wynosi *km*, wyraźnie
 (literami).

Odległość tę stwierdzono:

Wyrazy
nienadające się należy
przekreślić:

przez pomiar w terenie.
z wykazu odległości.
przez odznaczenie cyrklem na karcie specjalnej.
przez przesłuchanie właściwych organów zarządu drogowego
.

. dnia 19

C. k. Starosta:

Uwaga: Dla uniknięcia kosztów należy przedsięwziąć pomiary w terenie jedynie przy sposobności.

Załącznik

do § 16.

Postanowienia

o używaniu podwód jednozaprzężnych.

Kraj koronny	a)			b)			c)	
	bezwartukowo			wartukowo			w kraju niedopuszczalne	
	używane w kraju i dopuszczalne			używane w kraju i dopuszczalne			w kraju niedopuszczalne	
	powiat polityczny	przestrzeń*)	powiat polityczny	powiat polityczny	przestrzeń*)	powiat polityczny	przestrzeń*)	
1	2	3	4	5	6	7		
Czechy	—	—	wszystkie	—	—	—	—	
Bukowina	—	—	—	—	wszystkie	—	—	
Dalmacja	—	—	Kotor, w gminie Mulla; Macarsca, w gminie Macarsca; Sinj; Spłjet; Zadar, w gminie Zaratveebia.	—	Benkovač; Kotor, wyjąwszy ad b); Curzola; Imotski; Knin; Lesina; Macarsca, wyjąwszy ad b); Metković; Ragusa; S. Pietro; Szybenik; Zadar, wyjąwszy ad b).	—	—	
Galicya	—	—	—	—	wszystkie	—	—	
Istria	—	—	—	—	wszystkie	—	—	

Karyntya, Gorycya i Gradycka	wszystkie, wyjąwszy ad c).	wszystkie, wyjąwszy przy juzdnei osobowych na przestrojach ad c).	—	Celowice, w rejonie gminy miejskiej Celowice.	Co dojazd osobowych: 1. Tarvis — Raibl — Preidl — Flitscherklause — Flitsch i okolice; 2. Tarvis — Raibl — Steelsch — Talsperre i z powrotem.
Kraina	wszystkie, wyjąwszy ad c).	co do przewozu rzeczy wszystkie, wyjąwszy przestro- żenie, wykazane pod e), II III; co do przewozu osób wszystkie, wyjąwszy przestro- żenie, wykazane pod II i III.	—	Tschertembl.	I. Co do przewozu rzeczy: następujące przestrożenie gościn- ców państwowych, a mianowicie: gościniec zagrzebski: Lublana — Weixelburg — Treffen — Rudolfwert — Landstruss — Munkendorf — Bregana; gościniec birnbauński: Kalce — Trševje — Zoll — Sturje przy Haidenschaß; gościniec třecki: Postojna — St. Peter — Blinje — Dornegg — granica na poł. Koseze; gościniec idryjski: Kalce — Idryja — granica na półn. Idryi, gościniec istrijski: odgałozienie na wseh. Sinadole — granica ku Divača; gościniec kankerski: Krainburg — Tupalitsch — Kanker — granica kraju; gościniec lojbelski: Lublana — Zwischenwässern — Krainburg — Neumarkt — Lohpass; gościniec tryesteński: Lublana — Kalce — Postojna — Präwald — Senoselsch — granica ku Sturje.

*) W podanych wyżej kierunkach.

Kraj koronny	a)		b)			c)
	bezwartukowo		wartukowo			w kraju nieużywane, a tem samem niedopuszczalne
	powiat polityczny	przeszłość ^{*)}	powiat polityczny	przeszłość ^{*)}	przeszłość ^{*)}	
1	2	3	4	5	6	7
Kraina (cięż dalszy)	wszystkie, wyjąwszy od c).	co do przewozu rzeczy wszystkie, wyjąwszy przetrzymane, wykazane pod c), I i III; co do przewozu osób wszystkie, wyjąwszy przeszerzenie, wykazane pod III i III.	—	—	Tschelmenubl.	<p>gościniec wiedeński: Lublana—Kraxen—granica przy Trojana; gościniec Wippach—Goryya: Práwall—Wippach—granica przy Haidenschaft; gościniec warznieński: Folsnitz (przy Naklas)—Unte-Oiook—Assing—Kronau—granica na półn. Warzen.</p> <p>II. Co do przewozu osób: następujące części przeszerzeń gościnców państwowych, wymienionych pod I: 1. Goslowitsch—Idrya i z powrotem; 2. Kronau—granica kraju na Warznerpass; 3. St. Anna—granica kraju na Loiblpass.</p> <p>III. Co do wszystkich transportów: gościniec karlsbadzki: 1. Rudolfswert—Jugorje i z powrotem; 2. Neudorf—Bloška-Polica—Grachovo—Zárknitz i z powrotem;</p>

<p>Morawy</p>	<p>—</p>	<p>Boskowitz; Daczyce; Mezzyrzece Wielkie; Iglawa (miasto i wieś); Litowel; Nowe miasto; Sternberg (powiat sądowy Unczów).</p>	<p>—</p>	<p>—</p>	<p>Hustopeetz; Berun; Berno (miasto i wieś); Kylów; Hodonin; Zabrzeg; Holeszów; Kromierzyz (miasto i wieś); Budziejowice Morawskie; Krumlów Morawski; Ostrawa Morawska; Schönberg Morawski; Trzebowa Morawska; Hranice; Mistek; Nowy Jiczyn; Mikolajów; Otomuniec (miasto i wieś); Przerów; Prościejów; Rzymarów; Sternberg (powiat sądowy Sternberg); Tysznów; Trzebiez; Bród Węgierski; Hradyszcze Węgierskie (miasto i wieś); Mezzyrzece Włoskie; Wyskłów; Wszetyn; Znojmo (miasto i wieś).</p>	<p>3. Neudorf—Bloška-Policea— Laas i z powrotem; 4. Neudorf—Gossiaschitz i z po- wrotem; 5. Neudorf—Radlek—Grahovo —Zirknitz i z powrotem; 6. Neudorf—Soderschitz i z po- wrotem; 7. Reifnitz—Suchen—Ossimnitz i z powrotem.</p>
---------------	----------	--	----------	----------	--	--

*) W podanych wyżej kierunkach.

Kraj koronny	a)			b)			c)	
	Podwoły jednozaprzeczne są			Podwoły jednozaprzeczne są			w kraju nieużywane, a tem samem niedopuszczalne	
	bezw warunkowo			warunkowo				
używane w kraju i dopuszczalne								
powiat polityczny	przestrzeń*	3	4	5	6	7	przestrzeń*	
1	—	—	—	—	6	7	—	
Austria dolna	—	—	Baden; Horn (wyjawszy ad c); Krems; Mistelbach; Neunkirchen; Oberhollabrunn; Scheibbs; Waidhofen n. Ybbs; Wieden; Wr. Neustadt (waste); Zwetl.	—	—	—	Amstetten; Bruck nad Litawą; Floridsdorf okolica; Gänserndorf; Gründ; Hietzing okolica; Horn (w rejonie gminy miejskiej); Kornhuburg; Lilienfeld; Melk; Mödling; Pöggstall; St. Pölten; Tulln; Waidhofen n. Thayá; Wr. Neustadt (miasto).	
Austria górna	—	—	wszystkie, wyjawszy ad c).	—	—	—	1. Engelharitzell—Vieh- tenstein—Obersterberg —Freinberg—Halbach; 2. Enzenkirchen—Mittern- dorf; 3. Grein—Dimbach—St. Georgen n. W.; 4. Grein—Kreuzen—St. Thomas n. Bl.;	

i z powrotem

Kraj koronny	a)		b)		c)	
	Podwoły jednozaprzężne są		Podwoły jednozaprzężne są		Podwoły jednozaprzężne są	
	bezw warunkowo		warunkowo		w kraju nieużywane, a tem samem niedopuszczalne	
używane w kraju i dopuszczalne		używane w kraju i dopuszczalne		używane w kraju i dopuszczalne		
powiat polityczny	przestrzeń*)	powiat polityczny	przestrzeń*)	powiat polityczny	przestrzeń*)	
2	3	4	5	6	7	
1						
Tyrol	wszystkie, wylądwszy ad c).	—	—	—	1. Auer—Cavalese; 2. Bozen—Fondo—Malè—Tonalepass 3. Calliano—Folgarida 4. Civezzano—Baselga di Pinè 5. Cles—Romeno 6. Cortina—granice, państwa ku Misurinie 7. Dasindo—Fivè 8. Dimaro—Madonna del Campiglio—Pinzolo 9. Fucine—Cogolo—Aci-dule di Pejo 10. Gomsagoi—Sulden 11. Lavis—Cembra; 12. Lermoos—Bichlbachl 13. Mattarello—Vigolo—Vattaro 14. Mezzolombardo—Cles—Malè 15. Mezzolombardo—Denno—Cles; i z powrotem i z powrotem	

Kraj koronny	a)			b)			c)
	Podwoły jednoznaczne są			w kraju nieuzywane, a teo samemu niedopuszczalne			
	powiat polityczny	przestrzeń*)	warunkowo	powiat polityczny	przestrzeń*)	powiat polityczny	
1	2	3	4	5	6	7	
Vorarlberg	—	wszystkie, wyjąwszy ad c).	—	—	—	—	1. Bezau—Hittisau 2. Bregencya—Fischanger 3. Doren—Sulzberg—stacya Sulzberg; 4. Egg—Bezau 5. Egg—Hittisau 6. Fraseern—Weiler 7. Hittisau—Schwarzach 8. Langelegg—Krumbach stacya—Krumbach—Riefensberg; 9. Langelegg—Krumbach stacya—Oberlangenegg; 10. Rankwell—Göfls 11. Rankwell—Übersaxen 12. Riefensberg—SibratsgRII 13. Kothis—Weiler—Viktorsberg 14. Schwarzach—Egg 15. Sulz—Übersaxen 16. Sulz—Viktorsberg 17. Sulz—Zwischenwasser 18. Thüringen—Blons 19. Viktorsberg—Zwischenwasser—Mundix

*) W podanych wyżej kierunkach.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLIII. — Wydana i rozesłana dnia 30. maja 1911.

Treść: (№ 96—99.) 96. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego Spissermühl na ekspozyturę celną. — 97. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia okręgu rozkładu podatku zarobkowego dla obszaru Starostwa w Grieskirchen w Austrii górnej oraz zmiany liczby członków i zastępców członków komisji podatku zarobkowego IV. klasy dla powiatu politycznego Schärding. — 98. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia ekspozytury celnej w Monachium-Dworzec główny. — 99. Rozporządzenie, dotyczące zmiany, względnie uchylenia niektórych postanowień rozporządzenia Ministerstwa handlu, spraw wewnętrznych, wyznań i oświaty oraz skarbu z dnia 9. listopada 1891 w przedmiocie uchylenia, względnie ograniczenia uznawania cech probierezych na lufach do strzelb i ręcznej broni palnej, wprowadzanej z Królestwa belgijskiego.

96.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. maja 1911,

dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego Spissermühl na ekspozyturę celną.

Urząd celný poboczny II. klasy w Spissermühl (okrąg skarbowy Insbruck) przekształca się na ekspozyturę Urzędu celnego pobocznego I. klasy w Martinsbruck.

W upoważnieniach tej władzy celnej nie zachodzi przez to żadna zmiana.

Meyer wtr.

97.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 20. maja 1911,

dotyczące utworzenia okręgu rozkładu podatku zarobkowego dla obszaru Starostwa w Grieskirchen w Austrii górnej oraz zmiany liczby członków i za-

stępców członków komisji podatku zarobkowego IV. klasy dla powiatu politycznego Schärding.

Dla obszaru Starostwa w Grieskirchen w Austrii górnej (obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 11. kwietnia 1911, Dz. u. p. Nr. 73) tworzy się na zasadzie §§ 13. i 16. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, począwszy od okresu rozkładu 1912/1913, okrąg rozkładu dla III. i IV. klasy podatku zarobkowego i ustala liczbę członków komisji dla spółki podatkowej III. klasy na 4, a dla spółki podatkowej IV. klasy na 6.

Ze względu na zmianę, zasługą w obszarze terytorjalnym Starostwa w Schärding zniża się zarazem liczbę członków komisji podatku zarobkowego IV. klasy dla okręgu rozkładu „Powiat polityczny Schärding“ z 8 na 6.

W ślad za tem należy uzupełnić, względnie sprostować spis okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego, ogłoszony reskryptem Ministerstwa skarbu z dnia 24. kwietnia 1897, Dz. u. p. Nr. 117, w następujący sposób:

(Strona 893. XLVI. części Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 11. maja 1897.)

Numer okręgu	Okręgi rozkładu	Siedziby komisji	Liczba członków dla spółek podatkowych	
			III.	IV.
dla spółek podatkowych III. i IV. klasy			klasy	
5 a	Powiat polityczny Grieskirchen	Starostwo w Grieskirchen	4	6
11	Powiat polityczny Schärding	Starostwo w Schärding	4	6

Meyer wr.

98.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 22. maja 1911,**

dotyczące utworzenia ekspozytury celnej w Monachium-Dworzec główny.

Na dworcu głównym w Monachium utworzono ekspozyturę c. k. Urzędu celnego głównego Kufstein, wyposażoną w upoważnienia urzędu celnego głównego II. klasy, która będzie urzędować corocznie przez dziesięć dni, poprzedzających niedzielę wielkonoćną, oraz przez czas od dnia 1. czerwca do dnia 15. września włącznie.

Powyższa ekspozytura celna jest wyłącznie uprawniona do ekspedycyowania pakunków podróżnych, nadawanych w Monachium-Dworzec główny do przewozu przez Kufstein i Solnogröd.

Meyer wr.

99.**Rozporządzenie Ministerstw robót publicznych, handlu, spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 27. maja 1911,**

dotyczące zmiany, względnie uchylenia niektórych postanowień rozporządzenia Ministerstwa handlu, spraw wewnętrznych, wyznań i oświaty oraz skarbu z dnia 9. listopada 1891, Dz. u. p. Nr. 184, w przedmiocie uchylenia, względnie ograniczenia uznawania cech probierczych na lufach do strzelb

i ręcznej broni palnej, wprowadzanej z Królestwa belgijskiego.

Na zasadzie §§ 1. i 3. ustawy z dnia 23. czerwca 1891. Dz. u. p. Nr. 89, o obowiązkowym próbowaniu wszelkiej broni palnej ręcznej, i dodatkowo do rozporządzenia wykonawczego z dnia 9. listopada 1891, Dz. u. p. Nr. 184. rozporządza się po wysłuchaniu komisji, złożonej z rzeczoznawców, a powołanej w myśl § 3. ustawy tej przez Ministerstwo robót publicznych, co następuje:

Uznawanie znaków Zakładu probierczego w Leodyum (w Belgii), przyznane na podstawie wspomnianego rozporządzenia wykonawczego, ogranicza się do zakresu, ustanowionego w dalszym ciągu:

- Co do luf do strzelb: Za równorzędne z znakami pierwszej i drugiej próby, przewidzianymi w załączniku 2, § 6. powołanego rozporządzenia wykonawczego, uważać się będzie markę tymczasową (*la marque provisoire*) próby strzałowej z przysposobionymi lufami, przedstawioną w załączniku 1 niniejszego rozporządzenia, przepisaną w królewsko-belgijskiej ustawie z dnia 24. maja 1888, a składającą się z liter *E* i *L* w kształcie monogramu.
- Co do strzelb: Strzelby, zaopatrzone belgijskimi prawidłowymi cechami probierczymi, poddaje się przewidzianej w powołanym rozporządzeniu wykonawczem trzeciej próbie jako próbie strzałowej i zaopatrzuje po złożeniu przypadającej opłaty znakiem trzeciej próby, o ile próbę tę wytrzymały.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. czerwca 1911.

Weiskirchner wr.

Wickenburg wr.

Meyer wr.

Marek wr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLIV. — Wydana i rozdana dnia 1. czerwca 1911.

Treść: (Nr 100 i 101.) 100. Rozporządzenie, dotyczące wydania spisu przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nr. 622. — 101. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.

100.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 27. maja 1911,

dotyczące wydania spisu przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nr. 622.

Na podstawie § 8. przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906,

Dz. u. p. Nr. 22, podaje się do powszechnej wiadomości umieszczony poniżej spis najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających według Nr 622. taryfy cejnej wymiarowi cła od wartości w wysokości 15 od sta. a zarazem oznacza się przeciętną wartość handlową tych artykułów, oraz czystą kwotę cła, jaka przypada od 100 kilogramów, przy uwzględnieniu ograniczenia do 120 K w obrocie autonomicznym, a do 40 K w obrocie traktatowym.

S p i s

przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nr. 622.

N a z w a	Przeciętna wartość handlowa 100 kilogramów czystej wagi*)		W y m i a r c ł a od 100 kilogramów czystej wagi*) w obrocie			
			autonomicznym		traktatowym	
	K	h	K	h	K	h
Acetanilid (antyfebryna)	250	.	37	50	37	50
Aldehyd będzwinowy (sztuczny olejek gorzkich migdałów) [z. uw. 3. do Nru t. 155.]**)	310	.	46	50	40	.
Alkaloidy [z. także uw. do Nru t. 152.]	ponad800	.	120	.	40	.
Amon fluorowy (fluorek amonu), kwaśny techn.	150	.	22	50	22	50
Antyfebryna (acetanilid)	250	.	37	50	37	50
Antymonin (mleczan antymonowy), płynny	50	.	7	50	7	50
Antypiryna	ponad800	.	120	.	40	.
Arsenian sodu [z. uw. 6. do Nru t. 597.]	85	.	12	75	12	75
Arsenin sodu [z. uw. 6. do Nru t. 597.]	85	.	12	75	12	75

*) Przeciętne wartości handlowe tego spisu zawierają w sobie oprócz kosztów przewozu aż do granicy, wydatków na opakowanie i ubezpieczenie oraz kosztów komisowych nadto cenę sprzedaży odnośnego towaru za 100 kilogramów rzeczywistej czystej wagi, którą przyjmuje się zwyczajnie za podstawę rachunku w fakturach. Przy zastosowaniu stóp celnych niniejszego spisu można więc przeprowadzić oclenie według wagi towaru bez opakowania, o ile waga ta da się stwierdzić przez rzeczywiste odważenie całej posyłki, albo przez odważenie próbne (także przez odważenie przedłożonych opakowań próbnych). Używane w handlu opakowania wewnętrzne (szklane flaszki, kartony itd.) są w takich przypadkach wolne od cła, ponieważ uwzględniono je już w samej wartości handlowej. Wymiary tary za opakowania zewnętrzne, podane przy Nr. 622 taryfy celnej, należy przyznać stronie nawet w takim razie, gdy chodzi o płyny w pojedynczym opakowaniu lub o towar, dla którego w tym spisie wyznaczona jest stopa celna w kwocie 7 K 50 h albo mniejsza. Gdy jednak osłonę zewnętrzną stanowią beczki żelazne, cylindry itd., należy postępować zawsze według postanowień § 14, l. 1 przep. wyk.

**) Odsyłacze, zamieszczone w nawiasie prostokątnym, odnoszą się do tych miejsc objaśnień do taryfy celnej, w których iniencje przytoczono lub opisano odnośne chemiczne materiały pomocnicze lub wytwory.

N a z w a	Przeciętna wartość handlowa 100 kilogramów czystej wagi		W y m i a r e l a od 100 kilogramów czystej wagi w obrocie			
			autonomicznym		traktatowym	
	K	h	K	h	K	h
Aspiryna	ponad800	.	120	.	40	.
Azotan glinowy, oczyszczony, odwodniony	350	.	52	50	40	.
Azotan glinowy, oczyszczony, płynny	40	.	6	.	6	.
Azotyn potasu, chem. czysty [z. uw. 10. do Nru t. 599.]	440	.	66	.	40	.
Azotyn potasu, techn. [z. uw. 10. do Nru t. 599.]	210	.	31	50	31	50
Bezwodnik kwasu fosforowego [z. uw. 1. do Nru t. 598.]	350	.	52	50	40	.
Bezwodnik octowy	400	.	45	.	40	.
Boran cynkowy, czysty	620	.	93	.	40	.
Boran manganowy, techn.	70	.	10	50	10	50
Bromek amonu	290	.	43	50	40	.
Bromek potasu	230	.	34	50	34	50
Bromek sodu	270	.	40	50	40	.
Bromian potasu	ponad800	.	120	.	40	.
Chloran barowy [z. uw. 14. do Nru t. 599.] . .	100	.	15	.	15	.
Chlorek antymonawy (trójchlorek antymonu) płynny	120	.	18	.	18	.
Chlorek chromowy, płynny	60	.	9	.	9	.
Chlorek chromowy, stały	90	.	13	50	13	50
Chlorek manganawy, techn., odwodniony	50	.	7	50	7	50

N a z w a	Przeciętna wartość handlowa 100 kilogramów czystej wagi		W y m i a r c ł a od 100 kilogramów czystej wagi w obrocie			
			autonomicznym		traktatowym	
	K	h	K	h	K	h
Chlorek miedzi, kryst., techn.	140	.	21	.	21	.
Chlorek ołowiany, biały, techn.	110	.	16	50	16	50
Chlorek rtęciawy (kalomel)	650	.	97	50	40	.
Chlorek rtęciowy (sublimat)	600	.	90	.	40	.
Chlorek strontowy	150	.	22	50	22	50
Chlorek wapniowy, kryst. [z. uw. 3. do Nru t. 600.]	40	.	6	.	6	.
Chlorek wapniowy, topiony [z. uw. 3. do Nru t. 600.]	240	.	37	50	37	50
Chlorek węgla (czterochlorek węgla), techn. [z. uw. do Nru t. 619.]	60	.	9	.	9	.
Chlorek żelazowy	40	.	6	.	6	.
Corichrom	40	.	6	.	6	.
Corilaktin	40	.	6	.	6	.
Czterochlorek węgla, techn. [z. uw. do Nru t. 619.]	60	.	9	.	9	.
Dwuchromian amonu. techniczny [z. uw. 12. do Nru t. 599.]	160	.	24	.	24	.
Dwusiarczyn potasu, płynny [z. uw. 9. i 11. do Nru 599.]	40	.	6	.	6	.
Dwusiarczyn potasu, stały [z. uw. 9. do Nru t. 599.]	100	.	15	.	15	.
Emetyk (winian potasowo-antymonyłowy), techn. [z. uw. 10. do Nru t. 599.]	160	.	24	.	24	.

N a z w a	Przeciętna wartość handlowa 100 kilogramów czystej wagi		W y m i a r c ł a od 100 kilogramów czystej wagi w obrocie			
			autonomicznym		traktatowym	
	K	h	K	h	K	h
Fenacetyna	680	.	102	.	40	.
Fenol (kwas karbolowy, czysty)	150	.	24	.	24	.
Fenolftaleina	ponad800	.	120	.	40	.
<i>Ferrum limatum</i> (opiłki żelazne)	100	.	15	.	15	.
<i>Ferrum reductum</i> (żelazo miakkie)	300	.	45	.	40	.
Fluorek amonu (amon fluorowy). kwaśny. techn.	150	.	22	50	22	50
Fluorek chromowy, techn.	160	.	24	.	24	.
Fluorek glinowy (glin fluorowy). techn. [z. uw. 2. do Nru t. 150.]	120	.	18	.	18	.
Fluorek potasu. techn.	150	.	22	50	22	50
Fluorek sodu, techn., czyszczony [z. uw. 2. do Nru t. 150. i uw. 6. do Nru t. 598.]	90	.	13	50	13	50
Fluorokrzemian sodowy ponad 80% [z. uw. 2. do Nru t. 150. i uw. 6. do Nru t. 598.]	40	.	6	.	6	.
Fluorokrzemian sodowy poniżej 80% [z. uw. 2. do Nru t. 150. i uw. 6. do Nru t. 598.]	30	.	4	50	4	50
Fosforan amonu, chem. czysty	300	.	45	.	40	.
Fosforan amonu, techn.	100	.	15	.	15	.
Fosforan potasu, chem. czysty [z. uw. 14. do Nru t. 599.]	350	.	52	50	40	.
Glin fluorowy (fluorek glinowy), techn. [z. uw. 2. do Nru t. 150.]	120	.	18	.	18	.
Glinian sodu, płynny [z. uw. 5. do Nru t. 597.]	40	.	6	.	6	.

N a z w a	Przeciętna wartość handlowa 100 kilogramów czystej wagi		W y m i a r e ł a od 100 kilogramów czystej wagi w obrocie			
			autonomicznym		traktatowym	
	K	h	K	h	K	h
Glinian sodu, stały [z. uw. 5. do Nru t. 597.]	60	.	9	.	9	.
Ichtyol	ponad800	.	120	.	40	.
Kalomel (chlorek rtęciawy)	650	.	97	50	40	.
Kamień piekielny (lapis, azotan srebrowy, stopiony)	ponad800	.	120	.	40	.
Karborund [z. uw. 10. do Nru t. 600.]	350	.	52	50	40	.
Kryolit, sztuczny [z. uw. 2. do Nru t. 150. i uw. 6. do Nru t. 598.]	120	.	12	.	12	.
Kwas arsenowy, płynny [z. uw. 6. do Nru t. 597.]	85	.	12	75	12	75
Kwas bęźdzwinowy z toluolu, syntetyczny	360	.	54	.	40	.
Kwas bęźdzwinowy z żywicy	ponad800	.	120	.	40	.
Kwas bursztynowy	ponad800	.	120	.	40	.
Kwas chromowy, techn.	150	.	22	50	22	50
Kwas fluorokrzemowodorowy, techn. [uw. 6. do Nru t. 598.]	50	.	7	50	7	50
Kwas fosforowy, szklisty (kwas metafosforowy) [z. uw. 1. do Nru t. 598.]	350	.	52	50	40	.
Kwas glicerynowo-borowy [z. uw. 2. do Nru t. 604.]	670	.	120	.	40	.
Kwas karbolowy (fenol), czysty [uw. 1. do Nru t. 604. c]	150	.	24	.	24	.
Kwas masłowy	300	.	45	.	40	.

N a z w a	Przeciętna wartość handlowa 100 kilogramów czystej wagi		W y m i a r c ł a od 100 kilogramów czystej wagi w obrocie			
			autonomicznym		traktatowym	
	K	h	K	h	K	h
Kwas metafosforowy (kwas fosforowy, szklisty) [z. uw. 1. do Nru t. 598.]	350	.	52	50	40	.
Kwas mleczny, techn.	70	.	11	25	11	25
Kwas mrówkowy, 90 proc., techn.	90	.	13	50	13	50
Kwas nadchlorowy [z. uw. 14. do Nru t. 599.]	ponad800	.	120	.	40	.
Kwas salicylowy	300	.	45	.	40	.
Kwas salicylowy, techn., nie biały	180	.	27	.	27	.
Kwas winny glicerynowy [z. uw. 2. do Nru t. 604.]	600	.	90	.	40	.
Kwas wolframowy	ponad800	.	120	.	40	.
Kwasy molibdenowe i ich sole	ponad800	.	120	.	40	.
<i>Lapis infernalis</i> (kamień piekielny, azotan srebrowy stopiony)	ponad800	.	120	.	40	.
Mannit [z. uw. 2. do Nru t. 21.]	ponad800	.	120	.	40	.
Mleczan antymonowy (antymonin)	85	.	12	75	12	75
Mleczan antymonowy (antymonin), płynny	50	.	7	50	7	50
Mleczan żelaza	300	.	45	.	40	.
Mleko siarczane [z. uw. 1. do Nru t. 596.]	70	.	10	50	10	50
Nadboran sodu	300	.	45	.	40	.
Nadchloran potasu, techn. [z. uw. 14. do Nru t. 599.]	110	.	16	50	16	50

N a z w a	Przeciętna wartość handlowa 100 kilogramów czystej wagi		W y m i a r c ł a od 100 kilogramów czystej wagi w obrocie			
			autonomicznym		traktatowym	
	K	h	K	h	K	h
Nadmanganian cynkowy [z. uw. 10. do Nru t. 599.]	ponad800	.	120	.	40	.
Nadmanganian wapniowy, techn. [z. uw. 10. do Nr. t. 599.]	200	.	30	.	30	.
Nadsiarczan amonu [z. uw. 7. do Nru t. 599.]	280	.	42	90	40	.
Nadtlenek ołowiu, techn. [z. uw. 9. do Nru t. 597.]	100	.	15	.	15	.
Nadtlenek sodowy [z. uw. 1. do Nru t. 597.]	300	.	45	.	40	.
Nadtlenek wodoru 100% (perhydrol)	ponad800	.	120	.	40	.
Naftol, czysty	250	.	37	50	37	50
Naftol, techn.	120	.	18	.	18	.
Naftylamin, ciastowaty, beta	150	.	22	50	22	50
Octan barowy, techn.	120	.	18	.	18	.
Octan chromowy, płynny	90	.	13	50	13	50
Octan chromowy, stały	130	.	19	50	19	50
Octan cynkowy, techn.	140	.	24	.	24	.
Octan magnezowy, płynny	90	.	13	50	13	50
Octan magnezowy, stały	200	.	30	.	30	.
Olejek gorzkich migdałów, sztuczny (aldehyd będzwinowy)	310	.	46	50	40	.
Opiłki żelazne (<i>ferrum limatum</i>) [z. uw. 4. do Nru t. 630.]	100	.	15	.	15	.

N a z w a	Przeciętna wartość handlowa 100 kilogramów czystej wagi		W y m i a r c i a od 100 kilogramów czystej wagi w obrocie			
			autonomicznym		traktatowym	
	K	h	K	h	K	h
Perhydrol (nadtlenek wodoru 100%) [z. uw. 12. do Nru t. 597.]	ponad800	.	120	.	40	.
Połączenia bizmutowe	ponad800	.	120	.	40	.
Połączenia jodowe	ponad800	.	120	.	40	.
Połączenia kadmu	ponad800	.	120	.	40	.
Połączenia litu	ponad800	.	120	.	40	.
Połączenia osmu	ponad800	.	120	.	40	.
Połączenia siarczku cyanu (zobacz Rodanki)
Połączenia wanadu	ponad800	.	120	.	40	.
Potaż żrący (wodorotlenek potasu), chem. czysty [z. uw. 1. do Nru t. 597.]	200	.	30	.	30	.
Potaż żrący (wodorotlenek potasu), oczyszczony [z. uw. 1. do Nru t. 597.]	125	.	18	75	18	75
Przetwory rtęciowe, inne	ponad800	.	120	.	40	.
Resorcyna	ponad800	.	120	.	40	.
Rodanek amonu, chem. czysty	220	.	33	.	33	.
Rodanek amonu, techn.	150	.	22	50	22	50
Rodanek barowy. techn.	100	.	15	.	15	.
Rodanek glinu, płynny	70	.	10	50	10	50
Rodanek potasu	200	.	37	50	37	50
Rodanek wapniowy, techn.	150	.	22	50	22	50

N a z w a	Przeciętna wartość handlowa 100 kilogramów czystej wagi		W y m i a r c l a od 100 kilogramów czystej wagi w obrocie			
			autonomicznym		traktatowym	
	K	h	K	h	K	h
Saletra sodowa, topiona [z. uw. 1. do Nru t. 599.]	100	.	15	.	15	.
Salicylan sodowy	370	.	55	50	40	.
Salol	600	.	90	.	40	.
Selen [z. uw. 3. do Nru t. 603.]	ponad800	.	120	.	40	.
Siarczan manganu	50	.	7	50	7	50
Siarczan żelazawo-amonowy [z. uw. 1. do Nru t. 601.]	50	.	9	.	9	.
Siarczek	250	.	37	50	37	50
Siarczyn potasu, chem. czysty [z. uw. 9. do Nru t. 599.]	500	.	75	.	40	.
Siarczyn potasu, płynny [z. uw. 9. do Nru t. 599.]	60	.	9	.	9	.
Sinek potasu [z. uw. 13. do Nru t. 599.] . . .	180	.	27	.	27	.
Sinek sodu [z. uw. 13. do Nru t. 599.] . . .	240	.	36	.	36	.
Sód żrący (wodorotlenek sodowy), chem. czysty [z. uw. 1. do Nru t. 597.]	200	.	30	.	30	.
Sód żrący (wodorotlenek sodowy), oczyszczony [z. uw. 1. do Nru t. 597.]	95	.	14	25	14	25
Sól podwójna antymonu [z. uw. 6. do Nru t. 598.]	120	.	18	.	18	.
Sól Seignettea (winian potasowo-sodowy) [z. uw. 10. do Nru t. 599.]	200	.	30	.	30	.

N a z w a	Przeciętna wartość handlowa 100 kilogramów czystej wagi		W y m i a r c i a od 100 kilogramów czystej wagi w obrocie			
			autonomicznym		traktatowym	
	K	h	K	h	K	h
Sole kobaltowe	ponad800	.	120	.	40	.
Sole srebra	ponad800	.	120	.	40	.
Sublimat (chlorek rtęciowy)	600	.	90	.	40	.
Sulfonal	ponad800	.	120	.	40	.
Szczawian amonu, chem. czysty	190	.	28	50	28	50
Szczawian amonu, techn.	140	.	21	.	21	.
Termit [z. uw. 13. do Nru t. 488.]	540	.	81	.	40	.
Tlenek kobaltowy	ponad800	.	120	.	40	.
Tlenek magnezowy (<i>magnesia usta</i>), chem. czysty [z. uw. 3. do Nru t. 597.]	200	.	30	.	30	.
Tlenek niklowy, czysty	500	.	75	.	40	.
Tlenek niklowy, techn.	350	.	52	50	40	.
Tlenek strontowy, bezwodny, techn.	120	.	18	.	18	.
Tlenek strontowy, chem. czysty	300	.	45	.	40	.
Tlenek żelazowy, dyalizowany, płynny	40	.	6	.	6	.
Tlenochlorek żelazowy, płynny	40	.	6	.	6	.
Trójchlorek antymonu (chlorek antymonawy), płynny	120	.	18	.	18	.
Węglan magnezowy (magnezya, <i>magnesia alba</i>), chem. [z. uw. 3. do Nru t. 597.]	100	.	15	.	15	.

N a z w a	Przeciętna wartość handlowa 100 kilogramów czystej wagi		W y m i a r e l a od 100 kilogramów czystej wagi w obrocie			
			autonomicznym		traktatowym	
	K	h	K	h	K	h
Węglan magnezowy (magnezya), techn. [z. uw. 3. do Nru t. 597.]	40	.	6	.	6	.
Winian potasowo - antymonylowy, techn. [z. uw. 10. do Nru t. 599.]	160	.	24	.	24	.
Winian potasowo-sodowy (sól Seignettea) [z. uw. 10. do Nru t. 599.]	200	.	30	.	30	.
Winian potasowy, obojętny	350	.	52	50	40	.
Wodnik chloralu	550	.	82	50	40	.
Wodorotlenek potasu (potaż żrący), chem. czysty [z. uw. 1. do Nru t. 597.]	200	.	30	.	30	.
Wodorotlenek potasu (potaż żrący), oczyszczony [z. uw. 1. do Nru t. 597.]	125	.	18	75	18	75
Wodorotlenek sodowy (sód żrący), chem. czysty [z. uw. 1. do Nru t. 597.]	200	.	30	.	30	.
Wodorotlenek sodowy (sód żrący), oczyszczony [z. uw. 1. do Nru t. 597.]	95	.	14	25	14	25
Wyciąg trawienny, płynny	120	.	18	.	18	.
Wywoływacze fotograficzne, kąpiele do utrwalania. cieniowania itp. w opakowaniu dla sprzedaży drobnej (patrony, tabliczki, flaszki itd.)	300	.	45	.	40	.
Żelazo miątkie (<i>ferrum reductum</i>) [uw. 4. do Nru t. 630.]	300	.	45	.	40	.

Równocześnie uchyla się spis, ogłoszony rozporządzeniem Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 24. kwietnia 1908, Dz. u. p. Nr. 84.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej niezwłocznie.

Weiskirchner wlr.

Meyer wlr.

Widmann wlr.

101.**Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 27. maja 1911,****dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906.**

Następujące postanowienia objaśnień do taryfy celnej, wydanych obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115, na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, uzupełnia się, względnie zmienia się w sposób następujący:

Co do objaśnień.

W uw. 5 do Nru 108 należy po ustępie 11 („... podziałki alkoholometrowej“) zamieścić następujący ustęp nowy:

Od spirytusu stałego (zobacz wyżej uwagę 4, ustęp 2.) należy wymierzyć opłatę konsumcyjną, jeżeli strona nie żąda w danym wypadku stwierdzenia rzeczywistej zawartości alkoholu, przyjmując za podstawę 120 l absolutnego alkoholu na 100 kg stałego spirytusu.

W uwagach do Nru t. 488 należy w p. 9 dodać jako ustęp ostatni:

Co do odróżnienia pyłu cynkowego i proszku cynkowego, z. uw. 1, ustęp 2. do Nru t. 513.

Przy uwagach do Nru t. 513, p. 1, należy w uzupełnieniu ustępu 2. zamieścić postanowienie następujące:

Od proszku cynkowego należy odróżnić pył cynkowy, należący do Nru t. 488 c, który z powodu swego wyglądu matowego i bez połysku i z powodu grubszych składników, rozpoznawalnych zazwyczaj już przy rozcieraniu w palcach, lub zanieczyszczeń nie nadaje się do użycia jako proszek brązowniczy (farba brązowa).

W uw. og. 1, ustęp 2. do Nrów 558 i 559 należy w zdaniu początkowym wykreślić pierwsze wyrazy „Małe . . . poniżej 1 tony“ i zastąpić je następującą osnową:

Łódki, gondole, łodzie żaglowe i motorowe, wlocypedy wodne itd. do celów sportowych.

W uw. og. 2, ustęp 1. do Nrów 558 i 559 należy w wierszu 4. do podanych w nawiasie „Nrów 528“ i „539“ dodać nadto „Nr 554“.

W uw. og. do Nrów 560, 562, 564—568 należy w punkcie 1, ustęp 7, po słowach: „złoto i srebro“ dodać:

dalej złoto i srebro w ziarnach albo w postaci cienkich, gładko walcowanych pasków blaszanych (przeważnie na cewkach drewnianych, szerokości 20—50 mm, wprowadzane dla przeróbki w przemyśle chemicznym, porcelanowym, szklanym itd.).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Weiskirchner wlr.**Meyer wlr.****Widmann wlr.**

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLV. — Wydana i rozesłana dnia 2. czerwca 1911.

Treść: (№ 102 i 103.) 102. Rozporządzenie, dotyczące aktywowania Sądu powiatowego w Podkamieniu w Galicyi.
— 103. Rozporządzenie, dotyczące prowadzenia aptek publicznych i zakładowych.

102.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 26. maja 1911, dotyczące aktywowania Sądu powiatowego w Podkamieniu w Galicyi.

Sąd powiatowy w Podkamieniu, utworzony rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 27. listopada 1903, Dz. u. p. Nr. 241, ma rozpocząć swoją działalność urzędową z dniem 1. września 1911.

Hochenburger wlr.

103.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 27. maja 1911, dotyczące prowadzenia aptek publicznych i zakładowych.

Na zasadzie § 7. ustawy z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 5 z roku 1907, o uregulowaniu spraw, dotyczących aptek, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Aptekarz jest obowiązany utrzymywać na składzie odpowiednią ilość środków leczniczych, przetworów farmaceutycznych i materiałów opatrunkowych, przepisanych każdorazowo obowiązkową farmakopeą, jak również przepisane także odczynniki w zupełnej odpowiedniej jakości.

Jest on odpowiedzialny za czystość i dobroć wszystkich materiałów aptecznych i przetworów, utrzymywanych w aptece, i to zarówno wyrabianych przez siebie jak i sprowadzanych drogą handlową. Odpowiedzialność za opakowane specyfiki farmaceutyczne spada na wytwórcę.

§ 2.

W każdej aptece muszą znajdować się:

1. obowiązująca każdorazowo farmakopea i obowiązujący cennik lekarstw;
2. instrukcja aptekarska, regulamin gremium;
3. rozmaite rozporządzenia, reskrypty lub orzeczenia, będące w mocy i odnoszące się do spraw aptek, zebrane razem i uporządkowane w okładce na akta lub fascykule (książka normalistów);
4. dzieła naukowe, a mianowicie dzieła i podręczniki z zakresu farmacji, chemii, farmakognozji, botaniki itd. dla dalszego kształcenia i nauki personelu farmaceutycznego apteki wraz z zielnikiem naukowym lub dziełem, obejmującym ryciny roślin leczniczych.

§ 3.

Urządzenie apteki musi odpowiadać dołączonemu „Przepisowi o urządzeniu aptek“.

§ 4.

Sprowadzane środki lecznicze należy przed użyciem zbadać starannie co do ich prawdziwości i czystości według odnośnych postanowień farmakopei.

§ 5.

Co do tych przetworów farmaceutycznych, które wyrabia się wprost w aptece, winien aptekarz prowadzić książkę własnych wyrobów i wpisywać do niej czas wyrobu odnośnego przetworu i otrzymaną ilość (ilość produktu).

Przepisane przetwory lecznicze wolno wyrabiać tylko według przepisu obowiązującej farmakopei.

§ 6.

Odpowiedzialny kierownik apteki powinien przegłądać wszystkie środki lecznicze przed ich ustawieniem w oficynie lub przechowaniem w inny sposób, a ponadto kilkakrotnie w ciągu roku, uwzględniając przytem zwłaszcza takie środki, które podlegają rozkładowi i zepsuciu i powinny być w razie potrzeby zastąpione świeżym, niewadliwym towarem.

§ 7.

Z wyjątkiem środków leczniczych dla zwierząt nie wolno utrzymywać tego samego towaru, przeznaczonego do celów leczniczych, w różnej jakości, chyba gdyby farmakopea wyraźnie tego zażądała.

§ 8.

Przy dyspensowaniu i wydawaniu (ekspedycyi) leków publiczności winni aptekarze i ich pomocnicy stosować się ściśle do obowiązujących rozporządzeń i reskryptów władz.

§ 9.

Narzędzi, używanych przy przerabianiu trucizn i w ogóle środków o silnem działaniu, a także o silnej woni, wolno używać do innych celów tylko po dokładnem oczyszczeniu.

§ 10.

Aspiranci mogą wyrabiać recepty tylko pod nadzorem naczelnika apteki albo adpunkta i pod ich odpowiedzialnością.

§ 11.

Recept leżących w aptece nie wolno pokazywać innym osobom prócz lekarzy ordynujących, chorego i jego pełnomocnika lub zastępcy, ani temu mniej wydawać im w pierwopisie lub odpisie.

W szczególności jest surowo wzbronione aptekarzowi i jego personalowi pomocniczemu udzielanie osobom trzecim na podstawie recept wiadomości o chorobie strony.

§ 12.

Co do rozsprzedaży specyfików leczniczych, środków leczniczych nieprzepisanych, szczepianek, surowic, przetworów organoterapeutycznych i przetworów bakteryjnych obowiązują każdoczesne przepisy.

§ 13.

Wykonywanie sztuki lekarskiej jest aptekarzom wzbronione. W wypadkach szczególnie nagłych (w razie uszkodzenia, otrucia), jeżeli nie można na czasie zapewnić pomocy lekarskiej, wolno jednak aptekarzowi wydać środki, które uzna za odpowiednie.

§ 14.

Prowadzenie zajęć ubocznych jest dozwolone aptekarzom tylko za zezwoleniem władzy politycznej I. instancyi, niezależnie od uzyskania szczególnego upoważnienia, potrzebnego ewentualnie w myśl innych przepisów.

§ 15.

O ile istniejące już apteki nie odpowiadają w zupełności postanowieniom niniejszego rozporządzenia, należy z uwzględnieniem stosunków miejscowych postarać się o to, aby przy nowem urządzeniu apteki lub uzupełnieniu sprzętów i narzędzi uczyniono zadość przepisom powyższym.

§ 16.

Przekroczenia rozporządzenia tego będą karane według przepisów rozdziału IV. ustawy z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 5 z roku 1907, o ile postanowienia powszechnej ustawy karnej nie wchodzą w zastosowanie.

§ 17.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; z tą samą chwilą uchyla się wszystkie przepisy ordynacji gremialnych i instrukcyi aptekarskiej, które nie są w zgodzie z jego postanowieniami.

Wickenburg wlr.

Załącznik do § 3.

Przepis

o urządzeniu aptek.

§ 1.

Każda apteka publiczna i zakładowa musi obejmować następujące ubikacje:

1. Lokal dyspensacyjny (oficynę),
2. pracownię,
3. magazyn na środki, które ma się przechowywać sucho (magazyn na materiały i zioła, strych na zioła),
4. piwnicę apteczną (piwnicę na leki),
5. pokój inspekcyjny.

§ 2.

Wszystkie ubikacje muszą być urządzone do zamykania, czynić zadość wymogom ordynacji budowlanej, higieny mieszkaniowej i przepisom policyi ogniowej, odpowiadać co do położenia i urządzenia swemu celowi i służyć wyłącznie do swego przeznaczenia.

W wszystkich ubikacjach musi panować zawsze i pod każdym względem największy porządek, oraz najściślejsza dokładność i czystość; w wszystkich ubikacjach powinny znajdować się sprzęty, przyrządy, aparaty, narzędzia, naczynia itd., potrzebne do niewadliwego i prawidłowego prowadzenia apteki, w nienaganej jakości.

§ 3.

Zapasy środków leczniczych powinny się przechowywać w sposób, przepisany farmakopeą i osobnymi przepisami ustawowymi.

§ 4.

Zbiorniki i naczynia stojące muszą być zaopatrzone w wszystkich ubikacjach apteki w trwałe, nawet przy sztucznym świetle zupełnie wyraźne napisy, podające ich zawartość według słownictwa farmakopei.

Na leki, objęte tabelą I i II farmakopei, należy używać wyłącznie naczyń stojących z krzyżowo wyciętą i szlifowaną zatyczką szklaną. Przy środkach tabeli I należy wykonać napis pismem białym na tle czarnym, a przy środkach tabeli II pismem czerwonym na tle białym. Przepisy, podane co do środków tych w rozporządzeniu Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. maja 1898, Dz. u. p. Nr. 85 (sygnatura z zaznaczeniem dawek maksymalnych także na krzyżowej zatyczce szklanej itd.), mają być ściśle przestrzegane.

Do sygnowania naczyń na kwasy, ługi, jod i brom wolno używać także pisma rytego lub wygrzanego.

§ 5.

Każde naczynie w oficynie może obejmować tylko środek leczniczy, odpowiadający napisowi, atoli w większych naczyniach w rozmaitej postaci np. *in toto* i w proszku; w tym przypadku trzeba jednak postarać się o odpowiednie pomieszczenie leku sproszkowanego w naczyniach wkładkowych z szkła, blachy lub innego przydatnego materiału. Używanie torbeczek papierowych na te cele jest niedopuszczalne.

§ 6.

Utrzymywane w aptece na składzie tak zwane specyfiki lecznicze oraz środki kosmetyczne i dyetetyczne należy przechowywać oddzielnie od środków leczniczych w osobnych szafkach lub skrzynkach.

§ 7.

Każda apteká publiczna musi posiadać odpowiedni napis, wpadający w oczy we dnie i w nocy i umieszczony przy wejściu do lokalu dyspensacyjnego, oraz dzwonek nocny, urządzony tamże w miejscu łatwo dostępnem i dający się słyszeć w pokoju inspekcyjnym.

I. Lokal dyspensacyjny (oficyna).

§ 8.

Lokal dyspensacyjny (oficyna) jest to ubikacja apteki, dostępna dla publiczności, a zatem położona zazwyczaj na parterze, do której wchodzi się wprost z ulicy; jest ona przeznaczona do dyspensowania i ekspedowania lekarstw.

Lokal ten musi być odpowiednio duży, suchy, widny, dać się dobrze opalać i być zaopatrzony w wyraźnie dostrzegalny napis „Apteka“, umieszczony powyżej drzwi wchodowych.

W lokalu dyspensacyjnym muszą znajdować się sprzęty, naczynia i inne narzędzia, przybory itd., potrzebne do prawidłowego i odpowiedniego przechowywania środków leczniczych, oraz ich dyspensowania i ekspedowania, tudzież łatwe do czyszczenia meble, niezbędnie potrzebne dla wygody czekających stron, a mianowicie:

A. Sprzęty:

1. Co najmniej jeden obszerny, dobrze oświetlony stół receptowy z płytą łatwą do czyszczenia i z odpowiedniem urządzeniem, t. j. musi on obejmować co najmniej jedną skrzynkę do tarowania oraz szufladki i półki, potrzebne do pomieszczenia rozmaitych narzędzi i przyborów.

Gdzie to jest możliwe, powinno się urządzić osobny stół do dyspensowania dla sprzedaży ręcznej, albo przez umieszczenie odpowiedniej ścianki przegradzającej na istniejącym stole receptowym osobny przedział, przeznaczony dla sprzedaży ręcznej.

2. Szafki na towary (stelaże, repozytoria), umieszczone wzdłuż ścian oficyny w odpowiedniem oddaleniu od nich, których górna część składa się z otwartych przegródek na naczynia stojące, a dolna część wystająca obejmuje szuflady (skrzynki do wysuwania) z drzewa bez woni, poruszające się w pełnych otocznach. Szafki na towary należy ustawiać w ten sposób, aby między najniższym

rzędem szuflad a podłogą znajdowała się odpowiednia przestrzeń powietrzna.

Szuflady nie mogą mieć przedziałek na pomieszczenie kilku różnorodnych leków; szuflady, w których przechowuje się środki tłuste lub silnie woniące, należy zaopatrzyć w wkłady blaszane z pokrywką.

Osobny dział szafek na towary z napisem *Separanda* albo *Tabula II* jest przeznaczony na leki, wymienione w tabeli II farmakopei, oraz na środki nieprzepisane, działające w analogiczny sposób, jak wspomniane leki.

W tym dziale szafek na towary i w związku z nimi należy urządzić zamykalną szafkę lub zamykalny przedział z napisem *Tabula I* lub *Venena* na trucizny, wymienione w tabeli I farmakopei, oraz na leki nieprzepisane, działające w sposób analogiczny.

Klucz od skrzynki z truciznami należy przechowywać starannie.

B. Naczynia stojące i inne zbiorniki.

1. Flaszki (naczynia stojące z szkła) rozmaitej wielkości z dostosowaną zatyczką na leki płynne (*Aquae, Spiritus, Liquores, Solutiones, Tincturae, Olea* itd.), oraz w podobny sposób urządzone słoiki na proszki na przetwory proszkowate, suche, skryształizowane lub krystaliczne i bezpostaciowe (sole, alkaloidy itd.).

2. Zabarwione (zółto, brudnie) flaszki i słoiki na proszki z dostosowaną zatyczką na takie środki, które powinno się chronić przed działaniem światła.

3. Naczynia stojące (puszki) z porcelany z szczelną pokrywą oraz wkładem szklanym i bez niego na maści, gąszcze, miazgi, wyciągi i podobne przetwory.

4. Puszki drewniane z szczelnymi pokrywkami na leki suche, jako to mniejsze owoce i nasiona, a zwłaszcza proszki roślinne w ogóle; na artykuły takie o własnościach hygroskopijnych zaleca się zresztą używanie puszek blaszanych.

C. Narzędzia i utensylia.

1. Co najmniej jedna waga do tarowania na stół receptowy o wytrzymałości najwyżej do 1000 g i trzy wagi ręczne z talerzykami rogowymi o średnicy talerzyków, wynoszącej 4, 6 i 8 cm.

Do tego odpowiednia ilość przepisanych ciężarków precyzyjnych, a mianowicie:

ciężarki po 1, 2, 5, 10, 20 i 50 cg,

1, 2, 5, 10, 50 i 100 g

i po 20, 200, 500 i 1000 g.

(Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 2. lutego 1893, Dz. u. p. Nr. 18.)

Wagi i ciężarki powinny być sprawdzone i cechowane; musi się je poddać przed upływem dwóch lat dodatkowemu sprawdzeniu stosownie do rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 28. marca 1881, Dz. u. p. Nr. 30.

2. Co najmniej jeden moździerz emulzyjny z porcelany, kilka miseczek do rozcierania rozmaitej wielkości, z dzióbkiem do odlewania i bez tegoż, z szkła lub porcelany, oraz moździerz do pigułek.

Małe, szczególnie oznaczone miseczki do rozcierania z szkła lub porcelany dla przerabiania trucizn, jodoformu i piżma.

3. Łyżki rozmaitej wielkości z gładkiego, możliwie odpornego materiału (kości, rogu, kauczuku wulkanizowanego, nowego srebra), a między nimi małe, szczególnie oznaczone łyżeczki rogowe do trucizn, jodoformu itd.

4. Łopatki rozmaitej wielkości z żelaza, nowego srebra lub innego odpowiedniego materiału.

5. Przynajmniej jedna maszyna do pigułek z twardego drzewa z podwójnym wkładem rowkowym i podwójną płytą rowkową, najlepiej z niklowanego żelaza z drewnianym wykończaczem.

6. Jeden przyrząd do zamykania opłatków.

7. Kilka mniejszych i większych talerzyków z odpowiedniego materiału.

8. Odpowiednie urządzenia i przyrządy do wyekskawania i odlewania świeczek, gałek i czopków.

9. Zapas czystych (niemalowanych) kart lub odpowiadających im co do kształtu i wielkości kawałków kartonu pergaminowego lub celulojdu, ewentualnie czólenek do proszków z rogu, kauczuku wulkanizowanego lub podobnego materiału.

10. Stampilia i pieczętka z firmą apteki, podziałka metrowa, nóż, rozcinacz i potrzebne przybory pisarskie.

11. Odpowiedni zapas słoików, flaszek, tygli i innych naczyń, pudełek, torbeczek z papieru gładkiego i woskowanego itd. oraz inne materiały potrzebne do ekspedycyowania lekarstw, jako to papier tekturowy, sznurek, sygnatury.

W oficynie albo przynajmniej w ubikacji bezpośrednio przyległej należy umieścić urządzenie do płukania, ile możności z wodą przepływającą.

II. Pracownia.

§ 9.

Pracownia, będąca zazwyczaj w bezpośrednim związku z oficyną, powinna być odpowiednio wielka i odpowiednio urządzona.

Musi ona być sucha i dobrze oświetlona, dać się dobrze przewietrzać, posiadać nieprzepuszczalną podłogę i być zaopatrzona w miarę możności w płynącą wodę.

Prócz stołu roboczego musi ona obejmować pojedyncze stelaże, szafki, półki itd., przeznaczone do przechowywania rozmaitych narzędzi i utenzyliów, potrzebnych do robót w pracowni (*Pharmacopoea Austr. Ed. VIII., lit. B.*). Przedewszystkiem muszą znajdować się tam: Ognisko do gotowania, najmniej jeden mały przyrząd do gotowania parą i destylowania wraz z przynależnym uposażeniem, suszarka, większa prasa z płytami i czarką z żelaza lub mosiądzu, oraz mała żelazna prasa do nalewek z cynową czarką, większy i mniejszy przyrząd przesączający, kociołki i panwie z miedzi i żelaza lub mosiądzu rozmaitej wielkości, a również naczynia gliniane, potrzebne przybory do palenia, pierścieniowate podstawki z złych przewodników ciepła, lejki, łopatki, łyżki z żelaza i drzewa, kłotewki z drzewa; te z pośród nich, które są przeznaczone do leków dla użytku wewnętrznego, powinny być starannie odróżnione i oddzielone od tych, którymi przyrządza się plastry, maści itp. do użytku zewnętrznego; dalej kolbki szklane, większy i mniejszy moździerz z żelaza lub mosiądzu, puszki lejkowe i miary z porcelany rozmaitej wielkości, odpowiednie przyrządy do barwienia płynów, deszczułka do ugniatania plastrów, deszczułka do krajania roślin, siekacz, przepisane sita, oraz przyrząd do sterylizowania.

W pracowni lub w innej odpowiedniej ubikacji należy nadto umieścić w stosownem miejscu szafkę na *Apparatus reagentium*, przepisany farmakopeą, wraz z odczynnikami, wymienionymi tamże pod *lit. A.*, które mają być zawsze utrzymywane w stanie niewadliwym, i na utenzylia, wyliczone pod *lit. B.*

Jeżeli okoliczności zezwalają na to, należy urządzić w pobliżu pracowni osobną tłuczarnię do sporządzania proszków.

III. Magazyn na materiały.

§ 10.

Magazyn na materiały jest przeznaczony do przechowywania zapasu materiałów aptecznych (ziołek, proszków), przyrządzonych w sposób pojedynczy, oraz przetworów chemicznych i farmaceutycznych.

Na ten cel należy obrać lokal, leżący blisko oficyny, jasny, suchy, dający się dobrze wietrzyć, dość obszerny i odpowiednio urządzony. Lokal ten należy zaopatrzyć w stelaże otwarte lub zamknięte, które mają służyć na pomieszczenie naczyń, oznaczonych według przepisów.

W magazynie materyałowym ma nadto znajdować się stół oraz przyrządy potrzebne do odważania leków (wagi, ciężarki, łyżki, łopalki itd.).

Co do środków leczniczych, wymienionych w tabeli I i II, należy zachować te same ostrożności, co w lokalu dyspensacyjnym.

W mniejszych aptekach może magazynu materyały zastąpić miejsce strychu na zioła.

Magazynu tego nie można oczywiście używać na inne cele np. na cele gospodarstwa domowego.

IV. Strych na zioła.

§ 11.

Strych na zioła albo zastępujący jego miejsce magazyn na zioła lub materyały (§ 10.), przeznaczony do przechowywania zapasu suchych ziół i innych roślin, musi być odpowiednio obszerny, widny, przewiewny i chroniony przed niekorzystnymi wpływami atmosferycznymi oraz wylęganiem przędaków-wychodkowych.

Zapasy należy pomieszczać w podobny sposób jak w oficynie i innych ubikacjach aptecznych, oznaczone i uporządkowane zgodnie z farmakopeą, w skrzyniach, beczkach, szufladach, względnie fiolkach, naczyniach blaszanych itd.

Strych na zioła musi być oddzielony od strychu domowego i nie może być używany do przechowywania sprzętów gospodarskich lub do suszenia bielizny.

Ma on być zawsze zamknięty i utrzymywany w czystości.

V. Piwnica na leki.

§ 12.

Piwnica na leki, przeznaczona do przechowywania zapasów środków leczniczych, które należy trzymać chłodno (jako to wód, płynów spiry-

tusowych, eterów, płynnych kwasów, syropów, win leczniczych, miódów, maści itd. oraz wód mineralnych), musi być oddzielona od piwnicy domowej, leżeć nie zbyt daleko od pracowni, być ile możliwości bezpośrednio stamtąd dostępną, dać się dobrze przewietrzać, być suchą (z podłogą cementowaną albo asfaltowaną albo wyłożoną ceglami) i mieć żelazne drzwi do zamykania.

Gdzie z powodu wody zaskórnej lub z innych przyczyn miejscowych niema do rozporządzenia odpowiedniej piwnicy, można ją zastąpić sklepionym składem lub ścienną szafą w parterze, znajdującą się w miejscu chłodnym.

Piwnica musi być odpowiednio obszerna i mieścić stół oraz potrzebne stelaże celem pomieszczenia zapasów środków leczniczych w odpowiednich naczyniach, oznaczonych przepisowo tak jak w oficynie i magazynie materyałowym. Separanda należy przechowywać w szafach. Stelaże i szafy powinny być zawsze utrzymywane w czystości.

Szczególniejszą uwagę należy zwracać na to, aby napisy były utrzymywane zawsze w stanie łatwo czytelnym. Napisy uszkodzone, zabrudzone lub niewyraźne powinno się zaraz odnowić.

Co do przechowywania fosforu obowiązują przepisy farmakopei.

VI. Pokój inspekcyjny.

§ 13.

Pokój inspekcyjny powinien w miarę możliwości łączyć się z oficyną; musi on odpowiadać w każdym kierunku wymogom higieny mieszkań, mieć, o ile to jest możliwe, osobne wyjście i nie powinien służyć za wspólny pokój mieszkalny dla pomocniczego personelu farmaceutycznego.

Także ubikacje mieszkalne pomocniczego personelu farmaceutycznego w budynku apteki muszą odpowiadać wymogom higieny.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVI. — Wydana i rozesłana dnia 10. czerwca 1911.

Treść: (№ 104—108.) 104. Obwieszczenie, dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego głównego w Tryeście do ekspedycyowania krepy zdrowotnej i odzieży spodniej, sporządzonej z krepy tej. — 105. Rozporządzenie, dotyczące utworzenia osobnego inspektoratu przemysłowego dla robót budowlanych w Wiedniu. — 106. Rozporządzenie, którym ustanawia się na nowo kwotę nadającego się do fasyonowania wydatku na prowadzenie urzędów dziekańskich w diecezji linckiej. — 107. Rozporządzenie, którym dla nowo utworzonych dziekanatów tyczyńskiego i łańcuckiego w rzymsko-katolickiej diecezji przemyskiej ustanawia się kwotę wydatku na prowadzenie urzędu dziekańskiego, którą należy uznawać za pozycję wydatkową w zeznaniach dochodu miejscowego, składanych przez duchowieństwo duszpasterskie, uprawnione do uzupełnienia kongruy, w myśl ustawy z dnia 19. września 1898. — 108. Rozporządzenie, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze gminy Wörgl.

104.

Obwieszczenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 25. kwietnia 1911,

dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego głównego w Tryeście do ekspedycyowania krepy zdrowotnej i odzieży spodniej, sporządzonej z krepy tej.

C. k. Urząd celny główny w Tryeście zostaje upoważniony do ekspedycy celnej krepy zdrowotnej bawełnianej, wełnianej, jedwabnej i półjedwabnej w towarze metrycznym albo tylko przykrojonej, oraz gotowej odzieży spodniej (bielizny), sporządzonej z krepy tej, w obrocie traktatowym według uprzywilejowanych stóp celnych Nr. 274 a do d.

Weiskirchner wtr.

Meyer wtr.

105.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 7. maja 1911,

dotyczące utworzenia osobnego inspektoratu przemysłowego dla robót budowlanych w Wiedniu.

§ 1.

Na zasadzie § 4. ustawy z dnia 17. czerwca 1883, Dz. u. p. Nr. 117, dotyczącej ustanowienia inspektorów przemysłowych, wyłącza się wykony-

wanie robót budowlanych oraz robót przy budowlach ziemnych i wodnych w całym obszarze gminy miasta Wiednia z pod nadzoru inspektorów przemysłowych tych dzielnic, w których odnośne przedsiębiorstwa znajdują się według każdorazowego podziału okręgów nadzorczych inspekcji przemysłowej, i ustanawia dla nadzoru nad wykonywaniem robót tych osobny inspektorat przemysłowy dla robót budowlanych z siedzibą w Wiedniu.

§ 2.

Nadzorowi tego inspektoratu przemysłowego podlegają wszystkie roboty budowlane i roboty przy budowlach ziemnych i wodnych, nie poddane na zasadzie przepisów ustawowych innemu własnemu inspektoratowi przemysłowemu szczególnemu, w całym obszarze gminy miasta Wiednia, wraz z wszystkimi z nimi połączonymi robotami budowniczo-przemysłowymi, o ile te ostatnie bywają wykonywane poza obrębem stałego zakładu przemysłowego odnośnych przemysłowców.

§ 3.

Ministrowi handlu zastrzega się prawo rozszerzenia w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych działalności nadzorczej tego inspektoratu przemysłowego w interesie jednolitego przestrzegania środków ostrożności przy robotach budowlanych także na roboty budowlane poza obszarem gminnym wiedeńskim.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 1. lipca 1911.

Weiskirchner wtr.

Wickenburg wtr.

106.**Rozporządzenie Ministra wyznań
i oświaty oraz Ministra skarbu
z dnia 20. maja 1911,**

którem ustanawia się na nowo kwotę nadającego się do fasonowania wydatku na prowadzenie urzędów dziekańskich w dyecezyi linckiej.

Uchylając odnośne przepisy dawniejsze, które dotąd obowiązywały, ustanawia się na nowo z powołaniem się na postanowienie § 4, ustęp II, punkt b, rozporządzenia Ministra wyznań i oświaty oraz Ministra skarbu z dnia 16. listopada 1898, Dz. u. p. Nr. 205, kwotę wydatków dziekańskich, które w zeznaniach dochodu, składanych według ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, należy uznawać za wydatek, niezależnie od zbadania kwestyi, czy odnośnemu proboszczowi, któremu poruczono prowadzenie spraw dziekańskich, należy się w ogóle w myśl powołanej ustawy uzupełnienie kongruy z funduszu religijnego, względnie z państwowej dotacyi tegoż funduszu, dla Austrii górnej, a względnie dla dyecezyi linckiej w sposób następujący:

1. W kwocie 300 koron dla urzędów dziekańskich: Altheim, Andorf, Frankenmarkt, Freistadt, Gaspoltshofen, Grein, St. Johann, Mattighofen, Ried, Schwanenstadt, Linc, Urfahr i Wels;

2. w kwocie 240 koron dla urzędów dziekańskich: Altenfelden, Eferding, Gmunden, Kallham, Kremsmünster, Molln, Ostermiething, Pabneukirchen, Pettenbach, Peuerbach, Pregarten, Sarleinsbach, Schärding i Steyr;

3. w kwocie 200 koron dla wszystkich innych urzędów dziekańskich.

Stürgkh wlr.

Meyer wlr.

107.**Rozporządzenie Ministra wyznań
i oświaty oraz Ministra skarbu
z dnia 24. maja 1911,**

którem dla nowo utworzonych dziekanatów tyczyńskiego i łańcuckiego w rzymsko-katolickiej

dyecezyi przemyskiej ustanawia się kwotę wydatku na prowadzenie urzędu dziekańskiego, którą należy uznawać za pozycję wydatkową w zeznaniach dochodu miejscowego, składanych przez duchowieństwo duszpasterskie, uprawnione do uzupełnienia kongruy, w myśl ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176.

Uzupełniając rozporządzenie ministeryjne z dnia 19. czerwca 1886, Dz. u. p. Nr. 107, ustanawia się kwotę wydatków dziekańskich, które w zeznaniach dochodu miejscowego, składanych według ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, należy uznawać za wydatek, dla nowo utworzonych dziekanatów tyczyńskiego i łańcuckiego w rzymsko-katolickiej dyecezyi przemyskiej w kwocie po dwieście czterdzieści (240) koron, a to niezależnie od zbadania kwestyi, czy odnośnemu proboszczowi, któremu poruczono prowadzenie spraw dziekańskich, należy się w ogóle w myśl powołanej ustawy uzupełnienie kongruy z funduszu religijnego, względnie z państwowej dotacyi tegoż funduszu.

Stürgkh wlr.

Meyer wlr.

108.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu
w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 6. czerwca 1911,**

dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze gminy Wörgl.

Na zasadzie § 10. patentu cesarskiego z dnia 4. września 1852, Dz. u. p. Nr. 252, i § 5. odnośnego przepisu wykonawczego zakazuje się handlu obnośnego na obszarze gminy Wörgl.

Zakaz ten nie ma zastosowania do osób, które przynależą do okolic, wymienionych jako uprzywilejowane pod względem handlu obnośnego w § 17. patentu o handlu obnośnym i w odnośnych rozporządzeniach dodatkowych.

Weiskirchner wlr.

Meyer wlr.

Wickenburg wlr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVII. — Wydana i rozesłana dnia 13. czerwca 1911.

Treść: (№ 109—111.) 109. Rozporządzenie, którem dzieli się królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa na 42 okręgów inspekcyjnych dla działalności urzędowej c. k. inspektorów przemysłowych. — 110. Rozporządzenie, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze gminy Hopfgarten Markt. — 111. Rozporządzenie, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze gminy Unterach.

109.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 7. maja 1911,

którem dzieli się królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa na 42 okręgów inspekcyjnych dla działalności urzędowej c. k. inspektorów przemysłowych.

§ 1.

Na zasadzie ustawy z dnia 17. czerwca 1883, Dz. u. p. Nr. 117, dotyczącej ustanowienia inspektorów przemysłowych, dzieli się królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa na 42 okręgów inspekcyjnych i ustanawia obszar każdego z nich w sposób następujący:

1. okrąg inspekcyjny:

Obszar I., II., III., XX. i XXI. dzielnicy miejskiej w Wiedniu.

2. okrąg inspekcyjny:

Obszar IV., V., VI., X. i XI. dzielnicy miejskiej w Wiedniu.

3. okrąg inspekcyjny:

Obszar VIII., IX., XVI., XVII., XVIII. i XIX. dzielnicy miejskiej w Wiedniu.

4. okrąg inspekcyjny:

Obszar VII., XII., XIII., XIV. i XV. dzielnicy miejskiej w Wiedniu.

5. okrąg inspekcyjny:

Obszar starostw dolno-austriackich: Bruck nad Litawą, Floridsdorf-Okolica, Gänserndorf. Hietzing-Okolica, Korneuburg, Mistelbach, Oberhollabrunn, Tulln.

6. okrąg inspekcyjny:

Obszar miasta Wiener-Neustadt i starostw dolno-austriackich: Baden, Mödling, Neunkirchen, Wiener-Neustadt.

7. okrąg inspekcyjny:

Obszar miasta Waidhofen nad Ybbs i starostw dolno-austriackich: Amstetten, Gmünd, Horn, Krems, Lilienfeld, Melk, Pöggstall, St. Pölten, Scheibbs, Waidhofen nad Tają, Zwettl.

8. okrąg inspekcyjny:

Austria powyżej Anizy.

9. okrąg inspekcyjny:

Solnograd.

10. okrąg inspekcyjny:

Obszar miast: Grac, Cyleja, Marburg i Pettau, dalej obszar starostw styryjskich: Cyleja,

Deutschlandsberg, Feldbach, Gonobitz, Grac, Hartberg, Leibnitz, Luttenberg, Marburg. Pettau, Radkersburg, Rann, Voitsberg, Weiz, Windischgraz.

11. okrąg inspekcyjny:

Obszar starostw styryjskich: Bruck nad Murem, Gröbming, Judenburg, Leoben, Liezen, Murau, Mürzzuschlag.

12. okrąg inspekcyjny:

Karyntya.

13. okrąg inspekcyjny:

Kraina.

14. okrąg inspekcyjny:

Pobrzeże.

15. okrąg inspekcyjny:

Dalmacya.

16. okrąg inspekcyjny:

Obszar miast: Innsbruck i Bozen, dalej obszar starostw tyrolskich: Ampezzo, Bozen, Brixen, Bruneck, Imst, Innsbruck, Kitzbühl, Kufstein, Landeck, Lienz, Meran, Reutte, Schlanders, Schwaz.

17. okrąg inspekcyjny:

Obszar miast: Rovereto i Trydent, następnie obszar starostw tyrolskich: Borgo, Cavalese, C'es, Mezolombardo, Primiero, Riva, Rovereto, Tione, Trydent.

18. okrąg inspekcyjny:

Przedarulania.

19. okrąg inspekcyjny:

Rejon policyjny praski.

20. okrąg inspekcyjny:

Obszar starostw czeskich: Królewskie Winohrady, Šmichów, Žyžków (o ile one nie należą do policyjnego rejonu praskiego), Beneszów, Horzowice, Kładno, Łuny, Przybram, Rakonice, Rudnice, Slane, Sedlezany.

21. okrąg inspekcyjny:

Obszar starostw czeskich: Karlin (o ile ono nie należy do policyjnego rejonu praskiego), Czeski Bród, Brandys nad Łabą, Czasław, Młody Bolesław,

Kolin, Kutna Hora, Ledecz, Mielnik, Hradiszce-Mnichowe, Podiebrad, Turnów.

22. okrąg inspekcyjny:

Obszar starostw czeskich: Brunów, Wierch Łaby, Starkenbach, Trutnów.

23. okrąg inspekcyjny:

Obszar miasta Liberca i starostw czeskich: Frydland, Gabela niemiecka, Jabłonec, Liberzec.

24. okrąg inspekcyjny:

Obszar starostw czeskich: Duba, Czeska Lipa, Litomierzyce, Rumburk, Szluknów, Dzieczyn, Warnsdorf.

25. okrąg inspekcyjny:

Obszar starostw czeskich: Uście, Most, Duchców, Chomutów, Presnice, Žatec, Cieplice.

26. okrąg inspekcyjny:

Obszar starostw czeskich: Asch, Cheb, Falknów, Graslice, Jachimów, Kadaň, Karlsbad, Ludice, Marienbad, Neudek, Podersam, Ciepła.

27. okrąg inspekcyjny:

Obszar starostw czeskich: Bischofteinitz, Blatna, Klatów, Kralowice, Mies, Pilzno, Plana, Przeszytce, Rokicany, Schfittenhofen, Strakonice, Tachów, Tous.

28. okrąg inspekcyjny:

Obszar starostw czeskich: Budziejowice, Kamienica n. Lipą, Kaplice, Krumlów, Moldauthein, Mühlhausen; Neuhaus, Pielgrzymów, Pisek, Prachatyce, Tabor, Wittingau.

29. okrąg inspekcyjny:

Obszar starostw czeskich: Chorciebórz, Chrudym, Niemiecki Bród, Wysokie Myto, Humpolec, Landskron, Litomyśl, Pardubice, Policzka, Rychnów n. Kuežną, Žamberk.

30. okrąg inspekcyjny:

Obszar starostw czeskich: Jiczyn, Kralowy Hradec, Królowodwór n. Łabą, Nachod, Nowobydzów, Nowopaka, Nowe Miasto n. Metawą, Semile.

31. okrąg inspekcyjny:

Obszar miasta Berna i starostw morawskich: Auspitz, Beskowice, Berno, Mikulów, Tysznów.

32. okrąg inspekcyjny:

Obszar miast: Iglawa i Znojmo, tudzież starostw morawskich: Daczyce, Wielkie Międzyrzecze, Iglawa, Morawskie Budziejowice, Morawski Krumłów, Nowe miasto, Trzebic, Znojmo.

33. okrąg inspekcyjny:

Obszar miasta Ołomuńca i starostw morawskich: Berun, Wysokie Miasto, Litawa, Morawski Szumberg, Morawska Trzebowa, Ołomuniec, Rzymarów, Sternberg.

34. okrąg inspekcyjny:

Obszar miast: Kromieryż i Węgierskie Hradyszcze, tudzież starostw morawskich: Gaya, Hodonin, Holeszów, Kromieryż, Przerów, Prościejów, Węgierski Bród, Węgierskie Hradyszcze, Wyszaków.

35. okrąg inspekcyjny:

Obszar starostw morawskich: Morawska Ostrawa, Hranice, Mistek, Nowy Jiczyn, Międzyrzecze Wołoskie, Wszetyń.

36. okrąg inspekcyjny:

Obszar miasta Opawy i starostwa śląskie: Frywald, Bruntal, Karniów, Opawa, Bilowiec.

37. okrąg inspekcyjny:

Obszar miast Bielsko i Frydek i starostwa śląskie: Bielsko, Frysztat, Frydek, Cieszyn.

38. okrąg inspekcyjny:

Obszar miasta Lwowa i starostw galicyjskich: Bóbrka, Brody, Drohobycz, Gródek Jagielloński, Kamionka strumiłowa, Lwów, Przemyślany, Rawa ruska, Rudki, Skałat, Skole, Sokal, Stryj, Tarnopol, Zbaraż, Zborów, Złoczów, Żółkiew, Żydaczów.

39. okrąg inspekcyjny:

Obszar miasta Krakowa i starostw galicyjskich: Biała, Bochnia, Brzesko, Chrzanów, Dąbrowa, Gorlice, Grybów, Kraków, Limanowa, Mysłenice, Nowy Sącz, Nowy Targ, Oświęcim, Podgórze, Tarnów, Wadowice, Wieliczka, Żywiec.

40. okrąg inspekcyjny:

Obszar starostw galicyjskich: Brzozów, Cieszanów, Dobromil, Jarosław, Jasło, Jaworów, Kolbuszowa, Krosno, Łańcut, Lisko, Mielec, Mościska, Nisko, Pilzno, Przemyśl, Przeworsk, Ropczyce, Rzeszów, Sambor, Sanok, Stary Sambor, Strzyżów, Tarnobrzeg, Turka.

41. okrąg inspekcyjny:

Obszar starostw galicyjskich: Bohorodczany, Borszczów, Brzeżany, Buczac, Czortków, Dolina, Horodenka, Husiatyn, Kałusz, Kołomyja, Kosów, Nadwórna, Peczenizyn, Podhajce, Rohatyn, Śniatyn, Stanisławów, Tłumacz, Trembowla, Zaleszczyki.

42. okrąg inspekcyjny:

Bukowina.

§ 2.

Dla każdego z tych okręgów inspekcyjnych istnieje inspektorat przemysłowy z siedzibą:

dla	1.	okręgu inspekcyjnego	w	Wiedniu,
"	2.	"	"	Wiedniu,
"	3.	"	"	Wiedniu,
"	4.	"	"	Wiedniu,
"	5.	"	"	Wiedniu,
"	6.	"	"	Wiener-Neustadt,
"	7.	"	"	St. Pölten,
"	8.	"	"	Lincu,
"	9.	"	"	Solnogradzie,
"	10.	"	"	Gracu,
"	11.	"	"	Leoben,
"	12.	"	"	Celowcu,
"	13.	"	"	Lubianie,
"	14.	"	"	Tryeście,
"	15.	"	"	Zadarze,
"	16.	"	"	Insbruku,
"	17.	"	"	Trydencie,
"	18.	"	"	Bregencyl,
"	19.	"	"	Pradze,
"	20.	"	"	Pradze,
"	21.	"	"	Pradze,
"	22.	"	"	Trutnowie,
"	23.	"	"	Libercu,
"	24.	"	"	Dzieczynie,
"	25.	"	"	Cieplicach,
"	26.	"	"	Karlsbadzie,
"	27.	"	"	Pilźnie,
"	28.	"	"	Budziejowicach,
"	29.	"	"	Pardubicach,
"	30.	"	"	Kralowym Hradcu,
"	31.	"	"	Bernie,
"	32.	"	"	Bernie,
"	33.	"	"	Ołomuńcu,

dla 34. okręgu inspekcyjnego w Kromieryżu,			
" 35. " "	"	"	" Morawskiej Ostrawie,
" 36. " "	"	"	" Opawie,
" 37. " "	"	"	" Cieszynie,
" 38. " "	"	"	" Lwowie,
" 39. " "	"	"	" Krakowie,
" 40. " "	"	"	" Przemyślu,
" 41. " "	"	"	" Stanisławowie,
" 42. " "	"	"	" Czerniowcach.

§ 3.

Zasadniczo rozciąga się nadzór każdego z wymienionych inspektoratów na wszystkie przedsiębiorstwa przemysłowe, istniejące w odnośnym okręgu inspekcyjnym. i obejmuje wszystkie czynności urzędowe. połączone ustawowo z służbą inspekcyjną przemysłową. Na obszarze gminy wiedeńskiej, podzielonym obecnie na cztery okręgi inspekcyjne, może jednak Minister handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych poruczyć poszczególne agendy, wymagające jednolitego traktowania, jednemu z inspektorów przemysłowych, ustanowionych dla tego obszaru, do wyłącznego załatwiania.

§ 4.

Obok wspomnianych terytoryalnych inspektoratów przemysłowych istnieje stosownie do § 14. ustawy z dnia 11. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 66, inspektorat przemysłowy dla budowy dróg wodnych i przeprowadzenia regulacji rzek na obszarze ekspozytury c. k. Dyrekcji dla budowy dróg wodnych w Pradze z siedzibą w Pradze, a stosownie do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. maja 1911, Dz. u. p. Nr. 105, inspektorat przemysłowy dla robót budowlanych w Wiedniu z siedzibą urzędową w Wiedniu. Prawa nadzorcze inspektoratów tych są uregulowane osobnymi przepisami.

§ 5.

Prócz tego urzęduje w myśl § 4. ustawy z dnia 17. czerwca 1883, Dz. u. p. Nr. 117, c. k. inspektor dla żeglugi śródlądowej, jako specjalny inspektor przemysłowy dla przemysłu szyperskiego na wodach śródlądowych w całym obszarze, na którym obowiązuje powyższa ustawa, a stosownie do § 1. ustawy z dnia 27. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 158, organ c. k. centralnego inspektoratu przemysłowego, jako inspektor przemysłowy dla wykonania wiedeńskich publicznych urządzeń komunikacyjnych, obaj z siedzibą w Wiedniu.

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. sierpnia 1911, z którą to chwilą uchyla

się rozporządzenie ministeryalne z dnia 6. kwietnia 1909, Dz. u. p. Nr. 66, dotyczące oznaczenia okręgów inspekcyjnych c. k. inspektorów przemysłowych.

Weiskirchner wtr.

Wickenburg wtr.

110.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 8. czerwca 1911,

dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze gminy Hopfgarten Markt.

Na zasadzie § 10. patentu cesarskiego z dnia 4. września 1852, Dz. u. p. Nr. 252, tudzież § 5. odnośnego przepisu wykonawczego zabrania się handlu obnośnego na obszarze gminy Hopfgarten Markt.

Zakaz ten nie odnosi się do mieszkańców okolic, wymienionych w § 17. patentu o handlu obnośnym i w dotyczących rozporządzeniach dodatkowych jako uprzywilejowane pod względem handlu obnośnego.

Weiskirchner wtr.

Meyer wtr.

Wickenburg wtr.

111.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 8. czerwca 1911,

dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze gminy Unterach.

Na zasadzie § 10. patentu cesarskiego z dnia 4. września 1852, Dz. u. p. Nr. 252, tudzież § 5. odnośnego przepisu wykonawczego zabrania się handlu obnośnego na obszarze gminy Unterach.

Zakaz ten nie odnosi się do mieszkańców okolic, wymienionych w § 17. patentu o handlu obnośnym i w dotyczących rozporządzeniach dodatkowych jako uprzywilejowane pod względem handlu obnośnego.

Weiskirchner wtr.

Meyer wtr.

Wickenburg wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVIII. — Wydana i rozesłana dnia 17. czerwca 1911.

Treść: (№ 112 i 113.) 112. Rozporządzenie, dotyczące rozszerzenia zastosowania postanowień rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. czerwca 1909, obejmującego przepisy dla zapobiegania nienależnym wypłatom poborów zaopatrzenia, na wszystkie pobory emerytalne i pobory zaopatrzenia osób cywilnych, wypłacane w kasach państwowych. — 113. Obwieszczenie, którem ogłasza się na zasadzie § 15. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, dotyczącej utworzenia funduszu pieczy nad mieszkaniem, statut funduszu pieczy nad mieszkaniem, utworzonego w myśl § 1. tej ustawy.

112.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych, wyznań i oświaty, sprawiedliwości, handlu, robót publicznych, kolei żelaznych i rolnictwa, tudzież z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 13. maja 1911,

dotyczące rozszerzenia zastosowania postanowień rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 85, obejmującego przepisy dla zapobiegania nienależnym wypłatom poborów zaopatrzenia, na wszystkie pobory emerytalne i pobory zaopatrzenia osób cywilnych, wypłacane w kasach państwowych.

Postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. czerwca 1909. Dz. u. p. Nr. 85, obejmującego

przepisy dla zapobiegania nienależnym wypłatom poborów zaopatrzenia, mają analogiczne zastosowanie do wszystkich poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia osób cywilnych, wypłacanych w kasach (urzędach płatniczych) państwowych.

Zastosowanie to ma miejsce odnośnie do poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, do których wypłaty w drodze zlecenia na cudzy rachunek są obowiązane państwowe urzędy płatnicze według ustawy lub szczególnych układów tylko o tyle, o ile postanowienia ustawowe albo wydane na ich podstawie zarządzenia organów autonomicznych, względnie przepisy, wydane w porozumieniu z organami tymi, nie zawierają w szczególności co do wspomnianych należności emerytalnych i należności zaopatrzenia odmiennych zarządzeń od postanowień rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 85.

Jeżeli pobór emerytalny lub pobór zaopatrzenia, wypłacany w drodze zlecenia nie na rachunek państwowy, zostanie wyasygnowany państwowemu urzędowi płatniczemu innego kraju koronnego, wówczas winna krajowa władza skarbowa, przełożona kasy wypłacającej, zawiadomić równocześnie krajową władzę skarbową tego kraju koronnego, czy wypłata ma nastąpić według postanowień rozporzą-

dzenia ministeryalnego z dnia 5. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 85, czy też według szczególnych przepisów (ustęp 2. niniejszego rozporządzenia).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 1. lipca 1911.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Wickenburg wlr.

Widmann wlr.

Weiskirchner wlr.

Meyer wlr.

Marek wlr.

Głabiński wlr.

113.

Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z dnia 14. czerwca 1911,

którem ogłasza się na zasadzie § 15. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, dotyczącej utworzenia funduszu pieczy nad mieszkaniami, statut funduszu pieczy nad mieszkaniami, utworzonego w myśl § 1. tej ustawy.

Na zasadzie § 15. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, dotyczącej utworzenia funduszu pieczy nad mieszkaniami, ogłasza się statut funduszu pieczy nad mieszkaniami, utworzonego w myśl § 1. tej ustawy.

Meyer wlr.

Marek wlr.

Statut

państwowego funduszu pieczy nad mieszkaniami dla mieszkań małych.

Artykuł 1.

Nazwa, zarząd i zastępstwo funduszu.

Fundusz, utworzony ustawą z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, *) w celu polepszenia stosunków mieszkaniowych mniej zamożnej ludności nosi nazwę „Państwowy fundusz pieczy nad mieszkaniami dla mieszkań małych“.

Zarząd funduszu należy do Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwem skarbu.

Ministerstwo robót publicznych zastępuje fundusz, o ile do zastępstwa tego nie jest obowiązana Prokuratura skarbu stosownie do rozporządzenia pełnego Ministerstwa z dnia 9. marca 1898, Dz. u. p. Nr. 41.

Artykuł 2.

Wyposażenie funduszu.

Do funduszu pieczy nad mieszkaniami prze-
kazuje się stosownie do § 3. ustawy następujące kwoty:

w latach 1911 i 1912 łącznie	1,500.000 K,
„ roku 1913	1,300.000 „
„ „ 1914	1,500.000 „
„ „ 1915	2,200.000 „
„ „ 1916 do 1918 włącznie	
po	2,500.000 „
„ „ 1919 i 1920 po	3,500.000 „
„ „ 1921	4,000.000 „

*) Oznaczoną w dalszym ciągu krótko „ustawa“.

Artykuł 3.

Przeznaczenie funduszu.

Fundusz pieczy nad mieszkaniami małymi jest przeznaczony:

1. do objęcia poręki za pożyczkę i jej oprocentowanie (pośrednia pomoc kredytowa, § 4., lit. a, ustawy);

2. do bezpośredniego udzielenia pożyczki (§ 4., lit. b, ustawy); na ten cel można użyć z każdej poszczególnej dotacji rocznej funduszu, wspomnianej w artykule 2., najwyżej 20 procent.

Udzielanie tej pomocy kredytowej (l. 1 i l. 2) będzie zależało od okoliczności, czy w dotyczącej miejscowości zachodzi dowodnie nagleca potrzeba polepszenia stosunków mieszkaniowych mniej zamożnej ludności.

Artykuł 4.

Pokrycie dla objętej poręki.

Fundusz pieczy nad mieszkaniami będzie zawiadywany w dwóch osobnych oddziałach, odpowiednio do celów, oznaczonych w artykule 3., punkt 1. i 2. (§ 9. ustawy).

Środki funduszowe każdego z tych oddziałów, stojące do wolnego rozporządzenia, będą lokowane w papierach państwowych. Oddział dla udzielania poręki może obejmować porękę tylko w takim zakresie, aby wynikające stąd zobowiązania znalazły przypuszczalnie trwałe pokrycie w rozporządzalnych środkach funduszu (§ 10. ustawy).

Przy obliczaniu potrzebnych kapitałów podkładowych należy przede wszystkim wychodzić z założenia, że fundusz poniesie corocznie stratę przeciętnie w wysokości 1 procent każdorazem zalegającej kwoty poręczonych pożyczek. Stosownie do tego założenia należy z końcem każdego roku ustalić zobowiązania, spadające na oddział dla udzielania poręki, a to według każdorazowego stanu owych pożyczek.

Nadwyżki i straty, wynikłe z porównania rozporządzalnych zapasów funduszowych z potrzebnym rachunkowo kapitałem podkładowym, należy odpowiednio uwzględnić przy użyciu dalszych dotacji funduszowych, przeznaczonych do świadczeń z tytułu poręki.

Artykuł 5.

Posiłkowa odpowiedzialność państwa za objęte poręczenia.

Suma ogólna poręczeń, objętych przez oddział dla udzielania poręki, nie może przekraczać kwoty 200 milionów koron. Za powyższe zobowiązania funduszu odpowiada państwo posiłkowo aż do tej kwoty maksymalnej (§ 10. ustawy).

Pożyczki, za które fundusz obejmuje porękę, należy uważać za lokacje z bezpieczeństwem pupilarnem (§ 11. ustawy).

Artykuł 6.

Uwolnienie od należności.

Podania, potrzebne dla przeprowadzenia postanowień ustawy, a skierowane do funduszu pieczy nad mieszkaniami lub jego organów, jak również załączniki tych podań i dokumenty, dotyczące objęcia poręki przez fundusz pieczy nad mieszkaniami w myśl § 4., lit. a, ustawy, są wolne od stempli i należności (§ 16. ustawy).

Artykuł 7.

Użycie środków funduszowych.

Pomocy kredytowej, oznaczonej w artykule 3. można udzielać:

1. w celu budowy domów z małymi mieszkaniami i nabywania gruntów, przeznaczonych na ten cel,
2. w celu nabywania domów takich,
3. w celu nabywania domów, które ma się przerobić albo przebudować na małe mieszkania,

4. w celu usuwania ciężarów hipotecznych, wpisanych nie na pierwszym miejscu, które ciężą na budowlach z małymi mieszkaniami, wzniesionych przed wejściem w życie ustawy (§ 4. ustawy).

Na użycie środków funduszowych celem usunięcia ciężarów hipotecznych może jednak tylko wyjątkowo zezwolić Ministerstwo robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwem skarbu, jeżeli z zachodzących okoliczności można wnosić, iż starający się o pożyczkę będzie mógł tylko z taką pomocą kredytową wykończyć swój program budowy albo przeprowadzić korzystną dla siebie konwersję.

Artykuł 8.

Małe mieszkania w rozumieniu ustawy.

Za małe mieszkania uważa się:

1. Mieszkania dla rodzin, o ile wymiar powierzchni mieszkalnej każdego poszczególnego mieszkania (pokoi mieszkalnych, alkierzy mieszkalnych, kuchni) z wyłączeniem ubikacji pobocznych (przedpokoi, spiżarni, łazienek i innych przynależności) nie przenosi 80 metrów kwadratowych (§ 6. ustawy).

2. Domy dla bezzennych, to jest takie budynki, które są przeznaczone na pomieszczenie osób pojedynczych w osobnych ubikacjach mieszkalnych. Budynki te muszą być tak urządzone, aby każda ubikacja mieszkalna mogła być zajmowana z reguły przez jedną osobę, a najwyżej przez trzy osoby (§ 6. ustawy). W tych ubikacjach mieszkalnych musi przypadać na każdego mieszkańca najmniej 12 metrów sześciennych przestrzeni powietrznej.

Osoby różnej płci, które nie mają rodziny, mogą być pomieszczone tylko w zupełnie odosobnionych oddziałach.

3. Domy noclegowe i gościnne, to jest budynki, przeznaczone do pomieszczenia osób nie mających rodziny, w wspólnych sypialniach, zaopatrzonych w potrzebną ilość odpowiednich oddzielnych leż.

W sypialniach tych musi przypadać na każdą osobę, przyjmowaną do gospody, powierzchnia podłogi wielkości najmniej 4 metrów kwadratowych.

Budowle, które mają być wzniesione, i domy, które mają być nabyte, muszą nadto odpowiadać wymogom zdrowych i tanich mieszkań ludowych pod względem techniczno-budowlanym, sanitarnym i policyjno-obyczajowym (§ 6. ustawy).

Rozstrzygnięcie okoliczności, czy dom mający być obciążony pożyczką, odpowiada wymaganiom powyższym oraz warunkom, ustanowionym w punkcie 1., względnie 2. i 3., należy do Ministerstwa robót publicznych bez względu na to, czy chodzi o pośrednią pomoc kredytową, czy też o bezpośrednią pożyczkę funduszową.

Artykuł 9.

Wymagany udział małych mieszkań w domu.

Na cele, oznaczone w artykule 7., można użyć środków funduszowych tylko wówczas, jeżeli ogólna powierzchnia mieszkalna małych mieszkań (artykuł 8.) wynosi conajmniej dwie trzecie ogólnej powierzchni domu, który ma być obciążony pożyczką.

Za ogólną powierzchnię mieszkalną małych mieszkań uważa się:

1. przy domach mieszkalnych dla rodzin sumę powierzchni podłóg, użytych na pokoje mieszkalne, alkierze mieszkalne i kuchnie;

2. przy domach dla bezżennych, domach noclegowych i gościnnych powierzchnie podłóg, będących w użytku na cele odnośnych zakładów. W tym względzie wchodzi w rachubę nietylko ubikacje, używane bezpośrednio do mieszkania, względnie do spania, lecz także wszystkie lokalności poboczne, które są potrzebne do prawidłowego prowadzenia tych zakładów, jako to: jadalnie, czytelnie, łazienki, gotownia, pokoje dla chorych, ubikacje mieszkalne personelu domowego i zarządcy, lokalności biurowe zarządu itp.

Ubikacje, służące do celów handlowych lub przemysłowych, należy wliczyć do ogólnej powierzchni mieszkalnej domu, o ile nie chodzi o lokalności dla małych przedsiębiorstw.

Lokalności dla małych przedsiębiorstw, jakoteż lokalności pobocznych, wspomnianych w artykule 8., ustęp 1., nie należy uwzględniać przy obliczaniu ogólnej powierzchni mieszkalnej domu, ani też przy obliczaniu powierzchni podłóg w mieszkaniach dla rodzin.

Artykuł 10.

Policzalna wartość nieruchomości, która ma być obciążona pożyczką.

Przy obliczaniu kwoty, do której wysokości fundusz może udzielić pożyczki albo objąć porękę za nią, należy wziąć za podstawę policzalną wartość nieruchomości.

Za policzalną wartość nieruchomości w przeciwieństwie do wartości ogólnej tejże (to jest wartości jej bez rozróżniania, czy ona jest policzalną, czy też nie) uważa się:

1. wartość gruntu, potrzebnego do wybudowania domu albo związanego koniecznie z nabyciem domu; tutaj należy także ogród lub podwórze, odpowiednio do położenia, wielkości i ukształtowania domu;

2. wartość części domu, zajętej przez małe mieszkania (artykuł 18., l. 3);

3. jeżeli dom jest przeznaczony tylko dla osób, zajętych zawodowo w rolnictwie, także wartość potrzebnych ubikacji gospodarskich (stajni i stodoły) wraz z przynależnościami.

Za przynależność uważa się również grunt rolny lub leśny, o ile nie obejmuje więcej jak 1 hektar powierzchni i wartość jego pozostaje w stosunku podrzędnym do wartości domu, który ma być obciążony pożyczką. Nadto nie może domu zamieszkiwać więcej jak jedna rodzina; każdorazowo głowę rodziny powinno się zobowiązać statutami korporacji, starającej się o pożyczkę, lub szczególnymi postanowieniami kontraktowymi, aby uprawiała grunt o ile możliwości tylko przy pomocy swych krewnych.

Za przynależność w myśl postanowienia tego nie można nigdy uważać rzeczy ruchomych;

4. wartość lokalności przedsiębiorstw małych, znajdujących się w domu. Statuty korporacji, występującej z prośbą o pożyczkę, albo też szczególne postanowienia kontraktowe winny jednak normować, iż lokalności dla małych przedsiębiorstw można wynajmować tylko posiadaczom małych mieszkań (artykuł 8., l. 1), które znajdują się w domach mieszkalnych dla rodzin, wybudowanych przy pomocy kredytowej funduszu. Ilość lokalności dla małych przedsiębiorstw nie może być w domach mieszkalnych dla rodzin nigdy większą aniżeli ilość małych mieszkań. W domach dla bezżennych, domach noclegowych i gościnnych itp. można urządzić tylko wyjątkowo ubikacje do celów handlowych lub przemysłowych. Przedsiębiorstw, znajdujących się w odnośnych zakładach i przeznaczonych do celów własnych tychże (artykuł 9., l. 2, na przykład kantyn, izb fryzjerskich, pralni), nie uważa się za lokalności dla małych przedsiębiorstw.

Lokalności gospodarskie, grunt rolny lub leśny, jakoteż lokalności dla przedsiębiorstw małych są oznaczone w dalszym ciągu jako wyposażenie policzalne.

Artykuł 11.

Wysokość pożyczki.

Pomoc kredytowa (artykuł 3., l. 1 i l. 2) nie może wynosić więcej niż 90 procent policzalnej wartości nieruchomości, na którą ma być zaciągnięta pożyczka, i obciążać tej nieruchomości ponad 90 procent wartości ogólnej tejże, wliczając wszystkie długi hipoteczne, wpisane na wyższym miejscu.*)

*) Uwaga:

1. przykład: Jeżeli zatem całkowita wartość pewnej nieruchomości wynosi 100.000 K, z czego 70.000 K przypada na wartość policzalną, a zakład kredytowy obciążył nieruchomość tę hipoteką na pierwszym miejscu do wysokości 50.000 K, wówczas pomoc kredytowa funduszu nie może dochodzić do wysokości 90 procent wartości policzalnej, to jest do kwoty 63.000 K, lecz razem z pierw-

Artykuł 12.

Zobowiązania funduszu pieczy nad mieszkaniem w razie objęcia poręki.

Fundusz pieczy nad mieszkaniem zobowiązuje się przy pożyczkach hipotecznych, za które przyjął porękę, wskutek tej poręki do następujących świadczeń:

1. Jeżeli dłużnik główny pomimo upomnienia sądownego albo pozasądowego, skutecznego pismem poleconem, nie dopełnił zobowiązania, unormowanego w skrypcie dłużnym, do uiszczenia kwoty brakującej wraz z procentami zwłoki (do dnia rzeczywistej zapłaty) i kosztami ściągnięcia; zobowiązania tego winien dopełnić zarząd funduszu w ciągu 30 dni licząc od dnia, w którym doniesiono mu o opieszłości dłużnika;

2. jeżeli nieruchomości obciążona znajduje się w zarządzie przymusowym i dochody tejsze nie wystarczają na pokrycie zobowiązań dłużnika, ustalonych w skrypcie dłużnym, do uiszczenia kwoty brakującej wraz z procentami zwłoki (do dnia rzeczywistej zapłaty) i kosztami ściągnięcia;

3. do pokrycia tej części poręczzonego długu hipotecznego wraz z procentami zwłoki (do dnia rzeczywistej zapłaty) i innych świadczeń ubocznych, która nie znalazła pokrycia po przeprowadzeniu licytacji przymusowej obciążonej nieruchomości mimo uwzględnienia najwyższych ofert, a to o tyle, o ile odnośna nieruchomość nie została nabyta przez samego wierzyciela.

Artykuł 13.

Zobowiązania wierzycieli hipotecznych.

Fundusz obejmie porękę za pożyczkę tylko wówczas, jeżeli wierzyciel zobowiąże się do zawiadomienia Ministerstwa robót publicznych w ciągu odpowiedniego terminu o każdej zwłoce dłużnika w uiszczeniu rat, o każdym przedłużeniu terminu zapłaty rat, przyzwolenem dłużnikowi, jakoteż o zamierzonej w danym razie cesyi lub konwersyi pożyczki hipotecznej lub pewnej części tejsze, następnie jeżeli wierzyciel zobowiąże się nie udzielać żadnej nowej pożyczki w granicach niewykreślonego jeszcze prawa zastawu w zamian za uiszczone raty pożyczkowe.

sza hipoteką tylko do kwoty 90.000 K. a więc na drugim miejscu najwyżej do kwoty 40.000 K.

2. przykład: Jeżeli wartość całkowita pewnej nieruchomości wynosi 100.000 K, z czego 40.000 K przypada na wartość policzalną, a zakład kredytowy obciążył nieruchomość tę na pierwszym miejscu hipoteką do wysokości 50.000 K, wówczas można udzielić pomocy kredytowej funduszu tylko do wysokości 90 procent wartości policzalnej, a więc na drugim miejscu najwyżej do kwoty 36.000 K, jakkolwiek także pomoc kredytowa w wysokości 40.000 K znajdowałaby się jeszcze w granicach zabezpieczenia ustawowego.

Zarząd funduszu winien dalej zwrócić uwagę na to, aby wszyscy wierzyciele, których pożyczki są zalipotekowane na wyższym miejscu od pożyczek udzielonych lub poręczonych przez fundusz, przyjęli na siebie zobowiązanie zawiadomiania zarządu funduszu w ciągu odpowiedniego terminu o każdej zamierzonej w danym razie cesyi lub konwersyi swych pożyczek hipotecznych lub pewnej części tychże. następnie zobowiązali się nie udzielać żadnej nowej pożyczki w granicach niewykreślonego jeszcze prawa zastawu w zamian za uiszczone raty pożyczkowe.

Artykuł 14.

Biorący pożyczkę.

Fundusz może udzielać pomocy kredytowej, tak pośredniej jak bezpośredniej, tylko następującym osobom:

Ciałom samorządnym (powiatom, gminom itd.), korporacyom i zakładom publicznym, tudzież zjednoczeniom ogólnie użytecznym, jako to stowarzyszeniom, spółkom, związkom, fundacyom itp.

Jeżeli odnośne korporacje i zjednoczenia wykonują pieczę nad mieszkaniem na podstawie statutów (kontraktu związkowego), wówczas statuty te winny zawierać zasady wynajmu i wypowiedziania mieszkań, oraz pozbywania budynków, następnie postanowienia co do ograniczenia przewidzianej w danym razie dywidendy na najwyżej pięć od sta (§ 12. ustawy) i co do ograniczeń przy rozdziale majątku na wypadek rozwiązania (§ 12. ustawy). jakoteż postanowienia odnośnie do domów własnych (artykuł 29., punkt 1, 3a, 3b, i 4).

Korporacyom i zjednoczeniom, uprawnionym na podstawie swych statutów do przyjmowania wkładek oszczędności, może fundusz udzielać pośredniej lub bezpośredniej pomocy kredytowej tylko wówczas, jeżeli do zakresu działania tych korporacji i zjednoczeń, określonego statutem, należy również nabywanie domów własnych (artykuł 29.) i jeżeli przyjmowanie wkładek oszczędności jest statutowo uregulowane w następujący sposób:

1. Wkładki oszczędności mogą być przyjmowane tylko na rachunek bieżący (bez wydawania książeczek wkładkowych) i musi się je ograniczyć do tych członków, którzy starają się o uzyskanie domu, nabytego albo zbudowanego przez korporację lub zjednoczenie w celu przeniesienia własności na osoby fizyczne;

2. obowiązek całkowitego lub częściowego zwrotu wkładek oszczędności należy uczynić zależnym od najmniej półrocznego terminu wypowiedzenia;

3. połowę funduszków, które wpłyną w danej chwili w obrocie wkładek oszczędności należy lokować w sposób, nadający się każdego czasu do łatwej realizacji;

4. szczegóły dotyczące oprocentowania (wysokości stopy procentowej, początku i końca oprocentowania, obliczania procentów, kapitalizacji procentów) należy ustalić z uwzględnieniem stosunków, istniejących w miarodajnych zakładach kredytowych odnośnej miejscowości i okolicy;

5. ogólna kwota wkładek tego samego członka nie może przekraczać wysokości przyszłej ceny kupna, względnie ogólnych kosztów nabycia własnego domu.

Statuty korporacji i zjednoczeń, oznaczonych w ustępie 2., muszą nadto zawierać przepis, iż postanowienia statutowe, wymagane według ustępu 3. niniejszego artykułu, mogą być zmienione tylko za przyzwoleniem Ministerstwa robót publicznych i że ten sam przepis ma zastosowanie do powyższego zastrzeżenia.

Artykuł 15.

Prośby o pożyczki.

Starający się o pożyczkę winien wnieść prośbę o objęcie poręki albo do Ministerstwa robót publicznych, wymieniając upatrzonogo przez siebie wierzyciela, albo do samego wierzyciela. Ten ostatni może prośbę odrzucić albo przedłożyć wspomnianemu Ministerstwu z prośbą o zbadanie jej w myśl niniejszego statutu i oznaczenie, czy i w jakich granicach fundusz jest skłonny do objęcia poręki. Dający pożyczkę winien przytem oświadczyć się, czy jest skłonny wypłacać pożyczkę w ratach już w czasie budowy (artykuł 22.).

Prośby o udzielenie bezpośrednich pożyczek funduszowych należy wносить do Ministerstwa robót publicznych. W prośbie należy podnieść również, czy żąda się wypłacenia pożyczki w ratach już w czasie budowy (artykuł 20.).

Prośby o objęcie poręki, jakoteż o udzielenie bezpośredniej pożyczki funduszowej rozstrzyga według swobodnego ocenienia Ministerstwo robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwem skarbu.

W celu zbadania budowli, które mają być wzniesione lub nabyte, pod względem techniczno-budowlanym, sanitarnym i policyjno-obyczajowym, jakoteż celem wyjaśnienia innych ważnych momentów administracyjnych należy dołączyć do prośby o pożyczkę:

1. sporządzony urzędowo wyciąg z księgi gruntowej,
2. uwierzytelniony urzędowo arkusz posiadłości,
3. plany budowlane i sytuacyjne (szkice sytuacyjne),
4. kosztorys (wraz z opisem budowy),
5. obliczenie rentowności,
6. zasady wynajmu mieszkań,

7. porządek domowy, w którym należy zwłaszcza uregulować termin wypowiedzania i oznaczyć go dla domów dla rodzin najmniej na dni czternaście,

8. wykaz stanu majątkowego starającego się o pożyczkę i inne wykazy, o których jest mowa w artykule 16.,

9. przy budynkach już zamieszkałych ponadto konsens na zamieszkanie, uwierzytelniony urzędowo odpis ostatniej fasy czynszowej i policę ubezpieczenia od szkód ogniowych,

10. przy koloniach małych domów załączniki, potrzebne do zbadania całego urządzenia, w szczególności także rozdziału gruntów (plany parcelacyjne, plany sytuacyjne).

Stowarzyszenia, spółki, związki itp. winny nadto przedłożyć:

11. statuty,

12. spis członków z podaniem zawodu tychże, wysokości udziału (udziału w interesie), który ma być wpłacony przez każdego poszczególnego członka oraz uskutecznione na ten cel wpłaty,

13. porządek czynności kierownictwa związku (ewentualne wskazówki dotyczące czynności wydziału kierującego i rady nadzorczej).

Zarządowi funduszu zastrzega się prawo zażądania w razie potrzeby jeszcze innych załączników i wykazów (w szczególności co do uzyskanych urzędowych konsensów).

Artykuł 16.

Stan majątkowy i fundusze własne starającego się o pożyczkę.

W wykazie stanu majątkowego (artykuł 15., punkt 8) należy w szczególności zdać sprawę, w jaki sposób ubiegający się o pożyczkę uzyska oprócz żądanej lub zabezpieczyć się mającej pożyczki potrzebne fundusze na projektowane budowle. Spółki, stowarzyszenia, związki, fundacje itp. winny przedłożyć zamknięcia rachunkowe (bilanse, rachunki zysków i strat, rachunki roczne) wraz z ewentualnem sprawozdaniem za ostatnie trzy lata, w razie krótszego istnienia wszystkie zamknięcia rachunkowe i sprawozdania z toku interesów, a w końcu także dokumenty, dające jeszcze jakieś wyjaśnienie o stanie majątkowym; w danym razie należy również dołączyć sprawozdanie o ostatniej rewizji, przeprowadzonej na zasadzie ustawy z dnia 10. czerwca 1903, Dz. u. p. Nr. 133.

Przy publicznych korporacjach, ciałach samorządnych i zakładach można pominąć wykaz stanu majątkowego.

Co do funduszków na pokrycie kosztów wzniesienia lub nabycia projektowanych budowli winien starający się o pożyczkę udowodnić, co następuje:

A. Przy staraniach, czy to o bezpośrednią pożyczkę funduszową, czy też o uzyskanie poręki funduszu, winien wykazać, iż dający pożyczkę, który

czyni zadość wymogom artykułu 13., udzielił mu lub przyrzekł udzielić pożyczki do wysokości połowy ogólnej wartości nieruchomości, mającej się obciążyć. Wysokość udzielonej lub przyrzeczonej pożyczki należy podać o ile możliwości cyfrowo.

Skoro dający pożyczkę oświadczył gotowość wypłacania zaliczek już podczas budowy (artykuł 21.), należy okoliczność tę wymienić w prośbie, jeżeli chodzi zarazem o objęcie poręki przez fundusz za te zaliczki.

Jeżeli nieruchomość, która ma być obciążona, obejmuje także wyposażenia niepoliczalne, należy również o ile możliwości udowodnić, jaka część wartości, wzięta za podstawę przy obliczeniu lub przyrzeczeniu pożyczki, przypada na wyposażenia niepoliczalne.

Jeżeli prosi się o objęcie poręki, należy nadto dostarczyć dowodu, czy i do jakiej kwoty dający pożyczkę, który czyni zadość wymogom artykułu 13., jest skłonny do udzielenia pożyczki za objęciem poręki przez fundusz. Jeżeli wniesiono prośbę do rąk dającego pożyczkę (artykuł 15., ustęp 1.), wówczas może tenże złożyć wspomniane oświadczenie, przedkładając równocześnie prośbę do Ministerstwa robót publicznych.

B. Starający się o pożyczkę winien następnie w każdym wypadku udowodnić, iż rozporządza z własnych funduszków co najmniej kwotą, równającą się jednej dziesiątej części ogólnego nakładu budowlanego łącznie z nabyciem gruntu (ogólnych kosztów nabyć się mającego domu).

Przy domach własnych (artykuł 29.) wystarczy, jeżeli biorący pożyczkę udowodni, iż zamierzający nabyć dom oddał mu tę dziesiątą część do rozporządzenia w gotówce jako zaliczkę niewypowiadalną.

Jeżeli nieruchomość, która ma być obciążona, obejmuje wyposażenia niepoliczalne, wówczas winien starający się o pożyczkę dostarczyć dowodu, iż rozporządza częścią kapitału, niepokrytą wartością hipoteki z bezpieczeństwem pupilarnem (50 procent całkowitej wartości nieruchomości) i wartością bezpośredniej pożyczki funduszowej lub pożyczki, za którą fundusz ma przyjąć porękę. Jeżeli proszący nie może wykazać pełnej wysokości tych funduszków własnych, można pominąć warunek ten wśród okoliczności, zasługujących na uwzględnienie, jednak tylko o tyle, o ile brakująca kwota jest pokryta korzystną pożyczką hipoteczną, przyrzeczoną proszącemu, i okoliczność ta nie wpływa ujemnie na obliczenie rentowności.

Artykuł 17.

Przyrzeczenie udzielenia pożyczki, względnie przyjęcia poręki.

Udzielenie bezpośredniej pożyczki funduszowej, jakoteż przyjęcie poręki można przyrzec jeszcze

przed przedłożeniem wykazów, oznaczonych w artykułach 15. i 16. pod warunkiem, że uczyni się zadość przepisom ustawy i niniejszego statutu w ciągu terminu, który oznaczy Ministerstwo robót publicznych w każdym wypadku z osobna.

Artykuł 18.

Sposób obliczania kwoty pożyczkowej.

W celu obliczenia wysokości pożyczki przeprowadzą organa państwowe oszacowania przedmiotu, który ma być obciążony, ponadto przy pożyczkach, za które ma się przyjąć porękę, na życzenie dającego pożyczkę, także organa tegoż.

1. Jeżeli przy udzielaniu zaliczek (artykuł 21. lub 22.) ma być dom nowo wybudowany albo nabyty w celu przerobienia lub przebudowania, należy przedsiębrać kilka oszacowań. Pierwsze oszacowanie winno oznaczyć wartość gruntu budowlanego (domu, który ma być nabyty), drugie koszty połączone z budową, względnie przerobieniem lub przebudowaniem domu. Pierwsze i drugie oszacowanie należy przeprowadzić z reguły równocześnie. Dalsze oszacowania przeprowadza się następnie w miarę wypłacanych, względnie poręczonych zaliczek. Oszacowanie ostateczne podejmuje się po wykończeniu nowo wybudowanego budynku lub po ukończeniu przerobienia, względnie przebudowy istniejącego budynku (z reguły po udzieleniu konsensu na zamieszkanie).

2. Jeżeli buduje się nowy dom, a zaliczki nie będą wypłacane, albo nabywa dom, niepotrzebujący przerobienia, albo jeżeli mają być usunięte ciężary hipoteczne z pewnego już istniejącego domu, wówczas winno się oznaczyć tylko wartość szacunkową odnośnej realności.

3. Jeżeli nieruchomość, która ma być obciążona, obejmuje policzalne i niepoliczalne wyposażenia, należy oznaczyć wartość każdego wyposażenia z osobna. Wartość lokalności dla małych przedsiębiorstw i niepoliczalnych ubikacji domu mieszkalnego (mieszkań, których powierzchnia mieszkalna przenosi 80 metrów kwadratowych, ubikacji służących do celów handlowych lub przemysłowych) należy obliczyć według stosunku przypuszczalnego dochodu czynszowego odnośnych ubikacji.

Na podstawie oszacowań tych oznaczy się wysokość pożyczki z uwzględnieniem rentowności budynku. W przypadkach, przewidzianych w punkcie 1., oznaczy się w szczególności tymczasową wysokość pożyczki na podstawie oszacowania pierwszego i drugiego, ostateczną wysokość tejże na podstawie oszacowania końcowego.

Przy oszacowaniu ostatecznem, względnie przy ustalaniu wartości szacunkowej (punkt 2) należy wziąć za podstawę sumę średnią między wartością gruntową i budowlaną z jednej strony, a wartością przychodu (według skapitalizowanego dochodu czynszowego) z drugiej strony z tem ograniczeniem, iż odnośna wartość przeciętna nie powinna przekraczać ceny kupna, względnie kosztów nabycia. Wartość zaoszczędzenia podatkowego, obliczoną w odniesieniu do terminu szacunkowego, należy doliczyć do wartości przeciętnej, obliczonej w powyższy sposób tylko o tyle, o ile przez to nie przekroczy się ceny kupna względnie kosztów nabycia.

Jeżeli okażą się różnice między oszacowaniami organów państwowych a oszacowaniami dających pożyczkę, wówczas może zarząd funduszu rozstrzygnąć według swego uznania, które oszacowanie winno się wziąć za podstawę przy oznaczaniu wysokości pożyczki.

Koszta oszacowań, przedsięwziętych przez organa państwowe, winien ponieść biorący pożyczkę. Uregulowanie kwestyi kosztów oszacowań, przedsięwziętych przez inne organa, pozostawia się stronom.

Artykuł 19.

Zabezpieczenie, oprocentowanie i umorzenie.

1. Zabezpieczenie.

Nieruchomości, które mają być obciążone, muszą ze względu na swe położenie i przymioty dawać dostateczną gwarancję dla bezpieczeństwa pożyczki.

Pożyczki, za które fundusz przyjmuje porękę, jakoteż bezpośrednio pożyczki funduszowe należy zabezpieczyć hipotecznie, a to z reguły w porządku pierwszeństwa, wychodzącym poza granicę bezpieczeństwa pupilarnego nieruchomości obciążonej (§ 230. p. k. u. c.) ze względu na okoliczność, iż biorący pożyczkę powinien postarać się o fundusze u innych dających pożyczkę aż do połowy ogólnej wartości obciążonej nieruchomości; pożyczka udzielona przez fundusz albo poręczona przez niego nie może jednak obciążać nieruchomości ponad 90 procent ogólnej wartości tejże.

Przy zakładach i korporacjach publicznych można pominąć zabezpieczenie hipoteczne (§ 5. ustawy).

Na nieruchomości obciążonej należy następnie zahipotekować prawo odkupna na rzecz funduszu, zastąpionego przez Ministerstwo robót publicznych. Jeżeli biorący pożyczkę nabywa lub buduje domy w celu przeniesienia własności na osoby fizyczne (artykuł 29.) i zastrzegnie dla siebie prawo odkupna wobec nabywcy takiego domu, uczyni fundusz tylko wówczas użytek z przyznanego mu prawa odkupna, jeżeli biorący pożyczkę nie wykona swego prawa odkupna.

Pożyczki, mające pierwszeństwo przed pożyczkami udzielonymi lub poręczonymi przez fundusz, muszą być spłacalne w ratach przy umiarkowanej stopie procentowej i innych korzystnych warunkach spłaty.

Umarzanie pożyczek tych nie powinno wynosić mniej niż $\frac{1}{2}$ procent rocznie.

Biorący pożyczkę winien przyjąć na siebie zobowiązanie, że, jak długo pożyczka udzielona lub poręczona przez fundusz nie zostanie spłacona, nie udaremni posunięcia tej pożyczki na połowę wartości z bezpieczeństwem pupilarnem.

2. Oprocentowanie i umorzenie.

Pożyczki udzielone lub poręczone przez fundusz winne być umarzane w ratach.

Zresztą obowiązują postanowienia następujące:

a) Pożyczki, za które fundusz przyjmuje porękę.

Względem stopy procentowej pożyczek tych, ich umarzania oraz bliższych warunków spłaty mają zastosowanie szczególne układy, zawarte z dającym pożyczkę; stopa procentowa nie powinna jednak przewyższać stopy procentowej hipotecznej, będącej każdorazem w użyciu w kasach oszczędności i innych miarodajnych zakładach kredytowych kraju lub części kraju, w której dający pożyczkę ma swą siedzibę.

b) Bezpośrednie pożyczki funduszowe.

Stopę procentową pożyczek tych oblicza się niezależnie od położenia obciążonej nieruchomości według przeciętnej stopy procentowej hipotecznej, będącej każdorazem w użyciu w najznaczniejszych kasach oszczędności i zakładach kredytowych austriackich; jeżeli stopa procentowa, będąca podstawą obliczeń zakładu ubezpieczenia robotników od wypadków, w którego okręgu znajduje się dom obciążony, jest niższa od tej przeciętnej, wówczas obowiązuje stopa procentowa powyższego zakładu.

Raty należy płacić kwartalnie z dołu najpóźniej w ciągu czternastu dni w kasie, wymienionej w dokumencie pożyczkowym. Obowiązek płacenia procentów rozpoczyna się z dniem wypłacenia waluty, zaś obowiązek umarzania z pierwszym dniem miesiąca kwartału kalendarzowego, następującego po wypłacie reszty waluty, a jeżeli po ostatecznem oznaczeniu wysokości pożyczki nie nastąpi żadna więcej wypłata, z pierwszym dniem miesiąca kwartału kalendarzowego, następującego po tem ostatecznem oznaczeniu wysokości pożyczki.

Umarzanie pożyczek tych nie powinno wynosić mniej niż $\frac{1}{2}$ procent rocznie.

Biorący pożyczkę może w terminie płatności uiścić kwotę, przewyższającą zapadłą ratę, jeżeli nadwyżką, ofiarowaną do spłaty, można pokryć bez reszty jedną lub więcej następnych rat spłaty kapitału.

Artykuł 20.

Wypłata pożyczki przy bezpośrednich pożyczkach funduszowych.

Pożyczki, udzielone na budynki, które mają być nowo wystawione, przerobione lub przebudowane, wypłaca się w sposób następujący:

- a) przed rozpoczęciem budowy, w razie kupna gruntu budowlanego, przeznaczonego na ten cel, względnie policzalnego gruntu rolnego lub leśnego, aż do połowy ceny kupna, jednakowoż nie więcej jak jedną czwartą część sumy pożyczkowej, tymczasowo oznaczonej (artykuł 18.);
- b) następnie w miarę postępu budowy aż do ogólnej wysokości trzech czwartych części sumy pożyczkowej, tymczasowo oznaczonej (artykuł 18.);
- c) resztę po ukończeniu budowy na podstawie oszacowania ostatecznego (artykuł 18.).

Artykuł 21.

Udzielanie zaliczek na rachunek pierwszych hipotek, zaciągniętych przez biorącego pożyczkę.

Fundusz może bez względu na to, czy sam udziela pożyczki, wychodzącej poza granice bezpieczeństwa pupilarnego, czy też przyjmuje porękę za pożyczkę taką, udzieloną przez innego dającego pożyczkę,

1. wypłacać zaliczki w okresie budowy, jeżeli dający pożyczkę, który przyrzekł obciążyć dom po ukończeniu budowy, zobowiąże się do wypłacenia funduszowi bezwzględnie po ukończeniu budowy części przyrzeczonej waluty pożyczkowej, odpowiadającej zaliczkom;

albo 2. przyjąć porękę za kwoty, wypłacane biorącemu pożyczkę w okresie budowy i zabezpieczone hipotecznie na nieruchomości w ten sposób, że nieruchomość ta nie będzie przez to obciążona po ukończeniu budowy ponad połowę swej wartości.

Suma pożyczek, udzielonych lub poręczonych przez fundusz łącznie z kwotami, wypłaconymi albo poręczonymi w myśl l. 1. lub 2., nie powinna w żadnym wypadku wynosić więcej jak 90 procent policzalnej wartości nieruchomości.

Do oprocentowania zaliczek udzielonych względnie poręczonych przez fundusz mają zastosowanie postanowienia artykułu 19.

Poręka, przyjęta przez fundusz stosownie do l. 2. gaśnie z chwilą udzielenia konsensu na zamieszkanie wybudowanego domu.

Do poręki tej stosują się analogicznie postanowienia artykułu 12.

Artykuł 22.

Udzielanie zaliczek w granicach hipotek, poręczonych przez fundusz ponad granicę bezpieczeństwa pupilarnego.

Jeżeli dający pożyczkę, który oświadczył gotowość udzielenia jej za poręką funduszu ze stopniem hipotecznym ponad granicę bezpieczeństwa pupilarnego, jest skłonny do wypłacania w okresie budowy zaliczek na tę pożyczkę, wówczas zarząd funduszu może objąć porękę także za te zaliczki, jeżeli wypłata pożyczki jest unormowana po myśli artykułu 20. i jeżeli, pomijając wyjątek, podany w § 5., ustęp 2. ustawy (artykuł 19., l. 1., ustęp 3.), przynajmniej część kwoty pożyczkowej, odpowiadająca zaliczkom, jest na nieruchomości hipotecznie zabezpieczona. Do poręki tej stosują się analogicznie postanowienia artykułu 12.

Artykuł 23.

Dalsze warunki, dotyczące pożyczek.

Biorący pożyczkę musi poddać się postanowieniom, zawartym w dalszym ciągu co do wypowiedzenia pożyczki, tudzież co do czynszów najmu, wypowiedzenia mieszkań, ubezpieczenia ogniowego, sprzedaży obciążonych nieruchomości, udzielania wyjaśnień oraz kontroli ze strony zarządu funduszu, w danym razie postanowieniom, dotyczącym domów własnych (artykuł 24. do 29. włącznie).

Artykuł 24.

a) Wypowiedzenie pożyczki.

I. Przy bezpośrednich pożyczkach funduszowych.

Obie strony (dłużnik i zarząd funduszu) mogą wypowiedzieć pożyczki półrocznie. Zarząd funduszu nie wypowie jednak z reguły tak długo, jak długo dłużnik uiszcza regularnie spłaty ratalne i dopełnia warunków, ułożonych w interesie bezpieczeństwa pożyczki i użycia jej zgodnie z przeznaczeniem.

Funduszowi przysłuży prawo zażądania zwrotu udzielonej pożyczki w całości lub w części w następujących wypadkach:

1. jeżeli budynek lub mieszkanie nie są utrzymywane w należyтым stanie i braki nie będą usunięte mimo upomnienia w ciągu trzech miesięcy:

2. jeżeli raty, które dłużnik ma płacić, nie zostaną mimo poprzedniego upomnienia zupełnie wyrównane w ciągu trzech miesięcy po zapadłości;

3. jeżeli na oddaną w zastaw nieruchomość lub pewną część tejże zostanie wdrożona egzekucja zapomocą przymusowego zarządu lub przymusowej licytacji;

4. jeżeli według zdania zarządu funduszu wartość oddanej w zastaw nieruchomości w porównaniu z wartością, przyjętą przy obciążeniu pożyczką, spadła z jakiegokolwiek przyczyny tak dalece, że każdoczesna suma dłużna nie ma już dostatecznego zabezpieczenia;

5. jeżeli dłużnik popadnie w konkurs albo także jeżeli tylko zastanowi wypłaty;

6. jeżeli według zdania zarządu funduszu nie jest zachowywany mimo podniesienia zarzutu ogólnie użyteczny charakter instytucji małych mieszkań. Dla oceny, czy z powyższego powodu należy zażądać zwrotu pożyczki, są przedewszystkiem miarodajne: rozdział przedmiotów najmu, wysokość czynszu najmu (artykuł 10., punkt 4., i artykuł 25.) oraz cena kupna domów własnych (artykuł 29., punkt 2.) i sposób zajęcia domu (artykuł 29., punkt 3. a);

7. jeżeli oddana w zastaw nieruchomość zostanie obciążona albo dobrowolnie sprzedana w całości lub w części bez zezwolenia Ministerstwa robót publicznych;

8. jeżeli obciążona nieruchomość została sprzedana za zezwoleniem Ministerstwa robót publicznych, lecz nabywca nie dopełnia zobowiązań, przyjętych wobec biorącego pożyczkę (artykuł 29.);

9. jeżeli pożyczkę używa się wbrew przeznaczeniu;

10. jeżeli żądano bezskutecznie dowodu ubezpieczenia od ognia;

11. jeżeli przy udzieleniu pomocy kredytowej stowarzyszeniom, związkom, spółkom, fundacyom itp. nie uczyniono zadość zobowiązaniom, wynikającym z nadzoru, sprawowanego przez zarząd funduszu, w szczególności nie odpowiedziano odnośnym żądaniom tegoż zarządu (artykuł 28.);

12. nadto jeżeli przy udzieleniu pomocy kredytowej dla domów z gruntami rolnymi lub leśnymi grunta te będą bez naglących powodów uprawiane przez inne osoby aniżeli wymienione w artykule 10., ustęp 3.

II. Przy pożyczkach poręczonych.

Przy pożyczkach, za które fundusz objął porękę, należy ustalić dla obu stron (dłużnika głównego i dającego pożyczkę) półroczny termin wypowiedzenia, o ile statuty zakładu, udzielającego pożyczkę, nie wykluczają wypowiedzenia ze strony dającego pożyczkę.

Dający pożyczkę musi się zobowiązać, że na życzenie Ministerstwa robót publicznych zrobi użytek z przysługującego mu kontraktowo prawa wypowiedzenia pożyczki względnie żądania zwrotu tejże.

III. Przy pożyczkach bezpośrednich i poręczonych.

Biorący pożyczkę winien się zobowiązać do zapłacenia kary umownej w wysokości pięć procent każdorazowej reszty pożyczkowej, jeżeli zajdzie jeden z przypadków, wspomnianych pod I., liczbą 1, 6, 7, 9, 10, 11 i 12. Zobowiązanie zapłacenia tej kary umownej należy zabezpieczyć hipotecznie.

Artykuł 25.

b) Wynajmywanie małych mieszkań i lokalności dla przedsiębiorstw małych (czynsze najmu).

Czynsze najmu dla domu, obciążonego na zasadzie artykułu 3. niniejszego statutu, należy oznaczyć, jak długo odnośne pożyczki nie zostaną umorzone, w odpowiednich kwotach, zabezpieczających rentowność domu i będących wyrazem jego ogólnie użytecznego charakteru. Bez zezwolenia Ministerstwa robót publicznych nie wolno przedsiębrać zmiany czynszów najmu, zatwierdzonych przez Ministerstwo to przy sposobności ustalenia wysokości pożyczki (artykuł 18.).

W domu takim nie wolno wynajmywać tej samej osobie dwóch małych mieszkań (artykuł 8., l. 1), ani dwóch lokalności dla małych przedsiębiorstw (artykuł 10., l. 4).

Artykuł 26.

c) Wypowiadanie mieszkań.

Posiadaczom mieszkań w domach, obciążonych na zasadzie artykułu 3. niniejszego statutu, nie można wypowiadać mieszkań, jeżeli osoby te czynią zadość swym zobowiązaniom, wynikającym ze stosunku najmu, albo nie zajdą przeszkody z innych ważnych powodów.

Artykuł 27.

d) Ubezpieczenie ogniowe.

Właściciel obciążonego budynku winien ubezpieczyć go od szkód ogniowych według jego pełnej wartości budowlanej w jednym z zakładów ubezpieczeniowych w kraju i wykazywać regularną opłatę premii stosownie do postanowień, które będą zawarte w dokumencie pożyczkowym.

Artykuł 28.

e) Udzielanie wyjaśnień i nadzór.

Biorący pożyczkę winien udzielać Ministerstwu robót publicznych wszelkich potrzebnych wyjaśnień i zezwalać na zwiedzanie gruntów i budynków, jakoteż przedkładać mu sprawozdania roczne i rachunki.

Ministerstwo robót publicznych ma prawo podawać prowadzenie budowy oraz domy nabyte peryodycznym rewizjom. Odnośnie do stowarzyszeń, związków, spółek, fundacji itp. jest nadto Ministerstwo robót publicznych uprawnione do sprawowania ogólnego nadzoru i w wykonywaniu tegoż w szczególności do przeprowadzania każdego czasu rewizji całego kierownictwa i administracji, do wglądania w księgi, korespondencję i inne dokumenty, do wysyłania na posiedzenia organów (wydziału kierującego, rady nadzorczej, walnego zgromadzenia itd.) reprezentanta bez prawa głosowania, którego winno się na żądanie każdego czasu wysłuchać, do badania zamknięć rachunkowych (bilansów) i do żądania usunięcia braków.

Koszta tego nadzoru ponosi fundusz.

Artykuł 29.

f) Domy własne.

Jeżeli biorący pożyczkę nabywa lub buduje domy własne, to jest domy z ograniczoną ilością małych mieszkań, które są przeznaczone do przeniesienia własności na osoby fizyczne, winien przy przeniesieniu własności takiego domu ułożyć się z nabywcą, ustalając hipotecznie zabezpieczoną karę umowną, że nabywca nie sprzeda dalej odnośnego domu bez naglących powodów w ciągu okresu dziesięcioletniego. Termin dziesięcioletni rozpoczyna się od dnia hipotecznego przeniesienia własności takiego domu z biorącego pożyczkę na pierwszego nabywcę, jeżeli jednak został wprzód ustalony w kontrakcie kupna odnośnie do takiego domu stosunek najmu i dzierżawy między biorącym pożyczkę a pierwszym nabywcą, od dnia rozpoczęcia się tego stosunku najmu i dzierżawy.

Na każdy wypadek można zawrzeć kontrakt kupna co do realności takiej dopiero wówczas, jeżeli odnośna realność nie jest obciążona ponad 65 procent wartości nabycia (kosztów budowy i gruntu). Przytem muszą być spłacone z pożyczki hipotecznej, ciężającej na realności, a poręczonych lub udzielonych przez fundusz, co najmniej cztery dziesiąte części.

Biorący pożyczkę winien nadto przy sprzedaży przestrzegać następujących zasad:

1. Jednej poszczególniej osobie (także małżeństwu) nie można sprzedać więcej jak jedną nieruchomości.

2. Jako cenę kupna należy wziąć za podstawę z reguły wysokość kosztów własnych, które składają się z ceny nabycia gruntu, kosztów budowy, policzalnych czynszów, kosztów zarządu i innych kosztów.

3. W kontrakcie kupna należy nadto ustalić następujące szczegóły:

a) W sprzedanym domu nie może bez zezwolenia Ministerstwa robót publicznych znajdować się przedsiębiorstwo gospodnie, ani sprzedaż palonych napojów spirytusowych.

b) Dla biorącego pożyczkę należy zastrzedz przynajmniej na lat dziesięć prawo pierwokupna (właściwie prawo odkupna) i zahipotekować je.

Jeżeli do sprzedanego domu mają zastosowanie postanowienia ustawy z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 144, dotyczącej ulg dla budynków z zdrowymi i tanimi mieszkaniami robotniczymi, należy ustalić w miejsce warunków pod 3 a i b odnośne warunki powyższej ustawy.

4. Sprzedaż najwyższemu oferentowi w drodze dobrowolnego przetargu może nastąpić jedynie z naglących powodów za zezwoleniem Ministerstwa robót publicznych.

5. Jeżeli z domem jest połączony także policzalny grunt rolny lub leśny, należy postanowić w dotyczących kontraktach kupna lub najmu i dzierżawy, że grunt ten będzie uprawiała głowa rodziny, mieszkającej w odnośnym domu, o ile możliwości tylko przy pomocy członków rodziny.

6. Kontrakty kupna należy po ich zawarciu przedłożyć Ministerstwu robót publicznych.

Artykuł 30.

Nabywanie nieruchomości i pretensyi przez fundusz pieczy nad mieszkaniami.

Upoważnia się fundusz pieczy nad mieszkaniami do nabywania budynków, na których zabezpieczono własne pożyczki funduszu lub pożyczki przezeń poręczone, tudzież do nabywania pretensyi, za które fundusz objął porękę, jeżeli zarządzenia te okazałyby się konieczne dla uchronienia funduszu od strat (§ 13. ustawy).

Ministerstwo robót publicznych może w porozumieniu z Ministerstwem skarbu zrobić szczególnie wówczas użytek z prawa nabycia takiego budynku, jeżeli nabycie to przy pożyczkach poręczonych okaże się pożyteczne ze względów ekonomicznych z uwagi na zapłaty, wymagane na zasadzie poręki, zaś przy pożyczkach bezpośrednich ze względu na przypuszczalną stratę.

Ministerstwo robót publicznych jest uprawnione w porozumieniu z Ministerstwem skarbu każdego czasu do dalszego zużytkowania takich realności, będących własnością funduszu pieczy nad mieszkaniami.

Nieruchomościami takimi zarządza w imieniu funduszu pieczy nad mieszkaniami Ministerstwo robót publicznych.

Pomijając pretensye, które nabywa fundusz po zaspokojeniu wierzyciela w myśl § 1358. p. k. u. c., może Ministerstwo robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwem skarbu nabywać pretensye, poręczone przez fundusz także wówczas, jeżeli na zasadzie poręki musiały być już świadczone zapłaty przez dłuższy czas, a nie ma widoku poprawienia się tych stosunków.

Artykuł 31.

Pokrywanie wydatków, wynikłych z zarządu funduszu.

Wydatki, urosłe dla Ministerstwa robót publicznych i Ministerstwa skarbu wskutek załatwiania czynności, wynikających z ustawy, będą pokrywane z dochodów funduszu.

W szczególności należy wynagradzać pracowników, zajętych w interesie funduszu, w miarę ich zatrudnienia całkowicie lub częściowo z tych dochodów. Z tych samych dochodów należy również pokrywać potrzeby rzeczowe (najmy, urządzenie itd.), wynikające z załatwiania interesów funduszu.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XLIX. — Wydana i rozesłana dnia 20. czerwca 1911.

Treść: № 114. Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmu Bukowiny i sejmu Przedarulanii.

114.

Patent cesarski z dnia 14. czerwca 1911,

dotyczący zwołania sejmu Bukowiny i sejmu
Przedarulanii.

**My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki;**

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroatycki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki Książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogradzki, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modzeński, Parmeński, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habs-

burgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradysce; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i Istrijski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy :

Sejmy księstwa Bukowiny i kraju Przedarulanii zwołuje się na dzień 26. czerwca 1911 do ich ustawowych miejsc zebrania.

Dan w Lainz dnia 14. czerwca tysiąc dziewięćset jedenastego, Naszego panowania sześćdziesiątego trzeciego.

Franciszek Józef wlr.

Biennerth wlr.

Georgi wlr.

Stürgkh wlr.

Weiskirchner wlr.

Hochenburger wlr.

Meyer wlr.

Wickenburg wlr.

Zaleski wlr.

Marek wlr.

Widmann wlr.

Głabiński wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część L. — Wydana i rozesłana dnia 20. czerwca 1911.

Treść: (№ 115 i 116.) 115. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia osobnych okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego III. i IV. klasy „Miasto Drohobycz“ i „Powiat polityczny Drohobycz z wyłączeniem miasta Drohobycza“. — 116. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906 i objaśnień do taryfy celnej.

115.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 12. czerwca 1911,

dotyczące utworzenia osobnych okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego III. i IV. klasy „Miasto Drohobycz“ i „Powiat polityczny Drohobycz z wyłączeniem miasta Drohobycza“.

Ze względu na wynik spisu ludności z dnia 31. grudnia 1910 ustanawia się na zasadzie postanowień § 13., ust. 2, i § 16. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, dotyczącej bezpośrednich podatków osobistych, osobny okrąg rozkładu III. i IV. klasy „Miasto Drohobycz“

i okrąg rozkładu III. i IV. klasy „Powiat polityczny Drohobycz z wyłączeniem miasta Drohobycza“, a to dla osób podlegających podatkowi zarobkowemu III. i IV. klasy dotychczasowego okręgu rozkładu „Powiat polityczny Drohobycz“.

Liczbę członków komisji dla nowych spółek podatkowych III. klasy obu okręgów rozkładu ustala się na 4 dla każdej, a liczbę członków komisji dla spółek podatkowych IV. klasy na 6 dla każdej.

W ślad za tem należy uzupełnić, względnie sprostować spis okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego, ogłoszony reskryptem Ministerstwa skarbu z dnia 24. kwietnia 1897, Dz. u. p. Nr. 117, w następujący sposób:

(Strona 911. i 913. XLVI. części Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 11. maja 1897.)

Numer okręgu	Okręgi rozkładu	Siedziby komisji	Ilość członków dla spółek podatkowych	
			III.	IV.
dla spółek podatkowych III. i IV. klasy			klasy	
1 a	Miasto Drohobycz	Starostwo Drohobycz	4	6
28	Powiat polityczny Drohobycz z wyłączeniem miasta Drohobycza	Starostwo Drohobycz	4	6

Meyer wr.

116.**Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 17. czerwca 1911,**

dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, i objaśnień do taryfy celnej.

Następujące postanowienia przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do taryfy celnej, wydanych na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115, uzupełnia się względnie zmienia się w sposób następujący:

I. Co do przepisu wykonawczego.

W ustępie 4., p. III., rozdział a) dodatku C do § 18 przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej należy w wierszu przedostatnim po słowie „Tryest“ wstawić „Wiedeń, Budapeszt“.

II. Co do objaśnień.

W wierszu ostatnim ustępu 4, uw. 3 do Nr. 472 ma zamiast „mniej niż 1 mm“ stać „1 mm lub mniej“.

W ustępie 6, uw. 3 do Nr. 472 (wiersz pierwszy), jakoteż w ustępie 1, uw. 1 do Nr. 474 (wiersz czwarty) należy wykreślić słowo „i“.

Ustępy 2 do 5, uw. og. 4 do Nr. 540 do 543 należy zastąpić następującem brzmieniem:

Za zupełnie obrobione części przyrządów i artykułów pomocniczych elektrycznych należy uważać wszystkie części składowe z żelaza lub metali nieszlachetnych, znajdujące się w tem stadium wykończenia, iż można użyć ich do składowania przyrządów itd., następnie izolatory z porcelany, glinki, szkła, gumy, azbestu itp., zaopatrzone w urządzenia monterskie, zaciskowe itd.

Wykończone części tego rodzaju należy tedy oclić według Nr. 543, jeżeli one nie dają rozpoznać się jako części składowe przyrządu, podpadające pod Nr. 540 lub jako części składowe odgromnika, względnie lampy elektrycznej, należącej do Nr. 542, jak to na przykład ma miejsce przy rdzeniach magnesu dla przyrządów sygnałowych, przy wałkach dla odgromników, mechanizmach przyrządów elektrycznych, żarówkach lamp elektrycznych itd. Ograniczenia tej zasady, przewidziane w uwadze poprzedniej 2 i 3 należy zastosowywać również przy ocianiu powyższych części składowych.

Do Nr. 543 należą na przykład:

Sprężyny ślizgowe dla kontaktów, rotacyjne tworniki dla magnesowo elektrycznych przyrządów zapalnikowych przy motorach, paski bezpieczeństwa, połączenia kontaktowe dla tablic rozdzielczych, rozruszniki itd., izolatory zmontowane, cewki indukcyjne, owinięte drutami izolowanymi, drążki wyłącznikowe itd.

Gotowe części przyrządów i artykułów pomocniczych elektrycznych Nr. 540 i 543 należy oclić zawsze według stopy tego stopnia ciężaru, na który przypada waga pojedynczych części składowych; ma to miejsce także wówczas, jeżeli przyrząd lub urządzenie elektryczne, do którego składu części te służą, podpada według wagi pojedynczych sztuk pod niższą stopę celną.

Ustępy 1 i 2 uw. 1 do Nr. 541 winien opiewać:

Tutaj należą prócz zdolnych do użytku zatoryczników (części górnych lub dolnych), gniazd łączowych, złącz wiszących i złącz ściennych, wyłączników drążkowych, styków drzwiowych, przycisków, urządzonych do pociągania lub pociśkania, bezpieczników zmontowanych itp. elektrycznych przyrządów przewodnikowych, także podobne urządzenia nie zmontowane, rozłożone na pojedyncze części składowe, jeżeli się je wprowadza w jednej przesyłce; ocienienia według tego numeru nie wyklucza przytem brak poszczególnych części składowych, np. izolatorów porcelanowych.

W uwadze 3 do Nr. 604 należy na końcu drugiego ustępu położyć zamiast kropki przecinek i dodać: „jak również Toluidyna“.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Weiskirchner wtr.

Meyer wtr.

Widmann wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LII. — Wydana i rozesłana dnia 29. czerwca 1911.

Treść: *N* (118—120.) 118. Rozporządzenie, dotyczące zniesienia postępowania przeprawnego z posyłkami kolejowymi olejów mineralnych Nr. taryfy celnej 176 i 177 przez obszar niemiecki. — 119. Rozporządzenie, dotyczące oznaczenia szkoły zawodowej dla przemysłu żelaznego i stalowego w Waidhofen nad Ybbs jako zakładu, którego świadectwa, wydane przy opuszczeniu szkoły, zastępują całkowicie dowód należytego ukończenia nauki, zaś częściowo dowód przepisanego czasu zatrudnienia w charakterze czeladnika. — 120. Rozporządzenie dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poboczym okręgu podatkowym Warnsdorf w Czechach.

118.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwami handlu i kolei żelaznych z dnia 6. maja 1911,

dotyczące zniesienia postępowania przeprawnego z posyłkami kolejowymi olejów mineralnych Nr. taryfy celnej 176 i 177 przez obszar niemiecki.

Oleje mineralne Nr. taryfy celnej 176 i 177, które wysyła się w obrocie kolejowym z jednego miejsca obszaru umownej taryfy celnej przez obszar zagraniczny, oznaczony linią celną od Szczakowej do Lindau, do innego miejsca obszaru umownej taryfy celnej, będą w ogólności wykluczone od ekspedycyowania w postępowaniu przeprawnym.

Tylko co do posyłek olejów mineralnych, wymienionych powyżej numerów taryfy, które mają wyjść w obrocie kolejowym przez Kufstein i wejść napowrót na obszar celny umowny przez Pfronten-Steinach, dopuści się aż do dalszego zarządzenia przekazywanie w postępowaniu przeprawnym celem wprowadzenia posyłek tych napowrót bez opłaty cła.

Rozporządzenie to winno wejść zaraz w życie.

Weiskirchner wlr.

Meyer wlr.

Głabiński wlr.

119.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 14. czerwca 1911,

dotyczące oznaczenia szkoły zawodowej dla przemysłu żelaznego i stalowego w Waidhofen nad Ybbs jako zakładu, którego świadectwa, wydane przy opuszczeniu szkoły, zastępują całkowicie dowód należytego ukończenia nauki, zaś częściowo dowód przepisanego czasu zatrudnienia w charakterze czeladnika.

Na zasadzie § 14. a ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26, dotyczącej zmiany i uzupełnienia ordynacji przemysłowej, zarządza się, że do szkoły zawodowej dla przemysłu żelaznego i stalowego w Waidhofen nad Ybbs, powstałej wskutek połączenia prywatnych warsztatów naukowych dla przemysłu żelaznego i stalowego z zawodową szkołą uzupełniającą dla ślusarzy i hamerników w Waidhofen nad Ybbs, mają zastosowanie postanowienia § 2. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 27. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 193.

Świadectwa ukończenia ze skutkiem wymienionej szkoły zastępują zatem dowód należytego

ukończenia nauki (świadectwo wyzwolenia, względnie egzaminu na czeladnika) dla przemysłu ślusarskiego i hamerniczego i uprawniają w razie dopełnienia ogólnych wymogów ustawowych, tudzież złożenia równocześnie dowodu jednorocznego zajęcia w charakterze pomocnika (czeladnika) ślusarskiego lub hamerniczego, względnie robotnika fabrycznego, do rozpoczęcia i samoistnego uprawiania przemysłu ślusarskiego, względnie hamerniczego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Weiskirchner wlr.

Marek wlr.

120.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 22. czerwca 1911,

dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Warnsdorf w Czechach.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 110, rozporządza się, że podatek

domowo-czynszowy, który według postanowień dotychczasowych miał być płacony w poborczym okręgu podatkowym Warnsdorf w ratach kwartalnych z góry dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, ma być uiszczany w powyższym okręgu na przyszłość z góry w czterech równych ratach, zapadających dnia 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Te same terminy zapłaty obowiązywać mają w myśl § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, także dla pięcioprocentowego podatku od czystego dochodu z budynków, uwolnionych całkowicie albo częściowo od podatku domowo-czynszowego z tytułu prowadzenia budowy.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać z dniem 1. lipca 1911.

Meyer wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIII. — Wydana i rozesłana dnia 1. lipca 1911.

Treść: (№ 121 i 122.) 121. Ustawa, dotycząca zmiany krakowskiego liniowego podatku spożywczego. — 122. Rozporządzenie, dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego pobocznego Haidmühle, uposażonego w upoważnienia urzędu celnego głównego II. klasy, do ekspedycyowania przesyłek żywych roślin.

121.

Ustawa z dnia 22. grudnia 1910, dotycząca zmiany krakowskiego liniowego podatku spożywczego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§ 1.

Taryfa liniowego podatku spożywczego, obowiązująca obecnie dla królewskiego stołecznego miasta Krakowa, zostaje zmieniona i otrzymuje brzmienie, uwidocznione w załączniku.

W stopach taryfowych jest już zawarty istniejący dwudziestoprocentowy dodatek nadzwyczajny do odnośnej kwoty liniowego podatku spożywczego i dodatku do podatku piwnego.

Taryfa ta obowiązuje dla obszaru królewskiego stołecznego miasta Krakowa, oznaczonego ustawą krajową z dnia 13. listopada 1909, Dz. u. i r. kr. Nr. 148. Rząd może jednak przy ustalaniu szlaku linii podatku spożywczego wyłączyć ze względów miejscowych poszczególne części obszaru gminnego z obwodu, w którym taryfa ma zastosowanie; linia podatku spożywczego nie może jednakowoż prowadzić przez budynki, dziedzińce i ogrody, obwiedzione trwałym ogrodzeniem.

Upoważnia się Rząd do wciągnięcia na wypadek ponownego rozszerzenia obszaru gminnego królew-

skiego stołecznego miasta Krakowa nowo przyłączonych terytoriów w całości lub w części do obszaru liniowego podatku spożywczego.

§ 2.

Wzdłuż linii podatku spożywczego (§ 1), a mianowicie od strony wewnętrznej, oznaczy władza skarbowa uwzględniając stosunki miejscowe obszar kontrolny, którego szerokość, mierzona od linii podatku spożywczego, nie powinna w żadnym punkcie przekraczać 500 metrów.

W obrębie tego obszaru musi się na żądanie organów kontrolnych udowodnić co do każdego przedmiotu, wprowadzanego do wewnętrznego obszaru podatku spożywczego i podlegającego liniowemu podatkowi spożywczemu, że podatek został zapłacony lub przedmiot odnośny nabyty w obrębie linii akcyzowej.

§ 3.

Liniowy podatek spożywczy będą pobierały organa państwowe albo gmina miasta Krakowa na zasadzie umowy, która zostanie z nią zawarta.

§ 4.

Postanowienia dotychczasowe, dotyczące poboru liniowego podatku spożywczego w Krakowie mają zastosowanie także do obszaru, podlegającego nowej taryfie, o ile nie doznają zmiany wskutek niniejszej ustawy.

§ 5.

Kto w chwili wejścia niniejszej ustawy w życie posiada na obszarach, nowo wcielonych do linii podatku spożywczego, zapasy przedmiotów wymienionych w taryfie podatku spożywczego, winien uiścić za zapasy te podatek dodatkowy według stóp podatkowych, zawartych w taryfie.

Posiadacze zapasów takich są wówczas uwolnieni od powyższego podatku dodatkowego, jeżeli kwota podatku dodatkowego, przypadająca według taryfy, nie przekracza 20 K.

Wszyscy inni posiadacze zapasów tych są obowiązani oznajmić pisemnie najpóźniej w drugim dniu po wejściu niniejszej ustawy w życie, organowi, który będzie w tym celu wyznaczony, rodzaj i ilość przedmiotów, podlegających podatkowi dodatkowemu, jakoteż lokalności, w których są przechowane, oraz uiścić przypadający podatek dodatkowy po potrąceniu 20 K w ciągu ośmiu dni po wymierzeniu.

Przemysłowcy i handlarze przedmiotami podlegającymi podatkowi dodatkowemu są obowiązani wykazać na żądanie w ciągu 30 dni po wejściu

niniejszej ustawy w życie organom, ustanowionym w tym celu, miejsce poboru lub zapłatę podatku.

Jeżeli zaniedbano uczynić przepisane powyżej doniesienie o zapasach, podlegających podatkowi dodatkowemu, albo uczyniono je tak niedokładnie, iż kwota podatku dodatkowego, przypadająca od tych zapasów według doniesienia, jest mniejsza więcej niż o 10 procent od kwoty, przypadającej od stwierdzonych zapasów, wówczas należy wymierzyć grzywnę w wysokości cztero- do ośmiokrotnego podatku dodatkowego, ukróconego lub narażonego na ukrócenie.

Za inne niedokładności w doniesieniu należy karać grzywną porządkową od 2 do 50 K.

§ 6.

Wykonanie ustawy niniejszej, która wejdzie w życie z dniem ogłoszenia, poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 22. grudnia 1910.

Franciszek Józef wkr.

Bienerth wkr.

Biliński wkr.

Taryfa liniowego podatku spożywczego.

Liczba pozycji taryfy	Nazwa przedmiotu podlegającego podatkowi	Skala opodatkowania	Stopa taryfy	
			K	h
1	a) Wino w { beczkach	1 hektolitr	8	.
	{ flaszkach	"	16	.
	b) Moszcz winny i zacier winny	"	6	.
	c) Winogrona	100 kilogramów	4	.
<p>Uwaga. Osobom, które trudnią się w obrębie linii podatku spożywczego handlem winnym w większym rozmiarze, dozwolone będzie utrzymywanie wolnych składów wina pod warunkami i ostrożnościami, potrzebnymi dla zabezpieczenia skarbu państwa.</p>				
2	Moszcz owocowy	1 hektolitr	2	.
3	Piwo	1 hektolitr	2	.
	<p>Uwaga. Od piwa, wyprodukowanego na obszarze liniowego podatku spożywczego, należy opłacać oprócz podatku piwnego dodatek do podatku od piwa w kwocie 1 K 90 h od hektolitra brzezki.</p> <p>Przy wywozie piwa, wyprodukowanego na obszarze liniowego podatku spożywczego, poza linię podatku spożywczego, będzie się zwracać piwowarom, jeżeli posyłka zawiera najmniej 1/2 hektolitra, bonifikację, a mianowicie w pierwszych dwóch miesiącach po wejściu niniejszej ustawy w życie w dotychczasowym wymiarze po 1 K 48 h, zaś po upływie tego czasu w wymiarze po 2 K od hektolitra piwa. Handlarzom piwa można przyznać przy wywozie piwa poza linię podatku spożywczego bonifikację w takim samym wymiarze pod warunkami i zastrzeżeniami, potrzebnymi dla zabezpieczenia skarbu państwa.</p>			
4	a) Rogacizna ponad 400 kilogramów żywej wagi . .	1 sztuka	12	.
	b) Rogacizna ponad 250 do 400 kilogramów żywej wagi	"	7	.
	c) Rogacizna ponad 50 do 250 kilogramów żywej wagi	"	3	.
	d) Rogacizna (ciełeta) do 50 kilogramów żywej wagi albo 45 kilogramów po zabiciu, razem ze skórą . .	"	2	.
<p>Uwaga. Od rogacizny, wspomnianej pod a, b i c, wprowadzanej dla celów gospodarskich, np. dla gospodarstw mlecznych, zwraca się przy wywozie poza linię uiszczony podatek spożywczy bez względu na czas, przedzielający wprowadzenie od wyprowadzenia. Następnie zwraca się uiszczony podatek spożywczy liniowy od wprowadzonej rogacizny, która przed zabiciem padła i dowodnie nie została spożyta przez ludzi.</p>				

Liczba pozycji taryfy	Nazwa przedmiotu podlegającego podatkowi	Skala opodatkowania	Stopa taryfy	
			K	h
5	a) Owce, barany, skopy, jagnięta, kozy, kozły, tudzież koźlęta ponad 10 kilogramów żywej wagi lub 8 kilogramów po zabiciu	1 sztuka	1	.
	b) Koźlęta do 10 kilogramów żywej wagi lub 8 kilogramów po zabiciu	"	.	60
6	Świnie:			
	a) Prosięta do 10 kilogramów żywej wagi lub 8 kilogramów po zabiciu	1 sztuka	1	.
	b) Świnie ponad 10 kilogramów do 60 kilogramów żywej wagi lub ponad 8 do 45 kilogramów po zabiciu	"	2	30
c) Świnie ponad 60 kilogramów żywej wagi lub 45 kilogramów po zabiciu	"	3	.	
	Uwaga. Osobom, które biją świnie wewnątrz linii podatku spożywczego w większym rozmiarze, aby je zabite wywozić poza linię podatku spożywczego, przyzna się odnośnie do tych zwierząt wyłącznie na wspomniany cel postępowanie przepisane pod warunkami i zastrzeżeniami, potrzebnymi dla zabezpieczenia skarbu państwa.			
7	Mięso świeże bez różnicy, poszczególne części zabitego bydła, z wyjątkiem stoniny wieprzowej i smalcu wieprzowego, odłączonych od mięsa, tudzież mięso solone, wędzone i marynowane, salami i inne kiełbasy	100 kilogramów	4	.
8	a) Indyki, kapłony	1 sztuka	.	50
	b) Gęsi w miesiącach marcu do czerwca włącznie	"	.	30
	c) Gęsi od początku lipca do końca lutego, oraz kaczki	"	.	20
	d) Kury i gołębie	"	.	4
9	Dziczażna:			
	a) Jelenie	1 sztuka	7	.
	b) Dzikie ponad 17 kilogramów i daniela	"	6	.
	c) Dzikie (warchlaki) do 17 kilogramów, sarny, kozice	"	3	.
d) Zające	"	.	30	

Liczba pozycji taryfy	Nazwa przedmiotu podlegającego podatkowi	Skala opodatkowania	Stopa taryfy	
			K	h
10	Dziczyzna porąbana:			
	<ul style="list-style-type: none"> a) Jelenina b) Wszelka inna dziczyzna 	<ul style="list-style-type: none"> 100 kilogramów „ 	<ul style="list-style-type: none"> 8 12 	
11	Ptactwo dzikie:			
	a) Bażanty, głąszce, cietrzewie	1 sztuka		80
	b) Jarząbki, dzikie gęsi, dropie, słonki, dzikie kaczki z wyjątkiem podgorzałek	„		40
	c) Kuropatwy, pardwy i drozdy skalne, bekasy mchowe, także bekasy stepowe i łąkowe	„		20
	d) Kurki wodne, podgorzałki, gołębie dzikie	„		10
e) Kwiczoły, przepiórki i inne ptaszki jadalne	„		4	
12	Ryby i skorupiaki:			
	<ul style="list-style-type: none"> a) Jadalne, osobno nie wymienione, z morza, rzek, jezior i stawów, świeże, solone, wędzone, marynowane lub nałożone w oliwie, ikra, raki, ślimaki, ostrygi, kosa-rzenie i raki morskie b) Płocice, sztokfisze, łupacze <p style="margin-left: 40px;">Uwaga. Śledzie solone są wolne od podatku.</p>	<ul style="list-style-type: none"> 100 kilogramów „ 	<ul style="list-style-type: none"> 8 2 	
13	a) Owoce świeże, świeże jagody jadalne (poziomki itp.), kasztany i orzechy, nieopakowane albo w pojedynczym opakowaniu, tudzież kompoty ze śliwek	100 kilogramów		1
	b) Owoce wymienione pod a w kilkurazowym opakowaniu lub smażone, świeże oraz smażone figi, tudzież zeschnięte albo suszone owoce i kompoty z wyjątkiem kompotów śliwkowych	„		4
	c) Cytryny i pomarańcze, także w kilkurazowym opakowaniu	„		1
	Uwaga. Za kilkurazowe opakowanie uważa się, jeżeli prócz opakowania w skrzyniach, koszach itp. jest nadto każda sztuka osobno owinięta. Każde inne opakowanie uważa się za pojedyncze.			

Liczba pozycji taryfy	Nazwa przedmiotu podlegającego podatkowi	Skala opodatkowania	Stopa taryfy	
			K	h
14	Owies w ziarnach	100 kilogramów		60
15	Siano bez różnicy. również mieszanka jako karma dla bydła	100 kilogramów		30
16	Słoma, sieczka, otręby, sitowie Uwaga. Zboże w żdźbłach należy traktować jak słomę.	100 kilogramów		30

Uwaga. Przedmioty, podlegające podatkowi spożywczemu i wprowadzane w tak małej ilości, że należyć wraz z ewentualnym dodatkiem autonomicznym nie przenosi 4 h, są wolne od podatku. W razie nadużyć można ułatwienie to wstrzymać na pewien oznaczony czas co do poszczególnych osób lub pewnych przestrzeni granicznych i punktów wlotu.

122.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i kolei żelaznych z dnia 25. maja 1911,

dotyczące upoważnienia c. k. Urzędu celnego pobocznego Haidmühle, uposażonego w upoważnienia urzędu celnego głównego II. klasy, do ekspedycyowania przesyłek żywych roślin.

Dodatkowo do rozporządzenia Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i skarbu

z dnia 15. lipca 1882. Dz. u. p. Nr. 107, dotyczącego środków ostrożności, które należy zachować w stosunkach z zagranicą dla zapobieżenia zawleczeniu mszycy winnej (*Phylloxera vastatrix*), upoważnia się c. k. Urząd celny poboczny Haidmühle do ekspedycyowania przesyłek, nadchodzących z zagranicy a zawierających przedmioty, wymienione pod Nr. 2 dodatku do powyższego rozporządzenia (załącznik C do § 18. przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej, rozdział a, punkt IV). według przepisów, wydanych co do ekspedycyowania takich przesyłek przez upoważnione urzędy celne.

Weiskirchner wlr.

Meyer wlr.

Wickenburg wlr.

Zaleski wlr.

Widmann wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIV. — Wydana i rozesłana dnia 2. lipca 1911.

Treść: *M* 123. Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmiku Solnogradu.

123.

**Patent cesarski z dnia 29. czerwca
1911,**

dotyczący zwołania sejmiku Solnogradu.

**My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki;**

Krół Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki Książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogradzki, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modeński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habs-

burgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradysce; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Lużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejm księstwa Solnogradu zwołuje się na dzień 4. lipca 1911 do jego ustawowego miejsca zebrania.

Dan w Lainz dnia 29. czerwca tysiąc dwieście jedenastego, Naszego panowania sześćdziesiątego trzeciego roku.

Franciszek Józef wkr.

Gautsch wkr.

Stürgkh wkr.

Meyer wkr.

Zaleski wkr.

Widmann wkr.

Georgi wkr.

Hochenburger wkr.

Wickenburg wkr.

Marek wkr.

Mataja wkr.

Röll wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LV. — Wydana i rozesłana dnia 4. lipca 1911.

Treść: № 124. Patent cesarski, dotyczący zwołania Rady państwa.

124.

**Patent cesarski z dnia 3. lipca
1911,**

dotyczący zwołania Rady państwa.

**My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki,**

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki Książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogradzki, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modeński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu,

Kyburgu, Gorycyi i Gradysce; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Radę państwa zwołuje się na dzień 17. lipca 1911 do Naszego głównego i rezydencyjnego miasta Wiednia.

Dan w Lainz dnia 3. lipca roku tysiąc dziewięćset jedenastego, Naszego panowania sześćdziesiątego trzeciego.

Franciszek Józef wlr.

Gautsch wlr.

Georgi wlr.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Meyer wlr.

Wickenburg wlr.

Zaleski wlr.

Marek wlr.

Widmann wlr.

Mataja wlr.

Röll wlr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVI. — Wydana i rozesłana dnia 6. lipca 1911.

Treść: (№ 125—129.) 125. Obwieszczenie, dotyczące wprowadzonych w poszczególnych królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, dodatków szkolnych lub innych danin ustawowych na zakłady publiczne od nieruchomości majątku spadkowego, stanowiącego część spadku, którego przewód należy według ogólnych norm o własności sądów do innego z królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych. — 126. Obwieszczenie, dotyczące świadectw kobiecej szkoły przemysłowej dla szycia bielizny i krawiectwa w Brandysie nad Łabą. — 127. Rozporządzenie, którem zmienia się § 3. taryfy opłat pocztowych, wydanej rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 22. grudnia 1906. — 128. Obwieszczenie, dotyczące czasowego przeniesienia ekspozytury celnej w Mucie (w Karyntyi) na Plöckenpass. — 129. Rozporządzenie, dotyczące przestrzegania spoczynku niedzielnego i świątecznego w kancelaryach adwokackich i notaryalnych.

125.

Obwieszczenie Ministerstw spraw wewnętrznych, wyznań i oświaty, skarbu i sprawiedliwości z dnia 20. maja 1911,

dotyczące wprowadzonych w poszczególnych królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, dodatków szkolnych lub innych danin ustawowych na zakłady publiczne od nieruchomości majątku spadkowego, stanowiącego część spadku, którego przewód należy według ogólnych norm o własności sądów do innego z królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych. (Por. obwieszczenia z dnia 11. czerwca 1898, Dz. u. p. Nr. 101, 3. września 1898, Dz. u. p. Nr. 184, 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 24 z r. 1899, 4. kwietnia 1899, Dz. u. p. Nr. 69, 6. maja 1899,

Dz. u. p. Nr. 111, 7. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 245, 22. listopada 1900, Dz. u. p. Nr. 230, 20. grudnia 1902, Dz. u. p. Nr. 34 z r. 1903, 24. marca 1904, Dz. u. p. Nr. 33, 18. lutego 1905, Dz. u. p. Nr. 36, 6. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 186, i z dnia 21. listopada 1906, Dz. u. p. Nr. 228.)

Z dodatków wspomnianego rodzaju wprowadzono dalej dodatek na fundusz pensyjny dla nauczycieli publicznych szkół ludowych w Istrii (ustawa z dnia 5. czerwca 1908, Dz. u. kr. Nr. 30, obowiązująca od dnia 1. października 1908).

Do wymiaru tego dodatku szkolnego jest powołany w myśl powyższej ustawy c. k. Urząd wymiaru należności w Tryeście.

Powyzsza ustawa krajowa ma zastosowanie do tych spadków, których otwarcie nastąpiło po rozpoczęciu się mocy obowiązującej tej ustawy.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Wickenburg wlr.

Meyer wlr.

126.**Obwieszczenie Ministra handlu
w porozumieniu z Ministrem robót
publicznych z dnia 23. czerwca
1911,**

dotyczące świadectw kobiecej szkoły przemysłowej
dla szycia bielizny i krawiectwa w Brandysie nad
Łabą.

Na zasadzie § 14. d, ustępu 3. ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26, względnie rozporządzenia Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty z dnia 26. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 180, przyjmuje się kobiecą szkołę przemysłową dla szycia bielizny i krawiectwa w Brandysie nad Łabą do spisu tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa zastępują przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu krawieckiego, ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych, dowód prawidłowego ukończenia nauki.

Weiskirchner wlr.

Marek wlr.

127.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu
z dnia 28. czerwca 1911,**

którem zmienia się § 3. taryfy opłat pocztowych,
wydanej rozporządzeniem Ministerstwa handlu
z dnia 22. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 251.

Począwszy od dnia 1. sierpnia 1911 dopuści się również niedostatecznie frankowane posyłki pneumatyczne do transportu pocztą pneumatyczną.

Ostatni ustęp § 3. taryfy opłat pocztowych otrzymuje zatem następujące brzmienie:

Od posyłek pneumatycznych, niedostatecznie frankowanych, zachowuje się podwójnie brakujące portoryum. Posyłki pneumatyczne niefrankowane transportuje się i doręcza jak zwyczajnie posyłki listowe.

Mataja wlr.

128.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu
z dnia 29. czerwca 1911,**

dotyczące czasowego przeniesienia ekspozytury
celnej w Mucie (w Karyntyi) na Plöckenpass.

Ekspozyturę celną w Mucie, wyposażoną w upoważnienia urzędu celnego pobocznego, przenosi się corocznie na czas lata na Plöckenpass.

Meyer wlr.

129.**Rozporządzenie Ministra spra-
wiedliwości w porozumieniu z Mi-
nistrem spraw wewnętrznych i kie-
rownikiem Ministerstwa handlu
z dnia 30. czerwca 1911,**

dotyczące przestrzegania spoczynku niedzielnego
i świątecznego w kancelaryach adwokackich
i notaryalnych.

Na zasadzie artykułu II. ustawy o pomocnikach handlowych z dnia 16. stycznia 1910, Dz. u. p. Nr. 20, rozporządza się:

§ 1.

Praca w kancelaryach adwokackich i notaryalnych winna w niedziele spoczywać.

§ 2.

Przepis § 1. nie ma zastosowania:

1. Do prac osobistych adwokata lub notaryusza, o ile się je spełnia bez zatrudniania funkcjonariuszy;

2. do zatrudniania funkcjonariuszy, jeżeli chodzi o spełnienie prac, nie cierpiących zwłoki, albo o miejscowości, dla których wydział właściwej izby adwokackiej lub właściwa izba notaryalna uznała takie zatrudnianie funkcjonariuszy jako dopuszczalne w uwzględnieniu szczególnych potrzeb ludności i stosunków ruchu handlowego.

§ 3.

Pod warunkami, wymienionymi w § 2., l. 2. można zatrudniać funkcjonariuszy w niedziele naj-

wyżej przez dwie godziny przedpołudniem; w zamian za to należy im pozostawić nadto półdniowy wypoczynek w tygodniu.

§ 4.

W kancelaryach adwokackich i notaryalnych okręgów wyższych sądów krajowych w Krakowie i Lwowie dozwolona jest praca niedzielna pod warunkiem, że funkcjonaryuszom udzieli się z uwzględnieniem ich wyznania. w innym dniu tygodnia regularnie 24godzinnego wypoczynku od pracy.

§ 5.

W dniach świątecznych należy pozostawić funkcjonaryuszom w uwzględnieniu ich wyznania potrzebny czas do pójścia na nabożeństwo przedpołudniowe.

§ 6.

Do nadzoru nad przestrzeganiem obowiązków zawodowych, polegających na rozporządzeniu niniejszem, jakoteż na §§ 18. i 39. ustawy o pomocnikach handlowych oraz do karania czynów przeciwnych prawu stosują się przepisy ustaw z dnia 6. lipca 1868, Dz. u. p. Nr. 96, i z dnia 1. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 40, jeżeli chodzi o adwokatów, zaś przepisy X. rozdziału ustawy z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 75, jeżeli chodzi o notaryuszy.

O uchwałach, zapadłych w myśl § 2., l. 2, należy donieść bezzwłocznie Ministerstwu sprawiedliwości.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wejdzie w życie dnia 1. stycznia 1912.

Hochenburger wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LVII. — Wydana i rozesłana dnia 8. lipca 1911.

Treść: (№ 130 i 131.) 130. Obwieszczenie, dotyczące zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 28. listopada 1908 na kolej lokalną ze Slanego do Kaczic z powodu zaprowadzenia ruchu osobowego na tej kolei lokalnej. — 131. Rozporządzenie, dotyczące wydania znaczków na portoryum po 5 i 10 K.

130.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 1. lipca 1911,

dotyczące zmiany dokumentu koncesyjnego z dnia 28. listopada 1908, Dz. u. p. Nr. 246, na kolej lokalną ze Slanego do Kaczic z powodu zaprowadzenia ruchu osobowego na tej kolei lokalnej.

Ponieważ kolej lokalna ze Slanego do Kaczic, przeznaczona według dokumentu koncesyjnego z dnia 28. listopada 1908, Dz. u. p. Nr. 246, do publicznego ruchu towarowego, ma obecnie służyć także do ruchu osobowego, zmienia się na podstawie Najwyższego upoważnienia postanowienia powyższego dokumentu koncesyjnego w następujący sposób:

W wstępie mają odpaść słowa: „przeznaczona wyłącznie do publicznego ruchu towarowego“, zaś w § 2 ma odpaść drugi ustęp.

W miejsce postanowień § 5., które tracą niniejszem moc obowiązującą, wchodzi następujące zarządzenia:

Transporty wojskowe muszą być przewożone po niższych cenach taryfowych. Pod względem zastosowania taryfy wojskowej do przewozu osób i rzeczy obowiązywać będą postanowienia, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych obowiązują każdorazowo na austriackich kolejach państwowych.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i pospolitego ruszenia obu połów Monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych i do żandarmerji, a to nietylko w podróżach na koszt skarbu państwa, lecz także w podróżach służbowych na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Koncesjonariusz jest obowiązany przystąpić do umowy, zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupu i utrzymywania w pogotowiu przyborów dla transportów wojskowych, oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy uskutecznianiu większych transportów wojskowych, dalej do każdorazowo obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871, o przewozie chorych i rannych, przewożonych na rachunek skarbu wojskowego w postawie leżącej.

Przepis, który obowiązuje każdorazowo pod względem transportu wojskowego na kolejach żelaznych, tudzież każdorazowo obowiązujące przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny nabywają dla koncesjonariusza mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesjonowanej kolei.

Przepisy rzeczonoego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i nie będą ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, nabędą dla koncesjonariusza mocy obowiązującej z chwilą, w której urządzenie poda się je do jej wiadomości.

Zobowiązania te ciążyą na koncesjonariuszu tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe

ze względu na drugorzędny charakter tej linii oraz ze względu na ułatwienia, udzielone skutkiem tego pod względem budowy, wyposażenia kolei i systemu ruchu.

Koncesjonaryusz jest obowiązany uwzględnić przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy analogicznie niższe stopy taryfowe, przepisane dla transportów wojskowych.

Röll wlr.

131.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 3. lipca 1911,

dotyczące wydania znaczków na portoryum po 5 i 10 K.

Począwszy od dnia 16. lipca wydawać się będzie znaczki na portoryum po 5 i 10 K.

Znaczki te są wykonane w jasno fioletowej barwie i przedstawiają ten sam wizerunek, co znaczki na portoryum, pущzone w obieg na podstawie rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 28. marca 1908, Dz. u. p. Nr. 66 z roku 1908, z tą różnicą, że na polu środkowym umieszczone jest oznaczenie wartości: 5 K, względnie 10 K i ornament w formie girlandy wypełnia całkiem wewnętrzną część obramowania ponad słowem „Porto“.

Mataja wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVIII. — Wydana i rozesłana dnia 13. lipca 1911.

Treść: (№ 132 i 133.) 132. Rozporządzenie, dotyczące wykazu co do wyborów asesorów i zastępców asesorów sądów przemysłowych oraz asesorów sądów odwoławczych. — 133. Obwieszczenie, dotyczące złączenia powiatów politycznych Splet i St. Pietro w jeden okrąg rozkładu podatku zarobkowego III. klasy.

132.

Rozporządzenie Ministrów spraw wewnętrznych i sprawiedliwości oraz Kierownika Ministerstwa handlu z dnia 2. lipca 1911,

dotyczące wykazu co do wyborów asesorów i zastępców asesorów sądów przemysłowych oraz asesorów sądów odwoławczych.

Na zasadzie § 10., ustęp 4., ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, o zaprowadzeniu sądów przemysłowych i o sądownictwie

w sporach, tyjących się pracy, nauki i najemnego w stosunkach przemysłowych, rozporządza się:

Artykuł I.

Formularz wykazu co do wyborów asesorów i zastępców asesorów sądu przemysłowego oraz asesorów sądu odwoławczego, zaprowadzony § 24. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 56, zostaje zmieniony. Na przyszłość należy składać wykaz ten według dołączonego wzoru.

Artykuł II.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Hochenburger wlr. **Wickenburg** wlr.
Mataja wlr.

Formularz do § 24. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 56,
i rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. lipca 1911, Dz. u. p. Nr. 132.

W y k a z

co do wyborów asesorów i zastępców asesorów sądu przemysłowego
oraz asesorów sądu odwoławczego

dla Sądu przemysłowego. w

w ciągu roku 19..

Wskazówka co do sporządzania wykazu.

Wykaz niniejszy ma sporządzić władza, powołana do kierowania wyborami do sądu przemysłowego. Szczegóły co do wyniku wyborów ma wpisać do wykazu władza przemysłowa na podstawie protokołu, który będzie prowadzony przez urzędnika władzy przemysłowej, kierującego aktem wyborczym. Szczegóły przedziałki bocznej lit. g) należy wziąć z uwiadomienia, które trybunał pierwszej instancji udzieli władzy przemysłowej.

Władza przemysłowa ma przedkładać wykaz Ministerstwu handlu za pośrednictwem politycznej władzy krajowej w pierwszej połowie miesiąca lutego roku, następującego po roku sprawozdawczym.

Jeżeli w roku sprawozdawczym przeprowadzono wybór jedynie w grupach, zaprowadzonych w rozporządzeniu o utworzeniu sądu przemysłowego, albo tylko w grupie, ustanowionej rozporządzeniem z dnia 8. listopada 1910, Dz. u. p. Nr. 198, wówczas należy przekreślić nienadające się rubryki wykazu.

NB. Co do każdego wyboru, który się wykazuje, należy zaznaczyć albo w uwadze albo w nagłówku odnośnej przedziałki formularza przez dodanie słów: „głównym“, „peryodycznym uzupełniającym“ albo „nieperyodycznym uzupełniającym“ między słowem: „wyborze“ a słowami „dnia. . . . 19. . .“, czy chodzi o pierwszy wybór (główny) czy o dwuletni (peryodyczny) wybór uzupełniający albo o wybór uzupełniający (nieperyodyczny), który w danym razie stał się potrzebny z innej przyczyny. W ten sam sposób należy zaznaczyć, czy chodzi o wybór ściślejszy.

W y n i k i w y b o r ó w

a	Ilość	asesorów,	których ma się wybrać:	
		zastępców,		
		asesorów sądu przemysłowego,		
		osób, które ma się wybrać ogółem:		
b	Ilość osób uprawnionych do głosowania:			
c	Ilość oddanych kartek wyborczych:			
d	Ilość	asesorów,	wybranych bezwzględną większością przy pierwszym głosowaniu:	
		zastępców,		
		asesorów sądu odwoławczego,		
e	Ilość	asesorów,	których wobec równości głosów oznaczono losem jako wybranych:	
		zastępców,		
		asesorów sądu odwoławczego,		
f	Ilość	asesorów,	wybranych drogą wyboru ściślejszego:	
		zastępców,		
		asesorów sądu odwoławczego,		
g	Ilość	asesorów,	których z powodu bezskuteczności wyborów wylosowano z pomiędzy osób, podanych przez trybunał I. instancyi:	
		zastępców.		
		asesorów sądu odwoławczego,		

133.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 5. lipca 1911,**

dotyczące złączenia powiatów politycznych Splet i St. Pietro w jeden okrąg rozkładu podatku zarobkowego III. klasy.

Na zasadzie § 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. lipca 1897, Dz. u. p. Nr. 181, zarządza się ze względu na niewystarczającą obecnie liczbę obowiązanych do opłaty podatku zarobkowego w III. klasie tegoż podatku w powiecie politycznym

St. Pietro na okres rozkładu 1912/1913 połączenie tego powiatu z powiatem politycznym Splet w jeden okrąg rozkładu dla III. klasy podatku zarobkowego z siedzibą komisji w Splecie.

Liczbę członków komisji dla nowej spółki podatkowej ustala się na 4.

W ślad za tem należy uzupełnić, względnie sprostować spis okręgów rozkładu powszechnego podatku zarobkowego, ogłoszony reskryptem Ministerstwa skarbu z dnia 24. kwietnia 1897, Dz. u. p. Nr. 117, w sposób następujący:

(Strona 901. XLVI. części Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 11. maja 1897.)

Numer powiatu	Okręgi rozkładu	Siedziby komisji	Liczba członków dla spółek podatkowych	
			III.	IV.
dla spółek podatkowych III. i IV. klasy			klasy	
12	Powiat polityczny:	Starostwo w Splecie Starostwo w Splecie	4 —	— 6
	a) Splet i St. Pietro dla III. klasy b) Splet dla IV. klasy			
12a	Powiat polityczny:	Starostwo w St. Pietro	— —	— 4
	a) St. Pietro dla III. klasy, porów. wyżej numer 12 b) St. Pietro dla IV. klasy			

Meyer wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIX. — Wydana i rozesłana dnia 22. lipca 1911.

Treść: (№ 134 — 139.) 134. Obwieszczenie, dotyczące dopuszczenia nowego systemu elektromierza do urzędowego uwierzytelniania. — 135. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w gminie miasta Bielsk. — 136. Rozporządzenie, dotyczące przedłużenia terminu zaopatrzenia okrętów pasażerskich, odbywających dalsze jazdy, w stacje telegrafów iskrowych. — 137. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego II. klasy w Neuwelt na ekspozyturę celną. — 138. Rozporządzenie, którym zmienia się i uzupełnia niektóre postanowienia instrukcji dla Urzędu depozytowego cywilnosądowego w Tryeście. — 139. Rozporządzenie w przedmiocie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia z dnia 21. czerwca 1893, dotyczącego składania papierów wartościowych, które mają być oddawane do depozytu sądowego, w Banku austriacko-węgierskim.

134.

Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 3. lipca 1911, dotyczące dopuszczenia nowego systemu elektromierza do urzędowego uwierzytelniania.

Na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1904, Dz. u. p. Nr. 111, i w wykonaniu przepisów co do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności, ogłoszonych rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 21. grudnia 1903, Dz. u. p. Nr. 261, dopuściła c. k. Komisya główna miar i wag nowy system elektromierza (system XIV. — miernik watogodzin z stałym polem magnetycznym) do urzędowego uwierzytelniania.

Konstrukcję systemu tego opisuje się poniżej.

Marek wlr.

O p i s

(wraz z ryciną)

XIV.*) systemu elektromierza.

(Miernik watogodzin ze stałym polem magnetycznym.)

Do XIV. systemu elektromierzy należą te motorowe przyrządy pomiarowe, które rejestrują energię elektryczną, zużywaną w instalacjach o prądzie stałym, i posiadają stałe pole magnetyczne, w którym porusza się kotwica motorowa.

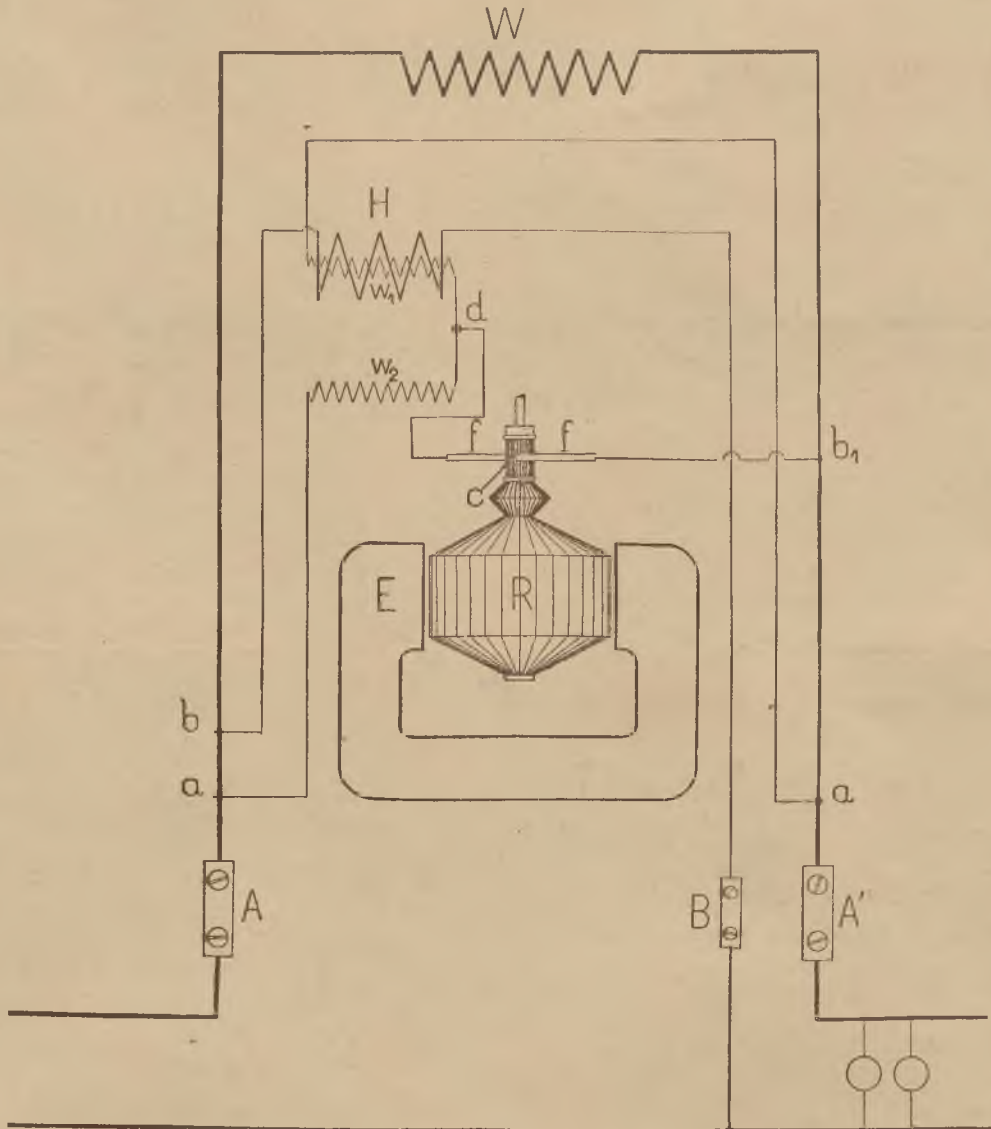
Umieszczona poniżej rycina przedstawia szematycznie konstrukcję tego systemu.

W rycinie tej przedstawia E magnes stały, R kotwicę, obracającą się w polu tego magnesu, a W opór, przez który przepływa prąd zużywany.

Jedna z dwóch szczotek f , ślizgających się na kotwicy kolektora, jest przy b_1 przyłączona do oporu W , a druga złączona z punktem rozgałęzienia się d dwóch oporów w_1 i w_2 , umieszczonych równolegle do oporu W .

*) Porów. także Dz. u. p. Nr. 199 ex 1908.

XIV. system elektromierza.

Podczas gdy opór W składa się z przewodnika o nieznacznym współczynniku ciepłoty, mają opory w_1 i w_2 znaczny współczynnik ciepłoty. Jeden z tych oporów, a mianowicie opór w_1 , otacza ślimacz ogrzewalny H z nowego srebra, którego końce są połączone z napięciem w sieci, tak iż przez ślimacz ten przepływa prąd proporcjonalny do napięcia w sieci. Ten prąd napięciowy ogrzewa ślimacz ogrzewalny H i otoczony nim opór w_1 .

Wywołane przez to zmiany ciepłoty, względnie podwyższenia ciepłoty oporu w_1 powodują wskutek wysokiego współczynnika ciepłoty powiększenie oporu w_1 , tak iż spadek napięcia, wytworzony w oporze tym przez pewien dany prąd, wzrasta. Różnica napięcia między punktami rozgałęzienia d i b_1 zależy zatem nie tylko od siły napięcia prądu roboczego, płynącego w oporze W , lecz także od napięcia w sieci. Przez odpowiednie ustosunkowanie oporów i odpowiedni wybór materiału oporowego osiąga się, iż różnica napięcia między punktami d i b_1 jest proporcjonalna do energii elektrycznej, zużytej w sieci.

W ogóle jednak będzie można osiągnąć tę proporcjonalność różnicy napięcia między punktami d i b_1 i zużyta energią jedynie dla małego zakresu napięcia i pod warunkiem, iż po każdej zmianie w napięciu wyczeka się nadejścia stanu zupełnego spoczynku.

Przyrządy liczące tego systemu są miernikami watogodzin.

Wiedeń, dnia 29. maja 1911.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Lang wlr.

135.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 5. lipca 1911,

dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w gminie miasta Bielsk.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 110, rozporządza się, że podatek domowo-czynszowy, który według postanowień dotychczasowych miał być płacony w gminie miasta Bielsk w ratach miesięcznych, ma być uiszczany na przyszłość w tym okręgu poborczym w czterech równych ratach, zapadających z góry dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października każdego roku.

Te same terminy zapłaty mają obowiązywać w myśl § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882,

Dz. u. p. Nr. 17, także dla pięcioprocentowego podatku od czystego dochodu z budynków, uwolnionych całkowicie albo częściowo od podatku domowo-czynszowego z tytułu prowadzenia budowy.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać z dniem 1. sierpnia 1911.

Meyer wlr.

136.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 10. lipca 1911,

dotyczące przedłużenia terminu zaopatrzenia okrętów pasażerskich, odbywających dalsze jazdy, w stacye telegrafów iskrowych.

Ustanowiony w rozporządzeniu Ministerstwa handlu z dnia 8. listopada 1910, Dz. u. p. Nr. 207, termin zaopatrzenia okrętów pasażerskich, odbywających dalsze jazdy, w stacye telegrafów iskrowych przedłuża się do dnia 26. maja 1912.

Mataja wlr.

137.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 10. lipca 1911,

dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego II. klasy w Neuwelt na ekspozyturę celną.

Urząd celny poboczny II. klasy Neuwelt przekształcono na ekspozyturę Urzędu celnego głównego II. klasy w Trutnowie. W upoważnieniach tej władzy celnej nie zaszła przez to żadna zmiana.

Meyer wlr.

138.

Rozporządzenie Ministrów sprawiedliwości i skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 11. lipca 1911,

którem zmienia się i uzupełnia niektóre postanowienia instrukcyi dla Urzędu depozytowego cywilnosądowego w Tryeście.

§ 1.

Z powodu systemizowania posady drugiego oficyała Urzędu depozytowego w Tryeście uchyla się

§ 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. listopada 1903, Dz. u. p. Nr. 223, i postanawia:

I. Do oficyała starszego rangą należą czynności następujące:

1. wspólne zamykanie lokalu urzędowego, przeznaczanego do bezpośredniego przechowywania kas, szaf i książek, wspólne zamykanie zasobów depozytowych i wszystkie inne obowiązki, nałożone w §§ 6. i 36. instrukcyi z dnia 20. listopada 1888, Dz. u. p. Nr. 177, na asystenta urzędu depozytowego;

2. prowadzenie szczegółowego dziennika poborów i sumarycznego dziennika wypłat (§ 14. wspomnianej instrukcyi);

3. likwidowanie (§ 39. wspomnianej instrukcyi);

4. wspólne podpisywanie czeków w obrocie przekazowym urzędu pocztowej kasy oszczędności i umieszczanie podpisu na przekazie pocztowym przy wydawaniu, które w myśl §§ 17. i 24. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 104, należało do asystenta urzędu depozytowego.

II. Oficyałowi młodszemu rangą przekazuje się:

1. prowadzenie protokołu czynności (§ 12. instrukcyi z roku 1888);

2. prowadzenie ksiąg głównych, i to zarówno kontowanie złożeń i wydań (§ 17. wspomnianej instrukcyi) jak i uskutecznianie uwag i wykresleń (§ 43. instrukcyi);

3. składanie sprawozdań o przeprowadzeniu czynności obrotowych.

III. Prowadzenie zapisków co do czynności obrotowych (§ 52. wspomnianej instrukcyi) przekazuje się asystentowi urzędu depozytowego.

§ 2.

W miejsce § 3., ustęp 2., instrukcyi z dnia 20. listopada 1888, Dz. u. p. Nr. 177, wchodzi postanowienia następujące:

Prezydent sądu krajowego winien co najmniej trzy razy w roku, przybrawszy jednego lub kilku urzędników departamentu rachunkowego przy sądzie krajowym wyższym, wyznaczonych przez prezydenta tegoż sądu, badać niespodzianie i dokładnie zapasy w gotówce, znajdujące się w urzędzie depozytowym cywilno-sądowym, na podstawie zamknięcia dzienników, oraz należyty stan większej ilości mas depozytowych, zarówno w buchalteryi jak i w przechowaniu. W tym celu winien prezydent sądu krajowego przeglądać także dokumenty poszczególnych stron (uchwały legitymujące itp.), a w danym razie

także odnośne akta sądowe i porównać je przy skontrolze z wpisani do ksiąg.

Prezydent sądu krajowego powinien skontrolować równocześnie także czynności urzędu depozytowego cywilno-sądowego w obrocie czekowym.

Jeżeli prezydent sądu krajowego dostrzeżł wadliwości, wówczas winien zarządzić zaraz środki, leżące w jego zakresie działania, i spowodować, co należy, pod względem wydania dalszych potrzebnych zarządzeń.

Spisany operat skontowy, w którym ma się uwidocznnić także znalezione zapasy w gotówce wraz z zapasem obligów salinarnych, oraz oznaczyć zbadane masy depozytowe i wymienić zarządzenia, wydane w myśl ustępu poprzedzającego, należy wraz z ewentualnymi sprawozdaniami usprawiedliwiającymi urzędu depozytowego cywilno-sądowego przedłożyć prezydentowi sądu krajowego wyższego celem zarządzenia zbadania go przez departament rachunkowy sądu krajowego wyższego.

Odnośne załatwienie należy udzielić prezydentowi sądu krajowego przy zwrocie operatu skontowego.

Co najmniej co trzy lata winien prezydent sądu krajowego, przybrawszy urzędników w sposób, przepisany co do skontra wyrzykowego, podjąć ogólne, niespodziane i dokładne skontro urzędu depozytowego cywilno-sądowego, połączone z zamknięciem wszystkich kont ksiąg głównych i szczegółowym badaniem całego stanu kasy. Przytem należy poddać szczegółowemu badaniu nie tylko obrót kasowy lecz także prowadzenie ksiąg i całą manipulację urzędową.

Za zezwoleniem prezydenta sądu krajowego wyższego można w miejsce prezydenta sądu krajowego poruczyć przeprowadzenie skontra innemu urzędnikowi sędziowskiemu, którego należy wymienić urzędowi depozytowemu cywilno-sądowemu.

§ 3.

§ 14., ustęp 3., instrukcyi ma w przyszłości opiewać:

„Na oba te dzienniki powinno się używać luźnych arkuszy, które po zamknięciu kasy w dniu 7., 14., 21. i ostatnim każdego miesiąca, a jeżeli na dni te przypada niedziela lub święto, w bezpośrednio poprzedzającym dniu powszednim należy zeszyć w ten sposób, iż przeciągnie się je nitką i zopatrzy pieczęcią urzędową urzędu depozytowego“.

W wierszu pierwszym ustępu 7., § 14. ma odpaść słowo „co tydzień“.

§ 4.

W ustępie 5. § 17. wspomnianej instrukcyi należy wstawić jako zdanie drugie:

„Przy kontowaniu złożów i uskuteczionych wydań należy podać artykuł dziennika.“

W ustępie 10. tegoż paragrafu mają odpaść słowa „dolożeniem artykułu dziennika i.“

Hochenburger wr.

Meyer wr.

139.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości i Ministra skarbu w porozumieniu z Kierownikiem Ministerstwa handlu i Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 12. lipca 1911

w przedmiocie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia z dnia 21. czerwca 1893, Dz. u. p. Nr. 103, dotyczącego składania papierów wartościowych, które mają być oddawane do depozytu sądowego, w Banku austriacko-węgierskim.

§§ 3., 8., 16. i 19. rozporządzenia z dnia 21. czerwca 1893, Dz. u. p. Nr. 103, dotyczącego składania papierów wartościowych, które mają być oddawane do depozytu sądowego, w Banku austriacko-węgierskim, którego moc obowiązującą przedłużono rozporządzeniem z dnia 31. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 3 z roku 1899, na czas trwania obecnego przywileju bankowego, zmienia się w myśl § 27. rozporządzenia w porozumieniu z Radą generalną Banku austriacko-węgierskiego; postanowienia te mają w przyszłości opiewać następnie:

§ 3.

Papiery wartościowe, oddane Bankowi, będą przechowywane jako oddzielne depozyty i jako oddzielna własność poszczególnych, deponentów, względnie tych osób, dla których zostały złożone.

Austriackie papiery państwowe, nie podlegające losowaniu, może Bank przechowywać wspólnie, wymieniać na inne równorzędne lub przemieniać na papiery imienne; ma jednak obowiązek zwrócić po ukończeniu przechowywania papiery wartościowe tego samego rodzaju i w tej samej ilości sztuk, jaką złożono.

§ 8.

Do złożenia depozytu w Banku austriacko-węgierskim zamiast w sądzie potrzebne jest zezwolenie tego sądu, który według ogólnych postanowień ustawowych jest właściwy do przyjęcia odnośnego depozytu.

Przy załatwianiu podania o zezwolenie na złożenie depozytu w Banku należy rozważyć i wziąć za

podstawę orzeczenia pytanie, o ile złożenie takie w porównaniu ze złożeniem w sądzie przedstawia się stosownie do jakości danego wypadku jako korzystne dla stron lub odpowiadające celowi.

Oddział depozytowy Banku może odmówić przyjęcia depozytu, jeżeli okoliczności, wśród których złożenie ma nastąpić, uzasadniają obawę trudności w manipulacji albo zawikłań lub niebezpieczeństw przy zwrocie papierów.

Dla zapobieżenia późniejszemu odmówieniu przyjęcia depozytu, na którego złożenie sąd zezwolił, wolno w przypadkach wątpliwych postarać się naprzód o zgodę Oddziału depozytowego co do projektowanych warunków złożenia, a to bądź przez uzyskanie podpisu na podaniu, bądź też drogą zapytania, wystosowanego przez sąd do Oddziału tego przed załatwieniem podania.

Do złożenia papierów wartościowych na rzecz istniejącego już depozytu sądowego nie potrzeba poprzedniego zezwolenia sądu. O takim złożeniu dodatkowym winien Oddział depozytowy uwiadomić właściwy sąd w każdym wypadku z osobna. Sąd ten ma zbadać, czy złożenie jest dopuszczalne i czy odpowiada celowi. Jeżeli sąd nie zatwierdzi złożenia, winien zawiadomić o tem Oddział depozytowy i składającego i polecić temuż, aby złożony przedmiot podjął w ciągu terminu 14-dniowego, gdyż w przeciwnym razie będzie przedmiot ten zwrócony mu pocztą na jego niebezpieczeństwo i koszt.

§ 16.

Oddział depozytowy Banku austriacko-węgierskiego może rozporządzać depozytami, przyjętymi w zastępstwie sądu, tudzież pieniędzmi, wpływającymi przy ich zarządzie, jedynie stosownie do zarządzenia sądowego.

Interesa, połączone z odpowiednim zawiadaniem depozytu, może Oddział depozytowy przeprowadzać w porozumieniu ze stroną bez osobnego zezwolenia sądowego, jeżeli nie powstaje przez to zmniejszenie zasobu kapitałowego. Przytem należy uwzględniać przepisy ustawowe, istniejące co do korzystnego lokowania pieniędzy pupilów.

O uchwałach sądowych, obejmujących rozporządzenie depozytem, winien sąd uwiadomić Oddział depozytowy bezpośrednio.

Uchwały, zawierające takie zawiadomienie, ma sąd oznaczyć poniżej liczby czynności osobnymi numerami, biegnącymi w porządku arytmetycznym bez rozróżniania mas depozytowych i zaczynającymi się corocznie od 1, z dodaniem liter *B. D.* (Bank-deposit = Depozyt bankowy); uchwały te muszą być zawsze zaopatrzone prócz podpisu przełożonego

sądu, przewodniczącego senatu lub sędziego samostannego nadto pieczęcią urzędową sądu.

Dla ewidencji wspomnianych zawiadomień ma sąd prowadzić zapisek według wzoru *E*.

O skutecznieniu takich czynności, połączonych z zarządem, które podjęto bez poprzedniego zezwolenia sądowego, a które powodują zmianę w składzie depozytu, o wykonaniu dozwolonego sądownie wydania części składowych depozytu, przez które zasób kapitałowy ulega zmniejszeniu, tudzież o zupełnem zamknięciu pewnego konta depozytowego będzie Oddział depozytowy przysyłał sądowi uwiadomienia w każdym przypadku z osobna.

§ 19.

Każde wydanie papierów deponowanych, wliczając tu także kupony, winien odbiorca pokwitować Bankowi na przedłożonym kwicie depozytowym; pieniądze, wpływające przy zarządzie depozytu, będą jednak wydawane bez przedstawiania kwitu depozytowego, a to stosownie do polecenia sądu za czekiem, który ma opiewać na nazwisko odbiorcy

z dodatkiem „albo okazicielowi“, albo za pokwitowaniem albo przez przekazanie na konto żyrowe, istniejące w Banku austriacko-węgierskim, albo konto w urzędzie pocztowej kasy oszczędności albo przez przekaz płatniczy w obrocie przekazowym urzędu pocztowej kasy oszczędności.

Deponent, a względnie uprawniony do odbioru otrzyma w miarę potrzeby na każdorazowe żądanie za złożeniem należności stemplowej w kwocie 40 halerzy książeczkę czekową z 10 blankietami czekowymi. Tylko чеки, wygotowane na takich blankietach, będą po sprawdzeniu wypłacane. Odbiorca blankietów jest obowiązany przechowywać je starannie, a gdyby je utracił, donieść natychmiast Oddziałowi depozytowemu Banku o dostrzeżonej stracie pod własną odpowiedzialnością w celu zapobieżenia wypłatom do rąk osób nieuprawnionych.

Po zupełnem wydaniu depozytu odbiera Bank kwit depozytowy; blankiety czekowe, niezużyte aż do zamknięcia konta depozytowego, należy zwrócić Oddziałowi depozytowemu za ewentualnem wynagrodzeniem stempli.

Hochenburger wtr.

Meyer wtr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LX. — Wydana i rozesłana dnia 29. lipca 1911.

Treść: (M 140—142.) 140. Obwieszczenie, dotyczące rozszerzenia wynagrodzeń, ustanowionych dla Wiednia w wojskowej taryfie czynszowej z dnia 14. lutego 1911, z powodu złączenia części gminy katastralnej Strebersdorf, pozostałej jako gmina samoistna według ustawy krajowej dolnoaustriackiej z dnia 28. grudnia 1904, tudzież części gminy Hadersdorf-Weidlingau (gmina katastralna Auhof) i części gminy Mauer pod Wiedniem z obszarem gminnym c. k. głównego i stołecznego miasta Wiednia. — 141. Obwieszczenie, dotyczące świadectw szkoły przemysłowej szycia bielizny i krawiectwa dla dziewcząt w Lundenburgu. — 142. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia królewsko-węgierskiego urzędu celnego głównego I. klasy w Zsolna i ekspozytury tegoż urzędu przy tamtejszym urzędzie pocztowym i telegraficznym.

140.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 13. czerwca 1911,

dotyczące rozszerzenia wynagrodzeń, ustanowionych dla Wiednia w wojskowej taryfie czynszowej z dnia 14. lutego 1911, Dz. u. p. Nr. 28, z powodu złączenia części gminy katastralnej Strebersdorf, pozostałej jako gmina samoistna według ustawy krajowej dolnoaustriackiej z dnia 28. grudnia 1904, Dz. u. i r. kr. Nr. 1 z roku 1905, tudzież części gminy Hadersdorf-Weidlingau (gmina katastralna Auhof) i części gminy Mauer pod Wiedniem z obszarem gminnym c. k. głównego i stołecznego miasta Wiednia.

Z powodu złączenia części gminy katastralnej Strebersdorf, pozostałej jako gmina samoistna według ustawy krajowej dolnoaustriackiej z dnia

28. grudnia 1904, Dz. u. i r. kr. Nr. 1 z roku 1905, tudzież części gminy Hadersdorf-Weidlingau (gmina katastralna Auhof) i części gminy Mauer pod Wiedniem z obszarem gminnym c. k. głównego i stołecznego miasta Wiednia w myśl artykułu I. ustawy krajowej dolnoaustriackiej z dnia 6. lipca 1910, Dz. u. i r. kr. Nr. 170, w jedną gminę, które to złączenie należy uważać za dokonane stosownie do artykułów V. i VIII. tej ostatniej ustawy oraz obwieszczenia c. k. Namiestnictwa dolnoaustriackiego z dnia 29. grudnia 1910, l. XVI b—1098/26, Dz. u. i r. kr. Nr. 263, będą dla powyższych części gmin, względnie dla gminy Strebersdorf obowiązujące wynagrodzenia, ustanowione dla Wiednia w będącej obecnie w mocy wojskowej taryfie czynszowej, i mają być asygnowane począwszy od dnia 1. stycznia 1911.

Georgi wlr.

Meyer wlr.

141.**Obwieszczenie Ministerstwa handlu
w porozumieniu z Ministerstwem
robót publicznych z dnia 4. lipca
1911,****dotyczące świadectw szkoły przemysłowej szycia
bielizny i krawiectwa dla dziewcząt w Lundenburgu.**

Na zasadzie § 14. d. ustępu 3. ustawy z dnia 5. lutego 1907. Dz. u. p. Nr. 26. względnie rozporządzenia Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty z dnia 26. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 180, przyjmuje się szkołę przemysłową dla dziewcząt w Lundenburgu do spisu tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa zastępują przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu krawieckiego, ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych, dowód prawidłowego ukończenia nauki.

Marek wlr.

Mataja wlr.

142.**Obwieszczenie Ministerstwa skar-
bu z dnia 22. lipca 1911,****dotyczące utworzenia " królewsko - węgierskiego
urzędu celnego głównego I. klasy w Zsolna i ekspozytury tegoż urzędu przy tamtejszym urzędzie pocztowym i telegraficznym.**

Według uwiadomienia królewsko-węgierskiego Ministerstwa skarbu utworzono na dworcu do zestawiania pociągów w Zsolna urząd celny główny I. klasy z oznaczeniem: „Królewsko-węgierski Urząd celny główny I. klasy w Zsolna”. a dla ekspedycji celnej pakietów pocztowych ekspozyturę przy tamtejszym urzędzie pocztowym i telegraficznym z oznaczeniem: „Królewsko-węgierska Ekspozytura urzędu celnego głównego przy Urzędzie pocztowym i telegraficznym w Zsolna”.

Szczególne upoważnienia Urzędu celnego głównego są następujące:

1. Stosowanie skróconego postępowania zapowiadawczego w obrocie kolejowym.

2. oclenie wchodowe

a) denaturowanego oleju z oliwek, z orzechów ziemnych i oleju rycynusowego.

b) roślin zagranicznych,

c) przędz wełnianych nru t. 223 i 224.

d) gładkich towarów jedwabnych nru t. 250 a i 256 a, oraz

3. ekspedycja wychodowa palonych napojów wysokowych za zwrotem podatku i bonifikacją wywozową i ekspedycja wychodowa piwa za zwrotem podatku.

Zakres działania Ekspozytury jest w obrocie pocztowym równy zakresowi działania urzędu celnego głównego I. klasy, ponadto zaś jest ona uprawniona do wykonywania szczególnych upoważnień, wymienionych pod pozycją 2 b), c) i d).

Meyer wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXI. — Wydana i rozesłana dnia 31. lipca 1911.

Treść: (№ 143 i 144.) 143. Rozporządzenie, dotyczące przydzielenia frakcyi (gmin podatkowych) gmin Splet i Sinj do okręgu Sądu powiatowego Almissa z powodu utworzenia samoistnej gminy Poljica. — 144. Rozporządzenie, dotyczące dozwolenia pracy nocnej kobiet w poszczególnych kategoriach przedsiębiorstw przemysłowych.

143.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 22. lipca 1911,

dotyczące przydzielenia frakcyi (gmin podatkowych) gmin Splet i Sinj do okręgu Sądu powiatowego Almissa z powodu utworzenia samoistnej gminy Poljica.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, i ustawy z dnia 17. lutego 1911, Dz. u. kr. dla Dalmacyi Nr. 15, wydziela się frakcye (gminy podatkowe) Jesenice, Podstrana, Sitno i Srinjine z powiatu sądowego Splet, a frakcye (gminy podatkowe) Dolac donji, Srijane, Dolac gornji i Trnbusi z powiatu sądowego Sinj i przydziela je do powiatu sądowego Almissa.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1912.

Hochenburger wtr.

144.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 29. lipca 1911,

dotyczące dozwolenia pracy nocnej kobiet w poszczególnych kategoriach przedsiębiorstw przemysłowych.

§ 1.

Na zasadzie § 4. ustawy z dnia 21. lutego 1911, Dz. u. p. Nr. 65, względnie § 96. b ordynacyi przemysłowej (ustawa z dnia 8. marca 1885, Dz. u. p. Nr. 22) uchyla się zakaz używania kobiet do pracy nocnej, obowiązujący dla przedsiębiorstw przemysłowych, w których zajętych jest więcej jak dziesięć osób pracujących, względnie dla przedsiębiorstw przemysłowych, prowadzonych fabrycznie, w młeczarniach i przedsiębiorstwach dla wytwarzania konserw środków żywności przy przetwarzaniu surowców i obrabianiu materji, ulegających nader szybkiemu zepsuciu, o ile chodzi o zatrudnianie kobiet, które przekroczyły 18. rok życia, a praca nocna okazuje się konieczna dla zapobieżenia nieuniknionej w przeciwnym wypadku stracie wspomnianych materji. Ponadto można pominąć w tym wypadku zapewnienie osobom tym co naj-

mniej jedenastogodzinnego nieprzerwanego spoczynku nocnego.

W przedsiębiorstwach przemysłowych, prowadzonych fabrycznie, nie może ogólny czas trwania pracy kobiet w ciągu 24 godzin przekraczać w myśl § 96. b, ustęp 4. ordynacji przemysłowej ustawowego czasu trwania tejsze (§ 96. a, ustęp 1. ordynacji przemysłowej).

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. sierpnia 1911.

W tym samym dniu traci moc obowiązującą upoważnienie używania kobiet także do pracy nocnej, przyznane przędzalniom jedwabiu w § 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 27. maja 1885, Dz. u. p. Nr. 84, co do tych przedsiębiorstw po-

wyższego rodzaju, w których zatrudnionych jest więcej jak dziesięć osób pracujących; równocześnie tracą moc obowiązującą także te przepisy § 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 27. maja 1885, Dz. u. p. Nr. 86, i artykułu I. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 33, którymi dozwolono zatrudniania kobiet w porze nocnej w poszczególnych kategoriach przedsiębiorstw przemysłowych, prowadzonych fabrycznie. Jedynie wyjątek od zakazu używania osób płci żeńskiej do pracy nocnej, dozwolony dla fabryk cukru surowego w § 1., punkt 7., rozporządzenia ministeryalnego z dnia 27. maja 1885, Dz. u. p. Nr. 86, pozostaje w mocy do końca r. 1914. stosownie do § 8. ustawy z dnia 21. lutego 1911, Dz. u. p. Nr. 65.

Wickenburg wlr.

Mataja wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXII. — Wydana i rozesłana dnia 1. sierpnia 1911.

Treść: (№ 145 i 146.) 145. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906, tudzież spisu przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nru 622, który to spis wydano rozporządzeniem z dnia 27. maja 1911. — 146. Obwieszczenie, dotyczące ponownego przedłużenia zakreślonego koncesją terminu do ukończenia budowy i puszczania w ruch elektrycznej wążkotorowej linii kolejki w Karlsbadzie z Marienbaderstrasse do południowego brzegu Helenenhofplateau.

145.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 26. lipca 1911,

dotyczące zmiany niektórych postanowień objaśnień do taryfy celnej z dnia 13. lutego 1906, tudzież spisu przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nr. 622, który to spis wydano rozporządzeniem z dnia 27. maja 1911, Dz. u. p. Nr. 100.

Następujące postanowienia objaśnień do taryfy celnej, wydanych na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115, uzupełnia się, względnie zmienia się w sposób następujący:

I. Co do objaśnień.

Po ustępie 1. uw. 3. do Nru 130. należy zamieścić następujący odsyłacz:

Zgęstniały sok cytrynowy, nieprzydatny do spożycia przez ludzi, do użytku technicznego, zobacz Nr. 163.

W ustępie 3. uw. do Nru 163. należy po słowach „sok bżowy“ dodać:
i zgęstniały sok cytrynowy,

tak iż osnowa zdania tego brzmi:

oraz nieprzydatny do spożycia przez ludzi sok ligustrowy, sok bżowy i zgęstniały sok cytrynowy do celów przemysłowych . . .

Między trzecim i czwartym ustępem uw. do Nru 163. należy zamieścić:

Sok cytrynowy, mający zastosowanie do celów przemysłowych (barwienia jedwabiu na czarno), różni się swym brudnym wyglądem (często prawie czarną barwą) albo odrażającym gorzkim smakiem od nadającego się do spożycia przez ludzi jasnego soku cytrynowego barwy żółtej do czerwonej.

W uw. 5., ustęp 3., do Nru 174. należy po znajdujących się w nawiasie słowach „sok bżowy“ dodać w obrębie nawiasu:

zgęstniały sok cytrynowy.

Uw. 1. do Nru 301. otrzymuje następujący tekst nowy:

1. Przez wyroby formierskie Nru 301. rozumie się wyroby z wspomnianych materiałów,

tudzież z cementów żywicznych (drzewnych) (zobacz uw. ustęp 1. do Nru 170.) oraz z plastycznego węgla (szluczny materiał rzeźbiarski i formierski, także z mieszaniny krwi i węgla drzewnego), z ciasta lub kłajstru, torfu, tragantu, piłśni konopnej itp. lecz bez domieszki kauczuku lub asbestu, podczas gdy wyroby z masy cementowej, krzemionki, gipsu, tudzież wyroby z masy papierowej mają być zawsze ekspedowane według jakości materiału jako towary kamienne, względnie papierowe.

Natomiast należy odcieć wyroby, uformowane z cementu żywicznego (drzewnego), węgla plastycznego itd. z dodatkiem asbestu, które bywają zazwyczaj używane w przemyśle elektrotechnicznym zamiast kauczuku wulkanizowanego (na przykład pudełka, cewki kablowe, izolatory z ambroinu, eburinu, rhadoonitu, heliozytu, elemateitu itd.), według Nr. 401 *e* i uwzględnić przy ekspedowaniu artykułów takich zawsze osobno zawartość asbestu. Jeżeli towary tego rodzaju przedstawiają się przy podpalaniu według zapachu, zdradzającego kauczuk, jako mieszaniny kauczukowe (na przykład resinit, plastit itd.), należy ekspedować je jako towary z kauczuku wulkanizowanego według Nru 313., 314. lub 320.

W uw. 2. do Nru t. 301. mają słowa początkowe opiewać w sposób następujący:

Do Nru 301. należą między innymi:

W uw. 2, ustęp 1., do Nru 301. należy po wierszu szóstym wstawić:

zamknięcia flaszek, guziki, ramy, listwy, ozdoby itd. z cementu żywicznego (drzewnego), z tektury kamiennej itp.;

Uw. 3., ustęp 2. i ustępy następujące, t. j. począwszy od słów: „Należą” aż do końca tej uwagi, należy wykreślić i wstawić zamiast nich:

Natomiast należą pudełeczka na kosztowności, figurki, ozdóbki itp., oraz zabawki z wymienionych wyżej materiałów do zbytkowych wyrobów z papieru, względnie zabawek Nru 299., o ile nie podpadają pod Nr. 300. *d* z powodu połączeń z materiałami najprzedniejszymi.

Części składowe urządzeń i przyrządów elektrycznych, sporządzone z materiałów formierskich, montowane żelazem lub metalami nieszlachetnymi, kl. XLI.

Ksyloit i płyty ksyloitowe zobacz uwagę 1. do Nru 347.; wyroby formierskie z gipsu, cementu Nr. 400.

Uw. 3., ustęp 5., do Nru 314. należy wykreślić.

W uw. 3. do Nru 358. należy w wierszu jedenastym przed słowem „guziki” dodać „takie”, a ustęp „(także tak zwane guziki kamienne . . . gips itd.)” wykreślić.

W uw. 1. do Nru 401. (wiersz trzeci) należy wykreślić słowo „kauczuk” i zastąpić je słowami „asfalt, maź”.

W uw. 2., ustęp 1., do Nru 401. należy wykreślić słowa „albo wapnem (jako środkiem wypełniającym lub wiążącym)” i wstawić natomiast „wapnem lub innymi materiałami mineralnymi”.

W uw. 2., ustęp 4., do Nru 401. należy przekreślić cztery pierwsze wiersze „Z mieszanin oraz”.

W miejsce uw. 4., ustęp 1. do 4., do Nru 401. mają wstąpić postanowienia następujące:

Do Nru 401. *e* należą wszystkie artykuły z asbestu lub mieszanin asbestu z innymi materiałami (wyjąwszy kauczuk), nieprzydzielone w uwagach poprzedzających do Nru 401. *a—d*. Zwłaszcza należą tutaj wyroby podobne do ebonitu, uformowane z cementu żywicznego (drzewnego), mazi, węgla plastycznego itd. z dodatkiem asbestu, które bywają zazwyczaj używane w przemyśle elektrotechnicznym zamiast kauczuku wulkanizowanego (na przykład pudełka, cewki kablowe, izolatory z ambroinu, eburinu, rhadoonitu, heliozytu, elemateitu itp.), o ile już przy podpalaniu nie przedstawiają się według zapachu, zdradzającego kauczuk, jako mieszaniny kauczuku, w którym to razie należy je ekspedować jako towary z kauczuku wulkanizowanego według Nru 313., 314. lub 320.

Materiały tego rodzaju do celów elektrotechnicznych z montowaniami z żelaza, metalu itd. należą do klasy XLI.

Po ustępie piątym uw. 1. do Nru 434. należy wstawić jako ustęp nowy:

Wymienione wyżej druty z cienką powłoką miedzianą różnią się od drutów, które ma się ekspedować jako powleczone miedzią, tem, iż pozwalają dostrzedz błyszczące lub przeświecające paski odkrytego żelaza w kierunku ciągnięcia, podczas gdy druty, które ma się ekspedować jako powleczone miedzią, są pokryte nią na całej swej powierzchni.

W ustępie ostatnim uw. 1. do Nru 434. należy w miejsce pierwszego słowa „Te” wstawić: „Wspomniane wyżej”.

Uw. 1. do Nru 530. otrzymuje następujące brzmienie:

Za pługi parowe Nru 530. *a* należy uważać wszystkie pługi, poruszane maszynami popędowymi, działającymi siłą pary, bez względu na konstrukcję i bez różnicy, czy są stale połączone z maszynami popędowymi, czy też te ostatnie, odłączone od pługa, przenoszą ruch przez bezpośrednio ciągnięcie lub zapomocą przenośni.

Lokomobile i lokomotywy, wchodzące równocześnie z pługami parowymi, do których należą, ma się wraz z nimi ekspedować według Nru 530. *a*, a przynależne liny druciane zawsze według Nru 466.

Pługi parowe, wprowadzane bez motoru, można ekspedować według Nru 530. *a*; urzędowi celnemu ekspedującemu wolno jednak zarządzić stwierdzenie rzeczywistego używania pługa zapomocą pary drogą dodatkowych oględzin przez organa skarbowe.

Wszystkie pługi, poruszane innymi motorami, prócz działających siłą pary, należy odcieć według Nru 530. *c* 2, motory niewbudowane

wane zawsze osobno według Nru 528., względnie 539., albo jeżeli motory maszyn popędowych przedstawiają się jako motory samochodowe (zobacz uwagę 1. do Nru 554.), według Nru 553. jak samochody.

Plugi z wbudowanymi motorami należy ekspedycyować według postanowień uw. og. 10. do klasy XL., względnie uw. 9. do Nru 539.; jeżeli natomiast motory wbudowane przedstawiają się jako motory samochodowe, należy ocenić motor wraz z podstawą wozu jako samochód Nru 553., a plug sam według Nru 530. c 2; co do stwierdzenia wagi, zobacz uw. og. 10. do klasy XL.

Brony parowe, to jest wielkie, ciężkie brony, poruszane w ten sam sposób jak plugi maszynowe zapomocą lokomobil itd., należy ekspedycyować według Nru 530. c.

II. Co do spisu wartości.

W spisie przeciętnej wartości handlowej najważniejszych chemicznych materiałów pomocniczych i wytworów, podlegających wymiarowi cła od wartości według Nru 622, wydanym rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 27. maja 1911, Dz. u. p. Nr. 100, należy przy artykułach siarczan żelazowo amonowy, chlorek wapniowy topiony i rodanek potasu zastąpić przeciętne wartości handlowe w kwotach 60, 250 i 250 K wartościami 50, 240 i 200 K; przy następujących artykułach należy dalej zastąpić autonomiczne, względnie traktatowe wymiary cła następującymi kwotami:

	autonomiczne	traktatowe
Przy siarczan żelazowo-amonowym	7 K 50 h,	7 K 50 h
„ nadsiarczan amonu	42 „ — „	40 „ — „
„ chlorku wapniowym, topionym	36 „ — „	36 „ — „
„ bezwodniku octowym	60 „ — „	40 „ — „
„ kwasie glicerynowo-borowym	100 „ 50 „	40 „ — „

	autonomiczne	traktatowe
Przy rodanku potasu	30 K — h,	30 K — h
„ kwasie karbolowym	22 „ 50 „	22 „ 50 „
„ kryolicie, sztucznym	18 „ — „	18 „ — „
„ kwasie mlecznym, techn.	10 „ 50 „	10 „ 50 „
„ fenolu	22 „ 50 „	22 „ 50 „
„ octanie cynkowym	21 „ — „	21 „ — „

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie.

Meyer wlr.

Widmann wlr.

Mataja wlr.

146.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 27. lipca 1911,

dotyczące ponownego przedłużenia określonego koncesją terminu do ukończenia budowy i puszczenia w ruch elektrycznej wąskotorowej linii kolejki w Karlsbadzie z Marienbaderstrasse do południowego brzegu Helenenhofplateau.

Termin ukończenia budowy i puszczenia w ruch elektrycznej wąskotorowej linii kolejki w Karlsbadzie z Marienbaderstrasse do południowego brzegu Helenenhofplateau, przedłużony obwieszczeniem Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 6. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 124, do dnia 31. lipca 1911, przedłużono ponownie do dnia 31. lipca 1912.

Röll wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIII. — Wydana i rozesłana dnia 5. sierpnia 1911.

Treść: (147—151) 147. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia Urzędu podatkowego i sądowo-depozytowego w Podkamieniu w Galicyi. — 148. Obwieszczenie, dotyczące przeniesienia czynności wyciskania znaczków stemplowych z Krajowego Ekonomatu skarbowego na Krajową Kasę skarbową w Bernie. — 149. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia ekspozytury Wiedeńskiego Urzędu celnego głównego przy placu do lądowania Południowo-niemieckiej Spółki żeglugi parowej na Dunaju na wiedeńskim wybrzeżu handlowem (Handelskai) w Zwischenbrücken. — 150. Rozporządzenie, dotyczące aktywowania sądu obwodowego w Czortkowie w Galicyi. — 151. Rozporządzenie, którem zabrania się dowozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów z prowincyi Caserta, Neapol, Salerno i Palermo oraz z przystani tych prowincyi w Królestwie Włoskiem, a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz.

147.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 25. lipca 1911,

dotyczące utworzenia Urzędu podatkowego i sądowo-depozytowego w Podkamieniu w Galicyi.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 14. września 1909 tworzy się w Podkamieniu w Galicyi Urząd podatkowy i sądowo-depozytowy dla gmin, przydzielonych do okręgu Sądu powiatowego tejże nazwy w myśl rozporządzeń Ministra sprawiedliwości z dnia 27. listopada 1903, Dz. u. p. Nr. 241, i z dnia 18. lipca 1906, Dz. u. p. Nr. 154.

Urząd ten rozpocznie swoją działalność równocześnie z Sądem powiatowym (rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 26. maja 1911, Dz. u. p. Nr. 102) w dniu 1. września 1911.

Z tą chwilą wydzieli się gminy, względnie obszary dworskie Czernicę, Hucisko brodzkie, Nakwaszę i Tetylkowce z okręgu Urzędu podatkowego w Brodach, a gminy, względnie obszary dworskie Czepiele, Dudyni, Hołubicę wraz z Żarkowem, Hutę pieniacką, Jaśniszcze, Kutyszcze, Litowisko, Majdan

pieniacki, Maleniska, Niemiacz, Orzechowczyk, Pali-krowy, Pańkowce, Pieniaki, Podkamień, Popowce, Styberówkę, Szyszkowce, Wierzbowczyk i Zwyżyn z okręgu Urzędu podatkowego w Założcach i przydzieli je do okręgu Urzędu podatkowego w Podkamieniu.

Meyer wtr.

148.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 27. lipca 1911,

dotyczące przeniesienia czynności wyciskania znaczków stemplowych z Krajowego Ekonomatu skarbowego na Krajową Kasę skarbową w Bernie.

Odnosnie do § 2., punkt 2., rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 23. lutego 1900, Dz. u. p. Nr. 36, dotyczącego urzędowego wyciskania stemplowych znaczków wartościowych, oznajmia się, że w miejsce Krajowego Ekonomatu skarbowego poruczono czynność tę w Bernie tamtejszej Krajowej Kasie skarbowej.

Meyer wtr.

149.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 28. lipca 1911,**

dotyczące utworzenia ekspozytury Wiedeńskiego Urzędu celnego głównego przy placu do lądowania Południowo-niemieckiej Spółki żeglugi parowej na Dunaju na wiedeńskim wybrzeżu handlowem (Handelskai) w Zwischenbrücken.

Przy placu do lądowania Południowo-niemieckiej Spółki żeglugi parowej na Dunaju na wiedeńskim wybrzeżu handlowem (Handelskai) w Zwischenbrücken utworzono ekspozyturę Urzędu celnego głównego w Wiedniu pod nazwą „C. k. Ekspozytura urzędu celnego głównego Zwischenbrücken Południowo-niemieckiej Spółki żeglugi parowej na Dunaju w Wiedniu“, wyposażoną w uprawnienia urzędu celnego głównego I. klasy i w upoważnienie do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego, która rozpoczęła już swoją działalność.

Meyer wlr.

150.**Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 31. lipca 1911,**

dotyczące aktywowania sądu obwodowego w Czortkowie w Galicyi.

Sąd obwodowy w Czortkowie, utworzony rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. września 1899, Dz. u. p. Nr. 191, ma rozpocząć swą działalność urzędową z dniem 1. listopada 1911.

Hochenburger wlr.

151.**Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 4. sierpnia 1911,**

k którym zabrania się dowozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów z prowincyi Caserta, Neapol,

Salerno i Palermo oraz z przystani tych prowincyi w Królestwie Włoskiem, a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz.

Dla zapobieżenia zawleczenia cholery zabrania się na zasadzie artykułu VII. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, dowozu i przewozu następujących towarów i przedmiotów z prowincyi Caserta, Neapol, Salerno i Palermo oraz z przystani tych prowincyi, a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz:

1. Używanej bielizny, starych i noszonych już części odzieży (przedmiotów użytkowych), używanej pościeli (używanego pierza do pościeli).

Jeżeli przedmioty te przewozi się jako pakunek podróży lub wskutek zmiany mieszkania, wówczas podlegają one obowiązującym w każdym poszczególnym wypadku szczególnym postanowieniom co do sanitarno-policyjnej rewizyi i ekspedycyi przy przekroczeniu granicy.

2. Szmata, gałganów.

Z pod zakazu tego są wyjęte:

- a) Szmaty i gałgany, które przewozi się jako towar hurtowny w stanie ściśniętym i w balach, związanych obręczami;
- b) świeże odpadki z przędzalni, tkalni, zakładów konfekcyjnych lub blicharni, wełna sztuczna, shoddy i odpadki nowego papieru.

Przewóz towarów i przedmiotów, wymienionych pod 1 i 2, jest jednak dozwolony, jeżeli są one tak zapakowane, iż wszelka manipulacja z nimi jest w czasie drogi niemożliwa.

Odkażenie można stosować tylko przy towarach i przedmiotach, które miejscowa władza sanitarna uważa za zapowietrzone.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Meyer wlr.

Wickenburg wlr.

Mataja wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIV. — Wydana i rozesłana dnia 8. sierpnia 1911.

Treść: (№ 152 i 153.) 152. Rozporządzenie, dotyczące częściowej zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. marca 1900 o uregulowaniu egzaminów państwowych i egzaminów szczególnych w akademiach technicznych. — 153. Reskrypt, dotyczący Najwyższego zatwierdzenia nowego statutu c. k. Komisji centralnej dla pieczy nad zabytkami.

152.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty z dnia 1. sierpnia 1911,

dotyczące częściowej zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. marca 1900, Dz. u. p. Nr. 73, o uregulowaniu egzaminów państwowych i egzaminów szczególnych w akademiach technicznych.

Na zasadzie upoważnienia, udzielonego Najwyższem postanowieniem z dnia 11. czerwca r. b., postanawiam uchylić § 58. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. marca 1900, Dz. u. p. Nr. 73, o uregulowaniu egzaminów państwowych i egzaminów szczególnych w akademiach technicznych i wydać natomiast aż do ewentualnego ogłoszenia nowego regulaminu egzaminów państwowych dla akademii technicznych postanowienia następujące:

Egzamina szczególne odbywa się z reguły przy końcu wykładów; można jednak składać egzamina te dodatkowo także w ciągu najbliższych czterech półroczy, uzyskawszy zezwolenie dziekana, a po tym terminie zezwolenie rektora.

W ciągu okresów czasu, oznaczonych w ustępie poprzedzającym, nie są takie egzamina dodatkowe przywiązane do pewnych terminów.

W tym samym czasie i pod tymi samymi warunkami można raz jeden powtórzyć egzamin szczególny, złożony z postępem niedostatecznym; między pierwszym składaniem a powtórzeniem egzaminu musi jednak upłynąć okres przynajmniej jednego półrocza.

Każdy kandydat egzaminacyjny ma złożyć przed przystąpieniem do egzaminu szczególnego taksę, wynoszącą przy egzaminach z przedmiotów rocznych o więcej jak 2 godzinach wykładu na tydzień albo z wykładów półrocznych o więcej jak 4 godzinach wykładu na tydzień 10 K, a z przedmiotów o tej lub mniejszej liczbie godzin wykładowych 6 K.

Przytem należy liczyć 2 godziny ćwiczeń za jedną godzinę wykładu.

Sluchaczy, uwolnionych całkowicie lub w połowie od opłaty czesnego, uwolni się także od składania taksy egzaminacyjnej całkowicie lub w połowie.

Taksy, złożone przez kandydatów, którzy nie zgłosili się do egzaminu, przepadają, o ile kandydaci nie zdołają wykazać dostatecznego powodu na usprawiedliwienie niezgłoszenia się.

Postanowienia te wchodzą w życie z rokiem naukowym 1911/12.

Stürgkh wlr.

153.**Reskrypt Ministerstwa wyznań i oświaty z dnia 2. sierpnia 1911, dotyczący Najwyższego zatwierdzenia nowego statutu c. k. Komisji centralnej dla pieczy nad zabytkami.**

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył Najmiłościwiej zatwierdzić Najwyższem postanowieniem z dnia 31. lipca 1911 następujący nowy statut c. k. Komisji centralnej dla pieczy nad zabytkami:

Statut Komisji centralnej dla pieczy nad zabytkami.**Postanowienia ogólne.****§ 1.**

Komisja centralna dla pieczy nad zabytkami jest powołana do bezpośredniego wykonywania pieczy publicznej w celu badania i zachowywania zabytków sztuki i pomników historycznych.

Działalność jej ma rozciągać się na wszystkie zabytki z czasów dawniejszych w najszerszym znaczeniu tego słowa, których utrzymanie leży w interesie publicznym z powodu ich doniosłości dla dziejów, historii kultury lub historii sztuki albo ich wartości estetycznej.

Wyjątek stanowią zabytki pisemne (archivalia), dla których wyda się postanowienia osobne.

Do zakresu działania Komisji centralnej należą także sprawy ochrony pamiątek ojczyści, o ile pozostają w związku z pieczą nad zabytkami.

§ 2.

Co do zabytków z czasów przedhistorycznych i pierwszych czasów historycznych oraz zabytków starożytnych należy do Komisji centralnej piecza nad ich zachowywaniem tylko o tyle, o ile zabytki te nie są umieszczone w muzeach państwowych.

Komisja centralna ma nadzorować prace poszukiwawcze i odkopywania. Austriackiemu Instytutowi archeologicznemu zastrzeżone są stosownie do statutu, zatwierdzonego przez Najjaśniejszego Pana, systematyczne umiejętne odkopywania i inne badania, jak również ogólno-umiejętne publikacje z dziedziny archeologii.

§ 3.

Na czele Komisji centralnej stoi protektor, mianowany przez Cesarza, który w razie potrzeby

zastępuje interesa Komisji w obec Najjaśniejszego Pana.

Komisja centralna ma swą siedzibę w Wiedniu i składa się z prezydenta i wiceprezydentów, z Rady dla pieczy nad zabytkami jako organu doradczego i z Urzędu państwowego dla pieczy nad zabytkami.

Dla poszczególnych królestw i krajów albo dla kilku z nich ustanowi się konserwatorów krajowych, którzy podlegają Komisji centralnej. Co do stosunków służbowych konserwatorów krajowych do politycznych władz krajowych wyda się osobne zarządzenia.

W związku z Komisją centralną utworzy się Instytut dla historii sztuki, a ewentualnie także instytuty dla badań przedhistorycznych i numizmatycznych.

§ 4.

Agendy Komisji centralnej należą do zakresu c. k. Ministerstwa wyznań i oświaty, któremu Komisja ta składa bezpośrednio sprawozdania w wszystkich sprawach budżetowych i administracyjnych, oraz wymienionych w statucie niniejszym sprawach osobistych i w poszczególnych wypadkach na osobne wezwanie.

§ 5.

C. k. władze mają wspierać Komisję centralną i jej organa w ich działalności i wchodzić z nią w styczność zarówno na szczególne żądanie jak i bez wezwania, jeżeli dowiedzą się w swym zakresie działania o istnieniu, wadliwym stanie lub jakimkolwiek zagrożeniu pewnego zabytku. Powinny one uwzględniać w obrębie swego zakresu działania życzenia i opinie Komisji centralnej w kierunku fachowym. Zakłady, utrzymywane lub subwencyonowane przez państwo, są powołane do popierania Komisji centralnej.

Prezydym.**§ 6.**

Prezydenta i wiceprezydentów mianuje Cesarz na propozycję protektora na podstawie wniosku, który przedłoży Minister wyznań i oświaty.

Prezydent kieruje czynnościami, zastępuje Komisję centralną na zewnątrz i przewodniczy na posiedzeniach Rady dla pieczy nad zabytkami.

W razie przeszkody zastępuje go jeden z wiceprezydentów.

Rada dla pieczy nad zabytkami.**§ 7.**

Rada dla pieczy nad zabytkami składa się najwyżej z 50 członków, mianowanych przez protektora na wniosek prezydenta na przeciąg pięciu lat; po upływie tego czasu mogą członkowie ci być powołani ponownie.

Członkowie nie otrzymują żadnych poborów za piastowany urząd honorowy.

§ 8.

Na członków Rady dla pieczy nad zabytkami powołuje się mężów, którzy położyli uznane zasługi na polu badania zabytków, pieczy nad nimi i ochrony pamiątek ojczyznych.

Przy wyborze członków należy uwzględnić w sposób odpowiedni poszczególne królestwa i kraje według ich liczby ludności i znaczenia dla pieczy nad zabytkami.

§ 9.

Radzie dla pieczy nad zabytkami, którą prezydent ma zwoływać przynajmniej raz na rok dla obradowania nad zasadniczymi sprawami, dotyczącymi ochrony zabytków, należy przedkładać sprawozdanie o najważniejszych czynnościach Komisji centralnej.

Z łona Rady może prezydent powołać komisje dla obradowania nad poszczególnymi sprawami lub kompleksami spraw.

Prezydent ma prawo żądać od członków opinii co do konkretnych kwestyi pieczy nad zabytkami. Członkowie są w tym wypadku obowiązani wydać opinie te z wszelkim możliwym pośpiechem.

Członkom wolno przedstawiać prezydentowi w każdym czasie wnioski, obejmujące inicjatywę; są oni obowiązani uwiadamiać prezydenta lub konserwatorów krajowych o spostrzeżeniach w swej siedzibie oraz poza obrębem tejże, które wymagają wkroczenia Komisji centralnej.

Urząd państwowy dla pieczy nad zabytkami.**§ 10.**

Urząd państwowy dla pieczy nad zabytkami składa się z urzędników, posiadających wykształcenie w dziale historii sztuki, oraz z urzędników, wyszkolonych technicznie i urzędników z wykształceniem prawniczym o charakterze rzeczywistych urzędników państwowych, tudzież z generalnych konserwatorów historyczno-artystycznych i technicznych, ustanowionych za odpowiednią remuneracją.

Dla każdego z poszczególnych krajów lub obszarów zamianuje się jednego konserwatora krajowego historyczno-artystycznego i jednego tech-

nicznego w charakterze rzeczywistych urzędników państwowych.

Ponadto można ze zezwoleniem protektora mianować architektów, techników, artystów itd. konsulentami Komisji centralnej; będą oni wysyłani w poszczególnych wypadkach za wynagrodzeniem celem składania sprawozdań lub kierowania szczególnie ważnymi robotami.

Wszystkich funkcjonaryuszy i urzędników, wymienionych w ustępie 1. i 2., mianuje względnie ustanawia Minister wyznań i oświaty na wniosek prezydenta po uprzednim zatwierdzeniu protektora, o które prezydent ma postarać się.

Urzędowi państwowemu dla pieczy nad zabytkami i konserwatorom krajowym ma Minister wyznań i oświaty przydać nadto potrzebny personal pomocniczy do służby kancelaryjnej i rachunkowej oraz do wykonywania praktycznej pieczy nad zabytkami (fotografii, fotogrammetryi, restauracji malarskiej itp.).

Urzędnik, któremu poruczono obrót pieniężny, odpowiada i ręczy w obec Ministerstwa wyznań i oświaty za obrót ten, o ile on odnosi się do odbioru, przechowywania, fruktyfikacji, wydawania i przesyłania, oraz za należyty stan inwentarza urzędu.

Potrzebną ilość urzędników i funkcjonaryuszy oraz ich przydzielenie do poszczególnych klas rangi, względnie wyznaczenie wysokości ich remuneracji ustala Minister wyznań i oświaty na wniosek prezydenta po zatwierdzeniu protektora, o które prezydent ma postarać się; zapotrzebowania tego należy żądać drogą preliminarza, który ma być corocznie ułożony i zatwierdzony przez protektora.

§ 11.

Konserwatorzy krajowi mają według instrukcji, która będzie zatwierdzona przez Ministerstwo wyznań i oświaty, zajmować się w wzajemnym porozumieniu wszystkimi sprawami, odnoszącymi się do pieczy nad zabytkami, w przydzielonym im obszarze, a zwłaszcza przeprowadzić w celach administracyjnych urzędowe spisanie tych zabytków.

Starszy rangą z obu konserwatorów krajowych zastępuje Komisję centralną na zewnątrz w granicach swego okręgu urzędowego i komunikuje się w sprawach, należących do konserwatorów, wprost z odnośnymi urzędami, korporacjami i osobami prywatnymi.

W przypadkach, w których obaj konserwatorzy krajowi pewnego okręgu urzędowego nie mogą zgodzić się z sobą, należy przedłożyć sprawę Urzędowi państwowemu dla pieczy nad zabytkami.

Urzędowi temu są dalej zastrzeżone:

- a) sprawy demolowania,
- b) zmiany przy zabytkach, które przekształcają zupełnie stan wyglądu zewnętrznego,

- c) sprawy, w których decyzja należy do jednego z Ministerstw albo w których Urząd państwowy dla pieczy nad zabytkami przyznaje subwencję,
 d) inne sprawy, które Urząd państwowy dla pieczy nad zabytkami zastrzegł sobie osobno do załatwienia.

§ 12.

Tok czynności w Urzędzie państwowym dla pieczy nad zabytkami ma polegać na współdziałaniu urzędników historyczno-artystycznych, technicznych i prawnych, przyczem jednak należy zawsze utrzymywać fachowy charakter Komisji centralnej. W sprawach ważniejszych mają współdziałać konserwatorzy generalni, do których należy nadto nadzorowanie czynności konserwatorów krajowych i proponowanie urzędników historyczno-artystycznych i technicznych, którzy mają być mianowani.

§ 13.

Zawodowymi, to jest historyczno-artystycznymi lub technicznymi urzędnikami Komisji centralnej dla pieczy nad zabytkami można mianować tylko tych, którzy posiadają pewne wykształcenie przygotowawcze. Dowodem tego wykształcenia jest u urzędników historyczno-artystycznych doktorat filozofii (przedmiot główny: historia sztuki, nauka starożytności, prahistoria), uzyskany na jednym z uniwersytetów krajowych, a u urzędników technicznych złożenie obu egzaminów zawodowych z działu budownictwa lądowego na jednej z krajowych akademii technicznych (z pierwszeństwem dla kandydatów, którzy uzyskali stopień doktora techniki) albo świadectwo ukończenia szkoły architektury na jednej z krajowych akademii sztuk pięknych.

Po urządzeniu kursu wykształcenia dla pieczy nad zabytkami będą kandydaci musieli wykazać nadto ukończenie kursu tego.

Instytut dla historii sztuki.

§ 14.

Naczelnikiem Instytutu dla historii sztuki będzie mianowany profesor szkoły wyższej, ustanowiony za remuneracją.

Należy mu przydać potrzebnych urzędników historyczno-artystycznych i technicznych oraz personal pomocniczy. Mianowanie funkcyjaryszy tych należy do Ministra wyznań i oświaty po uprzednim zatwierdzeniu protektora, o które ma prezydent postarać się.

Co do wykształcenia urzędników Instytutu dla historii sztuki obowiązują postanowienia § 13.

§ 15.

Instytut dla historii sztuki ma wypracować ogólną naukową austriacką topografię sztuki, urządzić osobne publikacje ważnych zabytków lub grup zabytków, nadzorować odnośne muzea państwowe lub subwencyonowane przez państwo, tudzież organizować kursa kształcenia w pieczy nad zabytkami i kierować nimi. Ponadto może on uczestniczyć także w zadaniach fachowych ogólnych, nie odnoszących się specjalnie do Austrii.

§ 16.

Te same zasady mają mieć zastosowanie do instytutów dla badań przedhistorycznych i numizmatycznych, które będą ewentualnie utworzone.

Opiekuni zabytków, korespondenci, członkowie honorowi.

§ 17.

Na wniosek prezydenta Komisji centralnej dla pieczy nad zabytkami może protektor ustanowić opiekunów zabytków, którzy sprawują urząd honorowy i są powołani do wspierania konserwatorów krajowych przez doniesienia o odkryciach, o zagrożeniu zabytków lub o innych sprawach ważnych dla pieczy nad nimi.

Opiekuni zabytków wstąpią w miarę potrzeby i kwalifikacji w miejsce obecnych konserwatorów Komisji centralnej. Będzie się ich ustanawiać w każdym poszczególnym wypadku po upływie okresu urzędowania obecnych konserwatorów albo w razie opróżnienia się odnośnych posad w inny sposób.

§ 18.

Rada dla pieczy nad zabytkami może mianować korespondentami osoby, rozwijające korzystną działalność w dziedzinie pieczy nad zabytkami austriackimi i badania tychże.

Osoby, które położyły na polu tem szczególne zasługi, może protektor zamianować członkami honorowymi Komisji centralnej dla pieczy nad zabytkami.

§ 19.

Szczegółowy zakres działania poszczególnych oddziałów Komisji centralnej i jej organów oraz tok czynności regulują instrukcje i porządek czynności, zatwierdzone przez Ministra wyznań i oświaty. Minister ten ma prawo wydać na czas przejściowy od porządku dawnego do nowego osobne postanowienia z tymczasową mocą obowiązującą.

Stürgkh wlr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXV. — Wydana i rozesłana dnia 11. sierpnia 1911.

Treść: (№ 154 i 155.) 154. Rozporządzenie, dotyczące przydzielenia powiatu sądowego Zażoźce do powiatu politycznego Zborów w Galicyi. — 155. Rozporządzenie, dotyczące podwyższenia poborów emerytalnych funkcyo naryuszy pocztowych niektórych kategorii, przeniesionych w stan spoczynku przed dniem 1. stycznia 1907 oraz podwyższenia poborów pensyjnych wdów po funkcyonaryuszach tych kategorii, które przypadły przed dniem 1. czerwca 1903.

154.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 4. sierpnia 1911,

dotyczące przydzielenia powiatu sądowego Zażoźce do powiatu politycznego Zborów w Galicyi.

Na zasadzie § 10. ustawy z dnia 19. maja 1868, Dz. u. p. Nr. 44. przydziela się gminy i obszary dworskie Batków, Blich, Czystopady, Gontowę, Hnidawę, Łukawiec, Markopol, Milno, Panasówkę, Podbereźce, Ratyszczce, Reniów, Seretec, Trościaniec Wielki, Wertelkę, Zagórze i Zażoźce, należące obecnie do powiatu politycznego Brody, do powiatu politycznego Zborów w Galicyi.

Zarządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. września 1911.

Wickenburg wlr.

155.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z dnia 5. sierpnia 1911,

dotyczące podwyższenia poborów emerytalnych funkcyonaryuszy pocztowych niektórych kategorii, przeniesionych w stan spoczynku przed dniem 1. stycznia 1907, oraz podwyższenia poborów pensyjnych wdów po funkcyonaryuszach tych kategorii, które przypadły przed dniem 1. czerwca 1903.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 4. sierpnia 1911 rozporządza się w porozumieniu z Ministerstwem skarbu, zmieniając rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 21. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 108 i Nr. 109, co następuje:

§ 1.

Pobory emerytalne poczmistrzów, ekspedyentów pocztowych z kwalifikacją ekspedytorów pocztowych, ekspedytorów pocztowych oraz manipulantek pocztowych i telegraficznych (manipulantek pocztowych, telegrafistek), przeniesionych w stan spoczynku przed chwilą, podaną w umieszczonej poniżej tabeli, podwyższa się do takiej kwoty, jakaby wypadła, gdyby wymierzono pobór emerytalny

według podstawy emerytury, podanej w tabeli niżej, i skali pensyjnej, unormowanej w § 9. Nr. 108.

Kategoria	Chwila przeniesienia w stan spoczynku	Nowa podstawa emerytury wynosi	
		przy dotychczasowej podstawie emerytury (kwocie pensyjnej) w wysokości koron	koron
1	2	3	4
Poczmistrze	przed dniem 1. stycznia 1900	do 1000 włącznie	1400
		ponad 1000 " 1200	1600
		" 1200 " 1400	1800
		" 1400 " 1600	2000
		" 1600 " 1800	2200
		" 1800	2400
Ekspedyenci pocztowi (z kwalifikacją ekspedytorów pocztowych)	przed dniem 1. lipca 1900	do 300 włącznie	600
		ponad 300 " 500	700
		" 500 " 700	900
		" 700	1100
Ekspedytorzy pocztowi	przed dniem 1. października 1902	męskiej	1400
		żeńskiej	1250
Manipulantki pocztowe i telegraficzne	przed dniem 1. lipca 1900		1250

Co do emerytury minimalnej ma analogiczne zastosowanie ustęp drugi § 9. rozporządzenia z dnia 21. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 108.

§ 2.

Pobory emerytalne ustanowionych za dekretem poczmistrzów, tudzież ekspedyentów pocztowych z kwalifikacją ekspedytorów pocztowych (pocztowych urzędników pomocniczych), pocztowych urzędników pomocniczych oraz manipulantek pocztowych i telegraficznych, przeniesionych w stan spoczynku po chwili, podanej w § 1., lecz przed dniem 1. czerwca 1903, podwyższa się do tej kwoty, jaka wypada przy zastosowaniu rozporządzenia z dnia 21. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 108.

§ 3.

Ustanowionym za dekretem poczmistrzom, tudzież ekspedyentom pocztowym z kwalifikacją pocztowych urzędników pomocniczych (oficyantów pocztowych), pocztowym urzędnikom pomocniczym (oficyantom pocztowym) oraz manipulantkom pocztowym i telegraficznym (oficyantkom pocztowym), przeniesionym w stan spoczynku po dniu 1. czerwca 1903, lecz przed dniem 1. stycznia 1907, przysna się nadzwyczajne dodatki emerytalne, a mianowicie:

1. tym, których normalne pobory emerytalne wynoszą do 1000 K wyłącznie, w wymiarze 12 procent;

2. tym, których normalne pobory emerytalne wynoszą od 1000 K do 2000 K wyłącznie, w wymiarze 8 procent, a

3. tym, których normalne pobory emerytalne wynoszą od 2000 do 3000 K, w wymiarze 5 procent normalnych poborów emerytalnych.

Wymiar podwyższonych w ten sposób poborów emerytalnych nie może jednak przenosić w przypadkach, wymienionych pod 1, kwoty 1080 K, w przypadkach, wymienionych pod 2, kwoty 2100 K, a w przypadkach, wymienionych pod 3, kwoty 3000 K, w żadnym zaś razie nie może przekraczać tej kwoty, któraby wypadła na podstawie postanowień rozporządzenia z dnia 6. grudnia 1906. Dz. u. p. Nr. 234.

Tych dodatków emerytalnych nie należy uwzględniać przy wymiarze poborów zaopatrzenia dla osób osieroconych wraz z kwartałem pośmiertnym.

§ 4.

Pensye wdowie, wyasygnowane przed chwilą, podaną w § 1., podwyższa się:

1. co do wdów po poczmistrzach do kwoty 800 K;

2. co do wdów po ekspedytorach pocztowych do kwoty 700 K;

3. co do wdów po ekspedyentach pocztowych z kwalifikacją ekspedytorów pocztowych do połowy tej podstawy emerytury, którą zmarły małżonek byłby uzyskał, gdyby był traktowany według § 1., najmniej jednak do kwoty 400 K.

§ 5.

Pensye wdowie, asygnowane po chwili, podanej w § 1., lecz przed dniem 1. czerwca 1903, podwyższa się do tej kwoty, jaka wypada przy zastosowaniu rozporządzenia z dnia 21. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 108.

§ 6.

Podwyższona w myśl §§ 4., względnie 5. pensya wdowy po funkcjonariuszu, zmarłym w stanie spoczynku, nie może przekraczać tej kwoty, którą zmarły małżonek byłby otrzymał jako pobór emerytalny, gdyby był uczestniczył w jednym z podwyższeń emerytury, uregulowanych w §§ 1. i 2.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze nie ma zastosowania do emerytur, przyznanych w drodze łaski, wyjąwszy, gdyby na podstawie Najwyższego aktu łaski darowano wyraźnie brak warunków, potrzebnych dla zgodnego z normami przyznania poboru emerytalnego.

Podwyższenia poborów emerytalnych, oraz dodatki do nich, przyznane w drodze łaski przed chwilą ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, należy wliczyć

do podwyższeń emerytalnych (dodatki emerytalnych), ustalonych w §§ 1. do 5.

§ 8.

Podwyższone pobory emerytalne, należne w myśl rozporządzenia niniejszego, należy wyasygnować, poczynszy od dnia 1. maja 1911, a dotychczasowe pobory emerytalne zamknąć z dniem 30. kwietnia 1911.

W tych wypadkach, w których przyznane już podwyższenie poboru emerytalnego w drodze łaski albo dodatek z łaski ma być wliczony do podwyższenia pensyi (do dodatku pensyjnego), należy wyasygnować jako podwyższenie z łaski, względnie dodatek z łaski tylko tę kwotę, o którą dotychczasowe pobory ogólne przekraczają podwyższony obecnie pobór emerytalny.

§ 9.

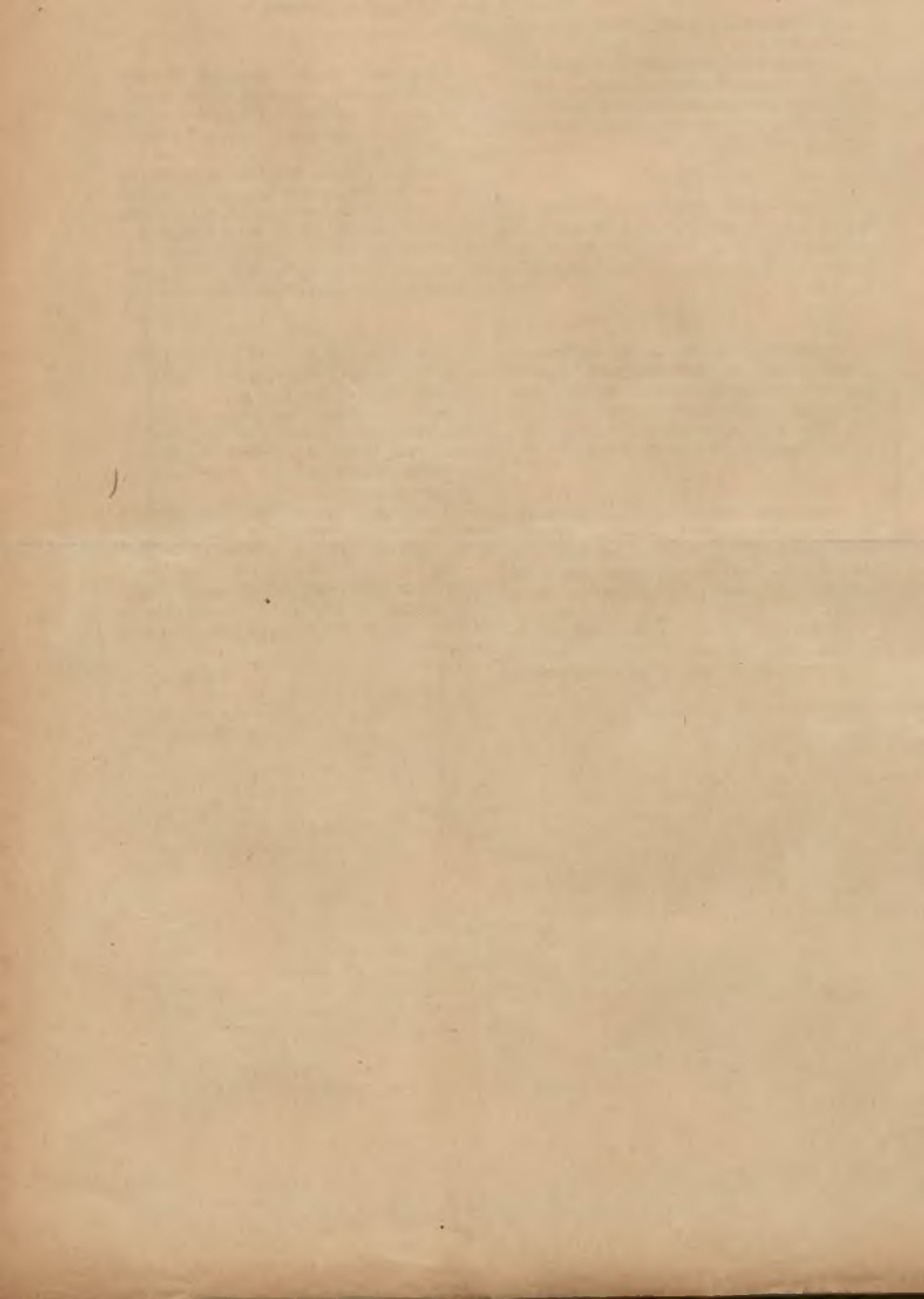
Asygnowanie podwyższonych poborów emerytalnych należy zarządzić bezzwłocznie z urzędu, o ile uprawniony do poboru nie zmarł już.

Organa likwidujące winny w tym celu zestawić pobory emerytalne, będące na ich przypisie, w osobnych wykazach, obejmujących daty asygnat pierwotnych, i przesłać wykazy te władzy właściwej do wymiaru emerytury.

O wyasygnowaniu podwyższonych poborów emerytalnych należy bezzwłocznie zawiadomić dekretem osoby uprawnione do poboru.

Dziedzicom uprawnionego, który zmarł przed asygnowaniem podwyższonego poboru emerytalnego, należy wyasygnować należną im ewentualnie dopłatę jedynie na żądanie, zbadawszy poprzednio ich prawa do spadku.

Mataja wtr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVI. — Wydana i rozesłana dnia 13. sierpnia 1911.

Treść: № 156. Rozporządzenie, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze miasta Bozen i gminy miasteczka Gries.

156.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 4. sierpnia 1911,

dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze miasta Bozen i gminy miasteczka Gries.

Na zasadzie § 10. patentu cesarskiego z dnia 4. września 1852, Dz. u. p. Nr. 252, tudzież § 5.

odnośnego przepisu wykonawczego zabrania się handlu obnośnego na obszarze miasta Bozen i gminy miasteczka Gries.

Zakaz ten nie odnosi się do mieszkańców okolic, uprzywilejowanych pod względem handlu obnośnego a wymienionych w § 17. patentu o handlu obnośnym i w dotyczących rozporządzeniach dodatkowych.

Mataja wtr.

Meyer wtr.

Wickenburg wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Rzeczy państwa reprezentowanych.

Część LXVII. — Wydana i rozesłana dnia 13. sierpnia 1911.

Treść: (№ 157 i 158.) 157. Ustawa, dotycząca przedłużenia przywileju Banku austriacko-węgierskiego oraz umowy monetarnej i walutowej i uregulowania spraw, będących z tem w związku. — 158. Ustawa, dotycząca regulaminowego traktowania w Izbie posłów przedłożenia o uchyleniu zawieszenia artykułu 83. statutu bankowego, które c. k. Rząd wniesie na wniosek Banku austriacko-węgierskiego na zasadzie artykułu V. ustawy z dnia 8. sierpnia 1911.

157.

Ustawa z dnia 8. sierpnia 1911,

dotycząca przedłużenia przywileju Banku austriacko-węgierskiego oraz umowy monetarnej i walutowej i uregulowania spraw, będących z tem w związku.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Rozdział 1.

Artykuł I.

Nie korzystając i tym razem, i to aż do końca roku 1917, z przysługującego obu Państwom Monarchii i wzajemnie uznanego prawa do urządzenia samoistnych banków biletowych, przedłuża się przywilej Banku austriacko-węgierskiego, który upłynął w dniu 31. grudnia 1910., na czas od dnia 1. stycznia 1911 do dnia 31. grudnia 1917.

W miejsce artykułów 1., 82., 83., 84., 93., 102., 105. i 111. statutu Banku austriacko-węgierskiego mają wstąpić umieszczone poniżej artykuły, stanowiące integralną część ustawy niniejszej; w artykule 104. statutu należy powołać artykuł 84. zamiast artykułu 111., a w artykule 107., punkt V.

prócz artykułu 105. i 83. także artykuł 111.: postanowienia artykułów 109., 110., 112., 113. i 114. zostają uchylone.

Postanowienia statutu Banku austriacko-węgierskiego wraz z statutem oddziału Banku tego dla kredytu hipotecznego pozostają zresztą bez zmiany w mocy.

Artykuł II.

Bank austriacko-węgierski jest także w czasie trwania przedłużonego przywileju uprawniony do eskontowania ceduł zastawnych składowych (warrantów), wystawionych przez publiczne domy składowe i opiewających na walutę koronową, stosownie do postanowień ustawy z dnia 12. czerwca 1890. Dz. u. p. Nr. 112. i do przyjmowania w obrocie żywym stosownie do artykułów 76. i 77. statutu takich ceduł zastawnych składowych (warrantów), odpowiadających powołanej wyżej ustawie.

Artykuł III.

Upoważnia się Ministra skarbu do zawarcia wspólnie z królewsko-węgierskim Ministrem skarbu dwóch dołączonych układów, stanowiących istotną część składową niniejszej ustawy, w przedmiocie utworzenia nowych filii oraz bilansowego ocenienia nieruchomości i *fundus instructus* Banku austriacko-

węgierskiego, tudzież do odnowienia na czas przedłużonego przywileju Banku austriacko-węgierskiego układu co do rozszerzenia przywileju i działalności Banku tego na Bośnię i Hercegowinę, zawartego na zasadzie artykułu 2. ustawy z dnia 21. maja 1887, Dz. u. p. Nr. 51, a utrzymanego w mocy do dnia 31. grudnia 1910.

Artykuł IV.

Postanowienia artykułów VI., VII. i VIII. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. września 1899, Dz. u. p. Nr. 176, część czwarta, rozdział pierwszy, dotyczące przedłużenia przywileju Banku austriacko-węgierskiego, mają pozostać w mocy na czas przedłużonego ponownie przywileju tegoż Banku.

Rozdział 2.

Artykuł V.

Gdy Bank austriacko-węgierski zawnioskuje w myśl artykułu 111. swego zmienionego statutu uchylenie zawieszenia artykułu 83. statutu bankowego, ma Rząd królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa wejść zaraz w układy z Rządem krajów świętej Korony węgierskiej, przeprowadzić układy te z wszelkim możliwym pośpiechem i wnieść po uzyskaniu porozumienia się w dniu, oznaczonym zgodnie z Rządem królewsko-węgierskim, w obu Izbach Rady państwa równobrzmiące przedłożenia, dotyczące zatwierdzenia wniosku na natychmiastowe uchylenie zawieszenia artykułu 83. statutu Banku austriacko-węgierskiego.

Wniosek ten będzie zatwierdzony przez przychylające się do niego uchwały obu Izb Rady państwa. Odrzucająca uchwała chociażby tylko jednej z obu Izb pociąga za sobą odmówienie zatwierdzenia wniosku. Gdyby jedna z obu Izb albo obie Izby Rady państwa nie powzięły uchwały co do przedłożenia w ciągu terminu czterotygodniowego, który ma być liczony od chwili wniesienia przedłożenia i biegnie jedynie w czasie trwania obrad Rady państwa, wówczas uważa się wniosek za zatwierdzony przez odnośną Izbę, względnie przez obie Izby Rady państwa.

Jeżeli wniosek został zatwierdzony w myśl postanowień powyższych i jeżeli takie samo przedłożenie Rządu królewsko-węgierskiego zostało zatwierdzone także w krajach świętej Korony węgierskiej na podstawie zgodnych zasadniczo postanowień ustawowych przez obie Izby Sejmu, wówczas winien Rząd w ciągu trzech dni po dopełnieniu wspomnianych wymogów ogłosić wprowadzenie w życie zawieszonych obecnie postanowień artykułu 83. statutu bankowego.

Rozdział 3.

Artykuł VI.

Upoważnia się Ministerstwo królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa do zawarcia z Ministerstwem krajów świętej Korony węgierskiej następującego układu:

I.

C. k. Ministerstwo skarbu i królewsko-węgierskie Ministerstwo skarbu zawrą z Bankiem austriacko-węgierskim układy, które mają obejmować postanowienia następujące i wejść w życie z mocą wsteczną od dnia 1. stycznia 1911:

Układy z dnia 1. listopada 1899, dotyczące wydania banknotów po dziesięć koron, zostają uchylone.

Ograniczenia, postanowione w układzie z dnia 1. listopada 1899, dotyczącym złożenia krajowych monet złotych w Banku austriacko-węgierskim, co do wliczenia złożonych monet do bankowego zapasu gotówki zostają zniesione.

Inne postanowienia wspomnianego na końcu układu zostają utrzymane w mocy i rozszerzone do krajowych monet złotych w kwocie 160 milionów koron, złożonych stosownie do artykułu III., p. 1., układów z dnia 1. listopada 1899, dotyczących wydania banknotów po dziesięć koron.

II.

Wywołane lecz niewykupione banknoty po dziesięć koron, należące do emisji z czasu przed wprowadzeniem artykułu 83. statutu bankowego w moc obowiązującą, przedawniają się co do tej kwoty obiegowej, która nie przekracza 160 milionów koron, na korzyść obu Rządów w tym stosunku, iż 70 procent banknotów tych przypada na korzyść c. k. Rządu austriackiego, a 30 procent na korzyść Rządu królewsko-węgierskiego; zresztą mają postanowienia artykułu 89. statutu bankowego zastosowanie także do banknotów po 10 K.

III.

Gdyby Rządy obu Państw miały skorzystać z prawa, zastrzeżonego im w myśl artykułu 107. statutu Banku austriacko-węgierskiego, względem objęcia całego interesu bankowego, stanowiącego przedmiot przywileju, z wyłączeniem oddziału dla kredytu hipotecznego, który pozostanie nadal dla Spółki bankowej, w stanie, odpowiadającym bilansowi i według wartości bilansowej, wówczas mają być te kwoty w krajowych monetach złotych z pod-

legającego rozdziałowi bilansowego zapasu kruszcowego Banku, które odpowiadają zapasom złota w łącznej kwocie 542,656.000 K, złożonym przez c. k. Rząd i Rząd królewsko-węgierski w Banku austriacko-węgierskim celem wykupna biletów państwowych, o ile zapasów tych nie zwrócono ewentualnie już poprzednio wskutek wykonanego prawa żądania zwrotu, podzielone między oba Rządy na rachunek ich udziału w przypadającym do podziału majątku Banku w stosunku do złożeń, to jest tak, iż 70 procent przypada na c. k. Rząd, a 30 procent na Rząd królewsko-węgierski.

Resztę zapasu kruszcowego, i to oddzielnie według jego poszczególnych kategorii, rozdzieli się między c. k. Rząd i Rząd królewsko-węgierski podług klucza, który ustalono dla podziału całego ruchomego i nieruchomego majątku Banku austriacko-węgierskiego z wyłączeniem części majątkowych, należących do oddziału dla kredytu hipotecznego, i który wskutek tego będzie zastosowany do stosunku, w jakim Rządy mają poręczyć kwotę, przypadającą do wypłacenia na rzecz akcyonaryuszy Banku austriacko-węgierskiego.

Jeżeli wypadek ten zajdzie przed wprowadzeniem w życie postanowień statutu bankowego (artykuł 83.) co do wymiany banknotów na ustawowe pieniądze kruszcowe, wówczas należy zwrócić c. k. Ministerstwu skarbu na jego żądanie i w miarę istniejącego w Banku bilansowego zapasu złota, za złożeniem równej kwoty w srebrnych pieniądzach obiegowych lub banknotach, 60 milionów koron w krajowych monetach złotych waluty koronowej, wypłacone Bankowi austriacko-węgierskiemu w dniu 31. grudnia 1899 w krajowych monetach złotych waluty kronowej celem częściowego spłacenia pożyczki w pierwotnej kwocie 80 milionów guldenów waluty austriackiej, udzielonej Państwu przez uprzywilejowany Bank narodowy austriacki.

C. k. Ministerstwo skarbu skorzysta jednak z tego prawa swego tylko o tyle, o ile zapas złota, istniejący według bilansu w Banku austriacko-węgierskim, nie będzie użyty w myśl ustępu pierwszego.

Rozdział 4.

Artykuł VII.

Upoważnia się Ministerstwo królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa do zawarcia z Ministerstwem krajów świętej Korony węgierskiej następującego układu co do długu w pierwotnej kwocie 80 milionów guldenów, należnego Bankowi austriacko-węgierskiemu :

I.

W czasie trwania przedłużonego przywileju Banku austriacko-węgierskiego nie nastąpi umorzenie nieumorzonej reszty w kwocie 60 milionów koron, pozostałej z pożyczki w pierwotnej kwocie 80 milionów guldenów w. a., udzielonej Państwu według układu z dnia 3. stycznia 1863 przez uprzywilejowany Bank narodowy austriacki.

C. k. Minister skarbu zawrze z Bankiem austriacko-węgierskim układ potrzebny w celu przeprowadzenia tych postanowień.

II.

Co do nieumorzonej reszty w kwocie 60 milionów koron, pozostałej z pożyczki powyższej, odłoży się wykonanie artykułu II. układu, objętego ustawą z dnia 27. czerwca 1878, Dz. u. p. Nr. 64, aż do upływu przedłużonego przywileju Banku austriacko-węgierskiego; wskutek tego mają rozpocząć się upłaty ratalne, ustanowione w powołanym artykule dla umorzenia tej reszty, dopiero z dniem, następującym po zgaśnięciu przywileju.

Artykuł VIII.

Upoważnia się c. k. Ministra skarbu do zawarcia z Bankiem austriacko-węgierskim następującego układu :

I.

Bank austriacko-węgierski prolonguje bezprocentowo nieumorzoną resztę w kwocie 60 milionów koron, pozostałą z pożyczki w pierwotnej kwocie 80 milionów guldenów w. a., udzielonej Państwu według układu z dnia 3. stycznia 1863 przez uprzywilejowany Bank narodowy austriacki, w niezminionej wysokości na czas przedłużonego w artykule I. ustawy niniejszej przywileju bankowego.

II.

Po upływie przedłużonego przywileju zwróci Rząd królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa powyższą resztę długu pożyczkowego, wynoszącą 60 milionów koron, Bankowi austriacko-węgierskiemu, o ile aż do tego czasu nie przyjdzie do skutku nowe porozumienie.

Na tę prolongowaną pożyczkę wyda się Bankowi nowy zapis dłużny, którego forma będzie ułożona przez c. k. Ministra skarbu i Bank.

Rozdział 5.**Artykuł IX.**

Upoważnia się Ministerstwo królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa do odnowienia układu monetarnego i walutowego, zawartego na zasadzie ustawy z dnia 2. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 127. między królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa i krajami świętej Korony węgierskiej, a wypowiedzianego przez oba Rządy z końcem roku 1910. wraz z zawartymi odnośnie do niego umowami dodatkowymi co do wybijania sztuk pięciokoronowych, co do dalszego wybijania monet niklowych, tudzież co do wybijania sztuk stukoronowych, oraz co do dalszego wybijania sztuk pięciokoronowych, z tą zmianą, iż w miejsce ustępu pierwszego artykułu XX układu monetarnego i walutowego, który ma zresztą pozostać bez zmiany, wstąpi postanowienie następujące:

„Postanowienia układu niniejszego mają obowiązywać aż do końca roku 1917. łącznie.“

Rozdział 6.**Artykuł X.**

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w dniu ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1. stycznia 1911; równocześnie zatwierdza się zarządzenia, wydane przez Rząd na czas od dnia 1. stycznia 1911 celem utrzymania obecnego stanu rzeczy w sprawach, uregulowanych ustawą tą.

Wykonaniem ustawy niniejszej zajmie się całe Ministerstwo.

Bad Ischl, dnia 8. sierpnia 1911.

Franciszek Józef wkr.

Gautsch wkr.

Stürgkh wkr.

Meyer wkr.

Zaleski wkr.

Widmann wkr.

Georgi wkr.

Hochenburger wkr.

Wickenburg wkr.

Marek wkr.

Mataja wkr.

Röll wkr.

Załącznik I. do rozdziału pierwszego.

Zmiana statutu bankowego.

Artykuł 1.

Bank austriacko-węgierski jest spółką akcyjną, która wykonywa swą działalność statutową w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa oraz w krajach świętej Korony węgierskiej.

Przy wykonywaniu swej działalności statutowej jest Bank austriacko-węgierski w obu obszarach państwowych Monarchii równomiernie obowiązany starać się o uregulowanie obiegu pieniędzy, ułatwianie wypłat, zaspakajanie potrzeb kredytu na polu handlu, przemysłu, rzemiosł i rolnictwa, przede wszystkim zaś o zapewnienie wypłat w gotówce po ustawowem zarządzeniu ich podjęcia (artykuł 111.).

Bank austriacko-węgierski jest obowiązany starać się zapomocą wszelkich rozporządzalnych środków o to, aby objawiająca się w kursie weksli zagranicznych wartość jego banknotów pozostała stale zapewniona odpowiednio do równorzędności ustawowej stopy monetarnej waluty koronowej.

Firma banku austriacko-węgierskiego opiewa w języku niemieckim: „Österreichisch-ungarische Bank“, w języku węgierskim: „Osztrák-magyar bank“. W pieczęci swojej ma Bank orła cesarsko-austriackiego i herb krajów świętej Korony węgierskiej, bez połączenia, obok siebie, oraz firmę w języku niemieckim i węgierskim w formie napisu okalającego.

Artykuł 82.

W czasie trwania swego przywileju jest Bank austriacko-węgierski w obu obszarach państwowych Monarchii wyłącznie uprawniony do wygotowywania i wydawania w obrębie granic, oznaczonych artykułem 84., przekazów na siebie samego, które są

nieoprocentowane i płatne na żądanie do rąk okaziciela.

Kwotę, na którą przekazy te (banknoty) opiewają, oznacza Bank austriacko-węgierski. Banknoty, opiewające na kwotę niższą od 50 K. można jednak wydawać tylko w sztukach po 20 K i po 10 K i tylko do kwoty maksymalnej, oznaczonej zgodnie przez c. k. austriackie i królewsko-węgierskie Ministerstwo skarbu.

Banknoty są zaopatrzone po jednej stronie napisem niemieckim i orłem cesarsko-austriackim, a po drugiej stronie równobrzmiącym napisem węgierskim i herbem krajów świętej Korony węgierskiej. Noszą one podpis firmy Banku w formie, przepisanej statutem (artykuł 38.).

Artykuł 83.

Bank austriacko-węgierski jest obowiązany wymieniać na żądanie wydane przez siebie banknoty w swoich zakładach głównych w Wiedniu i Budapeszcie natychmiast na ustawowe pieniądze kruszcowe stempla austriackiego lub węgierskiego. Odnosne zapewnienie należy zamieścić w osnowie banknotów.

Gdyby nie dopełniono zobowiązania tego w zakładzie głównym wiedeńskim lub w zakładzie głównym budapeszteńskim najpóźniej w przeciągu 24 godzin po okazaniu, wówczas pociągnie to za sobą, wyjąwszy przypadek czasowego wstrzymania wykupu banknotów, zarządzonego drogą ustawową jednocześnie w obu państwach Monarchii, utratę przywileju, o ile nie zachodzi bezpośrednia przyczyna, spowodowana siłą wyższą i uznana przez oba Rządy.

Bank jest obowiązany wymieniać swe banknoty na ustawową monetę kruszcową stempla austriackiego lub węgierskiego także w filiach swoich, o ile ich zasoby gotówki i potrzeby pieniężne zezwalają na to.

Artykuł 84.

Rada generalna ma starać się o taki stosunek zapasu kruszcowego do obiegu banknotów, który mógłby zapewnić zupełne wykonanie zobowiązania, wypowiedzianego w artykule 83.

W każdym jednak razie musi ogólna kwo'a banknotów, będących w obiegu, być pokryta przynajmniej w dwóch piątych częściach ustawowymi pieniędzmi metalowymi stempla austriackiego lub węgierskiego podług ich wartości imiennej albo krajowymi monetami handlowymi złotymi albo monetami złotymi zagranicznymi albo złotem w sztabach, liczonem na wagę podług ustawowej stopy menniczej waluty koronowej z potrąceniem należności za wybicie; reszta banknotów będących w obiegu z doliczeniem wszystkich zaraz płatnych zobowiązań powinna być pokryta sposobem bankowym.

Zezwala się Bankowi na wliczenie do swego zapasu gotówki posiadanych przez siebie weksli na rynki zagraniczne oraz not zagranicznych, o ile one są płatne w złocie lub w efektywnej walucie kruszcowej, równorzędnej z złotem, aż do kwoty maksymalnej 60,000.000 K.

Jakie efektywne waluty kruszcowe należy uważać pod tym względem za równorzędne z złotem, postanowi co pewien czas Rada generalna Banku w porozumieniu z c. k. austriackim i królewsko-węgierskim Ministerstwem skarbu.

Weksle, opiewające na rynki zagraniczne, można tylko wtedy wliczyć do zapasu gotówki, jeżeli są płatne najdalej w ciągu trzech miesięcy i zaopatrzone podpisami co najmniej dwóch zobowiązanych, znanych z wypłacalności.

Do pokrycia bankowego nadają się:

- a) weksle i papiery wartościowe, eskontowane zgodnie z statutem;
- b) kruszce szlachetne, papiery wartościowe i weksle, na które zgodnie z statutem udzielono pożyczkę;
- c) zapadłe papiery wartościowe i kupony, wykupione w myśl statutu;
- d) weksle na rynki zagraniczne, które pod względem czasu obiegu i osób zobowiązanych odpowiadają postanowieniom artykułów 60. i 65., tudzież banknoty zagraniczne,

Jeżeli kwota obiegających banknotów przekracza zapas gotówki o więcej jak sześćset milionów koron, wówczas winien Bank opłacać obu Rządom podatek od nadwyżki w wysokości pięć od sta

rocznie, a to w tym samym stosunku i w tym samym czasie, w jakim ma się wypłacać każdemu z obu Rządów udział w zysku Banku (artykuł 102.).

Celem oznaczenia podatku, przypadającego do zapłaty z tytułu emisji banknotów, winien zarząd Banku ustalić w dniu 7., 15., 23. i ostatnim każdego miesiąca kwotę zapasu gotówki i obiegających banknotów i przedstawić z końcem roku obliczenie to co do każdego z wspomnianych terminów obu rządów skarbowym.

Na podstawie tych wykazów oznacza się podatek biletowy, który Bank ma płacić, w ten sposób, iż policza się od każdej nadwyżki obiegu banknotów, pojawiającej się w jednym z tych terminów i podlegającej opodatkowaniu, 2% procent na należność podatkową. Suma powyższych kwot, policzonych co do poszczególnych terminów na poczet podatku, przedstawia podatek, przypadający do zapłaty od Banku.

Artykuł 93.

Wszystkie księgi i zapiski Banku oraz wszystkie dokumenty, wystawione przez Bank austriacko-węgierski lub jego organa, upoważnione do podpisywania firmy (artykuł 38.), korzystają w obu Państwach z uwolnienia od stempli i należności.

Bank austriacko-węgierski jest dalej zupełnie uwolniony od opłacania portoryum pocztowego od przesyłek banknotów, pieniędzy papierowych i pieniędzy mennicznych między swymi zakładami bankowymi w odnośnym obszarze państwowym, oraz między zakładami bankowymi w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa z jednej strony, a zakładami bankowymi w krajach świętej Korony węgierskiej z drugiej strony, tudzież od przesyłek takich w obrocie z państwowymi i publicznymi kasami i urzędami w odnośnym obszarze państwowym.

Artykuł 102.

Z całkowitego przychodu rocznego z interesów i majątku Banku należy się akcyonaryuszom po potrąceniu wszystkich wydatków najprzód cztery od sta wniesionego kapitału akcyjnego. Z pozostającego jeszcze czystego dochodu rocznego złoży się dziesięć od sta do funduszu rezerwowego, a dwa od sta do funduszu emerytalnego.

Dopóki ogólna dywidenda akcyonaryuszy nie przekracza sześciu od sta wpłaconego kapitału akcyjnego, należy z pozostałej dalszej części zysku doliczać jedną połowę do dywidendy, należnej akcyonaryuszom, podczas gdy druga połowa przypada obu Rządom.

Dopóki ogólna dywidenda akcyonaryuszy nie przekracza siedmiu od sta wpłaconego kapitału akcyjnego, należy z pozostałej jeszcze części zysku

doliczać jedną trzecią do dywidendy, należnej akcyonaryuszom; pozostałe dwie trzecie części przypadają obu Rządom.

Z reszty zysku dolicza się jedną czwartą do dywidendy, wypadającej dla akcyonaryuszy; pozostałe trzy czwarte części dostają się obu Rządom.

Udział w zysku, przypadający obu Rządom, należy wypłacać c. k. Rządowi austriackiemu i Rządowi królewsko-węgierskiemu po zwyczajnem dorocznem posiedzeniu walnego zgromadzenia, odbywajacem się najpóźniej w lutym następnego roku, w tym samym stosunku podziału, w jakim opodatkowany stosownie do artykułu 92. dochód Banku austriacko-węgierskiego odnośnie do kwoty, przypadającej z interesów hipoteczno-kredytowych, i odnośnie do reszty opodatkowanej kwoty tego dochodu podlegał opodatkowaniu w jednym lub drugim obszarze państwowym w dotyczącym roku obrotowym w myśl artykułu IV. ustawy austriackiej, a względnie § 4. węgierskiego artykułu ustawy o przedłużeniu przywileju Banku austriacko-węgierskiego.

Z uzyskanego w pierwszym półrozu dochodu czystego, który w myśl postanowień wyżej zamieszczonych nadaje się do podziału między akcyonaryuszy, wypłaci się akcyonaryuszom w lipcu każdego roku upłatę częściową w wysokości dwóch od sta wpłaconego kapitału akcyjnego.

Resztę czystych dochodów rocznych wypłaci się po zwyczajnem posiedzeniu rocznem walnego zgromadzenia, które odbędzie się najpóźniej w lutym następnego roku.

Gdyby czyste dochody roczne nie wystarczały do otrzymania dywidendy po cztery od sta wniesionego kapitału akcyjnego, można pobrać kwotę brakującą z funduszu rezerwowego, dopóki tenże nie zmniejszy się przez to poniżej dziesięciu procent wniesionego kapitału akcyjnego.

Artykuł 105.

Przywilej Banku austriacko-węgierskiego trwa aż do dnia 31. grudnia 1917.

Na trzy lata przed upływem przywileju powinno walne zgromadzenie wziąć pod obrady i uchwalić, czy należy prosić o odnowienie przywileju.

Jeżeli Bank austriacko-węgierski zamierza prosić o dalsze przedłużenie przywileju, winien wnieść odnośną prośbę do obu Rządów najmniej na dwa lata przed upływem przywileju.

Artykuł 111.

Postanowienia statutu Banku austriacko-węgierskiego (artykuł 83.), dotyczące wymiany jego banknotów na ustawowe pieniądze kruszcowe stempla austriackiego lub węgierskiego, są i pozostaną w zawieszeniu tak długo, dopóki nie wejdą w moc obowiązującą stosownie do postanowień artykułu V. ustawy austriackiej, względnie § 5. ustawy węgierskiej o przedłużeniu przywileju Banku austriacko-węgierskiego, lub nie zostaną wprowadzone w życie przez ustawodawstwo obu Państw.

Gdyby Bank austriacko-węgierski nie dopełnił w tym czasie pośrednim swego zobowiązania względem starania się zapomocą wszelkich rozporządzalnych środków o to, aby objawiająca się w kursie weksli zagranicznych wartość jego banknotów pozostała stale zapewniona odpowiednio do równorzędności ustawowej stopy monetarnej waluty koronowej (artykuł 1.), wówczas pociągnie to za sobą, wyjąwszy przypadek czasowego uwolnienia Banku austriacko-węgierskiego od powyższego zobowiązania, zarządzonego drogą ustawową jednocześnie w obu Państwach Monarchii, utratę przywileju, o ile nie zachodzi bezpośrednia przeszkoda, wywołana siłą wyższą i uznana przez oba Rządy.

Dopóki nie wprowadzono w życie postanowień statutu Banku austriacko-węgierskiego (artykuł 83.) co do wymiany jego banknotów na ustawowe pieniądze kruszcowe, ma Bank austriacko-węgierski składać obu Rządom sprawozdanie co do spostrzeżeń swych przy dokonywaniu obrotu płatniczego z zagranicą; ma on dalej prawo zawioskować u obu Rządów na podstawie spostrzeżeń tych w chwili według swego zdania odpowiedniej uchylenie zawieszenia artykułu 83. statutu bankowego (artykuł 25.). Odnośna uchwała Rady generalnej nie podlega sprzeciwowi obu komisarzy rządowych z tytułu interesu państwowego (artykuł 52.).

Zawieszenie artykułu 83 nie narusza prawa Banku do uiszczania także w międzyczasie wypłat w ustawowych pieniądzech kruszczowych ani do wymiany banknotów według swego uznania na ustawowe pieniądze kruszcowe.

Przy załatwianiu interesów, dozwolonych statutem, jest Bank uprawniony i pozostaje nadal uprawniony do przyjmowania także pewnych rodzajów monet lub gotówki w biletach lub monecie waluty zagranicznej z obowiązkiem zwrotu w dotyczącym rzeczywistym rodzaju monet lub pieniędzy.

Załącznik II. do rozdziału pierwszego.

Układ

między

c. k. Ministrem skarbu i królewsko-węgierskim Ministrem skarbu z jednej strony, a Bankiem austriacko-węgierskim z drugiej strony w przedmiocie utworzenia nowych filii.

Na zasadzie artykułu III. ustawy z dnia 8. sierpnia 1911, Dz. u. p. Nr. 157, i węgierskiego artykułu ustawy XVIII. z roku 1911 zawiera się między c. k. Ministrem skarbu i królewsko-węgierskim Ministrem skarbu z jednej strony, a Bankiem austriacko-węgierskim z drugiej strony układ następujący:

Artykuł I.

W królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa urządza Bank austriacko węgierski z wszelkim możliwym pośpiechem co najmniej dziesięć nowych filii w miejscach, które oznaczy c. k. Minister skarbu.

Artykuł II.

W krajach świętej Korony węgierskiej urządza Bank austriacko-węgierski z wszelkim możliwym pośpiechem co najmniej dziesięć nowych filii w miejscach, które oznaczy królewsko-węgierski Minister skarbu.

Załącznik III. do rozdziału pierwszego.

Układ

między

c. k. Ministrem skarbu i królewsko-węgierskim Ministrem skarbu z jednej strony, a Bankiem austriacko-węgierskim z drugiej strony w przedmiocie bilansowego ocenienia nieruchomości i fundus instructus Banku.

Na zasadzie artykułu III. ustawy z dnia 8. sierpnia 1911, Dz. u. p. Nr. 157, i węgierskiego artykułu ustawy XVIII. z roku 1911 zawiera się między c. k. Ministrem skarbu i królewsko-węgierskim Ministrem skarbu z jednej strony, a Bankiem austriacko-węgierskim z drugiej strony układ następujący:

Artykuł I.

Bank austriacko-węgierski zobowiązuje się wstawić do bilansu bankowego nieruchomości oraz *fundus instructus* Banku, będące w jego posiadaniu z chwilą rozpoczęcia się mocy obowiązującej przedłużonego przywileju, w wartości nie wyższej od obecnej, zaś nieruchomości, w czasie trwania przywileju nowo nabyte oraz nowo nabyte części składowe *fundus instructus* w wartości nie wyższej od ich wartości w chwili nabycia.

Podwyższenie tej wartości bilansowej nieruchomości oraz *fundus instructus* Banku w czasie trwania przedłużonego przywileju oraz w czasie obrotu, który w myśl ustępu I. i V. artykułu 107. statutu Banku austriacko-węgierskiego ma być przeprowadzony między obu Rządami i Bankiem, nie może mieć miejsca pod żadnym tytułem bez zgody c. k. Rządu i Rządu królewsko-węgierskiego.

Artykuł II.

Gdyby Rządy obu Państw miały skorzystać z prawa, zastrzeżonego im w myśl artykułu 107. statutu bankowego, względem objęcia całego interesu bankowego, stanowiącego przedmiot przywileju, z wyłączeniem oddziału dla kredytu hipotecznego, który pozostanie nadal dla Spółki bankowej, w stanie, odpowiadającym bilansowi, i według wartości bilansowej, wówczas nie może Bank austriacko-węgierski podnosić żadnych roszczeń do obu Rządów z powodu wartości, przekraczającej ewentualnie wartość bilansową nieruchomości i *fundus instructus*, znajdujących się podówczas w posiadaniu Banku.

Oba Rządy i Bank austriacko-węgierski zrzekają się również wyraźnie prawa żądania przy sposobności tego objęcia odszkodowania z powodu srożywdzenia ponad połowę wartości.

158.**Ustawa z dnia 8. sierpnia 1911,**

dotycząca regulaminowego traktowania w Izbie posłów przedłożenia o uchyleniu zawieszenia artykułu 83. statutu bankowego, które c. k. Rząd wniesie na wniosek Banku austriacko-węgierskiego na zasadzie artykułu V. ustawy z dnia 8. sierpnia 1911, Dz. u. p. Nr. 157.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

1.

Celem regulaminowego traktowania w Izbie posłów przedłożenia o uchyleniu zawieszenia artykułu 83. statutu bankowego, które c. k. Rząd wniesie na wniosek Banku austriacko-węgierskiego na zasadzie artykułu V. ustawy z dnia 8. sierpnia 1911, Dz. u. p. Nr. 157, wydaje się postanowienia następujące:

Prezydent ma przydzielić przedłożenie zaraz, bez pierwszego czytania komisji, powołanej do wstępnych obrad nad niem.

Komisja winna złożyć Izbie pisemne sprawozdanie co do przedłożenia tego najdalej w ciągu tygodnia.

Prezydent winien postawić sprawozdanie komisji jako pierwszy punkt porządku dziennego posiedzenia, następującego bezpośrednio po rozdaniu sprawozdania, a względnie aż do ukończenia obrad jako pierwszy punkt porządku dziennego także

dalszych posiedzeń Izby, która nie może sprzeciwić się temu.

Gdyby komisja nie złożyła sprawozdania w przeciągu tygodnia, wówczas stawia prezydent przedłożenie rządowe celem ostatecznego powzięcia uchwały jako pierwszy punkt porządku dziennego posiedzenia, następującego po upływie terminu, zakreślonego komisji, a względnie aż do ukończenia obrad jako pierwszy punkt porządku dziennego także dalszych posiedzeń Izby, która również nie może sprzeciwić się temu.

Gdyby do trzeciego dnia przed upływem terminu, oznaczonego w artykule V. ustawy z dnia 8. sierpnia 1911, Dz. u. p. Nr. 157, ani nie rozpoczęto ani nie ukończono debaty nad przedłożeniem, wówczas winien prezydent bez względu na to, czy mowca ukończył już swe wywody lub czy są jeszcze zapisani mowcy do głosu, uznać dyskusję za zamkniętą i zarządzić głosowanie najpóźniej w najbliższym dniu.

2.

Postanowienia ustawy niniejszej należy zamieścić w regulaminie Izby posłów Rady państwa.

3.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Bad Ischl, dnia 8. sierpnia 1911.

Franciszek Józef wkr.

Gautsch wkr.

Meyer wkr.

Wickenburg wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 17. sierpnia 1911.

Treść: (№ 159—162.) 159. Obwieszczenie, dotyczące świadectw kobiecej szkoły przemysłowej dla szycia bielizny i krawiectwa w Marburgu. — 160. Dokument koncesyjny na kolej lokalną od stacji Miasto Weidenau na linii c. k. kolei państwowych do granicy państwa w kierunku ku Nisie. — 161. Rozporządzenie, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze miasta Brixen. — 162. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia Ekspozytury S. Rocco Urzędu celnego głównego tryesteńskiego.

159.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych z dnia 3. sierpnia 1911,

dotyczące świadectw kobiecej szkoły przemysłowej dla szycia bielizny i krawiectwa w Marburgu.

Na zasadzie § 14. d, ustępu 3. ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26, względnie rozporządzenia Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty z dnia 26. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 180, przyjmuje się kobiecą szkołę przemysłową dla szycia bielizny i krawiectwa w Marburgu do spisu tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa zastępują przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu krawieckiego, ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych, dowód prawdziwego ukończenia nauki.

Marek wlr.

Mataja wlr.

160.

Dokument koncesyjny z dnia 4. sierpnia 1911

na kolej lokalną od stacji Miasto Weidenau na linii c. k. kolei państwowych do granicy państwa w kierunku ku Nisie.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadają w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami Nisańskiej Spółce akcyjnej kolei obwodowej w Nisie żadaną koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu normalnotorowej kolei lokalnej od stacji Miasto Weidenau na linii c. k. kolei państwowych do granicy państwa, mającą połączenie z normalnotorową kolejką do Nisy, projektowaną na obszarze pruskim, a to w myśl postanowień ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w dalszym ciągu:

§ 1.

Co do połączenia koncesyonowanej kolei z pruską siecią kolejową oraz uregulowania służby ruchu na kolei tej będą obowiązywać układy, które c. k. Rząd zawrze pod tym względem z Rządem królewsko-pruskim.

Koncesjonaryuszka jest obowiązana poddać się układom tym oraz obowiązkom, które stąd dla niej wynikną.

§ 2.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzysta koncesjonaryuszka z ulg, przewidzianych w artykułach VI. do XII. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 3.

Koncesjonaryuszka ma obowiązek ukończenia budowy koncesyonowanej kolei najpóźniej do dnia 31. grudnia 1912, oddania gotowej kolei na użytek publiczny i utrzymywania jej w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, jakoteż wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi złożyć ma koncesjonaryuszka na żądanie c. k. Rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucję tę za przepadłą.

§ 4.

Celem wybudowania koncesyonowanej kolei nadaje się koncesjonaryuszce prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyzna się koncesjonaryuszce także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których urządzenie uznałby c. k. Rząd za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 5.

Przy budowie koncesyonowanej kolei i ruchu na niej stosować się winna koncesjonaryuszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regu-

laminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości. Pod względem ruchu będzie można o tyle odstąpić od zarządzeń dla bezpieczeństwa i przepisów co do ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu, a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość c. k. Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne; w tej mierze stosowane będą osobne przepisy ruchu, które wyda c. k. Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 6.

Zatwierdzenie i ułożenie rozkładu jazdy oraz oznaczenie cen przewozu pozostawione jest królewsko-pruskim władzom nadzorczym w granicach ich rzeczowej właściwości z tem zastrzeżeniem, iż austriacką i pruską przestrzeń kolei ma się traktować równomiernie.

Urzednicy państwowi, funkcyonaryusze i słudzy, którzy korzystają z kolei wskutek polecenia władz, sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei, albo w celu strzeżenia interesów państwa z tytułu koncesyi lub z względów skarbowych i wykazują się urzędowymi certyfikatami, wystawionymi przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla ich legitymacyi, muszą być przewożeni wraz z pakunkami podróży bezpłatnie.

§ 7.

Kolej lokalna nie ma prawa przyjmować do dalszego przewozu towarów, które pewna stacya kolei państwowej lub prywatnej ma przewieźć do innej stacyi takiej w obrocie przechodowym przez kolej lokalną.

Za przechodowy obrót towarowy nie należy uważać obrotu między Weidenau i Nisą oraz obrotu z Weidenau do jednej z stacyi kolejowych, położonych poza Nisą.

§ 8.

Z wyjątkiem wyraźnego zezwolenia c. k. Rządu nie wolno koncesjonaryuszce powierzać ruchu na koncesyonowanej kolei osobom trzecim.

§ 9.

Koncesjonaryuszka jest obowiązana postarać się o zaopatrzenie swoich funkcyjaryusz, którzy będą ewentualnie ustanowieni w Austrii, na przypadek niezdolności do pracy i na starość, oraz o zaopatrzenie ich rodzin.

§ 10.

Pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w artykule XXV. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, jest koncesjonaryuszka obowiązana dozwolić c. k. Rządowi na żądanie każdego czasu współużywania kolei do przewozu między kolejami, utrzymywanymi w ruchu przez państwo, które już istnieją lub mają powstać w przyszłości, w taki sposób, by c. k. Rząd mógł, przy swobodnym ustanowieniu taryf, przeprowadzić lub kazać przeprowadzić tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy współużywaną koleją lub jej częściami za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 11.

Wydawanie obligacji pierwszeństwa jest kluczzone.

Cyfra kapitału zakładowego podlega zatwierdzeniu c. k. Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, nie wolno wliczać w kapitał żadnych dalszych wydatków.

Gdyby po wybudowaniu kolei miano wystawić dalsze nowe budowle lub pomnożyć urządzenie ruchu, natenczas można doliczyć odnośne koszta do kapitału zakładowego, jeżeli c. k. Rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez c. k. Rząd.

§ 12.

C. k. Rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesjonowanej kolei po jej ukończeniu i puszczeniu w ruch w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Celem oznaczenia ceny wykupna policzyć się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu, poprzedzających chwilę wykupna, straci się z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczy się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. W razie wykupna przed upływem unormowanego w § 2. czasowego uwolnienia od podatku przedstawia obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu w ciągu pozostałego okresu wolności od podatku rentę wykupna, która ma być wypłacana bez ściągania podatku. Za czas po upływie wolności podatkowej oznacza się rentę wykupna w ten sposób, że od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią, policza się podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrąca go z dochodów. Do pozostałej reszty dolicza się ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, ma się na przyszłość opłacać od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby natomiast wykupno nastąpić miało po upływie ustanowionego w § 2. czasowego uwolnienia od podatków, wówczas uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciężące na wykupionem przedsiębiorstwie kolejowem, oraz wszelkie inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie należy obliczyć także co do lat wolnych od podatku podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131, lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, ma się opłacać od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, należy doliczyć do przeciętnych czystych dochodów, w ten sposób obliczonych, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

4. Przeciętny dochód czysty, obliczony w myśl powyższych postanowień, należy płacić koncesjonaryuszce jako wynagrodzenie za wykupioną kolej przez pozostały czas trwania koncesyi w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak kolej miała być wykupiona przed upływem siódmego roku obrotowego lub gdyby średni dochód czysty, obliczony w myśl powyższych

postanowień ustępów 1. do 3., bez uwzględnienia dodatku, przewidzianego w ustępach 2. i 3., nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, któraby się równała racie rocznej, potrzebnej na oprocentowanie po cztery od sta kapitału zakładowego, zatwierdzonego przez c. k. Rząd, i na umorzenie go w ciągu okresu koncesyjnego, w takim razie ma wynagrodzenie, które państwo zapłaci za wykupioną koleję, polegać na tem, że państwo będzie płacić wymienione wyżej anuitety w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku, i zwracać koncesyonaryuszce podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwu zastrzega się prawo zapłacenia w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, należnych koncesyonaryuszce w myśl postanowień punktów powyższych, kapitału, równającego się zdyskontowanej według stopy po cztery od sta na rok, licząc odsetki od odsetek, wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu, jak się samo przez się rozumie, dodatku, któryby w myśl postanowień ustępów 2. i 3. mieścił się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego, podług swego wyboru, gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczyć się będzie w takim razie po kursie, jaki wyniknie jako kurs średni z porównania kursów pieniężnych obligacyi długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędownie na giełdzie wiedeńskiej w ciągu półroczna bezpośrednio poprzedzającego.

7. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia, oznaczonego pod l. 1. do 6., bez dalszej odpłaty wolna od ciężarów własność koncesyonowanej niniejszem koleji i jej używanie, a to ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także koleje dojazdowe, będące ewentualnie własnością koncesyonaryuszki.

8. Postanowienie c. k. Rządu, dotyczące się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmi się przedsiębiorstwu kolejowemu we formie deklaracyi najpóźniej do dnia 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracya ta będzie określać następujące szczegóły:

- a) termin, od którego zacznie się wykupno;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna, i inne przedmioty majątkowe,

które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź jako zaspokojenie pretensyi państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych mają również przejść na państwo;

- c) wysokość ceny wykupna (l. 1. do 6.), którą państwo ma zapłacić przedsiębiorstwu kolejowemu, a którą ewentualnie obliczy się tymczasowo z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania, przy równoczesnem podaniu terminu i miejsca płatności.

9. C. k. Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia jednocześnie z doręczeniem deklaracyi, tyczącej się wykupna, osobnego komisarza, który ma czuwać nad tem, aby począwszy od tej chwili nie zmieniono stanu majątku na szkodę państwa.

Od chwili deklaracyi, tyczącej się wykupienia, wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie wymienionych tamże nieruchomości przedmiotów majątkowych pozwolenia tego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

10. Koncesyonaryuszka jest obowiązana postarać się o to, aby c. k. Rząd mógł w dniu, wyznaczonym na wykupienie, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątkowe, wymienione w deklaracyi wykupna.

Gdyby koncesyonaryuszka nie uczyniła zadość temu zobowiązaniu, będzie c. k. Rząd miał prawo objąć wspomniane przedmioty majątkowe w fizyczne posiadanie nawet bez jej zezwolenia i bez interwencyi sądowej.

Począwszy od chwili wykupienia, odbywać się będzie ruch na wykupionej koleji na rachunek państwa; od tej chwili przypadają więc wszystkie dochody z ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś idą wszystkie wydatki, połączone z ruchem.

Czyste dochody, jakie wynikną z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należytości obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

11. C. k. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracyi wykupna (l. 8.) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach przedmiotach majątkowych, przechodzących na państwo wskutek wykupienia.

Koncesjonaryuszka jest obowiązana oddać c. k. Rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niej w tym celu jeszcze wymagano.

§ 13.

Trwanie koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl § 9., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne oznacza się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

C. k. Rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem powyższego czasu, jeżeli zajdą warunki, wymienione w § 17.

§ 14.

Gdy koncesya zgaśnie i od dnia jej zgaśnięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie koncesyonowanej kolei i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także koleje dojazdowe, będące ewentualnie własnością koncesjonaryuszki.

§ 15.

Zarówno w razie zgaśnięcia niniejszej koncesyi jak i w razie wykupienia kolei (§ 12.) zatrzymuje koncesjonaryuszka na własność fundusze, utworzone z własnych dochodów przedsiębiorstwa, a to fundusz rezerwowy bilansowy i fundusz rezerwowy specjalny, oraz fundusz na odnowienia, dalej ewentualne aktywa obrachunkowe, tabor wozowy, a także te osobne zakłady i budynki, wzniesione lub nabyte z własnego majątku, do których zbudowania lub nabycia c. k. Rząd upoważnił koncesjonaryuszkę z tym wyraźnym dodatkiem, iż przedmioty te nie stanowią przynależności kolei.

§ 16.

C. k. Rząd ma prawo przekonywania się, czy budowę kolei i jej urządzenia ruchu wykonano w wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie, tudzież prawo zarządzenia, aby wadom, zachodzącym w tym względzie, zapobieżono, względnie, aby je usunięto.

§ 17.

C. k. Rząd zastrzega sobie dalej prawo wydania zarządzeń zapobiegawczych, odpowiadających ustawom, na wypadek, gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia

lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyi lub ustawami, a według okoliczności prawo uznania koncesyi za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego. W szczególności można uznać koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego, jeżeli nie dopełniono zobowiązań co do ukończenia budowy i otwarcia ruchu, określonych w § 3., o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

Röll wtr.

161.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 5. sierpnia 1911, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze miasta Brixen.

Na zasadzie § 10. patentu cesarskiego z dnia 4. września 1852, Dz. u. p. Nr. 252, i § 5. odnośnego przepisu wykonawczego zakazuje się handlu obnośnego na obszarze miasta Brixen.

Zakaz ten nie ma zastosowania do osób, które przynależą do okolic, wymienionych jako uprzywilejowane pod względem handlu obnośnego w § 17. patentu o handlu obnośnym i w odnośnych rozporządzeniach dodatkowych.

Mataja wtr.

Meyer wtr.

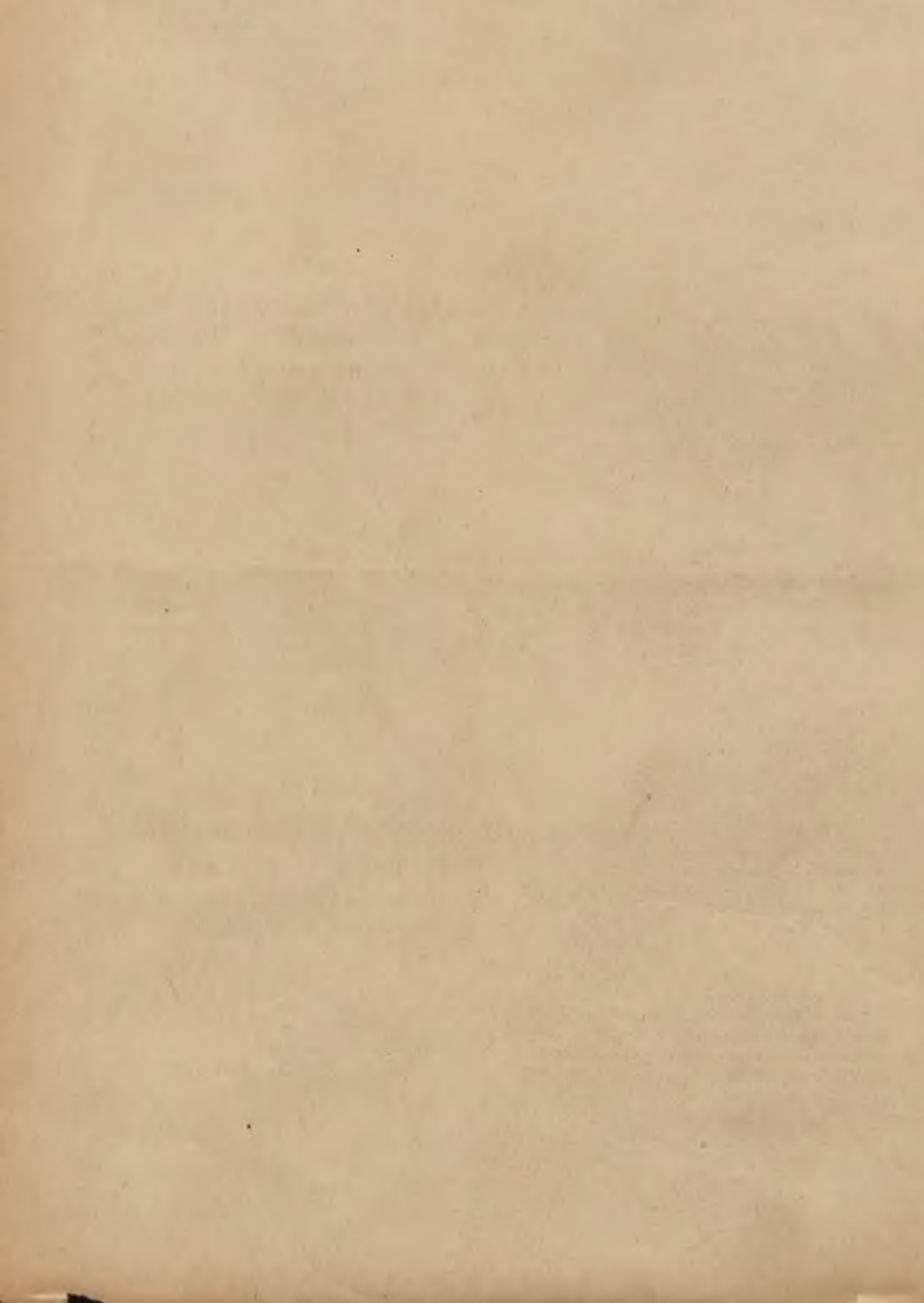
Wickenburg wtr.

162.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 7. sierpnia 1911, dotyczące utworzenia Ekspozytury S. Rocco Urzędu celnego głównego tryesteńskiego.

W warsztatach okrętowych S. Rocco utworzono ekspozyturę Urzędu celnego głównego tryesteńskiego z oznaczeniem „Ekspozytura urzędu celnego głównego S. Rocco”, która rozpoczęła już swoją działalność.

Meyer wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIX. — Wydana i rozesłana dnia 18. sierpnia 1911.

Treść: (№ 163 i 164.) 163. Obwieszczenie, dotyczące przeniesienia Najwyższej koncesyi na kolej lokalną z Velichow-Wikwie do Giesshübl-Puchstein. — 164. Ustawa, którą upoważnia się Rząd do tymczasowego uregulowania stosunków handlowych i obrotowych z Portugalią.

163.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 7. sierpnia 1911, dotyczące przeniesienia Najwyższej koncesyi na kolej lokalną z Velichow-Wikwie do Giesshübl-Puchstein.

Gdy „Spółka akcyjna Henryk Mattoni“ nabyła w drodze kupna kolej lokalną z Velichow-Wikwie do Giesshübl-Puchstein, noszącą obecnie nazwę „Kolej lokalna Wikwie—Giesshübl Sauerbrunn“, którą firma Henryk Mattoni wybudowała i puściła w ruch na zasadzie Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 26. kwietnia 1894, Dz. u. p. Nr. 100, przeto przenosi się na podstawie Najwyższego upoważnienia prawa i obowiązki, wynikłe dla wspomnianej koncesyonaryuszki co do powyższej kolei lokalnej w myśl koncesyi, na „Spółkę akcyjną Henryk Mattoni“ i określa je przy tej sposobności odpowiednio do zmienionych stosunków w sposób następujący:

I.

Postanowienia §§ 1. do 5. włącznie, następnie 7. do 12. włącznie, wreszcie 14. do 16. włącznie Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 26. kwietnia 1894, Dz. u. p. Nr. 100, pozostają w mocy z tą zmianą, iż w ustępie 1. § 14. należy powołać się nie na l. 4. § 13., lecz na l. 7. zmie-

nionego poniżej § 13., a tem samem zamiast „fundusze obrotowe i zasobne“ wstawić „rezerwy obrotowe i kapitałowe“.

W miejsce postanowień §§ 6. i 13. Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 26. kwietnia 1894, Dz. u. p. Nr. 100, które niniejszem uchyla się, wchodzi zarządzenia następujące:

§ 6.

Jako rzeczywisty kapitał zakładowy kolei lokalnej ustala się cenę nabycia tejże w kwocie 950.000 K z doliczeniem wydatków pobocznych, które będą należycie wykazane i podlegają zatwierdzeniu Rządu.

Gdyby po zużyciu zatwierdzonego kapitału zakładowego miano wystawić dalsze nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, wówczas można doliczyć odnośne koszty do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszty te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma się umorzyć w czasie trwania koncesyi według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez Rząd.

§ 13.

Rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesyonowanej kolei w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Celem oznaczenia ceny wykupna policzy się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa w ciągu

ostatnich zamkniętych lat siedmiu, poprzedzających chwilę wykupna, straci się z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczy się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby wykupno nastąpiło przed upływem unormowanego w § 2. czasowego uwolnienia od podatku, w takim razie przedstawia obliczony w sposób powyższy średni dochód czysty owych lat pięciu w ciągu pozostałego okresu wolności od podatku rentę wykupna, która ma być wypłacana bez ściągania podatku. Za czas po upływie wolności podatkowej oznacza się zarazem rentę wykupna w ten sposób, że policzy się od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią, podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrąci go z dochodów. Do pozostałej reszty doliczy się ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, ma się na przyszłość opłacać od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby wykupno nastąpić miało po upływie ustanowionego w § 2. czasowego uwolnienia od podatków, wówczas należy przy obliczaniu czystych dochodów rocznych uważać podatki i dodatki do podatków, ciężące na wykupionem przedsiębiorstwie kolejowem, oraz inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie należy także co do lat wolnych od podatku obliczyć podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, ma się opłacać od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, należy doliczyć do przeciętnych czystych dochodów, w ten sposób obliczonych, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tychże.

4. Przeciętny dochód czysty, obliczony w myśl postanowień powyższych, należy płacić koncesyonaryszce jako wynagrodzenie za wykupioną kolej przez pozostały czas trwania koncesyi w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak średni dochód czysty, obliczony w myśl powyższych postanowień ustępów 1. do 3., bez uwzględnienia dodatku, przewidzianego w ustępach 2. i 3., nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, która jest potrzebna na unowione oprocentowanie i spłacenie pożyczki, zaciągniętej w roku 1894. w Banku krajowym Królestwa czeskiego, i na oprocentowanie po cztery od sta reszty kapitału zakładowego, zatwierdzonego przez Rząd, oraz na

umorzenie go w ciągu okresu koncesyjnego, w takim razie ma wynagrodzenie, które państwo zapłaci za wykupioną kolej, polegać na tem, że państwo przyjmie wymienioną wyżej pożyczkę do spłacenia z własnych funduszów i płacić będzie wspomnianą kwotę ryczałtową za resztę kapitału zakładowego w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku, oraz zwracać koncesyonaryszce podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwu zastrzega się dalej prawo zapłacenia w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, należnych koncesyonaryszce w myśl postanowień punktów powyższych, kapitału, równającego się zdyskontowanej według stopy po cztery od sta na rok, licząc odsetki od odsetek, wartości kapitałowej tych rent, po straceniu, jak się samo przez się rozumie, dodatku, któryby w myśl postanowień ustępu 2. i 3. mieścił się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło spłacić taki kapitał, wolno mu będzie użyć do tego, podług własnego wyboru, gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczyć się będzie w takim razie po kursie, jaki wyniknie jako kurs średni z porównania kursów pieniężnych obligacyi długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędownie na giełdzie wiedeńskiej w ciągu półroczna bezpośrednio poprzedzającego.

7. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia, oznaczonego pod l. 1 do 6, bez dalszej odpłaty wolna od ciężarów własność koncesyonowanej niniejszem kolei, tudzież jej używanie, a to ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, ewentualne koleje dojazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, stanowiące integralną część kolei, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby tych ostatnich nie użyto już stosownie do ich przeznaczenia za zezwoleniem Rządu.

8. Postanowienie Rządu, tyżące się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmione będzie przedsiębiorstwu kolejowemu w formie deklaracyi najpóźniej do dnia 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracya ta będzie określać następujące szczegóły:

- a) termin, w którym wykupienie rozpoczyna się;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna, i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź jako zaspokojenie pretensyi państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają również na państwo;

c) wysokość ceny wykupna (l. 1 do 6), którą państwo ma zapłacić przedsiębiorstwu kolejowemu, a którą ewentualnie obliczy się tymczasowo z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania, przy równoczesnem podaniu terminu i miejsca płatności.

9. Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia, jednocześnie z doręczeniem deklaracji, tyczącej się wykupna, osobnego komisarza, który ma czuwać nad tem. aby począwszy od tej chwili nie zmieniono stanu majątku na szkodę państwa.

Od chwili deklaracji, tyczącej się wykupienia, wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości przedmiotów majątkowych, tamże wymienionych, pozwolenia tego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

10. Koncesyonaryuszka jest obowiązana postarać się o to, aby Rząd mógł w dniu, wyznaczonym na wykupienie, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątkowe, wymienione w deklaracji wykupna.

Gdyby koncesyonaryuszka nie uczyniła zadość temu zobowiązaniu, będzie Rząd miał prawo objąć wymienione przedmioty majątkowe w fizyczne posiadanie nawet bez jej zezwolenia i bez interwencji sądowej.

Począwszy od chwili wykupienia, odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; od tej chwili przypadają więc wszystkie dochody z ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś idą wszystkie wydatki połączone z ruchem.

Czyste dochody, jakie wynikną z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma za wszelkie należności obrachunkowe i inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

11. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji wykupna (l. 8.) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach przedmiotach majątkowych, przechodzących na państwo wskutek wykupienia.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana oddać Rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niej w tym celu jeszcze wymagano.

II.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana postarać się o zaopatrzenie funkcyonaryuszy, zatrudnionych przy ruchu koncesyonowanej kolei, na wypadek niezdolności do pracy i na starość, oraz o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do zakładu emerytalnego związku austriackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy emerytalnej, zapewniającej członkom przynajmniej takie same korzyści, względnie nakładającej na koncesyonaryuszkę przynajmniej takie same obowiązki, jak wspomniany zakład emerytalny.

To zaopatrzenie należy tak przeprowadzić, by koncesyonaryuszka lub przedsiębiorstwo w jej miejsce wstępujące mieli obowiązek zgłaszać w zakładzie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie w własnej kasie emerytalnej, stałych funkcyonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcyonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy lokomotyw, palacze, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni, przy odpowiedniem ich zatrudnieniu, najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

Statut kasy pensyjnej oraz wszelkie jego zmiany podlegają zatwierdzeniu Ministerstwa kolei żelaznych.

III.

Komisarz, ustanowiony przez Rząd, ma prawo bywania na posiedzeniach rady zawiadowczej lub innej reprezentacji, sprawującej zarząd spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za potrzebne, oraz prawo zawieszania wszelkich uchwał i zarządzeń, które sprzeciwiałyby się ustawom, koncesyi lub statutowi spółki, względnie byłyby szkodliwe dla dobra publicznego; w przypadku takim winien jednak komisarz przedstawić sprawę natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która zapaść ma bezzwłocznie i mieć dla spółki moc obowiązującą.

Za przepisane nadzorowanie przedsiębiorstwa kolejowego ma koncesyonaryuszka opłacać Skarbowi państwa ze względu na połączone z tem ciężar roczne wynagrodzenie ryczałtowe, którego wysokość oznaczy Rząd, uwzględniając rozmiar przedsiębiorstwa kolei lokalnej.

Röll wlr.

164.**Ustawa z dnia 13. sierpnia 1911,
którą upoważnia się Rząd do tymczasowego ure-
gulowania stosunków handlowych i obrotowych
z Portugalią.**

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam,
co następuje:

§ 1.

Rząd jest upoważniony do tymczasowego ure-
gulowania stosunków handlowych i obrotowych
z Portugalią.

§ 2.

Wykonanie ustawy niniejszej, która wchodzi
w życie z dniem ogłoszenia, poruczam Memu całemu
Ministerstwu.

Bad-Ischl, dnia 13. sierpnia 1911.

Franciszek Józef wkr.**Gautsch wkr.****Georgi wkr.****Stürgkh wkr.****Hochenburger wkr.****Meyer wkr.****Wickenburg wkr.****Zaleski wkr.****Marek wkr.****Widmann wkr.****Mataja wkr.****Röll wkr.**

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXX. — Wydana i rozestana dnia 19. sierpnia 1911.

Treść: № 165. Rozporządzenie, dotyczące przyznania uwolnień od stempli dla zgłoszeń o zalesieniach.

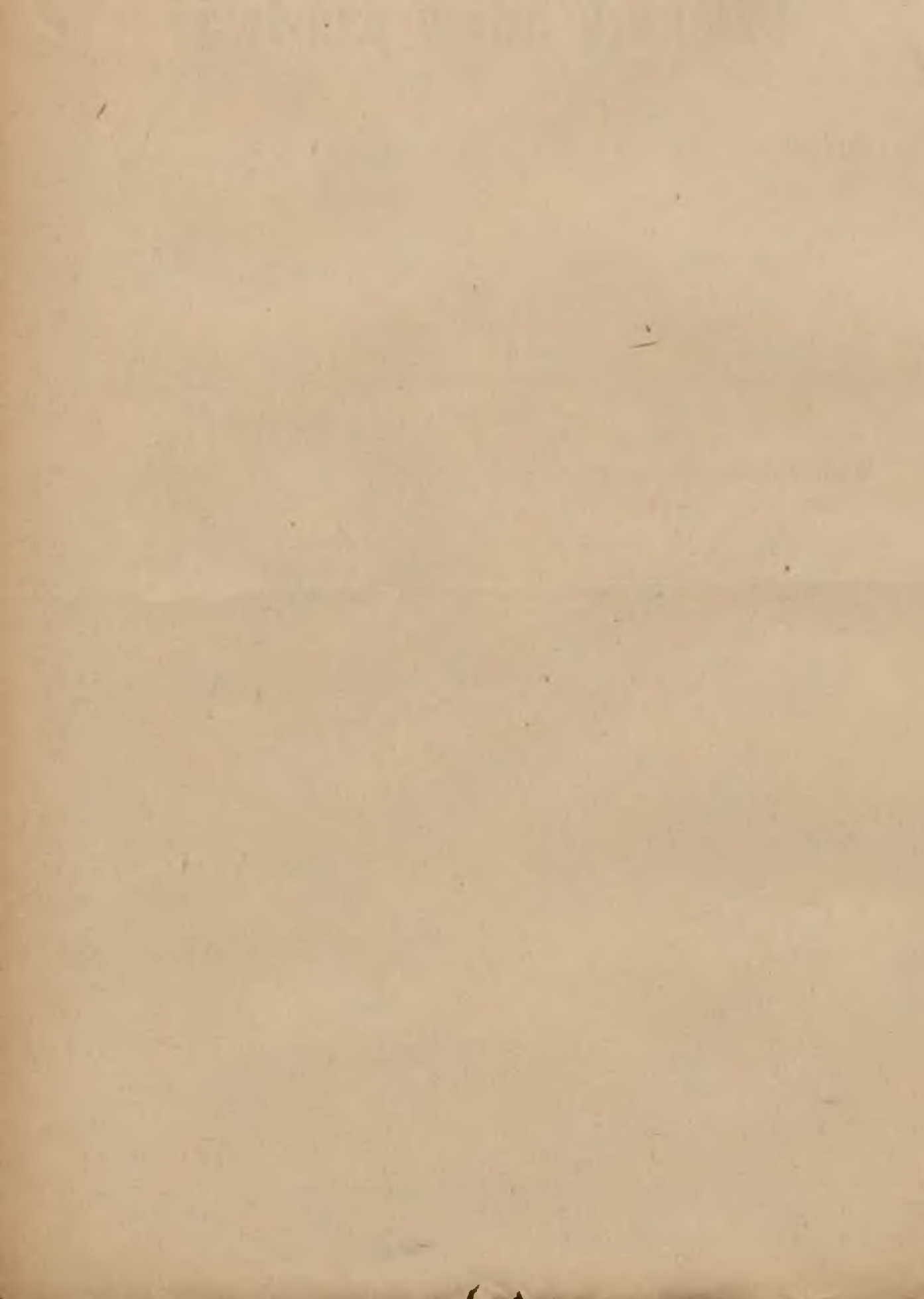
165.**Rozporządzenie Ministerstwa skar-
bu z dnia 11. lipca 1911,****dotyczące przyznania uwolnień od stempli dla zgło-
szeń o zalesieniach.**

Na zasadzie upoważnienia, nadanego § 2.
ustawy z dnia 16. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 233,
przyznaje się uwolnienie od stempli dla podań

i protokołów, którymi zgłoszono zalesienia stosownie
do ustawy z dnia 15. kwietnia 1911, obowiązują-
jącej dla Arcyksięstwa Austrii poniżej Anizy z wy-
łączeniem c. k. głównego i rezydencyjnego miasta
Wiednia, Dz. u. kr. Nr. 78 (w przedmiocie zalesiania
parcel gruntowych, które w myśl postanowień
ustawy lasowej niepodlegają obowiązkowi zalesienia).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie
z dniem ogłoszenia.

Meyer wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXI. — Wydana i rozesłana dnia 22. sierpnia 1911.

Treść: *M* 166. Rozporządzenie, dotyczące utworzenia wydziałów mieszkaniowych.

166.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych i Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 18. sierpnia 1911,

dotyczące utworzenia wydziałów mieszkaniowych.

Na zasadzie § 15. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, dotyczącej utworzenia funduszu pieczy nad mieszkaniami, postanawia się:

Artykuł 1.

Dla przestrzegania miejscowych stosunków mieszkaniowych można utworzyć wydziały mieszkaniowe. Są one powołane do wydawania opinii, zwłaszcza co do próśb o pożyczki, tudzież do samostnego przedstawiania wniosków.

Wydziały mieszkaniowe tworzy się z reguły dla obszaru jednej gminy; składają się one najmniej z 4, a najwyżej z 16 członków i z równej liczby zastępców.

Artykuł 2.

Wydział mieszkaniowy utworzy się tylko na wniosek gminy, zakładu ubezpieczenia społecznego

albo zjednoczenia lub zakładu dla popierania sprawy mieszkań. Jeżeli wniosek pochodzi od zjednoczenia lub zakładu dla popierania sprawy mieszkań, wówczas uwzględni się go tylko wtedy, jeżeli zjednoczenia lub zakłady odpowiadają wymogom następującym. Muszą one mieć charakter użyteczności publicznej, istnieć co najmniej od roku i rozwijać w gminie znaczniejszą działalność. Statuty ogólnie użytecznych zjednoczeń budowlanych powinny odpowiadać postanowieniom § 12. powołanej na wstępie ustawy. Stowarzyszenia i związki budowlane muszą ponadto liczyć co najmniej 50 członków i mieć siedzibę swoją w gminie, wyjąwszy wypadki, zasługujące na uwzględnienie.

Wniosek należy przedłożyć politycznej władzy powiatowej, właściwej ze względu na siedzibę projektowanego wydziału mieszkaniowego.

Zjednoczenia i zakłady, które przedstawiają wniosek taki lub chcą do niego przystąpić, mają przedłożyć jeden egzemplarz swego statutu i sprawozdanie co do swej działalności, wykazać ilość członków i nazwiska członków przelożeństwa, a w danym razie datę ukonstytuowania się, oraz podać sposób wybierania przedstawicieli, którzy mają być wysyłani do wydziału mieszkaniowego.

Artykuł 3.

Jeżeli postawiono wniosek na utworzenie wydziału mieszkaniowego, winna polityczna władza powiatowa zawiadomić o tem wszystkich znanych jej interesentów, a to gminę, zakłady ubezpieczenia społecznego, zjednoczenia lub zakłady dla popierania sprawy mieszkań, a ponadto ogłosić wniosek

w sposób, odpowiadający zwyczajowi miejscowemu. Zarazem ma polityczna władza powiatowa oznaczyć termin, w ciągu którego interesenci, którzy nie przystąpili jeszcze do wniosku, mogą oświadczyć się co do niego.

Po upływie terminu tego orzeka polityczna władza powiatowa o utworzeniu wydziału mieszkaniowego.

Artykuł 4.

Jeżeli zezwolono na utworzenie wydziału mieszkaniowego, ma polityczna władza powiatowa oznaczyć zarazem jego skład. Do wydziału mieszkaniowego należy w szczególności powołać przedstawicieli gminy i zakładów ubezpieczenia społecznego, jakoteż przedstawicieli zjednoczeń budowlanych ogólnie użytecznych.

Liczba przedstawicieli gminy nie może być wyższą od liczby przedstawicieli innych interesentów.

Pomiędzy przedstawicielami gminy musi znajdować się lekarz gminny, a jeżeli gmina rozporządza osobną służbą budowniczą, także organ tej służby.

Każdemu zakładowi ubezpieczenia społecznego, zjednoczeniu i zakładowi należy się z reguły jeden członek i jeden zastępca. Polityczna władza powiatowa może jednak przyznać wyjątkowo pewnemu zakładowi ubezpieczenia społecznego, zjednoczeniu lub zakładowi także dwóch członków, względnie zastępców albo oznaczyć te zakłady ubezpieczenia społecznego, zjednoczenia i zakłady, które mają wysłać wspólnie jednego członka. W wypadku takim może polityczna władza powiatowa wydać zarządzenie, iż pewien zakład ubezpieczenia społecznego, pewne zjednoczenie lub pewien zakład zamianuje członka, a drugi zakład lub drugie zjednoczenie, względnie ich reszta, gdyby chodziło o kilka, wyznaczy tegoż zastępcę.

Jako członków i zastępców można wysyłać tylko osoby własnowolne.

Do wydziału mieszkaniowego w siedzibie politycznej władzy powiatowej należy lekarz urzędowy władzy tej.

Orzeczenie politycznej władzy powiatowej należy doręczyć interesowanym, a nadto ogłosić w sposób, odpowiadający zwyczajowi miejscowemu.

Artykuł 5.

Gdy orzeczenie o utworzeniu i składzie wydziału mieszkaniowego stanie się prawomocne, winna polityczna władza powiatowa spowodować ukonstytuowanie się tegoż.

Wydział mieszkaniowy ma uchwalić regulamin według ogłoszonego w dodatku regulaminu wzorowego; regulamin ten jak również każda późniejsza jego zmiana wymaga zatwierdzenia politycznej władzy powiatowej.

Okres urzędowania członków wydziału mieszkaniowego wynosi trzy lata.

Członkostwo jest urzędem honorowym, sprawowanym bezpłatnie.

Naczelnik politycznej władzy powiatowej i jego wysłannicy, oraz delegat Ministerstwa robót publicznych mają prawo obecności na posiedzeniach wydziału mieszkaniowego i zabierania w każdym czasie głosu. W głosowaniach biorą udział tylko wtedy, gdy są członkami wydziału mieszkaniowego.

Jeżeli w ciągu sześciu miesięcy przed upływem okresu urzędowania członków wydziału mieszkaniowego postawiono stosownie do przepisów artykułu 2. wniosek na dalsze utrzymanie wydziału tego, wówczas należy wdrożyć na nowo postępowanie, określone w artykule 3. Członkowie wydziału mieszkaniowego sprawują w takim razie swe czynności także po upływie trzechletniego okresu urzędowania, i to albo aż do ukonstytuowania się nowego wydziału mieszkaniowego albo do chwili prawomocności orzeczenia, postanawiającego, że wydział mieszkaniowy nie ma być ponownie utworzony.

Jeżeli w podanym wyżej terminie nie postawiono wniosku takiego, wówczas kończy się istnienie wydziału mieszkaniowego z upływem okresu urzędowania jego członków.

Artykuł 6.

Środki na pokrycie wydatków, wynikających dla wydziału mieszkaniowego z załatwiania jego agend, mają być dostarczone przez sam wydział, względnie przez należące do niego korporacje (artykuł 2.).

W razie rozwiązania lub zgaśnięcia wydziału mieszkaniowego należy przeznaczyć majątek, pozostały po dopełnieniu wszystkich zobowiązań, na pewien ogólnie użyteczny cel pieczy nad mieszkaniem.

Artykuł 7.

Polityczna władza krajowa ma prawo rozwiązania wydziału mieszkaniowego.

Artykuł 8.

Rekursy rozstrzyga w ostatniej instancji Ministerstwo robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych.

Artykuł 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Wickenburg wlr.

Meyer wlr.

Marek wlr.

Regulamin wydziału mieszkaniowego w

§ 1.

Nazwa i siedziba.

Wydział mieszkaniowy, utworzony na podstawie rozporządzenia Ministerstwa robót publicznych, skarbu i spraw wewnętrznych z dnia nosi nazwę:

„Wydział mieszkaniowy
 „ i ma siedzibę w

§ 2.

Skład.

Wydział mieszkaniowy składa się z . . . członków.

Dla każdego członka należy wybrać zastępcę, który w razie przeszkody, zachodzącej co do tego członka, ma wstąpić w jego miejsce.

§ 3.

Członkostwo i okres urzędowania.

Członkostwo jest urzędem honorowym, sprawowanym bezpłatnie.

Okres urzędowania członków wydziału mieszkaniowego wynosi trzy lata.

Jeżeli w ciągu sześciu miesięcy przed upływem okresu urzędowania postawiono wniosek na dalsze utrzymanie wydziału mieszkaniowego, wówczas sprawują członkowie swe czynności także po upływie trzechletniego okresu urzędowania, i to albo aż do ukonstytuowania się nowego wydziału mieszkaniowego albo do chwili prawomocności orzeczenia, postanawiającego, że wydział mieszkaniowy nie ma być ponownie utworzony.

Jeżeli w podanym wyżej terminie nie postawiono wniosku takiego, wówczas kończy się istnienie wydziału mieszkaniowego z upływem okresu urzędowania jego członków.

§ 4.

Zakres działania.

Zadaniem wydziału mieszkaniowego jest strzeżenie interesów, dotyczących dziedziny miejscowych stosunków mieszkaniowych.

Do zakresu działania wydziału mieszkaniowego należy zatem:

1. Wydawanie opinii w sprawach, odnoszących się do stosunków mieszkaniowych, jeżeli ciała

autonomiczne, zjednoczenia lub zakłady, których zadaniem jest popieranie stosunków mieszkaniowych, stawiają prośbę taką lub jeżeli władze właściwe żądają takiej opinii;

2. przedstawianie wniosków samoistnych.

§ 5.

Organizacja wewnętrzna.

Czynności wydziału mieszkaniowego sprawuje walne zgromadzenie i przewodniczący.

§ 6.

Walne zgromadzenie.

Walne zgromadzenie jest organem uchwalającym wydziału mieszkaniowego.

§ 7.

Przewodniczący.

Członkowie wydziału mieszkaniowego wybierają z grona swego na walnym zgromadzeniu przewodniczącego i jego zastępcę.

Przewodniczący zastępuje wydział mieszkaniowy na zewnątrz.

Przewodniczący jest organem kierującym i wykonawczym wydziału mieszkaniowego.

W razie przeszkód, zachodzących co do przewodniczącego, należą obowiązki te do jego zastępcy.

§ 8.

Komisyje.

Do obradowania nad sprawami, podlegającymi uchwale walnego zgromadzenia i do stawiania wniosków w sprawach takich może walne zgromadzenie wyznaczyć z swego łona osobne komisye, i to albo stałe albo dla pewnych wypadków. Każda komisya ma wybrać przewodniczącego.

§ 9.

Przybieranie rzeczoznawców.

Do posiedzeń walnego zgromadzenia i komisji można przybierać rzeczoznawców; rzeczoznawców przybiera się na zarządzenie przewodniczącego albo wskutek uchwały walnego zgromadzenia lub komisji.

§ 10.

Zwoływanie posiedzeń.

Przewodniczący (przewodniczący komisji) zwołuje walne zgromadzenie i komisye, ilekroć sprawy tego wymagają albo gdy przynajmniej jedna trzecia część członków wydziału mieszkaniowego, względnie

odnośnej komisji zażąda zwołania, uzasadniając żądanie w pisemnem podaniu. Posiedzenia zwołuje się w miarę możności przez pisemne zaproszenie wszystkich członków, a w danym razie także przybrać się mających rzeczoznawców, przy równoczesnem podaniu porządku dziennego, ułożonego przez przewodniczącego (przewodniczącego komisji). Obradowanie nad sprawami, nie umieszczonymi na porządku dziennym, jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy większość obecnych oświadczy się za tem.

§ 11.

Posiedzenia.

Przewodniczący otwiera i zamyka posiedzenie, kieruje obradami i dba o ich prawidłowy tok. Posiedzenia walnego zgromadzenia i komisji odbywają się niepublicznie.

§ 12.

Zdolność do powzięcia uchwał i głosowanie.

Walne zgromadzenie i posiedzenia komisji są zdolne do powzięcia uchwał jedynie w razie obecności co najmniej połowy członków. Walne zgromadzenie i komisye uchwalają swe uchwały zwykłą większością głosów; przewodniczący (przewodniczący komisji) głosuje także, a w razie równości głosów rozstrzyga to zdanie, do którego przewodniczący (przewodniczący komisji) przystąpił. Mniejszość ma prawo uzasadnienia swego zapatrywania w oddzielnem votum.

§ 13.

Udział zastępców w posiedzeniach.

Członek, który z powodu przeszkód nie może wziąć udziału w posiedzeniu walnego zgromadzenia lub komisji, winien zawiadomić o tem niezwłocznie przewodniczącego.

Przewodniczący ma wówczas zaprosić odnośnego zastępcę, który uczestniczy w posiedzeniach z prawem głosu.

§ 14.

Protokoły posiedzeń.

Protokolant, wyznaczony przez przewodniczącego, ma spisywać protokoły posiedzeń, które powinny obejmować nazwiska obecnych członków, zastępców i rzeczoznawców oraz przedmioty porządku dziennego. Przy przedstawianiu toku obrad należy przytoczyć dosłownie w protokołach tych uchwały, zapadłe co do opinii i wniosków.

§ 15.

Majątek wydziału mieszkaniowego.

Środki na pokrycie wydatków, wynikających dla wydziału mieszkaniowego z załatwiania jego agend, mają być dostarczone przez sam wydział, względnie przez należące do niego korporacje (artykuł 2. rozporządzenia), o ile kosztów tych nie obejmie gmina.

W razie rozwiązania lub zgaśnięcia wydziału mieszkaniowego przypada majątek, pozostały po dopełnieniu wszystkich zobowiązań, na pewien ogólnie użyteczny cel pieczy nad mieszkaniem.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXII. — Wydana i rozesłana dnia 24. sierpnia 1911.

Treść: *M* 167. Rozporządzenie, dotyczące zarządzeń dla zapobieżenia zawleczeniu dżumy.

167.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu, skarbu i rolnictwa z dnia 23. sierpnia 1911,

dotyczące zarządzeń dla zapobieżenia zawleczeniu dżumy.

Celem zapobieżenia zawleczeniu dżumy zabrania się na zasadzie artykułu VII. ustawy, obejmującej taryfę celną, z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, dowozu i przewozu następujących towarów i przedmiotów z Chin oraz z przystani Port Arthur, Dairen (Dalny), Hongkong, Macao, Bangkok, z przystani wysp Formoza i Jawa i obszaru wybrzeżnego Azyi. począwszy od Indyi brytańskich i na zachód aż do ujścia kanału Suezkiego do zatoki Suezkiej, tudzież z Egiptu:

1. Używanej bielizny i odzieży (przedmiotów użytkowych), używanej pościeli (używanego pierza do pościeli).

Jeżeli przedmioty te przewozi się jako pakunki podróżne albo wskutek zmiany miejsca zamieszkania

jako przedmioty, należące do przesiedlających się, wówczas jest ich dowóz i przewóz wprawdzie dozwolony, lecz podlegają one obowiązującym w każdym poszczególnym wypadku osobnym postanowieniom o sanitarno-policyjnej rewizji i ekspedycji przy przekraczaniu granicy.

2. Szmata i gałganów wraz z podszyciem do ubrań, wprowadzanem w obrót jako wełna do czyszczenia, oraz prasowanych gałganów, przewożonych hurtownie jako towar w balach, związanych obręczami.

Jeżeli wykazano zezwolenie na dowóz do sąsiedniego zagranicznego obszaru przeprawnego lub dowozowego, wówczas jest przewóz wszystkich tych towarów i przedmiotów dozwolony tylko wtedy, gdy są one tak zapakowane, iż wszelka manipulacja z nimi okazuje się podczas drogi niemożliwa.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Rozporządzenia z dnia 27. maja 1898, Dz. u. p. Nr. 90, i z dnia 7. maja 1900, Dz. u. p. Nr. 81, zostają uchylone.

Meyer wlr.

Widmann wlr.

Wickenburg wlr.

Mataja wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 26. sierpnia 1911.

Treść: № 168. Traktat między Monarchią austriacko-węgierską i Królestwem włoskiem, dotyczący połączenia kolejowego Primolano—Tezze.

168.

Traktat państwowy z dnia 26. listopada 1910

między Monarchią austriacko-węgierską i Królestwem włoskiem, dotyczący połączenia kolejowego Primolano—Tezze.

(Podpisany w Wiedniu dnia 26. listopada 1910, ratyfikowany przez Jego c. i k. Apostolską Mość w Wiedniu dnia 28. kwietnia 1911, ratyfikacye wymieniono w Wiedniu dnia 10. maja 1911.)

Nos Franciscus Josephus Primus,
divina favente clementia
Austriae Imperator, Bohemiae Rex etc. et Hungariae
Rex Apostolicus,

Notum testatumque omnibus et singulis quorum interest tenore praesentium facimus:

Quum a Plenipotentariis Nostris atque ab illo Majestatis Suae Italiae Regis vias ferratas inter Austriam et Italiam existentes nova quadam conjunctione dilatandi causa conventio specialis die vigesimo sexto mensis Novembris anni millesimi non-gentesimi decimi Viennae conclusa et signata sit, tenoris sequentis:

(Pierwopis.)

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême etc. et Roi Apostolique de Hongrie

et

Sa Majesté le Roi d'Italie,

animés du désir de compléter par un nouveau raccordement les voies ferrées reliant les réseaux de l'Autriche et de l'Italie, ont résolu de conclure, à cet effet, une Convention et ont nommé pour Leurs Plénipotentiaires, savoir:

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême etc. et Roi Apostolique de Hongrie:

Monsieur le Comte Louis Aehrenthal, Son Conseiller Intime, Grand-Croix de l'ordre Royal Hongrois de Saint Etienne, de l'ordre Autrichien Impérial de Léopold et de l'ordre Impérial Autrichien de François Joseph, Chevalier de l'ordre Royal Italien de la Très Sainte Annonciade, Ministre de la Maison Impériale et Royale et des Affaires Etrangères;

Monsieur Louis Wrba, Son Conseiller Intime, Grand-Croix de l'ordre Impérial Autrichien de François Joseph, Chevalier de l'ordre Autrichien Impérial de Léopold, Ministre des Chemins de Fer d'Autriche;

Sa Majesté le Roi d'Italie:

Monsieur le Duc Avarna, Sénateur, Grand-Croix de l'ordre Royal Italien de la Couronne d'Italie, Grand Officier de l'ordre Royal des Saints Maurice et Lazare, Grand-Croix de l'ordre Impérial Autrichien de François Joseph, Son Ambassadeur Extraordinaire et Plénipotentiaire;

lesquels, après s'être communiqué leurs pleins-pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des articles suivants:

Article I.

Les Hautes Parties contractantes sont d'accord de relier la ligne à voie normale en construction Mestre—Bassano—Primolano—frontière à la ligne existante Trente—Tezze—frontière et d'admettre la libre circulation du trafic international aux termes du présent Traité moyennant la susdite ligne de jonction et de lui accorder tous les avantages et toutes les facilités compatibles avec les lois et règlements en vigueur dans les territoires respectifs.

(Przekład.)

Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król Czech itd. i Apostolski Król Węgier

oraz

Najjaśniejszy Król włoski,

ożywieni chęcią pomnożenia połączeń kolejowych między Austryą i Włochami przez nową linię łączącą, postanowili zawrzeć w tym celu układ i zamianowali Swoimi pełnomocnikami, a to:

Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król Czech itd. Apostolski Król Węgier:

Hrabiego Alojzego Aehrenthala, Swego tajnego radcę, ozdobionego wielkim krzyżem królewsko-węgierskiego orderu Św. Stefana, austriacko-cesarskiego orderu Leopolda i cesarsko-austriackiego orderu Franciszka Józefa, kawalera królewsko-włoskiego orderu najświętszej Annuncjaty, ministra Domu cesarskiego i królewskiego i spraw zewnętrznych;

Pana Ludwika Wrbę, Swego tajnego radcę, ozdobionego wielkim krzyżem cesarsko-austriackiego orderu Franciszka Józefa, kawalera austriacko-cesarskiego orderu Leopolda, ministra kolei żelaznych;

Najjaśniejszy Król włoski:

Księcia Avarna, senatora, ozdobionego wielkim krzyżem królewsko-włoskiego orderu Korony włoskiej, wielkiego oficera królewskiego orderu Św. Maurycego i Św. Łazarza, ozdobionego wielkim krzyżem cesarsko-austriackiego orderu Franciszka Józefa, Swego nadzwyczajnego i upełnomocnionego ambasadora;

którzy po wzajemnem udzieleniu sobie pełnomocnictw, uznanych za dobre i należyte co do formy, zgodzili się na artykuły następujące:

Artykuł I.

Wysokie Strony kontraktujące zgadzają się na zaprowadzenie połączenia między będącą w budowie koleją normalnotorową Mestre—Bassano—Primolano—granica a istniejącą już koleją Trydent—Tezze—granica, oraz na dopuszczenie swobodnego obrotu międzynarodowego na powyższym szlaku łączącym stosownie do warunków, ustanowionych w układzie niniejszym, i na przyznanie dla obrotu tego wszelkich korzyści i ułatwień, dających się pogodzić z ustawami i rozporządzeniami, obowiązującymi w ich obszarach.

La fixation du terme, auquel l'exploitation devra être inaugurée au delà des frontières respectives reste réservée à un arrangement spécial entre les deux administrations des chemins de fer intéressées.

Article II.

Sur la ligne de jonction Primolano—Tezze seront établies deux gares frontières distinctes, l'une à Tezze et l'autre à Primolano.

Le changement du service de l'exploitation sur la ligne de jonction à construire se fera dans la station de Primolano, dont l'installation, conforme aux besoins effectifs du trafic, dépendra de la décision, que les commissaires techniques auront à prendre selon les projets à tracer.

Le service d'exploitation entre les deux gares frontières sera réglé de sorte que l'entretien et la surveillance des deux tronçons aboutissant à la frontière incomberont dans les territoires respectifs aux administrations des chemins de fer indigènes, tandis que le service d'exploitation entre les deux gares frontières (à l'exception du service de l'entretien et de la surveillance de la voie) sera confié exclusivement à l'administration du chemin de fer autrichien.

Les conditions auxquelles l'administration du chemin de fer autrichien aura droit à la jouissance de la gare de Primolano comme gare de changement du service et auxquelles le service d'exploitation (à l'exception du service de l'entretien et de la surveillance de la voie) sera effectué entre la station de Primolano et la frontière, ainsi que les dédommagements qui en résultent, seront réglés par un arrangement spécial à conclure entre les administrations des deux lignes ferrées, qui devra être soumis à l'approbation des deux gouvernements.

Ceux-ci auront également à régler d'un commun accord les points sur lesquels une entente entre les deux administrations n'aurait pu se faire.

Toutefois l'administration du chemin de fer autrichien aura droit au remboursement des frais effectifs occasionnés par l'exploitation de la ligne entre Primolano et la frontière (à l'exception des frais du service de l'entretien et de la surveillance de la voie), à moins que l'on ait fixé d'un commun accord une somme déterminée pour ces frais. L'administration du chemin de fer italien payera les frais du service de la gare de changement Primolano, effectué par elle, de sorte que les seuls frais, qui seront portés au débit de l'administration du chemin de fer autrichien seront ceux occasionnés par le personnel autrichien en fonction permanente à la gare susdénommée.

Oznaczenie chwili, w której ma się otworzyć ruch przez obustronną granicę, zastrzega się osobnemu układowi między oboma interesowanymi zarządami kolejowymi.

Artykuł II.

Na linii łączącej Primolano—Tezze urządzi się dwa oddzielne dworce kolejowe graniczne, jeden w Tezze a drugi w Primolano.

Zmiana służby ruchu na wybudować się mającej linii łączącej będzie miała miejsce w stacji Primolano, której urządzenie, odpowiadające rzeczywistym potrzebom obrotu, będzie zależało od orzeczenia, jakie wydadzą komisarze techniczni na podstawie wypracować się mających projektów.

Ruch między oboma dworcami granicznymi ureguje się w ten sposób, iż utrzymanie i nadzоровanie obu szlaków częściowych aż do granicy będzie należało w odnośnych obszarach państwowych do krajowego zarządu kolejowego, podczas gdy służbę ruchu między oboma dworcami granicznymi (z wyłączeniem konserwacji i nadzorowania kolei) będzie pełnił wyłącznie austriacki zarząd kolejowy.

Warunki, pod którymi austriacki zarząd kolejowy będzie miał prawo współużywania dworca Primolano jako dworca do zmiany służby ruchu, oraz warunki wykonywania służby ruchu (z wyłączeniem konserwacji i nadzoru kolei) między Primolano i granicą, jak również wynikające stąd kwestye odszkodowania będą uregulowane osobnym układem, który ma być zawarty między zarządami kolejowymi obu Stron i poddany zatwierdzeniu obu Rządów.

Wspomniane Rządy uregują zgodnie także te punkty, co do których nie da się osiągnąć porozumienia między oboma zarządami kolejowymi.

W każdym jednak razie wynagrodzi się austriackiemu zarządowi kolejowemu kosztą, wynikłe z pełnienia służby ruchu (z wyłączeniem konserwacji i nadzorowania kolei) między Primolano i granicą, w kwotach rzeczywiście wyłożonych, o ileby nie ustalono co do nich zgodnie pewnych wynagrodzeń ryczałtowych. Koszta służby ruchu na dworcu zmiany ruchu w Primolano, pełnionej przez włoski zarząd kolejowy, mają być ponoszone przez zarząd powyższy tak, iż tylko koszta personelu austriackiego zarządu kolejowego, zatrudnionego stale na dworcu tym, będą obciążały zarząd austriacki.

L'administration cojouissante sera tenue à un paiement d'intérêts de quatre pour cent par an du prix des installations et établissements dans la station de changement du service en proportion de l'usage qu'elle en fait y compris les localités de service et d'habitation que l'administration des chemins de fer italiens aura à mettre à la disposition du personnel des administrations autrichiennes des chemins de fer et des postes.

Par conséquent les intérêts du capital déboursé pour les établissements et constructions d'emploi commun de la station de Primolano où le changement du service se fera, seront répartis entre les deux administrations d'après l'intensité de la circulation respective des voitures entrant en gare et la quittant.

En cas de désaccord entre les administrations respectives les deux Hauts Gouvernements décréteront par ordonnance collective lesquels des établissements devront être reconnus d'emploi commun.

Par contre l'administration autrichienne (administration du chemin de fer et des postes) payera à l'administration propriétaire quatre pour cent d'intérêts du capital déboursé pour les installations et constructions destinées exclusivement à son service.

D'après les mêmes principes seront traités les agrandissements des établissements primaires dans la station de changement du service de Primolano, que le Gouvernement territorial trouvera nécessaires à l'intérêt du trafic, ou que le Gouvernement de l'autre territoire devrait réclamer pour les services cités à l'alinéa précédent.

Article III.

La ligne de jonction visée à l'article I du présent Traité est préalablement à construire seulement à une voie.

Il est entendu, que cette voie aura la largeur normale de 1·435 mètres et qu'elle sera entretenue d'après des principes uniformes de manière que le matériel roulant puisse passer sans difficulté d'un chemin de fer à l'autre.

En cas de besoin de l'établissement d'une seconde voie dans la suite les deux Gouvernements négocieront à l'effet d'obtenir un accord à ce sujet.

Le matériel roulant qui a été soumis dans le territoire de l'une des Hautes Parties contractantes à un examen par les autorités compétentes sera admis, sans nouvel examen, sur le territoire de l'autre selon les stipulations de l'arrangement spécial dont il est question à l'article II.

Koszta urządzeń i budowli na stacji zmiany ruchu wraz z ubikacjami służbowymi i mieszkalnymi dla personelu austriackiego zarządu kolejowego i pocztowego, których ma dostarczyć włoski zarząd kolejowy, powinny być oprocentowane przez zarząd współużywający w stosunku do zakresu używania po cztery od sta rocznie.

Wskutek tego rozłoży się procenta od kapitału, wyłożonego na urządzenia i budowle, przeznaczone do wspólnego użytku w stacji zmiany ruchu Primolano, na oba zarządy w stosunku do rozmiaru obustronnego ruchu wozów, przychodzących do dworca zmiany ruchu i odchodzących stamtąd.

Które urządzenia należy uważać za przeznaczone do wspólnego użytku, postanowi się w braku zgody między obustronnymi zarządami kolejowymi drogą wspólnego rozporządzenia obu Wysokich Rządów.

Natomiast będzie zarząd austriacki (kolejowy i pocztowy) opłacał od urządzeń i budowli, przeznaczonych wyłącznie do jego użytku, odsetki po cztery od sta wyłożonego kapitału na rzecz zarządu, będącego właścicielem.

Te same zasady zastosuje się do rozszerzeń pierwotnych urządzeń kolejowych w stacji zmiany ruchu Primolano, które Rząd terytorjalny uzna za potrzebne w interesie ruchu, albo których Rząd drugiego obszaru będzie ewentualnie potrzebował dla gałęzi służbowych, wymienionych w ustępie poprzedzającym.

Artykuł III.

Linie łączącą, określoną w artykule I układu niniejszego, należy wybudować na razie jedynie jako jednotorową.

Postanawia się, iż tor ten ma mieć normalną szerokość 1·435 metra i ma być utrzymywany według zasad równomiernych tak, aby środki przewozowe mogły przechodzić bez przeszkód z jednej kolei na drugą.

Gdyby okazała się później potrzeba urządzenia drugiego toru, podejmą oba Rządy dalsze pertraktacje celem uzyskania porozumienia w tym względzie.

Środki przewozowe, które na obszarze jednej z Wysokich Stron kontraktujących poddano próbie urzędowej, dopuści się na obszar Strony drugiej bez ponownego badania przy zachowaniu postanowień osobnego układu, przewidzianego w artykule II.

Il est entendu que ce passage s'effectuera conformément aux dispositions en vigueur pour le transit des wagons destinés à la circulation internationale.

Article IV.

Le point de la frontière où le raccordement immédiat des deux chemins de fer devra s'effectuer et le détail de la construction seront fixés d'un commun accord par des commissaires techniques, délégués dans ce but, sur la base des projets élaborés par les administrations des deux chemins de fer intéressés.

Les accords établis à ce sujet seront soumis à l'approbation des deux Gouvernements.

Article V.

Conformément aux dispositions contenues dans l'article II, seront admis sur le tronçon entre la frontière et la station de Primolano, situé sur le territoire italien, les règlements du service et des signaux en vigueur sur la ligne de jonction au delà de la frontière.

Dans la station de Primolano même, le personnel de l'administration du chemin de fer autrichien sera tenu de respecter les règlements du service et des signaux en vigueur sur le territoire italien.

Article VI.

La pleine souveraineté y compris le droit de justice et de police dans les deux gares frontières ainsi que sur les tronçons de la ligne situés entre ces gares et la frontière restera exclusivement réservée à celle des Hautes Parties contractantes sur le territoire de laquelle se trouvent la gare et le tronçon de ligne respectif.

Article VII.

Il est expressément réservé à chaque Gouvernement le droit de surveiller les administrations des chemins de fer exploitantes, dont le siège est situé sur son territoire sans préjudice toutefois du droit de souveraineté et de surveillance des deux Hautes Parties contractantes, en ce qui concerne le tronçon situé sur les territoires respectifs.

Article VIII.

La police du chemin de fer sera avant tout exercée par les employés de l'administration chargée de l'entretien et de la surveillance du tronçon respectif. Ce service s'exercera sous la surveillance des autorités compétentes et conformément aux règlements et principes en vigueur dans chacun des deux pays.

Zgodzono się na to, iż przechodzenie wozów będzie się odbywało stosownie do postanowień, obowiązujących co do międzynarodowego obrotu wozów.

Artykuł IV.

Miejsce, w którym obie koleje mają na granicy łączyć się z sobą bezpośrednio, oraz szczegóły konstrukcyjne oznaczą w drodze wzajemnego porozumienia wydelegowani do tego komisarze techniczni na podstawie projektów, wypracowanych przez oba zarządy kolejowe.

Porozumienia odnośne podlegają zatwierdzeniu obu Rządów.

Artykuł V.

Stosownie do postanowień, zawartych w artykule II., będą na przestrzeni między granicą a stacją Primolano, leżącej na obszarze włoskim, obowiązywać te instrukcje i ten regulamin sygnałowy, które istnieją na szlaku dobiegowym poza granicą.

W samej stacji Primolano będzie personal austriackiego zarządu kolejowego obowiązany do przestrzegania instrukcji i regulaminu sygnałowego, które obowiązują na obszarze włoskim.

Artykuł VI.

Pełne zwierzchnictwo państwowe wraz z władzą sądową i policyjną zastrzega się na obu dworcach granicznych oraz na szlakach kolejowych między dworcami tymi a granicą wyłącznie tej z Wysokich Stron kontraktujących, na której obszarze znajdują się odnośny dworzec i szlak kolejowy.

Artykuł VII.

Niezależnie od prawa zwierzchnictwa i nadzoru, przysługującego obu Wysokim Stronom kontraktującym co do przestrzeni kolejowych, położonych na ich obszarze, zastrzega się prawo nadzoru zwierzchniczego nad zarządami kolejowymi, zajmującymi się ruchem, wyraźnie temu Rządowi, na którego obszarze zarządy powyższe mają swoją siedzibę.

Artykuł VIII.

Policyę kolejową w każdym z obu obszarów sprawują przede wszystkim funkcjonariusze zarządu kolejowego, do którego należy nadzór i konserwacja odnośnej przestrzeni kolejowej, pod nadzorem właściwych władz dotyczącego obszaru oraz w myśl obowiązujących dla niego przepisów i zasad.

Sur le tronçon italien situé entre la frontière respective et Primolano, les organes de l'administration du chemin de fer autrichien chargés du service de l'exploitation auront aussi selon leur compétence à exercer la police du chemin de fer.

Le Gouvernement Royal de l'Italie prendra les dispositions nécessaires afin que les employés de l'administration autrichienne trouvent l'assistance nécessaire dans l'exercice de leurs fonctions relatives à la sûreté de l'exploitation du tronçon italien de la ligne de jonction.

Article IX.

Le personnel, chargé de l'entretien et de la surveillance du tronçon situé entre la station de Primolano et la frontière sera nommé par l'administration italienne.

Par contre le choix du personnel attaché au service des trains circulant entre les deux stations frontières sera réservé à l'administration autrichienne.

En ce qui concerne le pouvoir disciplinaire, tous les employés, sans égard au lieu où ils exercent leurs fonctions, ne sont soumis qu'à leur administration supérieure, en restant toutefois soumis aux lois et aux autorités du territoire où ils ont leur domicile.

Les individus, donnant lieu par leur conduite à des plaintes, seront rappelés sur la demande des autorités compétentes du territoire respectif.

Article X.

Chacune des deux Hautes Parties contractantes s'oblige d'empêcher sur la demande de l'autre que des personnes qui ont déjà été condamnées, soit pour crime ou délit contre le Gouvernement, sur le territoire duquel se trouve la ligne, soit pour contrebande ou transgressions graves aux lois de finance, soient admises comme employés pour le service sur le territoire de l'autre Partie.

Article XI.

Les administrations des chemins de fer fixeront d'un commun accord les itinéraires pour la circulation des trains de correspondance, de manière que ni voyageurs, ni marchandises ne souffrent d'autres retards que ceux nécessités par le service du chemin de fer, de la douane et de la police des passeports.

L'approbation de ces itinéraires est réservée à chacun des deux Gouvernements à l'égard de la ligne située sur son territoire.

Les deux Gouvernements s'entremettront auprès des administrations des chemins de fer pour assurer autant que possible une coïncidence de

Na przestrzeni, położonej na obszarze włoskim a prowadzącej od obu stron granicy do Primolano, są także organa austriackiego zarządu kolejowego, zatrudnione w służbie ruchu, powołane do wykonywania policyjnej w swym zakresie działania.

Rząd królewsko-włoski postara się o to, aby udzielono potrzebnego poparcia organom austriackiego zarządu kolejowego przy wykonywaniu nadzoru policyjnego nad ruchem na włoskiej przestrzeni linii łączącej.

Artykuł IX.

Mianowanie personelu, zatrudnionego przy nadzorze i konserwacji przestrzeni kolejowej, położonej między stacją Primolano i granicą, należy do zarządu włoskiego.

Natomiast zastrzega się zarządowi austriackiemu wybór personelu do służby przy pociągach, kursujących między oboma dworcami granicznymi.

Wszyscy funkcjonariusze podlegają bez względu na swe miejsce służbowe pod względem postępowania dyscyplinarnego jedynie przełożonemu zarządowi kolejowemu, zresztą zaś ustawom i władzom tego państwa, gdzie mają siedzibę.

Funkcjonariuszy, którzy postępowaniem swym dają powód do zażaleń, należy usunąć na żądanie właściwej władzy terytorialnej.

Artykuł X.

Każda z wysokich Stron kontraktujących zobowiązuje się zapobiedz na żądanie Strony drugiej, aby do pełnienia służby na obszarze tej ostatniej nie używano osób, które zostały skazane za zbrodnie lub występki przeciw Rządowi terytorialnemu albo za przemytnictwo lub ciężkie przekroczenie skarbów.

Artykuł XI.

Zarządy kolejowe ułożą w wzajemnym porozumieniu rozkłady jazdy dla ruchu pociągów łączących się w ten sposób, aby ani w ruchu podróźnych ani w ruchu towarów nie zachodziły postoje dłuższe od tych, które są potrzebne ze względu na służbę kolejową, celną i paszportowo-policyjną.

Zatwierdzenie tych rozkładów jazdy zastrzeżone jest każdemu z obu Rządów co do kolei jego obszaru.

Oba Rządy postarają się u zarządów kolejowych o to, aby ile możności zapewniono połączenie pociągów równorzędnych, mianowicie pociągów

trains du même genre, savoir trains de grande vitesse avec trains de grande vitesse, trains de voyageurs avec trains de voyageurs et trains mixtes avec trains mixtes.

Les deux Gouvernements interviendront en outre auprès des administrations des chemins de fer intéressées afin qu'il soit établi autant que possible des itinéraires facilitant la communication entre Trente et Venise au moyen de trains directs et selon la possibilité en vue des conditions des lignes en question, au moyen de trains de grande vitesse.

Article XII.

En ce qui concerne le service de douane et de police frontière seront à appliquer les dispositions contenues aux articles 13, 14, 19, 22, 24 et 27 de la Convention signée le 2 octobre 1879 concernant les jonctions de Cormons, Ala et Pontafel.

Il est entendu, que les dispositions de la Convention du 11 février 1906 par rapport aux opérations douanières sur les chemins de fer, qui a été mise en vigueur simultanément avec le Traité de commerce et de navigation entre l'Autriche-Hongrie et l'Italie du 11 février 1906, ou s'il y a lieu les arrangements ultérieurs qui lui seront substitués, s'appliquent aussi à la jonction Primolano—Tezze.

Article XIII.

En ce qui concerne la correspondance télégraphique privée ou officielle, les deux Gouvernements sont convenus d'appliquer aussi à la jonction Primolano—Tezze les dispositions contenues aux articles 15 et 16 de la Convention signée le 2 octobre 1879, en tant que ces dispositions ne concernent pas l'administration de télégraphes de la Hongrie.

Article XIV.

Les dispositions en vigueur ou à concorder à l'égard de la police des passeports et des étrangers voyageant sur les lignes respectives des deux États devront également être appliquées à la jonction qui forme l'objet du présent Traité.

Article XV.

En ce qui concerne le tronçon de la ligne de jonction Primolano—Tezze situé sur le territoire italien et exploité par l'administration des chemins de fer autrichiens, le Gouvernement Royal italien ne fera pas perception d'impôts différents ou supérieurs à ceux qui sont fixés en général pour l'exploitation de chemins de fer par des administrations étrangères.

pospiesznych z pospiesznymi, osobowych z osobowymi i mieszanych z mieszanyimi.

Oba Rządy postarają się dalej u interesowanych zarządów kolejowych także o to, aby ile możliwości ułożono takie rozkłady jazdy, któreby zapewniły połączenie między Trydentem a Wenecją zapomocą pociągów bezpośrednich, a w miarę dopuszczalności, zależnej od stosunków na odnośnych liniach, także zapomocą pociągów pospiesznych.

Artykuł XII.

Odnosnie do służby celnej i graniczo-policyjnej będą miały zastosowanie postanowienia, zawarte w artykułach 13., 14., 19., 22., 24. i 27. układu z dnia 2. października 1879, dotyczącego połączeń kolejowych przy Cormons, Ala i Pontafel.

Rozumie się, iż postanowienia układu z dnia 11. lutego 1906 o ekspedycji celnej w obrocie kolejowym, który wszedł w życie równocześnie z traktatem handlowym i żeglarskim między Austro-Węgrami i Włochami z dnia 11. lutego 1906, względnie układy, które zajmą jego miejsce w przyszłości, będą miały zastosowanie także do połączenia kolejowego Primolano-Tezze.

Artykuł XIII.

Co się tyczy korespondencji telegraficznej prywatnej i państwowej zgodziły się oba Rządy na zastosowanie postanowień artykułu 15. i 16. układu z dnia 2. października 1879 także do połączenia kolejowego Primolano-Tezze, o ile postanowienia te nie odnoszą się do węgierskiego zarządu telegraficznego.

Artykuł XIV.

Postanowienia, które już istnieją lub będą zgodnie wydane pod względem wykonywania policyi paszportowej i policyi nad podróznymi, jadącymi liniami kolejowymi obu Państw, mają mieć zastosowanie także do połączenia kolejowego, stanowiącego przedmiot niniejszego układu.

Artykuł XV.

Co się tyczy szlaku linii łączącej Primolano—Tezze, położonego na obszarze włoskim a utrzymanego w ruchu przez austriacki zarząd kolejowy, nie będzie królewsko-włoski Rząd pobierał żadnych innych ani żadnych wyższych opłat od tych, które dotyczą w ogóle ruchu kolejowego zagranicznych zarządów kolejowych.

Article XVI.

Même en cas d'une modification des titres de propriété des lignes formant l'objet du présent Traité, soit par le rachat ou la dévolution de ces lignes, ou en cas de l'exploitation des lignes sus-nommées par le Gouvernement territorial sans en acquérir la propriété, les dispositions de la présente Convention demeurent en vigueur sans modification.

Article XVII.

La présente Convention sera ratifiée et les ratifications en seront échangées à Vienne le plus tôt possible.

En foi de quoi les Plénipotentiaires respectifs l'ont signée et y ont apposé leurs cachets.

Fait à Vienne, en double exemplaire ce vingt-six novembre mil neuf cent dix.

(L. S.) **Aehrenthal** m. p.

(L. S.) **Wrba** m. p.

(L. S.) **Avarna** m. p.

Artykuł XVI.

Także w razie zmiany w stosunkach własności linii kolejowych, stanowiących przedmiot niniejszego układu, czyto wskutek ich wykupienia lub przepadku, czy też przez to, że odnośny Rząd terytorjalny obejmie ruch wspomnianych linii bez nabycia ich na własność, pozostają postanowienia układu tego bez zmiany w mocy.

Artykuł XVII.

Układ niniejszy będzie ratyfikowany przez obie Strony jak najwcześniej, a sporządzone w tym względzie dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w Wiedniu.

W dowód tego podpisali obustronni pełnomocnicy układ niniejszy i wycisnęli na nim swe pieczęcie.

Działo się w Wiedniu, w podwójnem wygotowaniu, dnia dwudziestego szóstego listopada tysiąc dziewięćsetnego dziesiątego roku.

(L. S.) **Aehrenthal** wlr.

(L. S.) **Wrba** wlr.

(L. S.) **Avarna** wlr.

Nos visis et perpensis conventionis hujus stipulationibus, illas omnes et singulas pro Austria ratas hisce confirmatasque habere profiteamur ac declaramus, verbo Nostro spondentes, Nos omnia quae in illis continentur fideliter executioni mandatuos esse.

In quorum fidem majusque robor praesentes ratificationis Nostrae tabulas manu Nostra signavimus sigilloque Nostro adpresso firmari jussimus.

Dabantur Viennae die duodecesimo mensis Aprilis anno Domini millesimo nongentesimo undecimo, Regnorum Nostrorum sexagesimo tertio.

Franciscus Josephus m. p.

Pro Ministro :

Joannes Marchio Pallavicini m. p.

Ad mandatum Sacrae Caesareae et Regiae Apostolicae Majestatis proprium :

Mauritius Eques a Roessler m. p.

C. et R. Caput Sectionis.

Powyższy traktat państwowy ogłasza się z mocą obowiązującą dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa.

Wiedeń, dnia 9. sierpnia 1911.

Gautsch wlr.

Meyer wlr.

Wickenburg wlr.

Mataja wlr.

Röll wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 29. sierpnia 1911.

Treść: № 169. Rozporządzenie, którem wydatuje się szczegółowe przepisy dla ochrony życia i zdrowia robotników pomocniczych w przedsiębiorstwach przemysłowych, w których wykonywa się roboty drukarskie i litograficzne oraz giserskie.

169.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 23. sierpnia 1911,

którem wydatuje się szczegółowe przepisy dla ochrony życia i zdrowia robotników pomocniczych w przedsiębiorstwach przemysłowych, w których wykonywa się roboty drukarskie i litograficzne oraz giserskie.

I.

Szczegółowe przepisy co do jakości zakładów przemysłowych, pracowni i urzędzeń fabrycznych.

§ 1.

O ile w dalszym ciągu nie postanowiono czego innego, muszą wszystkie lokalności w przedsiębiorstwach przemysłowych, w których wykonywa się roboty drukarskie i litograficzne oraz giserskie, odpowiadać co najmniej wymogom rozporządzenia ministerjalnego z dnia 23. listopada 1905, Dz. u. p. Nr. 176, jeżeli chodzi o zakłady nowozałożone; na równi z założeniem nowego zakładu w myśl rozporządzenia niniejszego należy uważać zmianę lokalu przemysłowego, jeżeli zachodzi przytem potrzeba odnowienia konsensu na prowadzenie zakładu; o ile wchodzą w rachubę zakłady, już istniejące, muszą one być widne oraz łatwe do przewietrzania i opalania. Zwłaszcza w zecerniach oraz w oddziałach maszyn do odlewania czcionek i w oddziałach do wykończania czcionek należy postarać się o dobre

oświetlenie naturalne oraz o światło sztuczne, odpowiadające wszelkim wymogom higieny.

Lokalności, w których wykonywa się jedną z robót, wymienionych w dalszym ciągu, muszą być tak obszerne, aby na każdego robotnika tam zatrudnionego wypadła przestrzeń powietrzna co najmniej 15 m³ i powierzchnia podłogi co najmniej 3 m². Wysokość tych ubikacji musi wynosić co najmniej 3 m, jeżeli ustawa budownicza nie stawia większych wymogów.

Przestrzeń powietrzna.

Roboty te są następujące:

1. Wyrób metalu na czcionki, zawierającego ołów (topienie, stapianie lub przetapianie);
2. wyrób czcionek i materiału na układy zecerskie z metalu na czcionki, zawierającego ołów;
3. roboty stereotypowe i odlewanie podkładu klisz;
4. roboty przy maszynach do odlewania wierszy i składania, o ile używa się przytem materiału na czcionki, zawierającego ołów;
5. roboty z materiałem na układy zecerskie, zawierającym ołów, jak na przykład składanie i rozbiieranie, sortowanie, dzielenie, weinanie i tym podobne;
6. roboty z suchymi farbami ołowinymi;
7. bronzowanie proszkiem bronzowniczym i czyszczenie odnośnych maszyn oraz przyrządów pomocniczych.

W wszystkich innych lokalnościach wystarcza przestrzeń powietrzna, wynosząca 12 m³, i powierzchnia podłogi w wymiarze 2·6 m² dla każdej osoby tam zatrudnionej.

W przypadkach przemijającej i nadzwyczajnej potrzeby może władza przemysłowa I. instancyi zezwolić na gęstsze obsadzenie pracowni w zecer-

Ogólna jakość pracowni.

niach najwyżej w 60 dniach roboczych, a w innych pracowniach najwyżej w 30 dniach roboczych w roku, i to co do lokalów, wymienionych w ustępie 2. niniejszego paragrafu, aż do 12 m³, zaś co do wszystkich innych lokalów aż do 10 m³ na każdą zatrudnioną tam osobę.

W zakładach nowo urządzonych nie wolno w ogóle używać lokalów suterenowych do robót, wymienionych w ustępie 2., punkt 2.—7., oraz do robót drukarskich z wyjątkiem robót na ciężkich maszynach rotacyjnych i innych szczególnie ciężkich maszynach drukarskich; do innych robót wolno używać lokali takich tylko wtedy, jeżeli te z nich, których wysokość w świetle wynosi nie więcej jak cztery metry, wystają od strony okien ponad poziom przyległej ziemi przynajmniej w czterech piątych, a te, których wysokość w świetle wynosi więcej jak cztery metry, przynajmniej w trzech czwartych swej wysokości profilowej w świetle. Przy przenoszeniu zakładów, które w dniu ogłoszenia rozporządzenia tego już istnieją i są zatwierdzone, do lokali najemnych mają mieć w ogóle zastosowanie te same postanowienia, o ile zachodzi przytem potrzeba odnowienia konsensu na prowadzenie zakładu; polityczna władza krajowa może jednak zezwolić na wyjątki, jeżeli odnośne lokale suterenowe są z uwagi na szczególny cel, któremu mają służyć, wolne od zarzutów pod względem higienicznym, a zwłaszcza jeżeli mają dość światła dziennego i dają się dokładnie przewietrzać zapomocą odpowiednio wielkich okien, wychodzących wprost na wolną przestrzeń, a nie na podworce, urządzone jedynie dla światła. Jeżeli jednak chodzi o roboty w rodzaju, wymienionym w ustępie 2., p. 1.—4. i 6., można zezwolić na wyjątki te tylko wtedy, gdy przy robotach, wspomnianych w punkcie 1. i 2., wchodzi w rachubę ogółem nie więcej jak 5 robotników, przy robotach, wymienionych w punktach 3. i 4., nie więcej jak 3, a przy robotach, o których mowa w punkcie 6., nie więcej jak 2.

Do robót, połączonych z wywiązywaniem się większego ciepła lub pyłu, jako to do topienia ołowiu lub metalu na czcionki, robót na maszynach do odlewania czcionek i wierszy, robót stereotypowych, wykończania i wygładzania czcionek oraz tym podobnych muszą być przeznaczone osobne lokale lub przynajmniej osobne oddziały, które powinny być oddzielone od innych pracowni, a jeżeli to jest wykonalne pod względem techniki ruchu, także od siebie i zamknięte w sposób, zapobiegający wszelkiemu dokuczaniu innym osobom, nie zajętem odnośną pracą, lub narażaniu ich na niebezpieczeństwo przez wywiązywanie się ciepła lub pyłu.

Ponadto muszą lokale zecerskie i drukarniane być w miarę możliwości oddzielone od siebie.

Bronzowanie proszkiem bronzowniczym musi odbywać się, jeżeli to jest możliwe pod względem

techniki ruchu, w osobnych lokalach lub oddziałach, a przy bronzowaniu w większym zakresie zapomocą odpowiednich maszyn, ile możliwości nie przepuszczających pyłu.

§ 2.

Wszystkie pracownice, wymienione w § 1., ustęp 2., oraz te wszystkie, w których wykonywa się roboty drukarskie, muszą posiadać mocną i równą podłogę bez spojów, którą musi się albo pociągnąć niewadliwym środkiem wiążącym pył i odnawiać powłokę tę w miarę potrzeby, a co najmniej dwa razy rocznie albo tak urządzić, by dawała się łatwo zmywać. Na równi z podłogą taką należy postawić także szczelną podłogę deszczulkową, wyjąwszy lokale, gdzie wykonywa się roboty w rodzaju, określonym w § 1., ustęp 2., p. 1.—4. i 6., o ile nie chodzi o rozcieranie jedynie nieznacznych ilości suchych farb ołownych w samym lokalu drukarnianym. W ubikacjach, gdzie robotnik przy wykonywaniu swej czynności pozostaje przeważnie na jednym i tem samym miejscu, musi podłoga przynajmniej w tych miejscach składać się z materiału, będącego złym przewodnikiem ciepła.

Ściany lokalów, gdzie wykonywa się roboty w rodzaju, określonym w § 1., ustęp 2., p. 1.—6., należy zaopatrzyć, o ile nie chodzi o rozcieranie jedynie nieznacznych ilości suchych farb ołownych w samym lokalu drukarnianym, co najmniej do wysokości 2 metrów gładkim okładem bez spajów, dającym się łatwo zmywać, lub powłoką olejną, która ma być zawsze utrzymywana w dobrym stanie. Co do reszty powierzchni ścian i powały oraz reszty pracowni wystarcza powłoka wapienna, którą musi się w razie potrzeby odnawiać.

Władza przemysłowa może zezwolić na wyjątek od obowiązku zaprowadzenia powłoki olejnej w lokalach najemnych, jeżeli przedsiębiorca wykaże, iż opuści zajmowany przez siebie lokal najemny w niestosunkowo krótkim czasie.

W wszystkich pracowniach, wymienionych w § 1., ustęp 1., należy ustawić dostateczną ilość sopluczek, wypełnionych płynem lub materiałem wilgotnym, które ma się czyścić co najmniej dwa razy na tydzień.

§ 3.

W zakładach nowo założonych, a w miarę możliwości także w zakładach już istniejących, w których przeciętnie pracuje więcej aniżeli 20 robotników, muszą znajdować się w obrębie zakładu dla wszystkich osób, wykonujących roboty, określone w § 1., ustęp 1., osobne umywalnie i szatnie z urządzeniami, nadającymi się do oddzielnego przechowywania odzieży roboczej i używanej na ulicę: w zimnej porze roku należy ubikacje te odpowiednio ogrzewać.

W zakładach już istniejących, w których nie da się urządzić takich ubikacji osobnych, oraz w przed-

Lokale
w suterenach.

Podłogi.

Ściany.

Sopluczek.

Umywalnie,
szatnie (szafki
na odzież),
i szatnie.

Rozdział po-
szczególnych
pracowni.

Maszyny
bronzownicze.

siębiorstwach przemysłowych, zatrudniających przeciętnie nie więcej jak 20 robotników, należy przeznaczyć dla osób, wymienionych w ustępie poprzedzającym, przynajmniej szczelne szafki na odzież, które musi się tak urządzić, aby można było przechowywać tam oddzielnie odzież roboczą i odzież przeznaczoną na ulicę.

W przedsiębiorstwach przemysłowych, w których wykonywa się roboty drukarskie lub giserskie regularnie także w porze nocnej, to jest w czasie między godziną ósmą wieczór a piątą rano, musi się ponadto przeznaczyć dla osób, zatrudnionych robotami w rodzaju, podanym w § 1., ustęp 1., odpowiedni oddzielny lokal w zakładzie przemysłowym do spożywania potraw i napojów, który w zimnej porze roku musi być również odpowiednio ogrzewany.

§ 4.

Co do urządzeń kotłów parowych i maszyn motorowych, co do przenośni, maszyn roboczych i urządzeń fabrycznych, wyciągów i dźwigni, oraz urządzeń transportowych obowiązują przepisy rozporządzenia ministerjalnego z dnia 23. listopada 1905, Dz. u. p. Nr. 176, o ile w dalszym ciągu nie wydano postanowień dalej idących:

a) Każda maszyna robocza ma być zaopatrzona w osobny przyrząd do wstrzymania ruchu, który powinien każdej chwili dać się szybko i łatwo osiągnąć jednym chwytem z zwykłego stanowiska robotnika, zatrudnionego przy odnośnej maszynie, i być urządzony wzgl. zabezpieczony w ten sposób, aby automatyczne wejście maszyny w ruch było wykluczone. Maszyny drukarskie z fundamentem płaskim z obustronnymi przyrządami do wkładania papieru oraz maszyny rotacyjne należy zaopatrzyć takimi przyrządami do wtrzymania ruchu po obu bokach podłużnych. Przy maszynach pospiesznych i rotacyjnych należy zaprowadzić także stosowne urządzenie, zapobiegające przedwczesnemu lub przypadkowemu wejściu maszyny w ruch. Przy elektrycznym popędzie maszyn pospiesznych i rotacyjnych należy umieścić prócz rozrusznika także wyłącznik, i to ten ostatni w odpowiednim oddaleniu od pierwszego.

b) Przy maszynach rotacyjnych należy zaprowadzić także urządzenia sygnałowe, które mają zapowiadać puszczenie maszyny w ruch tonem, przegłuszającym hałas maszynowy.

c) Przy maszynach rotacyjnych, a w miarę potrzeby także przy prasach pospiesznych należy zabezpieczyć wzniesione ponad podłogę stanowiska personelu obsługującego przed możliwością spadnięcia z nich.

d) Do transportu oraz do wkładania i wyjmowania ciężkich kamieni i form drukarskich powinno się zaprowadzić odpowiednie urządzenia. Przy zestawianiu i naprawianiu wielkich maszyn należy używać odpowiednich przyrządów do wstawiania ciężkich wałców i części składowych.

e) Tyglówki powinno się zaopatrzyć w urządzenia, zapobiegające skutecznie niebezpieczeństwu dla rąk robotnika przy zamykaniu prasy.

f) Szpary na noże przy maszynach do krajania papieru należy zakryć na przedniej stronie maszyny blachami ochronnymi.

§ 5.

Kotły pieców do wytwarzania materiału na czcionki, płyt stereotypowych itp., a także, o ile to jest technicznie możliwe, naczynia do przetapiania przy maszynach do odlewania czcionek i wierszy należy nakryć przyrządami odprowadzającymi z dobrym przewiewem i ujściem wprost na wolne powietrze lub do odpowiedniego komina i unieścić przyrządy te, a względnie zasłonić je złym przewodnikiem ciepła w ten sposób, aby osoby pracujące nie doznawały przykrości przez promieniowanie ciepła.

Same naczynia do topienia powinno się w miarę możliwości otoczyć również złym przewodnikiem ciepła.

Pod maszynami do odlewania czcionek i wierszy powinno się umieścić płyty lub misy blaszane odpowiedniej wielkości, jeżeli konstrukcja odnośnych maszyn na to zezwala.

II.

Szczególne przepisy co do ruchu.

§ 6.

Manipulacje przy wałcach i formach oraz wstawianie wystających czcionek na właściwe miejsce i inne podobne czynności wolno przedsięwziąć jedynie w stanie zupełnego spoczynku maszyny; odnośne zakazy wzgl. przepisy należy przybić w pracowniach.

Płyny zapalne (terpentynę, benzynę, spirytus itp.) wolno przechowywać w pracowni najwyżej w ilości, odpowiadającej przeciętnemu zapotrzebowaniu dziennemu, i w naczyniach, zabezpieczających przed wybuchem.

Kobiety, zatrudnione przy maszynach roboczych, nie mogą w czasie pracy nosić powiewnych sukien, ani zwisających warkoczy lub rozpuszczonych włosów. Rękawy ich sukien powinny być zamknięte około przegubów rąk, jeżeli sięgają poniżej łokci.

Przed rozpoczęciem pracy przy maszynach roboczych, maszynach rotacyjnych i pospiesznych należy zdjąć pierścionki.

Pomiędzy materiałem, który ma być utrzymywany w pogotowiu celem udzielania pierwszej pomocy, należy zamieścić także odpowiedni zapas chustek, bandaży, gazy aseptycznej oraz środków antyseptycznych i tamujących krew.

Ochrona przed gazami, parami i promieniowaniem ciepła.

Misy do podstawiania.

Zapobieganie wypadkom.

Pierwsza pomoc.

§ 7.

Kobiet w ogóle, a męskich robotników pomocniczych, niebędących uczniami, w wieku poniżej lat 16 nie wolno używać do poruszania tyglówek zapomocą nóg, ani do robót, wymienionych w § 1., ustęp 2., ani do tych wszystkich prac, przy których nie można uniknąć większego zanieczyszczenia się rozartymi już farbami ołowinymi, jak na przykład do mycia walców do farb i czyszczenia skrzynek na farby.

Wyjątki od zakazu tego zachodzą tylko:

1. co do używania kobiet w wieku powyżej lat 17 do robót bronzowniczych;

2. co do używania kobiet w wieku powyżej lat 16 do następujących czynności giserskich: do dzielenia, wyskładania, odskładania i wstawiania oraz podobnych czynności sortowniczych, tudzież do robót magazynowych i pakunkowych.

Uczniów poniżej lat 16 nie wolno używać do bronzowania zapomocą proszku bronzowniczego, do wydmuchiwania kaszt drukarskich i do innych prac przy czyszczeniu, połączonych z wywiązywaniem się większego pyłu.

§ 8.

Wszystkie pracownice należy w czasie trwania pracy oświetlać i opalać dostatecznie w razie potrzeby, wentylować zawsze w sposób odpowiedni, a nadto przewietrzać dokładnie poza godzinami pracy raz na dzień, zaś pracownice wymienione w § 1., ustęp 2., co najmniej dwa razy na dzień.

W zakładach przemysłowych, w których wykonywa się roboty w rodzaju, określonym w § 1., ustęp 1., w szychtach dziennych i nocnych, powinno takie dokładne przewietrzenie odbyć się po ukończeniu każdej szychty, a nadto jeszcze podczas dłuższej przerwy w pracy w ciągu każdej szychty.

§ 9.

Podłogi wszystkich pracowni musi się codziennie czyścić dokładnie poza godzinami pracy, i to drogą wilgotną, gdyby okazywało się to odpowiednio.

Również wspomniane w § 3. umywalnie, szatnie i jadalnie należy utrzymywać zawsze w stanie czystym i odpowiadającym celowi.

Dającą się zmywać, niezastawioną część ścian należy czyścić najmniej raz na miesiąc drogą wilgotną.

Pulty zecerskie, półki i inne przedmioty, należące do urządzenia, muszą tak szczerlnie przystawać do podłogi, aby nie mógł pod nimi zbierać się kurz, albo musi pozostać pod nimi tyle miejsca, aby odnośną część podłogi można było łatwo czyścić.

Kaszt drukarskie, będące ciągle w użytkowaniu, powinno się dokładnie czyścić w miarę potrzeby,

a najmniej co trzy miesiące, zaś wszystkie inne kaszt przed ich ponownym użyciem; datę ostatniego czyszczenia należy uwidocznic na każdej kaszcie drukarskiej.

Kaszt drukarskie oraz stojące układy zecerskie (stojące formy) powinno się ile możności czyścić zapomocą przyrządów do ssania pyłu, względnie drogą wilgotną, a w każdym razie tak, aby zatrudnione przytem osoby były chronione przed wywiązywającym się pyłem. Czyszczenie przez wydmuchiwanie wolno wykonywać tylko na wolnym powietrzu.

Wnętrze pultów zecerskich i półek należy czyścić w miarę potrzeby, a co najmniej kwartalnie, ile możności zapomocą dobrze funkcjonujących przyrządów do ssania pyłu.

Dwa razy na rok musi się przeprowadzić dokładne oczyszczenie całego zakładu, a więc wszystkich ubikacji, zwłaszcza także ścian, półek przy suficie itp.

Roboty przy czyszczeniu, które powodują silniejsze wywiązywanie się pyłu, muszą odbywać się poza godzinami pracy.

Używanie szkodliwych dla zdrowia materiałów do mycia i czyszczenia, a zwłaszcza nieoczyszczonych olejów terpentynowych jest zakazane.

§ 10.

Przy przyrządzaniu farb, zawierających ołów, wolno skutecznie tłuczenie i mielenie bieli ołownej oraz połączeń, zawierających ołów, tudzież ich mieszanie, ugniatanie, rozcieranie itd. z oliwą lub pokostem tylko przyrządami mechanicznymi, i to w ten sposób, aby przytem, podobnie jak przy nasypywaniu i przesypywaniu materiałów, zawierających ołów, robotnicy byli odpowiednio chronieni przed wytwarzaniem się pyłu i aby pył nie dostawał się do pracowni.

Na naczyniach i zbiornikach, w których przechowuje się farby, zawierające ołów, i używa farb takich, powinno się uwidocznic w sposób dostrzegalny i zrozumiały, iż zawartość ich obejmuje domieszkę ołowiu.

§ 11.

Przez przybicie stosownych obwieszeń powinien przedsiębiorca wpływać na to, aby robotnicy, zajęci czynnościami, wyliczonymi w § 1., ustęp 2., oraz drukarze i maszyniści, o ile mają wykonywać roboty drukarskie przy użyciu zawierającego ołów materiału na układy zecerskie lub proszku bronzowniczego, korzystali z odpowiedniej odzieży roboczej, i ma dostarczyć tym osobom pracującym, które wykonują roboty, wyliczone w § 1., ustęp 2., punkt 6. i 7., oraz robotnikom giserskim, uczniom giserskim i niekwalifikowanym giserskim robotnikom pomocniczym odzieży roboczej, a pierwszym z nich (§ 1., ustęp 2., punkt 6. i 7.) także nakryć głowy.

Kobiety i młodzieńcy.

Oświetlanie, opalanie, przewietrzenie, wentylacja.

Farby ołowne.

Czyszczenie pracowni i urządzeń fabrycznych.

Odzież robocza.

Przedsiębiorca powinien dbać także o to, aby dostarczone przez niego części odzieży czyszczone w miarę potrzeby na jego koszt drogą mokrą i aby odzież roboczą i nakrycia głowy osób, zatrudnionych robotami w rodzaju, wymienionym w § 1., ustęp 2., punkt 7., oczyszczano z pyłu tam, gdzie bronzuje się ciągle, codziennie, zresztą zaś po użyciu.

Wziewniki.

Do robót, połączonych z wywiązywaniem się większego pyłu, jak w szczególności do bronzowania, rozcierania suchych farb, zawierających ołów itp. winien przedsiębiorca dostarczyć odnośnemu robotnikowi osobny przyrząd ochronny, zapobiegający wciskaniu się pyłu do ust i nosa (wziewnik itp.); przyrząd ten ma się zawsze utrzymywać w czystości.

§ 12.

Przedsiębiorca winien dostarczyć robotnikom, zajęтым robotami w rodzaju, określonym w § 1., ustęp 1., wody do picia w odpowiedniej ilości i jakości oraz stosownych umywalni z wodą płynącą, w miarę możliwości ciepłą, mydła, szczotek do rąk, a nadto każdemu z tych robotników jeden czysty ręcznik na tydzień.

Z reguły ma przypadać na pięciu robotników co najmniej jedna umywalnia.

§ 13.

Pod zagrożeniem następstw, przewidzianych w § 17. niniejszego rozporządzenia, są wszyscy robotnicy obowiązani stosować się do zarządzeń, jakie przedsiębiorca wyda w myśl rozporządzenia tego.

W ten sam sposób są robotnicy, którzy wykonują roboty w rodzaju, określonym w § 1., ustęp 2., oraz drukarze i maszyniści, o ile mają wykonywać roboty drukarskie przy użyciu materiału na układy zecerskie, zawierającego ołów, lub proszku bronzowniczego, obowiązani:

używać przepisanych w § 11. sukien roboczych, nakryć głowy, przyrządów i środków ochronnych stosownie do ich przeznaczenia,

myć sobie dokładnie twarz, usta i ręce wodą, i to ciepłą, jeżeli jest do rozporządzenia, po każdym ukończeniu lub przerwaniu roboty, zwłaszcza zaś ręce przy użyciu mydła i szczotki,

przechowywać swą odzież roboczą tylko w szatniach, względnie szafkach na ubranie, wspomnianych w § 3.,

poddawać się regularnie badaniu lekarskiemu, przepisанemu stosownie do § 15. niniejszego rozporządzenia,

udać się do lekarza kasy chorych w razie pojawienia się pierwszych objawów zatrucia ołowiem,

względnie na polecenie lekarza, przeprowadzającego badanie peryodyczne.

Robotnikom, wymienionym w ustępie 2., jest zakazane:

zabieranie z sobą do pracowni potraw i napojów alkoholicznych, tudzież ich przechowywanie lub spożywanie tamże,

palenie, wzgl. używanie tytoniu w jakiegokolwiek postaci (cygar, papierosów, tytoniu do fajek, do żucia lub tabaki) w lokalach zakładu przemysłowego, wyjąwszy tam, gdzie wyraźnie na to zezwolono,

wchodzenie do przeznaczonych dla nich ewentualnie w myśl § 3. jadalni w odzieży roboczej i bez poprzedniego dokładnego oczyszczenia swej osoby, płucie na podłogę w lokalach przemysłowych.

Nie wolno przedsiębiorcy dozwalać wyraźnie robotnikom, wymienionym w ustępie 2., palenia wzgl. używania tytoniu w innych ubikacjach prócz jadalni i lokalów, przeznaczonych na odpoczynek.

Obowiązki pracodawców.

III.

Przepisy co do szczególnego nadzoru.

§ 14.

W wszystkich pracowniach, wymienionych w § 1., ustęp 1., winien przedsiębiorca:

Obowiązki pracodawców.

1. przybić w miejscu łatwo widocznem i utrzymywać zawsze w stanie czytelnym jeden egzemplarz niniejszego rozporządzenia oraz

2. wykaz, którego prawdziwość potwierdzi bezpłatnie właściwa władza przemysłowa, z podaniem długości, szerokości i wysokości każdego lokalu w metrach, zawartości powietrza w metrach sześciennych i ilości robotników, których w myśl § 1. wolno w lokalu tym zatrudniać.

Przedsiębiorca jest dalej obowiązany wydać każdemu robotnikowi, którego używa do robót w rodzaju, określonym w § 1., ustęp 1., poprzednio bezpłatnie jeden egzemplarz pouczenia, wydrukowanego jako załącznik niniejszego rozporządzenia.

Przez przybicie odpowiednich obwieszczeń, a ewentualnie także przez ustanowienie osób nadzorczych z grona robotników powinien przedsiębiorca wpływać na to, aby robotnicy przestrzegali ściśle odnośnych przepisów niniejszego rozporządzenia.

Nazwiska i mieszkania lekarzy kasy chorych, które kasa ta udzieli przedsiębiorcom, należy podać do wiadomości robotników przez przybicie odnośnych uwiadomień w pracowniach.

§ 15.

Lekarze urzędowi władz politycznych I. instancyi mają badać wszystkich robotników, wymienionych w § 13., ustęp 2., pod względem objawów istniejącego ewentualnie zatrucia ołowiem, i to w zakładach, znajdujących się w miejscu ich siedziby urzędowej, wzgl. w miejscach, oddalonych od siedziby tej nie więcej jak 3-8 km, co najmniej kwartalnie, a w innych zakładach co najmniej raz na rok. Lekarz urzędowy winien w tym celu uwiadomić poprzednio przedsiębiorcę o dniu i godzinie badania.

Badanie ma się odbyć w zakładzie przemysłowym z reguły poza czasem pracy, i to albo przed jej rozpoczęciem albo bezpośrednio po jej ukończeniu, jednak nie po godzinach pracy dodatkowej; tylko za zgodą kierownictwa odnośnego przedsiębiorstwa można podjąć badanie także podczas godzin pracy. Za czas, zużyty na badanie lekarskie, nie należy się robotnikowi odszkodowanie, z drugiej strony jednak nie wolno z tego tytułu zarządzać żadnego potrącenia z płacy robotnika.

Lekarz, przeprowadzający badanie, winien donieść przedsiębiorcy o wyniku tegoż i odesłać zaraz do lekarza kasy chorych te osoby, u których stwierdzi objawy zatrucia ołowiem. Lekarz, przeprowadzający badanie, winien wpisywać wyniki oględzin do osobnych druków, które będą w tym celu przepisane, i przedkładać je władzy przemysłowej.

Robotników pomoeniczych, co do których uwiadomiono pracodawcę, iż zachorowali na zatrucie ołowiem, wzgl. tych, u których lekarz badający stwierdził objawy zatrucia ołowiem, wolno używać ponownie do robót w rodzaju, określonym w § 13., ustęp 2., dopiero wtedy, gdy lekarz uzna to za dopuszczalne. Robotnik winien w tym celu wręczyć pracodawcy dotyczące poświadczenie pisemne, podpisane przez lekarza kasy chorych, wzgl. lekarza ordynującego.

§ 16.

O każdym wypadku w przedsiębiorstwie ma ten, którego wypadek ten dotyczy, albo gdyby on nie mógł tego uczynić, mają świadkowie wypadku donieść zaraz kierownictwu przedsiębiorstwa.

Donoszenie
o wypadkach.

IV.

Postanowienia karne.

§ 17.

Przekroczenia rozporządzenia niniejszego będą karane według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198, o ile nie mają uledeż ukaraniu stosownie do powszechnej ustawy karnej lub jako przekroczenia ordynacji przemysłowej.

V.

Początek mocy obowiązującej.

§ 18.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie co do tych zakładów przemysłowych, które po ogłoszeniu rozporządzenia będą nowo założone, zaś co do zakładów, w dniu ogłoszenia już istniejących i zatwierdzonych, po upływie roku, licząc od dnia ogłoszenia.

Do zakładów, które w dniu ogłoszenia już istnieją i są zatwierdzone, mają przepisy rozporządzenia tego zastosowanie tylko o tyle, o ile spowodowane niem zmiany w urządzeniu dadzą się przeprowadzić bez uszczuplenia praw, nabytych przez konsens, wyjąwszy, gdyby chodziło o usunięcie wadliwości, zagrażających oczywiście życiu lub zdrowiu robotników, albo gdyby postawione wymogi dały się przeprowadzić bez niestosunkowych kosztów i bez znaczniejszej przerwy w ruchu.

Wickenburg wlr.

Mataja wlr.

Badanie
lekarskie.

Czasowe
usunięcie od
pracy.

Załącznik.

Pouczenie.

Każda praca, przy której używa się ołowiu, połączeń lub mieszanin ołowiowych, może spowodować zatrucie ołowiem.

Do zatrucia ołowiem przychodzi przez to, że ołów w jakiegokolwiek postaci dostaje się do ust, chociażby tylko w nieznacznej ilości lecz wielokrotnie, za pośrednictwem zawałanych rąk, zarostu lub ubiorów, przy jedzeniu i piciu, przy paleniu i żuciu tytoniu oraz zażywaniu tabaki, albo iż bywa w postaci pyłu wdychany przy pracy lub iż w jakikolwiek inny sposób wchodzi w ciało.

Skutki tego wniknięcia ołowiu w organizm ujawniają się dopiero po upływie dłuższego czasu, skoro ilości ołowiu, które wejdą w ciało, nagromadzą się do tego stopnia, iż mogą wywołać objawy otrucia.

Pierwsze oznaki zatrucia ołowiem polegają zwykle na pojawieniu się niebiesko-szarego rąbka na dziąśle, zwanego rąbką ołowną, i szczególnej bladości twarzy, a przedewszystkiem warg, oraz na zaburzeniu trawienia i braku apetytu. Z pośród dalszych objawów choroby należy zwłaszcza wymienić: kurczowate bóle brzucha, wychodzące z okolicy pępka, tak zwane morzysko ołowicze, często w połączeniu z wymiotami i zatkaniem stolca, rzadziej biegunką, bóle w stawach i zaskrabnięcia porażenne, bóle głowy, wielki niepokój, ogólne kurcze, nieprzytomność, nawet osłepnięcie i ciężkie objawy mózgowie, które niejednokrotnie mają przebieg śmiertelny.

Zatrucia ołowiem ulegają zazwyczaj wyleczeniu przy odpowiedniej, dość wczesnej pomocy lekarskiej, jeżeli chorzy mogą uchylić się od dalszego szkodliwego oddziaływania ołowiu.

Zatrucia ołowiem można uniknąć, przestrzegając następujących

wskazówek co do zachowania się:

1. Przy wszystkich robotach powinien robotnik utrzymywać jak największą czystość, a zwłaszcza unikać wszelkiego zbytecznego wywoływania pyłu; także poza pracą należy zachowywać jak największą czystość.

2. Przy pracy należy zawsze nosić osobną odzież roboczą, a przy czynnościach, wywołujących silny pył, także osobne nakrycie głowy, oraz wziewnik lub inny podobny przyrząd; odzież tę należy co najmniej raz na tydzień zmieniać. Odzież, przeznaczoną do wyjścia na ulicę, należy w czasie pracy przechowywać tak, aby była chroniona przed brudem i kurzem.

3. Robotnicy, którzy mają do czynienia z ołowiem, połączeniami lub mieszaninami ołowiozowymi, winni spożywać potrawy silne i możliwie tłuste oraz powstrzymać się od używania trunków wysokokowych.

4. Potraw i napojów wysokokowych nie wolno przynosić z sobą do pracowni ani tam przechowywać i spożywać; również należy bezwarunkowo zaniechać używania tytoniu w jakiegokolwiek postaci (cygar, papierosów, tytoniu do fajek, do żucia i tabaki) w pracowniach i ubikacjach pobocznych, wyjąwszy, gdzie wyraźnie na to zezwolono.

5. Potrawy i napoje, przyniesione lub doniesione do pracowni, należy aż do ich spożycia przechowywać poza pracowniami w ten sposób, aby były zupełnie chronione od brudu i kurzu; należy je spożywać tylko w czasie przerw, umyślnie na ten cel przeznaczonych, a tam, gdzie istnieją osobne jadalnie, tylko w nich.

6. Po ukończeniu lub w razie przerwania pracy należy dokładnie umyć ręce i twarz, zwłaszcza brodę i wypłukać usta, ile możliwości ciepłą wodą; usta powinno się wypłukać czystą wodą także przed każdym przyjmowaniem napoju.

7. Mycie się należy skutecznie ile możliwości nie w pracowniach.

8. Tytoniu, przyborów do palenia i artykułów żywności nie wolno przechowywać w kieszeniach odzieży roboczej.

9. Każdy z robotników winien co najmniej raz na tydzień wykąpać się, przyczem należy dokładnie wymyć zwłaszcza włosy na głowie i brodę.

10. Każdy z robotników winien przy uajmniejszej dolegliwości zasięgnąć porady lekarza i zwrócić przytem uwagę jego na okoliczność, iż ma do czynienia z ołowiem, połączeniami lub mieszaninami ołowioowymi.

Dalsze wskazówki.

W lokalach przedsiębiorstwa nie powinno się pluć na podłogę.

O każdym wypadku w przedsiębiorstwie należy niezwłocznie zawiadomić kierownictwo przedsiębiorstwa.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXV. — Wydana i rozesłana dnia 29. sierpnia 1911.

Treść: (№ 170—173.) 170. Obwieszczenie, dotyczące upoważnienia Urzędu celnego pobocznego w Synowcach (Bukowina) do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego w obrocie kolejowym. — 171. Obwieszczenie, dotyczące umowy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych z dnia 25. stycznia 1905 między Austro-Węgrami i Państwem niemieckiem, ogłoszonej pod Nr. 25. w X. części Dziennika ustaw państwa z roku 1906. — 172. Rozporządzenie, którem wydaje się przepisy dla ochrony życia i zdrowia robotników, zatrudnionych przy fabrykacji cukru. — 173. Obwieszczenie, dotyczące przydzielenia okręgu Urzędu podatkowego Zażoźce do powiatu politycznego Zborów w Galicyi.

170.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. sierpnia 1911,

dotyczące upoważnienia Urzędu celnego pobocznego w Synowcach (Bukowina) do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego w obrocie kolejowym.

Urząd celny poboczny I. klasy w Synowcach upoważniono do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego w obrocie kolejowym według przepisu z dnia 18. września 1857, Dz. u. p. Nr. 175.

Meyer wlr.

171.

Obwieszczenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 21. sierpnia 1911,

dotyczące umowy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych z dnia 25. stycznia 1905 między Austro-Węgrami i Państwem niemieckiem, ogłoszonej pod Nr. 25. w X. części Dziennika ustaw państwa z roku 1906.

Ze względu na obecny podział administracyjny królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa należy

w dodatku I. do wspomnianej umowy, na stronie 306., przy XXV (czwarty okrąg zamknięcia w Galicyi) i

w dodatku II. a, na stronie 312., przy XL (piąty okrąg zamknięcia w Galicyi) zamieścić Starostwo Skole.

Widmann wlr.

172.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 22. sierpnia 1911,

którem wydaje się przepisy dla ochrony życia i zdrowia robotników, zatrudnionych przy fabrykacji cukru.

Dla ochrony życia i zdrowia robotników, zatrudnionych w fabrykach cukru, wydaje się na zasadzie § 74. ordynacyi przemysłowej następujące przepisy co do urządzenia i ruchu fabryk tych.

A. Postanowienia ogólne.

1. O ile w rozporządzeniu niniejszem nie wydano zarządzeń dalej idących, mają przepisy rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. listopada 1905, Dz. u. p. Nr. 176, mieć analogiczne zastosowanie eo do jakości pracowni i używanych tam maszyn oraz urządzeń roboczych.

B. Przepisy szczególne.

Dowóz buraków.

2. Jeżeli dowóz buraków skutecznia się koleją żelazną, wolno przystąpić do wyładowania wozów kolejowych dopiero wtedy, gdy doprowadzono je do stanu zupełnego spoczynku i zabezpieczono dostatecznie przed dalszym posuwaniem się. Przesuwanie i ciągnięcie wozów za zderzaki, przechodzenie pod nimi, podobnie jak przechodzenie w postawie nieschyłonej między zderzakami wozów stojących blisko siebie jest zakazane.

Jeżeli dowóz buraków skutecznia się wodą, należy postarać się o bezpieczne umocowanie statków (todzi), przeznaczonych do wyładowania.

Kładki, prowadzące na statki, muszą mieć odpowiednią szerokość oraz stałe poręcze dla zapobieżenia niebezpieczeństwu spadnięcia robotnika na bok. Nadto należy umocować kładki te w sposób bezpieczny, a w razie potrzeby podeprzeć je przez podstawienie kozłów.

Praca domowa przy burakach.

3. Ściekowiska zapasowe spławni burakowej należy odpowiednio ogrodzić a względnie przykryć, o ile już sam sposób ich urządzenia nie zapobiega niebezpieczeństwu spadnięcia robotników. Spławnię burakową powinno się odpowiednio oświetlać; koryta spławni (kanały spławni, kanały Riedingera) muszą być w obrębie ruchu przykryte.

Podnośnik kołowy buraków należy osłonić w sposób bezpieczny do wysokości 80 centymetrów ponad poziom. Przyrząd włączający przy płuczkach buraków należy zaopatrzyć w odpowiednie zamknięcie dla zapobieżenia przypadkowemu wyłączeniu się (zamknięcie sztyftowe, zatyczkę).

Dyfuzya.

4. Przy urządzeniach, służących do napełniania kralajnic buraków, oraz przy samych kralajnicach należy umieścić odpowiednie ściany ochronne lub kraty druciane w miejscach, gdzie buraki mogłyby wyskakiwać w sposób niebezpieczny.

Kralajnice powinno się zaopatrzyć w urządzenia, umożliwiające wygodne i bezpieczne obracanie tarczy nożowej celem nasadzenia noży. Przyrząd włączający przy tych kralajnicach należy również zaopatrzyć w odpowiednie zamknięcie dla zapobieżenia przypadkowemu wyłączeniu się (zamknięcie sztyftowe, zatyczkę).

Przyrządy do ostrzenia nożów należy zaopatrzyć w urządzenia do usuwania pyłu szlifierskiego, gdyby on wywiązywał się w sposób szkodliwy.

Pokrywy zawiasowe dyfuzorów należy zaopatrzyć w urządzenia do bezpiecznego oparcia ich w położeniu otwartem.

Przy korycie spławnem krajanki poniżej baterii dyfuzyjnej powinno się zaprowadzić odpowiednie urządzenia, zapobiegające skutecznie niebezpieczeństwu wpadnięcia robotników do koryta ściekowego krajanki.

Saturacja i stacya do odparowywania.

5. Otwarte podgrzewacze soku z rurami pionowymi (kaloryzatory) należy zaopatrzyć w urządzenie, zezwalające na ich bezpieczne oczyszczanie. Za urządzenie takie należy uważać w szczególności umieszczenie niewzruszalnych pokryw z mocnej blachy żelaznej, wytrzymałej dostatecznie ciężar chodzących po niej robotników, z otworami, odpowiadającymi rurom ogrzewającym, albo nakrycie gęstą kratą ze sztab żelaznych. Podgrzewaczów, które nie są zabezpieczone w ten sposób, nie wolno czyścić podczas ruchu.

Saturatory należy od góry zamknąć zupełnie i jedynie połączyć z powietrzem zewnętrznym odpowiednio szerokimi rurami, prowadzącymi aż ponad dach, ewentualnie zapomocą przyrządu do chwytania soku. Dla brania próbek należy zaopatrzyć saturatory w kurki do odpuszczania soku.

Wszystkie przewody, doprowadzające parę, sok i kwas węglowy do malakserów i saturatorów, należy zaopatrzyć w zamknięcia, dające się łatwo wprowadzić w ruch, za których zamknięcie przed każdym spuszczeniem się robotników do przyrządów tych odpowiedzialny jest urzędnik ruchu, a względnie przeznaczony do tego dozorca. Przy malakserach i saturatorach należy umieścić ponadto odpowiednie urządzenia, któreby w razie spuszczenia się robotników do przyrządów tych umożliwiły bezpieczne i niewątpliwe zamknięcie istniejących ewentualnie wspólnych rur do odprowadzania gazów.

Wentyle przewodów, doprowadzających parę do przyrządów ogrzewających wszystkich otwartych naczyń do podgrzewania i gotowania, oraz przewodów dla cieczy gorących i gryzących należy umieścić w takim oddaleniu od odnośnych naczyń, któreby wykluczało niebezpieczeństwo poparzenia względnie popalenia, i w miejscu łatwo dostępnem.

Przynależność poszczególnych wentylów do rozmaitych przewodów rurowych należy zaznaczyć przez pomalowanie całego wentyla wyraźną farbą, a mianowicie należy pomalować wentyle od kwasu węglowego na czarno, wentyle od pary na czerwono, wentyle sokowe na żółto, wentyle wodne na zielono a wentyle do wapna na białą.

Stacya wirówek.

6. Otwory wrzutowe zacierów cukrowych należy zaopatrzyć stosownie do ich położenia w kraty lub ruszty albo w odpowiednio wysokie ramy lub ogrodzenia.

Każda wirówka ma być zaopatrzona w przyrząd hamujący, łatwy i bezpieczny w manipulacji i tak

urządzony, aby hamowanie odbywało się przynajmniej zapomocą dwóch wprost przeciwległych kleszczy hamulcowych lub zapomocą taśmy hamulcowej. Przestrzeń między płaszczem i bębniem należy nakryć.

Stacya cukru kostkowego.

7. Prasy do cukru kostkowego i maszyny do krajania cukru należy zaopatrzyć w urządzenia dla ochrony palców.

Piły tarczowe do głów cukru ma się zaopatrzyć w sanki doprowadzające i płaszcz ochronny dla taśmy piłowej, a maszyny do oddzielania ostrzy i podstaw głów w ochrony obrotowe. Ponadto należy zaopatrzyć piły i maszyny toczące w urządzenia do usuwania powstającego pyłu cukrowego, jeżeli pył taki wywiązuje się w sposób szkodliwy.

Stacya wapienna.

8. Wszystkie przyrządy stacyi wapiennej, które wytwarzają pył (młynki wapienne, młynki do wapna żrącego), należy zamykać szczelnie, a w razie potrzeby postarać się o usuwanie wywiązującego się pyłu w miejscu, gdzie tenże powstaje, względnie uchodzi.

Przewód do wyciągania kamienia wapiennego ma być zamknięty z wszystkich stron zapomocą osłon, gęstego obicia łatami lub plecionek drucianych z wyjątkiem otworów do ładowania i wyładowywania. Parter ma być połączony z piętrem wyższem zapomocą urządzenia sygnałowego, pewnie funkcjonującego i łatwo zrozumiałego, które ma prowadzić w obu kierunkach.

Niepewne kładki i pomosty przy stacyi do gszczenia wapna należy wszędzie tam, gdzie zachodzi możliwość spadnięcia do naczyń z wapnem, ogrodzić w sposób odpowiedni łatami poprzecznymi.

Przyrządy parowe.

9. Wszystkie przyrządy, w których podczas ruchu istnieje efektywna prężność pary względnie powietrza (Montejus, pierwszy parnik stacyi odparowywania przy czterodzielnej i pięciodzielnej baterji, odbieracze kompresorów powietrznych itp.), mają być zaopatrzone w manometry z ewentualnem włączeniem medytora i w pewnie funkcjonujące wentyle bezpieczeństwa. Przyrządy: Montejus, odbieracze itd. należy nadto poddawać badaniu peryodycznemu, podejmowanemu co najmniej raz na rok przez znawcę, którym może być także wykształcony technicznie urzędnik ruchu; co do przedsięwziętych badań należy prowadzić zapiski.

Roboty niebezpieczne.

10. Na wchodzenie do głębokich studzien i dołów, w których można obawiać się istnienia gazów szkodliwych dla zdrowia, zezwoli się tylko wtedy,

jeżeli podjęto poprzednio badanie znajdującego się tam powietrza i wykazano w sposób niewątpliwy nieobecność takich gazów. Badanie to należy przeprowadzić przez powolne spuszczenie zwyczajnej latarni z płonącym światłem lub w inny pewny sposób. Jeżeli należy przypuszczać obecność gazów wybuchowych w szybie, wówczas nie wolno przedsiębrać próby z płonącym światłem.

Jeżeli próba wykazuje istnienie gazu duszącego, należy uchylić niebezpieczeństwo przez wydmuchanie parą, wypłukanie wodą, należyte przewietrzenie, wysianie pompą powietrzną lub w inny sposób, przedstawiający się jako odpowiedni.

Przy rozbieraniu kup, złożonych z mas usuwających się, jako to ziemi, węgla, cukru itd., należy utrzymać kąt nachylenia, zapobiegający spadaniu mas, albo przedsiębrać rozbieranie stopniami wysokości nie większej jak 1·5 metra. Podkopywania masy jamami należy zabronić przez przybicie osobnego obwieszczenia w miejscu odpowiedniem.

Stosy worków wolno ustawiać tylko na stałej, równej podłodze i pod nadzorem fachowym albo za pośrednictwem osób fachowych. Należy je układać po rogach wolno leżących w warstwie zewnętrznej, ile możliwości na sposób wiązania krzyżowego lub murarskiego, zresztą zaś stopniami, obejmującymi nie więcej jak 5 worków, albo przynajmniej przy zachowaniu pewnego kąta nachylenia. Pionowe ściany stosu o wysokości, grożącej niebezpieczeństwem, należy utrwalić. Rozbieranie stosu worków należy uskuteczniać od góry i również tylko pod nadzorem fachowym albo za pośrednictwem osób fachowych, stopniami lub przy zachowaniu pewnego kąta nachylenia. Wyciąganie worków z warstw dolnych jest zakazane.

Czyszczenie i naprawianie przyrządów.

11. Przy czyszczeniu lub naprawianiu płuczek, podnośników kołowych do buraków, wyciągów do buraków, pras ślimakowych do krajanki, ślimaków transportowych, malakserów, oziębiaczy i innych przyrządów mieszających należy poruczyć osobnemu robotnikowi nadzór nad dźwignią włączającą, zabezpieczoną zamknięciem. To samo odnosi się także do wstawiania i wyjmowania nożów.

Robota w stacyi wapiennej.

12. Ładowanie worków, a względnie naczyń wyciągowych w stacyi wapiennej ma się odbywać tylko poza obrębem wodzidla wyciągowego.

Na górnym pomoście pieca wapiennego i mostu nie wolno gromadzić materyału, jeżeli nie można wykazać wytrzymałości tych urządzeń na podstawie obliczenia statycznego, zatwierdzonego w konsensie przedsiębiorstwa, i jeżeli nie zaprowadzono odpowiednich ostrożności, zapobiegających spadaniu materyału.

Zasówki zamykające generatorów przy piecu wapiennym należy codziennie dokładnie kontrolować i donosić zaraz w miejscu właściwym o dostrzeżonych ewentualnie uszkodzeniach.

Ubikacje do odbierania wapna nie mogą być używane przez robotników na sypialnie.

Ruch dyfuzyjny i ruch warzelni.

13. Podłogi pomostów do odwózki krajanki i miału należy obić łatami i utrzymywać w porządku, a w czasie mroźnym oczyszczać z lodu i posypywać piaskiem lub popiołem.

Przy ruchu ręcznym wolno jedynie popychać wózki na pomostach.

Włazy dołów melasowych należy zabezpieczyć, o ile one muszą stać otworem, zresztą zaś nakryć.

Wchodzenie do dołów melasowych, do saturatorów i przyrządów do odparowywania, do tych ostatnich zwłaszcza po ich wygotowaniu kwasem, jest dopuszczalne tylko po dokładnem przewietrzeniu, w obecności organu nadzorczego, przy umocowaniu wchodzącego robotnika na linie i przy użyciu lamp bezpieczeństwa, z wyjątkiem saturatorów. Wewnętrzne czyszczenie naczyń saturacyjnych a względnie wchodzenie robotników do saturatorów może mieć miejsce dopiero wtedy, gdy nadzorca przekonał się (przez spuszczenie otwartego światła), iż w saturatorze niema już kwasu węglowego. Przed wejściem robotnika do saturatora należy w każdym razie stwierdzić, czy wentyle od soku, wody, kwasu węglowego i pary są przy odnośnym saturatorze szczelnie zamknięte i zabezpieczone przed nieprzewidzianem otwarciem się. W razie nie szczelności jakiegoś wentylu należy zapewnić bezpieczne zamknięcie przewodów doprowadzających przez wstawienie ślepego kolnierza lub wyłączenie kawałka przewodu. Dopóki robotnik znajduje się w saturatorze lub malakserze, powinien organ nadzorczy, zasługujący na zaufanie, nadzorować ciągle czyszczenie, a zwłaszcza także bezpieczne zamknięcie wszystkich urządzeń zamkniętych.

Ruch wirówek.

14. Każda wirówka powinna być badana przez znawcę co pewien czas, a najmniej raz na rok; wyniki tych badań należy uwidaczniać w porządku bieżącym w książce protokołowej.

Przy wirówkach należy ustalić napętnienia maksymalne, odpowiadające pewnej ilości obrotów, i uwidocznic je w sposób odpowiedni dla każdej grupy wirówek.

Dla obsługi wirówek należy wypracować przepisy i ogłosić je przez przybicie w odnośnej pra-

cowni; organa nadzorcze mają czuwać nad ich przestrzeganiem.

Konstrukcja stropów.

15. Konstrukcje stropów należy poddawać regularnemu badaniu przez znawcę. Obciążenie ubikacji, używanych do pomieszczenia zmiennych ilości zapasów, które stosownie do badania tego okaże się dopuszczalne, należy oznaczyć zapomocą wyraźnej kreski farbą olejną, wskazującej najwyższą wysokość dopuszczalnego magazynowania.

Przepisy higieniczne.

16. Wychodki dla osób, pracujących przy wysokiej ciepocie, należy urządzić w ten sposób, aby robotnicy byli chronieni przed rażącą zmianą ciepłoty i przed szkodliwymi wpływami atmosferycznymi. Robotnikom należy dostarczać także odpowiedniej wody do picia w potrzebnej ilości, o ile niema wodociągów w dotyczących pracowniach.

Dla robotników, pracujących na dworze, należy przeznaczyć osobną, dającą się opalać ubikację celem korzystania z niej podczas przerw i spożywania tam posiłków.

Przez urządzenie odpowiednich umywalni w dostatecznej ilości, a względnie kąpeli należy zapewnić robotnikom możność dokładnego czyszczenia swego ciała. W szczególności należy urządzić dla robotników, zajętych przy przerabianiu cukrzyzy i produktów dalszych, odpowiednio ogrzane kąpiele natryskowe. Ponadto powinno się wydawać robotnikom, narażonym na niebezpieczeństwo uszkodzenia skóry, odpowiednie środki przeciwdziałające (wazelinę itd.).

Robotnikom, zatrudnionym w lokalach wilgotnych, należy dostarczyć odpowiedniego obuwia.

Dla robotników należy dalej urządzić szatnie, rozdzielone według płci.

Środki ochronne.

17. Przy rozdrabnianiu wapna, gaszeniu wapna i przy piecach wypalających oddziały strontowego oraz przy przyrządach do ostrzenia nożów należy dostarczyć robotnikom szkieł ochronnych, a przy spuszczeniu wapna i tlenku strontowego z pieców nadto także wziewników.

Opieka w razie wypadków i zasłabnięć.

18. Między materjami, które ma się utrzymywać w zapasie celem udzielania pierwszej pomocy, należy zamieścić także odpowiedni zasób gazy, chustek, opatrunków, środków antyseptycznych i tamujących krew, bizmutowych opasek oparzelinowych Bardelebena i środków orzeźwiających.

Nazwiska i mieszkania lekarzy kasy chorych należy podać do wiadomości robotników przez przybicie odnośnych uwiadomień w warsztatach.

O każdym wypadku w przedsiębiorstwie ma ten, którego wypadek ten dotknął, albo gdyby on nie mógł tego uczynić, mają świadkowie wypadku donieść zaraz przełożonemu organowi nadzorcemu.

Używanie osób niezdatnych.

19. Osób, o których pracodawcy wiadomo, iż cierpią na padaczkę, kurcze, przemijające napady nieprzytomności, zawrót głowy, głuchotę albo inne słabości lub wady fizyczne w tym stopniu, iż byłyby przy niektórych czynnościach narażone na niezwykle niebezpieczeństwo lub mogły niebezpieczeństwo takie wywołać, nie wolno używać do robót tego rodzaju. Pijanych nie należy dopuszczać do roboty.

Roboty szczególnie niebezpieczne powinno się poruczać tylko takim osobom, które są obznajomione z nimi i z odnośnymi niebezpieczeństwami i posiadają potrzebne uzdolnienie.

Zachowanie się robotników.

20. Zabronionem jest robotnikowi manipulować przy maszynach, których obsługa, używanie lub utrzymanie w porządku nie należy do niego. Manipulacje przy motorach i maszynach roboczych w czasie ruchu są zakazane. Wszystkie czynności, sprzeciwiające się celom ruchu, a zwłaszcza postępowanie swawolne, które mogłoby narazić na niebezpieczeństwo samego sprawcę lub inne osoby, są wzbronione.

Narzędzi roboczych i przyrządów ochronnych należy używać tylko do tego celu, do którego są przeznaczone. Urządzenia ochronne, które ze względów ruchu usunięto w pewnym celu, muszą być po osiągnięciu tego celu zaraz napowrót założone.

Samowolne usuwanie lub nieużywanie istniejących urządzeń ochronnych jest surowo zakazane.

Każdy robotnik jest obowiązany donieść zaraz swemu przełożonemu o dostrzeżonych w danym razie uszkodzeniach lub innych uderzających zjawiskach w urządzeniach przedsiębiorstwa.

Napojów wysokowych nie wolno przynosić z sobą do lokalów przedsiębiorstwa.

C. Postanowienia końcowe.

Ogłoszenie przepisów ruchu i przepisów ochronnych.

21. W każdym oddziale przedsiębiorstwa należy umieścić w miejscu widocznym i dostępnym dla każdego przynajmniej jeden egzemplarz niniejszych przepisów ochronnych w formie plakatu.

Ponadto należy zwrócić uwagę robotników, zwłaszcza w miejscach, służących do dowozu buraków, zapomocą wyraźnie czytelnych napisów na niebezpieczeństwa, połączone z czynnościami przy ładowaniu i wyładowywaniu.

Postanowienia karne.

22. Przekroczenia przepisów rozporządzenia niniejszego, o ile nie wchodzą w zakres ustawy przemysłowej, będą karane według rozporządzenia ministerjalnego z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198, grzywnami od 2 do 200 K albo aresztem od 6 godzin do 14 dni.

Początek mocy obowiązującej.

23. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1912. Przepisy tego rozporządzenia mają zresztą zastosowanie do zakładów już istniejących i zatwierdzonych o tyle tylko, o ile spowodowane nimi zmiany w urządzeniu dadzą się przeprowadzić bez uszczuplenia praw, nabytych konsensem, z wyjątkiem gdyby chodziło o usunięcie wadliwości, zagrażających oczywiście życiu lub zdrowiu robotników, albo gdyby postawione wymagania dały się przeprowadzić bez nadmiernego nakładu kosztów i bez znaczniejszych przerw w ruchu.

Wickenburg wlr.

Mataja wlr.

173.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 24. sierpnia 1911,

dotyczące przydzielenia okręgu Urzędu podatkowego Załoźce do powiatu politycznego Zborów w Galicyi.

Wskutek przydzielenia powiatu sądowego Załoźce do powiatu politycznego Zborów w Galicyi, ogłoszonego rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 4. sierpnia 1911, Dz. u. p. Nr. 154, a wchodzącego w życie z dniem 1. września 1911, wydziela się okrąg Urzędu podatkowego Załoźce, obejmujący gminy i obszary dworskie Batków, Blich, Czystopady, Gontowę, Hnidawę, Łukawiec, Markopol, Milno, Panasówkę, Podbereźce, Ratyszcze, Reniów, Seretec, Trościaniec Wielki, Wertelkę, Zagórze i Załoźce, z powiatu politycznego Brody i przydziela go do powiatu politycznego Zborów w Galicyi.

Zarządzenie to wchodzi w życie w dniu 1. września 1911.

Meyer wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 2. września 1911.

Treść: № (174 i 175.) 174. Rozporządzenie, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek służby cechowniczej przez c. k. pocztową kasę oszczędności. — 175. Reskrypt, dotyczący uzupełnienia, względnie częściowej zmiany opisu przyrządu Dolainskiego do kontrolnego mierzenia spirytusu.

174.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych, Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrotową z dnia 12. sierpnia 1911,

dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek służby cechowniczej przez c. k. pocztową kasę oszczędności.

§ 1.

Począwszy od dnia 1. października 1911, należy uskutecznić za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności wszelkie wypłaty, których asygnata pochodzi od c. k. Głównej Komisji miar i wag, z zastrzeżeniem, podanem w § 2.

§ 2.

Od wypłacania za pośrednictwem c. k. pocztowej kasy oszczędności są wyłączone:

- a) wypłaty na rzecz uprawnionych do poboru, mieszkających za granicą;
- b) wypłaty, które muszą nastąpić faktycznie w złocie;
- c) wypłaty na rachunek Węgier, władz wspólnych i organów autonomicznych.

§ 3.

Kasą wypłacającą przy wydatkach, które mają być zrealizowane w obrocie przekazowym

c. k. pocztowej kasy oszczędności, jest c. k. Główna Kasa państwowa, a organem likwidującym departament rachunkowy c. k. Głównej Komisji miar i wag.

Powyższemu departamentowi rachunkowemu należy w myśl rozporządzenia z dnia 8. stycznia 1911, Dz. u. p. Nr. 4, doręczać także wygotowania sądowych uchwał zajęcia i przekazania (zakazów do dłużnika trzeciego), przeznaczone dla dotychczasowych kas wypłacających.

§ 4.

Do wymienionych wypłat stosowane będą zresztą postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 245, z tą zmianą, iż ewentualne reklamacje należy wnosić do departamentu rachunkowego c. k. Głównej Komisji miar i wag.

Meyer wlr.

Marek wlr.

Mataja wlr.

175.

Reskrypt Ministerstwa skarbu z dnia 19. sierpnia 1911,

dotyczący uzupełnienia, względnie częściowej zmiany opisu przyrządu Dolainskiego do kontrolnego mierzenia spirytusu.

Dodatkowo do rozporządzeń Ministerstwa skarbu z dnia 2. lipca 1888, Dz. u. p. Nr. 124, Dz. r. Nr. 30, i z dnia 4. marca 1893, Dz. u. p. Nr. 33, Dz. r. Nr. 15, rozporządza się, iż począwszy od

dnia 1. września 1911, powinno się zaprowadzić następujące ulepszenia przy wszystkich przyrządach Dolainskiego do kontrolnego mierzenia spirytusu, które będą świeżo wzięte do użytku albo poddane ponownemu sprawdzeniu:

1. Niecułki odpływowe D (punkt 3., ustęp 10. i 11., opisu i punkt 1. zmiany opisu) mają takie wymiary, iż mogą pomieścić zawartość jednej przegrody bębna. Zawartość niecułek wypróżnia się za pośrednictwem rury lewarowej, która zaczyna funkcjonować bezpośrednio po opróżnieniu każdej przegrody bębna i przewodzi spirytus do skrzynki E , z której tenże opuszcza przyrząd mierniczy zapomocą rury odpływowej l , umieszczonej w miejscu najniższym. Gdyby spirytus wskutek wielkich nieprawidłowości w ruchu przyrządu gorzelnianego dopływał tak szybko, iż lewar nie mógłby podołać jego odprowadzeniu z niecułek, wówczas przelewa się spirytus przez otwór i , umieszczony ponad rurą lewarową w przedniej ścianie niecułek odpływowych, do skrzynki E .

2. Na przedniej ścianie bębna mierniczego (punkt 5., ustęp 2. do 4., opisu i punkt 2., ustęp 1., zmiany) są umieszczone cztery pary odbieralników u i u_1 . Te pary odbieralników czerpią bezpośrednio po każdym opróżnieniu się przegrody bębna dwie próbki z niecułek odpływowych D i wypróżniają je w czasie ruchu bębna oddzielnie do torebek v i v_1 , naczynia płaskiego o kształcie lejka. Konstrukcja odbieralników jest widoczna z rycin. Z torebek v i v_1 dostają się próbki zapomocą rurek w i w_1 do naczyń próbkowych dla kontroli zwyczajnej K i dla kontroli wyższej J .

3. Naczynie na próbki dla kontroli zwyczajnej (punkt 5., ustęp 5., opisu) obejmuje około 12 litrów, a naczynie dla kontroli wyższej (punkt 5., ustęp 12., opisu) około 18 litrów. Dna obu naczyń próbkowych mają odpowiednie nachylenie, tak iż zapomocą kurków spustowych y_1 i z_1 można je wypróżnić zupełnie.

Odbieralniki próbek (punkt 5., ustęp 15. i n., opisu) powinny mieć pojemność 2.5 cm^3 , jeżeli dzienny wyrób w przecięciu miesięcznego okresu zgłoszeń nie przenosi 8 hektolitrów spirytusu; przy przeciętnym dziennym wyrobie, wynoszącym więcej jak 8 najwyżej do 20 hektolitrów spirytusu, należy używać przyrządów do kontrolnego mierzenia z odbieralnikami próbek o pojemności 1 cm^3 .

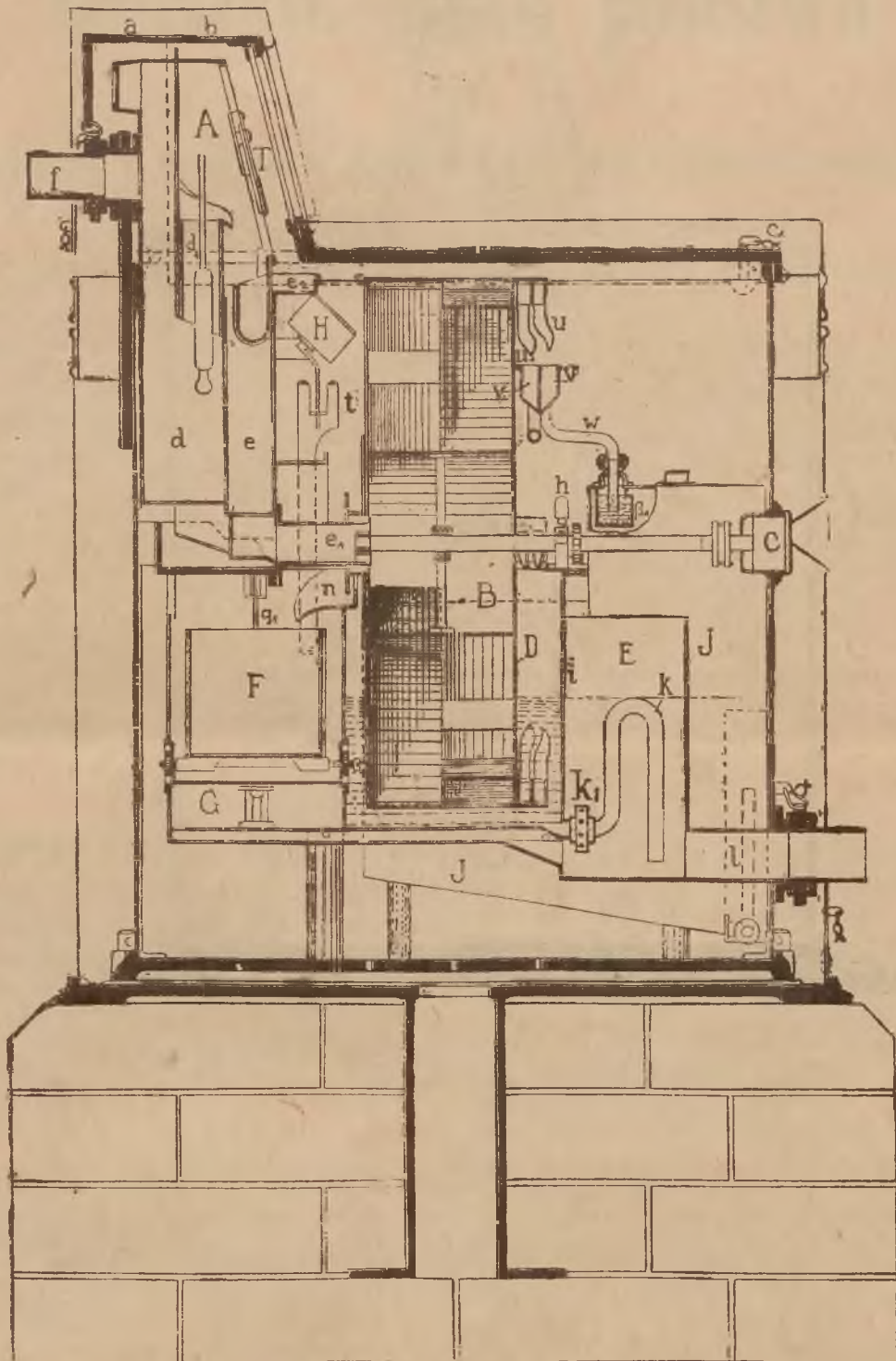
Jeżeli przeciętny wyrób dzienny wynosi więcej aniżeli 20 hektolitrów spirytusu, należy zaopatrzyć przyrządy do kontrolnego mierzenia w naczynia na próbki o pojemności 30 litrów dla kontroli zwyczajnej, a 44 litrów dla kontroli wyższej.

Jeżeli nawet większe naczynia nie wystarczają do pomieszczenia próbek, wówczas należy postąpić według odnośnych postanowień przepisu co do używania niniejszego przyrządu mierniczego.

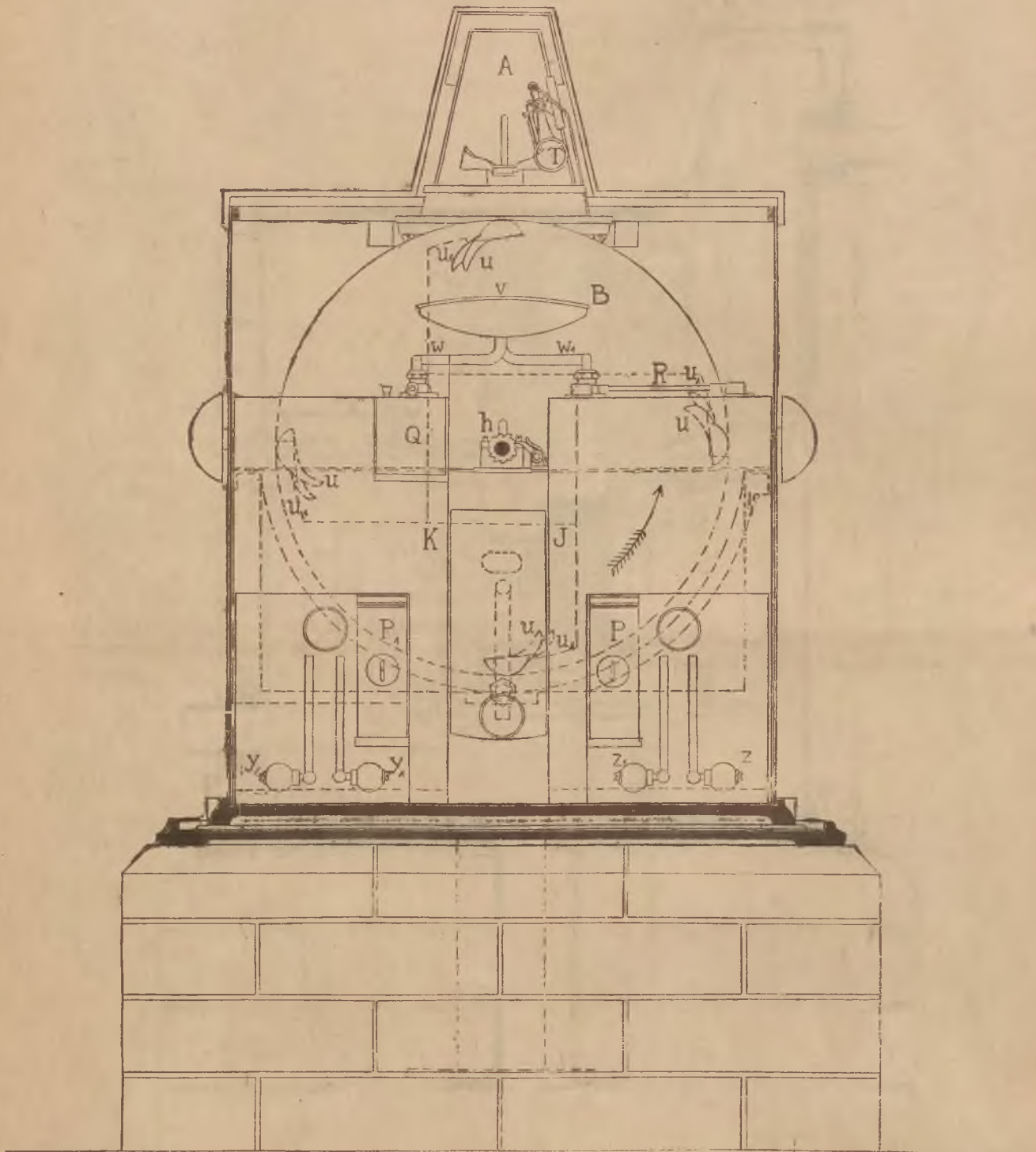
4. Zabezpieczenie otworu odpływowego skrzyni przyrządu (punkt 6., ustęp a) opisu) uskutecznia się przez wgłębienie rury odpływowej i umieszczenie rury lewarowej.

Meyer wlr.

Ryc. 1.

Ryc. 2.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 10. września 1911.

Treść: (№ 176—183.) 176. Ustawa, dotycząca dobrodziejstw, przyznanych przez państwo odnośnie do ustawy krajowej dla Księstwa Bukowiny z dnia 7. września 1909 o utworzeniu włości rentowych. — 177. Rozporządzenie, dotyczące przydzielenia gminy Mistyce oraz gminy i obszaru dworskiego Sanniki do okręgu Sądu powiatowego w Mościskach. — 178. Rozporządzenie, dotyczące przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Sapohów do okręgu Sądu powiatowego w Borszczowie. — 179. Obwieszczenie, dotyczące upoważnienia królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego w Zsolnie do kredytowania cła. — 180. Rozporządzenie, dotyczące uznania Morawskiego krajowego Zakładu wychowawczego dla ślepych w Bernie za zakład, którego świadectwa, stwierdzające ukończenie z pomyślnym wynikiem istniejących przy zakładzie tym oddziałów dla koszykarstwa i szrotkarstwa, zastępują całkowicie lub częściowo dowód prawidłowego ukończenia stosunku nauki, a względnie dowód przepisanej czasu zatrudnienia w charakterze czeladnika w przemyśle rękodzielniczym. — 181. Rozporządzenie, dotyczące wymogów uzyskania posady w służbie administracyjnej zakładów karnych i więzień sądowych. — 182. Rozporządzenie, którem zabrania się dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów z prowincji Avellino, Alessandria, Caltanissetta, Campobasso, Catania, Genova, Livorno, Messina i Trapani wraz z przystaniami tych prowincji Królestwa włoskiego, a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz. — 183. Rozporządzenie, którem zabrania się dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów z Turcji europejskiej a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz.

176.

Ustawa z dnia 11. sierpnia 1911,

dotycząca dobrodziejstw, przyznanych przez państwo odnośnie do ustawy krajowej dla Księstwa Bukowiny z dnia 7. września 1909, Dz. u. i r. kr. Nr. 64, o utworzeniu włości rentowych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Podania, wnoszone przez Bank krajowy bukowiński jako bank rentowy w wypełnieniu zadań, nałożonych na niego ustawą dla Księstwa Bukowiny z dnia 7. września 1909, Dz. u. i r. kr. Nr. 64, korzystają z uwolnienia od należności stempowych z wyjątkiem podań w postępowaniu sądowym w sprawach spornych.

Podobne uwolnienie przyznaje się także protokolom, zastępującym podania tego rodzaju.

Załączniki, dołączane do takich podań i protokołów, są wolne od stempla załączkowego.

§ 2.

Pożyczkom rentowym, zaciągniętym stosownie do ustawy dla Księstwa Bukowiny z dnia 7. września 1909, Dz. u. i r. kr. Nr. 64, przysługuje uwolnienie od należności za skrypt dłużny i za wpis hipoteczny prawa zastawu, o ile udzielone będą w celach, oznaczonych w § 2., lit. c, tej ustawy krajowej.

O przyznanie tego dobrodziejstwa winien Bank krajowy bukowiński jako bank rentowy, względnie dłużnik prosić naczelną władzę skarbową pierwszej instancji wprost albo za pośrednictwem urzędu podatkowego najpóźniej do dni 30 po wystawieniu dokumentu długu, dołączając do prośby potrzebne dowody.

Wypisy z ksiąg publicznych i odpisy dokumentów, przedkładane w celu udzielenia pożyczek rentowych, określonych w ustępie pierwszym, względnie w celu uzyskania wymienionych tamże dobrodziejstw, są warunkowo uwolnione od należności, o ile odnoszą się do rzeczonych celów.

Do podań i rekursów, wnoszonych w celu wyjednanie dobrodziejstw, określonych w tym paragrafie, stosować się będzie postanowienia pozycy taryfowej 44 g, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89.

§ 3.

Podstępne uzyskanie dobrodziejstw z § 2. przez przytoczenie w dokumentach i dowodach okoliczności z prawdą niezgodnych będzie karane jako ciężkie przekroczenie skarbowe w myśl postanowień § 85. ustawy z dnia 9. lutego 1850. Dz. u. p. Nr. 50.

§ 4.

Bankowi krajowemu bukowińskiemu jako bankowi rentowemu przyznaje się prawo ściągania drogą egzekucyi politycznej zalegających rent wraz z odsetkami zwłoki, a jeżeli Bank zapłacił za właściciela włości rentowej podatki, przypadające od włości tej lub premie ubezpieczenia od ognia i gradobicia (§ 13. powyższej ustawy krajowej), także zwrotu zapłat tych.

Z podaniem o zezwolenie na egzekucję polityczną należy przedłożyć dokument zawarcia kontraktu pożyczki rentowej, wyciąg z ksiąg gruntowych, dokument na dowód uiszczenia podatków i premii ubezpieczenia i wypis z księgi rentowej Banku krajowego jako rentowego.

§ 5.

Jeżeli osoba, przeciw której skierowana jest egzekucya, sądzi, że pretensya, dochodzona drogą egzekucyi politycznej, prawnie albo zgoła nie istnieje albo że nie istnieje w sumie, podanej przez Bank krajowy jako rentowy, wówczas winna podnieść zarzuty swoje drogą skargi w tym sądzie czerniowieckim, który stosownie do wartości przedmiotu spornego jest sądem właściwym. Z skargą może być połączony wniosek na wstrzymanie lub ograniczenie egzekucyi.

Po wniesieniu skargi można zarządzić na wniosek odłożenie egzekucyi, jeżeli zobowiązany zdoła uprawdopodobnić zarzuty, podniesione przeciw roszczeniu, na podstawie dokumentów publicznych lub innych dokumentów, posiadających moc dowodu.

Do zezwolenia na odłożenie egzekucyi jest właściwym ten sąd, który posiadałby właściwość do wykonania egzekucyi odnośnie do włości rentowej. Przed wydaniem orzeczenia co do odłożenia egzekucyi należy wysłuchać Bank krajowy jako rentowy.

O odłożeniu egzekucyi należy uwiadomić Bank krajowy jako rentowy i władzę polityczną, która zezwoliła na egzekucję.

§ 6.

Egzekucya sądowa może mieć miejsce tylko na podstawie tytułu egzekucyjnego.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy, która zacznie obowiązywać z dniem ogłoszenia, polecam Ministrom skarbu, spraw wewnętrznych i sprawiedliwości.

Bad Ischl, dnia 11. sierpnia 1911.

Franciszek Józef wkr.

Gautsch wkr.

Hochenburger wkr.

Meyer wkr.

Wickenburg wkr.

177.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 23. sierpnia 1911,

dotyczące przydzielenia gminy Mistyce oraz gminy i obszaru dworskiego Sanniki do okręgu Sądu powiatowego w Mościskach.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868. Dz. u. p. Nr. 59, wydziela się gminę Mistyce oraz gminę i obszar dworski Sanniki z okręgu Sądu powiatowego w Sądowej Wiszni i przydziela je do okręgu Sądu powiatowego w Mościskach.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1912.

Hochenburger wkr.

178.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. sierpnia 1911,

dotyczące przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Sapohów do okręgu Sądu powiatowego w Borszczowie.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, wydziela się gminę i obszar dworski Sapohów z okręgu Sądu powiatowego w Mielnicy i przydziela je do okręgu Sądu powiatowego w Borszczowie.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1912.

Hochenburger wkr.

179.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 30. sierpnia 1911,**

dotyczące upoważnienia królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego w Zsolnie do kredytowania cła.

Według uwiadomienia królewsko-węgierskiego Ministerstwa skarbu upoważniono królewsko-węgierski Urząd celny główny w Zsolnie do kredytowania cła.

Meyer wlr.

180.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych z dnia 31. sierpnia 1911,**

dotyczące uznania Morawskiego krajowego Zakładu wychowawczego dla ślepych w Bernie za zakład, którego świadectwa, stwierdzające ukończenie z pomyślnym wynikiem istniejących przy zakładzie tym oddziałów dla koszykarstwa i szcztokarstwa, zastępują całkowicie lub częściowo dowód prawidłowego ukończenia stosunku nauki, a względnie dowód przepisanego czasu zatrudnienia w charakterze czeladnika w przemyśle rękodzielniczym.

Na zasadzie § 14. a ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26, dotyczącej zmiany i uzupełnienia ordynacji przemysłowej, rozporządza się w uzupełnieniu rozporządzenia ministeryalnego z dnia 27. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 193, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie ministeryalne z dnia 27. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 193, ma w ten sam sposób, jak do zakładów naukowych, wyliczonych w § 1., ustęp 2., pod punktem II. rozporządzenia tego, mieć zastosowanie także do oddziałów dla koszykarstwa i szcztokarstwa, istniejących przy Morawskim krajowym Zakładzie wychowawczym dla ślepych w Bernie.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Marek wlr.

Mataja wlr.

181.**Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 1. września 1911,**

dotyczące wymogów uzyskania posady w służbie administracyjnej zakładów karnych i więzień sądowych.

Do uzyskania posady urzędnika w służbie administracyjnej zakładów karnych i więzień sądowych wymaga się prócz wykazania praktyki próbnej i złożenia z postępowaniem egzaminu usznego (rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 21. stycznia 1889, Dz. u. p. Nr. 10, i z dnia 25. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 40) nadto ukończenia przez kandydata nauk w szkole średniej.

Hochenburger wlr.

182.**Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 6. września 1911,**

którem zabrania się dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów z prowincji Avellino, Alessandria, Caltanissetta, Campobasso, Catania, Genua, Livorno, Messyna i Trapani wraz z przystaniami tych prowincji Królestwa włoskiego, a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz.

Dla zapobieżenia zawleczeniu cholery zabrania się na zasadzie artykułu VII. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, dowozu i przewozu następujących towarów i przedmiotów z prowincji Avellino, Alessandria, Caltanissetta, Campobasso, Catania, Genua, Livorno, Messyna i Trapani (wraz z przystaniami tych prowincji), a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz:

1. Używanej bielizny, starych i noszonych już części odzieży (przedmiotów użytkowych), używanej pościeli (używanego pierza do pościeli).

Jeżeli przedmioty te przewozi się jako pakunek podróży lub wskutek zmiany mieszkania, wówczas podlegają one obowiązującym w każdym poszcze gólnym wypadku szczególnym postanowieniom co do sanitarno-policyjnej rewizji i ekspedycji przy przekroczeniu granicy.

2. Szmat i gałganów.

Z pod zakazu tego są wyjęte:

a) Szmaty i gałgany, które przewozi się jako towar hurtowny w stanie ściśniętym i w balach, związanych obręczami;

b) świeże odpadki z przędzalni, tkalni, zakładów konfekcyjnych lub blicharni, wełna sztuczna, shoddy i odpadki nowego papieru.

Przewóz towarów i przedmiotów, wymienionych pod 1 i 2, jest jednak dozwolony, jeżeli są one tak zapakowane, iż wszelka manipulacja z nimi jest w czasie drogi niemożliwa.

Odkażenie można stosować tylko przy towarach i przedmiotach, które miejscowa władza sanitarna uważa za zapowietrzone.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Meyer wlr.

Wickenburg wlr.

Mataja wlr.

183.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 6. września 1911,

którem zabrania się dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów z Turcyi europejskiej, a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz.

Dla zapobieżenia zawleczeniu cholery zabrania się na zasadzie artykułu VII. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, dowozu i przewozu następujących towarów i przedmiotów

z Turcyi europejskiej, a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz:

1. Używanej bielizny, starych i noszonych już części odzieży (przedmiotów użytkowych), używanej pościeli (używanego pierza do pościeli).

Jeżeli przedmioty te przewozi się jako pakunek podróży lub wskutek zmiany mieszkania, wówczas podlegają one obowiązującym w każdym poszczególnym wypadku szczególnym postanowieniem co do sanitarno-policyjnej rewizyi i ekspedycyi przy przekroczeniu granicy.

2. Szmat i gałganów.

Z pod zakazu tego są wyjęte:

a) Szmaty i gałgany, które przewozi się jako towar hurtowny w stanie ściśniętym i w balach, związanych obręczami;

b) świeże odpadki z przędzalni, tkalni, zakładów konfekcyjnych lub blicharni, wełna sztuczna, shoddy i odpadki nowego papieru.

Przewóz towarów i przedmiotów, wymienionych pod 1 i 2, jest jednak dozwolony, jeżeli są one tak zapakowane, iż wszelka manipulacja z nimi jest w czasie drogi niemożliwa.

Odkażenie można stosować tylko przy towarach i przedmiotach, które miejscowa władza sanitarna uważa za zapowietrzone.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Meyer wlr.

Wickenburg wlr.

Mataja wlr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 12. września 1911.

Treść: № 184. Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmów Czech, Austrii poniżej Anizy, Vorarlbergu i Tryestu.

184.

Patent cesarski z dnia 9. września 1911,

dotyczący zwołania sejmów Czech, Austrii poniżej Anizy, Vorarlbergu i Tryestu.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki;

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki Książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogradzki, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogradzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modeński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradycy; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnen-

bergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.!

wiadomo czynimy:

Sejm Arcyksięstwa Austrii poniżej Anizy zostaje zwołany na dzień 20. września 1911 do ustawowego miejsca zebrania.

Sejmy kraju Vorarlberg i bezpośredniego miasta Tryestu z obszarem zostają zwołane na dzień 25. września 1911 do ustawowych miejsc zebrania.

Również sejm Królestwa Czech, odroczonej na zasadzie Naszego postanowienia, zostaje zwołany na dzień 20. września 1911 do ustawowego miejsca zebrania celem ponownego podjęcia swych czynności.

Dan w Naszem głównem i rezydencyjnym mieście Wiedniu, dnia 9. września roku tysiąc dziewięćset jedenastego, Naszego panowania sześćdziesiątego trzeciego.

Franciszek Józef wkr.

Gautsch wkr.

Stürgkh wkr.

Meyer wkr.

Zaleski wkr.

Widmann wkr.

Georgi wkr.

Hohenburger wkr.

Wickenburg wkr.

Marek wkr.

Mataja wkr.

Röll wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 12. września 1911.

Treść: (№ 185 i 186.) 185. Rozporządzenie, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek Urzędu dla popierania przemysłu przez c. k. pocztową kasę oszczędności. — 186. Rozporządzenie, dotyczące aktywowania Dyrekcyi poczt i telegrafów dla Księstwa śląskiego w Opawie.

185.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych, Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrotową z dnia 23. sierpnia 1911,

dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek Urzędu dla popierania przemysłu przez c. k. pocztową kasę oszczędności.

§ 1.

Od dnia 1. października 1911 uskutecznić się będzie przez c. k. pocztową kasę oszczędności wszystkie wypłaty, których asygnata pochodzi od c. k. Urzędu dla popierania przemysłu, z wyjątkiem wypłat wymienionych w § 2.

§ 2.

Od wypłacania przez c. k. pocztową kasę oszczędności są wykluczone:

- wypłaty na rzecz uprawnionych do poboru, mieszkających za granicą;
- wypłaty, które muszą nastąpić faktycznie w złocie;
- wypłaty na rachunek Węgier, władz wspólnych i organów autonomicznych.

§ 3.

Kasą wypłacającą przy wydatkach, które mają być zrealizowane w obrocie przekazowym c. k. pocztowej kasy oszczędności, jest c. k. Główna

Kasa państwowa, a organem likwidacyjnym departament rachunkowy c. k. Urzędu dla popierania przemysłu.

Powyższemu departamentowi rachunkowemu należy na zasadzie rozporządzenia z dnia 8. stycznia 1911, Dz. u. p. Nr. 4, doręczać także wygotowania sądowych uchwał zajęcia i przekazania (zakazów do dłużnika trzeciego), przeznaczone dotychczas dla kas wypłacających.

§ 4.

Zresztą stosowane będą do wspomnianych wypłat postanowienia rozporządzenia ministeryjalnego z dnia 10. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 245, z tą zmianą, iż ewentualne reklamacje należy wnosić do departamentu rachunkowego, wymienionego w § 3.

Meyer wlr.

Marek wlr.

Mataja wlr.

186.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 7. września 1911,

dotyczące aktywowania Dyrekcyi poczt i telegrafów dla Księstwa śląskiego w Opawie.

Dyrekcya poczt i telegrafów dla Księstwa śląskiego w Opawie, utworzona na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 7. lutego 1910, Dz. u. p. Nr. 31, ma rozpocząć swą działalność w dniu 1. października 1911.

Powyższej Dyrekcyi podporządkowuje się także urzędy pocztowe i telegraficzne oraz składnice pocztowe, znajdujące się w morawskich enklawach w obrębie Księstwa śląskiego.

Mataja wlr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXX. — Wydana i rozesłana dnia 17. września 1911.

Treść: *M* 187. Rozporządzenie, którem ustanawia się warunek koncesyi dla przemysłu tych osób, które ofiarowują usługi osobiste w miejscach niepublicznych.

187.

Rozporządzenie Kierownika Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 14. września 1911,

którem ustanawia się warunek koncesyi dla przemysłu tych osób, które ofiarowują usługi osobiste w miejscach niepublicznych.

Na zasadzie § 24., ustęp 1. i 2. i § 57., ustęp 3. ordynacyi przemysłowej rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Przemysł tych osób, które ofiarowują usługi osobiste w miejscach niepublicznych (jako posłańcy, tragarze, osoby towarzyszące i tym podobne), przywiązuje się do warunku koncesyi.

§ 2.

Koncesyi udziela władza przemysłowa I. instancyi, która winna uwzględnić przytem potrzebę miejscową.

§ 3.

Władza nadająca koncesyę może ją cofnąć, jeżeli nie rozpoczęto przedsiębiorstwa w ciągu sześciu miesięcy po udzieleniu koncesyi albo jeżeli później przez równie długi przeciąg czasu zaszła przerwa w jego prowadzeniu.

§ 4.

Wydanie osobnych postanowień o potrzebnem dla uzyskania koncesyi osobistem i fachowem uzdatnieniu ubiegających się o jakości stanowiska i zakładu przemysłowego, o sposobie, zakresie i warunkach wykonywania przemysłu, oraz o dopuszczalności szczególnego uregulowania przemysłowo-policyjnego zastrzega się późniejszemu rozporządzeniu.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wickenburg wlr.

Mataja wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXI. — Wydana i rozesłana dnia 19. września 1911.

Treść: *M* 188. Obwieszczenie, którem uwiadamia się o zawarciu między Ministerstwem królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa a Ministerstwem krajów świętej Korony węgierskiej umowy monetarnej i walutowej oraz umów, dotyczących unormowania na nowo układów co do wydawania przez Bank austriacko-węgierski banknotów po 10 koron i istniejących układów co do składania krajowych monet złotych w Banku austriacko-węgierskim, tudzież co do przedawnienia wywołanych a niewykupionych banknotów po 10 koron i co do skarbu kruszcowego Banku austriacko-węgierskiego, oraz układu co do długu w pierwotnej wysokości ośmdziesięciu milionów guldenów, należnego Bankowi austriacko-węgierskiemu.

188.

Obwieszczenie c. k. Prezydenta Ministrów z dnia 16. września 1911,

którem uwiadamia się o zawarciu między Ministerstwem królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa a Ministerstwem krajów świętej Korony węgierskiej umowy monetarnej i walutowej oraz umów, dotyczących unormowania na nowo układów co do wydawania przez Bank austriacko-węgierski banknotów po 10 koron i istniejących układów co do składania krajowych monet złotych w Banku austriacko-węgierskim, tudzież co do przedawnienia wywołanych a niewykupionych banknotów po 10 koron i co do skarbu kruszcowego Banku austriacko-węgierskiego, oraz układu co do długu w pierwotnej wysokości ośmdziesięciu

milionów guldenów, należnego Bankowi austriacko-węgierskiemu.

W wykonaniu ustawy z dnia 8. sierpnia 1911. Dz. u. p. Nr. 157, zawarło Ministerstwo królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa z Ministerstwem krajów świętej Korony węgierskiej umowę monetarną i walutową oraz umowę, dotyczącą unormowania na nowo układów co do wydawania przez Bank austriacko-węgierski banknotów po 10 koron i istniejących układów co do składania krajowych monet złotych w Banku austriacko-węgierskim, tudzież co do przedawnienia wywołanych a niewykupionych banknotów po 10 koron i co do skarbu kruszcowego Banku austriacko-węgierskiego, oraz układu co do długu w pierwotnej wysokości ośmdziesięciu milionów guldenów, należnego Bankowi austriacko-węgierskiemu, w osnowie, ustalonej ustawą, z mocą obowiązującą od dnia 1. stycznia 1911.

Gautsch wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXII. — Wydana i rozesłana dnia 23. września 1911.

Treść: (№ 189 i 190.) 189. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania elektrycznej wązkotorowej kolejki w Cieszynie. — 190. Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Zartlesdorf przez Hohenfurth do Lippner Schwebel.

189.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 11. września 1911,

dotyczące koncesjonowania elektrycznej wązkotorowej kolejki w Cieszynie.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami i c. i. k. wspólnem Ministerstwem wojny gminie miasta Cieszyna żadaną koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu elektrycznej wązkotorowej kolejki na obszarze miasta Cieszyna pod warunkami i zastrzeżeniami, określonymi bliżej w dalszym ciągu:

Przedsiębiorstwo kolejki obejmuje następujące linie:

a) od placu przed stacją Cieszyn przez ulicę Kolejową, drogę gminną „Sachsenberg“, gościniec państwowy frydecko-bielski, ulicę Zamkową i ulicę Arcyksiężnej Stefanii na plac Demla, a stamtąd przez wspomniany wyżej gościniec państwowy i ulicę Scherschnika na Rynek górny, następnie zaś przez ulicę Prutka aż do wylotu ulicy Bielskiej, oraz

b) odgałęzienie, służące wyłącznie do celów ruchowych, od ulicy Zamkowej przez ulicę Jahna aż do remizy wozowej, która ma być tam założona.

§ 1.

Co do koncesjonowanej kolei żelaznej korzysta koncesjonaryuszka z ulg skarbowych, przewidzianych w artykułach VI. do XII. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

Czas uwolnień, przewidzianych w artykule X. ustawy powyższej, oznacza się na lat 25, licząc od dnia dzisiejszego.

§ 2.

Koncesjonaryuszka ma obowiązek ukończenia budowy wspomnianej na wstępie kolei najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego, oddania gotowej kolei na użytek publiczny i utrzymywania jej w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy złożyć ma koncesjonaryuszka na żądanie c. k. Rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucyę tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesjonowanej kolei nadaje się koncesjonaryuszce prawo wyłączenia według postanowień odnośnych przepisów ustawowych.

Takie samo prawo przyzna się koncesjonaryuszce także co do ewentualnej budowy tych kolei

dojazdowych, których urządzenie uznałby c. k. Rząd za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

O ile celem poprowadzenia koncesyjonowanej kolei ma się użyć dróg publicznych, powinna koncesyonaryuszka postarać się o zezwolenie u osób, obowiązanych do utrzymania tychże, a względnie u tych władz lub organów, które w myśl obowiązujących ustaw są powołane do zezwolenia na używanie drogi.

§ 5.

Przy budowie koncesyjonowanej kolei i ruchu na niej stosować się winna koncesyonaryuszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesyjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, o ile one w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, mają zastosowanie do kolejek, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości, a wreszcie do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i innych powołanych władz.

§ 6.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego i nominalnego podlega zatwierdzeniu c. k. Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei wraz z nabyciem parku wozowego i uposażeniem rezerwy kapitałowej, z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i rzeczywistej straty na kursie, wynikłej ewentualnie przy gromadzeniu kapitału, nie wolno wliczać w kapitał żadnych dalszych wydatków.

Gdyby po zużyciu zatwierdzonego kapitału zakładowego miano wystawić dalsze nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, natenczas można doliczyć odnośne koszta do kapitału zakładowego, jeżeli c. k. Rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez c. k. Rząd.

§ 7.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana przyznawać prawo wolnej jazdy na kolei podoficerom i ordonansom, będącym kaźdocześnie w służbie.

Bliższe warunki w tym względzie należy ułożyć w porozumieniu z właściwymi władzami wojskowymi.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana uwzględnić przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 8.

Urzednicy państwowi, funkcyonaryusze i słudzy, którzy korzystają z kolei wskutek polecenia władz, sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei, albo w celu strzeżenia interesów państwa z tytułu koncesyi lub z względów skarbowych i wykazują się urzędowymi certyfikatami, wystawionymi przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla ich legitymacyi, muszą być przewożeni wraz z pakunkami podróżnymi bezpłatnie.

§ 9.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana przewozić pocztę, oraz funkcyonaryuszy zarządu pocztowego i telegraficznego wszystkimi pociągami programowymi.

Za te jak również za inne świadczenia na cele zakładu pocztowego może koncesyonaryuszka domagać się odpowiedniego wynagrodzenia, które będzie ustalone drogą układu.

Korespondencye, odnoszące się do zarządu kolejki, a wymieniane między dyrekcją lub zawiadownictwem przedsiębiorstwa kolejki i jej podwładnymi organami albo przez organa te między sobą, mogą być przewożone przez funkcyonaryuszy zakładu kolejowego.

§ 10.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana postarać się o zabezpieczenie swych funkcyonaryuszy na wypadek niezdolności do pracy i na starość, oraz o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do kasy emerytalnej związku austriackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyjonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy emerytalnej, zapewniającej członkom przynajmniej takie same korzyści, względnie nakładającej na koncesyonaryuszkę przynajmniej takie same obowiązki, jak zakład wspomnianego związku.

To zaopatrzenie należy tak przeprowadzić, by koncesyonaryuszka miała obowiązek zgłaszać w zakładzie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie w własnej kasie emerytalnej

stałych funkcyjaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcyjaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy wozów, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni, przy odpowiednim ich zatrudnieniu, najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

Statut kasy pensyjnej, która będzie ewentualnie utworzona, oraz wszelkie jego zmiany podlegają zatwierdzeniu c. k. Rządu.

§ 11.

Koncesjonaryuszka jest obowiązana dostarczać na żądanie c. k. Ministerstwa kolei żelaznych w czasie właściwym wykazów statystycznych, potrzebnych do zestawienia rocznej statystyki kolejowej.

§ 12.

Trwanie koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei, wypowiedzianą w § 9, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne, oznacza się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

C. k. Rząd może uznać koncesyę za zgastą także przed upływem powyższego czasu, jeżeli nie dopełniono zobowiązań co do rozpoczęcia i ukończenia budowy oraz otwarcia ruchu, określonych w § 2.. o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§ 13.

Z wyjątkiem wyraźnego zezwolenia c. k. Rządu nie wolno koncesjonaryuszce powierzać ruchu na koncesjonowanej kolei osobom trzecim na własny lub cudzy rachunek ani prowadzić go samej na rachunek obcy.

§ 14.

C. k. Rządowi wolno będzie uczynić zezwolenie na utrzymywanie koncesjonowanej kolei w ruchu na rachunek innej osoby prócz gminy miasta Cieszyna zależnem od warunku, aby skrócono odpowiednio termin 25letni, ustanowiony w § 1., ustęp 2., oraz 90letni czas trwania koncesyi, oznaczony w § 12., ustęp 1.. i zastrzedz sobie prawo wykupna i przepadku pod warunkami, które będą w takim razie bliżej określone.

§ 15.

C. k. Rząd ma prawo przekonywania się, czy budowę kolei i jej urządzenia ruchu wykonano w wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie, tudzież prawo zarządzenia, aby wadom, zachodzącym w tym względzie, zapobieżono, względnie aby je usunięto.

§ 16.

C. k. Rząd zastrzega sobie prawo wydania zarządzeń zapobiegawczych, odpowiadających ustawom, na wypadek, gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych koncesyą, warunkami koncesyi lub ustawami, a według okoliczności prawo uznania koncesyi za zgastą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego.

Röll wr.

190.

Dokument koncesyjny z dnia 12. września 1911

na kolej lokalną z Zartlesdorf przez Hohenfurth
do Lippner Schwebe.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadaję w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami opatowi klasztoru Hohenfurth Brunonowi Pammerowi w związku z przemysłowcem Ernestem Porakiem w Kienberg koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu normalnotorowej kolei lokalnej od stacyi Zartlesdorf na linii c. k. kolei państwowych przez Hohenfurth do Lippner Schwebe, a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w dalszym ciągu:

§ 1.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzystają koncesjonaryusze z ulg, przewidzianych w artykułach VI. do XII. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesjonaryusze mają obowiązek ukończenia budowy koncesjonowanej kolei najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, oddania gotowej kolei na użytek publiczny i utrzymywania jej w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, jakoteż wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi złożyć mają koncesyonaryusze na żądanie c. k. Rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucyę tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyonowanej kolei nadaje się koncesyonaryuszom prawo wywłaszczania według postanowień odnośnych przepisów ustawowych.

Takie samo prawo przyzna się koncesyonaryuszom także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których urządzenie uznałby c. k. Rząd za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

Przy budowie koncesyonowanej kolei i ruchu na niej stosować się winni koncesyonaryusze do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852, wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości. Pod względem ruchu będzie można o tyle odstąpić od zarządzeń dla bezpieczeństwa i przepisów co do ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu, a zwłaszcza ze względu na zmniejszoną chyżość c. k. Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne; w tej mierze stosować się będzie osobne przepisy ruchu, które wyda c. k. Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Transporty wojskowe musi się przewozić po zniżonych cenach taryfowych. Pod względem zastosowania taryfy wojskowej do przewozu osób i rzeczy obowiązującą będą postanowienia, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych obowiązują każdorazowo na austriackich kolejach państwowych.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i pospolitego ruszenia obu połów Monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych i do żandarmerji, a to nie tylko w podróżach na koszt skarbu państwa, lecz także w podróżach służbowych

na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Koncesyonaryusze są obowiązani przystąpić do umowy, zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupna i utrzymywania w pogotowiu przyborów dla transportów wojskowych, oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy skutecznianiu większych transportów wojskowych, dalej do każdorazowo obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871, o przewozie chorych i rannych, przewożonych na rachunek skarbu wojkowego w pozycyi leżącej.

Przepis, który obowiązuje każdorazowo pod względem transportu wojskowego na kolejach żelaznych, tudzież każdorazowo obowiązujące przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, nabywają dla koncesyonaryuszy mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesyonowanej kolei. Przepisy wspomnianego rodzaju, wydane dopiero po tym terminie i nie ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, nabędą dla koncesyonaryuszy mocy obowiązującej z chwilą, w której urzędownie poda się je do ich wiadomości.

Zobowiązania te ciążyą na koncesyonaryuszach tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe ze względu na drugorzędny charakter tej linii oraz ze względu na ułatwienia, udzielone skutkiem tego pod względem budowy, wyposażenia kolei i systemu ruchu.

Koncesyonaryusze są obowiązani uwzględnić przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów c. i k. wojska, c. i k. marynarki wojennej i c. k. obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 6.

Co do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy analogicznie zniżone stopy taryfowe, obowiązujące dla transportów wojskowych.

§ 7.

Nie wolno koncesyonaryuszom powierzać ruchu na koncesyonowanej kolei osobom trzecim, wyjąwszy w razie wyraźnego zezwolenia z strony c. k. Rządu.

C. k. Rząd zastrzega sobie prawo objęcia każdej chwili ruchu na koncesyonowanej kolei i utrzymywania go przez pozostały okres koncesyjny na rachunek koncesyonaryuszy.

W takim przypadku winni koncesyonaryusze zwracać c. k. Rządowi koszty, rzeczywiście ponoszone z powodu utrzymywania tego ruchu.

Warunki utrzymywania tego ruchu unormowane będą zresztą w kontrakcie ruchu, który zawrze się z koncesyonaryuszami.

§ 8.

Koncesyonaryusze są obowiązani postarać się o zaopatrzenie swoich funkcyonaryuszy na wypadek niezdolności do pracy i na starość, oraz o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do zakładu emerytalnego związku austriackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego osobnej kasy pensyjnej, zapewniającej członkom przynajmniej takie same korzyści, względnie nakładającej na koncesyonaryuszy przynajmniej takie same zobowiązania, jak wspomniany zakład emerytalny.

To zaopatrzenie należy tak przeprowadzić, by koncesyonaryusze lub przedsiębiorstwo w ich miejsce wstępujące mieli obowiązek zgłaszać w zakładzie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie w własnej kasie pensyjnej stałych funkcyonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcyonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy maszyn, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni, przy odpowiednim ich zatrudnieniu, najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby. Statuty kasy pensyjnej, która będzie ewentualnie utworzona, oraz wszelkie ich zmiany podlegają zatwierdzeniu Rządu.

§ 9.

Pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w artykule XXV. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, są koncesyonaryusze obowiązani dozwolić c. k. Rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do przewozu między kolejami, już istniejącymi lub mającymi powstać w przyszłości, a utrzymywanymi w ruchu przez Rząd, w taki sposób, by c. k. Rząd mógł, przy swobodnem ustanawianiu taryf, przeprowadzać lub kazać przeprowadzać całe pociągi albo pojedyncze wozy współużywaną koleją lub jej częściami za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 10.

Nadaje się koncesyonaryuszom prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem c. k. Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, spółki akcyjnej, która ma wejść w wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszy.

Koncesyonaryuszom nadaje się prawo wydania akcji pierwszeństwa, mających pod względem oprocentowania i umorzenia pierwszeństwo przed

akcyami zakładowymi, aż do kwoty, którą oznaczy c. k. Rząd.

Dywidenda, należąca się akcyom pierwszeństwa, zanim dla akcji zakładowych zaistnieje prawo do dywidendy, nie może być wymierzona powyżej czterech od sta, przyczem jednak dopłata z dochodów późniejszych lat nie powinna mieć niejsca.

Statuty spółki oraz formularze wydać się mających akcji podlegają zatwierdzeniu c. k. Rządu.

Osnowa skryptu dłużnego, który będzie wystawiony celem zaciągnięcia pożyczki, zabezpieczonej w księgach kolejowych i nie rozłożonej na częściowe zapisy długu, podlega zatwierdzeniu c. k. Rządu.

Wydawanie obligacji pierwszeństwa jest tak długo i o tyle wykluczone, o ile ich oprocentowanie i umorzenie nie okazuje się stale zapewnione według wykazów, które mają być badane przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego jakoteż imiennego, podlega zatwierdzeniu c. k. Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, wraz z nabyciem parku wozowego oraz uposażeniem rezerwy kapitałowej, oznaczonej przez c. k. Rząd, z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, i straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych wydatków jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

Gdyby po wybudowaniu kolei miano jeszcze wystawić jakie nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, wówczas można doliczyć odnośne koszta do kapitału zakładowego, jeżeli c. k. Rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez c. k. Rząd.

§ 11.

C. k. Rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesyonowanej kolei po jej ukończeniu i puszczeniu w ruch w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Celem oznaczenia ceny wykupna policzy się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa kolejowego w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu, poprzedzających chwilę wykupna, strąci się z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczy się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby wykupno nastąpić miało przed upływem unormowanego w § 1. czasowego uwolnienia od podatku, w takim razie obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu przedstawia w ciągu pozostałego okresu wolności od podatku rentę wykupna, która ma być wypłacana bez ściągnięcia podatku. Za czas po upływie wolności podatkowej oznacza się zarazem rentę wykupna w ten sposób, że od dechodów, podług których oblicza się sumę średnią, policzy się podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrąci go z dochodów. Do pozostałej reszty doliczy się ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma na przyszłość od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby natomiast wykupno nastąpić miało po upływie ustanowionego w § 1. czasowego uwolnienia od podatków, wówczas uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciężące na wykupionem przedsiębiorstwie kolejowem, oraz wszelkie inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie należy także co do lat wolnych od podatku obliczyć podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, należy doliczyć do przeciętnych czystych dochodów, w taki sposób obliczonych, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

4. Przeciętny dochód czysty, obliczony w myśl powyższych postanowień, należy płacić koncesyonaryszom jako wynagrodzenie za wykupioną kolej przez pozostały czas trwania koncesyi w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak kolej miała być wykupiona przed upływem siódmego roku obrotowego lub gdyby średni dochód czysty, obliczony w myśl powyższych postanowień ustępów 1. do 3., bez uwzględnienia dodatku, przewidzianego w ustępach 2. i 3., nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, która by się równała racie rocznej, potrzebnej na zgodne z planem oprocentowanie i umorzenie pożyczek, zaciągniętych za zezwoleniem c. k. Rządu celem pokrycia policzalnych kosztów zakładowych i zabezpieczonych w księgach kolejowych, wraz z ratą roczną, potrzebną na oprocentowanie po cztery od sta kapitału akcyjnego,

zatwierdzonego przez c. k. Rząd, i na umorzenie go w ciągu okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za wykupioną kolej, będzie polegało na tem, że państwo płacić będzie wymienione wyżej kwoty ryczałtowe w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku, i zwracać koncesyonaryszom podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwu zastrzega się prawo objęcia w każdym czasie zamiast koncesyonaryszy do spłacenia z własnych funduszków pożyczek, zaciągniętych celem zapewnienia pieniędzy na koncesyonowaną kolej, w kwocie, wiszącej jeszcze jako nieumorzona w chwili wykupna według zatwierdzonego planu umorzenia; w tym wypadku należy zmniejszyć przypadającą do zapłaty rentę wykupna o zapotrzebowanie na oprocentowanie i umorzenie wspomnianego kapitału pożyczkowego oraz w danym razie o odpowiadającą zapotrzebowaniu temu kwotę podatku, który w myśl postanowień ustępów 2. i 3. ma być doliczony do dochodu przeciętnego.

7. Państwo zastrzega sobie dalej prawo zapłacenia w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, należnych koncesyonaryszom w myśl postanowień punktów powyższych, kapitału, równającego się zdyskontowanej według stopy po cztery i pół od sta na rok, licząc odsetki od odsetek, wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu, jak się samo przez się rozumie, dodatku, któryhy w myśl postanowień ustępów 2. i 3. mieścił się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego, podług własnego wyboru, gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą w takim razie po kursie, jaki wyniknie jako kurs średni z porównania kursów pieniężnych obligacyi długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędowo na giełdzie wiedeńskiej w ciągu półroczia bezpośrednio poprzedzającego.

8. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia, oznaczonego pod l. 1. do 7., bez dalszej odpłaty własność koncesyonowanej niniejszem kolei, wolna od ciężarów, a względnie obciążona tylko za legającymi jeszcze resztami pożyczek, zaciągniętych za zezwoleniem c. k. Rządu, tudzież jej używanie, a to z wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materyałów i zapasy kasowe, koleje dojazdowe, będące ewentualnie własnością koncesyonaryszy, i ich przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby tych ostatnich nie użyto już stosownie do ich przeznaczenia za zezwoleniem c. k. Rządu.

9. Postanowienie c. k. Rządu, dotyczące się wykupienia państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmione będzie przedsiębiorstwu kolejowemu w formie deklaracji najpóźniej do dnia 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracja ta będzie określać następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupienie zaczyna się;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna, i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź na zaspokojenie pretensyi państwa, bądź z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają również na państwo;
- c) wysokość ceny wykupna (l. 1. do 7.), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, a którą ewentualnie obliczy się tymczasowo z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania, przy równoczesnem podaniu terminu i miejsca płatności.

10. C. k. Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia jednocześnie z doręczeniem deklaracji, dotyczącej się wykupna, osobnego komisarza, który ma czuwać nad tem, aby począwszy od tej chwili nie zmieniono stanu majątku na szkodę państwa.

Od chwili deklaracji, dotyczącej się wykupienia, wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie wymienionych tam nieruchomości przedmiotów majątkowych pozwolenia tego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

11. Koncesyonaryusze są obowiązani postarać się o to, aby c. k. Rząd mógł w dniu, wyznaczonym na wykupienie, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątkowe, wymienione w deklaracji wykupna.

Gdyby koncesyonaryusze nie uczynili zadość temu zobowiązaniu, będzie c. k. Rząd miał prawo nawet bez ich zezwolenia i bez interwencji sądowej objąć wymienione przedmioty majątkowe w fizyczne posiadanie.

Począwszy od chwili wykupienia, odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; od tej chwili przypadają więc wszystkie dochody z ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś idą wszystkie wydatki, połączone z ruchem.

Czyste dochody, jakie wynikną z obrachunku po chwili wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należności obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

12. C. k. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji wykupna (l. 9.) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach przedmiotach majątkowych, przechodzących na państwo wskutek wykupienia.

Koncesyonaryusze są obowiązani oddać c. k. Rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby od nich w tym celu jeszcze wymagano.

§ 12.

Trwanie koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei, wypowiedzianą w § 9. lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne, oznacza się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

C. k. Rząd może uznać koncesyę za zgasałą także przed upływem powyższego czasu, jeżeli zajdą warunki, wymienione w § 16.

§ 13.

Gdy koncesya zgaśnie i od dnia jej zgaśnięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie koncesyonowanej kolei i wszystkich ruchomych i nieruchomości przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, koleje dojazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, będące ewentualnie własnością koncesyonaryuszy, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby nie użyto już tych ostatnich za zezwoleniem c. k. Rządu stosownie do ich przeznaczenia.

§ 14.

Zarówno w razie zgaśnięcia niniejszej koncesyi jak i w razie wykupienia kolei (§ 11.) zatrzymują koncesyonaryusze na własność fundusz rezerwowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa, i ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki, wzniesione lub nabyte z własnego majątku, do których zbudowania lub nabycia c. k. Rząd upoważnił koncesyonaryuszy z tym wyraźnym dodatkiem, iż przedmioty te nie stanowią przynależności kolei.

§ 15.

C. k. Rząd ma prawo przekonywania się, czy budowę kolei i jej urządzenia ruchu wykonano w wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie, tudzież prawo zarządzenia, aby wadom, zachodzącym w tym względzie, zapobieżono, względnie, aby je usunięto.

C. k. Rząd ma także prawo wglądania w zarząd kolei za pośrednictwem wydelegowanego przez siebie funkcyjnarjusza, a w szczególności prawo nadzorowania w sposób, jaki tylko uzna za stosowny, za pośrednictwem organów nadzorczych, które wydeleguje na koszt koncesjonaryusza, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami

W razie utworzenia spółki akcyjnej ma komisarz, ustanowiony przez c. k. Rząd, także prawo bywania na posiedzeniach rady zawiadowczej lub innej reprezentacji, sprawującej zarząd spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za potrzebne, oraz prawo zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, które sprzeciwiałyby się ustawom, koncesyi lub statutowi spółki, względnie były dla publicznego dobra szkodliwe; w tym przypadku winien jednak komisarz przedstawić sprawę natychmiast c. k. Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która zapaść ma bezzwłocznie i mieć dla spółki moc obowiązującą.

§ 16.

C. k. Rząd zastrzega sobie ponadto prawo wydania zarządzeń zapobiegawczych, odpowiadających ustawom, na wypadek, gdyby mimo poprzedniego ostrzeżenia, dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyi lub ustawami, a według okoliczności prawo uznania koncesyi za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego. W szczególności można uznać koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego, jeżeli nie dopełniono zobowiązań względem ukończenia budowy i otwarcia ruchu, określonych § 2., o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

Röll wtr.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 28. września 1911.

Treść: № 191. Układ, mający na celu polepszenie losu rannych i chorych przy armiach w polu.

191.

Układ z dnia 6. lipca 1906,

mający na celu polepszenie losu rannych i chorych przy armiach w polu.

(Podpisany w Genewie dnia 6. lipca 1906, ratyfikowany przez Jego c. i k. Apostolską Mość dnia 17. marca 1908, dokument ratyfikacyjny złożono w Bernie, dnia 27. marca 1908.)

Nos Franciscus Josephus Primus,

divina favente clementia

Austriae Imperator, Bohemiae Rex etc. et Hungariae

Rex Apostolicus,

Notum testatumque omnibus et singulis quorum interest tenore praesentium facimus:

Quum ad meliorandam militum in bello vulneratorum sortem conventio Genevae die sexto mensis Julii anni millesimi nongentesimi sexti tenoris sequentis inita et signata fuit:

(Tekst pierwotny.)

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse; Son Excellence le Président de la République Argentine; Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême etc. et Roi Apostolique de Hongrie; Sa Majesté le Roi des Belges; Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie; Son Excellence le Président de la République du Chili; Sa Majesté l'Empereur de Chine; Sa Majesté le Roi des Belges, Souverain de l'État indépendant du Congo; Sa Majesté l'Empereur de Corée; Sa Majesté le Roi de Danemark; Sa Majesté le Roi d'Espagne; le Président des États-Unis d'Amérique; le Président des États-Unis du Brésil; le Président des États-Unis Mexicains; le Président de la République Française; Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de la Grande-Bretagne et d'Irlande, Empereur des Indes; Sa Majesté le Roi des Hellènes; le Président de la République de Guatémala; le Président de la République de Honduras; Sa Majesté le Roi d'Italie; Sa Majesté l'Empereur du Japon; Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau; Son Altesse Royale le Prince de Monténégro; Sa Majesté le Roi de Norvège; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; le Président de la République du Pérou; Sa Majesté Impériale le Schah de Perse; Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc.; Sa Majesté le Roi de Roumanie; Sa Majesté l'Empereur de Toutes les Russies; Sa Majesté le Roi de Serbie; Sa Majesté le Roi de Siam; Sa Majesté le Roi de Suède; le Conseil Fédéral Suisse; le Président de la République Orientale de l'Uruguay,

également animés du désir de diminuer, autant qu'il dépend d'eux, les maux inséparables de la guerre et voulant, dans ce but, perfectionner et compléter les dispositions convenues à Genève, le 22 août 1864, pour l'amélioration du sort des militaires blessés ou malades dans les armées en campagne;

ont résolu de conclure une nouvelle Convention à cet effet, et ont nommé pour leurs Plénipotentiaires, savoir:

(Przekład.)

Najjaśniejszy Cesarz niemiecki, Król pruski; Jego Ekscellencya Prezydent Rzeczypospolitej argentyńskiej; Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król Czech itd. i Apostolski Król Węgier; Najjaśniejszy Król Belgów; Jego Królewska Wysokość Książę bułgarski; Jego Ekscellencya Prezydent Rzeczypospolitej chilijskiej; Najjaśniejszy Cesarz chiński; Najjaśniejszy Król Belgów, Suveren niezawisłego Państwa Kongo; Najjaśniejszy Cesarz koreański; Najjaśniejszy Król duński; Najjaśniejszy Król hiszpański; Prezydent Stanów zjednoczonych amerykańskich; Prezydent Stanów zjednoczonych brazylijskich; Prezydent Stanów zjednoczonych meksykańskich; Prezydent Rzeczypospolitej francuskiej; Najjaśniejszy Król zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandyi, Cesarz indyjski; Najjaśniejszy Król Hellenów; Prezydent Rzeczypospolitej gwatemalskiej; Prezydent Rzeczypospolitej Honduras; Najjaśniejszy Król włoski; Najjaśniejszy Cesarz japoński; Jego Królewska Wysokość Wielki Książę Inksemburski, Książę nassauski; Jego Królewska Wysokość Książę czarnogórski; Najjaśniejszy Król norweski; Najjaśniejsza Królowa niderlandzka; Prezydent Rzeczypospolitej peruwiańskiej; Jego Cesarska Mość Szah perski; Najjaśniejszy Król portugalski i algarbski itd.; Najjaśniejszy Król rumuński; Najjaśniejszy Cesarz Wszech Rosyi; Najjaśniejszy Król serbski; Najjaśniejszy Król siamski; Najjaśniejszy Król szwedecki; Rada związkowa szwajcarska; Prezydent Rzeczypospolitej urugwajskiej;

ożywieni równomiernie chęcią zmniejszenia, o ile to od nich zależy, cierpień nierozłącznych od wojny i chcąc w tym celu wydoskonalic i uzupełnic postanowienia, ułożone w Genewie dnia 22. sierpnia 1864 co do polepszenia losu rannych lub chorych wojskowych przy armiach w polu,

postanowili zawrzeć w tym celu nową konwencję i zamianowali Swoimi pełnomocnikami, a mianowicie:

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse:

S. E. M. le chambellan et conseiller intime actuel A. de Bülow, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berne,

M. le général de brigade baron de Manteuffel,

M. le médecin-inspecteur, médecin général Dr. Villaret (avec rang de général de brigade),

M. le Dr. Zorn, conseiller intime de justice, professeur ordinaire de droit à l'Université de Bonn, syndic de la couronne;

Son Excellence le Président de la République Argentine:

S. E. M. Enrique B. Moreno, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berne,

M. Molina Salas, consul général en Suisse;

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême etc., et Roi Apostolique de Hongrie:

S. E. M. le Baron Heidler de Egeregg et Syrgenstein, conseiller intime actuel, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berne;

Sa Majesté le Roi des Belges:

M. le colonel d'état-major comte de T'Serclaes, chef d'état-major de la 4me circonscription militaire;

Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie:

M. le Dr. Marin Rousseff, directeur du service sanitaire,

M. le capitaine d'état-major Boris Sirmanoff;

Son Excellence le Président de la République du Chili:

M. Augustin Edwards, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire;

Sa Majesté l'Empereur de Chine:

S. E. M. Lou Tseng Tsiang, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à la Haye;

Sa Majesté le Roi des Belges, Souverain de l'État Indépendant du Congo:

M. le colonel d'état-major comte de T'Serclaes, chef d'état-major de la 4me circonscription militaire de Belgique;

Najjaśniejszy Cesarz niemiecki, Król pruski:

Jego Ekscellencyę podkomorzego i rzeczywistego tajnego radcę pana A. v. Bülow, nadzwyczajnego posła i upełnomocnionego ministra w Bernie.

generała brygady barona von Manteuffel,

inspektora sanitarnego, generalnego lekarza pana Dra Villareta (w randze generała brygady),

pana Dra Zorna, tajnego radcę sprawiedliwości, zwyczajnego profesora praw na Uniwersytecie w Bonn, radcę koronnego;

Jego Ekscellencya Prezydent Rzeczypospolitej argentyńskiej:

Jego Ekscellencyę pana Enrique B. Moreno, nadzwyczajnego posła i upełnomocnionego ministra w Bernie,

pana M. Molina Salas, generalnego konsula w Szwajcaryi;

Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król Czech itd. i Apostolski Król Węgier:

Jego Ekscellencyę barona Heidlera von Egeregg i Syrgenstein, rzeczywistego tajnego radcę, nadzwyczajnego posła i upełnomocnionego Ministra w Bernie;

Najjaśniejszy Król Belgów:

pulkownika sztabu generalnego hrabiego de T'Serclaes, szefa sztabu generalnego 4. okręgu wojskowego;

Jego Królewska Wysokość Książę bułgarski:

pana Dra Marina Rousseffa, dyrektora służby sanitarnej,

kapitana sztabu generalnego pana Borysa Sirmanoffa;

Jego Ekscellencya Prezydent Rzeczypospolitej chilijskiej:

pana Augustyna Edwardsa, nadzwyczajnego posła i upełnomocnionego ministra;

Najjaśniejszy Cesarz chiński:

Jego Ekscellencyę pana Lou Tseng Tsiang, nadzwyczajnego posła i upełnomocnionego ministra w Hadze;

Najjaśniejszy Król Belgów, Suweren niezawisłego Państwa Kongo:

pulkownika sztabu generalnego hrabiego de T'Serclaes, szefa sztabu generalnego 4. okręgu wojskowego belgijskiego;

Sa Majesté l'Empereur de Corée:

S. E. M. Kato Tsunetada, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire du Japon à Bruxelles;

Sa Majesté le Roi de Danemark:

M. Laub, médecin-général, chef du corps des médecins de l'armée;

Sa Majesté le Roi d'Espagne:

S. E. M. Silverio de Baguer y Corsi, comte de Baguer, ministre résident;

le Président des États-Unis d'Amérique:

M. William Cary Sanger, ancien sous-secrétaire de la guerre des États-Unis d'Amérique,

M. le contre-amiral Charles S. Sperry, président de l'école de guerre navale,

M. le général de brigade George B. Davis, avocat général de l'armée,

M. le général de brigade Robert M. O'Reilly, médecin général de l'armée;

le Président des États-Unis du Brésil:

M. le Dr. Carlos Lemgruber-Kropf, chargé d'affaires à Berne,

M. le colonel du génie Roberto Trompowski Leitão d'Almeida, attaché militaire à la légation du Brésil à Berne;

le Président des États-Unis Mexicains:

M. le général de brigade José Maria Perez;

le Président de la République Française:

S. E. M. Révoil, ambassadeur à Berne,

M. Louis Renault, membre de l'Institut de France, ministre plénipotentiaire, jurisconsulte du ministère des affaires étrangères, professeur à la faculté de droit de Paris,

M. le colonel breveté d'artillerie de réserve Olivier,

M. le médecin principal de seconde classe Pautat;

Najjaśniejszy Cesarz koreański:

Jego Ekscellencyę pana Kato Tsunetada, nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego ministra japońskiego w Brukseli;

Najjaśniejszy Król duński:

pana Lauba, lekarza generalnego, szefa korpusu lekarzy wojskowych;

Najjaśniejszy Król hiszpański:

Jego Ekscellencyę pana Silverio de Baguer y Corsi, hrabiego de Baguer, ministra rezydenta;

Prezydent Stanów zjednoczonych amerykańskich:

pana Williama Cary Sangera, byłego podsekretarza stanu Stanów zjednoczonych amerykańskich dla spraw wojennych,

konteradmirala pana Charles S. Sperry, prezydenta szkoły wojskowej marynarki,

generała brygady pana George B. Davis, generalnego audytora armii,

generała brygady pana Roberta M. O'Reilly, generalnego lekarza armii;

Prezydent Stanów zjednoczonych brazylijskich:

pana Dra Carlosa Lemgruber-Kropfa, pełnomocnika w Bernie,

pułkownika inżynierii pana Roberto Trompowski Leitão d'Almeida, attaché wojskowego przy Poselstwie brazylijskiem w Bernie;

Prezydent Stanów zjednoczonych meksykańskich:

generała brygady pana José Maria Pereza;

Prezydent Rzeczypospolitej francuskiej:

Jego Ekscellencyę pana Révoila, ambasadora w Bernie,

pana Louisa Renaulta, członka Instytutu francuskiego, upelnomocnionego ministra, doradce prawnego Ministerstwa spraw zewnętrznych, profesora wydziału prawniczego w Paryżu,

pułkownika artylerii w pèzerwie pana Oliviera,

starszego lekarza 2. klasy pana Pautata;

Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande, Empereur des Indes:

M. le major général Sir John Charles Ardagh, K. C. M. G., K. C. I. E., C. B.,

M. le professeur Thomas Erskine Holland, K. C., D. C. L.,

Sir John Furley, C. B.,

M. le lieutenant-colonel William Grant Macpherson, C. M. G., R. A. M. C.;

Sa Majesté le Roi des Hellènes:

M. Michel Kebedgy, professeur de droit international à l'Université de Berne;

le Président de la République de Guatémala:

M. Manuel Arroyo, chargé d'affaires à Paris,

M. Henri Wiswald, consul général à Berne, en résidence à Genève;

le Président de la République de Honduras:

M. Oscar Hœpfl, consul général à Berne;

Sa Majesté le Roi d'Italie:

M. le marquis Roger Maurigi di Castel Maurigi, colonel dans Son armée, grand officier de Son ordre royal des SS. Maurice e Lazare,

M. le major-général médecin Giovanni Randone, inspecteur sanitaire militaire, commandeur de Son ordre royal de la Couronne d'Italie;

Sa Majesté l'Empereur du Japon:

S. E. M. Kato Tsunetada, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Bruxelles;

Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau:

M. le colonel d'état-major comte de T'Serclaes, chef d'état-major de la 4me circonscription militaire de Belgique;

Son Altesse Royale le Prince de Monténégro:

M. E. Odier, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la Confédération suisse en Russie,

M. le colonel Mürset, médecin en chef de l'armée fédérale suisse;

Najjaśniejszy Król zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandyi, Cesarz indyjski:

generalmajora Sir John Charles Ardagh, K. C. M. G., K. C. J. E. C. B.,

profesora pana Tomasza Erskine Hollanda, K. C., D. C. L.,

Sir Johna Furleya, C. B.,

podpułkownika pana Williama Granta Macphersona, C. M. G., R. A. M. C.;

Najjaśniejszy Król Hellenów:

pana Michała Kebedgy, profesora prawa międzynarodowego na Uniwersytecie w Bernie;

Prezydent Rzeczypospolitej gwatemalskiej:

pana Manuela Arroyo, pełnomocnika w Paryżu,

pana Henri Wiswalda, generalnego konsula w Bernie z siedzibą w Genewie;

Prezydent Rzeczypospolitej Honduras:

pana Oskara Hœpfla, generalnego konsula w Bernie;

Najjaśniejszy Król włoski:

markiza Rogera Maurigi di Castel Maurigi, pułkownika Swej armii, wielkiego oficera Swego królewskiego orderu Św. Maurycego i Łazarza,

generalnego lekarza pana Giovanni Randone, wojskowego inspektora sanitarnego, komandora królewskiego orderu Korony włoskiej;

Najjaśniejszy Cesarz japoński:

Jego Ekscellencyę pana Kato Tsunetada, nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego ministra w Brukseli;

Jego Królewska Wysokość Wielki Książę luksemburski, Książę nassański:

pułkownika sztabu generalnego hrabiego de T'Serclaes, szefa sztabu generalnego 4. okręgu wojskowego belgijskiego;

Jego Królewska Wysokość Książę czarnogórski:

pana E. Odiera, nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego ministra Związku szwajcarskiego w Rosyi,

pułkownika pana Mürseta, naczelnego lekarza armii związkowej szwajcarskiej;

Sa Majesté le Roi de Norvège:

M. le capitaine Daae, du corps sanitaire de l'armée norvégienne;

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas:

M. le lieutenant-général en retraite Jonkheer J. C. C. den Beer Poortugael, membre du Conseil d'État,

M. le colonel A. A. J. Quanjer, officier de santé en chef de 1re classe;

le Président de la République du Pérou:

M. Gustavo de la Fuente, premier secrétaire de la légation du Pérou à Paris;

Sa Majesté Impériale le Schah de Perse:

S. E. M. Samad Khan Momtaz-Os-Saltaneh, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Paris;

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc.:

S. E. M. Alberto d'Oliveira, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berne,

M. José Nicolau Raposo-Botelho, colonel d'infanterie, ancien député, directeur du Royal collège militaire à Lisbonne;

Sa Majesté le Roi de Roumanie:

M. le Dr. Sache Stephanesco, colonel de réserve;

Sa Majesté l'Empereur de Toutes les Russies:

S. E. M. le conseiller privé de Martens, membre permanent du conseil du ministère des affaires étrangères de Russie;

Sa Majesté le Roi de Serbie:

M. Milan St. Markovitch, secrétaire général du ministère de la justice,

M. le colonel Dr. Sondermayer, chef de la division sanitaire au ministère de la guerre;

Sa Majesté le Roi de Siam:

M. le prince Charoon, chargé d'affaires à Paris,

M. Corragioni d'Orelli, conseiller de légation à Paris;

Najjaśniejszy Król norweski:

kapitana pana Daae z korpusu sanitarnego armii norweskiej;

Najjaśniejsza Królowa niderlandzka:

generała porucznika poza służbą Jonkheera J. C. C. den Beer Poortugael, członka Rady państwa,

pułkownika pana A. A. J. Quanjera, naczelnego oficera sanitarnego 1. klasy;

Prezydent Rzeczypospolitej Peruwiańskiej:

pana Gustawa de la Fuente, pierwszego sekretarza Poselstwa peruwiańskiego w Paryżu;

Jego Cesarska Mość Szah perski:

Jego Ekscellencyę Samada Khana Momtaz-Os-Saltaneh, nadzwyczajnego posła i upewnionego Ministra w Paryżu;

Najjaśniejszy Król portugalski i algarbski itd.:

Jego Ekscellencyę pana Alberto d'Oliveira, nadzwyczajnego posła i upewnionego ministra w Bernie,

pana José Nicolau Raposo-Botelho, pułkownika piechoty, byłego posła, dyrektora królewskiej szkoły wojskowej w Lizbonie;

Najjaśniejszy Król rumuński:

pana Dra Sache Stephanesco, pułkownika w rezerwie;

Najjaśniejszy Cesarz Wszech Rosyi:

Jego Ekscellencyę tajnego radcę pana de Martensa, stałego członka rady w rosyjskim Ministerstwie spraw zewnętrznych;

Najjaśniejszy Król serbski:

pana Milana St. Markovitcha, generalnego sekretarza Ministerstwa sprawiedliwości,

pułkownika pana Dra Sondermayera, szefa oddziału sanitarnego w Ministerstwie wojny;

Najjaśniejszy Król siamski:

księcia Charoona, pełnomocnika w Paryżu,

pana Corragioni d'Orelli, radcę legacyjnego w Paryżu;

Sa Majesté le Roi de Suède:

M. Sörensen, médecin en chef de la 2me division de l'armée;

le Conseil Fédéral Suisse:

M. E. Odier, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire en Russie,

M. le colonel Mürset, médecin en chef de l'armée fédérale;

le Président de la République orientale de l'Uruguay:

M. Alexandre Herosa, chargé d'affaires à Paris,

lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus de se qui suit:

Chapitre premier.**Des Blessés et Malades.****Article premier.**

Les militaires et les autres personnes officiellement attachées aux armées, qui seront blessés ou malades, devront être respectés et soignés, sans distinction de nationalité, par le belligérant qui les aura en son pouvoir.

Toutefois, le belligérant, obligé d'abandonner des malades ou des blessés à son adversaire, laissera avec eux, autant que les circonstances militaires le permettront, une partie de son personnel et de son matériel sanitaires pour contribuer à les soigner.

Art. 2.

Sous réserve des soins à leur fournir en vertu de l'article précédent, les blessés ou malades d'une armée tombés au pouvoir de l'autre belligérant sont prisonniers de guerre et les règles générales du droit des gens concernant les prisonniers leur sont applicables.

Cependant, les belligérants restent libres de stipuler entre eux, à l'égard des prisonniers blessés ou malades, telles clauses d'exception ou de faveur qu'ils jugeront utiles; ils auront, notamment, la faculté de convenir:

De se remettre réciproquement, après un combat, les blessés laissés sur le champ de bataille;

De renvoyer dans leur pays, après les avoir mis en état d'être transportés ou après guérison, les blessés ou malades qu'ils ne voudront pas garder prisonniers;

Najjaśniejszy Król szwedzi:

pana Sörensen, lekarza naczelnego 2. dywizji armii;

Rada związkowa szwajcarska:

pana M. E. Odiera, nadzwyczajnego posła i upelnomocnionego ministra w Rosyi,

pułkownika pana Mürseta, lekarza naczelnego armii związkowej;

Prezydent Rzeczypospolitej wschodniej urugwajskiej:

pana Aleksandra Herosę, pełnomocnika w Paryżu,

którzy, udzieliwszy sobie swe pełnomocnictwa, uznane za dobre i należyte co do formy, zgodzili się na postanowienia następujące:

Rozdział I.**Ranni i chorzy.****Art. 1.**

Ranni lub chorzy wojskowi i inne osoby, przydzielone urzędownie do armii, mają być bez względu na narodowość szanowane i pielęgnowane przez stronę wojującą, w której ręce popadną.

Pomimo to winna strona wojująca, zmuszona oddać przeciwnikowi chorych lub rannych, pozostawić przy nich, o ile stosunki wojskowe na to zezwalają, część swego personelu i materiału sanitarnego celem przyczynienia się do ich pielęgnacyi.

Art. 2.

Ranni lub chorzy pewnej armii, którzy popadli w moc nieprzyjaciela, są niezależnie od opieki, należytej im według artykułu poprzedzającego, jeńcami wojennymi i podlegają ogólnym prawidłom prawa międzynarodowego, odnoszącym się do jeńców.

Stronom wojującym wolno jednak ułożyć między sobą takie wyjątki lub ulgi co do jeńców rannych lub chorych, które uznają za odpowiednie. W szczególności mogą one ułożyć się:

co do wzajemnego wydawania sobie rannych, pozostałych po walce na polu bitwy;

co do odsyłania rannych lub chorych, których nie chcą zatrzymać jako jeńców, do ich ojczyzny po odzyskaniu zdolności do przewozu lub po wyleczeniu;

De remettre à un État neutre, du consentement de celui-ci, des blessés ou malades de la partie adverse, à la charge par l'État neutre de les internier jusqu'à la fin des hostilités.

Art. 3.

Après chaque combat, l'occupant du champ de bataille prendra des mesures pour rechercher les blessés et pour les faire protéger, ainsi que les morts, contre le pillage et les mauvais traitements.

Il veillera à ce que l'inhumation ou l'incinération des morts soit précédée d'un examen attentif de leurs cadavres.

Art. 4.

Chaque belligérant enverra, dès qu'il sera possible, aux autorités de leurs pays ou de leur armée les marques ou pièces militaires d'identité trouvées sur les morts et l'état nominatif des blessés ou malades, recueillis par lui.

Les belligérants se tiendront réciproquement au courant des internements et des mutations, ainsi que des entrées dans les hôpitaux et des décès survenus parmi les blessés et malades en leur pouvoirs. Ils recueilleront tous les objets d'un usage personnel, valeurs, lettres etc., qui seront trouvés sur les champs de bataille ou délaissés par les blessés ou malades décédés dans les établissements et formations sanitaires, pour les faire transmettre aux intéressés par les autorités de leur pays.

Art. 5.

L'autorité militaire pourra faire appel au zèle charitable des habitants pour recueillir et soigner, sous son contrôle, des blessés ou malades des armées, en accordant aux personnes ayant répondu à cet appel une protection spéciale et certaines immunités.

Chapitre II.

Des formations et établissements sanitaires.

Art. 6.

Les formations sanitaires mobiles (c'est-à-dire celles qui sont destinées à accompagner les armées en campagne) et les établissements fixes du service de santé seront respectés et protégés par les belligérants.

Art. 7.

La protection due aux formations et établissements sanitaires cesse si l'on en use pour commettre des actes nuisibles à l'ennemi.

co do oddawania rannych lub chorych strony przeciwnej państwu neutralnemu za jego zgodą i z obowiązkiem internowania ich aż do ukończenia kroków nieprzyjacielskich.

Art. 3.

Po każdej walce winna ta strona, która utrzyma się na placu boju, wydać zarządzenie celem pozbywania rannych i ochrony ich, podobnie jak i poległych przed rabunkiem i znieważaniem.

Powinna ona czuwać nad tem, aby przed pogrzebaniem lub spaleniem zmarłych odbyły się staranne oględziny zwłok.

Art. 4.

Każda strona wojująca powinna przesłać z wszelkim możliwym pośpiechem znalezione przy poległych wojskowe znaki rozpoznawcze lub dowody tożsamości i spis imienny pozbieranych przez siebie rannych lub chorych władzom ich kraju lub ich armii.

Strony wojujące mają uwiadamiać się wzajemnie o pobycie, odesłaniu i oddaniu do szpitali znajdujących się w ich mocy rannych i chorych oraz o wypadkach śmierci wśród nich. Powinny one zebrać wszystkie przedmioty, służące do użytku osobistego, oraz rzeczy wartościowe, listy itd., znalezione na polach bitwy lub pozostawione przez rannych lub chorych, zmarłych w zakładach i formacjach sanitarnych, celem przesłania ich uprawnionym za pośrednictwem władz odnośnego kraju.

Art. 5.

Władza wojskowa może odwołać się do uczuć humanitarnych mieszkańców kraju w celu przyjęcia i pielęgnowania rannych lub chorych członków armii pod jej nadzorem i w zamian za przyznanie szczególnej ochrony lub pewnych korzyści.

Rozdział II.

Formacje i zakłady sanitarne.

Art. 6.

Ruchome formacje sanitarne (to jest te, które są przeznaczone do towarzyszenia armiom w polu) oraz stałe zakłady sanitarne mają być szanowane i chronione przez strony wojujące.

Art. 7.

Ochrona należna formacjom i zakładom sanitarnym ustaje, jeżeli będą użyte do działań, wyrządzających nieprzyjacielowi szkodę.

Art. 8.

Ne sont pas considérés comme étant de nature à priver une formation ou un établissement sanitaire de la protection assurée par l'article 6 :

1° Le fait que le personnel de la formation ou de l'établissement est armé et qu'il use de ses armes pour sa propre défense ou celle de ses malades et blessés;

2° Le fait qu'à défaut d'infirmiers armés, la formation ou l'établissement est gardé par un piquet ou des sentinelles munis d'un mandat régulier;

3° Le fait qu'il est trouvé dans la formation ou l'établissement des armes et cartouches retirées aux blessés et n'ayant pas encore été versées au service compétent.

Chapitre III.

Du personnel.

Art. 9.

Le personnel exclusivement affecté à l'enlèvement, au transport et au traitement des blessés et des malades, ainsi qu'à l'administration des formations et établissements sanitaires, les aumôniers attachés aux armées, seront respectés et protégés en toute circonstance; s'ils tombent entre les mains de l'ennemi, ils ne seront pas traités comme prisonniers de guerre.

Ces dispositions s'appliquent au personnel de garde des formations et établissements sanitaires dans le cas prévu à l'article 8, No. 2.

Art. 10.

Est assimilé au personnel visé à l'article précédent le personnel des Sociétés de secours volontaires dûment reconnues et autorisées par leur Gouvernement, qui sera employé dans les formations et établissements sanitaires des armées, sous la réserve que ledit personnel sera soumis aux lois et règlements militaires.

Chaque État doit notifier à l'autre, soit dès le temps de paix, soit à l'ouverture ou au cours des hostilités, en tout cas avant tout emploi effectif, les noms des Sociétés qu'il a autorisées à prêter leur concours, sous sa responsabilité, au service sanitaire officiel de ses armées.

Art. 11.

Une Société reconnue d'un pays neutre ne peut prêter le concours de ses personnels et formations sanitaires à un belligérant qu'avec l'assen-

Art. 8.

Formacya lub zakład sanitarny nie traci jednak ochrony, zapewnionej artykułem 6., przez fakt,

1. iż personal formacyi lub zakładu jest uzbrojony i używa broni dla własnej obrony lub obrony swych chorych i rannych;

2. iż w braku uzbrojonego personalu sanitarnego formacya lub zakład są chronione przez strażę lub posterunki, posiadające prawidłowe instrukcje;

3. iż w formacyi lub zakładzie znajduje się broń i amunicya, odebrana rannym a nie oddana jeszcze władzy, powołanej do jej odbioru.

Rozdział III.

Personal.

Art. 9.

Personal, używany wyłącznie do zbierania, transportu i pielęgnowania rannych i chorych oraz do zarządu formacyi i zakładów sanitarnych, jak również duszpasterzy, przydzielonych do armii, należy wśród wszelkich okoliczności szanować i ochraniać. W razie popadnięcia w ręce nieprzyjaciela nie należy uważać ich za jeńców wojennych.

W przypadku, o którym mowa w artykule 8., punkt 2., mają postanowienia te zastosowanie także do personalu strażniczego formacyi i zakładów sanitarnych.

Art. 10.

Z personelem, wspomnianym w artykule poprzedzającym, zrównany jest także użyty przy formacyach i zakładach sanitarnych armii personal towarzystw dobrowolnej opieki nad rannymi, uznanych i upoważnionych należycie przez odnośny rząd, pod warunkiem, iż personal ten podlega wojskowym ustawom i przepisom.

Każde państwo powinno zawiadomić stronę drugą czyto w czasie pokoju czy przy rozpoczęciu lub w toku działań nieprzyjacielskich, lecz w każdym razie przed ich rzeczywistym użyciem o nazwach towarzystw, upoważnionych do wspierania wojskowej służby sanitarnej pod jego odpowiedzialnością.

Art. 11.

Towarzystwo, uznane przez państwo neutralne, może zapewnić jednej z stron wojujących współudział swego personalu i swych formacyi sanitarnych.

timent préalable de son propre Gouvernement et l'autorisation du belligérant lui-même.

Le belligérant qui a accepté le secours est tenu, avant tout emploi, d'en faire la notification à son ennemi.

Art. 12.

Les personnes désignées dans les articles 9, 10 et 11 continueront, après qu'elles seront tombées au pouvoir de l'ennemi, à remplir leurs fonctions sous sa direction.

Lorsque leur concours ne sera plus indispensable, elles seront renvoyées à leur armée ou à leur pays dans les délais et suivant l'itinéraire compatibles avec les nécessités militaires.

Elles emporteront, alors, les effets, les instruments, les armes et les chevaux qui sont leur propriété particulière.

Art. 13.

L'ennemi assurera au personnel visé par l'article 9, pendant qu'il sera en son pouvoir, les mêmes allocations et la même solde qu'au personnel des mêmes grades de son armée.

Chapitre IV.

Du Matériel.

Art. 14.

Les formations sanitaires mobiles conserveront, si elles tombent au pouvoir de l'ennemi, leur matériel, y compris les attelages, quels que soient les moyens de transport et le personnel conducteur.

Toutefois, l'autorité militaire compétente aura la faculté de s'en servir pour les soins des blessés et malades; la restitution du matériel aura lieu dans les conditions prévues pour le personnel sanitaire, et, autant que possible, en même temps.

Art. 15.

Les bâtiments et le matériel des établissements fixes demeurent soumis aux lois de la guerre, mais ne pourront être détournés de leur emploi, tant qu'ils seront nécessaires aux blessés et aux malades.

Toutefois, les commandants des troupes d'opérations pourront en disposer, en cas de nécessités militaires importantes, en assurant au préalable le sort des blessés et malades qui s'y trouvent.

ných dopiero po uzyskaniu zgody własnego rządu i tylko za upoważnieniem samej strony wojującej.

Strona wojująca, która przyjmuje pomoc, jest obowiązana zawiadomić o tem przeciwnika przed skorzystaniem z pomocy.

Art. 12.

Osoby, wymienione w artykule 9., 10. i 11., mają po popadnięciu w moc nieprzyjaciela kontynuować działalność swoją pod jego kierownictwem.

Jeżeli pomoc ich okaże się zbyteczną, wówczas należy odesłać je do ich armii lub ojczyzny w takim czasie i taką drogą, które dadzą się pogodzić z koniecznościami wojskowymi.

Zabierają one z sobą w takim razie przedmioty, przyrządy, broń i konie, będące ich własnością prywatną.

Art. 13.

Nieprzyjaciel ma zapewnić personalowi, wspomnianemu w artykule 9., dopóki tenże pozostaje w jego mocy, te same pobory i należności co personalowi tego samego stopnia w własnej armii.

Rozdział IV.

Materyał.

Art. 14.

Ruchome formacje sanitarne zatrzymują w razie popadnięcia w moc nieprzyjaciela swój materyał wraz z zaprzęgami, bez względu na rodzaj środków przewozowych i towarzyszącego im personalu.

Mimo to ma właściwa władza wojskowa prawo posługiwania się tym materyałem celem zaopatrzenia rannych i chorych. Zwrot materyału odbędzie się pod warunkami, przewidzianymi co do personalu sanitarnego, a w miarę możności także w tym samym czasie.

Art. 15.

Budynki i materyały stałych zakładów sanitarnych podlegają ustawom wojennym: nie wolno jednak uchylić ich od użytku, odpowiadającego przeznaczeniu, dopóki są potrzebne dla rannych i chorych.

Mimo to mogą dowódcy wojsk operujących rozporządzić nimi w razie ważnych konieczności wojskowych po zabezpieczeniu losn znajdujących się tamże rannych i chorych.

Art. 16.

Le matériel des Sociétés de secours, admises au bénéfice de la Convention conformément aux conditions déterminées par celle-ci, est considéré comme propriété privée et, comme telle respecté en toute circonstance, sauf le droit de réquisition reconnu aux belligérants selon les lois et usages de la guerre.

Chapitre V.

Des convois d'évacuation.

Art. 17.

Les convois d'évacuation seront traités comme les formations sanitaires mobiles, sauf les dispositions spéciales suivantes:

1° Le belligérant interceptant un convoi pourra, si les nécessités militaires l'exigent, le disloquer en se chargeant des malades et blessés qu'il contient.

2° Dans ce cas, l'obligation de renvoyer le personnel sanitaire, prévue à l'article 12, sera étendue à tout le personnel militaire préposé au transport ou à la garde du convoi et muni à cet effet d'un mandat régulier.

L'obligation de rendre le matériel sanitaire, prévue à l'article 14, s'appliquera aux trains de chemins de fer et bateaux de la navigation intérieure spécialement organisés pour les évacuations, ainsi qu'au matériel d'aménagement des voitures, trains et bateaux ordinaires appartenant au service de santé.

Les voitures militaires, autres que celles du service de santé, pourront être capturés avec leurs attelages.

Le personnel civil et les divers moyens de transport provenant de la réquisition, y compris le matériel de chemin de fer et les bateaux utilisés pour les convois, seront soumis aux règles générales du droit des gens.

Chapitre VI.

Du signe distinctif.

Art. 18.

Par hommage pour la Suisse, le signe héraldique de la croix rouge sur fond blanc, formé par interversion des couleurs fédérales, est maintenu comme emblème et signe distinctif du service sanitaire des armées.

Art. 16.

Materyał towarzystw pomocy, korzystających z dobrodziejstw niniejszego układu pod ustanowionymi tam warunkami. należy uważać za własność prywatną i chronić jako taką wśród wszelkich okoliczności, niezależnie od prawa rekwirowania świadczeń, przysługującego stronom wojującym według ustaw i zwyczajów wojennych.

Rozdział V.

Transporty rannych i chorych.

Art. 17.

Transporty rannych i chorych należy traktować tak jak ruchome formacje sanitarne, przy uwzględnieniu następujących szczególnych postanowień:

1. Strona wojująca, która przytrzymuje transport, może go rozwiązać, jeżeli konieczności wojskowe tego wymagają, obejmując równocześnie staranie o znajdujących się tam chorych i rannych.

2. Obowiązek odesłania personelu sanitarnego, przewidziany w artykule 12., rozciąga się w tym wypadku także na cały personal wojskowy, który na podstawie prawidłowego zlecenia prowadzi transport lub strzeże go.

Obowiązek zwrotu materyału sanitarnego, przewidziany w artykule 14., ma zastosowanie do pociągów kolejowych i statków żeglugi śródlądowej, urządzonych umyślnie do odwozu rannych i chorych, jak również do materyału, należącego do służby sanitarnej a użytego do urządzenia zwyczajnych wozów, pociągów kolejowych i statków.

Inne wozy wojskowe prócz wozów służby sanitarnej można zabrać wraz z ich zaprzęgami.

Osoby cywilne oraz rozmaite środki przewozowe, zebrane drogą rekwizycji, wraz z materyałem kolejowym, użytym do odwozu rannych i chorych, i okrętami, przeznaczonymi do tego celu, podlegają ogólnym prawidłom prawa międzynarodowego.

Rozdział VI.

Odnaki.

Art. 18.

Na część Szwajcaryi zatrzymuje się herb czerwonego krzyża w białym polu, utworzony przez przestawienie barw związkowych, jako godło i odznakę służby sanitarnej armii.

Art. 19.

Cet emblème figure sur les drapeaux, les brassards, ainsi que sur tout le matériel se rattachant au service sanitaire, avec la permission de l'autorité militaire compétente.

Art. 20.

Le personnel protégé en vertu des articles 9, alinéa 1er, 10 et 11 porte, fixé au bras gauche, un brassard avec croix rouge sur fond blanc, délivré et timbré par l'autorité militaire compétente, accompagné d'un certificat d'identité pour les personnes rattachées au service de santé des armées et qui n'auraient pas d'uniforme militaire.

Art. 21.

Le drapeau distinctif de la Convention ne peut être arboré que sur les formations et établissements sanitaires qu'elle ordonne de respecter et avec le consentement de l'autorité militaire. Il devra être accompagné du drapeau national du belligérant dont relève la formation ou l'établissement.

Toutefois, les formations sanitaires tombées au pouvoir de l'ennemi n'arboreront pas d'autre drapeau que celui de la Croix-Rouge, aussi longtemps qu'elles se trouveront dans cette situation.

Art. 22.

Les formations sanitaires des pays neutres qui, dans les conditions prévues par l'article 11, auraient été autorisées à fournir leurs services, doivent arborer, avec le drapeau de la Convention, le drapeau national du belligérant dont elles relèvent.

Les dispositions du deuxième alinéa de l'article précédent leur sont applicables.

Art. 23.

L'emblème de la croix rouge sur fond blanc et les mots Croix-Rouge ou Croix de Genève ne pourront être employés, soit en temps de paix, soit en temps de guerre, que pour protéger ou désigner les formations et établissements sanitaires, le personnel et le matériel protégés par la Convention.

Chapitre VII.

De l'application et de l'exécution de la Convention.

Art. 24.

Les dispositions de la présente Convention ne sont obligatoires que pour les Puissances contractantes, en cas de guerre entre deux ou plusieurs

Art. 19.

Godło to znajduje się za zezwoleniem powołanej władzy wojskowej na chorągwiach, przepaskach ramiennych i na całym materiale, należącym do służby sanitarnej.

Art. 20.

Personal, chroniony artykułami 9., ustęp 1., 10. i 11., nosi na lewym ramieniu przepaskę, stemplowaną i wydaną przez właściwą władzę wojskową, z czerwonym krzyżem w białym polu, do której należy dołączyć poświadczenie tożsamości dla osób, przydzielonych do wojskowej służby sanitarnej a nie umundurowanych wojskowo.

Art. 21.

Chorągiew z umówioną odznaką wolno wywieszać tylko przy formacjach i zakładach sanitarnych, których ochronę układ niniejszy przepisuje, i tylko za zezwoleniem władzy wojskowej. Obok chorągwi tej należy wywiesić chorągiew strony wojującej, której formacja lub zakład podlega.

Formacje sanitarne, które popadły w moc nieprzyjaciela, mają jednak, dopóki znajdują się w tem położeniu, wywieszać tylko chorągwie Czerwonego Krzyża.

Art. 22.

Formacje sanitarne państw neutralnych, upoważnione do udzielania pomocy pod warunkami, przewidzianymi w artykule 11., powinny wywieszać prócz chorągwi konwencyjnej nadto chorągiew strony wojującej, której podlegają.

Postanowienia ustępu drugiego artykułu poprzedzającego odnoszą się także do nich.

Art. 23.

Godła czerwonego krzyża w białym polu i słów „Czerwony Krzyż“ albo „Krzyż genewski“ wolno używać zarówno w czasie pokoju jak i w czasie wojny tylko dla ochrony lub oznaczenia formacji i zakładów sanitarnych oraz personelu i materiału, chronionego układem niniejszym.

Rozdział VII.

Zastosowanie i przeprowadzenie układu.

Art. 24.

Postanowienia układu niniejszego obowiązują tylko Mocarstwa kontraktujące w razie wojny między dwoma lub więcej z pośród nich. Tracą one moc

d'entre elles. Ces dispositions cesseront d'être obligatoires du moment où l'une des Puissances belligérantes ne serait pas signataire de la Convention.

Art. 25.

Les commandants en chef des armées belligérantes auront à pourvoir aux détails d'exécution des articles précédents, ainsi qu'aux cas non prévus, d'après les instructions de leurs Gouvernements respectifs et conformément aux principes généraux de la présente Convention.

Art. 26.

Les Gouvernements signataires prendront les mesures nécessaires pour instruire leurs troupes, et spécialement le personnel protégé, des dispositions de la présente Convention et pour les porter à la connaissance des populations.

Chapitre VIII.

De la répression des abus et des infractions.

Art. 27.

Les Gouvernements signataires, dont la législation ne serait pas dès à présent suffisante, s'engagent à prendre ou à proposer à leurs législatures les mesures nécessaires pour empêcher en tout temps l'emploi, par de particuliers ou par des sociétés autres que celles y ayant droit en vertu de la présente Convention, de l'emblème ou de la dénomination de Croix-Rouge ou Croix de Genève, notamment, dans un but commercial, par le moyen de marques de fabrique ou de commerce.

L'interdiction de l'emploi de l'emblème ou de la dénomination dont il s'agit, produira son effet à partir de l'époque déterminée par chaque législation et, au plus tard, cinq ans après la mise en vigueur de la présente Convention. Dès cette mise en vigueur, il ne sera plus licite de prendre une marque de fabrique ou de commerce contraire à l'interdiction.

Art. 28.

Les Gouvernements signataires s'engagent également à prendre ou à proposer à leurs législatures, en cas d'insuffisance de leurs lois pénales militaires, les mesures nécessaires pour réprimer, en temps de guerre, les actes individuels de pillage et de mauvais traitements envers des blessés et malades des armées, ainsi que pour punir, comme usurpation d'insignes militaires, l'usage abusif du drapeau et du brassard de la Croix-Rouge par des militaires ou

obowiązującą, jeżeli jedno z Mocarstw wojujących nie podpisało układu.

Art. 25.

Naczelnicy dowódcy armii nieprzyjacielskich mają postąpić co do szczegółów wykonania artykułów poprzedzających oraz w wypadkach nieprzewidzianych według wskazówek swych rządów i zgodnie z ogólnymi zasadami układu niniejszego.

Art. 26.

Rządy Mocarstw kontraktujących wydadzą potrzebne zarządzenia celem pouczenia swych wojsk, a zwłaszcza chronionego personelu o postanowieniach układu niniejszego i celem powiadomienia o nich ludności.

Rozdział VIII.

Powstrzymanie nadużyć i przekroczeń.

Art. 27.

Rządy Mocarstw kontraktujących, których ustawodawstwo nie odpowiada na razie potrzebom, zobowiązują się wydać lub zawniekskować u swych ciał ustawodawczych zarządzenia, potrzebne w tym celu, by zapobiegać w każdym czasie używaniu godła lub nazwy „Czerwonego Krzyża“ albo „Krzyża genewskiego“ przez osoby prywatne lub inne towarzystwa prócz upoważnionych do tego na zasadzie układu niniejszego, zwłaszcza w celach handlowych w postaci znaków fabrycznych lub handlowych.

Zakaz używania godła lub nazwy, o które chodzi, ma wejść w życie z chwilą, oznaczoną przez każde ustawodawstwo, a najpóźniej w pięć lat po rozpoczęciu się mocy obowiązującej niniejszego układu. Począwszy od chwili wejścia zakazu tego w życie, nie będzie wolno używać znaków fabrycznych lub handlowych, sprzeciwiających się zakazowi.

Art. 28.

Rządy Mocarstw kontraktujących zobowiązują się dalej do wydania lub zawniekskowania u swych ciał ustawodawczych potrzebnych zarządzeń na wypadek, gdyby ich ustawy karne wojskowe okazały się niewystarczające do zapobieżenia w razie wojny rabunkowi i znieważaniu należących do armii rannych i chorych, oraz do karania za bezprawne używanie chorągwi i przepaski „Czerwonego Krzyża“ przez osoby wojskowe i prywatne, niechronione

des particuliers non protégés par la présente Convention.

Ils se communiqueront, par l'intermédiaire du Conseil fédéral suisse, les dispositions relatives à cette répression, au plus tard dans les cinq ans de la ratification de la présente Convention.

Dispositions Générales.

Art. 29

La présente Convention sera ratifiée aussi tôt que possible.

Les ratifications seront déposées à Berne.

Il sera dressé du dépôt de chaque ratification un procès-verbal dont une copie, certifiée conforme, sera remise par la voie diplomatique à toutes les Puissances contractantes.

Art. 30.

La présente Convention entrera en vigueur pour chaque Puissance six mois après la date du dépôt de sa ratification.

Art. 31.

La présente Convention, dûment ratifiée, remplacera la Convention du 22 août 1864 dans les rapports entre les États contractants.

La Convention de 1864 reste en vigueur dans les rapports entre les Parties qui l'ont signée et qui ne ratifieraient pas également la présente Convention.

Art. 32.

La présente Convention pourra, jusqu'au 31 décembre prochain, être signée par les Puissances représentées à la Conférence qui s'est ouverte à Genève le 11 juin 1906, ainsi que par les Puissances non représentées à cette Conférence qui ont signé la Convention de 1864.

Celles de ces Puissances qui, au 31 décembre 1906 n'auront pas signé la présente Convention, resteront libres d'y adhérer par la suite. Elles auront à faire connaître leur adhésion au moyen d'une notification écrite adressée au Conseil fédéral suisse et communiquée par celui-ci à toutes les Puissances contractantes.

Les autres Puissances pourront demander à adhérer dans la même forme, mais leur demande ne produira effet que si, dans le délai d'un an à partir de la notification au Conseil fédéral, celui-ci n'a reçu d'opposition de la part d'aucune des Puissances contractantes.

układem niniejszym, jako za nieprawne przywłaszczenie sobie odznak wojskowych.

Rządy Mocarstw kontraktujących udziela sobie postanowienia karne za pośrednictwem Rady związkowej szwajcarskiej najpóźniej w przeciągu pięciu lat po ratyfikacji układu niniejszego.

Postanowienia ogólne.

Art. 29.

Układ niniejszy powinien być ratyfikowany jak najwcześniej.

Dokumenty ratyfikacyjne należy złożyć w Bernie.

Co do złożenia każdego dokumentu ratyfikacyjnego należy sporządzić protokół i przesłać jego uwierzytelniony odpis drogą dyplomatyczną wszystkim Mocarstwom kontraktującym.

Art. 30.

Układ niniejszy ma dla każdego Mocarstwa wejść w życie w sześć miesięcy po złożeniu odpowiedniego dokumentu ratyfikacyjnego.

Art. 31.

Po należytem ratyfikowaniu zastąpi układ niniejszy w stosunkach między Państwami kontraktującymi konwencję z dnia 22. sierpnia 1864.

Konwencja z roku 1864. pozostaje w mocy w stosunkach między tymi państwami, które ją podpisały lecz nie będą w ten sam sposób ratyfikować układu niniejszego.

Art. 32.

Układ niniejszy mogą podpisać do najbliższego dnia 31. grudnia Mocarstwa, które były zastąpione na konferencji, otwartej w Genewie dnia 11. czerwca 1906, a również Mocarstwa, niezastąpione na tej konferencji, które podpisały układ z roku 1864.

Tym z Mocarstw powyższych, które do dnia 31. grudnia 1906 nie podpiszą układu niniejszego, wolno przystąpić do niego później. Powinny one oznajmić swe przystąpienie w pisemnem doniesieniu, wystosowanem do Rady związkowej szwajcarskiej, o którym Rada ta zawiadomi wszystkie Mocarstwa kontraktujące.

Inne Mocarstwa będą w ten sam sposób mogły oznajmić swe przystąpienie; oświadczenie ich stanie się jednak prawomocne dopiero wtedy, jeżeli w ciągu roku, licząc od uwiadomienia Rady związkowej, Rada ta nie otrzyma sprzeciwienia się od żadnego z Mocarstw kontraktujących.

Art. 33.

Chacune des Parties contractantes aura la faculté de dénoncer la présente Convention. Cette dénonciation ne produira ses effets qu'un an après la notification faite par écrit au Conseil fédéral suisse; celui-ci communiquera immédiatement la notification à toutes les autres Parties contractantes.

Cette dénonciation ne vaudra qu'à l'égard de la Puissance qui l'aura notifiée.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ont signé la présente Convention et l'ont revêtue de leurs cachets.

Fait à Genève, le six juillet mil neuf cent six, en un seul exemplaire, qui restera déposé dans les archives de la Confédération suisse, et dont des copies, certifiées conformes, seront remises par la voie diplomatique aux Puissances contractantes.

Pour l'Allemagne:

(L. S.) v. Bülow.
(L. S.) Frhr. v. Manteuffel.
(L. S.) Villaret.
Zorn.

Pour la République Argentine:

(L. S.) Enrique B. Moreno.
(L. S.) Franco. Molina Salas.

Pour l'Autriche-Hongrie:

(L. S.) Frhr. v. Heidler (ad referendum).

Pour la Belgique:

(L. S.) Cte. J. de T'Serclaes.

Pour la Bulgarie:

(L. S.) Dr. Rousseff.
(L. S.) Capitaine Sirmanoff.

Pour le Chili:

(L. S.) Agustin Edwards.

Pour la Chine:

(L. S.) Lou Tseng Tsiang.

Pour le Congo:

(L. S.) Cte. J. de T'Serclaes.

Pour la Corée:

(L. S.) Kato Tsunetada.

Art. 33.

Każdej z Stron kontraktujących wolno wypowiedzieć układ niniejszy. Wypowiedzenie to wchodzi w życie dopiero w rok po uwiadomieniu, wystosowanym na piśmie do Rady związkowej szwajcarskiej; Rada związkowa uwiadomi o tem niezwłocznie wszystkie Mocarstwa kontraktujące.

Wypowiedzenie to odnosi się tylko do tego Mocarstwa, które je wniosło.

W dowód tego podpisali pełnomocnicy układ niniejszy i zaopatrzyli go swymi pieczęciami.

Wygotowano w Genewie, dnia 6. lipca roku tysiąc dziewięćsetnego szóstego, w jednym jedynym egzemplarzu, który będzie złożony w archiwum Związku szwajcarskiego, a którego uwierzytnione odpisy będą przesłane Mocarstwom kontraktującym drogą dyplomatyczną.

Za Niemcy:

(L. S.) v. Bülow.
(L. S.) Baron Manteuffel.
(L. S.) Villaret.
Zorn.

Za Rzeczpospolitą argentyńską:

(L. S.) Enrique B. Moreno.
(L. S.) Franco Molina Salas.

Za Austryę-Węgry:

(L. S.) Baron Heidler (ad referendum).

Za Belgię:

(L. S.) Cte. J. de T'Serclaes.

Za Bułgarię:

(L. S.) Dr. Rousseff.
(L. S.) Capitaine Sirmanoff.

Za Chile:

(L. S.) Agustin Edwards.

Za Chiny:

(L. S.) Lou Tseng Tsiang.

Za Państwo Kongo:

(L. S.) Cte. J. de T'Serclaes.

Za Koreę:

(L. S.) Kato Tsunetada.

Pour le Danemark:

(L. S.) H. Laub.

Pour l'Espagne:

(L. S.) Cte. Silverio de Baguer.

Pour les États-Unis d'Amérique:

Wm. Cary Sanger.

(L. S.) C. S. Sperry.

(L. S.) Geo. B. Davis.

(L. S.) R. M. O'Reilly.

Pour les États-Unis du Brésil:

(L. S.) C. Lemgruber-Kropf.

Cel. Roberto Trompowski Leitão
d'Almeida.**Pour les États-Unis Mexicains:**

(L. S.) José M. Perez (ad referendum).

Pour la France:

(L. S.) Révoil.

(L. S.) L. Renault.

(L. S.) S. Olivier.

(L. S.) E. Pauzat.

Pour la Grande-Bretagne et l'Irlande:

(L. S.) John C. Ardagh.

(L. S.) T. E. Holland.

(L. S.) John Furley.

(L. S.) Wm. Grant Macpherson.

(Avec réserve des articles 23, 27, 28.)

Pour la Grèce:

Michel Kebedgy.

Pour le Guatemala:

(L. S.) Manuel Arroyo.

(L. S.) H. Wiswald.

Pour le Honduras:

Oscar Hoepfl.

Pour l'Italie:

(L. S.) Maurigi.

(L. S.) Randone.

Pour le Japon:

(L. S.) Kato Tsunetada.

Pour le Luxembourg:

(L. S.) Cte. J. de T'Serclaes.

Za Danię:

(L. S.) H. Laub.

Za Hiszpanię:

(L. S.) Cte. Silverio de Baguer.

Za Stany zjednoczone amerykańskie:

Wm. Cary Sanger.

(L. S.) C. S. Sperry.

(L. S.) Geo. B. Davis.

(L. S.) R. M. O'Reilly.

Za Stany zjednoczone brazylijskie:

(L. S.) C. Lemgruber-Kropf.

Cel. Roberto Trompowski Leitão
d'Almeida.**Za Stany zjednoczone meksykańskie:**

(L. S.) José M. Perez (ad referendum).

Za Francję:

(L. S.) Révoil.

(L. S.) L. Renault.

(L. S.) S. Olivier.

(L. S.) E. Pauzat.

Za Wielką Brytanię i Irlandję:

(L. S.) John C. Ardagh.

(L. S.) T. E. Holland.

(L. S.) John Furley.

(L. S.) Wm. Grant Macpherson.

(Z zastrzeżeniem artykułów 23, 27, 28.)

Za Grecję:

Michael Kebedgy.

Za Gwatemalę:

(L. S.) Manuel Arroyo.

(L. S.) H. Wiswald.

Za Honduras:

Oskar Hoepfl.

Za Włochy:

(L. S.) Maurigi.

(L. S.) Randone.

Za Japonię:

(L. S.) Kato Tsunetada.

Za Luksemburg:

(L. S.) Cte. J. de T'Serclaes.

Pour le Monténégro:

(L. S.) E. Odier.
Colonel Mürset.

Pour la Norvège:

Hans Daae.

Pour les Pays-Bas:

(L. S.) Den Beer Poortugaël.
(L. S.) Qnanjer.

Pour le Pérou:

(L. S.) Gustavo de la Fuente.

Pour la Perse:

Sous réserve de l'article dix-huit.

(L. S.) Momtaz-os - Saltaneh M. Samad
Khan.

Pour le Portugal:

(L. S.) Alberto d'Oliveira.
(L. S.) José Nicolau Raposo-Botelho.

Pour la Roumanie:

(L. S.) Dr. Sache Stephanesco.

Pour la Russie:

(L. S.) Martens.

Pour la Serbie:

(L. S.) Milan St. Markovitch.
(L. S.) Dr. Roman Sondermayer.

Pour le Siam:

(L. S.) Charoon.
(L. S.) Corragioni d'Orelli.

Pour la Suède:

(L. S.) Olof Sørensen.

Pour la Suisse:

(L. S.) E. Odier.
Colonel Mürset.

Pour l'Uruguay:

(L. S.) A. Herosa.

Za Czarnogórę:

(L. S.) E. Odier.
Colonel Mürset.

Za Norwegię:

Hans Daae.

Za Niderlandy:

(L. S.) Den Beer Poortugaël.
(L. S.) Qnanjer.

Za Peru:

(L. S.) Gustavo de la Fuente.

Za Persyę:

Z zastrzeżeniem artykułu ośmnastego.

(L. S.) Montaz-os-Saltaneh M. Samad
Khan.

Za Portugalię:

(L. S.) Alberto d'Oliveira.
(L. S.) José Nicolau Raposo-Botelho.

Za Rumunię:

(L. S.) Dr. Sache Stephanesco.

Za Rosyę:

(L. S.) Martens.

Za Serbię:

(L. S.) Milan St. Markovitch.
(L. S.) Dr. Roman Sondermayer.

Za Siam:

(L. S.) Charoon.
(L. S.) Corragioni d'Orelli.

Za Szwecyę:

(L. S.) Olof Sørensen.

Za Szwajcaryę:

(L. S.) E. Odier.
Colonel Mürset.

Za Urugwaj:

(L. S.) A. Herosa.

Nos visis et perpensis conventionis huius articulis, illos omnes ratos gratosque habere profiteamur, verbo Nostro spondentes, Nos ea omnia, quae in illis continentur, fideliter executioni mandatueros esse.

In quorum fidem majusque robur praesentes ratihabitionis Nostrae tabulas manu Nostra signavimus sigilloque Nostro adpresso muniri jussimus.

Dabantur Viennae die septimo decimo mensis Martii anno millesimo non-gentesimo octavo, Regnorum Nostrorum sexagesimo.

Franciscus Josephus m. p.

Aloisius liber Baro ab Aehrenthal m. p.

Ad mandatum Sacrae Caesareae et Regiae Apostolicae Majestatis proprium:

Adolphus a Plason de la Woestyne m. p.

Consiliarius aulicus ac ministerialis.

Układ powyższy ogłasza się jako obowiązujący dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa z tym dodatkiem, iż według protokołu, spisanego co do złożenia dokumentu ratyfikacyjnego, z daty Berno, dnia 27. marca 1908, pełnomocnik Jego c. i k. Apostolskiej Mości cofną klauzulę „*ad referendum*“, dodaną przy podpisaniu układu, i że w myśl artykułu 32. Rzeczypospolite Columbia, Costa Rica, Cuba, Nicaragua, Paragwaj oraz Stany zjednoczone wenezuelskie i Państwo ottomańskie przystąpiły dodatkowo do układu, to osta'nie z zastrzeżeniem, iż postanowienia artykułów 23. i 27. mogą w Państwie ottomańskim wejść w zastosowanie tylko o tyle, o ile odnoszą się do Czerwonego Półksiężycza.

Wiedeń, dnia 27. września 1911.

Gautsch wlr.
Hochenburger wlr.
Marek wlr.

Georgi wlr.
Wickenburg wlr.
Mataja wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 30. września 1911.

Treść: (№ 192 i 193.) 192. Obwieszczenie, dotyczące upoważnienia kilku bosniacko-hercegowińskich urzędów celnych do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego. — 193. Rozporządzenie, którym zmienia się niektóre postanowienia rozporządzenia z dnia 15. października 1902, dotyczącego sług pomocniczych, zatrudnionych przy władzach, urzędach i zakładach państwowych.

192.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. września 1911,

dotyczące upoważnienia kilku bośniacko-hercegowińskich urzędów celnych do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego.

Według uwiadomienia c. i k. wspólnego Ministerstwa skarbu w sprawach Bośni i Hercegowiny upoważniono bośniacko-hercegowińskie Urzędy celne poboczne w Vardište, Uvac i Rudo oraz Ekspozyturę urzędu celnego w Bośniackim Brodzie do stosowania skróconego (sumarycznego) postępowania zapowiadawczego w obrocie kolejowym.

Meyer wlr.

193.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 27. września 1911,

którym zmienia się niektóre postanowienia rozporządzenia z dnia 15. października 1902, Dz. u. p. Nr. 200, dotyczącego sług pomocniczych, zatrudnionych przy władzach, urzędach i zakładach państwowych.

Artykuł I.

Postanowienia §§ 4. i 8. rozporządzenia z dnia 15. października 1902, Dz. u. p. Nr. 200, zostają

uchylone i zastąpione postanowieniami następującymi:

§ 1.

Okresy czasu, za które pobory służbowe należą się.

Zapłata dzienna (zarobek dzienny) należy się sługom pomocniczym z reguły tylko za te dni, w których istotnie służbę pełnili, tudzież za ustanowione dni spoczynku, przypadające na czas ich służby.

W czasie urlopu otrzymują słudzy pomocniczy pełne pobory, o ile zezwolenia na urlop nie uczyniono wyraźnie zawisłem od całkowitego lub częściowego wstrzymania poborów.

Także w czasie choroby, nieprzekraczającej okresu trzechdniowego, zatrzymują słudzy pomocniczy swe pełne pobory.

Za czas przerwy w służbie, spowodowanej odbywaniem ćwiczenia wojskowego lub ośmiotygodniowym kształceniem należących do rezerwy uzupełniającej, otrzymują ci słudzy pomocniczy, którzy w wykonaniu ciężącego na nich obowiązku ustawowego starają się o utrzymanie innej osoby, połowę zapłaty dziennej (zarobku dziennego).

Wśród okoliczności, zasługujących na uwzględnienie, można przyznać dobrodziejstwo to także innym sługom pomocniczym, na których nie ciąży taki obowiązek ustawowy.

Nadto należy w tych wypadkach, w których słudzy pomocniczy muszą dowodnie z powodu wybuchu chorób zakaźnych w ich rodzinie trzymać się zdala od urzędu według zarządzeń policyjno-zdro-

wołnych, pozostawić im pełną zapłatę dzienną (zarobek dzienny) aż do maksymalnego okresu trzechmiesięcznego.

Ulgi, o których mowa w ustępach poprzedzających (4., 5, i 6.), nie mają jednak zastosowania do tych sług pomocniczych, których przyjęto tylko na czas przemijającej potrzeby i którzy nie pozostają jeszcze w służbie przez miesiąc.

W wszystkich innych wypadkach niepełnienia służby przepada zapłata dzienna (zarobek dzienny), należna za odnośny okres czasu.

§ 2.

Wypowiedzenie.

Zarówno służbodawca jak i służbierca może w każdym czasie wypowiedzieć stosunek służbowy.

Termin wypowiedzenia wynosi: dla całkowicie zatrudnionego sługi pomocniczego 14 dni; dla służbodawcy:

- a) w ciągu pierwszych 5 lat służby całkowicie zatrudnionego sługi pomocniczego 14 dni,
- b) po ukończeniu 5. roku służby aż do ukończenia 10. roku służby 4 tygodnie,
- c) po nieprzerwanej 10 letniej służbie takiego sługi pomocniczego 6 tygodni.

Artykuł II.

Zmieniając §§ 10. do 16. rozporządzenia z dnia 15. października 1902, Dz. u. p. Nr. 200, rozporządza się, co następuje:

A. Pobory zaopatrzenia sług pomocniczych.

§ 1.

1. Sługom pomocniczym, którzy utracili zdolność do zarabkowania w czasie trwania stosunku służbowego, przyzna się, jeżeli

- a) byli zatrudnieni co najmniej przez dziesięć lat przy władzach, urzędach i zakładach państwowych jako całkowicie zatrudnieni słudzy pomocniczy i
- b) nie spowodowali swej niezdolności do zarabkowania umyślnie albo przy popełnieniu zbrodni, na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 21. września 1911 na czas niezdolności do zarabkowania pobory zaopatrzenia, przy których wymiarze należy wziąć za podstawę następujące kwoty normalne, odpowiadające zapłacie dziennej:

Przy zapłacie dziennej, wynoszącej										Kwota normalna
w Włochii		w miejscowościach								
		I.		II.		III.		IV.		
		klasy dodatków aktywalnych								
K	h	K	h	K	h	K	h	K	h	
3	60	3	40	3	20	3	—	3	—	900 K
3	80	3	60	3	40	3	20	3	20	950 K
4	—	3	80	3	60	3	40	3	40	1000 K

2. Dla tych sług pomocniczych, których zapłata dzienna różni się od powyższego wzoru, będzie podstawą kwota normalna dla tej zapłaty dziennej, objętej skalą, która w obrębie odnośnej klasy miejscowej zbliża się najwięcej do zapłaty rzeczywistej.

3. Jeżeli zapłata ta stoi właśnie w pośrodku między dwiema objętymi skalą stopami zapłaty dziennej w tej samej klasie miejscowej, wówczas rozstrzyga bezpośrednio wyższa zapłata dzienna według skali.

4. Jeżeli rzeczywista zapłata dzienna przewyższa kwotę maksymalną, wyznaczoną dla odnośnej klasy miejscowej, wówczas obowiązuje ta ostatnia kwota.

Jeżeli rzeczywista zapłata dzienna stoi poniżej kwoty minimalnej odnośnej klasy miejscowej, podanej w punkcie 1., lit. b, natenczas rozstrzyga ta kwota minimalna.

5. Pobory zaopatrzenia wynoszą po ukończeniu dziesięciu lat służby w charakterze sługi pomocniczego 40 procent, a za każdy dalszy rok 2 procent powyższych kwot normalnych tak, iż po ukończeniu 40 lat służby przypada jako pobór zaopatrzenia pełny wymiar odpowiedniej kwoty normalnej.

6. Przy obliczaniu czasu, rozstrzygającego pod względem oznaczenia stopy procentowej, liczy się ułamek ostatniego roku, przekraczający sześć miesięcy, za cały rok.

7. Obliczenie czasu służby celem ocenienia, czy zachodzi wspomniany w punkcie 1., lit. a, warunek przyznania poborów zaopatrzenia, przeprowadza się jednak według zasad, podanych w § 3. rozporządzenia z dnia 15. października 1902. Dz. u. p. Nr. 200.

Uwzględnienie innego czasu służby, przebytego w pewnej gałęzi służby państwowej (jako to w wojsku, żandarmeryi, straży skarbowej itd.), zależy w razie wniesienia przez sługę pomocniczego odnośnej prośby od orzeczenia właściwej władzy centralnej w porozumieniu z Ministerstwem skarbu.

§ 2.

Slugom pomocniczym, którzy ukończyli 60. rok życia, można na podstawie powołanego wyżej Najwyższego upoważnienia przyznać na ich prośbę pobory zaopatrzenia także bez wymaganego zresztą do wodu niezdolności do zarobkowania.

§ 3.

Pobory zaopatrzenia w tym samym wymiarze przyzna się dalej na zasadzie powołanego w § 1. Najwyższego upoważnienia tym slugom pomocniczym, którzy wystąpili z służby wskutek wypowiedzenia stosunku służbowego przez służbodawcę, przy istnieniu wymogów, podanych w § 1., punkt 1., lit. a i b, w razie zajścia niezdolności do zarobkowania na czas jej trwania, jeżeli utracą zdolność do zarobkowania w ciągu pięciu lat po rozwiązaniu stosunku służbowego albo jeżeli w chwili rozwiązania stosunku tego przekroczyli już 60. rok życia.

§ 4.

W przypadkach §§ 1. i 2. wypłacać się będzie pobory zaopatrzenia od dnia, następującego po wstrzymaniu zapłaty dzienniej, a w przypadku § 3. od tego miesiąca, który nastąpi po należytem doniesieniu o niezdolności do zarobkowania, i to w ratach z góry; wstrzyma się zaś wypłatę z końcem tego miesiąca, w którym uprawniony do poboru umrze albo odzyska zdolność do zarobkowania lub w którym zajdzie okoliczność, uzasadniająca według powszechnie obowiązujących postanowień ustanie zaopatrzenia z strony państwa.

W czasie pobierania wsparcia dla chorych z ubezpieczenia, dokonanego przez państwo w myśl § 5. rozporządzenia z dnia 15. października 1902, Dz. u. p. Nr. 20, pozostaje wypłata poborów zaopatrzenia w zawieszeniu.

B. Pobory zaopatrzenia wdów po slugach pomocniczych.

§ 5.

Wdowie po sludze pomocniczym, który służył co najmniej dziesięć lat (§ 1.) przy władzach, urzędach lub zakładach państwowych w charakterze slugi pomocniczego całkowicie zatrudnionego i umarł w czasie trwania stosunku służbowego albo który według postanowień §§ 1. do 3. albo rzeczywiście otrzymywał pobory zaopatrzenia aż do swej śmierci albo byłby je pobierał w razie niezdolności do zarobkowania, przyzna się, o ile mąż w chwili zawie-

rania małżeństwa nie przekroczył jeszcze 60. roku życia, a małżeństwo przyszło do skutku przed ostatniem zatrudnieniem małżonka w charakterze całkowicie zatrudnionego slugi pomocniczego przy władzy państwowej (urzędzie, zakładzie) albo w czasie tegoż i nie zostało rozłączone z winy żony, na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 21. września 1911 na czas trwania wdowieństwa pobory zaopatrzenia, wynoszące przy rzeczywistym czasie służby małżonka aż do 20 lat rocznie 300 K, a przy czasie służby, trwającej 20 lat lub więcej, rocznie 400 K.

Jeżeli mąż w czasie zawierania małżeństwa przekroczył już 60. rok życia, wówczas otrzyma wdowa pobory zaopatrzenia tylko wtedy, jeżeli małżeństwo trwało przez pełne cztery lata, względnie jeżeli w czasie trwania tegoż urodziła mężowi dziecko albo jeżeli w chwili śmierci męża znajdowała się dowodnie w stanie ciężarnym.

§ 6.

Ten pobór zaopatrzenia wypłacać się będzie wdowie od dnia, następującego po wstrzymaniu zapłaty dzienniej (zarobku dziennego), względnie poborów zaopatrzenia męża, a jeżeli mąż nie otrzymywał poborów takich, od dnia, następującego po jego śmierci, i to w ratach miesięcznych z góry; wstrzyma się go zaś z końcem tego miesiąca, w którym wdowa umrze albo powtórnie wyjdzie za mąż lub w którym zajdzie okoliczność, pociągająca za sobą według obowiązujących powszechnie postanowień ustanie zaopatrzenia z strony państwa.

C. Pobory zaopatrzenia sierót po slugach pomocniczych.

§ 7.

Slubnym lub przez późniejsze małżeństwo uprawnionym dzieciom slugi pomocniczego, który służył co najmniej dziesięć lat (§ 1.) przy władzach, urzędach lub zakładach państwowych w charakterze slugi pomocniczego całkowicie zatrudnionego i umarł w czasie trwania stosunku służbowego albo który według postanowień §§ 1. do 3. albo rzeczywiście otrzymywał pobory zaopatrzenia aż do swej śmierci albo byłby je pobierał w razie niezdolności do zarobkowania, przyzna się, jeżeli małżeństwo, z którego dzieci te pochodzą lub przez które zostały uprawnione, przyszło do skutku przed ostatniem zatrudnieniem ich ojca w charakterze całkowicie zatrudnionego slugi pomocniczego przy władzy państwowej (urzędzie, zakładzie) albo w czasie tegoż, na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 21. września 1911 pobory zaopatrzenia, które z reguły będą wymierzone dla jednej sieroty, niemającej ojca,

w kwocie 75 K rocznie, dla kilku niemających ojca sierót po służce pomocniczym razem w kwocie 150 K rocznie, dla sieroty bez ojca i matki w kwocie 150 K rocznie, a dla kilku sierót po służce pomocniczym, niemających ojca i matki, razem w kwocie 300 K rocznie.

Te pobory zaopatrzenia będzie się wypłacać począwszy od dnia, następującego po wstrzymaniu zapłaty dziennej (zarobku dziennego), względnie poborów zaopatrzenia zmarłego ojca lub zmarłej matki, a jeżeli ani jedno ani drugie z nich nie pobierało takich poborów, od dnia, następującego po dniu śmierci, w ratach miesięcznych, płatnych z góry i zatrzyma się je z reguły aż do ukończenia 16. roku życia.

§ 8.

Suma poborów zaopatrzenia, które będą przyznane wdowom i sierotom po służkach pomocniczych, nie powinna z reguły przekraczać poboru zaopatrzenia, pobieranego przez męża, względnie ojca.

Artykuł III.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. października 1911.

Wdowy i sieroty po tych służkach pomocniczych, które w czasie wejścia rozporządzenia niniejszego w moc obowiązującą pobierają już łaskawinę na podstawie Najwyższego upoważnienia z dnia 14. października 1902, będzie się traktować pod względem poborów zaopatrzenia według rozporządzenia tego przy analogicznem zastosowaniu postanowienia ograniczającego, przewidzianego w artykule II., § 8.

Gautsch wlr.

Stürgkh wlr.

Meyer wlr.

Zaleski wlr.

Widmann wlr.

Georgi wlr.

Hochenburger wlr.

Wickenburg wlr.

Marek wlr.

Mataja wlr.

Röll wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXV. — Wydana i rozesłana dnia 4. października 1911.

Treść: (№ 194—198.) 194. Rozporządzenie, dotyczące przyznania uwolnień od należności dla postępowania w celu ponownej regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych oraz zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych w Tyrolu. — 195. Rozporządzenie, dotyczące przyznania uwolnień od należności dla postępowania w celu ponownej regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych oraz zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych w Styrii. — 196. Obwieszczenie, dotyczące upoważnienia Urzędu celnego pobocznego w Weidenau do stosowania sumarycznego postępowania zapowiadawczego. — 197. Rozporządzenie, dotyczące dopuszczenia królewsko-czarnogórskich monet krajowych do uskuteczniania zapłat w urzędach celnych, podatkowych, pocztowych i kasach c. k. kolei państwowych w obrębie starostw Kotor i Ragusa, oraz w takich samych urzędach i kasach miast Zadar, Szybenik, Spljet i miasteczka Metković, tudzież używania królewsko-czarnogórskich krajowych monet złotych do uskuteczniania zapłat na rzecz urzędów pocztowych w Wiedniu, Pradze i Tryeście. — 198. Rozporządzenie, którem dozwala się używania królewsko-czarnogórskich krajowych monet złotych do zapłaty cel.

194.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 8. września 1911,

dotyczące przyznania uwolnień od należności dla postępowania w celu ponownej regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych oraz zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych w Tyrolu.

Na zasadzie upoważnienia, nadanego § 1. ustawy z dnia 16. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 233, przyznaje się przewidziane tamże uwolnienie od stempli i należności bezpośrednich dla postępowania, zarządzanego ustawą dla uksiążęconego hrabstwa Tyrolu z dnia 19. czerwca 1909, Dz. u. kr. Nr. 37 z roku 1911, w celu ponownej regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych, uregulowanych na zasadzie patentu cesarskiego z dnia 5. lipca 1853, Dz. u. p. Nr. 130, oraz ustawy dla uksiążęconego hrabstwa Tyrolu

z dnia 8. stycznia 1889, Dz. u. kr. Nr. 4, i w celu zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych.

Uwolnienie to odnosi się do podań, protokołów, załączników, dokumentów prawnych, oświadczeń, wygotowań, orzeczeń, ugód, uwierzytelnień i widymat, potrzebnych dla przeprowadzenia wspomnianego postępowania, a to o tyle, o ile nie uczyni się z dokumentów tych żadnego innego użytku, następnie do przeniesień majątku, nabycia praw i wpisów hipotecznych, potrzebnych dla przeprowadzenia postępowania tego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Meyer wlr.

195.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 9. września 1911,**

dotyczące przyznania uwolnień od należytości dla postępowania w celu ponownej regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych oraz zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych w Styrii.

Na zasadzie upoważnienia, nadanego § 1. ustawy z dnia 16. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 233, przyznaje się przewidziane tamże uwolnienie od stempli i należytości bezpośrednich dla postępowania, zarządzanego ustawą dla księstwa Styrii z dnia 16. września 1909, Dz. u. kr. Nr. 29 z roku 1911, w celu ponownej regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych. uregulowanych na zasadzie patentu cesarskiego z dnia 5. lipca 1853, Dz. u. p. Nr. 130, i w celu zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych.

Uwolnienie to odnosi się do podań, protokołów, załączników, dokumentów prawnych, oświadczeń, wygotowań, orzeczeń, ugód, uwierzytelnień i widymat, potrzebnych dla przeprowadzenia wspomnianego postępowania, a to o tyle, o ile nie uczyni się z dokumentów tych żadnego innego użytku, następnie do przeniesień majątku, nabycia praw i wpisów hipotecznych, potrzebnych dla przeprowadzenia postępowania tego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Meyer wlr.

196.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 26. września 1911,**

dotyczące upoważnienia Urzędu celnego pobocznego w Weidenau do stosowania sumarycznego postępowania zapowiadawczego.

Urząd celny poboczny I. klasy w Weidenau (na Śląsku) upoważniono do stosowania sumarycznego postępowania zapowiadawczego w obrocie kolejowym.

Meyer wlr.

197.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem handlu i Ministerstwem kolei żelaznych z dnia 30. września 1911,**

dotyczące dopuszczenia królewsko-czarnogórskich monet krajowych do uskuteczniania zapłat w urządach celnych, podatkowych, pocztowych i kasach c. k. kolei państwowych w obrębie starostw Kotor i Ragusa, oraz w takich samych urządach i kasach miast Zadar, Szybenik, Spljet i miasteczka Metković, tudzież używania królewsko-czarnogórskich krajowych monet złotych do uskuteczniania zapłat na rzecz urzędów pocztowych w Wiedniu, Pradze i Tryeście.

§ 1.

Na zasadzie § 13., część III., rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. września 1899, Dz. u. p. Nr. 176, dopuszcza się królewsko-czarnogórskie krajowe monety złote po 100 perperów, po 20 perperów i po 10 perperów, monety srebrne po 5 perperów, po 2 perperery i po 1 perperzę, monety niklowe po 20 para i po 10 para, oraz monety brązowe po 2 para i po 1 para do uskuteczniania zapłat w urządach celnych, podatkowych, pocztowych i kasach c. k. kolei państwowych w obrębie starostw Kotor i Ragusa, oraz w takich samych urządach i kasach miast Zadar, Szybenik, Spljet i miasteczka Metković.

Królewsko-czarnogórskich krajowych monet złotych można używać nadto do uskuteczniania zapłat na rzecz urzędów pocztowych w Wiedniu, Pradze i Tryeście.

Wspomniane urzędy i kasy mają przyjmować królewsko-czarnogórskie monety krajowe w ich wartości nominalnej, licząc 1 perper = 1 koronie. 1 para = 1 halerzowi, w miejsce krajowych środków płatniczych waluty koronowej, atoli monety srebrne przy płaceniu cła tylko w celu wyrównania należytości celnych poniżej 10 K, względnie kwot resztujących poniżej tej granicy, zresztą zaś przy każdej poszczególniej zapłacie sztuki pięcioperperowe aż do kwoty maksymalnej 250 K, sztuki dwuperperowe i jednoperperowe aż do kwoty maksymalnej 50 K, a monety niklowe i brązowe tylko celem wyrównania kwot, niedających się wyrazić w monetach srebrnych.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Meyer wlr.

Roll wlr.

Mataja wlr.

198.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 30. września 1911,

którem dozwala się używania królewsko-czarnogórskich krajowych monet złotych do zapłaty cel.

§ 1.

W porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim zarządza się na zasadzie art. XVII. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p.

Nr. 20, i z odwołaniem się na § 20. przepisu wykonawczego do tej ustawy z dnia 21. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, iż przy uiszczaniu cel łącznie z dodatkami celnymi i należnością wagową należy przyjmować w wypłatach także królewsko-czarnogórskie krajowe monety złote po 100 perperów, po 20 perperów i po 10 perperów, a to w ich wartości imiennej, licząc 1 perper = 1 koronie.

Minimalną wagę tych monet ustanawia się na 33·8 g za sztukę przy sztukach superperperowych, na 6·74 g za sztukę przy sztukach dwudziestoperperowych i na 3·37 g przy sztukach dziesięcioperperowych. względnie na 3370 g przy całych partyach (po 500 sztuk dwudziestoperperowych lub 1000 sztuk dziesięcioperperowych).

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Meyer wlr.

Mataja wlr.

Widmann wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 7. października 1911.

Treść: (№ 199—201.) 199. Rozporządzenie, którem wydaje się przepisy dla ochrony życia i zdrowia robotników, zatrudnionych przy wyrobie papieru. — 200. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania elektrycznej wążkotorowej kolejki od promenady Arcyksięcia Henryka w Gries przy Bozen do pensjonatu Germania. — 201. Rozporządzenie, dotyczące przydzielenia gmin Zaborze i Wulka Mazowiecka wraz z obszarami dworskimi do okręgu Sądu powiatowego w Rawie ruskiej.

199.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych i Ministerstwem robót publicznych z dnia 25. września 1911,

którem wydaje się przepisy dla ochrony życia i zdrowia robotników, zatrudnionych przy wyrobie papieru.

Pod względem urządzenia i ruchu zakładów dla wyrobu papieru z szmat oraz z drzewa tartego, celulozy drzewnej i słomianej itd., z wyjątkiem jednak zakładów dla wyrobu wymienionych na końcu półfabrykatów, wydaje się na zasadzie § 74. ordynacyi przemysłowej następujące przepisy dla ochrony życia i zdrowia zatrudnionych przy tem robotników.

A. Postanowienia ogólne.

1. Co do jakości pracowni i zabezpieczenia używanych tam maszyn i urządzeń roboczych mają mieć analogiczne zastosowanie przepisy rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. listopada 1905, Dz. u. p. Nr. 176, punkty 1. do 106., z następującymi zmianami:

B. Przepisy co do obrabianego materiału, oraz urządzeń fabrycznych i pracowni.

Używanie szmat i postępowanie z nimi.

2. Używanie szmat, nieodwietrzonych odpowiednio, po których można poznać lub o których przedsiębiorcy wiadomo, iż pochodzą z starych opatrunków, bielizny trupów, bielizny osób gruźliczych lub innych chorych zakaźnych, jest zakazane.

3. Szmaty, nadchodzące w balach lub workach, można składać tylko w lokalach, służących wyłącznie do tego celu i oddzielonych od innych pracowni.

Także do obrabiania szmat należy przeznaczyć lokale, służące wyłącznie do tego celu i oddzielone od reszty pracowni, które muszą posiadać ściany o gładkiej wyprawie i gładkie podłogi do mycia, ile możliwości bez spajań.

4. Roztargiwanie szmat i wybijanie z nich kurzu może odbywać się tylko przy użyciu urządzeń mechanicznych (tłuków, aparatów cepowych), zaopatrzonych w szczelne osłony i wywiejniki do miejscowego wchłaniania kurzu. Kurz ma się zbierać w odpowiednio wielkich i łatwo dostępnych komorach z przegrodami lub w osobnych zbiornikach na kurz (cyklonach).

5. Sortowaniu i rozdrabnianiu można poddawać tylko szmaty, już odpylone i roztargane.

Wyjątek może zająć tylko wtedy, jeżeli rozdrobnienie skutecznie się na przyrządach do krajania szmat, zaopatrzonych w miejscach doprowadzania i krajania w osobne przyrządy do wchłaniania kurzu.

Ręczne sortowanie i rozcinięcie szmat można przedsięwziąć tylko w lokalach, wyłącznie na ten cel przeznaczonych; ma ono odbywać się na stołach z siatką drucianą i stałymi nożami, tak iż cięższy kurz zbiera się pod siatką i może być łatwo usunięty. Lżejszy kurz, powstający przy pracy, należy usuwać zapomocą mechanicznego wchłaniania i zbierać w odpowiednio wielkich i łatwo dostępnych komorach z przegrodami lub w osobnych zbiornikach na kurz (cyklonach).

6. Prócz postanowień powyższych należy uwzględnić przy manipulacjach z szmatami nadto każdorazowo obowiązujące przepisy o ochronie przed przenoszeniem się chorób (wąglika, ospy).

Przyrządy do gotowania parą.

7. O ile obowiązujące każdorazowo przepisy ustawowe nie wymagają zarządzeń dalej idących, powinno się poddawać przyrządy do gotowania parą przed rozpoczęciem ich użycia urzędowej próbie ciśnienia przy analogicznem zastosowaniu odnośnych postanowień rozporządzenia ministerjalnego z dnia 1. października 1875, Dz. u. p. Nr. 130. Poświadczanie co do wypróbowania każdego przyrządu należy przechowywać w pobliżu aparatu dla przeglądu organów władzy. Ponadto należy poddawać przyrządy te peryodycznej rewizji przez rzeczoznawcę, która ma mieć miejsce co najmniej raz na rok; co do przeprowadzonych rewizji powinno się prowadzić zapiski.

8. Przy każdym przyrządzie do gotowania musi się uwidocznić w sposób wyraźny i trwały w miejscu łatwo dostrzegalnem nazwisko wytwórcy, rok wyrobu i najwyższe dopuszczalne napięcie pary (w kilogramach na centymetr kwadratowy). Nadto musi znajdować się przy każdym przyrządzie do gotowania, a względnie przy przewodzie, doprowadzającym parę do niego:

- a) przynajmniej jeden wentyl bezpieczeństwa, a jeżeli przyrząd bywa zasilany parą o mniejszem napięciu aniżeli napięcie w kotle parowym, także pewnie funkcjonujący wentyl odprowadzający; przekrój przechodowy wentyla bezpieczeństwa musi przy dopuszczeniu niższego napięcia w przyrządzie do gotowania aniżeli w kotle parowym być co najmniej równy przekrojowi przewodu, doprowadzającego parę;
- b) co najmniej jeden dokładny i pewny manometr z tarczą podziałkową dla najwyższego dopuszczalnego napięcia i z nasadką na manometr kontrolny;
- c) kurek do próbek i odpuszczania wody, względnie wentyl do wypuszczania pary.

W przewodzie, doprowadzającym parę do przyrządu do gotowania, musi być unieszczony prócz wentyla zamykowego nadto pewnie funkcjonujący wentyl wsteczny.

Przyrządy do gotowania parą powinno się ustawić w osobnych lokalach.

Przygotowanie masy.

9. Do przyrządzania rozczyńców chlorku bielącego, względnie gazu chlorowego oraz na holendry blichujące należy przeznaczyć lokale odosobnione, wysokie i dające się łatwo przewietrzać. Osobom, zatrudnionym w tych lokalach, należy dostarczyć wziewników, dostosowanych do powyższego celu.

Przy braniu kwasów z balonów z kwasami należy używać wózków lub przyrządów do przechylania.

10. Wszystkie stępy należy zaopatrzyć w automatycznie działające przyrządy do zgarniania materiałów, przeznaczonych do rozdrobnienia, i zabezpieczyć przed każdym niebezpiecznem zetknięciem. Wypróżnianie stęp ma odbywać się albo automatycznie albo w stanie spoczynku. Przy stępach musi górna krawędź brzegu talerza leżeć w wysokości przynajmniej 80 centymetrów ponad podłogą.

11. Przed rozpoczęciem używania walców suchych powinno się je poddać wypróbowaniu przez właściwy organ rewizji kotłów parowych; w przewod doprowadzający parę należy włączyć manometr, wentyl bezpieczeństwa, a w razie używania pary dławionej także wentyl redukcyjny. Najmniej co pięć lat ma właściwy organ rewizji kotłów parowych przedsięwziąć dodatkowy pomiar średnicy walca suchego, którego wynik należy wpisać do certyfikatu próby. Po odtoczeniu względnie wypolerowaniu szmirglem należy zmierzyć dodatkowo średnicę każdego walca suchego i zawiadomić właściwy organ rewizji kotłów parowych o wyniku tego pomiaru.

Walce suche muszą już być w ruchu, zanim wpuści się parę; regularne usuwanie wody z walców tych i zapobieżenie wstecznemu odpływowi wody kondensacyjnej powinno być zapewnione.

12. Szczególnie niebezpieczne miejsca przed prasami mokrymi przy maszynach do papieru należy zabezpieczyć przez położenie mostków drewnianych z poręczami w wysokości piersi i kolan.

Przyrządzanie papieru.

13. Przyrządy do poprzecznego krajania papieru muszą być zaopatrzone w taśmy doprowadzające, a nadto w ochrony kół (rozpędowych, dźwigających) i noży.

Przy maszynach obcinających musi znajdować się automatyczne urządzenie wyłączające przy najwyższem położeniu noży (wyjąwszy ręczne maszyny

obcinające, które muszą posiadać zamek dźwigniowy); ich szpary wodzidłowe i koła muszą być nadto zabezpieczone i posiadać ochrony blaszane, zapobiegające uszkodzeniom przez żeberka osady noży. Maszyny pospieszne do obcinania papieru z trzech stron muszą być ponadto wyposażone w ochronę noży i w blaszane odprowadzacze obrzynków.

14. Przy zewnętrznych napędach korbowych należy wypełnić przestrzeń między sprychami kół rozpędowych blachą lub siatką drucianą w razie, gdyby przyrządy te nie były zupełnie zakryte.

Styczne przynależnych par walców przy maszynach do satynowania i kalandrach należy zabezpieczyć listwami, wręgami żelaznymi, walcami doprowadzającymi lub doprowadzaniem papieru na taśmach bez końca.

Krażki do umocowania zwojów papierowych na przyrządach zwijających nie powinny mieć ostrych brzegów, a śruby naciskowe muszą być wgłębione.

15. Dla podsuwania materiałów do przyrządów do odpylania i krajania szmat, do step itp. muszą znajdować się pod ręką odpowiednie środki pomocnicze.

Czyszczenie i przewietrzanie pracowni.

16. Codziennie po ukończeniu pracy należy pozmiatać pył szmacyany po zwilżeniu podłogi. Zebrany pył szmacyany należy spalić albo odsterylizować i zrobić nieszkodliwym w sposób, zapewniający zupełną gwarancję.

17. Przed użyciem blichowni należy je zawsze odpowiednio przewietrzyć.

Urządzenie umywalni, szatni i łazienek.

18. Dla robotników i robotnic, zajętych przy manipulacji z szmatami i blichowaniu chlorkiem, należy urządzić w pobliżu pracowni umywalnię i szatnię, podzielone według płci. Robotnikom tym należy dostarczyć również przyborów do mycia się i ręczników.

W ubikacjach, służących do manipulowania z szmatami, nie wolno przechowywać odzieży, przeznaczanej na ulicę.

19. W przedsiębiorstwach, zatrudniających przy manipulacji z szmatami dziesięciu lub więcej robotników albo robotnic, należy urządzić odpowiednią łazienkę i oddać ją bezpłatnie do użytku osób tych, pouczywszy je z naciskiem o konieczności dokładnego oczyszczania swego ciała.

Dostarczanie odzieży roboczej i wziewników.

20. Wszystkim robotnikom i robotnicom, zajętych przy manipulacji z szmatami i blichowaniu chlorkiem, należy dostarczyć bezpłatnie odzieży

roboczej, dającej się prać, i wziewników, a względnie czystych chustek lnianych. Odzież roboczą należy prać najjużej co 14 dni, a wkładki wziewników względnie chustki zmieniać codziennie.

Pierwsza pomoc.

21. Między materiałami, które ma się utrzymywać w zapasie celem udzielania pierwszej pomocy, należy zamieścić także odpowiedni zasób gazy, chustek, opatrunków, środków antyseptycznych i tamujących krew, oraz odtrutek przeciw zatruciu gazem chlorowym (alkoholu, płynu amoniakowego) i bizmutowych opasek oparzelinowych Bardelebena.

Nazwiska i mieszkania lekarzy kasy chorych należy podać do wiadomości robotników przez przybicie odnośnych uwiadomień w warsztatach.

C. Przepisy co do ruchu.

Użycie robotników.

22. Roboty szczególnie niebezpieczne powinno się poruczać tylko takim osobom, które są obznajomione z nimi i z odnośnymi niebezpieczeństwami i posiadają potrzebne uzdolnienie.

Pijanych nie należy dopuszczać do pracowni.

Osób, o których pracodawcy wiadomo, iż cierpią na padaczkę, kurcze, przemijające napady nieprzytomności, zawrót głowy, głuchotę albo inne słabości lub wady fizyczne w tym stopniu, iż byłyby przy niektórych czynnościach narażone na niezwykle niebezpieczeństwo, nie wolno używać do robót tego rodzaju. Przy bezpośredniej manipulacji z szmatami nie wolno zatrudniać robotników młodocianych oraz robotników z chorymi lub wrażliwymi organami oddechowymi, dalej robotników gruźliczych i mających otwarte rany.

23. Do bezpośredniej manipulacji z szmatami wolno przeznaczać tylko szczepionych robotników i szczepione robotnice.

Używanie urządzeń fabrycznych i ochronnych.

24. Narzędzi roboczych i przyrządów ochronnych należy używać tylko do tego celu, do którego są przeznaczone. Urządzenia ochronne, które ze względów ruchu usunięto w pewnym celu, muszą być po osiągnięciu tego celu zaraz napowrót założone.

Samowolne usuwanie lub nieużywanie istniejących urządzeń ochronnych jest surowo zakazane.

Każdy robotnik jest obowiązany donieść zaraz swoim przełożonym o dostrzeżonych w danym razie uszkodzeniach lub innych uderzających zjawiskach w urządzeniach przedsiębiorstwa.

Robotnicy nie powinni manipulować przy maszynach, których obsługa, używanie lub utrzymanie w porządku nie należy do nich. Również jest im wzbronione przedsięwzięcie przy motorach i maszynach, które obsługują, czynności niespowodowanych przydzielonymi im pracami.

Przed wstrzymaniem motoru należy zastanowić wszystkie wyłączalne maszyny robocze.

Odzież.

25. Robotnicy, obsługujący przenośnie, nie mogą nosić fartuchów ani płaszczy.

Zachowanie się robotników.

26. Spożywanie potraw i palenie tytoniu w pracowniach jest zakazane, o ile kierownictwo przedsiębiorstwa nie zezwoliło na to wyraźnie co do pewnych lokali. Zezwolenia tego nie można udzielić, jeżeli względy higieniczne przemawiają przeciw niemu. To samo odnosi się do przynoszenia z sobą do pracowni napojów wysokokowych.

Wszystkie czynności, sprzeciwiające się celom ruchu, a zwłaszcza postępowanie swawolne, które mogłoby narazić na niebezpieczeństwo samego sprawcę lub inne osoby, są wzbronione.

Postępowanie przy wypadkach.

27. O każdym wypadku w przedsiębiorstwie ma ten, którego wypadek ten dotknął, albo gdyby on nie mógł tego uczynić, mają świadkowie wypadku donieść zaraz położonemu organowi nadzorcemu.

Ogłoszenie przepisów ruchu.

28. W każdym oddziale przedsiębiorstwa należy umieścić w miejscu widocznym i dostępnym dla wszystkich robotników przynajmniej jeden egzemplarz niniejszych przepisów ochronnych w formie plakatu.

D. Postanowienia karne.

29. Przekroczenia przepisów rozporządzenia niniejszego, o ile nie przedstawiają się jako przekroczenia, podlegające ukaraniu według przepisów ustawy przemysłowej, będą karane według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198, grzywnami od 2 do 200 K albo aresztem od 6 godzin do 14 dni.

E. Początek mocy obowiązującej.

30. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w sześć miesięcy po ogłoszeniu. Przepisy tegoż mają jednak zastosowanie do zakładów już istniejących i zatwierdzonych o tyle tylko, o ile spowodowane nimi zmiany w urządzeniu dadzą się przeprowadzić bez uszczerplenia praw, nabytych

konsensem, z wyjątkiem gdyby chodziło o usunięcie wadliwości, zagrażających oczywiście życiu lub zdrowiu robotników, albo gdyby postawione wymagania dały się przeprowadzić bez nadmiernego nakładu kosztów i bez znaczniejszych przerw w ruchu.

Wickenburg wlr.

Marek wlr.

Mataja wlr.

200.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 25. września 1911,

dotyczące koncesjonowania elektrycznej wązkotorowej kolejki od promenady Arcyksięcia Henryka w Gries przy Bozen do pensjonatu Germania.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach drugorzędnych z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami i c. i. k. Ministerstwem wojny właścicielowi hotelu Leopoldowi Ederowi w Gries żadaną koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu elektrycznej wązkotorowej kolejki od promenady Arcyksięcia Henryka w Gries do pensjonatu Germania, która ma być wybudowana jako kolej linowa, a to pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w dalszym ciągu:

§ 1.

Co do koncesjonowanej kolei żelaznej korzysta koncesjonariusz z ulg skarbowych, przewidzianych w artykułach VI. do XII. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

Czas trwania uwolnień od podatków, przewidzianych w artykule X. powyższej ustawy, oznacza się na lat 15.

§ 2.

Koncesjonariusz ma obowiązek ukończenia budowy wspomnianej na wstępie kolei najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego, tudzież oddania gotowej kolei na użytek publiczny i utrzymywania jej w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy złożyć ma koncesjonariusz na żądanie c. k. Rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucję tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyonowanej kolei nadaje się koncesyonaryuszowi prawo wywłaszczenia według postanowień odnośnych przepisów ustawowych.

§ 4.

O ileby celem budowy koncesyonowanej kolei miano użyć dróg publicznych, winien koncesyonaryusz postarać się o zezwolenie u osób, które są obowiązane do utrzymywania tych dróg, względnie u tych władz i organów, które według obowiązujących ustaw są powołane do udzielania pozwolenia na używanie drogi.

§ 5.

Przy budowie koncesyonowanej kolei i ruchu na niej stosować się winien koncesyonaryusz do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, o ile one w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, mają zastosowanie do kolejek, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby ewentualnie w przyszłości wydano, a wreszcie do zarządzeń Ministerstwa kolei żelaznych i innych władz powołanych.

§ 6.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie ma obowiązywać zasada, że oprócz kosztów, które rzeczywiście wyłożono na sporządzenie projektu, tudzież budowę i urządzenie kolei wraz z nabyciem taboru wozowego i uposażeniem rezerwy kapitałowej i które będą należycie wykazane, z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, i istotnej straty na kursie, poniesionej ewentualnie przy gromadzeniu kapitału, nie wolno wliczać w kapitał zadnych wydatków dalszych jakiegobądź rodzaju.

Gdyby po zużyciu zatwierdzonego kapitału zakładowego miano wystawić dalsze nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, wówczas można doliczyć odnośne koszty do kapitału zakładowego, jeżeli c. k. Rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszty te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez c. k. Rząd.

§ 7.

Koncesyonaryusz jest obowiązany przyznawać wolną jazdę na kolei podoficerom i ordonansom, będącym w danej chwili w służbie.

Szczegółowe warunki w tym względzie należy ułożyć z właściwymi władzami wojskowymi.

Koncesyonaryusz jest obowiązany uwzględniać przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 8.

Urzednicy państwowi, funkcyonaryusze i słudzy jadący koleją z polecenia władz, sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych, lub dla strzeżenia interesów państwa z tytułu koncesji lub w sprawach dochodów skarbowych, przewożeni być muszą wraz z pakunkami podróżnymi bezpłatnie, o ile wykażą się certyfikatami urzędowymi, wystawionymi przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla ich legitymacji.

§ 9.

Koncesyonaryusz jest obowiązany przewozić pocztę, tudzież funkcyonaryuszy zarządu poczt i telegrafów wszystkimi pociągami programowymi.

Za te świadczenia oraz za inne usługi na rzecz zakładu pocztowego może koncesyonaryusz żądać stosownego wynagrodzenia, które będzie oznaczone drogą umowy.

Korespondencye, tyczące się zarządu kolejki a wymieniane między dyrekcją lub kierownictwem przedsiębiorstwa kolejki i jej podwładnymi funkcyonaryuszami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez funkcyonaryuszy przedsiębiorstwa kolejowego.

§ 10.

Koncesyonaryusz jest obowiązany postarać się o zaopatrzenie swych funkcyonaryuszy na przypadek choroby i na starość i o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do kasy emerytalnej związku austriackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy emerytalnej, zapewniającej członkom przynajmniej takie same korzyści, względnie wkładającej na koncesyonaryusza przynajmniej takie same zobowiązania jak kasa rzeczzonego związku.

Zabezpieczenie to należy przeprowadzić w ten sposób, by koncesyonaryusz miał obowiązek zgłaszać stałych funkcyonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z reszty zaś funkcyonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę kierowników wozów, konduktorów, strażników lub sług stacyjnych, przy odpowiednim ich zatrudnieniu najpóźniej po upływie trzech lat służby, w instytucie pensyjnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie w własnej kasie emerytalnej.

Statuty kasy pensyjnej, która będzie ewentualnie założona, oraz wszelkie ich zmiany podlegają zatwierdzeniu c. k. Rządu.

§ 11.

Koncesyonaryusz jest obowiązany dostarczać na żądanie c. k. Ministerstwa kolei żelaznych w należytym czasie wykazów statystycznych, potrzebnych do zestawienia rocznej statystyki kolejowej.

§ 12.

Trwanie koncesyi wraz z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei, wypowiedzianą w § 9., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne, oznacza się na sześćdziesiąt (60) lat, licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

C. k. Rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem rzezonego czasu, gdyby nie dopełniono określonych w § 2. zobowiązań co do rozpoczęcia i ukończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu, o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§ 13.

Prawo przepadku na rzecz państwa, unormowane w § 8. ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, nie ma zastosowania do koncesyowanych kolei.

§ 14.

Koncesyonaryusz nie może oddawać osobom trzecim utrzymywania ruchu na koncesyowanej

kolei żelaznej, wyjąwszy w przypadku wyraźnego zezwolenia c. k. Rządu.

§ 15.

C. k. Rząd ma prawo przekonywania się, czy budowę kolei i jej urządzenia ruchu wykonano w wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie, tudzież prawo zarządzenia, aby wadom. zachodzącym w tym względzie, zapobieżono, względnie aby je usunięto.

§ 16.

C. k. Rząd zastrzega sobie prawo wydania zarządzeń zapobiegawczych, odpowiadających ustawom, na wypadek, gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych koncesyą, warunkami koncesyi lub ustawami, a według okoliczności prawo uznania koncesyi za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego.

Röll wlr.

201.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 29. września 1911,

dotyczące przydzielenia gmin Zaborze i Wulka Mazowiecka wraz z obszarami dworskimi do okręgu Sądu powiatowego w Rawie ruskiej.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, wydziela się gminy Zaborze i Wulkę Mazowiecką wraz z obszarami dworskimi z okręgu Sądu powiatowego w Uhnowie i przydziela je do okręgu Sądu powiatowego w Rawie ruskiej.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1912.

Hochenburger wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 18. października 1911.

Treść: (172 202—206.) 202. Rozporządzenie, dotyczące zmiany przepisów o służbie wojskowej, część I. — 203. Układ c. k. Ministra skarbu z Bankiem austriacko-węgierskim z dnia 16. września 1911, dotyczący długu Państwa w pierwotnej wysokości 80 milionów guldenów waluty austriackiej. — 204. Rozporządzenie, któremu podwyższa się kwotę nadającego się do fasonowania wydatku na prowadzenie grecko-katolickiego urzędu dziekańskiego w Suczawie w grecko-katolickiej diecezyi stanisławowskiej. — 205. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia posterunku zapowiadawczego Tonale (Tyrol) na ekspozyturę celną i zwinięcia ekspozytury celnej w Vermiglio (Tyrol). — 206. Obwieszczenie, dotyczące zmiany spisu okręgów szacunkowych podatku osobisto-dochodowego, ogłoszonego obwieszczeniem z dnia 4. października 1897, względnie z dnia 6. grudnia 1904.

202.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 9. kwietnia 1911, dotyczące zmiany przepisów o służbie wojskowej, część I.

Ministerstwo obrony krajowej postanawia w porozumieniu z c. i k. Ministerstwem wojny ustalić przepisy o służbie wojskowej, część I., ogłoszone rozporządzeniem z dnia 15. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 45, a zmienione rozporządzeniem z dnia 1. lutego 1899, Dz. u. p. Nr. 27,

w § 67 : 5

w sposób następujący:

W ustępie lit. a) ma w miejsce liczby „6“ wejść liczba „7“,

w ustępie lit. b) w miejsce liczby „12“ liczba „16“,

w ustępie lit. c) w miejsce liczby „240“ liczba „312“,

w ustępie lit. d) w miejsce liczby „90“ liczba „121“,

w ustępie lit. e) w miejsce liczby „480“ liczba „657“.

W tym ostatnim ustępie należy po słowie „okuwaniem“ zamieścić:

„ , dodatkiem służbowym za pielęgnowanie konia“.

W miejsce ustępu lit. f) ma wstąpić tekst następujący:

„f) za kompletny rynsztunek koński przy konnicy 32 koron, przy artylerji polnej i górskiej 29 koron.“

W §§ 67 : 8, wiersz drugi, i 69 : 5, lit. b) wiersz ostatni, ma w miejsce liczby „348“ wejść liczba „456“.

Georgi wr.

203.**U k ł a d**

c. k. Ministra skarbu z Bankiem austriacko-węgierskim z dnia 16. września 1911, dotyczący długu Państwa w pierwotnej wysokości 80 milionów guldenów waluty austriackiej.

Na zasadzie artykułu VIII. ustawy z dnia 8. sierpnia 1911. Dz. u. p. Nr. 157, zostaje zawarty przez c. k. Ministra skarbu z Bankiem austriacko-węgierskim układ następujący:

Artykuł I.

Bank austriacko-węgierski prolonguje bezprocentowo nieumorzoną resztę w kwocie 60 milionów koron, pozostałą z pożyczki w pierwotnej kwocie 80 milionów guldenów, udzielonej Państwu według układu z dnia 3. stycznia 1863 przez uprzywilejowany Bank narodowy austriacki, w niezmienionej wysokości na czas przedłużonego w artykule I.

Wiedeń, dnia 16. września 1911.

C. k. Minister skarbu:

Meyer wlr.

ustawy z dnia 8. sierpnia 1911, Dz. u. p. Nr. 157, przywileju bankowego.

Artykuł II.

Po upływie przedłużonego przywileju zwróci Rząd królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa powyższą resztę długu pożyczkowego, wynoszącą 60 milionów koron, Bankowi austriacko-węgierskiemu, o ile aż do tego czasu nie przyjdzie do skutku nowe porozumienie.

Na tę prolongowaną pożyczkę wyda się Bankowi nowy zapis dłużny, którego forma będzie ułożona przez c. k. Ministra skarbu i Bank.

Bank austriacko-węgierski:

Popovics wlr.

Gubernator.

Schoeller wlr.

Rada generalna.

Pranger wlr.

Sekretarz generalny.

204.

Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty i Ministerstwa skarbu z dnia 30. września 1911,

którem podwyższa się kwotę nadającego się do fasonowania wydatku na prowadzenie grecko-katolickiego urzędu dziekańskiego w Suczawie w grecko-katolickiej diecezji stanisławowskiej.

Zmieniając częściowo rozporządzenie z dnia 14. lutego 1894, Dz. u. p. Nr. 175, oznacza się wysokość wydatków dziekańskich, które w zeznaniach dochodu, składanych według ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, należy uznać za wydatek, dla dziekanatu w Suczawie grecko-katolickiej diecezji stanisławowskiej, począwszy od dnia 1. stycznia 1912, na kwotę 400 K, a to niezależnie od zbadania kwestyi, czy odnośnemu proboszczowi, któremu poruczono prowadzenie spraw dziekańskich, należy się w ogóle w myśl powołanej ustawy uzupełnienie kongruy z funduszu religij-

nego, względnie z państwowej dotacji tegoż funduszu.

Stürgkh wlr.

Meyer wlr.

205.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 7. października 1911,

dotyczące przekształcenia posterunku zapowiadawczego Tonale (Tyrol) na ekspozyturę celną i zwinięcia ekspozytury celnej w Vermiglio (Tyrol).

Posterunek zapowiadawczy Tonale został przekształcony na ekspozyturę celną Urzędu celnego głównego w Trydencie, wyposażoną w upoważnienia urzędu celnego pobocznego II. klasy i funkcjonującą cały rok, a ekspozytura celna w Vermiglio została zwinięta.

Ekspozytura celna w Tonale, która rozpoczęła już swoją działalność, ma te same szczególne upoważnienia, co zwinięta ekspozytura celna w Vermiglio.

Meyer wlr.

206.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 11. października 1911,

dotyczące zmiany spisu okręgów szacunkowych podatku osobisto-dochodowego, ogłoszonego obwieszczeniem z dnia 4. października 1897. Dz. u. p. Nr. 233, względnie z dnia 6. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 145.

Z powodu wydzielenia okręgu urzędu podatkowego Załóżce z powiatu politycznego „Brody“ i przydzielenia go do powiatu politycznego „Zborów“ w Galicyi (obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 24. sierpnia 1911, Dz. u. p. Nr. 173) podwyższa

się na podstawie przepisu § 179. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, począwszy od dnia 1. stycznia 1912, liczbę członków komisji szacunkowej, ustanowionej dla rozkładu podatku osobisto-dochodowego w okręgu szacunkowym „Zborów“, z 6 na 12.

Wskutek tego prostuje się obwieszczone restrytem Ministerstwa skarbu z dnia 6. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 145, uzupełnienie spisu okręgów szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego, ogłoszonego obwieszczeniem Ministerstwa skarbu z dnia 4. października 1897, Dz. u. p. Nr. 233, w sposób następujący:

(Strona 1356. XCII. części Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 9. października 1897, względnie strona 332. LXXVII. części Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 17. grudnia 1904.)

G a l i c y a					
1	2	3	4	5	6
Numer okręgu	Okrąg szacunkowy	Komisya		Siedziba komisji	Liczba członków komisji
		miejscowa	powiatowa		
87a	Powiat polityczny Zborów	.	1	Starostwo Zborów	12

Meyer wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 24. października 1911.

Treść: № 207. Rozporządzenie, którem zabrania się dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów z prowincyi Aquila, Bari, Bergamo, Chieti, Cosenza, Foggia, Girgenti, Lecce, Massa, Pesaro, Rzym, Rovigo, Syrakuzy i Wenecya (wraz z przystaniami tych prowincyi Królestwa włoskiego), a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz.

207.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 23. października 1911,

którem zabrania się dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów z prowincyi Aquila, Bari, Bergamo, Chieti, Cosenza, Foggia, Girgenti, Lecce, Massa, Pesaro, Rzym, Rovigo, Syrakuzy i Wenecya (wraz z przystaniami tych prowincyi Królestwa włoskiego), a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz.

Dla zapobieżenia zawleczeniu cholery zabrania się na zasadzie artykułu VII. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, dowozu i przewozu następujących towarów i przedmiotów z prowincyi Aquila, Bari, Bergamo, Chieti, Cosenza, Foggia, Girgenti, Lecce, Massa, Pesaro, Rzym, Rovigo, Syrakuzy i Wenecya (wraz z przystaniami tych prowincyi), a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz:

1. Używanej bielizny, starych i noszonych już części odzieży (przedmiotów użytkowych), używanej pościeli (używanego pierza do pościeli).

Jeżeli przedmioty te przewozi się jako pakunek podróży lub wskutek zmiany mieszkania, wówczas podlegają one obowiązującym w każdym poszczególnym wypadku osobnym postanowieniom co do sanitarno-policyjnej rewizyi i ekspedycyi przy przekroczeniu granicy.

2. Szmat i gałganów.

Z pod zakazu tego są wyjęte:

- a) Szmaty i gałgany, które przewozi się jako towar hurtowny w stanie ściśniętym i w balach, związanych obręczami;
- b) świeże odpadki z przędzalni, tkalni, zakładów konfekcyjnych lub blicharni, wełna sztuczna, shoddy i odpadki nowego papieru.

Przewóz towarów i przedmiotów, wymienionych pod 1 i 2, jest jednak dozwolony, jeżeli są one tak zapakowane, iż wszelka manipulacya z nimi jest w czasie drogi niemożliwa.

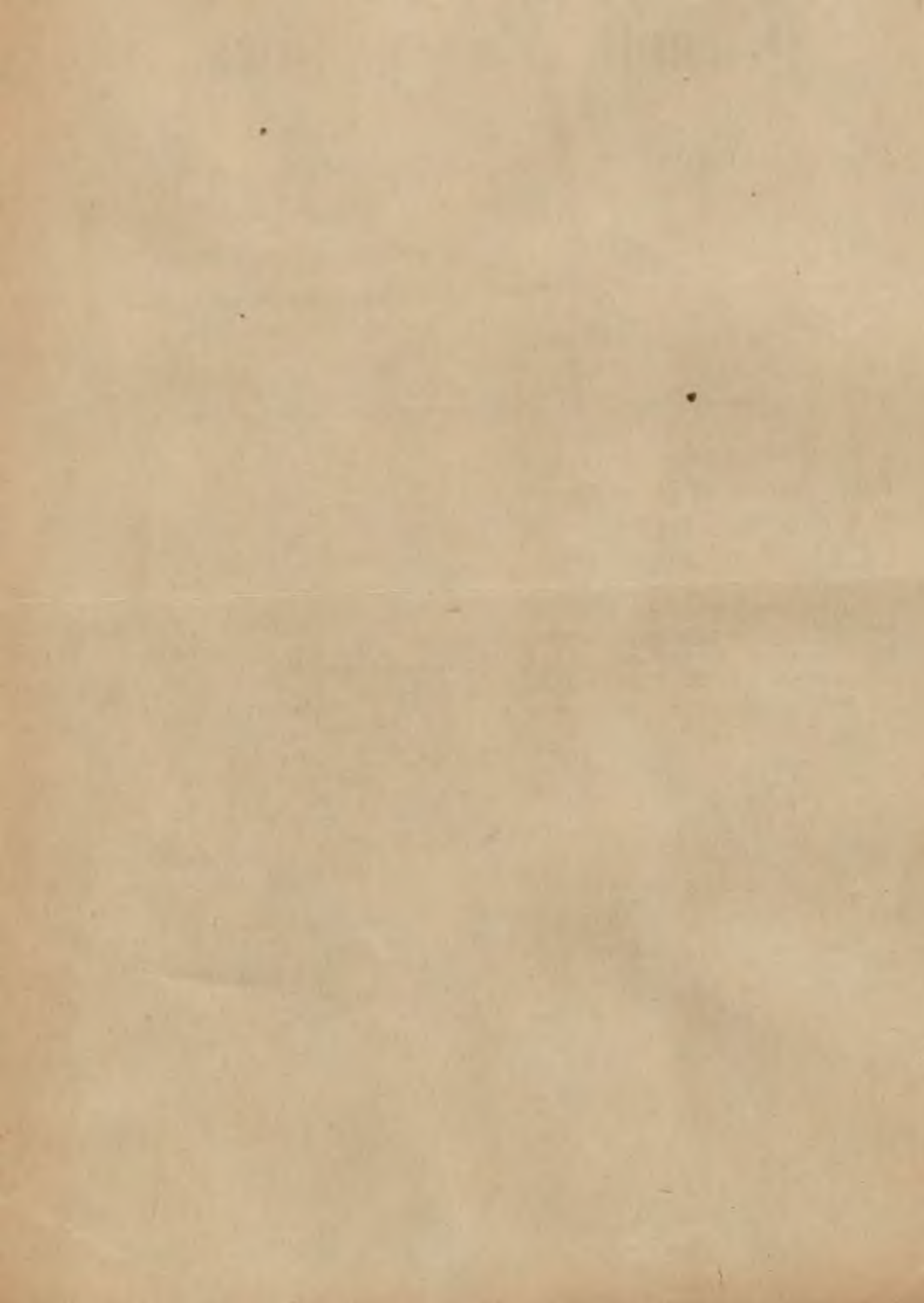
Odkażenie można stosować tylko przy towarach i przedmiotach, które miejscowa władza sanitarna uważa za zapowietrzone.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Meyer wlr.

Wickenburg wlr.

Mataja wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIX. — Wydana i rozestana dnia 31. października 1911.

Treść: (№ 208 i 209.) 208. Rozporządzenie, dotyczące zniesienia opłaty za oclenie przesyłek pocztowych, podlegających podatkowi spożywczemu. — 209. Obwieszczenie, dotyczące nowego oznaczenia urzędów celnych pobocznych w Volobreska i Temeskubin.

208.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 24. października 1911,
dotyczące zniesienia opłaty za oclenie przesyłek pocztowych, podlegających podatkowi spożywczemu.

Opłata w kwocie 20 h za załatwienie przez urząd pocztowy oclenia przesyłki pocztowej, podlegającej podatkowi spożywczemu, zostaje zniesiona; wskutek tego odpada ustęp drugi § 26. taryfy opłat pocztowych z dnia 22. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 251.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Mataja wlr.

209.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 25. października 1911,
dotyczące nowego oznaczenia urzędów celnych pobocznych w Volobreska i Temeskubin.

Według uwiadomienia królewsko-węgierskiego Ministerstwa skarbu mają urzędy celne, znajdujące się w Volobreska i Temeskubin, wskutek zmiany nazw tych gmin nosić w przyszłości oznaczenie „Królewsko-węgierski Urząd celny poboczny I. klasy Fejérdomb“, względnie „Królewsko-węgierski Urząd celny poboczny II. klasy Kevevéra“.

Meyer wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XC. — Wydana i rozesłana dnia 4. listopada 1911.

Treść: (№ 210 i 211.) 210. Rozporządzenie, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze miast Trydent, Rovereto i Riva. — 211. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia nowego okręgu szacunkowego dla rozkładu podatku osobisto-dochodowego dla obszaru nowoutworzonego Starostwa w Grieskirchen.

210.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 25. października 1911,

dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze miast Trydent, Rovereto i Riva.

Na zasadzie § 10. patentu cesarskiego z dnia 4. września 1852, Dz. u. p. Nr. 252, i § 5. odnośnego przepisu wykonawczego zakazuje się handlu obnośnego na obszarze miast Trydent, Rovereto i Riva.

Zakaz ten nie ma zastosowania do osób, które przynależą do okolic, wymienionych jako uprzywilejowane pod względem handlu obnośnego w § 17. patentu o handlu obnośnym i w odnośnych rozporządzeniach dodatkowych.

Meyer wlr.

Wickenburg wlr.

Mataja wlr.

211.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 28. października 1911,

dotyczące utworzenia nowego okręgu szacunkowego dla rozkładu podatku osobisto-dochodowego dla obszaru nowoutworzonego Starostwa w Grieskirchen.

Dla obszaru nowoutworzonego Starostwa w Grieskirchen w Austrii górnej (obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 11. kwietnia 1911, Dz. u. p. Nr. 73) tworzy się na zasadzie §§ 177. i 179. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, począwszy od dnia 1. stycznia 1912, dla rozkładu podatku osobisto-dochodowego komisję szacunkową i ustanawia liczbę jej członków na 12.

W ślad za tem należy uzupełnić spis okręgów szacunkowych podatku osobisto-dochodowego, ogłoszony reskryptem Ministerstwa skarbu z dnia 4. października 1897, Dz. u. p. Nr. 233, w następujący sposób:

(Strona 1343. XCII. części Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 9. października 1897.)

1	2	3	4	5	6
Numer okręgu	Okrąg szacunkowy	Komisya		Siedziba komisyi	Liczba członków komisyi
		miejscowa	powiatowa		
6 a	Powiat polityczny Grieskirchen	.	1	Starostwo w Grieskirchen	12

Meyer wr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCI. — Wydana i rozesłana dnia 7. listopada 1911.

Treść: (№ 212 i 213.) 212. Rozporządzenie, dotyczące przyznania uwolnień od stempli i należności bezpośrednich dla postępowania w celu ponownej regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych, uregulowanych na podstawie patentu cesarskiego z dnia 5. lipca 1853. oraz zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych. — 213. Rozporządzenie, dotyczące wykonywania kar na wolności w więzieniu odosobnionem i ustanowienia komisji wykonywania kar dla Zakładu karnego dla mężczyzn w Garsten.

212.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 10. października 1911,

dotyczące przyznania uwolnień od stempli i należności bezpośrednich dla postępowania w celu ponownej regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych, uregulowanych na podstawie patentu cesarskiego z dnia 5. lipca 1853. Dz. u. p. Nr. 130, oraz zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych.

Na zasadzie upoważnienia, nadanego § 1. ustawy z dnia 16. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 233, przyznaje się przewidziane tamże uwolnienie od stempli i należności bezpośrednich dla postępowania, zarządzanego ustawą dla arcyksięcia Austrii powyżej Anizy z dnia 28. czerwca 1909, Dz. u. kr. Nr. 29 z roku 1911, w celu ponownej regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych, uregulowanych na zasadzie patentu cesarskiego z dnia 5. lipca 1853, Dz. u. p. Nr. 130. oraz w celu zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych.

Uwolnienie to odnosi się do podań, protokołów, załączników, dokumentów prawnych, oświadczeń, wygotowań, orzeczeń, ugód, uwierzytelnień i widymat, potrzebnych dla przeprowadzenia wspomnia-

nego postępowania, a to o tyle, o ile nie uczyni się z dokumentów tych żadnego innego użytku, następnie do przeniesień majątku, nabycia praw i wpisów hipotecznych, potrzebnych dla przeprowadzenia postępowania tego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Meyer wlr.

213.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 2. listopada 1911,

dotyczące wykonywania kar na wolności w więzieniu odosobnionem i ustanowienia komisji wykonywania kar dla Zakładu karnego mężczyzn w Garsten.

Na zasadzie § 16. ustawy z dnia 1. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 43, dotyczącej wykonywania kar na wolności w więzieniu odosobnionem i ustanowienia komisji wykonywania kar, rozporządza Ministerstwo sprawiedliwości, iż począwszy od dnia 15. listopada 1911 należy wprowadzić postanowienia ustawy tej w Zakładzie karnym dla mężczyzn w Garsten.

Hochenburger wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCII. — Wydana i rozesłana dnia 20. listopada 1911.

Treść: (№ 214—217.) 214. Rozporządzenie co do doręczania przeznaczonych dla zarządu wojskowego załatwień w sprawach sądowych, odnoszących się do wojskowych kaucyi małżeńskich. — 215. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia ekspozytury celnej w Szluknowie. — 216. Rozporządzenie, dotyczące ponoszenia kosztów badań w obrocie celnym. — 217. Rozporządzenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906 i objaśnień do taryfy celnej.

214.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem obrony krajowej i Ministerstwem skarbu z dnia 7. listopada 1911,

co do doręczania przeznaczonych dla zarządu wojskowego załatwień w sprawach sądowych, odnoszących się do wojskowych kaucyi małżeńskich.

Współdziałanie Ministerstw wojskowych w sprawach sądowych, w których chodzi o utrzymanie wojskowej kaucyi małżeńskiej, zwłaszcza w toku egzekucyi na nieruchomości, której dochody przeznaczono na kaucyę małżeńską albo na której zabezpieczono kapitał, przeznaczony na kaucyę taką, nie polega na zajęciu przez Ministerstwa te stanowiska stron lecz wpływa z ich prawa nadzoru w sprawach wojskowych kaucyi małżeńskich. Ministerstwa wojskowe upoważniły obecnie drogą reskryptu prokuratorze skarbu raz na zawsze do zastępowania w obec sądu interesu, jaki Ministerstwa te przywiązują do nieukróconego pobierania przez osoby wojskowe rent z zabezpieczonych hipotecznie kaucyi małżeńskich, jako interesu publicznego w myśl § 2., rozdział III., rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 9. marca 1898, Dz. u. p. Nr. 41.

Skutkiem tego rozporządza się, iż załatwienia sądowe w sprawach takich należy doręczać nie c. i k. Ministerstwu wojny (c. k. Ministerstwu

obrony krajowej), wymienionemu w zapisie kaucyjnym, lecz prokuratorzy skarbu, u której okręgu znajduje się sąd.

Hochenburger wlr.

215.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 7. listopada 1911,

dotyczące utworzenia ekspozytury celnej w Szluknowie.

W Szluknowie (w Czechach) utworzono ekspozyturę Urzędu celnego głównego II. klasy w Rumburgu, która rozpoczęła już swoją działalność urzędową.

Ta władza celna jest wyposażona w te same upoważnienia co urząd główny.

Meyer wlr.

216.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 17. listopada 1911,

dotyczące ponoszenia kosztów badań w obrocie celnym.

1. Koszta badania chemicznego lub technicznego, przepisane ogólnie przez zarząd celny w celu taryfowania towarów lub zarządzonego umyślnie w pewnym szczególnym wypadku, obciążają skarb państwa, wyjąwszy gdyby badanie stwierdziło nieprawdziwość deklaracji towarowej albo spowodowało odmowne załatwienie rekursu.

Dalej spadają na stronę bezwarunkowo kosztą:

1. Przy badaniu towarów co do rzeczywistej zawartości alkoholu lub cukru celem wymierzenia dodatku do cła (§ 3. p. w. do u. o t. c.).

2. Przy stwierdzaniu niezafałszowania win o zawartości alkoholu, wynoszącej więcej jak 15 a nie więcej jak 22·5 proc. obj. alkoholu (uw. 4., ust. 4., do Nru t. 109.).

3. Przy stwierdzaniu zawartości tłuszczu lub oleju w pozostałościach wyciągowych, zawierających tłuszcz (uw. og. 5. do kl. t. XI.).

4. Przy stwierdzaniu rzeczywistej zawartości oleju w osadach olejnych i pozostałościach wyciągowych, zawierających olej (uw. og. 2. do kl. t. XII.).

5. Przy przybraniu rzeczoznawców dla oceny wagi pojedynczych sztuk rozmaicie otaryfowanych maszyn złożonych (uw. og. 10., ust. 1., do kl. t. XL.), wzgl. dla oględzin i dodatkowych oględzin maszyn (uw. og. 13., ust. 29., do kl. t. XL.).

6. Przy przybraniu rzeczoznawców dla oceny wagi pojedynczych sztuk złączonych z sobą maszyn elektrycznych (uw. 6., ust. 2., do Nru 539.), wzgl. dla oceny przypadającej na poszczególne maszyny wagi maszyn roboczych i przyrządów, złączonych z maszynami elektrycznymi (uw. 9. do Nru t. 539.).

7. Przy stwierdzaniu, ileton mogą udźwignąć okręty drewniane (uw. 2. do Nru t. 558.).

8. Przy badaniu wody amoniakowej (gazowej) co do zawartości amoniaku (uw. 11., ust. 6., do Nru t. 597.).

9. Przy badaniu kalectynowanej soli glauwerskiej, t. zw. siarczynu, co do zawartości sody (uw. 2., ust. 4., do Nru t. 599.).

10. Przy badaniu pozostałości przy wyrobie siarkanu glinowego co do zawartości siarkanu glinowego (uw. 2., ust. 7., do Nru t. 601.).

11. Przy badaniu wtrysku surowego niklu co do zawartości czystego niklu (uw. 4., ust. 8., do Nru t. 601.).

12. Przy badaniu żużli salmiakowych co do zawartości chlorku cynku (uw. 6., ust. 4., do Nru t. 602.).

13. Przy badaniu odpadków ryżu, nieopowiadających typowi barwy (uw. 2., ust. ostatni, do Nru t. 653.).

2. Jeżeli badanie przeprowadza się wyłącznie na wniosek strony, wówczas ma ona ponieść koszt badania. W ten sam sposób postąpi się w wypadkach, w których strona składa deklarację według wyższej z wchodzących w rachubę stóp celnych, a reklamacja względem sprostowania należytości celnej dałaby się uniknąć przez badanie, przeprowadzone na wniosek strony.

3. Przy wymierzaniu cła według wyniku urzędowych oględzin celnych w obrocie podróznym, osób przechodzących granicę i w obrocie pocztowym (§ 26. p. w.) winien ekspedycyjący urząd celny zasięgać opinii chemicznych lub technicznych, pomijając badania ogólnie przepisane, jedynie w tych wypadkach, w których strona oświadczy wyraźnie gotowość ponoszenia kosztów badania.

4. Strona ma dalej ponieść koszt badania w następujących wypadkach:

a) Jeżeli zażądano przyznania pewnej szczególnej ulgi, zależnej od uznania zarządu celnego i przywiązanej do wyraźnego zezwolenia, albo jeżeli zezwolenie na dowóz zależy w ogóle stosownie do przepisów policyjno-sanitarnych, policyjno-weterynaryjnych itp. od wykazania jakości, wymaganej dla dopuszczenia.

b) przy badaniu środków do denaturowania pod względem ich dopuszczalności.

c) jeżeli strona nie korzysta z prawa przedłożenia świadectwa, dopuszczonego jako środek dowodowy co do jakości towaru,

d) przy prośbach o udzielenie obowiązujących prawnie wyjaśnień w kwestjach taryfy celnej (rozporządzenie ministerjalne z dnia 4. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 233).

5. Jako koszt badania, przypadające do zwrotu od strony, można wstawić w rachunek prócz wydatków gotowych (kosztów opakowania i przesłania wzorów i próbek itd.) jedynie wynagrodzenie za czynności chemików lub innych rzeczoznawców, którym zarząd celny powierzył badanie.

W przypadkach, w których fachowe badanie towarów ma się odbyć poza obrębem siedziby urzędowej urzędu celnego w obecności organów zarządu skarbowego, ma strona ponieść nadto należytości, przypadające za interwencję tych ostatnich.

Wskutek postanowień powyższych uchylone zostają przepisy, obowiązujące obecnie pod względem ponoszenia kosztów badania.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Meyer wlr.

217.**Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 17. listopada 1911,**

dotyczące zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, i objaśnień do taryfy celnej.

Następujące postanowienia przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, oraz objaśnień do taryfy celnej, wydanych na zasadzie artykułu V. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115, uzupełniają się względnie zmieniają się w sposób następujący:

W uwadze pod spodem tekstu do Nrów 596 do 604 należy po słowach „bez ograniczenia“ dodać następujący ustęp nowy:

Sole nawozowe Nru 599. *a* i superfosfat amoniaku Nru 599. *g* w ilościach powyżej 100 *kg* w u. c. p. tylko za osobnym upoważnieniem albo pod warunkami i zastrzeżeniami, przepisanyymi w objaśnieniach do Nru 599., wzgl. 617., dalej w razie sprowadzania przez strony krajowe, znane urzędowi, pod warunkiem dodatkowego zbadania przez upoważniony urząd wzorów, stwierdzonych co do tożsamości przez urząd i przez stronę.

Przy Nrach 615 do 618 należy w przedziale trzeciej po P. I. umieścić *).

W uwagach pod spodem tekstu należy zamieścić do Nru 617. następującą uwagę nową.

Do Nru 617. Superfosfaty w ilościach powyżej 100 *kg* w u. c. p. II tylko za osobnym upoważnieniem albo pod warunkami i zastrzeżeniami, przepisanyymi w objaśnieniach do Nru 617., dalej w razie sprowadzania przez strony krajowe, znane urzędowi, pod warunkiem dodatkowego zbadania przez upoważniony urząd wzorów, stwierdzonych co do tożsamości przez urząd i przez stronę.

Uwaga pod spodem tekstu do Nru 652. ma opiewać:

Sztuczne środki nawozowe: popiół kościiany, mąkę kościaną, martwy węgiel z kości, żużle Thomasa, pozostałości przy fabrykacji żelazosinku potasu w u. c. p. w ilościach powyżej 100 *kg* tylko w miarę osobnego upoważnienia albo dla stron krajowych, znanych urzędowi, pod warunkiem dodatkowego zbadania przez upoważniony urząd wzorów, stwierdzonych co do tożsamości przez urząd i przez stronę.

II. Co do objaśnień.

Ustęp 1. uw. do Nru 206. ma opiewać:

Przez wiązania do snopków tej uwagi rozumie się używane przy kosiarkach, prasach do słomy, drutach do chlmielu itp. grube, pojedyncze lub skręcane, przeważnie tylko luźnie kręcone (także farbowane, mazione itp.) nici w kłębkach wagi co najmniej 1 *kg* lub w większych wiązках, na motowidłach itp. przysposobione.

W uw. 3., ustęp 1., do Nru 342. należy w wierszu siódmym po słowie „skóry“ dodać przed nawiasem: „o wadze pojedynczych sztuk poniżej 20 *kg*“.

W uw. 4. do Nru 366. należy w wierszu 5. po słowach „producentów wina“ wstawić słowa: „także za pośrednictwem krajowych firm handlowych“.

I. Co do przepisu wykonawczego.

W § 17. przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej należy wykreślić ustęp ostatni, a odsyłacz do uwagi pod spodem tekstu (*) umieścić na końcu ustępu trzeciego tego paragrafu. Uwagę pod spodem tekstu należy uzupełnić słowami: „i z dnia 17. listopada 1911. Dz. u. p. Nr. 216“.

W dodatku A do § 13. przepisu wykonawczego (stopy tary) należy przy Nrze t. 622. (Chemiczne materiały pomocnicze i wytwory, osobno nie wymienione) w przedziale „Stopy tary“ zamieścić następujące uzupełnienie:

Dla taniny, kwasu galusowego, także kwasu pyrogalusowego w beczkach drewnianych, wyłożonych papierem: 12 procent.

W spisie upoważnień urzędów celnych przy ocleniu dowozowem (dodatek B do § 23. p. w.) należy przeprowadzić następujące uzupełnienia:

Tekst wiersza 10. i 11. należy zastąpić następującą osnową:

Wspomniane świadectwa, które mają być wystawione na nazwisko krajowego producenta wina, względnie związku takich producentów, a które tutejsi zamawiający

Wuw. 1. do uwagi og. 2. c, przy klasie XXXVIII. należy zamieścić po ustępie ostatnim:

Co do niklowanych towarów z blachy żelaznej. por. uw. 7. do Nru 145.

W uw. 3. do wspomnianej wyżej uwagi należy zamieścić po ustępie ostatnim:

Co do platerowanych towarów z blachy żelaznej. por. uw. 7. do Nru 145.

Wuw. 7. do Nru 445. należy wykreślić ustęp 5., a natomiast zamieścić tekst następujący:

Z towarów blaszanych, otaryfowanych pod Nru 445. *e*, należy odcieć w obrocie umownym towary polerowane, powleczone miedzią, mosiądzem i poniklowane galwanicznie, także w połączeniu z materiałami zwyczajnymi według stopy umownej w kwocie 65 K.

Co do towarów z blachy żelaznej, platerowanych miedzią, aliazami miedzi, niklem i aluminium albo też dwoma z tych metali i aliazów (towarów z podwójnego i potrójnego metalu), obowiązują przepisy następujące:

Jeżeli towary z blachy żelaznej są platerowane tylko jednostronnie i jeżeli grubość nałożonego metalu nie dosięga trzeciej części grubości blachy żelaznej, wówczas należy je ekspedyować zawsze według Nru 445., i to towary lakie, platerowane niklem, w obrocie umownym tak jak niklowane według stopy umownej Nru 445. *e* w kwocie 65 K. zaś wszystkie inne tutaj należące towary także w obrocie umownym według stopy ogólnej tego numeru taryfy w kwocie 120 K.

Natomiast należy ekspedyować towary z blachy żelaznej, platerowane jednostronnie, przy których nałożona warstwa metalu dosięga trzeciej części grubości blachy żelaznej lub przekracza ją, tudzież wszystkie towary z blachy żelaznej, platerowane dwustronnie, bez względu na grubość platerowania stosownie do użytego metalu nałożonego (przy towarach z trzech metali stosownie do warstwy przeważającej, a w przypadkach wątpliwych warstwy wyżej otaryfowanej) według Nrów 517., 518. lub 520.

Posrebrzane towary blaszane także w połączeniu z materiałami zwyczajnymi, tudzież wszystkie towary blaszane Nru 445. w połączeniu z materiałami przednimi podlegają także w obrocie traktatowym ogólnej stopy Nru 445. *e* w kwocie 120 K.

Na końcu ustępu pierwszego uw. og. 7. do Nrów 514—520 należy wykreślić kropkę i dodać:

a u towarów z blachy żelaznej, platerowanych metalem, uw. 7. do Nru 445.

Przy Nrach 517., 518. i 520. należy na końcu uwag, należących do każdego z tych numerów, zamieścić następujący odsyłacz:

Co do ekspedycyi celnej towarów żelaznych, platerowanych metalem, zobacz uw. 2. i 3. do uwagi ogólnej 2. *e* do klasy XXXVIII., a co do ekspedycyi celnej towarów z blachy żelaznej, platerowanych metalem, zobacz uw. 7. do Nru 445.

W uw. og. 1., ustęp 2., do klasy XL. należy w wierszu 5. po słowie „pompy“ zamieścić: „miechy“.

Dwa pierwsze ustępy uw. og. 3. do Nrów 531—533 należy wykreślić i zastąpić postanowieniami następującymi:

Kołowrotki wszelkiego rodzaju do maszyn Nrów 531—533 oraz należące do tychże skrzydła lub pierścienie kołowrotowe należy ekspedyować, jeżeli wchodzą osobno bez odnośnych maszyn, według Nru 532. (15 K. w obrocie umownym 5 K); do tego nie potrzebują one osobnego dowodu.

W uw. 6., ustęp 3., lit. *c*, do Nru 652. należy umieścić na końcu:

Poświadczenia te odnoszą się tylko do dotyczącej przesyłki i mają być każdorazowo dołączane do odnośnej pozycyi rejestru.

Lit. *d* należy uzupełnić w sposób następujący:

kóra z reguły powinna polegać na nadzorowaniu przeróbki przez organ celny lub organ straży skarbowej, znajdujący się najbliższej siedziby przedsiębiorstwa, do których poszczególne przesyłki mają być przekazywane.

Postanowienie pod lit. *e* należy wykreślić.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Meyer wtr

Zaleski wtr.

Rössler wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCIII. — Wydana i rozesłana dnia 24. listopada 1911.

Treść: (Nr 218—220.) 218. Rozporządzenie, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek władz sądowych w Styryi, Karyntyi, Krainie, Pobrzeżu, Tyrolu i Vorarlbergu, na Morawach i Śląsku przez c. k. pocztową kasę oszczędności. — 219. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia komisji miejscowej dla rozkładu podatku osobisto-dochodowego dla gminy Urfahr w Austrii górnej i spowodowanej tem zmiany okręgu szacunkowego Urfahr. — 220. Obwieszczenie, dotyczące zmiany § 2. statutu państwowej Rady kolejowej.

218.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 12. listopada 1911, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek władz sądowych w Styryi, Karyntyi, Krainie, Pobrzeżu, Tyrolu i Vorarlbergu, na Morawach i Śląsku przez c. k. pocztową kasę oszczędności.

§ 1.

Począwszy od dnia 1. stycznia 1912 uskutecznić należy przez pocztową kasę oszczędności wszystkie wypłaty, dokonywane dotąd w kasach państwowych (kasach skarbowych krajowych, kasach skarbowych i urzędach podatkowych) na rachunek zarządu sprawiedliwości w Styryi, Karyntyi, Krainie, Pobrzeżu, Tyrolu i Vorarlbergu, na Morawach i Śląsku, tudzież na rachunek zakładów karnych w Styryi, Krainie, Pobrzeżu, Tyrolu i na Morawach, których asygnata pochodzi od prezydentów Sądów krajowych wyższych w Gracu, Tryeście, Innsbruku i Bernie oraz od odnośnych nadprokuratorji państwa, o ile nie chodzi o wypłaty, które mają być uskuteczniane na rzecz uprawnionych do poboru. mieszkańców za granicą albo gotówką w zlocie.

§ 2.

Kasą wypłacającą przy wydatkach, które mają być zrealizowane w obrocie przekazowym c. k. pocztowej kasy oszczędności, jest wyłącznie kasa skarbową krajową, istniejącą w siedzibie władzy asygnującej, a organem likwidacyjnym wyłącznie oddział rachunkowy sądu krajowego wyższego lub nadprokuratorji państwa, na których rachunek uskutecznia się wypłatę. Temu oddziałowi rachunkowemu należy na zasadzie rozporządzenia z dnia 8. stycznia 1911, Dz. u. p. Nr. 4, doręczać także wygotowania sądowych uchwał zajęcia i przekazania (zakazów do dłużnika trzeciego), przeznaczone dotychczas dla kas wypłacających.

§ 3.

Zresztą stosowane będą do wspomnianych wypłat postanowienia §§ 5., 6., 7. i 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 245, z tą zmianą, iż ewentualne zażalenia należy wnosić do wspomnianych wyżej oddziałów rachunkowych.

§ 4.

Wypłaty, które mają być uskuteczniane z rozstrzałów sądów i zakładów karnych, nie doznają przez to zmiany.

Hohenburger wlr.

Meyer wlr.

Roessler wlr.

219.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 15. listopada 1911,**

dotyczące utworzenia komisji miejscowej dla rozkładu podatku osobisto-dochodowego dla gminy Urfahr w Austrii górnej i spowodowanej tem zmiany okręgu szacunkowego Urfahr.

Na zasadzie §§ 177. i 179. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, ustanawia się dla gminy Urfahr w Austrii górnej, począwszy od dnia 1. stycznia 1912, osobną komisję miejscową

dla rozkładu podatku osobisto-dochodowego, obejmującą 12 członków.

Z tą samą chwilą zniża się liczbę członków komisji szacunkowej dla powiatu politycznego Urfahr z wyłączeniem gminy Urfahr z 12 na 6.

Wskutek tego należy uzupełnić, względnie sprostować spis okręgów szacunkowych dla podatku osobisto dochodowego. ogłoszony reskryptem Ministerstwa skarbu z dnia 4. października 1897. Dz. u. p. Nr. 233, a uzupełniony reskryptem Ministerstwa skarbu z dnia 19. października 1903, Dz. u. p. Nr. 212, w sposób następujący:

(Strona 1343. XCIII. części Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 9. października 1897.)

1	2	3	4	5	6
Numer okręgu	Okrąg szacunkowy	Komisya		Siedziba komisji	Liczba członków komisji
		miejscowa	powiatowa		
2a	Gmina Urfahr	1	.	Starostwo w Urfahr	12
13a	Powiat polityczny Urfahr z wyłączeniem gminy Urfahr	.	1	Starostwo w Urfahr	6

Meyer wr.

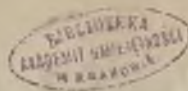
220.**Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 23. listopada 1911,**

dotyczące zmiany § 2. statutu państwowej Rady kolejowej.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia zmienia się statut państwowej Rady kolejowej (obwieszczenie

Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 20. kwietnia 1909, Dz. u. p. Nr. 57) w § 2. w ten sposób, iż w miejsce c. k. Towarzystwa rolniczego w Celoweu, które rozwiązało się, powołuje się Radę kultury krajowej, utworzoną dla księstwa Karyntyi, do przedstawiania wniosków względem mianowania członka państwowej Rady kolejowej i jego zastępcy.

Forster wr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCV. — Wydana i rozesłana dnia 14. grudnia 1911.

Treść: № 226. Rozporządzenie, dotyczące uznania przemysłu fotograficznego portretowania (fotografii portretowej) za przemysł rękodzielniczy.

226.

**Rozporządzenie Ministra handlu
w porozumieniu z Ministrem spraw
wewnętrznych z dnia 12. grudnia
1911,**

dotyczące uznania przemysłu fotograficznego portretowania (fotografii portretowej) za przemysł rękodzielniczy.

§ 1.

Na zasadzie § 1., ustęp 4., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26, dotyczącej zmiany

i uzupełnienia ordynacji przemysłowej, uznaje się przemysł fotograficznego portretowania (fotografii portretowej) z ograniczeniami, zawartymi w § 1., ustęp 5., powołanej ustawy, za przemysł rękodzielniczy.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Roessler wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte 1. 24
także w roku 1912. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1912** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte 1. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za	4 K 20 h	Rocznik	1870 za	2 K 80 h	Rocznik	1891 za	6 K — h
"	1850	" 10 " 50 "	"	1871	" 4 " — "	"	1892	" 10 " — "
"	1851	" 2 " 60 "	"	1872	" 6 " 40 "	"	1893	" 6 " — "
"	1852	" 5 " 20 "	"	1873	" 6 " 60 "	"	1894	" 6 " — "
"	1853	" 6 " 30 "	"	1874	" 4 " 60 "	"	1895	" 7 " — "
"	1854	" 8 " 40 "	"	1875	" 4 " — "	"	1896	" 7 " — "
"	1855	" 4 " 70 "	"	1876	" 3 " — "	"	1897	" 15 " — "
"	1856	" 4 " 90 "	"	1877	" 2 " — "	"	1898	" 6 " — "
"	1857	" 5 " 70 "	"	1878	" 4 " 60 "	"	1899	" 10 " — "
"	1858	" 4 " 80 "	"	1879	" 4 " 60 "	"	1900	" 7 " — "
"	1859	" 4 " — "	"	1880	" 4 " 40 "	"	1901	" 6 " — "
"	1860	" 3 " 40 "	"	1881	" 4 " 40 "	"	1902	" 7 " 50 "
"	1861	" 3 " — "	"	1882	" 6 " — "	"	1903	" 9 " — "
"	1862	" 2 " 80 "	"	1883	" 5 " — "	"	1904	" 5 " — "
"	1863	" 2 " 80 "	"	1884	" 5 " — "	"	1905	" 6 " — "
"	1864	" 2 " 80 "	"	1885	" 3 " 60 "	"	1906	" 12 " — "
"	1865	" 4 " — "	"	1886	" 4 " 60 "	"	1907	" 13 " — "
"	1866	" 4 " 40 "	"	1887	" 5 " — "	"	1908	" 9 " — "
"	1867	" 4 " — "	"	1888	" 8 " 40 "	"	1909	" 8 " 50 "
"	1868	" 4 " — "	"	1889	" 6 " — "	"	1910	" 8 " 40 "
"	1869	" 6 " — "	"	1890	" 5 " 40 "			

Cenę sprzedaży rocznika 1911 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1912.

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg 1. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej (1/3 arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte 1. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej (1/3 arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCVI. — Wydana i rozesłana dnia 16. grudnia 1911.

Treść: (M^o 227 i 228.) 227. Rozporządzenie, dotyczące ustalenia na rok 1912. tej ilości cukru, którą dopuści się do ekspedycyowania do Bośni i Hercegowiny bez opłaty należności. — 228. Obwieszczenie, dotyczące przystąpienia Królestwa Bułgarskiego do umowy międzynarodowej o obrocie towarów na kolejach żelaznych z dnia 14. października 1890.

227.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. grudnia 1911,

dotyczące ustalenia na rok 1912. tej ilości cukru, którą dopuści się do ekspedycyowania do Bośni i Hercegowiny bez opłaty należności.

Na zasadzie rozdziału II., punkt 3., protokołu końcowego do artykułu XIII. umowy, dotyczącej uregulowania wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych pomiędzy królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa a krajami świętej Korony węgierskiej, Dz. u. p. Nr. 278 z roku 1907, oznacza się na rok 1912. w porozumieniu z królewsko-węgierskiem Ministerstwem skarbu tę ilość cukru, którą dopuści się bez opłaty należności do ekspedycyowania z królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa do Bośni i Hercegowiny, na 26.000 centnarów metrycznych.

Z powyższej ilości rocznej można ekspedycyować bez opłaty należności:

1. Przesyłki cukru kandyzowanego aż do ilości ogólnej 100 g rocznie w urzędach wysyłkowych, oznaczonych każdorazowo przez c. k. Ministerstwo skarbu;

2. przesyłki cukru o wadze pojedynczych sztuk, nie przenoszącej 25 g, nadawane bez pośrednictwa publicznego zakładu transportowego w urzędach wysyłkowych, oznaczonych każdorazowo przez c. k. Ministerstwo skarbu, a to aż do ogólnej ilości rocznej 6400 g;

3. pozostałą resztę z tych obecnie funkcjonujących fabryk cukru i wolnych składów cukru, którym zezwalano dotychczas na zasadzie punktu 3., § 5. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 2. stycznia 1908, Dz. u. p. Nr. 4, wysyłać do Bośni i Hercegowiny pewne ilości cukru bez opłaty należności, a to w stosunku dotychczasowych udziałów rocznych powyższych fabryk i składów.

Z ilości rocznych, przypadających na przedsiębiorstwa, oznaczone w punkcie 3., oraz z ilości rocznych, dopuszczonych według punktu 2. do ekspedycyowania bez opłaty należności w poszczególnych urzędach wysyłkowych, można wyzyskać w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego tylko jedną ósmą część.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Zaleski wtr.

228.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 14. grudnia 1911,

dotyczące przystąpienia Królestwa Bułgarskiego do umowy międzynarodowej o obrocie towarów na kolejach żelaznych z dnia 14. października 1890, Dz. u. p. Nr. 186 z roku 1892.

Po dopełnieniu warunków, przewidzianych w oświadczeniu dodatkowym z dnia 20. września 1893, Dz. u. p. Nr. 204 z roku 1896, co do przystąpienia dalszych państw do umowy międzynaro-

dowej o obrocie towarów na kolejach żelaznych z dnia 14. października 1890, Dz. u. p. Nr. 186 z roku 1892, zawiadomiła Rada Związku szwajcarskiego pismem uwiadamiającem z dnia 28. listopada 1911 interesowane państwa traktatowe o przyjęciu oświadczenia Królestwa Bułgarskiego względem przystąpienia do powyższej umowy międzynarodowej.

W myśl odnośnego postanowienia powołanego oświadczenia dodatkowego uzyskuje przystąpienie Królestwa Bułgarskiego skuteczność prawną w miarę od daty wspomnianego pisma uwiadamiającego.

Wskutek przystąpienia tego uzupełnia się spis szlaków kolejowych, do których ma zastosowanie umowa międzynarodowa o obrocie towarów na kolejach żelaznych, obwieszczenie Ministerstwa kolei

żelaznych z dnia 14. marca 1911, Dz. u. p. Nr. 44, przez zamieszczenie następującego ustępu:

Bułgarya.

A. Koleje i szlaki kolejowe, na których zarządy bułgarskie utrzymują ruch.

1. Królewsko-bułgarskie koleje państwowe.

B. Przestrzenie kolejowe, ntrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub nawspół z nimi.

2. Przestrzeń od granicy serbsko bułgarskiej pod Zaribrod do Zaribrod, utrzymywana w ruchu przez królewsko-serbskie koleje państwowe.

Forster wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCVII. — Wydana i rozesłana dnia 23. grudnia 1911.

Treść: (№ 229—231.) 229. Rozporządzenie, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek krajowej władzy skarbowej w Pradze przez c. k. pocztową kasę oszczędności. — 230. Rozporządzenie, dotyczące przydzielenia gminy St. Radegund do okręgu Sądu powiatowego Grac Okolica w Styrii. — 231. Obwieszczenie, dotyczące poboru dodatku szkolnego od nieruchomości majątku, położonego w Krainie i należącego do spadku, którego przewód odbywa się poza Krainą.

229.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z c. k. Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 14. grudnia 1911,

dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek krajowej władzy skarbowej w Pradze przez c. k. pocztową kasę oszczędności.

§ 1.

Od dnia 1. stycznia 1912 uskuteczniane będą przez pocztową kasę oszczędności wypłaty, wymienione w § 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 274, o ile asygnata na nie wydana będzie przez c. k. krajową Dyрекcyę skarbu i c. k. Prokuratorę skarbu w Pradze, tudzież przez władze, podlegające krajowej Dyрекcyi skarbu i posiadające prawo asygnowania, jak również wypłaty, wymienione w § 2. tegoż rozporządzenia ministeryalnego.

§ 2.

Kasą wypłacającą przy wydatkach, które mają być zrealizowane w obrocie przekazowym c. k. pocztowej kasy oszczędności, będzie wyłącznie c. k. Kasa skarbowa krajowa w Pradze, a organem likwidacyjnym wyłącznie departament rachunkowy c. k. krajowej Dyрекcyi skarbu w Pradze.

Powyższemu departamentowi rachunkowemu należy na zasadzie rozporządzenia z dnia 8. stycznia 1911, Dz. u. p. Nr. 4, doręczać także wygotowania sądowych uchwał zajęcia i przekazania (zakazów do dłużnika trzeciego), przeznaczone dla dotychczasowych kas wypłacających.

§ 3.

Od wypłacania przez pocztową kasę oszczędności są wykluczone:

- a) wypłaty na rzecz uprawnionych do poboru, mieszkających za granicą;
- b) wypłaty, które muszą nastąpić faktycznie w zlocie;
- c) wypłaty na rachunek Węgier, władz wspólnych i organów autonomicznych;
- d) wypłaty, które w myśl § 18. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 9. marca 1898, Dz. u. p. Nr. 41, mają być pokrywane z kasy wydatkowej c. k. Prokuratorji skarbu;
- e) należitości komisyjne urzędników celnych, które nie podlegają sprawdzeniu przez departament rachunkowy krajowej władzy skarbowej.

§ 4.

Zresztą stosowane będą §§ 5., 6. i 7. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 245, z tą zmianą, że ewentualne reklamacje należy wnosić do departamentu rachunkowego, wymienionego w § 2.

Zaleski wlr.

Roessler wlr.

230.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 16. grudnia 1911, dotyczące przydzielenia gminy St. Radegund do okręgu Sądu powiatowego Grac Okolica w Styrii.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, wydziela się gminę St. Radegund z okręgu Sądu powiatowego w Weiz i przydziela ją do okręgu Sądu powiatowego Grac Okolica.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1912.

Hochenburger wlr.

231.

Obwieszczenie Ministerstw spraw wewnętrznych, wyznań i oświaty, skarbu i sprawiedliwości z dnia 18. grudnia 1911,

dotyczące poboru dodatku szkolnego od nieruchomości majątku, położonego w Krainie i należącego

do spadku, którego przewód odbywa się poza Krainą. *)

Od nieruchomości majątku, położonego w Krainie i należącego do spadku, którego przewód według ogólnych norm o właściwości sądów odbywa się poza Krainą, należy uiścić dodatek szkolny na krański fundusz szkół ludowych (ustawa z dnia 31. maja 1911, Dz. u. kr. Nr. 33, obowiązująca od dnia 8. sierpnia 1911).

Do wymiaru jest powołany c. k. Urząd wymiaru należności w Lublanie.

Powyższa ustawa krajowa ma zastosowanie do tych spadków, których otwarcie nastąpiło po rozpoczęciu się mocy obowiązującej tej ustawy.

Hochenburger wlr.

Zaleski wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

*) Co do dodatków spadkowych od nieruchomości majątku, należącego do spadku, którego przewód odbywa się poza krajem, w którym zaprowadzono taki dodatek, porównaj obwieszczenia z dnia 11. czerwca 1898, Dz. u. p. Nr. 101. 3. września 1898, Dz. u. p. Nr. 184. 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 24 z r. 1899, 4. kwietnia 1899, Dz. u. p. Nr. 69. 6. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 111. 7. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 245. 22. listopada 1900, Dz. u. p. Nr. 230. 20. grudnia 1902, Dz. u. p. Nr. 34 z r. 1903, 24. marca 1904, Dz. u. p. Nr. 33. 18. lutego 1905, Dz. u. p. Nr. 36. 6. grudnia 1905, Dz. u. Nr. 186. z dnia 21. listopada 1906, Dz. u. p. Nr. 228. i z dnia 20. maja 1911, Dz. u. p. Nr. 125.

Rok 1911.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCVIII. — Wydana i rozesłana dnia 24. grudnia 1911.

Treść: *M* 232. Patent cesarski, dotyczący zwołania sejmów Austrii dolnej, Austrii górnej, Krainy, Moraw i Śląska.

232.

Patent cesarski z dnia 22. grudnia 1911,

dotyczący zwołania sejmów Austrii dolnej, Austrii górnej, Krainy, Moraw i Śląska.

My Franciszek Józef Pierwszy,

z Bożej łaski Cesarz Austriacki;

Król Węgierski i Czeski, Dalmatyński, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryski; Król Jeruzolimski itd.; Aroyksiążę Austriacki; Wielki Książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Solnogradzki, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modeński, Parmañski, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Fryulski, Dubrownicki i Zadarski; Uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradysee; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnen-

bergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda Województwa Serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejm Arcyksięstwa Austrii poniżej Anizy, odroczony na podstawie Naszego postanowienia, zwołuje się na dzień 27. grudnia 1911 do ustawowego miejsca zebrania celem podjęcia na nowo czynności.

Również zwołuje się sejmy margrabstwa Moraw na dzień 27., księstwa Krainy i księstwa Górnego i Dolnego Śląska na dzień 28., arcyksięstwa Austrii poniżej Anizy na dzień 29. grudnia 1911 do ich ustawowych miejsc zebrania.

Dan w Naszem głównem i rezydencyjnym mieście Wiedniu, dnia 22. grudnia roku tysiąc dziewięćset jedenastego, Naszego panowania sześćdziesiątego czwartego.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Bráf wkr.

Zaleski wkr.

Roessler wkr.

Hussarek wkr.

Georgi wkr.

Hochenburger wkr.

Heinold wkr.

Forster wkr.

Truka wkr.

Długosz wkr.

WYKAZ PRACOWNIKÓW

Wykaz pracowników w roku 1917

Wzrost, waga, kolor włosów, kolor oczu, kolor skóry, kolor włosów, kolor oczu, kolor skóry

Imię i nazwisko, data urodzenia, stan cywilny, wykształcenie, zawód, miejsce urodzenia, kraj urodzenia

1. Imię i nazwisko: Jan Kowalski
2. Data urodzenia: 15.03.1885
3. Stan cywilny: żonaty
4. Wykształcenie: średnie
5. Zawód: nauczyciel
6. Miejsce urodzenia: Warszawa
7. Kraj urodzenia: Polska

8. Wzrost: 175 cm
9. Waga: 70 kg
10. Kolor włosów: ciemny
11. Kolor oczu: niebieski
12. Kolor skóry: jasny

13. Kolor włosów: ciemny
14. Kolor oczu: niebieski
15. Kolor skóry: jasny

16. Wzrost: 175 cm
17. Waga: 70 kg
18. Kolor włosów: ciemny

19. Kolor oczu: niebieski
20. Kolor skóry: jasny

21. Wzrost: 175 cm
22. Waga: 70 kg
23. Kolor włosów: ciemny

24. Kolor oczu: niebieski
25. Kolor skóry: jasny

26. Wzrost: 175 cm
27. Waga: 70 kg
28. Kolor włosów: ciemny

29. Kolor oczu: niebieski
30. Kolor skóry: jasny

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCIX. — Wydana i rozesłana dnia 27. grudnia 1911.

Treść: № 233. Rozporządzenie, dotyczące niektórych zmian w zaliczeniu miejscowości do schematu dodatków aktywalnych urzędników państwowych.

233.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 23. grudnia 1911,

dotyczące niektórych zmian w zaliczeniu miejscowości do schematu dodatków aktywalnych urzędników państwowych.

Na podstawie wyników urzędowego spisu ludności, przeprowadzonego według stanu z dnia 31. grudnia 1910, przenosi się w myśl artykułu II., § 2., ustęp 2. ustawy z dnia 19. lutego 1907. Dz. u. p. Nr. 34, zmieniając częściowo rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 19. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 79, miasta Budziejowice w Czechach i Kółomyję w Galicyi z III. do II., jakoteż wymienione poniżej miasta i miejscowości, a to: Atzgersdorf w Austrii dolnej; Eggenberg w Styryi; Beroun, Břevnov, Bubeneč, Fischern, Wysokie Myto, Jindřichův Hradec i Nymburk w Czechach; Husovice,

Královo Pole, Mariánské Hory i Židenice na Morawach; Jasło, Jaworzno, Rawę Ruską, Sokal, Turkę (w powiecie politycznym turczańskim), Tustanowice i Tyśmienicę w Galicyi; Storożyniec na Bukowinie z IV. do III. klasy dodatków aktywalnych.

Należące się wskutek tego wyższe dodatki aktywalne i inne pobory, wymierzone według schematu dodatków aktywalnych, należy wypłacić uprawnionym do poboru począwszy od dnia 1. stycznia 1911, wstrzymując dotychczasowe dodatki aktywalne, względnie inne pobory, wymierzone według schematu dodatków aktywalnych.

Stürgkh wlr.

Bráf wlr.

Zaleski wlr.

Roessler wlr.

Hussarek wlr.

Georgi wlr.

Hochenburger wlr.

Heinold wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Długosz wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część C. — Wydana i rozesłana dnia 29. grudnia 1911.

Treść: (№ 234—237.) 234. Rozporządzenie, dotyczące oznaczenia najwyższych wymiarów okrętów na Łabie, nieuposażonych własną siłą poruszających. — 235. Rozporządzenie, którem zmienia się rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 8. października 1910, dotyczące warunków korzystania z poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, obciążających emerytury ogólne, i ich pobierania za granicą. — 236. Rozporządzenie, dotyczące przydzielenia gminy St. Radegund do okręgu starostwa w Gracu w Styrii. — 237. Ustawa, którą wydaje się do ustawy z dnia 21. czerwca 1884 postanowienia zmieniające i uzupełniające w sprawie zatrudniania dzieci, kobiet i dziewcząt w górnictwie.

234.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych, robót publicznych i rolnictwa z dnia 11. grudnia 1911,

dotyczące oznaczenia najwyższych wymiarów okrętów na Łabie, nieuposażonych własną siłą poruszających.

§ 1.

Okręty, kursujące na Łabie austriackiej od Mielnika do granicy czesko-saskiej i nieuposażone własną siłą poruszającą, mogą być najwyżej na 76 m długie, mierząc od przedniej krawędzi tramu przedniego do tylnej krawędzi tramu tylnego. Najwyższą szerokość stłoków tych oznacza się na przestrzeni od Granicy do Uścia nad Łabą na 11 m, na przestrzeni od Uścia nad Łabą do Mielnika na 10·4 m, mierząc w najszerszym miejscu od jednej krawędzi zewnętrznej do drugiej.

§ 2.

Wyjęte od tego przepisu są okręty, które w czasie wejścia rozporządzenia tego w życie są już w ruchu albo budują się.

Namiestnictwo może nadto takim okrętom, które nie są przeznaczone do ruchu na Łabie, lecz do innych celów albo dla innych obszarów rzecznych, zezwolić na jednorazową jazdę na Łabie, na przestrzeni oznaczonej w § 1. celem przewiezienia ich na miejsce przeznaczenia.

§ 3.

Okręty długie na 73 do 76 m muszą przy przepływanii służyć korzystać ze służy pociągowych.

§ 4.

Przekroczenia rozporządzenia niniejszego będą karane według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1912.

Bráf wlr.
Roessler wlr.

Heinold wlr.
Trnka wlr.

235.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. grudnia 1911,**

którem zmienia się rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 8. października 1910, Dz. u. p. Nr. 187, dotyczące warunków korzystania z poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, obciążających emerytury ogólne, i ich pobierania za granicą.

W miejsce pierwszego zdania § 5., ustęp 2., rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 8. października 1910, Dz. u. p. Nr. 187, dotyczącego warunków korzystania z poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, obciążających emerytury ogólne, i ich pobierania za granicą, ma wejść następujące postanowienie:

„Uprawniony do poboru winien albo postarać się o uwierzytelnienie podpisu swego przez właściwą c. i k. austriacko-węgierską władzę reprezentacyjną albo też dostarczyć potwierdzenia (wygotowania „świadczenia życia“), przewidzianego w ogólnej taryfie należności konsularnych (ustawa z dnia 22. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 40, część II., liczba pozycyi 30).

W klauzuli uwierzytelniającej względnie w świadectwie życia zamieszczą również właściwe c. i k. władze reprezentacyjne potwierdzenia, wchodzące w dany raz w rachubę według § 6. i 7. powyższego rozporządzenia.“

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1912.

Zaleski wlr.

236.**Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 22. grudnia 1911,**

dotyczące przydzielenia gminy St. Radegund do okręgu starostwa w Gracu w Styrii.

Na zasadzie § 10. ustawy z dnia 19. maja 1868, Dz. u. p. Nr. 44, i z uwagi na rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 16. grudnia 1911, Dz. u. p. Nr. 230, wydziela się gminę St. Radegund z powiatu politycznego Weiz i przydziela do okręgu starostwa w Gracu.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1912.

Heinold wlr.

237.

Ustawa z dnia 26. grudnia 1911, którą wydaje się do ustawy z dnia 21. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 115, postanowienia zmieniające i uzupełniające w sprawie zatrudniania dzieci, kobiet i dziewcząt w górnictwie.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Uchyła się § 1. ustawy z dnia 21. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 115, o zatrudnianiu robotników młodocianych i osób płci żeńskiej, tudzież o długości pracy dziennej i wypoczynku niedzielnym w górnictwie. W miejsce przepisów, zawartych w paragrafie tym i w celu uzupełnienia wspomnianej ustawy wydaje się następujące postanowienia:

§ 1.

W górnictwie nie wolno zatrudniać w charakterze robotników dzieci, które nie ukończyły jeszcze 14. roku życia.

§ 2.

Kobiety i dziewczęta każdego wieku można zatrudniać przy robotach w górnictwie tylko w dzień, położnice dopiero w sześć tygodni po położu.

§ 3.

Kobiet i dziewcząt bez względu na wiek nie można zatrudniać w górnictwie w porze nocnej, to jest między 8. godziną wieczór a 5. godziną rano.

W przedsiębiorstwach, w których pracuje się w dwóch szychtach dziennych, można oznaczyć początek spoczynku nocnego dla robotnic, które przekroczyły 18. rok życia, na godzinę 10. wieczór.

§ 4.

O ile chodzi o robotnice jest dopuszczalne zezwolenie na wyjątki w myśl § 3., ustępu 2., ustawy z dnia 21. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 115, tylko co do kobiet i dziewcząt, które przekroczyły 18. rok życia, tudzież pod warunkiem, że spoczynek nocny ma trwać co najmniej 11 godzin.

Również można zezwolić na szychty nadzwyczajne w myśl § 3., ustępu 3., wspomnianej ustawy

tylko co do robotnic powyżej 18. lat i to najwyżej w 40. dniach w roku, tudzież pod warunkiem, że spoczynek nocny ma trwać conajmniej 10 godzin. Początek spoczynku nocnego można w takim razie oznaczyć na godzinę 10. wieczór.

Artykuł II.

Przepisy artykułu I., § 2, ustawy niniejszej wchodzi w życie w dniu ogłoszenia tej ustawy, przepisy artykułu I., § 1, ustawy w miesiąc po jej ogłoszeniu, a inne przepisy tegoż artykułu w dniu 1. stycznia 1912.

W przedsiębiorstwie górnictwem można przy robotach na powierzchni ziemi, które muszą być zastanawiane z powodu stosunków klimatycznych

conajmniej przez cztery miesiące w roku, zatrudniać robotnice, które przekroczyły 18. rok życia, w pozostałej części roku kalendarzowego aż do dnia 31. grudnia 1914 także w porze nocnej.

Artykuł III.

Wykonanie ustawy tej poruczam Memu Ministrowi robót publicznych w porozumieniu z Moim Ministrem spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 26. grudnia 1911.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Heinold wkr.

Trnka wkr.

Oziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24
także w roku 1912. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, pelskim, rumuńskim, ruskim i słowenskim.

Prenumerata na cały rocznik 1912 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz 8 K przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego można nabywać:

Rocznik	1849 za	4 K 20 h	Rocznik	1870 za	2 K 80 h	Rocznik	1891 za	6 K — h
"	1850	" 10 50 "	"	1871	" 4 " — "	"	1892	" 10 " — "
"	1851	" 2 " 60 "	"	1872	" 6 " 40 "	"	1893	" 6 " — "
"	1852	" 5 " 20 "	"	1873	" 6 " 60 "	"	1894	" 6 " — "
"	1853	" 6 " 30 "	"	1874	" 4 " 60 "	"	1895	" 7 " — "
"	1854	" 8 " 40 "	"	1875	" 4 " — "	"	1896	" 7 " — "
"	1855	" 4 " 70 "	"	1876	" 3 " — "	"	1897	" 15 " — "
"	1856	" 4 " 90 "	"	1877	" 2 " — "	"	1898	" 6 " — "
"	1857	" 5 " 70 "	"	1878	" 4 " 60 "	"	1899	" 10 " — "
"	1858	" 4 " 80 "	"	1879	" 4 " 60 "	"	1900	" 7 " — "
"	1859	" 4 " — "	"	1880	" 4 " 40 "	"	1901	" 6 " — "
"	1860	" 3 " 40 "	"	1881	" 4 " 40 "	"	1902	" 7 " 50 "
"	1861	" 3 " — "	"	1882	" 6 " — "	"	1903	" 9 " — "
"	1862	" 2 " 80 "	"	1883	" 5 " — "	"	1904	" 5 " — "
"	1863	" 2 " 80 "	"	1884	" 5 " — "	"	1905	" 6 " — "
"	1864	" 2 " 80 "	"	1885	" 3 " 60 "	"	1906	" 12 " — "
"	1865	" 4 " — "	"	1886	" 4 " 60 "	"	1907	" 13 " — "
"	1866	" 4 " 40 "	"	1887	" 5 " — "	"	1908	" 9 " — "
"	1867	" 4 " — "	"	1888	" 8 " 40 "	"	1909	" 8 " 50 "
"	1868	" 4 " — "	"	1889	" 6 " — "	"	1910	" 8 " 40 "
"	1869	" 6 " — "	"	1890	" 5 " 40 "			

Cenę sprzedaży rocznika 1911 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1912.

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwiające jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materji.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CI. — Wydana i rozesłana dnia 29. grudnia 1911.

Treść: (№ 238—240.) 238. Obwieszczenie, dotyczące uchwały Rady państwa co do rozporządzenia cesarskiego z dnia 31. marca 1911, dotyczącego dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od dnia 1. kwietnia do dnia 31. grudnia 1911. — 239. Ustawa, dotycząca dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od dnia 1. stycznia do dnia 30. czerwca 1912, oraz sporządzenia centralnego zamknięcia rachunkowego co do gospodarstwa państwowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa za rok 1911. — 240. Rozporządzenie, dotyczące przyznania kontyngentów alkoholu na kampanię 1911/12 gorzelniom rolniczym, nowo utworzonym w latach 1904 do 1910 włącznie.

238.

Obwieszczenie całego Ministerstwa z dnia 23. grudnia 1911,

dotyczące uchwały Rady państwa co do rozporządzenia cesarskiego z dnia 31. marca 1911, Dz. u. p. Nr. 60, dotyczącego dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od dnia 1. kwietnia do dnia 31. grudnia 1911.

Zawiadamia się niniejszem, że Rada państwa zatwierdziła rozporządzenie cesarskie z dnia 31. marca 1911, Dz. u. p. Nr. 60, dotyczące dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od dnia 1. kwietnia do dnia 31. grudnia 1911, wydane na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141.

Stürgkh wlr.

Bráf wlr.

Zaleski wlr.

Roessler wlr.

Hussarek wlr.

Georgi wlr.

Hochenburger wlr.

Heinold wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Długosz wlr.

239.

Ustawa z dnia 25. grudnia 1911, dotycząca dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od dnia 1. stycznia do dnia 30. czerwca 1912, oraz sporządzenia centralnego zamknięcia rachunkowego co do gospodarstwa państwowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa za rok 1911.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się rząd do dalszego pobierania podatków bezpośrednich i opłat pośrednich w czasie od dnia 1. stycznia do dnia 30. czerwca 1912 według istniejących przepisów.

§ 2.

Wydatki w czasie od dnia 1. stycznia do dnia 30. czerwca 1912 należy pokrywać w miarę potrzeby na rachunek kredytów, które mają być wyznaczone ustawą na rok 1912; upoważnienie do pokrycia subwencji dla c. k. uprzyw. Towarzystwa żeglugi parowej na Dunaju za pierwsze półroczcie 1912

ogranicza się przytem na 600.000 K, dla służby żeglarskiej południowo-amerykańskiej za ten sam czas na 800.000 K.

§ 3.

Upoważnia się Ministra skarbu, do ufundowania drogą operacji kredytowej długu wiszącego w kwocie 76 milionów, zezwolonego rozporządzeniem cesarskiem z dnia 31. marca 1911, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 4.

Upoważnia się Ministra skarbu, aby w drodze operacji kredytowej postarał się o następujące kwoty:

1. Na umorzenie powszechnego długu państwowego	25,388.780 K,
2. na roboty budowlane i zakupno środków przewozowych kolei państwowych	129,200.000 „
3. na dalsze udoskonalenie telefonów	20,000.000 „
4. na uchylenie skutków klęsk elementarnych	3,000.000 „
razem	177,588.780 K.

§ 5.

Upoważnia się Ministra skarbu, aby postarał się drogą operacji kredytowej o środki, potrzebne w celu wykupna państwowych biletów skarbowych, płatnych dnia 1. marca 1912, które są jeszcze w obiegu.

Jeżeli na zasadzie niniejszego upoważnienia zostaną wydane ponownie państwowe bilety skarbowe, upoważnia się Ministra skarbu, aby postarał się o środki potrzebne w celu wykupna tychże biletów w drodze ponownej operacji kredytowej.

§ 6.

Upoważnia się Ministra skarbu do sprzedania w ciągu roku 1912 nieruchomości państwowych, których wartość szacunkowa każdej z osobna nie przenosi kwoty 50.000 K, aż do sumy ogólnej 600.000 K, i to bez poprzedniego osobnego zezwolenia Rady państwa, pod warunkiem późniejszego usprawiedliwienia sprzedaży. Również upoważnia się Ministra skarbu pod warunkiem późniejszego usprawiedliwienia, by w ciągu roku 1912 zezwolił na obciążenie nieruchomości państwowych służebnościami, o ile zmniejszenie wartości nieruchomości, która ma być obciążona, lub wartość prawa, które ma być nadane, nie przenosi w każdym poszczególnym przypadku sumy 50.000 K. Wartość ogólna służebności, które w roku 1912 mają być w taki sposób nadane, nie może przenosić sumy 400.000 K.

Upoważnia się nadto Ministra skarbu pod warunkiem późniejszego usprawiedliwienia, by zezwolił spółkom, którym służy użytkowanie państwowych kolei żelaznych, w ciągu roku 1912 na sprzedaż zbytecznych gruntów kolei państwowej z zastrzeżeniem odpowiedniego wynagrodzenia skarbu państwa za zrzeczenie się prawa własności; pozwolenie to może być udzielone i w tych wypadkach, w których wartość szacunkowa poszczególnego przedmiotu sprzedaży przenosi sumę 50.000 K.

§ 7.

Kredyty, wymienione poniżej, mogą być użyte jeszcze do dnia 30. czerwca 1912; o ile kredytów tych nie użyto do końca roku 1911, należy postąpić z nimi tak, jak gdyby były wyznaczone w preliminarzu na rok 1912.

A. W etacie Ministerstwa wyznań i oświaty.

Kredyty, wyznaczone ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, na rok 1909 pod tytułem 13., a przedłużone rozporządzeniem cesarskiem z dnia 31. marca 1911, Dz. u. p. Nr. 60 (punkt D), do końca grudnia 1911, a mianowicie:

1. § 1. Uniwersytet w Wiedniu, budowy i kupno realności itd.	700.000 K.
2. § 4. Uniwersytet czeski w Pradze, budowy i kupno realności itd.	800.000 K.
3. § 19. Wszystkie akademie techniczne, potrzeby ryczałtowe	60.000 K.

B. W etacie Ministerstwa handlu.

Kredyty, wyznaczone ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, na rok 1909, a przedłużone rozporządzeniem cesarskiem z dnia 31. marca 1911, Dz. u. p. Nr. 60 (punkt D), do końca grudnia 1911, a mianowicie:

1. Tytuł 3., § 6. Mošćenice. Urządzenie wybrzeża operacyjnego	15.000 K.
2. Tytuł 3., § 6. Castelnovo (Bocche di Cattaro). Urządzenie placu operacyjnego u podstawy grobli portowej	15.000 K.
3. Tytuł 3., § 6. Podgora. Budowa ochronnego urządzenia portowego	6.000 K.
4. Tytuł 3., § 6. Kozarica na wyspie Meleda. Budowa urządzeń okrętowych	15.000 K.
5. Tytuł 3., § 13. Kupno okrętu robotniczego dla montowania latarni morskich, zaopatrzenie w materyał i kontrola	10.000 K.

C. W etacie Ministerstwa kolei żelaznych.

Kredyty, wyznaczone ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, na rok 1909, pod tytułem 12., §§ 1 i 5, a przedłużone rozporządzeniem cesarskim z dnia 31. marca 1911, Dz. u. p. Nr. 60 (punkt D), do końca grudnia 1911, w kwocie 18,300.000 K i 850.000 K.

D. W etacie Ministerstwa sprawiedliwości.

Kredyt, wyznaczony ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, na rok 1909, pod tytułem 4., § 7 na nowe budowle i kupno realności przez rząd sprawiedliwości (Pobrzeże), a przedłużony cesarskim rozporządzeniem z dnia 31. marca 1911, Dz. u. p. Nr. 60 (punkt D), do końca grudnia 1911, w kwocie 975.885 K.

E. W etacie Ministerstwa robót publicznych.

Kredyt, wyznaczony ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, na rok 1909, pod tytułem 3., § 3 na urządzenie pracowni rzecznej, a przedłużony rozporządzeniem cesarskim z dnia 31. marca 1911, Dz. u. p. Nr. 60 (punkt D), do końca grudnia 1911, w kwocie . . . 10.000 K.

F. Kredyty, co do których przyznano w ustawie z dnia 29. czerwca 1910, Dz. u. p. Nr. 122, czas użycia do końca grudnia 1911.

Nadto mogą być użyte do dnia 30. czerwca 1912 następujące kredyty, dozwolone ustawą z dnia 6. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 63, a przedłużone rozporządzeniem cesarskim z dnia 31. marca 1911, Dz. u. p. Nr. 60, do końca grudnia 1911, w szczególności:

kredyt w kwocie 540.000 K, dozwolony na rok 1902 pod pozycją 10.;

kredyty w kwotach 2,000.000 K, 3,000.000 K i 2,000.000 K, dozwolone na rok 1903, 1904 i 1905 pod pozycją 7.;

kredyt w kwocie 2,800.000 K, dozwolony na rok 1905 pod pozycją 11.

Również można użyć do dnia 30. czerwca 1912 kredytu na budowę kolei w kwocie 658.000 K, dozwolonego ustawą z dnia 24. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 129, na rok 1906 pod pozycją 5., a przedłużonego rozporządzeniem cesarskim z dnia

31. marca 1911, Dz. u. p. Nr. 60, do końca grudnia 1911, tudzież kredytu w kwocie 2,529.000 K, dozwolonego tą samą ustawą na rok 1908, pod pozycją 2, a przedłużonego wspomnianem wyżej rozporządzeniem cesarskim.

Kredyty (kwoty), dozwolone ustawą z dnia 29. czerwca 1910, Dz. u. p. Nr. 122, na rok 1910 w rozdziale 30., tytuł 9 i w rozdziale 10., tytuł 2, § 1 tudzież kredyty (kwoty), które mają być ustawowo oznaczone w rozdziale 30., tytuł 10 i w rozdziale 10. tytuł 2, § 1, a których nie zużyto do końca roku 1911, można z pominięciem pierwotnego przeznaczenia przenieść na rok 1912 na odpowiedni tytuł rozdziału 30., względnie na rozdział 10, tytuł 1 i tam zarachować.

Taksamo można kredyty, przedłużone na rok 1912 przy punkcie B (Ministerstwo handlu) niniejszego artykułu, tudzież kredyty, zezwolone na rok 1910 ustawą z dnia 29. czerwca 1910, Dz. u. p. Nr. 122, w rozdziale 24., tytuł 3, § 6, o ile nie zużyto ich do końca roku 1911, z pominięciem pierwotnego przeznaczenia przenieść na rozdział 24., tytuł 3, § 6 i tamże zarachować.

§ 8.

Kwoty, uzyskane w drodze operacji kredytowych, należy na razie wstawić w rachunki poza etatem, a tylko część kwot powyższych, odpowiadającą rzeczywistemu wydatkowi, wstawić etatowo jako przychód przy ogólnym zarządzie kasowym.

§ 9.

Dla centralnego zamknięcia rachunkowego co do gospodarstwa państwowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa za rok 1911, które ma być sporządzone w myśl rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. listopada 1866, Dz. u. p. Nr. 140, ma służyć za podstawę w miejsce ustawy skarbowej zestawienie wydatków i dochodów, zawarte w projekcie ustawy skarbowej, przedłożonym na zasadzie Najwyższego postanowienia Izbie posłów Rady państwa; poczynione wydatki i pobrane dochody należy w myśl tegoż projektu wstawić w rachunek.

§ 10.

Moc obowiązującą artykułu III. ustawy z dnia 8. lipca 1901, Dz. u. p. Nr. 86, dotyczącej podwyższenia podatku od wódki i przekazania pewnej części tego podatku na rzecz funduszków krajowych królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, przedłuża się do końca roku 1912.

§ 11.

Moc obowiązującą ustawy z dnia 8. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 170, przedłuża się na kampanię 1911/12, z tą zmianą, że przyzna się gorzelniom rolniczym, § nie obdzielonym dotychczas indywidualnym kontyngentem alkoholu, które puszczono w ruch przed dniem 1. stycznia 1911, kontyngent w wysokości 19.600 hektolitrów a to według bliższych postanowień, które się wyda w drodze rozporządzenia z szczególnem uwzględnieniem gorzelni spółkowych.

Kontyngent ten dla gorzelni rolniczych a szczególnie gorzelni spółkowych należy zebrać z kontyngentów nie zajętych i przez odpowiednie zmniejszenie kontyngentów przemysłowych.

§ 12.

Ustawa ta wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1912.

Wykonanie ustawy poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 25. grudnia 1911.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Zaleski wkr.

240.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 28. grudnia 1911,

dotyczące przyznania kontyngentów alkoholu na kampanię 1911/12 gorzelniom rolniczym, nowo utworzonym w latach 1904 do 1910 włącznie.

W wykonaniu postanowień § 11. ustawy z dnia 25. grudnia 1911, Dz. u. p. Nr. 239, wydaje się następujące rozporządzenie co do przyznania stałych kontyngentów alkoholu gorzelniom rolniczym, którym dotychczas kontyngentu alkoholu nie przyznano.

Kontyngent w ilości 19.600 hektolitrów, przyznany w myśl powyższych postanowień ustawowych gorzelniom rolniczym, nie obdzielonym dotychczas kontyngentem indywidualnym, które zostały puszczone w ruch przed dniem 1. stycznia 1911, rozdzieli się pomiędzy gorzelnie te w sposób następujący:

a) Gorzelniom spółkowym, powstałym na zasadzie ustawy z dnia 9. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 70, o stowarzyszeniach zarobkowych i gospodarczych, przyzna się na każdy hektar policzalnej przestrzeni gruntów 1 hektoliter, jednak nie więcej jak 275 hektolitrów;

b) gorzelniom, nie podpadającym pod lit. a a mianowicie tym, które w kampaniach 1904/05 do 1910/11 włącznie były w ruchu przynajmniej przez dwie kampanie, przyzna się każdej 150 hektolitrów, innym gorzelniom po 120 hektolitrów, w obu wypadkach jednak nie więcej jak $\frac{1}{2}$ hektolitra na każdy hektar policzalnej przestrzeni gruntów.

Jeżeli dla pewnej gorzelni, podpadającej pod postanowienia lit. b, uznano za policzalne grunta, które przed utworzeniem gorzelni tej były wykazane jako należące do policzalnej powierzchni gorzelni tego samego właściciela, obdzielonej już w ostatnich okresach rozkładu stałym kontyngentem indywidualnym, wówczas wyłączy się wymiar tych gruntów z powierzchni policzalnej przy wymiarze kontyngentu dla nowo powstałej gorzelni.

Za policzalną powierzchnię gruntów uchodzi powierzchnia, uznana za policzalną przez właściwą władzę skarbową I. instancji ostatni raz przed dniem 1. stycznia 1911.

Kontyngent w ilości 19.600 hektolitrów, potrzebny do obdzielenia nowo powstałych gorzelni rolniczych, zbierze się w sposób następujący:

Dotychczasowe kontyngenty gorzelni nierolniczych (przemysłowych), wynoszące więcej jak 1680 hektolitrów dla każdej, zmniejszą się przede wszystkim na ogół o 10.600 hektolitrów a mianowicie w tym stosunku, w jakim pozostają do siebie kontyngenty gorzelni tych, zmniejszone przy każdej gorzelni o 1.600 hektolitrów.

Pozostałą ilość 9.000 hektolitrów weźmie się z kontyngentów nie zużytkowanych w ciągu okresu rozkładu. Jeżeli jednak nieużytkowana ilość kontyngentów nie osiągnie 9.000 hektolitrów według stanu z dnia 1. maja 1912, zbierze się brakującą ilość przez dalsze skreślenia z kontyngentów gorzelni nierolniczych (przemysłowych) a to według stosunku oznaczonego w poprzedzającym ustępie.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Zaleski wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CII. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1911.

Treść: (M, 241—244.) 241. Obwieszczenie, dotyczące wygotowania obligacyi imiennych długu rentowego z napisem: „Bank austriacko-węgierski, Oddział depozytowy zakładu głównego w Wiedniu jako przechowawca i zawiadowca imieniem właścicieli bankowych (względnie sądowych) depozytów tego rodzaju długu“. — 242. Ustawa, dotycząca ulg podatkowych dla nowych budowli, dobudowań, podwyższeń budynków i przebudowań w ogólności i dla budowy mieszkań małych w szczególności. — 243. Ustawa, dotycząca ulg podatkowych i należyciowych dla zjednoczeń budowlanych ogólnie użytecznych. — 244. Ustawa, dotycząca popierania przez państwo pieczy nad mieszkaniami.

241.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 26. grudnia 1911,

dotyczące wygotowania obligacyi imiennych długu rentowego z napisem: „Bank austriacko-węgierski, Oddział depozytowy zakładu głównego w Wiedniu jako przechowawca i zawiadowca imieniem właścicieli bankowych (względnie sądowych) depozytów tego rodzaju długu“.

Ministerstwo skarbu wydało zarządzenie, że Bank austriacko-węgierski, Oddział depozytowy zakładu głównego w Wiedniu, może przedłożone mu, opiewające na okaziciela obligacye wszelkich kategorii jednolitego długu rentowego, jakoteż długu rentowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa przepisywać na żądanie na obligacye imienne renty tego samego rodzaju i takiego samego terminu oprocentowania z napisem „Bank austriacko-węgierski, Oddział depozytowy zakładu głównego w Wiedniu, jako przechowawca i zawiadowca imieniem właścicieli bankowych (względnie sądowych) depozytów tego rodzaju długu“.

Procenta od tych obligacyi imiennych będą wypłacane za kwitem Banku austriacko-węgierskiego, Oddziału depozytowego zakładu głównego w Wiedniu, w drodze obrotu żyrowego Banku austriacko-węgierskiego.

Obligacye imienne długu rentowego, sporządzone z powyższym napisem, można na zasadzie pisemnego oświadczenia Banku austriacko-węgierskiego, Oddziału depozytowego zakładu głównego w Wiedniu, które należy umieścić na obligacyach i zaopatrzyć podpisem firmy, łączyć na obligacye imienne, zaopatrzone takim samym napisem i opiewające na wyższe kwoty, albo rozłączać je na także obligacye, opiewające na niższe kwoty, albo też przemieniać (dewinkulować) na opiewające na okaziciela obligacye tego samego rodzaju długu i takiego samego terminu oprocentowania. Jeżeli chodzi o dewinkulację, musi być oświadczenie Banku austriacko-węgierskiego, Oddziału depozytowego zakładu głównego w Wiedniu, sądownie lub notaryalnie uwierzytelnione. Nadto należy przy wydawaniu obligacyi, opiewających na okaziciela, w miejsce obligacyi imiennych, przestrzegać szczególnych ostrożności, co do których ułożono się z dyrekcją Banku austriacko-węgierskiego.

Zaleski wlr.

242.

Ustawa z dnia 28. grudnia 1911,

dotycząca ulg podatkowych dla nowych budowli, dobudowań, podwyższeń budynków i przebudowań w ogólności i dla budowy mieszkań małych w szczególności.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Część pierwsza.**Ulg ogólne.****Rozdział pierwszy.****Budowle uprzywilejowane.****§ 1.**

Ustawą niniejszą zezwala się na ulgi podatkowe dla budowli, rozpoczętych po dniu 31. grudnia 1911 i należących do kategorii, oznaczonych w dalszym ciągu, a mianowicie dla:

1. nowych budowli, to jest wystawiania budynków nowych na gruncie przedtem niezabudowanym;

z nowymi budowlami należy uważać na równi także budowle na poprzednio zabudowanym gruncie:

- a) jeżeli od ukończenia burzenia poprzedniej budowli do chwili rozpoczęcia nowego budynku upłynęły najmniej trzy pełne lata, albo
- b) jeżeli w nowej budowlu powierzchnia pięter, położonych nad powierzchnią ziemi, nie licząc poddasza, jest najmniej półtora razy tak wielka, jak w starym budynku, albo też,
- c) jeżeli zburzenie starej budowli wskazane było względami policyi budowlanej lub sanitarnej;

2. dobudowań, to jest powiększeń już istniejących budowli w kierunku poziomym na powierzchni, dotychczas niezabudowanej, o ile przy budowie tej wystawiono całe nowe ubikacje, zamknięte ścianami, albo powiększono już istniejące ubikacje;

3. podwyższeń budynków, to jest podwyższeń już istniejących budowli przez nasadzenie nowych pięter;

4. całkowitych przebudowań, jeżeli wszystkie piętra wraz z strychem budynków lub oddzielnie używanych skrzydeł budynków zostaną w całej rozciągłości aż do powierzchni ziemi zburzone i na nowo wystawione; wyjątek stanowią budowy wymienione pod l. 1, ustęp drugi;

5. częściowych przebudowań, jeżeli piętra zostaną zburzone w całej swej rozciągłości wraz z piętrami wyższymi i z strychem i nowe piętra wybudowane w ich miejsce.

Za rozpoczęcie budowy w myśl ustawy niniejszej należy uważać przy przebudowaniach (l. 4 i 5) i budowlach na poprzednio zabudowanym gruncie (l. 1, ustęp drugi), traktowanych na równi z nowymi budowlami, tę chwilę, w której rozpoczęto wystawianie nowej budowli.

§ 2.

Ulg podatkowe, przewidziane w ustawie niniejszej, rozciągają się z zastrzeżeniem szczególnych postanowień części drugiej i trzeciej, jeżeli całe budynki będą nowo wystawione, zawsze na całą budowlę, jeżeli jednak przy budowie nie wystawi się całych nowych budynków, wówczas tylko na nowo wystawione części budynku. W przypadku ostatnim mają zastosowanie następujące zasady:

1. celem wymierzenia podatku domowo-czynszowego według dochodu z czynszu należy traktować dochód czynszowy, względnie wartość czynszową, który względnie która przypada na nowo wystawione ubikacje, w sposób uprzywilejowany; w razie powiększenia poszczególnych ubikacji należy jednak obliczyć rachunkowo wysokość dochodu czynszowego, względnie wartości czynszowej, który względnie która przypada na część uprzywilejowaną, a to według stosunku powierzchni podłóg starej i nowej części odnośnej ubikacji;

2. celem wymierzenia podatku domowo-czynszowego w myśl § 5., lit. a, ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, od nienajętych części mieszkalnych, tudzież celem wymierzenia podatku domowo-klasowego ma nastąpić stosunkowy rozdział stopy taryfowej na części mieszkalne stare i części mieszkalne nowo wystawione; następnie należy traktować kwotę, przypadającą na nowo wybudowane części mieszkalne, jako uprzywilejowaną.

Rozdział drugi.**Treść ulg.**

A. Dla nowych budynków, dobudowań i podwyższeń budynków.

§ 3.

Nowym budynkom, dobudowaniom i podwyższeniom budynków (§ 1., l. 1 do 3) przysługują następujące ulgi:

1. z zastrzeżeniem postanowień § 28. całkowite uwolnienie czasowe od podatku budynkowego na przeciąg sześciu lat według postanowień trzeciego rozdziału tej części;

2. stałe zastosowanie stóp podatkowych, wymienionych w taryfie w załączniku A.

Załącznik A.

3. pobór podatku domowo-klasowego, który będzie wymierzany według obowiązującej taryfy podatku domowo-klasowego, z opustem, wynoszącym dla budynków I. do VII. klasy taryfy włącznie jedną dziesiątą, zaś dla budynków VIII. do XVI. klasy taryfy włącznie jedną piątą część stóp taryfy podatku domowo-klasowego, zawartej w ustawie z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17; ta sama zasada stosuje się do podatku domowo-czynszowego, pobieranego w myśl § 5., lit. a, ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, od nienajętych części mieszkalnych.

Zastosowanie stóp podatkowych taryfy, załącznik A, względnie pobór znizowanych stóp taryfowych podatku domowo-klasowego ma miejsce także co do każdej późniejszej budowy, uskutecznionej przy nowych budowlach, dobudowaniach i podwyższeniach budynków, które przysły do skutku stosownie do § 1., l. 1 do 3.

B. Dla przebudowań.

§ 4.

Całkowitym przebudowaniom i częściowym przebudowaniom (§ 1., l. 4, 5) przysługują następujące ulgi:

1. o ile podlegają podatkowi domowo-klasowemu:

- a) całkowite uwolnienie czasowe na przeciąg sześciu lat według postanowień trzeciego rozdziału tej części;
- b) zresztą stałe ulgi po myśli § 3., l. 3;

2. o ile podlegają podatkowi domowo-czynszowemu:

- a) czasowe znizowanie podatku do kwoty 5 od stałego dochodu z czynszu na przeciąg sześciu lat według postanowień trzeciego rozdziału tej części;
- b) zresztą stałe ulgi w myśl § 3., l. 2 i 3.

Postanowienia § 3., ustęp ostatni, będą stosowane analogicznie.

Rozdział trzeci.

Zasady dotyczące terminów ulg czasowych.

§ 5.

Czasowe uwolnienie od podatku, oraz czasowe znizowanie stopy podatkowej w myśl § 3., l. 1, § 4., l. 1, lit. a, i l. 2, lit. a, względnie § 28. należy przyznać:

1. jeżeli obowiązany do płacenia podatku wniósł prośbę na czas (§ 7.), od dnia ukończenia budowy aż do bezpośrednio następującego kwartału

kalendrzowego i od tej chwili na przeciąg czasu, oznaczony w § 3., l. 1, § 4., l. 1, lit. a i l. 2, lit. a, względnie § 28.;

2. w razie spóźnienia się z wniesieniem prośby, od początku kwartału kalendrzowego, następującego bezpośrednio po wniesieniu prośby, na resztę czasu, którą należy obliczyć według l. 1.

§ 6.

Co do czasowego uwolnienia od podatku, jakoteż czasowego znizowania stopy podatkowej po myśli § 3., l. 1, § 4., l. 1, lit. a, i l. 2, lit. a, względnie § 28. wchodzi w rachubę budowla (§ 1.) jako całość. Poszczególnym wcześniej wykończonym częściom nie należy przyznawać oddzielnie ulg wspomnianego wyżej rodzaju.

Jeżeli jednak udowodniono, że wykończenie pozostałych części jest w ciągu krótkiego terminu niewykonalne, wówczas należy orzec równocześnie z przyznaniem wymienionych ulg dla części wykończonych, celem późniejszego ocenienia wymogów § 1. co do części budowli, w tym czasie jeszcze niewykończonych, czy zostały spełnione co do nich zasadnicze warunki § 1.

Jeżeli poszczególnych części budowli używano już wcześniej, wówczas podlegają one opodatkowaniu od początku użycia ich aż do dnia budowlanego wykończenia całej budowy. W przypadkach tego rodzaju przyjmuje się jednak, że budowlane wykończenie całej nowej budowli, dobudowy, całego podwyższenia budynku lub przebudowania nastąpiło najpóźniej w dwanaście miesięcy po pierwszym istotnym użyciu. Użycia budowli przez człowieka, powołanego do jej dozoru, nie należy brać w rachubę.

Rozdział czwarty.

Postępowanie.

§ 7.

Prośbę o przyznanie czasowych ulg podatkowych według §§ 3., 4. i 28. ustawy niniejszej należy wnieść do właściwej władzy podatkowej I. instancji w ciągu 60 dni po rzeczywistym wykończeniu całej budowli (§ 6., ustęp pierwszy), zaś w przypadku wyjątkowym, przewidzianym w § 6., ustęp drugi, co do niegotowej jeszcze części budynku po wykończeniu lub wybudowaniu tej części, którą powinno się oddzielnie traktować.

Do prośby tej należy dołączyć:

1. urzędowe zezwolenie na budowę;
2. urzędowo zatwierdzony plan budowlany;

3. urzędowe poświadczenie co do ukończenia budowy;

4. opis domu.

Celem dostarczenia dokumentów tych należy na umotywowaną prośbę podatnika wyznaczyć odpowiedni termin; jeżeli dostarczenie poszczególnych dokumentów jest z ważnych powodów zupełnie niemożliwe, winna strona wykazać odnośne szczegóły wiarogodnie w inny sposób. Ustalenie obowiązku co do dostarczenia ewentualnych innych dowodów nastąpi w drodze rozporządzenia.

Podania, nieoparte w sposób przepisany, należy zwrócić stronie do uzupełnienia w ciągu odpowiedniego terminu. Podania w ciągu tego terminu uzupełnione uchodzą za wniesione w terminie pierwotnym.

O zastosowanie stóp podatkowych taryfy, załącznik A, tudzież ulg według § 3., l. 3, nie potrzeba prosić.

O ile chodzi o traktowanie budowy jako nowej budowli w myśl ustępu drugiego § 1., l. 1. jest właściciel obowiązany, przed rozpoczęciem burzenia starej budowli, względnie w przypadku, przewidzianym w § 1., l. 1, lit. a, przed rozpoczęciem budowy nowej budowli postarać się o stwierdzenie okoliczności, miarodajnych dla ocenienia odnośnego żądania; stronie wolno prosić o wydanie orzeczenia przesądzającego, czy projektowanej budowie będzie przysługiwało traktowanie jej jako nowej budowli. Bliższe postanowienia wyda się w drodze rozporządzenia.

§ 8.

Na prośbę o przyznanie czasowych ulg winna władza podatkowa przedsięwziąć z reguły oględziny celem stwierdzenia okoliczności miarodajnych i zbadania opisu domu. Do tej czynności należy wezwać najmniej na trzy dni przedtem właściciela domu lub jego pełnomocnika; niejawienie się właściciela domu lub jego zastępcy przy tej czynności urzędowej nie przeszkadza w przeprowadzeniu jej. Władza podatkowa może pominąć zarządzenie oględzin, jeżeli sądzi, iż może wydać orzeczenie już na podstawie oświadczeń stron.

O zastosowaniu stóp podatkowych taryfy, załącznik A, tudzież ulg według § 3., l. 3, rozstrzyga władza podatkowa w ciągu wymiaru na podstawie dokumentów, które posiada; od rozstrzygnięcia tego nie ma osobnego środka prawnego.

§ 9.

Do rozstrzygnięcia prośby o przyznanie czasowych ulg podatkowych według ustawy niniejszej jest powołana w ogólności władza podatkowa pierwszej

instancyi; od decyzji tej przysłuża rekurs do krajowej władzy skarbowej.

O ile jednak żąda się traktowania budowy jako nowej budowli w myśl ustępu drugiego § 1., l. 1, należy rozstrzygnięcie w pierwszej instancyi do krajowej władzy skarbowej w porozumieniu z polityczną władzą krajową, zaś w drugiej instancyi do Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych; władza skarbowa jest przytem w wypadkach § 1., l. 1, lit. c, związana orzeczeniem politycznej władzy krajowej, względnie Ministerstwa robót publicznych.

Część druga.

Szczególne ulgi dla małych mieszkań i lokalności dla małych przedsiębiorstw w domach z małymi mieszkaniami.

Rozdział pierwszy.

Treść szczególnych ulg i odnośne warunki.

§ 10.

W domach z małymi mieszkaniami, które przysły do skutku jako nowa budowa (§ 1., l. 1), lub całkowita przebudowa (§ 1., l. 4), przysługuje znajdującym się w domach tych mieszkaniami małym, zamkniętym dla siebie pod względem budowy, w miejsce stóp podatkowych, oznaczonych w taryfie, w załączniku A, stałe zniżenie podatku do stóp podatkowych, wymienionych w taryfie, w załączniku B, a to niezależnie od innych dobrodziejstw, przewidzianych w §§ 3. i 4., względnie § 28. W razie istnienia innych warunków, wymaganych do przyznania szczególnych ulg dla domów z małymi mieszkaniami, mają powyższe stopy podatkowe zastosowanie także do każdej późniejszej budowy, uskutecznionej przy domach z małymi mieszkaniami, wybudowanych według § 1., l. 1 i 4; dochody z czynszów względnie wartości czynszowe części budynku, użytych w odnośnym okresie czynszowym na małe mieszkania, należy przeto poddać wymiarowi według stóp podatkowych, oznaczonych w taryfie, w załączniku B, zaś dochody z czynszów, względnie wartości czynszowe innych części budynku wymiarowi według stóp podatkowych, oznaczonych w taryfie, w załączniku A; obliczenia czynszów przeciętnych, względnie wartości czynszowych w myśl ustawy z dnia 12. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 120, należy dokonać osobno według powyższych dwóch grup części budynku; przy odpisywaniu podatków należy uwzględniać te same czynsze, względnie wartości czynszowe i te same stopy podatkowe co przy wymiarze, będącym podstawą odpisu.

Te same ulgi co małym mieszkaniami po myśli ustępu pierwszego przysługują lokalom małych

Załącznik B

przemysłowców, zamkniętym dla siebie pod względem budowy, pod warunkiem, że odnośny przemysłowiec zajmuje jedno z małych mieszkań, znajdujących się w tym samym domu (kwalifikowane lokale przemysłowe).

Prawo do szczególnych dobrodziejstw, przewidzianych w ustawie niniejszej dla domów z małymi mieszkaniami, oceniane ze względu na każdy poszczególne okres podatkowy według stosunków w odnośnym okresie czynszowym, gaśnie, jeżeli budowla straciła kwalifikację domu z małymi mieszkaniami w ciągu odnośnego okresu czynszowego, a to od początku odpowiadającego mu okresu podatkowego. Jeżeli budowla tego rodzaju zostanie później użyta znowu na cele małowieloletniowe po myśli ustawy niniejszej, wówczas wolno właścicielowi domu prosić ponownie właściwą władzę podatkową pierwszej instancji o przyznanie szczególnych ulg, przewidzianych w ustawie tej dla domów z małymi mieszkaniami; w przypadku tym wchodzi ponownie w życie według odnośnych postanowień tej ustawy szczególne dobrodziejstwa, przewidziane w części niniejszej, począwszy od okresu podatkowego, następującego bezpośrednio po wniesieniu prośby; co do postępowania mają w przypadku tym analogiczne zastosowanie postanowienia rozdziału drugiego tej części.

§ 11.

Za domy z małymi mieszkaniami uważa się budowle, w których na małe mieszkania przypada najmniej dwie trzecie części ogólnej powierzchni mieszkalnej wraz z powierzchnią ubikacji, przeznaczonych na cele handlowe lub przemysłowe.

Przy obliczaniu powierzchni mieszkalnych należy uwzględnić tylko powierzchnie właściwych ubikacji mieszkalnych (pokoi mieszkalnych, alkierzy mieszkalnych i kuchni mieszkalnych), nie uwzględnić natomiast powierzchni tak zwanych ubikacji ubocznych (przedpokoi, spiżarni, łazienek, kuchni, nie nadających się do zamieszkania, oraz innych przynależności). Tak samo nie należy zaliczać lokali przemysłowych, kwalifikowanych po myśli § 10, do powierzchni ubikacji, przeznaczonych do celów przemysłowych.

§ 12.

Za małe mieszkania uważa się mieszkania, zamknięte dla siebie pod względem budowy, których powierzchnia mieszkalna w całości nie wynosi więcej jak 80 metrów kwadratowych.

Mieszkania małe, tudzież kwalifikowane ubikacje przemysłowe uważa się tylko wówczas za zamknięte dla siebie pod względem budowy, jeżeli są oddzielone w ten sposób od innych mieszkań, względnie lokalności przemysłowych, że oddzielenie to można usunąć tylko przez uskutecznienie zmian budowlanych.

§ 13.

Kwalifikacji domu z małymi mieszkaniami nie można przyznać: posiadłości zbytkowej (willom itp.), następnie hotelom, oberżom, domom zdrojowym, pensjonatom, internatom, konwiktom i tym podobnym budowlom;

w końcu nie należy uważać za małe mieszkania mieszkań sezonowych.

Rozdział drugi.

Postępowanie.

§ 14.

Prawo do zastosowania stóp podatkowych taryfy, załącznik B, które rozciąga się także na czas ewentualnego obowiązku do opłaty podatku po myśli § 6., ustęp trzeci, należy wykazać z reguły w ciągu terminu, oznaczonego w § 7., w podaniu tamże wspomnianem, gdyż w przeciwnym razie prawo to przepada; do podania należy w tym celu dołączyć oprócz dokumentów, wspomnianych w § 7., nadto następujące wykazy, w razie potrzeby urzędownie potwierdzone:

1. wykaz wymiaru powierzchni poszczególnych, właściwych ubikacji mieszkalnych po myśli § 11. (pokoi mieszkalnych, alkierzy mieszkalnych), bez względu na to, czy one należą do małych mieszkań, czy do mieszkań innych, tudzież wykaz wymiaru powierzchni wszystkich kuchni osobno mieszkalnych i niemieszkalnych;

2. wykaz wymiaru powierzchni poszczególnych ubikacji, używanych do celów handlowych lub przemysłowych, z wyjątkiem ubikacji, wspomnianych pod l. 3;

3. wykaz ubikacji, używanych na lokale przemysłowe kwalifikowane (§ 10.);

4. wykaz co do łączenia na małe mieszkania ubikacji, wspomnianych pod l. 1 z wyjątkiem kuchni, nie nadających się do zamieszkania.

Jeżeli prośba nie zostanie wniesiona w terminie, oznaczonym w § 7., lecz dopiero w chwili późniejszej, nastąpi przyznanie szczególnego dobrodziejstwa w myśl niniejszej części od okresu podatkowego, bezpośrednio następującego po wniesieniu podania, jednak tylko wówczas, jeżeli strona dostarczy dowodu, iż kwalifikacja budowy jako domu z małymi mieszkaniami istniała już od początku używania tej budowy.

§ 15.

Obowiązany do płacenia podatku winien donieść władzy podatkowej pierwszej instancji w ciągu 14. dni o zajściu okoliczności, z powodu których budowla traci kwalifikację swą jako dom z małymi mieszkaniami.

Obowiązany do płacenia podatku ma każdorazowo prawo, zrzec się szczególnych ulg, przyznanych ustawą niniejszą dla domów z małymi mieszkaniami.

§ 16.

Zresztą mają co do postępowania w sprawie przyznania szczególnych ulg, przewidzianych w części niniejszej, analogiczne zastosowanie postanowienia §§ 7. do 9.

Część trzecia.

Szczególne ulgi dla budowy, należących do osób prawnych, wymienionych w § 4. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, dotyczącej funduszu pieczy nad mieszkaniami.

§ 17.

Do budowy domów z małymi mieszkaniami po myśli części drugiej, które ciała samorządne, korporacje publiczne, zakłady i fundacje, wymienione w § 4. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, dotyczącej utworzenia funduszu pieczy nad mieszkaniami, tudzież zjednoczenia budowlane, mając być uważane według ustawy powyższej i wydanego do tej ustawy statutu jako ogólnie użyteczne, zaczęły i zupełnie ukończyły w latach 1912 do 1920 włącznie, nie stosują się stopy podatkowe taryfy, załącznik B, lecz jeszcze więcej niżone stopy podatkowe taryfy, załącznik C.

Załącznik C.

§ 18.

Zniżone stopy podatkowe ustawy niniejszej mają na prośbę strony zastosowanie także do budowy domów z małymi mieszkaniami, rozpoczętych w roku 1911, jeżeli udzielono pomocy kredytowej z państwowego funduszu pieczy nad mieszkaniami.

Również upoważnia się Ministra skarbu do przyznawania w porozumieniu z Ministrem robót publicznych takich samych ulg także budowom małych mieszkań, ukończonym wcześniej, a mianowicie od roku 1909, o ile wystawiły je stowarzyszenia w rozumieniu ustawy z dnia 9. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 70, które należy traktować według ustawy niniejszej jako ogólnie użyteczne.

Prośbę w myśl ustępu pierwszego i drugiego tego paragrafu należy wnieść najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy po wejściu w życie, ustawy niniejszej.

§ 19.

Szczególne dobrodziejstwo, przewidziane w części niniejszej, gaśnie na wypadek przejścia

własności na osobę według części tej nieuprzywilejowaną; w takim razie należy stosować analogicznie postanowienia, przewidziane w § 10. na wypadek zgaśnięcia kwalifikacji domu z małymi mieszkaniami.

O przeniesieniu własności winien tak dawny właściciel jak nowy nabywca donieść władzy podatkowej I. instancyi w ciągu dni 14.

Zresztą stosują się tutaj analogicznie postanowienia części drugiej.

§ 20.

Ministerstwo robót publicznych winno rozstrzygać, czy zjednoczenia budowlane, uprzywilejowane według części niniejszej, przestrzegają odnośnych postanowień ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, oraz wydanego do tej ustawy statutu, dozorować je, tudzież orzec na wypadek naruszenia lub obejścia tych postanowień, że nie zachodzą już warunki ogólnej użyteczności.

§ 21.

Upoważnia się Ministra skarbu do zastosowania w porozumieniu z Ministrem robót publicznych postanowienia, zawartego w ustępie końcowym § 2. ustawy z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 144, a dotyczącego przedsiębiorców i ich własnych robotników, w sposób analogiczny także do stowarzyszeń ogólnie użytecznych w odniesieniu do ich własnych członków, o ile tych ostatnich należy uważać za robotników po myśli ustawy z 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 144;

również można rozszerzyć wyjątek, przewidziany co do wspomnianych stowarzyszeń w § 3., l. 1, ustawy z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 144, także na inne osoby, o ile są członkami odnośnego stowarzyszenia i ich dochód nie przekracza granicy, oznaczonej w § 2. ustawy z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 144.

Część czwarta.

Postanowienia ogólne.

Postanowienia karne.

§ 22.

Kto w zamiarze uzyskania nienależących się mu ulg, przewidzianych w ustawie niniejszej, poczyni zeznania nieprawdziwe lub niepełne albo zaniecoba w tym samym zamiarze uczynić doniesienie w myśl § 15., ustęp pierwszy, lub § 19., ustęp drugi, podpada grzywnie w wysokości potrójnej aż do sześciokrotnej tej kwoty, o którą został podatek ukrócony lub narażony na ukrócenie.

Jeżeli można z danych okoliczności wnosić, że czyn karygodny został spełniony lub że zaniebdanie nastąpiło nie w zamiarze ukrócenia podatku, wówczas należy czyn ten lub zaniebdanie to ukarać jako zwykle przekroczenie grzywną do 200 K.

Do przeprowadzenia postępowania karnego jest powołana władza podatkowa pierwszej instancji; od jej orzeczenia przysługuje rekurs do krajowej władzy skarbowej.

Opusty przewidziane w ustawie z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220.

§ 23.

Opust, który ma miejsce według artykułów VIII. do XII. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, przy podatku domowo-klasowym, względnie przy podatku domowo-czynszowym, wymierzonym według taryfy podatku domowo-klasowego (§ 5. lit. a, ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17) będzie na czas swej ustawowej skuteczności przyznawany w pełnym wymiarze co do budynków (części budynków), podpadających pod postanowienia ustawy niniejszej, a to obok potrącenia, unormowanego w § 3., l. 3, tejże ustawy.

Od podatku domowo-czynszowego, wymierzanego według taryf, uwidoczniionych w załącznikach A, B i C, względnie zniżonego do 5 procent według § 4., l. 2. lit. a, i § 28. nie ma dalszego opustu.

Co do takich szczególnych zarządzeń, które odnoszą się do wyższego przypisywania podatków w celu obliczania dodatków z powodu stałego zniżenia wymiaru podatków realnych według artykułu XII. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, nie należy jednak ustanowienia stóp podatkowych taryfy, załączniki A, B i C, uważać za równorzędne z powyższem zniżeniem.

Przypisywanie podatku celem nałożenia dodatków.

§ 24.

Przy budynkach (częściach budynków), które należy traktować według postanowień ustawy niniejszej i które podlegają podatkowi domowo-klasowemu albo podatkowi domowo-czynszowemu, wymierzalnemu według taryfy podatku domowo-klasowego (§ 5., lit. a, ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17), będzie się przypisywało celem nałożenia dodatków podatek tak w okresie wolności podatkowej (§§ 3., 4., 28.), jak również po jej upływie bez potrącenia, unormowanego w § 3., l. 3.

Podatek domowo-czynszowy należy celem nałożenia dodatków przypisywać także w okresie wolności podatkowej (§ 3., l. 1), względnie w czasie trwania zniżenia podatku do 5 procent (§ 4., l. 2, lit. a, § 28.), według taryf, uwidoczniionych w załącznikach A, B i C, o ile ustawodawstwo krajowe nie przewiduje w tym czasie uwolnienia od dodatków, należących do swej kompetencji. O ile przepisy ustawodawstwa krajowego, wydane przed wejściem w życie ustawy niniejszej, uczyniły uwolnienie takie zawisłem od czasowego uwolnienia od podatku budynkowego według ustawy z dnia 25. marca 1880, Dz. u. p. Nr. 39, uważa się przepisy ustawy niniejszej, dotyczące czasu trwania swobody podatkowej, względnie zniżenia podatku do 5 procent (§§ 3., 4., 28.) jako wszczęte w miejsce przytoczonej ustawy. Jeżeli według norm, dotychczas obowiązujących, pobierało się w czasie wolności podatkowej dodatki do 5procentowego podatku, przewidzianego w § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, będzie służyć za podstawę wymiaru dodatków w czasie trwania ulg podatkowych podatek domowo-czynszowy, zniżony do 5 procent w myśl § 4., l. 2, lit. a. względnie § 28.

Postanowienia, dotyczące należitości prawnych.

§ 25.

Za najmniejszą kwotę, jaką można przyjąć w myśl § 50. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50 i odnośnych postanowień dodatkowych tytułem wartości budowli, którym przyznano dobrodziejstwa ustawy niniejszej, należy uważać oznaczoną w § 13. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17 wielokrotność owego podatku domowo-czynszowego, któryby należało płacić od tej budowli według dotychczasowych przepisów o podatku budynkowym, gdyby budowli tej nie przysługiwały dobrodziejstwa ustawy niniejszej, a to tyle, o ile powyższa wartość ma być oceniana według stosunków w chwili, w której odnośnej budowli przysługują wspomniane ulgi podatkowe.

Stosunek ustawy niniejszej do ogólnych ustaw podatkowych.

§ 26.

Ustawa z dnia 25. marca 1880, Dz. u. p. Nr. 39, traci moc obowiązującą, o ile dotyczy budowli, podpadających pod postanowienia ustawy niniejszej.

Co do budowli, którym należy przyznać ulgi na zasadzie ustawy niniejszej, tracą również moc obowiązującą postanowienia § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17.

Stosunek ustawy niniejszej do ustaw specjalnych.

§ 27.

Ustawy specjalne, istniejące dla niektórych miast co do uwolnień od podatku budynkowego, będą obowiązywały aż do przewidzianej w ustawach tych chwili zgaśnięcia ich mocy obowiązującej; budynki, do których mają zastosowanie takie ustawy specjalne, należy jednak pod względem wymiaru podatku domowo-czynszowego i opodatkowania czystego dochodu, osiągniętego w czasie trwania czasowej wolności podatkowej, traktować bez względu na chwilę rzeczywistego wybudowania zawsze tak, jak gdyby budowę rozpoczęto jeszcze przed dniem 1. stycznia 1912. Ta sama zasada ma zastosowanie do ustawy z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 144, o ulgach dla budynków z zdrowymi i tanimi pomieszkaniem dla robotników; do takich domów robotniczych, rozpoczętych po dniu 31. grudnia 1911, mają jednak zastosowanie po upływie wolności podatkowej stopy podatkowe taryfy, załącznik *B*, względnie załącznik *C* ustawy niniejszej.

Początek mocy obowiązującej i postanowienia] przejściowe.

§ 28.

Ustawa niniejsza wchodzi] w życie w dniu 1. stycznia 1912.

Nowym budowlom (§ 1., l. 1), ukończonym w ciągu lat 1912 do 1916 włącznie, tudzież ukończonym w ciągu tych samych lat domom z małymi mieszkaniem w rozumieniu ustawy niniejszej, przysna się zamiast czasowych ulg podatkowych, przewidzianych w § 3., l. 1, i § 4., l. 1, lit. *a*, względnie l. 2., lit. *a*, zupełne uwolnienie od podatku domowo-klasowego przez okres dziesięcioletni, względnie przez taki sam czas zniżenie podatku domowo-czynszowego do kwoty, odpowiadającej 5 procentom czystego dochodu czynszowego.

Postanowienia ustępu poprzedzającego należy stosować analogicznie także do budowli, ukończonych przed rokiem 1912, o ile przysna się im ulgi przewidziane w § 18.

Wykonanie.

§ 29.

Wykonaniem ustawy niniejszej zajmie się Mój Minister skarbu w porozumieniu z Moim Ministrem robót publicznych.

Wiedeń, dnia 28. grudnia 1911.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Zaleski wkr.

Trnka wkr.

Taryfa ogólna.

1	2	3	4		5	
W kategorii	to jest w	w latach podatkowych	wynosi		podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17)	
			ryczałt na koszt utrzymania i amortyzacji			
			procentów			
A	wszystkich miastach i miejscowościach, wymienionych w wykazie A do ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, z wyjątkiem miast i miejscowości, należących do kategorii B, C i D	1912 i następnym	15		19	
B	Czerniowcach (śródmieściu) i Zadarze	dto.	30		19	
C	miastach i miejscowościach, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 133, t. j. w Badenie (z Allandgasse i Thurngasse, oraz w Gutenbrunn), Cieplicach, Szenawie, Karlsbadzie, Marienbadzie, Francensbadzie, Olomuńcu i Krakowie	1912	22		19	
		1913	23		18,5	
		1914	24		18	
		1915	25		17,5	
		1916	26		17	
		1917	27		16,5	
		1918	28		16	
		1919	29		15,5	
		1920 i następnym	30		15	
D	a) obręb miasta Tryestu; b) okręgu Tryestu	1912 1913 1914 1915 1916 1917 1918 i następnym	a to w kategorii			
			a		b	
			15		30	
			19		15	

1	2	3		4		5			
		w y n o s i							
		w latach podatkowych		ryczałt na koszty utrzymania i amortyzacji		podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882. Dz. u. p. Nr. 17)			
procentów									
W kategorii	to jest w	a to w kategorii							
		E	F i G w czasie okresu przejściowego w	E	F i G	E	F	G	
E	tych częściach Wiednia, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 10. sierpnia 1905. Dz. u. p. Nr. 134*);	—	1. roku	—	30	—	15	12	
		—	2. roku	—					
		—	3. roku	—					
		—	4. roku	—					
		—	5. roku	—					
		—	6. roku	—					
		—	7. roku	—					
	F**)	tych częściach Pragi, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 21. sierpnia 1908. Dz. u. p. Nr. 188;	1912	8. roku	29	29	17·5	15·3	12·6
			1913	9. roku	28	28		15·6	13·2
			1914	10. roku	27	27		15·6	13·2
			1915	11. roku	26	26		15·9	13·8
			1916	12. roku	25	25		16·2	14·4
	G**)	tych częściach Insbruku, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 21. grudnia 1905. Dz. u. p. Nr. 198;	1917	13. roku	24	24	16·2	14·4	
			1918	14. roku	23	23	16·5	15	
			1919	15. roku	22	22	16·8	15·5	
			1920	16. roku	21	21	17·1	16	
			1921	17. roku	20	20	17·4	16·5	
			1922	18. roku	19	19	17·7	17	
			1923	19. roku	18	18	18	18	17·5
			1924	20. roku	17	17	18·3	18·3	18
			1925	21. roku	16	16	18·6	18·6	18·5
			1926	22. roku	15	15	19	19	19
		i następujących latach							

*) Przy kwocie, wspomnianej w § 3. ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134, i przypadającej każdorazowo według taryfy podatku domowo-klasowego stosownie do ilości części mieszkalnych, należy uwzględnić potrącenia, przewidziane w § 3., l. 3, ustawy niniejszej; również należy stosować zamiast $26\frac{2}{3}$ procentowej stopy podatkowej podatku domowo-czynszowego, wspomnianej w § 3. ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134, stopę podatkową 19procentową. Te same postanowienia mają zastosowanie co do § 3. ustawy z dnia 5. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 13.

**) O ile w poszczególnych okolicach tej kategorii, do których stosowały się już w roku 1911. postanowienia przejściowe, stopa podatkowa, obowiązująca w roku 1911., po potrąceniu opustów według ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220. przewyższa stopę podatkową, ustanowioną na odnośny rok podatkowy w taryfie niniejszej, należy zastosować stopę podatkową, obowiązującą w roku podatkowym 1911.

1	2	3	4	5
W kategorii	to jest w	w latach podatkowych	w y n o s i	
			ryczałt na koszt utrzymania i amortyzacji	podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17)
			procentów	
H	wszystkich miejscowości i częściach miejscowości, nie wymienionych jeszcze pod A do G, z wyjątkiem Tyrolu i Przedarulanii	1912 i następnych	30	15
J	wszystkich miejscowości i częściach miejscowości Tyrolu i Przedarulanii z wyjątkiem Insbruku (kategoria A i G)	dto.	30	12

Taryfa dla małych mieszkań.

1 W kategorii	2 to jest w	3 w latach podatkowych	4 w y n o s i				5 podatek czynszowy od czy- stego dochodu czynszowego, podlegającego podatкови (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17)
			procentów				
			ryczałt na koszt utrzymania i amortyzacji				
A	wszystkich miastach i miejscowościach, wymie- nionych w wykazie A do ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, z wy- jątkiem miast i miejsco- wości, należących do kate- gorii B, C i D	1912 i następnych	15		17		
			30		17		
C	miastach i miejscowościach, do których stosują się po- stanowienia przejściowe ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 133, t. j. w Badenie (z Allandgasse i Thurgasse, oraz w Guten- brunn), Cieplicach, Szena- wie, Karlsbadzie, Marien- badzie, Francensbadzie, Olomuńcu i Krakowie	1912	22		17		
		1913	23		16·5		
		1914	24		16		
		1915	25		15·5		
		1916	26		15·1		
		1917	27		14·7		
		1918	28		14·3		
		1919	29		13·9		
		1920 i następnych	30		13·5		
		D	a) obręb miasta Tryestu; b) okręgu Tryestu	1912 1913 1914 1915 1916 1917 1918 i następnych	a to w kategorii		
a					b		
15					30		
17					13·5		

1	2	3	4	5								
W kategorii	to jest w	w y n o s i										
		w latach podatkowych	ryczałt na koszty utrzymania i amortyzacji	podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882. Dz. u. p. Nr. 17)								
		procentów										
		a to w kategorii										
		<i>E</i>	<i>F i G</i> w czasie okresu przejściowego w	<i>E</i>	<i>F i G</i>	<i>E</i>	<i>F</i>	<i>G</i>				
		—	1. roku	—	30	—	13·5	11·5				
		—	2. roku	—								
		—	3. roku	—								
<i>E</i>	tych częściach Wiednia, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134; *)	—	4. roku	—								
		—	5. roku	—								
		—	6. roku	—								
		—	7. roku	—								
<i>F**)</i>	tych częściach Pragi, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 21. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 188;	1912	8. roku	29	17		13·7	11·9				
		1913	9. roku	28								
		1914	10. roku	27								
		1915	11. roku	26								
<i>G**)</i>	tych częściach Innsbruku, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 21. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 198;	1916	12. roku	25								
		1917	13. roku	24								
		1918	14. roku	23								
		1919	15. roku	22								
		1920	16. roku	21								
		1921	17. roku	20								
		1922	18. roku	19								
		1923	19. roku	18								
		1924	20. roku	17								
		1925	21. roku	16								
		1926	22. roku	15								
		i następujących latach									17	17

*) Przy kwocie, wspomnianej w § 3. ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134, i przypadającej każdorazowo według taryfy podatku domowo-klasowego stosownie do ilości części mieszkalnych, należy uwzględnić potrącenia, przewidziane w § 3., l. 3, ustawy niniejszej; również należy stosować zamiast 26 $\frac{2}{3}$ procentowej stopy podatkowej podatku domowo-czynszowego, wspomnianej w § 3. ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134, stopę podatkową 17procentową. Te same postanowienia mają zastosowanie co do § 3. ustawy z dnia 5. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 13.

**) O ile w poszczególnych okolicach tej kategorii, do których stosowały się już w roku 1911, postanowienia przejściowe, stopa podatkowa, obowiązująca w roku 1911., po potrąceniu opustów według ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, przewyższa stopę podatkową, ustanowioną na odnośny rok podatkowy w taryfie niniejszej, należy zastosować stopę podatkową, obowiązującą w roku podatkowym 1911., względnie jeżeli ta ostatnia stopa podatkowa wynosi więcej jak 17 procent, stopę podatkową 17procentową.

1	2	3	4	5
W kategorii	to jest w	w y n o s i		
		w latach podatkowych	ryczałt na koszt utrzymania i amortyzacji	podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. Intego 1882, Dz. u. p. Nr. 17)
		procentów		
II	wszystkich miejscowości i częściach miejscowości, nie wymienionych jeszcze pod A do G, z wyjątkiem Tyrolu i Przedarulanii	1912 i następnych	30	135
J	wszystkich miejscowości i częściach miejscowości Tyrolu i Przedarulanii z wyjątkiem Insbruku (kategoria A i G)	dto.	30	115

Taryfa dla małych mieszkań, dotycząca domów z małymi mieszkaniami, należących do osób prawnych, wymienionych w części trzeciej.

1	2	3	4		5	
W kategorii	to jest w	w latach podatkowych	w y n o s i			
			ryczałt na koszt utrzymania i amortyzacji		podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882. Dz. u. p. Nr. 17)	
			procentów			
A	wszystkich miastach i miejscowościach, wymienionych w wykazie A do ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, z wyjątkiem miast i miejscowości, należących do kategorii B, C i D	1912 i następnym	15		15	
B	Czerniowcach (śródmieściu) i Zadarze	dto.	30		15	
C	miastach i miejscowościach, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 133, t. j. w Badenie (z Allandgasse i Thurngasse, oraz w Gulenbrunn), Cieplicach, Szenawie, Karlsbadzie, Marienbadzie, Francensbadzie, Ołomuńcu i Krakowie	1912	22		15	
		1913	23		14-6	
		1914	24		14-2	
		1915	25		13-8	
		1916	26		13-4	
		1917	27		13	
		1918	28		12-6	
		1919	29		12-3	
		1920 i następnym	30		12	
D	a) obręb miasta Tryestu; b) okręgu Tryestu	1912 1913 1914 1915 1916 1917 1918 i następnym	a to w kategorii			
			a	b	a	b
			15	30	15	12

1	2	3	4	5				
W kategorii	to jest w	w latach podatkowych	wynosi				podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882. Dz. u. p. Nr. 17)	
			ryczałt na koszt utrzymania i amortyzacji	procentów				
				a to w kategorii				
		<i>E</i>	<i>F i G</i> w czasie okresu przejściowego w	<i>E</i>	<i>F i G</i>	<i>E</i>	<i>F</i>	<i>G</i>
<i>E</i>	tych częściach Wiednia, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134;*)	—	1. roku	—	30	—	12	10·5
		—	2. roku	—				
		—	3. roku	—				
		—	4. roku	—				
		—	5. roku	—				
		—	6. roku	—				
		—	7. roku	—				
<i>F**)</i>	tych częściach Pragi, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 21. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 188;	1912	8. roku	29	29	—	12·2	10·8
		1913	9. roku	28			12·4	11·1
		1914	10. roku	27			12·4	11·1
		1915	11. roku	26			12·6	11·4
<i>G**)</i>	tych częściach Insbruku, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 21. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 198;	1916	12. roku	25	25	15	12·8	11·7
		1917	13. roku	24			12·8	11·7
		1918	14. roku	23			13	12
		1919	15. roku	22			13·2	12·3
		1920	16. roku	21			13·4	12·6
		1921	17. roku	20			13·6	13
		1922	18. roku	19			13·8	13·4
		1923	19. roku	18			14·1	13·8
		1924	20. roku	17			14·4	14·2
		1925	21. roku	16			14·7	14·6
		1926	22. roku	15			15	15
		i następnych latach						

*) Przy kwocie, wspomnianej w § 3. ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134, i przypadającej każdorazowo według taryfy podatku domowo-klasowego stosownie do ilości części mieszkalnych, należy uwzględnić potrącenia, przewidziane w § 3. l. 3. ustawy niniejszej; również należy stosować zamiast 26 $\frac{2}{3}$ procentowej stopy podatkowej podatku domowo-czynszowego, wspomnianej w § 3. ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134, stopę podatkową 15procentową. Te same postanowienia mają zastosowanie co do § 3. ustawy z dnia 5. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 13.

**) O ile w poszczególnych okolicach tej kategorii, do których stosowały się już w roku 1911. postanowienia przejściowe, stopa podatkowa, obowiązująca w roku 1911., po potrąceniu opustów według ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, przewyższa stopę podatkową, ustanowioną na odnośny rok podatkowy w taryfie niniejszej, należy zastosować stopę podatkową, obowiązującą w roku podatkowym 1911., względnie jeżeli ta ostatnia stopa podatkowa wynosi więcej jak 15 procent, stopę podatkową 15procentową.

1	2	3	4	5
W kategorii	to jest w	w latach podatkowych	w y n o s i	
			ryczałt na koszt utrzymania i amortyzacji	podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17)
procentów				
H	wszystkich miejscowościach i częściach miejscowości, nie wymienionych jeszcze pod A do G, z wyjątkiem Tyrolu i Przedarulanii	1912 i następnych	30	12
J	wszystkich miejscowościach i częściach miejscowości Tyrolu i Przedarulanii z wyjątkiem Lusbruku (kategoria A i G)	dto.	30	10,5

243.

Ustawa z dnia 28. grudnia 1911, dotycząca ulg podatkowych i należyciowych dla zjednoczeń budowlanych ogólnie użytecznych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam.
co następuje:

§ 1.

Zjednoczenia budowlane, które mają być w myśl § 12. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, dotyczącej utworzenia funduszu pieczy nad mieszkaniem, oraz statutu wydanego do tej ustawy uważane jako ogólnie użyteczne i które dążą do celów, wymienionych w § 4. tejże ustawy, należy co do podatku zarobkowego, unormowanego w części II. ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896. Dz. u. p. Nr. 220, a przypadającego od przedsiębiorstwa tego, traktować tak samo jak stowarzyszenia zarobkowe i gospodarcze, uprzywilejowane według § 85 przytoczonej na końcu ustawy.

Powyższe zjednoczenia budowlane są uwolnione całkowicie od podatku zarobkowego, jeżeli czysty dochód tychże, obliczony według ustawy, o podatkach osobistych, nie przenosi kwoty 1200 K.

Procenta, zapłacone od kapitałów, pożyczonych za zabezpieczeniem hipotecznym, jednak nie w drodze wydania częściowych zapisów dłużnych, stanowią przy wymiarze podatku zarobkowego dla wspomnianych zjednoczeń dopuszczalną pożyczę potrącenia.

Subwencye, udzielone wspomnianym zjednoczeniom przez państwo, jeden z krajów lub przez inne korporacje publiczne, nie podlegają podatkowi zarobkowemu.

O ile zjednoczenia te są uwolnione na zasadzie postanowień powyższych od podatku zarobkowego, korzystają również z uwolnienia od podatku rentowego.

§ 2.

Jeżeli zjednoczenie budowlane, które należy traktować po myśli § 1. jako ogólnie użyteczne, przybierze tylko inną formę prawną nie zmieniając swego charakteru ogólnej użyteczności (na przykład stowarzyszenie przez przemianę w spółkę z poręką ograniczoną albo w spółkę akcyjną ogólnie użyteczną; względnie odwrotnie) albo w drodze fuzji zostanie przyjętą przez inne podobne zjednoczenie, nie należy z tego powodu poddawać rezerw opodatkowaniu dodatkowemu według § 96. u. o p. o.

Dobrodziejstwo to jest zależne od warunku, aby według statutów zjednoczenia budowlanego,

powstałego przez przemianę lub fuzję, była dopuszczalną zmiana postanowień, uzasadniających charakter ogólnej użyteczności (§ 1.), tylko za zgodą Ministerstwa robót publicznych; dobrodziejstwo powyższe gaśnie, jeżeli Ministerstwo to orzeknie na zasadzie przysługującego mu prawa nadzoru (§ 7.), że warunki ogólnej użyteczności już nie zachodzą.

§ 3.

Jeżeli zjednoczenie budowlane ogólnie użyteczne, należące do wspomnianego w § 1. rodzaju, nabeędzie w sposób odpłatny niezabudowane grunta w celu pobudowania na nich małych mieszkań po myśli §§ 6. i 7. ustawy z dnia 22. grudnia 1910. Dz. u. p. Nr. 242, i jeżeli udzieli się na ten cel według § 4. tejże ustawy z funduszu pieczy nad mieszkaniem pomocy kredytowej pośredniej lub bezpośredniej, wówczas podlega przeniesienie gruntu na zjednoczenie budowlane należyci, wynoszącej połowę stóp należyciowych, ustanowionych w § 1. ustawy z dnia 18. czerwca 1901. Dz. u. p. Nr. 74.

Jeżeli w chwili przeniesienia przyrzeczono już wprowadzić pomoc kredytową z funduszu pieczy nad mieszkaniem, lecz jej jeszcze nie udzielono, wówczas należy przyznać ulgę powyższą pod warunkiem, iż wobec władzy skarbowej zostanie udowodnione w ciągu dwóch lat po przeniesieniu gruntu przeprowadzenie zabezpieczenia hipotecznego, przewidzianego w § 5. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242. Termin ten można przedłużyć z powodów na szczególne uzględnienie zastępujących. Jeżeli nie dostarczy się dowodu w czasie właściwym, należy uzupełnić należyci do pełnej kwoty, która ma być uiszczona według ogólnych przepisów należyciowych.

Dobrodziejstwo to gaśnie w przypadkach, wspomnianych w obu ustępach poprzedzających:

a) jeżeli zabezpieczenie, o którym jest mowa w ustępie drugim, zostanie wykreślone przed upływem dziesięciu lat po przeniesieniu gruntu wskutek wypowiedzenia pożyczki, udzielonej przez fundusz pieczy nad mieszkaniem lub poręczonej przezeń, oraz

b) jeżeli zjednoczenie budowlane w ciągu trzech lat po nabyciu gruntu nie wybuduje na nim dającego się użyć budynku z małymi mieszkaniem w rozmiarze, oznaczonym w § 7. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242.

O okolicznościach, uzasadniających zgaśnięcie dobrodziejstwa, winno zjednoczenie budowlane donieść władzy skarbowej w ciągu czternastu dni po ich zajściu, gdyż w przeciwnym razie będzie pobrana nadwyżka należyci, przypadająca według ogólnych przepisów należyciowych, w podwójnym wymiarze.

Upoważnia się Ministra skarbu do zezwolenia w porozumieniu z Ministrem robót publicznych, aby postanowienia ustępu pierwszego i czwartego zostały analogicznie zastosowane również do przypadków, w których fundusz pieczy nad mieszkaniem w chwili przeniesienia jeszcze nie udzielił pomocy kredytowej, lub jeszcze nie przyrzekł jej, albo też do przypadków, w których w ogólności nie korzysta się z pomocy kredytowej funduszu. Zezwolenie to zależne jest od warunku, aby na gruncie, będącym przedmiotem przeniesienia, zostało zabezpieczone na rzecz państwa jako ciężar rzeczowy zobowiązanie właściciela tej treści, że winien w ciągu trzech lat po nabyciu gruntu wybudować na nim nadający się do użytku budynek z małymi mieszkaniem w rozmiarze, oznaczonym w § 7. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, i że nie wolno mu sprzedać nieruchomości tej, pominiawszy przypadek wspomniany w § 4., w ciągu dziesięciu lat po jej nabyciu; niespełnienie tych zobowiązań powoduje zgaśnięcie dobrodziejstwa. Bliższe postanowienia co do ostrożności, jakie należy zachować dla ochrony skarbu państwa, wyda się w drodze rozporządzenia.

§ 4.

Jeżeli na gruncie, którego nabycie podlegało należytości niższej po myśli § 3., wybuduje się dom z małymi mieszkaniami (§§ 6. i 7. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242), a zjednoczenie budowlane ogólnie użyteczne przeniesie go odpłatnie jako dom własny na jednego ze swych członków pod warunkami, ustanowić się mającymi w drodze rozporządzenia. wówczas znizy się należytość, przypadającą od przeniesienia, w razie, jeżeli wartość przeniesionej nieruchomości nie przewyższa kwoty 10.000 K. do połowy należytości, przewidzianej w § 1. ustawy z dnia 18. czerwca 1901. Dz. u. p. Nr. 74, zaś w razie, jeżeli wartość ta jest wyższa niż 10.000 K, lecz nie przewyższa kwoty 15.000 K, do trzech czwartych części tejże należytości, o ile według § 3. dopiero co wspomnianej ustawy nie przypada do zapłaty jeszcze mniejsza należytość.

Niespełnienie warunków, ustanowionych w drodze rozporządzenia co do nabywania domów własnych, powoduje utratę ulgi, przewidzianej w ustępie poprzedzającym. Taki sam skutek prawny ma miejsce także wówczas, jeżeli zjednoczenie budowlane ogólnie użyteczne utraci według § 3. ulgę należytościową, przewidzianą dla nabycia gruntu.

Jeżeli zjednoczenie budowlane ogólnie użyteczne nabyło grunt, na którym wybudowany jest dom własny, jeszcze przed wejściem w życie ustawy niniejszej, a fundusz pieczy nad mieszkaniem udzielił na cel ten pomocy kredytowej, wówczas

może władza skarbową pod warunkami ustanowić się mającymi w drodze rozporządzenia zastosować analogicznie postanowienia obu ustępów poprzedzających do sprzedaży domu własnego jednemu z członków zjednoczenia budowlanego.

§ 5.

Jeżeli na domu, będącym własnością zjednoczenia budowlanego ogólnie użytecznego (§ 1.), który zawiera małe mieszkania w rozmiarze, oznaczonym w § 7. ustawy z dnia 22. grudnia 1910. Dz. u. p. Nr. 242, zostanie zabezpieczone na rzecz państwa jako prawo rzeczowe zobowiązanie właściciela, że budynek ten nie może być sprzedany bez zezwolenia Ministerstwa robót publicznych, wówczas należy w czasie aż do wykreślenia tego ciężaru rzeczowego z ksiąg gruntowych szacować wartość powyższego budynku w celu wymierzenia równoważnika należytości tylko na połowę wartości, ustanowionej według ogólnych przepisów o należytościach.

§ 6.

W przypadkach, oznaczonych w § 2. i pod warunkami tamże wspomnianymi, nie podlega przemianą lub fuzją należytościom od kontraktu spółki lub kontraktu stowarzyszenia, przewidzianym pod pozycją taryfy 55 ustawy z dnia 13. grudnia 1862. Dz. u. p. Nr. 89, w § 3. ustawy z dnia 21. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 87, i w § 117. ustawy z dnia 6. marca 1906, Dz. u. p. Nr. 58, o ile przy przemianie lub fuzji nie nastąpiło powiększenie kapitału zjednoczeń budowlanych ani wniesienie nieruchomości, któreby nie należały do zjednoczeń tych już przed przemianą lub fuzją.

O ile zachodzą warunki, przytoczone w ustępie poprzedzającym, nie podlega potrzebne z powodu przemiany lub fuzji przeniesienie hipoteczne prawa własności lub innych praw rzeczowych z zjednoczeń przemienionych lub zjednoczeń zlanych na zjednoczenie nowe, należytości wpisowej, przewidzianej w 45. pozycji taryfy do ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89.

§ 7.

Ministerstwo robót publicznych powinno wykonywać kontrolę, czy zjednoczenia budowlane, uprzywilejowane według powyższych paragrafów, przestrzegają postanowień §§ 4. i 12. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, oraz wydanego do tej ustawy statutu i orzec w razie naruszenia lub obejścia postanowień tych, że warunki ogólnej użyteczności już nie zachodzą.

Te zjednoczenia budowlane są w szczególności obowiązane, przedkładać Ministerstwu robót publicznych bilanse i sprawozdania w ciągu 30 dni

po ich uchwaleniu i udzielać Ministerstwu robót publicznych na żądanie wszelkich wyjaśnień o swej działalności.

§ 8.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 9.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu i Memu Ministrowi robót publicznych.

Wiedeń, dnia 28. grudnia 1911.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Zaleski wkr.

Trnka wkr.

244.

**Ustawa z dnia 28. grudnia 1911,
dotycząca popierania przez państwo pieczy nad
mieszkaniami.**

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Do funduszu pieczy nad mieszkaniami, utworzonego ustawą z dnia 22. grudnia 1910. Dz. u. p. Nr. 242, przekaże się na lata 1911 i 1912, obok kwoty 1,500.000 K, przewidzianej w § 3. przytoczonej ustawy, jako nadzwyczajny dodatek kwotę 2,000.000 K.

§ 2.

Celem udzielania wypowiedalnych i oprocentowanych zaliczek zjednoczeniom budowlanym ogólnie

użytecznym po myśli § 12. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, którym przyrzeczoną została według § 4. przytoczonej ustawy pomoc kredytowa pośrednia lub bezpośrednia, przeznaczona się kwotę 2.000.000 K. rozłożoną na lata 1912 do 1915 włącznie.

Zaliczki takiej można udzielić wyjątkowo zjednoczeniu budowlanemu ogólnie użytecznemu, jeżeli zjednoczenie to jest zniewolone celem zarządzenia panującemu w odnośnej miejscowości brakowi mieszkań wystawić na rzecz swych członków budowę, do której rozpoczęcia nie wystarczają własne środki zjednoczenia, potrzebne po myśli §§ 5. i 8. przytoczonej ustawy.

W razie udzielenia zaliczki takiej musi także istnieć pewność, że zjednoczenia budowlane ogólnie użyteczne będą rozporządzały w całości w ciągu sześciu lat, licząc od chwili udzielenia pożyczki, wskutek dalszych wpłat potrzebnymi środkami własnymi (ustęp 2).

§ 3.

Bliższe przepisy co do użycia kwoty, wspomnianej w § 2., a w szczególności o tem, pod jakimi warunkami, w jakiej wysokości i w jaki sposób można udzielić takiej zaliczki, wyda się w drodze rozporządzenia.

§ 4.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

§ 5.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi robót publicznych i Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 28. grudnia 1911.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Zaleski wkr.

Trnka wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CIII. — Wydana i rozesłana dnia 31. grudnia 1911.

Treść: (Nr 245—248.) 245. Ustawa w przedmiocie uzupełnienia ustawy z dnia 12. maja 1873, obejmującej regulamin Rady państwa. — 246. Ustawa, dotycząca postanowień przejściowych co do niszczenia podatku mięsnego w gminach Baden i Weikersdorf, które mają być połączone na zasadzie zezwolenia Wydziału krajowego dolno-austriackiego z dnia 23. września 1911 w jedną gminę pod nazwą Baden. — 247. Ustawa, którą przedłuża się moc obowiązującą ustawy z dnia 3. czerwca 1901 o użyciu części nadwyżek obrotowych zbiorowych kas sierocych, do dnia 31. grudnia 1912. — 248. Rozporządzenie, dotyczące wydawania gotówki i papierów wartościowych z depozytów cywilno-sądowych i kas sierocych przez pocztę i pocztową kasę oszczędności.

245.

Ustawa z dnia 28. grudnia 1911, w przedmiocie uzupełnienia ustawy z dnia 12. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 94, obejmującej regulamin Rady państwa.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam,
co następuje:

Artykuł I.

Do § 5. ustawy z dnia 12. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 94, dodaje się następujące postanowienia:

Po otwarciu posiedzenia w Izbie posłów oznajmia się z reguły przede wszystkim o pismach, które wpłynęły ze strony rządu i drugiej Izby, o zawiadomieniach, pochodzących od oddziałów i komisji, o ich sprawozdaniach, tudzież o wnioskach, a według uznania prezydenta odczytuje się je także, dalej stawia się przy wnioskach w razie potrzeby pytanie co do ich poparcia, zawiadamia się o urlopach, udzielonych przez prezydenta we własnym zakresie działania, i przedkłada Izbie do rozstrzygnięcia prośby o urlop. Wreszcie podaje się do wiadomości spis petycji, które wpłynęły aż do dnia poprzedzającego posiedzenie, wymieniając ich treść istotną, i stawia pytanie co do zatwierdzenia urzędowego protokołu posiedzenia.

W celu zapobieżenia wszelkim zakłóceniom i wszelkim nadużyciom regulaminu i porządku do-

mowego ma prezydent Izby posłów prawo, poczynić te oznajmienia w czasie lub na końcu posiedzenia i to w całości lub częściowo z wyjątkiem pism rządu i drugiej Izby, które przedłożono już na początku posiedzenia, ma dalej prawo zarządzić obrady nad wnioskami, obejmującymi inicjatywę, dla których zażądano nagłego traktowania, oraz kontynuowanie takich obrad i dalszy ciąg odczytywania interpelacji, którego nie można było ukończyć na ostatnim posiedzeniu, według swego uznania w ciągu lub na końcu posiedzenia, odmówić zezwolenia na przerwę przed głosowaniem, a przy wnioskach co do formalnego toku czynności nie dopuścić innego głosowania, prócz zwykłego przez powstanie z miejsc.

Przeciw każdemu zarządzeniu prezydenta, wydanemu na zasadzie niniejszego paragrafu, dozwolone jest odwołanie się do Izby, o którym ona rozstrzyga bez dyskusji w drodze zwyczajnego głosowania.

Artykuł II.

Moc obowiązująca ustawy niniejszej, która wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1912, gaśnie z dniem 31. grudnia 1912.

Jeżeli aż do tego czasu żadne nowe normy nie uzyskają mocy obowiązującej w miejsce postanowień, wydanych powyższą ustawą, względnie w miejsce regulaminu obecnie istniejącego, wówczas wchodzi napowrót w życie odnośne dotychczasowe

postanowienia ustawy z dnia 12. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 94, tudzież regulamin z dnia 2. marca 1875, uchwalony dla Izby posłów Rady państwa.

Wiedeń, dnia 28. grudnia 1911.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Heinold wkr.

246.

Ustawa z dnia 28. grudnia 1911,

dotycząca postanowień przejściowych co do uiszczania podatku mięsnego w gminach Baden i Weikersdorf, które mają być połączone na zasadzie zezwolenia Wydziału krajowego dolno-austryackiego z dnia 23. września 1911 w jedną gminę pod nazwą Baden.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

W nowej gminie Baden, w którą będą połączone dotychczasowe gminy Baden i Weikersdorf na zasadzie zezwolenia Wydziału krajowego dolno-austryackiego z dnia 23. września 1911, należy pobierać podatek spożywczy od mięsa, uiszczany według ustawy z dnia 16. czerwca 1877, Dz. u. p. Nr. 60,

- a) według obecnych klas taryfy (to jest w Badenie według drugiej klasy taryfy podatku mięsnego, w Weikersdorfie według trzeciej) jeszcze przez pięć lat, licząc od dnia ukonstytuowania się reprezentacji gminnej nowej gminy Baden;
- b) w następujących bezpośrednio czterech latach w dotychczasowej gminie Baden według pierwszej klasy taryfy podatku mięsnego, a w Weikersdorfie według drugiej i
- c) dopiero po upływie okresu czasu, ustalonego pod b), na całym obszarze nowej gminy według pierwszej klasy podatku mięsnego, odpowiadającej ogólnej liczbie mieszkańców.

§ 2.

Wykonanie ustawy tej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 28. grudnia 1911.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Zaleski wkr.

247.

Ustawa z dnia 28. grudnia 1911,

którą przedłuża się moc obowiązującą ustawy z dnia 3. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 62, o użyciu części nadwyżek obrotowych zbiorowych kas sierocych, do dnia 31. grudnia 1912.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Moc obowiązującą ustawy z dnia 3. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 62, dotyczącej użycia części nadwyżek obrotowych zbiorowych kas sierocych, przedłuża się do dnia 31. grudnia 1912.

§ 2.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonanie jej poruczam Moim Ministrom sprawiedliwości, spraw wewnętrznych, wyznań i oświaty i skarbu.

Wiedeń, dnia 28. grudnia 1911.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Zaleski wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

248.

Rozporządzenie Ministrów sprawiedliwości, skarbu i handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 28. grudnia 1911,

dotyczące wydawania gotówki i papierów wartościowych z depozytów cywilno-sądowych i kas sierocych przez pocztę i pocztową kasę oszczędności.

§ 1.

Urzędy depozytowe mają przysyłać gotówkę z depozytów cywilno-sądowych przez pocztę lub przekazywać przez pocztową kasę oszczędności

zaraz po otrzymaniu sądowej uchwały ekstradycyjnej, albo w razie wypłat powtarzających się po nadejściu terminu płatności, stronie wymienionej w uchwale, a to jeżeli sąd inaczej nie postanowi, w sposób bliżej oznaczony w dalszym ciągu.

Przesyłka odbywa się na koszt i niebezpieczeństwo strony. Koszta przesyłki (portoryum i cenę przekazu pocztowego), należność za przechowanie tudzież w razie wydawania kwoty wyższej niż 40 K, należność stemplową, przypadającą od strony za poświadczenie odbioru, należy z góry potrącić. Ściągnięcie należności stemplowej odpada, jeżeli przedłożono już przy wypłacie kwit należycie ostemplowany.

§ 2.

Urzędy podatkowe i sądowo-depozytowe (kasy skarbowe i sądowo-depozytowe) przesyłają gotówkę stronie przekazem pocztowym pod adresem, oznaczonym w uchwale sądowej, jeżeli sąd nie zarządził wypłaty w gotówce.

W razie zmiany mieszkania winna strona celem wysłania przekazu pod nowym adresem spowodować co należy w odnośnym urzędzie pocztowym a w razie wypłat powtarzających się donieść sądowi o stałej zmianie mieszkania.

§ 3.

Celem przekazywania gotówek depozytowych wyda zarząd pocztowy osobne blankiety przekazów pocztowych, które będą zawierały na stronie odwrotnej osnowę pokwitowania dla urzędu depozytowego. Kwit ten winna strona podpisać, przed uskutecznieniem wypłaty kwoty przekazanej przez pocztę.

Druków tych można używać tylko do przesyłek dla odbiorców, mieszkających w obrębie Państwa.

Druk odcinku przekazu pocztowego winien urząd depozytowy dokładnie wypełnić.

§ 4.

Jeżeli strona uprawniona do poboru posiada konto czekowe w pocztowej kasie oszczędności, można uskutecznić wydanie gotówki także przez wpłatę na poświadczenie złożenia przedłożone przez stronę, a to wówczas, jeżeli strona, o ile nie zachodzi prawne uwolnienie od stempla, przeszłe wprzód urzędowi depozytowemu kwit należycie ostemplowany albo pisemnie oświadczy, że się zgadza na ściągnięcie przypadającej od kwitu należności stemplowej.

Jeżeli oświadczenie takie złożono już wobec sądu, winien sąd zawiadomić o tem urząd depozytowy.

Nazwisko właściciela konta, podanie na przedłożonym przez stronę poświadczeniu złożenia, musi

się zgadzać z nazwiskiem strony, wymienionem w dotyczącej sądowej uchwale ekstradycyjnej.

§ 5.

Urzędy depozytów cywilno-sądowych uskuteczniają z reguły wydawanie wszelkich gotówek na rzecz odbiorców, mieszkających w obrębie Państwa, w obrocie czekowym pocztowej kasy oszczędności. W tym celu winni urzędnicy likwidujący wygotować na każdą taką wypłatę przekaz płatniczy albo, jeżeli odbiorca pozostaje w stosunku klirngowym z urzędem pocztowych kas oszczędności i zgadza się na ściągnięcie należności stemplowej od kwitu, przekaz na dobro rachunku w myśl § 9. instrukcyi dotyczącej uskuteczniania wypłat przez pocztową kasę oszczędności z dnia 30. kwietnia 1908, l. 16160, Dz. rozp. Min. sk. Nr. 59. Na każdy taki przekaz albo na kilka podobnych przekazów naraz wysłać się mających winny powołane do tych czynności organa kasowe po należytem sprawdzeniu dokładnego i właściwego wygotowania przekazów i po porównaniu ze wszystkimi dotyczącymi dokumentami (uchwałami sądowymi) wygotować чеки, a to osobno dla przekazów płatniczych a osobno dla przekazów na dobro rachunku i wysłać je wraz z odnośnymi niezamkniętymi przekazami do urzędu pocztowych kas oszczędności. Co do wygotowania czeków, dalszego obchodzenia się z nimi i co do odwołania przekazów mają analogiczne zastosowanie postanowienia §§ 11., 12. i 13. wspomnianej instrukcyi.

Na kilka przekazów płatniczych i przekazów na dobro rachunku, które mają być w jednym dniu ekspedywane, należy wystawić jeden czek zbiorowy.

Przekazy płatnicze i przekazy na dobro rachunku są drukami, podlegającymi ścisłemu zarachowaniu.

Jeżeli sąd tak zarządzi, należy stronom wypłacić gotówkę za pokwitowaniem albo przesłać przekazem pocztowym (§§ 2 i 3), ponieważ ten sposób wydania jest nieraz odpowiedniejszy celem zyskania na czasie albo z innych powodów.

§ 6.

Funkcjonariusze urzędu depozytów cywilno-sądowych, powołani do podpisywania czeków, winni zbadać, czy podane na kuponie czeku imię i nazwisko odbiorcy tudzież przypadająca do wypłaty kwota pieniężna zgadzają się z datami, umieszczonymi na czeku i przekazie płatniczym lub przekazie na dobro rachunku. Przy wystawianiu czeku zbiorowego winni funkcjonariusze ci zbadać, czy imiona i nazwiska odbiorców i kwoty poszczególnych przekazów zgadzają się z datami, umieszczonymi w zapisku przekazowym (§ 8), a sumy kwot przekazów płatniczych i przekazów na dobro rachunku z kwotą, na którą opiewa czek zbiorowy.

Przed odłączeniem czeku od kuponu winni urzędnicy ci potwierdzić zgodność, umieszczając podpisy swe na kuponie.

Kilka przekazów płatniczych lub przekazów na dobro rachunku, należących do jednego czeku, winno się złożyć zaraz po rewizyi w jednej okładce.

§ 7.

Jeżeli rozporządzenie sędziowskie nie sprzeciwia się temu, winny urzędy depozytów cywilno-sądowych złożyć swą rozporządzalną gotówkę na własny rachunek w pocztowej kasie oszczędności, aby mieć każdorazem do rozporządzenia dostateczną kwotę na przekazywanie zapomocą czeków.

Złożenie rozporządzalnej gotówki odbywa się zapomocą poświadczenia złożenia, zaś potrzebne w danym razie uzupełnienie zapasu gotówki z należności, posiadanej w urzędzie pocztowych kas oszczędności, zapomocą czeku, opiewającego na wypłatę w gotówkę dla urzędu depozytów cywilno-sądowych, który ma być przesłany wraz z przekazem płatniczym (§ 5) do urzędu pocztowych kas oszczędności.

Ogólny stan gotówki łącznie z należnością, posiadaną w pocztowej kasie oszczędności, każdy przychód lub rozchód bez różnicy, czy dotyczy przechowanej gotówki, czy też należności, posiadanej w pocztowej kasie oszczędności, należy zarachowywać w dzienniku, w jednolitej kolumnie gotówkowej. Wpłaty lub dopłaty na rachunek czekowy, jakoteż wypłaty w gotówce należy przeprowadzać w przychodzie i rozchodzie bez zarachowywania w księdze głównej.

Urzędy depozytów cywilno-sądowych winny przystąpić do obrotu klirynkowego.

§ 8.

Zarządzenia, dotyczące należności w rachunku czekowym, winno się wpisywać przy sposobności wygotowywania czeków do zapisku przekazowego, prowadzonego miesięcznie według dołączonego wzoru 1.

Pozycye, wciągnięte już do zapisku przekazowego z końcem miesiąca, lecz nie zapisane jeszcze na rachunek w ostatnim nadeszłym wyciągu kontowym, należy przenieść do zapisku za następny miesiąc. Pozycye, co do których wydano zarządzenie dopiero w ostatnich dniach miesiąca, których zatem prawdopodobnie nie będzie już można zapisać na rachunek w wyciągu kontowym bieżącego miesiąca, należy wciągnąć zaraz do zapisku przekazowego za następny miesiąc.

Wszelkie przychody i rozchody, uskuteczniane w obrocie czekowym urzędu pocztowych kas oszczędności, łącznie z zwrotami książkowymi, które mają być książkowo traktowane jako wpłaty zwrotne, należy na podstawie wyciągów kontowych pocztowej

kasy oszczędności wpisywać do dziennika z dopiskiem P. A. tak, jak są w wyciągach tych wpisane.

Zwroty książkowe należy poszczególniać w zapisku zwrotów książkowych według wzoru 2 z uwzględnieniem szczegółów odnośnego przekazu.

Przy wszystkich pozycjach wyciągu kontowego należy wpisać artykuł dziennika.

Do sprawdzania dat dziennika służą prócz dokumentów (uchwał sądowych), będących do dyspozycji, zapisek przekazowy i zapisek zwrotów książkowych. Oba te zapiski są podstawą księgowania dla pozycyi, wykazywanych w dzienniku sumarycznie i tylko w kwotach netto. Przy kontowaniu w księdze głównej należy wpisać w kształcie ułamka prócz artykułu dziennika numer bieżący tych zapisków pomocniczych.

Wyciągi rachunkowe należy przechowywać ułożone według miesięcy i dołączać je w każdym miesiącu podobnie jak zapisek przekazowy i zapisek zwrotów książkowych do dziennika jako załączki.

Dziennik dla obrotu przekazowego, wprowadzony rozporządzeniem z dnia 19. października 1897, Dz. r. M. s. Nr. 41. i § 19. rozporządzenia z dnia 1. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 104, zostaje zniesiony. Przy każdym zamknięciu dziennika i w wykazie stanu kasy, prowadzonym w ewidencji, należy rachunkową resztę kasową rozdzielać między znaną należność w rachunku czekowym i gotówkę zapasową.

§ 9.

Poświadczenia odbioru, które poczta przy wypłacie ściągnie dla urzędu depozytowego, przechowywać będzie zarząd pocztowy, a to pokwitowania. umieszczone na odwrotnej stronie przekazów pocztowych w II. pocztowym zawodowym departamencie rachunkowym w Wiedniu, a pokwitowania umieszczone na przekazach płatniczych (przy wypłacie w obrocie czekowym pocztowej kasy oszczędności) w urzędzie pocztowych kas oszczędności. Wrazie potrzeby należy ich zażądać od tych urzędów.

§ 10.

Kwotę, ściągniętą tytułem należności stemplowej od kwitu w razie przesyłki przekazem pocztowym, należy wstawić w przychód w dziennikach depozytowych i dziennikach kas sierocych, w nowo utworzyć się mającej przedziałce pod napisem „Dochód z należności stemplowych uiszczonych bezpośrednio“.

Z końcem każdego miesiąca winny urzędy depozytów cywilno-sądowych dodać kwoty, wykazane w dzienniku jako potrącenia tytułem należności stemplowych i należności za przechowanie, do pozostałości kasowej w kolumnie gotówkowej i ogólną kwotę należności stemplowych i należności za przechowanie, zarachowanych w dzienniku i zapisku przekazowym, po potrąceniu przypisanych w danym

razie do zwrotu kwot tych należności przekazać do kasy państwowej w obrocie klirngowym pocztowej kasy oszczędności. W wyciągu książkowym co do przekazów na dobro rachunku należy ogólną kwotę rozdzielić według należności stemplowych i należności za przechowanie. Wydatek ten należy potem zarachować w następnym miesiącu na podstawie wyciągu kontowego w dzienniku, podobnie jak inne rozchody, jednak nie zapisywać do księgi głównej.

Urzędy podatkowe i sądowo-depozytowe winny przynosić z końcem miesiąca do dziennika etatu sprawiedliwości potrącenia z tytułu należności stemplowych oddzielnie od należności za przechowanie.

Sposób obliczenia należności, pobranej za przechowanie, należy uwidocznic na sądowej uchwale ekstradycyjnej, będącej załącznikiem dziennika, albo na osobnej kartce.

§ 11.

Postanowienia, dotyczące urzędowych wydawań depozytowych za pośrednictwem poczty i w obrocie przekazowym pocztowej kasy oszczędności mają analogiczne zastosowanie także do wydawania gotówek z kas sierocych z wyjątkiem wypłaty pożyczek, zezwolonych z kas sierocych.

Nie jest potrzebne, by strona przedkładała z góry książeczkę wpisową, przewidzianą w § 22. instrukcyi o postępowaniu ze zbiorowym majątkiem sierocym. Jeżeli strona przedłoży książeczkę wpisową dodatkowo w urzędzie kasy sieroczej, należy uzupełnić na jej żądanie brakujące wpisy.

W razie zupełnej odprawy pupila należy już w uchwale ekstradycyjnej wezwać stronę, by nadesłała urzędowi depozytowemu książeczkę wpisową.

§ 12.

Papiery wartościowe, książeczki wkładkowe kasy oszczędności i inne książeczki wkładkowe, mające wartość imienną lub opiewające na kwotę nie przynoszącą 20.000K, kupony, jakoteż wszelkie przechowywane jako sztuki dokumenty należy przesyłać pocztą uprawnionemu do poboru, wymienionemu w sądowej uchwale ekstradycyjnej, pod adresem także podanym, a to papiery wartościowe, książeczki wkładkowe i kupony w liście lub pakiecie z podaniem wartości, zaś przechowywane dokumenty według ilości sztuk w liście poleconym lub pakiecie bez podania wartości, jeżeli uprawniony do poboru żąda tego i prześle urzędowi depozytowemu poświadczenie odbioru.

Przesyłka odbywa się na koszt i niebezpieczeństwo strony. Jeżeli strona nie złożyła w gotówce należności za przechowanie, należy ją ściągnąć przy wysyłce.

§ 13.

§§ 1. do 11. niniejszego rozporządzenia wejść w życie w pierwszym dniu trzeciego miesiąca, następującego po ogłoszeniu. W dniu tym stracą moc obowiązującą wszelkie zarządzenia, sprzeciwiające się przepisom tego rozporządzenia; w szczególności znosi się §§ 20., 23. do 26., 30. i 32. rozporządzenia z dnia 1. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 104, §§ 56., 77. do 80., 84. i 85. instrukcyi dla urzędów depozytowych cywilno-sądowych w Bernie i Lwowie, oraz punkt 6. rozporządzenia z dnia 1. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 106.

§ 12. wchodzi zaraz w życie.

Hochenburger wtr.

Zaleski wtr.

Roessler wtr.

Wzór 1.

Zapisek przekazowy.

10		11		12	13	14	15		16
Kwota przekazu płatniczego lub przekazu na dobro rachunku (kwota netto)		Kwota czeku		Numer i serya	Dzień wysłania	Artykuł dziennika	Należność według ostatniego wyciągu rachunkowego		U w a g a
				czeku					
K	h	K	h				K	h	
715	40						78.169	37	
1.286		1.001	40	3 17	1. VI.	1142			
2.000									
596									
		G							
8.166		8.762		4 17	1. VI.	1143			

